

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TERRY GOODKIND

DOĞRULUK KILICI SERİSİ 2

GÖZYAŞI TAŞI

KISIM II

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Bu kitap yazarın şöhretini ileriye taşıyor. Bunun için gereken bütün unsurlara sahip; sempatik bir kahraman, güzel ve gizemli bir kadın, bütün dünyayı ele geçirmeye çalışan bir cani, artık eski gücü kalmayan bilge bir büyücü, iyilerin ya da kötülerin tarafını tutanlar, canavarlar, büyü ve sıradışı kültürler... Goodkind orijinal bir hikâyeye karşımızda.”

Science Fiction Chronicle

“Harika karakterler, güçlü bir hikâye ve unutulmayacak sahneler.”

Gordon R. Dickson

“Karakterler ve dünyaları sayfaları çevirdikçe âdeta canlanıyorlar. Goodkind harika bir iş çıkarmış.”

Booklist

“Tolkien’ın *Yüzüklerin Efendisi*’nin altmışlarda yaptığı gibi bu serinin de bütün ülkeyi saracağına yürekten inanıyorum. Yazar için kısa zamanda eminim koroya dönüşecek olan övgülere ben de katılabildiğim için kıvanç duyuyorum. Daha şimdiden bir kere daha okumak için sabırsızlanıyorum.”

Marion Zimmer Bradley

“Terry Goodkind okurlarını bir efsunun içine çekip kurtulmalarına imkân tanımıyor.”

Publishers Weekly

“Pek çok zengin detayla taçlandırılmış bir dünya ve harika kurgulanmış karakterler fantastik edebiyat okurlarını cezbedecek.”

Library Journal

GÖZYAŞI TAŞI

KISIM II

Pegasus Yayınları: 1410
Bestseller Roman: 616

GÖZYAŞI TAŞI - KISIM II

TERRY GOODKIND

Özgün Adı: Stone of Tears

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Dilara Anıl Özgen
Düzeltili: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Ağustos 2016
ISBN: 978-605-343-920-2

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016
© Terry Goodkind, 1995

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı
aracılığıyla Baror International, Inc.'dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik,
elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz,
basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

TERRY GOODKIND

GÖZYAŞI TAŞI

KISIM II

İngilizceden Çeviren:
KEREM SANATEL

PEGASUS YAYINLARI

Annem Natalie ve babam Leo'ya

BİRİNCİ BÖLÜM

“Kolumu kesmen gerek,” dedi Adie.

Zedd kadının gök mavisi saten cübbesinin kol yenini indirerek iyileşmeyen yarayı ve tenindeki yeşil renkli cılız parıltıyı örttü.

“Kolumu kesmeyeceğim Adie. Sana kaç kez söylemem gerekiyor?”

Cam kandili gümüş çiçek kakmalı bir duvar masasına, yarısı yenmiş kuzu yahnisiyle esmer ekmeğin durduğu bir tepsinin yanına koydu ve halının üzerinde yavaşça ilerleyerek işlemeli ağır perdeleri sıkıca parmağıyla biraz aralamak için pencereye yaklaştı. Buz tutmuş pencereden karanlık sokağı dikizledi, hiçbir şey göremedi. Öbür odadaki şöminenin parıltısı, ardına kadar açık çift kanatlı kapıdan içeriye sıcak bir ışıkla loş biçimde aydınlatıyordu. Yemek salonundaki kalabalık düşünülürse odalar gayet sessizdi.

Kara kışa rağmen veya belki de kara kış sayesinde Koç Boynuzu'nun işleri tıkrındaydı. Bu kar kıyamette açık havada uyunmazdı, ayrıca mevsim yüzünden ticaret duraklayacak değildi. Tüccarlar, at arabası sürücüler, gezginler ve her türden insan hem bu hanı hem de Pen-verro'daki diğerlerini doldurmaktaydılar.

Zedd ve Adie, efsuncu kadının evinden kaçtıktan sonra burada kiralık oda buldukları için şanslıydılar. Belki de asıl şanslı olan han-

cıydı, en iyi odaları için istediği fahiş fiyatları ödemeye yanaşan birileri çıkıp geldiği için.

Ancak Zedd'i asıl endişelendiren odaların fiyatı değildi; istenen bedeli altınla ödemek İlk Düzen'in büyücüsü için hiç sorun değildi. Esasen başka sorunları vardı. Skrinin pençesiyle Adie'nin kolunda açtığı yara iyileşmiyordu. Hatta daha da kötüleşiyordu. Yarayı tedavi etmek için büyüye başvurmak da pek iyi bir fikir değildi çünkü sorunun kökeni büyüydü.

"Beni dinle ihtiyar," Adie bir dirseğine dayanarak yatakta doğruldu, "bunu durdurmanın tek yolu bu. Elinden geleni yaptın, eksik olma. Ancak yayılmasını engellemezsek öleceğim. Hayatıma kıyasla bir kol nedir ki? Cesaretin yoksa bıçağı bana ver. Kendim de yapabilirim."

Zedd hışımla kafasını çevirip ona baktı. "Ona ne şüphe hanımefendi. Ama korkarım işe yaramayacaktır."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu kadın boğuk bir hırıltıyla.

Zedd altın sırmalı kâsedeki soğuk kuzu etinden büyükçe bir parça koparıp ağzına tıktı, sonra da dökümlü cübbesini biraz top-
layıp yatağın kenarına ilişti. Lokmasını çiğnerken kadının sağlam elini tuttu. Zayıf ve kırılğan görünüyordu, yine de kadının demir gibi güçlü olduğundan emindi.

"Adie, bu tür bir lekeyle başa çıkabilecek birini tanıyor musun?"

Kadın soruya aldırmadı. "Niye işe yaramaz dedin?"

Zedd elini tıptısladı. "Soruma yanıt ver. Bu konuda bilgisi olan birini tanıyor musun?"

"Düşünürsem bulurum ama herhalde o tür bir bilgiye sahip olup da hâlâ hayatta olan biri yoktur. Büyücü olan sensin, senden iyi bilen çıkar mı? Büyücüler şifacıdır." Elini geri çekti. "Hem kolu kesmek işe yaramaz derken ne demek istedin?" Bir süre sessiz kaldı, sonra gözleri irileşti. "Yani çok mu geç?"

Zedd ayağa kalkıp sırtını döndü. Seçenekleri değerlendirirken bir elini sıksa beline dayadı. Çok fazla seçenek yoktu.

"Düşün Adie, elini çabuk tut. Bu durum bilgimi aşıyor, üstelik ciddi."

Adie kafasını yastığa geri koyarken Zedd yatağın gıcırdadığını işitti. Kadın bıkkınlıkla içini çekti.

“Demek ölüyorum. Neyse ki ruhum nihayet Pell’ime kavuşacak. Yola hemen çıkmalısın. Daha fazla vakit harcama. Bu yatakta günlerdir yatarak seni epey yavaşlattım zaten. Aydındril’e ulaşmalısın. Lütfen Zedd, seni Aydındril’e ulaşmaktan alıkoymanın yükünü taşıyamam. Gidip Richard’a yardım et, beni de kaderimle yalnız bırak.”

“Adie, lütfen dediğim yap da düşün. Bize kim yardım edebilir?”

Çok geç, az önce bir hata etmişti. Gelecek tepkiyi tahmin ederek yüzünü buruşturdu ve bekledi.

Yatak yaylarının tekrar gıcırdadığını işitti. “Bize mi?”

“Yani demek istediğim...”

Kadın onu cübbesinden yakaladığı gibi kendine döndürdü. Kaşları ciddi bir ifadeyle çatıktı. İyice asılarak onu yatağa, yanı başına oturmaya zorladı. Kandil ışığında gözleri beyazdan çok pembe gibiydi, yine de Zedd kadının gözlerindeki yeşil hareyi seçebiliyordu.

“Bize mi?” diye tekrarladı kadın. Bu kez hırıltılı sesi kükrer gibi çıkmıştı. “Bir de kalkıp kadın efsuncuların sır saklamalarından yakınıyorsun! Baklayı ağzından çıkar yoksa beni peşinden sürüklediğine seni pişman ederim.”

Zedd bıkkınlıkla içini çekti. Pekâlâ, ondan daha fazla saklayamayacaktı. Kendi cübbesinin kolunu sıyırdı.

Kolunun üst kısmında, kadındaki kesikle aynı yerde, altın sikke büyüklüğünde siyah halkalar vardı ve Adie’nin kolundaki gibi yeşil bir renkle hafifçe parlıyordu. Kadın ize tepki vermeden baktı.

“Büyücüler insanları tedavi etmek için empati büyüsunü kullanırlar. Rahatsızlığın, hastalığın ya da yaralanmanın sebebini ve acısını alıp kendimize aktarırız. Acı sınavından geçtiğimiz için diğer durumlarda olduğu gibi bu durumda da başkalarından aldığımız acıya katlanabiliriz. Rahatsızlığı tedavi etmek için büyüye başvururken ayakta kalabilmemiz ve karşımızdakine güç verebilmemiz için yetenekten faydalanırız. İçimizdeki uyum, uyumsuzluğu düzeltir. Hastalık ve yaralanma bir sapmadır, büyü ise insandaki güç akışını onararak eski haline döndürür.” Kadının elini okşadı. “Sınırlar dâhilinde elbette.

Yaratıcı'nın becerisine sahip değiliz. Ama onun bahşettiği yeteneği yeri geldikçe kullanıyoruz.”

“Ama... kolun neden benimki gibi?”

“Hastalığın ya da yaralanmanın aktarımı esasen sınırlıdır. Sadece acı ve rahatsızlık alınır ki yardım ettiklerimize güç, şifa ve zindelik aşılayabilelim.” Gümüş işlemeli kol ağzını çekerek kolunu tekrar örttü. “Skrinin lekesi bir şekilde o engelden geçmiş.”

Kadının yüzü endişeyle kırıştı. “Öyleyse ikimizin de kolunu kesmek zorundayız.”

Zedd kuruyan dudaklarını nemlendirmek için yaladı. “Hayır. Korkarım bunun faydası olmaz. Birisini tedavi etmeye çalışırken yarının, hastalığın veya uyumsuzluğun nerede bulunduğunu hissedebiliyorum.” Tekrar ayağa kalkıp kadına sırtını döndü. “Yara kolunda olmasına rağmen skrinin bıraktığı büyülü leke belli ki tüm vücuduna yayılmış.” Sesi bir fısıltı seviyesinde alçaldı. “Şimdi bana da bulaştı.”

Zedd aşağıdaki yemek salonundan yükselen boğuk kahkahaları işitebiliyordu. Neşeli müzik, rengârenk şık halılardan odaya sızıyor gibiydi. Bir ozan, hizmetçi kılığına giren bir prensesle ilgili müstehcen bir şarkı okuyordu. Kızın babası, onu nefret ettiği bir prense vermişti. Damat adayının bir hergele ve ağgözlü bir fırsatçı olduğu ortaya çıkınca, kız anlamıştı ki poposunun çimdiklenmesine katlanacak olsa da hizmetçilik yapmak prenseslikten daha iyiydi, böylece hayatının geri kalanını şarkı söyleyip dans ederek geçirmişti. Kalabalık, bardaklarını müziğin ritmine uygun bir şekilde masaya vurup uluyarak tezahüratta bulundu.

Arkasından Adie'nin cılız sesi duyuldu. “Başımız büyük belada ihtiyar.”

Zedd dalgın bir ifadeyle başını salladı. “Sahiden de öyle.”

“Üzgünüm Zedd. Başımızı derde soktuğum için beni affet.”

Büyücü, elini sallayarak kadının pişmanlık dolu sözlerini savuşturdu. “Olan olmuş. Sizin hatanız değil hanımefendi. Bir hata varsa o da benimdir, düşünmeden büyüye başvurdum, aklımdan önce kalbini dinlemenin bedeli.” Bu bedel aynı zamanda Büyücünün İkinci Kuralı'nı da ihlal ediyordu ancak bunu dile getirmedi.

Cübbesinin bol dökümlü kenarları, yüzünü kadına dönerken kat kat oldu. “Adie düşün. Bu lekeyi bilen birileri olmalı, skrini bilen birileri. Yeraltı dünyasını araştırırken ziyaret ettiklerin arasında bir şeyler bilen birisi var mıydı? Azıcık bir bilgi bile bundan kurtulmamız için ihtiyacım olan ipucunu sağlayabilir.”

Kadın kaşlarını düşünceli bir ifadeyle çatarken yastığa daha da gömüldü. Sonunda kafasını bir o yana, bir bu yana devirdi.

“Gençliğimde yetenekli kadınları ziyaret etmiştim. Yaşlılardı, en azından benden daha yaşlı. Şimdi hepsi ölmüştür.”

Zedd biraz yaklaştı. “Kızları var mıydı? Yetenekli kız çocukları?”

Adie’nin gözleri onunkilerle buluştu, kadının kaşları kalktı ve hoş kırışıklıklarla dolu yüzüne bir gülümseme yerleşti. “Evet! Skrin hakkındaki en önemli şeyleri bana öğreten kadının kızları vardı.” Sağlam dirseğine dayanarak yarı doğruldu. “Üç kız çocuğu.” Sırtması genişledi. “Hepsi de yetenekliydi. O zamanlar küçüktüler ama yetenekliydiler. Şimdi benim kadar yaşlı değillerdir. Anneleri yeterince uzun yaşamışsa bildiklerini onlara öğretmiştir. Kadın efsuncuların âdetiyledir.”

Kemiklerine işleyen yabancı büyüünün verdiği ağrıya rağmen Zedd’in hareketlerine bir canlılık, bir heyecan geldi. “Öyleyse onlara gidelim! Neredeler?”

Adie yüzünü buruşturarak tekrar yastıklara gömüldü. Battaniyeyi göğsüne çekti. “Nicobarese. Nicobarese’nin ücra bir köşesindeler.”

“Hay zıkkım yiyesiceler.” Zedd içini çekti. “Tam ters istikamette uzun bir yol.” Başparmağı ve işaret parmağıyla çenesini sıvazladı. “Aklına gelen başka birileri var mı?”

Adie kendi kendine fısıldayarak bir elini yumruk yaptı ve parmaklarıyla saymaya başladı, her defasında bir parmağını kaldırıyordu. “Oğullar,” diye mırıldandı. “Onun sadece oğulları vardı.” Başka bir parmak daha kalktı. “Yok, o kadın skrin hakkında hiçbir şey bilmiyordu.” Nihayet son parmağını da kaldırdı. “Çocuğu yoktu.” Elleri gevşekçe yana düştü. “Kusura bakma Zedd. Sadece üç kız kardeş bir şeyler biliyor olabilir, onlar da Nicobarese’de.”

“Peki bu kadın, anneleri, bu şeyleri nereden öğrenmiş? Belki oraya gidebiliriz.”

Adie battaniyenin karnındaki kısmını düzeltti. Eli tekrar yana düştü. “Işık bilir. Yanıtları arayabileceğimizi bildiğim tek yer Nicobarese.”

Zedd sıska parmağını havaya kaldırdı. “Öyleyse Nicobarese’ye gidiyoruz!”

Adie ona şüpheyle baktı. “Zedd, Nicobarese’de Kan Soyü var. Orada beni tanırılar. Hiç de iyi anımsamazlar üstelik.”

“Fi tarihinden bahsediyorsun Adie. İki krallık öncesi.”

“Kan Soyü için zaman aşımı yoktur.”

Zedd düşünürken çenesini ovuşturdu. “Eh, kim olduğumuzu hiç kimse anlamaz, Bekçi’den saklanmak için kimliklerimizi gizliyoruz. Kendimizi iki varlıklı gezgin olarak tanıtmayı sürdürürüz.” Kadına azarlarçasına baktı. “Bu gülünç kıyafeti boşuna giymiyorum.” Giydikleri gösterişli cübbeler kadının fikriydi ve Zedd’in hoşuna gitmiyordu.

Adie omuz silkti. “Başka seçeneğimiz yok gibi görünüyor. Ne gerekiyorsa yapılmalı.” Yatakta doğrulup oturmaya çabalarken homurdandı. “Yola koyulmalıyız.”

Zedd boş ver dercesine elini salladı. “Zayıf düştün, dinlenmen gerekiyor. Ulaşımı ben ayarlarım. At sırtında yol almak artık çok zor. Bir at arabası falan kiralayacağım.” Tek kaşını kaldırıp kadına muzipçe gülümsedi. “Madem bu cıcaflı kıyafetleri giyip varlıklı gezgin taklidi yapıyoruz, bir at arabasıyla rolü tamamlamak en iyisi.”

Ayaklı bir aynada üstünü başını düzeltirken kadın onu seyretti. İki kolunu yana açarak cübbenin kesimini inceledi. Cübbe kalın bordo kumaştan dikilmişti, kol yenleri ve kukuletası siyahtı. Manşetlerinde üç sıra gümüş işleme vardı. Yakası ve ön kısmına biraz daha kaba bir işçilikle altın sırmalar işlenmişti. Belinde altın tokalı, parlak kırmızı satenden bir kemer vardı. Öyle şatafatlıydı ki Zedd içinden homurdandı.

Eh, mecburiyet mecburiyetti. Zedd yerlere kadar eğilerek ağdalı bir selam verdi.

“Nasıl görünüyorum hanımefendi?”

Adie tepsideki esmer ekmekten bir dilim aldı. “Aptal gibi.”

Zedd çabucak doğrulup parmağını kadına doğru salladı. “Kıyafeti senin seçtiğini hatırlatırım!”

Kadın omuz silkti. “İntikam. Sen de benimkini seçtin. Zararı öyle telafi edebildim.”

Zedd gücenerek odanın öbür ucuna yürüdü, bir yandan da söylendi, ucuzluktan kadın için en iyisini seçtiğini sanıyordu. “Biraz dinlen. Ben ulaşımı ayarlayayım.”

Adie ekmekten koca bir parça ısırıldı ve adam tam kapıya yönelmişken dolu ağzıyla konuştu. “Şapkanı unutma.”

Zedd yüzünü ekşiterek durdu. Arkasını döndü. “Hay zıkkıma düşesice! Şapkayı takmam şart mı?”

Kadın lokmasını biraz çiğnedi sonra yuttu. “Kıyafetleri satan adam, şapkasız gezmenin asiller arasında çok ayıp karşılandığını söyledi.”

Zedd gürültüyle soludu ve çift kanatlı kapının yanındaki mermer sehpa dura kırmızı şapkayı kaptı. Dalgalı beyaz saçına geçirdi. “Nasıl?”

“Tüyünü düzelt.”

Zedd yumruklarını sıktı. Sonunda elini kaldırıp hantal şapkayı ve uzun tavus kuşu tüyünü düzeltti.

“Mutlu musun?”

Kadın gülümsedi, tahminince alay ediyordu. “Zedd, aptal gibi görüldüğünü söyledim çünkü o kadar yakışıklı bir adamsın ki gösterişli kıyafetlerle kusursuzluğu sağlamaya çalışmak gülünç kaçıyor.”

Adamın sırtması yerine geldi. Tekrar çabucak eğilerek selam verdi. “Vay, teşekkür ederim hanımefendi.”

Adie ekmeği ikiye böldü. “Ha, Zedd, dikkatli ol.” Zedd anlamamış gibi kaşlarını çatı. “Bu kılıkta dolaşırken şarkıdaki prenses gibi poponu çimdikleyebilirler.”

Zedd muzip bir ifadeyle göz kırptı. “Hiçbir kız kurusunun senin bölgenе girmesine izin vermem.”

Şapkasını hafifçe yan yatan Zedd, ıslıkla neşeli bir şarkı tutturarak kapıdan çıkıp gitti. Bir baston, diye düşündü. Belki de bir baston edinmeliydi. Süslü bir şey elbette. Ona göre, bir beyefendi düzgün bir baston taşımalıydı.

İKİNCİ BÖLÜM

Yemek salonundan yukarı, kalabalığın gürültüsüyle beraber sıcak hava da vuruyordu. Mutfaktan yayılan kızarmış et kokusu pipo dumanının tatlı ve baskın kokusuna hoş biçimde karışıyordu. Zedd merdiveni inerken midesini ovuşturdu, biraz vakit ayırıp bir şeyler atıştırmayı düşündü.

Sahanlıkta, içinde üç tane baston duran bir sepet vardı. Zedd sepetten en süslüsünü aldı, zarif tepeliği gümüş kakmalı ve düz siyah olanı. Boyunu ve ağırlığını sınamak için göz alıcı bastonu ahşap zeminine vurdu. Sanki biraz ağırdı, yine de uygun bir aksesuar olacaktı.

İşletmeci, Hillman Efendi, beyaz gömleğinin kollarını gamzeli dirseklerine kadar sıvamış ve parlak beyaz muşambadan bir önlük giymiş tombul bir adamdı ve gözü Zedd'in üzerindeydi. Merdivenden inip adamları ite kakarak bir çırpıda yanına geldi. Küçük ağzı tanıdık bir gülümsemeyle gerilirken tonton pembe yanakları daha da şişti.

“Rybnik Efendi! Sizi tekrar görmek ne güzel!”

Zedd az kalsın adamın kiminle konuştuğunu görmek için etrafına bakacaktı ki kendini o isimle tanıttığını anımsadı. Hancıya isminin Ruben Rybnik olduğunu söylemişti, karısı olarak tanıttığı Adie'nin adı da Elda olmuştu. Ruben ismi Zedd'in gözdesiydi. Ruben. İsmi keyifle içinden tekrarladı. Ruben.

“Lütfen, Hillman Efendi, bana Ruben deyin.”

Adam kafasını salladı. “Elbette Rybnik Efendi. Elbette.”

Zedd bastonu kaldırdı. “Son anda bir bastona ihtiyacım olduğunu fark ettim. Bunu benim için ayırmanız mümkün müdür?”

Adam kollarım iki yana açtı. “Sizin için her şey mümkün Rybnik Efendi. Bunları yeğenim yapıyor, ben de zevk sahibi konuklarım için sergilemesine izin veriyorum. Elinizdeki özel bir bastondur ve pahalıdır.” Zedd’in şüpheli yüz ifadesi karşısında yaklaşarak bastonu eline aldı. Konuşmaya devam ederken sır verircesine iyice sokuldu. “Durun göstereyim Rybnik Efendi. Bunu hiç kimseye göstermiyorum. Tesisim hakkında yanlış izlenime kapılabilirler, malum. İşte. Gördünüz mü? Tam şu gümüş şeritten çeviriyorsunuz ve açılıyor.”

İki parçayı birkaç santim ayırarak parlak bıçağı gösterdi. “Yaklaşık bir buçuk metre uzunluğunda bir Keltan çeliği. Bir beyefendi için akıllıca bir korunma. Ama siz herhalde basit amaçlarınız için bu kadar pahalı bir bastonu istemezsiniz sanıyorum...”

Zedd bıçağı yerine soktu ve çevirdi, düzgün çalışan mekanizma yumuşak bir tıklamayla iki parçayı tekrar birleştirdi. “İşimi görür. Beğendim. Alacalı bulacalı değil. Oda masrafına ekleyin.” Varlıklı beyefendiler fiyat sormazdı.

Hillman Efendi başını bir aşağı bir yukarı sallayarak saygılarını sundu. “Elbette Rybnik Efendi. Elbette. Belirtmeden edemeyeceğim, güzel seçim yaptınız. Gayet havalı.” Temiz, tombul ellerini önlüğünün kenarına sildi ve kolunu uzatarak salonun diğer ucunu gösterdi. “Size bir masa hazırlamamı ister misiniz Rybnik Efendi? İzin verin de size temiz bir masa kurayım. Birilerini kaldırıyorum. Bir bakayım...”

“Hayır hayır.” Zedd yeni bastonuyla gösterdi. “Şu köşedeki boş masa, mutfaka yakın olanı, fevkalade uygundur.”

Adam Zedd’in gösterdiği yere endişeyle baktı. “Orası mı? Aman efendim olmaz, lütfen size daha iyi bir masa ayarlayayım. Ozanın yakınına mesela. Neşeli şarkılar dinlemeyi seversiniz, eminim. İstedığınız şarkıyı çalabiliyor. En sevdiğiniz şarkıyı bana söyleyin sizin için çaldrayım.”

Zedd adama sokulup göz kırptı. “Mutfağınızdan yükselen şahane kokuları şarkılara yeğlerim.”

Hillman Efendi'nin göğsü gururla kabardı ve kolunu boş masaya doğru uzatarak Zedd'i buyur etti. "Beni onurlandırıyor sunuz Rybnik Efendi. Yemeklerime sizin kadar bayılan birine hiç rastlamamıştım. Size bir tabak getireyim."

"Ruben lütfen. Unutmayın, olur mu? Kokusu gelen şu kızartma etten bir dilim tatmak isterim."

"Evet Rybnik Efendi, elbette." Önlüğünün kenarını burdu ve duvara yaslanarak oturan Zedd'e doğru eğildi. "Bayan Rybnik nasıllar? Umarım daha iyidir. Onun için her gün dua ediyorum."

Zedd içini çekti. "Bir düzelme yok maalesef."

"Vah vah. Çok üzüldüm. Onun için dua etmeyi sürdüreceğim." Mutfak kapısına yöneldi. "Kızartmanızı getireyim."

Zedd yeni bastonunu duvara dayadı ve adam ayrıldıktan sonra şapkasını çıkarıp masanın üstüne fırlattı. Kafası kelleşmeye başlamış ozan, küçük bir sahnedeki taburenin üzerinde oturuyordu. Sürekli lavta çalmaktan kamburu çıkmış gibi iki büklümdü. Tellere coşkuyla vuruyor, bir at arabası sürücüsünün maceralarına dair nüktedan bir şarkı söylüyordu. Şarkıdaki adamın kötü kasabalardan başlayıp kötü yollardan geçen yolculuğu, kötü yiyecekler ve berbat kadınların bulunduğu bir diğerinde noktalanıyordu; sarp yamaçların, dolambaçlı yolların meydan okumasını, karda kıyamette ve yağmurda yol almasını nasıl da seviyordu.

Zedd'in gözü, salonun diğer ucundaki bir bölmede yalnız oturan bir adama takıldı. Adam peş peşe sıralanan olmadık maceraları iştikçe gözlerini devirip başını iki yana sallıyordu. Önündeki masada düzgünce sarılmış bir kamçı duruyordu. Diğer masalardaki adamlar, şarkının güzel bir hikâye anlattığı kanaatindeydi ve eşlik ederlerken bardaklarıyla masaya vuruyorlardı. Sarhoş adamlardan birkaçı yanlarından gülümseyerek geçen hizmetçi kızları çimdiklemeyi deniyor ama havayı alıyordu.

Diğer masalarda düzgün giyimli erkekler ve kadınlar oturuyordu, muhtemelen tüccarlar ve eşleri, kendi aralarında konuşup şarkılara aldırıyorlardı. Parlak kılıçlarını kuşanmış şık soylular ise odanın daha sessiz bir köşesindeki birkaç masaya kurulmuşlardı. Bölmede yalnız oturan adamla ozanın arasındaki boş alanda çiftler dans ediyordu;

çiftlerden bazıları hizmetçi kızlar ve paralarını ödeyip sıralarını bekleyen erkeklerdi. Zedd'in dikkatini çeken bir şey vardı. Şapkalı birçok erkek vardı ama tüm şapkalar işlevseldi ve hiçbiri tüyle süslenmemişti.

Zedd altın sikkeleri saymak için elini cebine soktu. İki. İcini çekti. Varlıklı rolü oynamak pahalıydı. Varlıklıların bile bunun altından nasıl kalktıklarını bilmiyordu. Eh, ta Nicobarese'ye gitmek istiyorsa ulaşım parası konusunda bir şey yapmak zorundaydı. Adie'yi at sırtında götüremezdi, kadın çok zayıf düşmüştü.

Mutfak kapısından çıkan Hillman Efendi yaylana yaylana geldi. Fırında kızarmış kuzu etiyle tıka basa dolu, altın sırmalı beyaz bir tabağı Zedd'in önüne koydu, bir an durdu ve tabağın kenarlarından tutup çevirerek düzeltti. Çabucak temiz bir havlu çıkarıp masadaki bir lekeyi siliverdi. Zedd tüm açlığına rağmen dikkatli yemeye karar verdi, yoksa ağzını da Hillman Efendi silecekti.

"Size bir maşrapa bira getireyim mi Rybnik Efendi? İkramımız."

"Lütfen bana adımla hitap edip Ruben deyin. Bir fincan çay fevkalade olurdu."

"Elbette Rybnik Efendi, elbette. Yapabileceğim başka bir şey var mı? Bir fincan çay dışında?"

Zedd masaya doğru hafifçe uzanarak eğildi. Hillman Efendi de aynısını yaptı. "Şu anda altınla gümüş arasındaki değiş tokuş oranı nedir?"

"Kırk nokta beş, beşte biri," diye yanıtladı, rakamları hiç duraksamadan söylemişti. Gırtlığını temizledi. "Kanaatimce. En azından öyle anımsıyorum." Mahcup bir ifadeyle gülümsedi. "Yakından takip etmiyorum. Ama öyledir herhalde. Kırk nokta beş, beşte biri. Evet, sanırım öyle."

Zedd kafasında hesaplıyormuş gibi yaptı. Sonunda iki altın sikkeden birini çıkardı ve masanın üzerinden işletmeciye doğru yuvarladı.

"Bozuk param hiç kalmamış. Size zahmet olmazsa bunu benim için bozdurur musunuz? İki ayrı keşeye bölünsün. Kesenin birinden bir gümüş alıp bakırla bozdurun ve onu da üçüncü bir keşeye koyun. Kalan küsuratı da bahşiş olarak ayırın lütfen."

Hillman Efendi çabuk hareketlerle iki kez yerlere kadar eğilerek selam verdi. “Elbette Rybnik Efendi, elbette. Teşekkür ederim.”

Sikkeyi masadan öyle hızlı kaptı ki Zedd zar zor gördü. Adam ayrıldıktan sonra Zedd kızarmış kuzuya gömüldü, bir yandan çiğnerken, bir yandan da insanları seyrediyor, şarkıları dinliyordu. Yemeğin bitimine doğru Hillman Efendi geri döndü ve koca cüssesiyle Zedd’le kalabalığın arasına girip önünde dikildi.

Masaya iki küçük kese bıraktı. “Gümüş Rybnik Efendi. Açık kah-verengi olanında on dokuz, koyu renklide ise yirmi gümüş var.” Zedd keseleri cübbesine sokarken diğer adam daha ağırca yeşil bir keseyi masaya bıraktı. “Bunda da bakır var.”

Zedd gülümseyerek teşekkür etti. “Ya çay?”

İriyarı adam alnına bir şaplak attı. “Affedin. Para bozdurmaya uğraşırken unutmuşum.” Soylulardan biri elini sallayarak adamın dikkatini çekmeye çalışıyordu. Hillman, elinde bir maşrapa tepsiyle mutfaktan çıkan hizmetçi kızlardan birini kolundan yakaladı. “Julie! Rybnik Efendi’ye bir fincan çay kap getir. Çabuk ol güzelim.” Kız tepsiyle hızla uzaklaşmadan önce Zedd’e gülümseyerek başını salladı. Gülümseyen Hillman tekrar ona döndü. “Julie icabına bakar Rybnik Efendi. Yapabileceğim başka bir şey varsa lütfen söyleyin.”

“Var. Bana Ruben diyebilirsin.”

Hillman Efendi, dalgın bir ifadeyle kıkırdayıp başını salladı. “Elbette Rybnik Efendi, elbette.” Asilzadeye doğru hızla uzaklaştı.

Zedd kuzudan bir lokma daha kesip çatalını batırdı. Ruben ismini seviyordu. Adama bundan daha fazlasını söyleyemezdi. Çatalını ağzına götürüp eti ısırırken masaların arasında zikzaklar çizen Julie’yi seyretti.

Lokmasını çiğnerken bir yandan da uzun paltolu, velvelecı adamların toplandığı bir masaya kızın maşrapaları hızla bırakmasını seyretti. Kız sonuncuyu masadaki son adamın önüne bırakırken adam kıza bir şey söyledi. Gürültüden duyabilmek için kız öne eğilmek zorunda kaldı. Adamlar aniden bir kahkaha patlattı. Julie doğruldu ve adamın kafasına tepsiyle vurdu. Tam çalımla uzaklaşırken adam çimdik attı. Kız çılglığı bassa da telaşla yürümeyi sürdürdü.

Zedd’in masasının yanından geçerken ona doğru eğilip gülümsemi. “Çayınızı hemen getiriyorum Rybnik Efendi.”

“Adım Ruben.” Parmağıyla gürültücü adamların masasını gösterdi. “Az önce olanları gördüm. Buna sürekli maruz kalıyor musun?”

“Aman Oscar işte. Genelde zararsızdır. Ama tanıdığım en ağzı bozuk adam. Kendi payıma epey şey duydum. Bazen benimle ayıp sözlerle konuşmak için ağzını her açtığında keşke hıçkırık tutsa da konuşmаса diyorum.” Yüzüne düşen bir tutam saçı geriye itti. “Şimdi de bir maşrapa *daha* istiyor. Kusura bakmayın. Çok konuştum. Çayınızı getireyim Rybnik Ef...”

“Ruben.”

“Ruben.” Hoş bir gülümsemeyle yanından hızla uzaklaştı.

Beklerken yemeyi sürdüren Zedd, gürültücü adamların masasını seyretti. Küçük bir dilek. Ne zararı olurdu? Julie bir fincan ve çayla geri döndü. İkisini de masaya bırakırken Zedd parmağıyla kızın yaklaşmasını işaret etti.

Kız önlüğünün bağcıklarını arkadan sıkarak öne eğildi. “Evet Ruben?”

Büyücü bir parmağıyla nazikçe kızın çenesine dokundu. “Sen çok sevimli bir kızsın Julie. Oscar seninle bir daha terbiyesizce konuşmamalı, hele sana hiç dokunmamalı.” Sesini iyice alçalttı. Fısıltısı öyle güçlüydü ki âdeta havayı kıvılcımlandırıyordu. “Ona birasını verirken adıyla hitap et ve gözlerine bak, tıpkı şu anda senin gözlerine baktığım gibi, bana bahsettiğin dileğin gerçek olacak ancak bunu dile getirdiğini ve benim katkımı anımsamayacaksın.”

Julie gözlerini kırıştıtarak doğruldu. “Kusura bakma Ruben, ne diyordun?”

Zedd gülümsedi. “Çay için teşekkürler dedim. Bir de buralarda çift koşumlu, kiralık at arabası olan biri var mı diye sormanı rica etmiştim.”

Kız tekrar gözlerini kırıştırdı. “Ah. Şey...” Alt dudağını ısırırken etrafına bakındı. “Buradaki adamların yarısı, şey yani sizin kadar güzel giyinmeyenlerin yarısı at arabası sürücüleridir. Bazıları kiralıktır. Bazıları yük taşır ve buradan geçerken uğrayan düzenli müşterilerdir.” Birkaç masayı gösterdi. “Onlar... Onlar kiralanabilir. Tabii ayıltabilirsiniz.”

Zedd kızı teşekkür etti, kız da bira almaya gitti. Kızın birayı salonun diğer ucuna taşıyıp Oscar'ın önüne koymasını seyretti. Adam ayyaş sırtmasıyla kafasını kızı doğru kaldırdı. Kız adamın gözlerinin içine baktı. Zedd kızın dudaklarının adamın adını söylediğini gördü. Oscar konuşmak için ağzını açtı ama onun yerine hıçkırdı. Ağzından bir baloncuk çıkıp havada süzüldü. Patladı. Masadaki herkes gülmekten yarıldı. Olayı seyreden Zedd'in kaşları çatıldı. Garip, diye düşündü.

Oscar, Julie'yle konuşmak için ağzını her açtığında hıçkırıyor ve baloncuklar saçıyordu. Gülmekten yerlere yatan adamlar kızı adamın birasına sabun katmakla suçluyordu. Hepsı de eğer böyle bir şey yapmışsa adamın layığını bulduğunda hemfikirdi. Bölmede yalnız oturan adam dikkatini çekince kız, adamları kahkahalarıyla baş başa bıraktı. Adamın isteği karşısında başını salladı ve mutfığa doğru yöneldi.

Julie, Zedd'in masasında durakladı ve başıyla yalnız adamın masasını işaret etti. "Onun çift koşumlu bir aracı olabilir. At gibi kokuyor." Kıkırdadı. "Kabalık ettim. Affedin. Parasını biraya harcamasını bir türlü sağlayamıyorum. Çay getirmemi istiyor."

"Benimki fazla geldi. Çayımı onunla paylaşırım." Kıza göz kırptı. "Sen yorulma."

"Teşekkürler Ruben. Bir fincan daha veriyorum öyleyse."

Zedd salonu süzerken son lokmayı da ağzına götürdü. Adamlar sessizleşmiş, Oscar hıçkırmayı bırakmıştı, şimdi hepsi birden sevgilisini kaybetmiş bir adamla ilgili acıklı bir şarkı söyleyen ozanı dinliyordu.

Zedd çaydanlığı ve fincanları alıp masasından kalktı. Şapkasını anımsayınca içinden sövdü. Şapkayı kaptı, bastonu fark edince onu da kaptı. Kasıtlı olarak Oscar'ın yakınından geçti, adamı dikkatle süzdü. Adamın hıçkırırken niye baloncuklar saçtığını kestiremiyordu. Zedd üstünde durmadı. Adam biraz fazla sarhoşsa da şimdilik yeterince normal görünüyordu.

Büyücü, yalnız adamın oturduğu bölmenin önünde durdu. Demliği ve fincanları kaldırıp gösterdi.

"Çay bana fazla geldi. Seninle paylaşabilir miyim?"

Adam gür kaşlarının altından caydırıcı bir ifadeyle dik dik baktı. Zedd gülümsedi. Adam hakikaten at gibi kokuyordu. Göğsünde ka-

vuşturduğu iri kollarını açtı, masadaki kırbacı kenara itti ve Zedd'e oturması için işaret ettikten sonra kollarını tekrar kavuşturdu.

"Eh, memnun oldum, teşekkür ederim. Ben... Ruben."

Zedd şapkasını masaya fırlattı ve karşılık beklercesine kaşlarını kaldırdı.

"Ahern," dedi adam tok bir sesle. "Ne istiyorsun?"

Zedd bir eliyle bastonunu dizlerinin arasına sıkıştırırken diğer eliyle kalın cübbesinin katlarını çekiştirerek sıkıca poposunun altında öbeklenen kısmını düzeltti. "Şey, sadece çayımı paylaşmak istemiştım Ahern."

"Esasında ne istiyorsun?"

Zedd adamın çayını koydu. "Belki işe ihtiyacın vardır diye düşündüm."

"İşim var."

Zedd kendine çay koydu. "Sahi mi? Ne tür bir iş?"

Ahern kollarını çözerek arkasına yaslandı ve yeni eşlikçisinin gözlerine baktı, başka da bir şey söylemedi. Koyu yeşil yün gömleğinin üzerine geniş omuzlarını örten uzun bir palto geçirmişti. Grileşmiş gür sakalı kulaklarını örtecek kadar uzundu ve nadiren tarak yüzü görüyor gibiydi. Derin kırışıklıklarla dolu yüzü sert hava koşullarının izlerini taşıyordu ve pembe rüzgâr yanığı lekeleriyle doluydu.

"Neden soruyorsun?"

Zedd çayından bir yudum alırken omuz silkti. "Daha cazip bir teklif sunabilir miyim, anlamak için." Zedd adamı bol miktarda altınla ikna edebilirdi elbette ancak bunun iyi bir yöntem olmadığına kara vermişti. Yanıtı beklerken çayından bir yudum daha aldı.

"Tristen'den buraya demir taşıyorum, Penverro'daki demircilere getiriyorum. Bazen de Winstead'e. Biz Keltanlar Orta Diyar'ın en iyi silahlarını yapıyoruz, bilirsin."

"Ben öyle duymadım." Ahern'in kaşları iyice çatıldı. Zedd ellerini gümüş başlıklı asanın üzerinde kenetledi. "Sadece Orta Diyar'ın değil, üç diyarın da en iyi kılıçlarını yapıyorlarmış diye duydum." Ozan sesini kaybedip yazılı talimatlarla emirler vermek zorunda kalan bir kralla ilgili bir şarkıya başladı. Buyruğundakilerin okuma öğrenmesine asla

izin vermediği için sonunda bu kral krallığını da kaybetmiş. “Yılın bu zamanı ağır yük taşımak zordur.”

Ahern belli belirsiz gülümsedi. “Baharda daha kötü. Her yer çamur. Arabayı kimin süreceğine, kimin laflayacağına karar verdiğimiz zamanlar da oluyor.”

Zedd dolu fincanı adama doğru birkaç santim itip yaklaştırdı. “Düzenli iş mi?”

Ahern fincanı nihayet aldı. “Karnımı doyurmaya yetiyor.”

Zedd deri örme kırbacı ucundan tuttu. “Görünüşe bakılırsa bunu kullanmakta becerikli bir adamsın.”

“Koşum atlarından verim almanın farklı yöntemleri vardır.” Başıyla salonun herhangi bir yerini işaret etti. “Bu aptallar kırbaçla her istediklerini yaptırabileceklerini sanıyorlar.”

“Sen aynı fikirde değil misin?”

Ahern kafasını iki yana salladı. “Kırbacımı atların dikkatini çekmek için şaklatırım, ayaklarını nereye basacaklarını, ne istediğimi bilsinler diye. Koşum atlarım onları ben eğittiğim için bana çalışır, kırbaçlandıkları için değil. Zor bir duruma düştüğümde halimden anlayan koşum atları isterim, bir tek kırbaç yedikçe yerinden kımlıdayanları değil. İnsan ve at kemikleriyle dolu yeterince vadi var. Benimkiler de aralarına katılsın istemem.”

“İşini bilen birine benziyorsun.”

Ahern fincanıyla Zedd’in şık cübbesini işaret etti. “Sen ne ‘iş’le meşgulsün?”

“Meyve bahçelerim var,” dedi Zedd, parmağını havaya kaldırdı. “Dünyanın en iyi meyveleridir efendim!”

Ahern homurdandı. “Yani kendi arazin var, dünyanın en iyi meyvelerini başkaları çalışıp yetiştiriyor.”

Zedd kıkırdadı. “Tam üstüne bastın. Şimdi öyle ama. İşe başladığımda öyle değildi. Yıllarca kendim çalışıp didindim. Ağaçlarla gece gündüz bizzat ilgilendim, gelmiş geçmiş en lezzetli meyveleri yetiştirmeye çalıştım. Birçok ağaç heba oldu. Birçok kez hüsrana uğradım, aç kaldım. Ama sonunda en iyisini başardım. Her kuruşu biriktirdim ve yıllar geçtikçe arazimi genişlettim. Kendim ekтім, biçtim, topladım,

taşıdım ve yine kendim sattım. Zamanla insanlar meyvenin en iyisinin bende olduğunu öğrendi ve daha da başarılı oldum. Son birkaç yıldır işlere bakacak insanlar tutuyorum. Yine de işimle ilgileniyorum ki ünüm yürüsün. İnsan kendi işinde başarılı olmak istemez mi?”

Zedd ayaküstü uydurduğu hikâyeden gururlanıp gülümseyerek arkasına yaslandı. Ahern fincanını uzatarak biraz daha çay istedi.

“Nerede bu meyve bahçeleri?”

“Batı Diyar’da. Sınır kurulmadan önce oraya taşındım.”

“Peki şimdi niye buradasın?”

Zedd öne eğilerek sesini alçalttı. “Şey, anlarsın ya, eşim pek iyi durumda değil. İkimiz de yaşlıyız, şimdi hazır sınır da yıkılmışken kadıncağız memleketini ziyaret etmek istiyor. Oradaki şifacılardan medet umuyor. Ona yardım etmek için her şeyi yaparım. Bu havada at sırtında seyahat edemeyecek kadar hasta, o yüzden bizi şifacılarla götürecek birisini tutmak istiyorum. Para mühim değil, onu oraya ulaştırabilmek için her miktarı ödemeye hazırım.”

Ahern’in yüzü bir şekilde yumuşadı. “Kulağa makul bir yolculuk gibi geliyor. Nereye gidiyorsunuz?”

“Nicobarese.”

Ahern fincanını küt diye masaya indirdi. Çayın birazı döküldü. “Ne?” Sesini alçaltıp öne eğildi, masanın kenarı geniş karnına değiyordu. “Kara kışın ortasındayız be adam!”

Zedd parmağını fincanın etrafında gezdirdi. “Bahar mevsiminin daha beter olduğunu söylemiştin.”

Ahern homurdanarak öfkeyle baktı. “Orası kuzeybatıda, Rang’Shada Sıradağları’nın diğer tarafında. Madem Batı Diyar’dan geliyorsunuz, niye önce Rang’Shada’yı aşmadınız? Şimdi onca yolu geri döneceksiniz.”

Zedd hazırlıksız yakalanmıştı, bir yanıt bulana kadar bocaladı. Sonunda buldu. “Ben Aydındril’in üst kesimlerinden geliyorum. Baharda Nicobarese’ye geçmeden önce memleketimi ziyaret etmek istemiştik. Dağları aşıp güneye inmeyi, sonra da kuzeydoğudan Aydındril’e geçmeyi tasarlıyordum. Ama eşim Elda hastalandı, eh, ben de onun memleketindeki şifacılarla gitmemizin daha iyi olacağına karar verdim.”

“Dağları aşmadan önce Nicobarese’ye geçseniz daha iyi olurdu.”

Zedd ellerini bastonunun üzerinde kenetledi. “Peki hatamı nasıl telafi edebilirim Ahern, bu konuda senin bir önerin var mı?”

Ahern homurdanarak güldü. “Galiba yok.” Biraz düşündü, sonunda bıkkınlıkla içini çekti. “Bak sana ne diyeceğim Ruben, orası uzun bir yoldur. Başına bela almışsın. Bunun bir parçası olmak istediğimden emin değilim.”

Zedd tek kaşını kaldırdı. “Sahi mi?” Salona etraflıca bir göz gezdirdi. “Peki söyler misin Ahern, madem ki çok zahmetli bir iş olarak görüyorsun, bu adamlardan hangisi işe uygundur? Hangileri senden daha iyi sürücüdür?”

Ahern somurarak kalabalığı süzdü. “Buradaki en iyi adam olduğumu söylemiyorum ancak buradakilerin hepsi böbürlenmekten başka şey bilmeyen akılsızlardır. İçlerinden hiçbirinin başarabileceğini sanmıyorum.”

Zedd oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. “Ahern, bence kendini ağırdan satıyorsun.”

“Bence sen de işi ucuza kapatmaya çalışıyorsun.”

Zedd’in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Senin için zor bir iş olduğunu sanmıyorum.”

Ahern tekrar kaşlarını çattı. “Sence kolay mı?”

Zedd omuz silkti. “Kış mevsiminde yol almışsın ya. Ben sadece farklı bir yönden gitmeni istiyorum, hepsi bu.”

Ahern öne eğildi, çenesi gergindi. “Eh, gitmek istediğin yön belalı! Her şeyden öte Nicobarese’de bir iç savaşın patlak verdiği dair söylentiler var. En kötüsü de güneydeki boğazları aşmak için haftalarını harcamak istemiyorsan, kullanacağın kestirme yolun Galea’dan geçiyor olmasıdır.”

Sesini alçalttı. “Galea’yla Kelton arasında bir çatışma var. Sınırdaki bir savaş yaşandığı kulağıma çalındı. Keltan kasabaları yağmalanmış. Penverro’daki insanlar, Galea sınırına çok yakın olduklarından dolayı tedirginler. Herkesin dilinde. Galea’ya gitmek belaya kesin davetiye çıkarmaktır.”

“Çatışma mı? Dedikodu kumkumaları. Savaş bitti. D’Hara orduları geri çağrıldı.”

Ahern kafasını yavaşça iki yana salladı. “D’Hara akıncılarından bahsetmiyorum. Galea’nınkiler.”

“Saçmalıklı” diye çıkıştı Zedd. “Bir çiftçi ne zaman lambayı kazara devirip ahırı tutuştursa Keltanlar Galealılarını saldırdığını zanneder, aynı şekilde Galealılar da ne zaman bir koyunu kurtlar kapsa bundan Keltanları sorumlu tutarlar. Korkudan boş yere atılmış okların haddi hesabı yoktur.” Parmağını adama salladı. “Ya Kelton’dan ya da Galea’dan herhangi biri diğerine saldıracak olursa Merkez Konsey emri kimin verdiğiğine bakmaksızın sorumluların kellelerini uçurur!” Bastonunu yere vurdu. “Buna göz yumulmaz!”

Ahern biraz sindi. “Siyasetten pek anlamam, şu habis İtirafçıları ise hiç tanımam. Tek bildiğim, Galea’dan geçen bir adamın hiç de boş yere atılmış oklarla delik deşik olmayacağıdır. İstedğin şey zannettiğin kadar kolay değil.”

Zedd oyundan sıkılmıştı. Buna zamanı yoktu. Adie’nin söylediği bir şey kulağında çınliyordu. Işıkla ilgili söylediği şey. Tartışmayı öyle ya da böyle sonuçlandırmaya karar vererek çayını bir yudumda bitirdi.

“Sohbet için teşekkürler Ahern. Anladığım kadarıyla beni Nicobarese’ye götürebilecek adam sen değilsin.”

Kalkıp şapkasına uzandı. Ahern kocaman eliyle Zedd’in koluna yapıştı ve onu oturmaya zorladı. Adam oturduğu yerde kıpırdandı.

“Bak Ruben, zor zamanlar geçiriyoruz. D’Hara’yla yapılan savaş ticareti sekteye uğrattı. Kelton savaşın yükünü atlattı ama komşularının çoğu atlatamadı. Ölülerle ticaret yapmak zordur. Eskisi kadar mal taşınmıyor, yine de hamallık yapmak isteyen bir sürü adam var. Bir fırsat çıktığında vatandaşlardan birinin en iyi fiyatı koparmaya çalışmasını ayıplayamazsın.” Biraz daha sokulurken kaşlarını kaldırdı. “Tıpkı en iyi meyveye en iyi fiyatı biçmek gibi.”

“Hem de ne meyve.” Zedd elini sabırsızca salona doğru salladı. “Şu adamlardan herhangi biri teklifi seve seve kabul eder. Herhangi biri, en az seninki kadar heyecanlı bir hikâye öne sürüp niye en iyi sürücü olduğunu ispatlayabilir. Fahiş bir fiyat koparmaya çalışıyor-sun. Gayet anlaşılır bir durum ancak benimle oyun oynamayı bırak Ahern. İstedğin parayı neden ödemem gerektiğini bilmek istiyorum.”

Ahern kalın parmağıyla fincanını masanın ortasına iterek çayının tazelenmesini ima etti. Zedd nezaket gösterip adamın isteğini yerine getirmeden önce kollarını sıvadı. Ahern fincanını masanın üzerindeki kocaman kollarıyla kucaklar gibi çevreleyip öne eğildi. Salona bir göz attı.

Herkes hizmetçi kızlardan birine aşk şarkısı söyleyen ozanı seyreliyordu. Ozan, kızın elini tutmuş, şarkı aracılığıyla ebedi bağlılık sözleri sarf ediyordu. Kızın yüzü kızarmıştı. Diğer elindeki tepsiyi arkasında tutarak gözlerini ayaklarına dikmişti ve kıkırdıyordu.

Ahern yünlü yeşil gömleğinin altından gümüş madalyonlu bir zincir çıkardı. “Yüksek fiyat istememin sebebi bu.”

Zedd kaşlarını çatıp yaklaşarak madalyondaki kraliyet imgesine baktı. “Galea arması.”

Ahern başını bir kez sallayarak onayladı. “Bahar ve yaz aylarında D’Hara, Ebinissia’yı kuşatmıştı. Galealılar yavaşça ölüme terk edilmişti ve hiç kimse onlara yardım etmiyordu. D’Haralılarla herkesin başı dertteydi ve onlardan zırnık kabul etmiyordu. Oradaki insanların silahlara ihtiyacı vardı. Yığınla silah ve kıtlık çekilen tuzdan biraz yüklenip nispeten ıssız geçitleri kullanarak taşıdım. Galea muhafız birliği, nakliye göze alacak kişiye eşlik etmeyi önermişti ancak teklifi çok az kişi kabul etti. Ücra geçitler tehlikelidir.”

Zedd tek kaşını kaldırdı. “Pek asilce davranmışsın.”

“Asaletle alakası yok. Ödemede cömerttiler. Halkın kapana kısılmasını görmek hoşuma gitmiyordu, o kadar. Özellikle de D’Hara askerlerinin ortadan kaybolanlara ne yaptıklarını biliyorken. Neyse, Keltan kılıçlarıyla kendilerini daha iyi savunma imkânı bulacaklarına kanaat getirdim, hepsi bu. Dedim ya, silahta en iyisiyiz.”

Zedd bastonun üzerinde kenetlediği ellerinden birini kaldırıp şimdi tekrar Ahern’in gömleğinin altında duran madalyonu işaret etti. “Peki o ne alaka?”

“Kuşatma kalktıktan sonra Galea mahkemesine çıkarıldım. Kraliçe Cyrilla bunu bana bizzat verdi. Halkına savunmada yardım ettiğimi ve Galea’da daima yerimin olduğunu söyledi.” Göğsüne, madalyonun asılı durduğu yere vurdu. “Bu bir kraliyet izni. Galea’nın istediğim yerine hiçbir engelle karşılaşmadan gidebileceğimi söylüyor.”

“O yüzden yani,” dedi Zedd dik dik bakarak. “Paha biçilmez bir şeye fiyat koymak istiyorsun.”

Ahern gözlerini kıstı. “Benim yaptığım küçük bir şeydi, asıl cermeyi onlar çekti. O insanlara yardım ettim çünkü ihtiyaçları vardı, bir de iyi para ödemişlerdi. Kahraman olduğumu iddia etmiyorum. İki ayrı sebebim vardı. Sırf para ya da sırf yardım için yapmazdım. Şimdi madem iznim var, hayatımı kazanmamı da sağlayacaksa, eh, bunda bir yanlışlık görmüyorum ben.”

Zedd arkasına yaslandı. “Haklısın Ahern. Sonuçta Galealılar emeğinin bedelini altınla ödemişler. Mümkünse ben de öyle yapacağım. Bizi Nicobarese’ye götürmek için ne kadar istiyorsun söyle.”

Ahern’in kocaman elleri arasında döndürdüğü çay fincanı küçükçük görünüyordu. “Otuz altın. Aşağısı kurtarmaz.”

Zedd tek kaşını kaldırdı. “Vay vay. Biraz abartmadık mı sence?”

“Sizi oraya götürebilirim, fiyatım da budur. Otuz altın.”

“Yirmisi şimdi, on altın da Aydındril’e ulaştığımızda.”

“Aydındril! Aydındril’den hiç bahsetmemiştin. Yok büyücülerdi İtirafçıları derken Aydındril’e hiç bulaşmak istemiyorum. Üstelik Rang’Shada’yı tekrar aşmamız gerekir!”

“Buraya geri dönmek için nasıl olsa aşacaksın. Kuzeyden gideceksin. Yolun mutlaka oraya çıkıyor. Teklifi beğenmediysen bizi Nicobarese’ye götürmen için yirmi öneriyorum. Diğer onlukla bizi Aydındril’e seve seve götürecek bir başkasını oradan bulurum. Hem de eşim iyileştikten sonra taşınacak bavullarımız olsa bile. Otuzun hepsini istiyorsan teklifim şu anda geçerli, tabii bizi götürmeye razıysan. Teklifim budur.”

Ahern fincanını sağa sola döndürdü. “Pekâlâ. Aydındril’e. Yirmisi şimdi, on altın da Aydındril’e varınca.” Etli parmağını Zedd’e doğru salladı. “Yalnız bir şartım var.”

“Neymiş?”

Ahern’in parmağı Zedd’in kırmızı şapkasını gösterdi. “O şapkayı giyemezsin. O tüy atların ödünü patlatır, eminim.”

Zedd'in kırışık yanakları bir sırtmayla gerildi. "Öyleyse benim de bir şartım var." Ahern başını sallayarak söylemesini istedi. "Şartı *senin* öne sürdüğünü eşime *sen* söyleyeceksin."

Ahern sırtıtarak karşılık verdi. "Tamamdır." Sırtmanın belirme-
siyle kaybolması bir olmuştu. "Kolay bir yolculuk olmayacak Ruben,
dağlardan geçeceğiz. Ebinissia'ya taşıdıklarımın kazandıklarıyla
satın aldığım bir arabam var. Kızak takabilirim. Yoğun karda iler-
lemede kolaylık sağlar." Parmağıyla fincanın hemen yanına vurdu.
"Şimdi, altın?"

Ozanın parmakları tellerde dans ediyor, sözsüz oynak bir şarkı
çalıyordu. Salondaki hemen herkes ayaklarını ahenkle yere vurarak
şarkıya davul misali eşlik ediyordu. Zedd elini cübbesine sokarak
gümüş sikkelerin bulunduğu iki keseyi kavradı. Gözü salonda, akli
başka yerdeydi.

Ardından Büyücü, son zamanlarda sıklıkla yapmak zorunda
kaldığı şeyi tekrar yaptı: Gümüş sikke keselerine ılık bir büyü akımı
yolladı ve hepsini altına çevirdi.

Başka seçeneği var mıydı? Görevinde hüsrana uğradığı takdirde
canlıların dünyası ölecekti. Tehlikesini bildiği bir eyleme mazeret uy-
durup kendini kandırmadığını umuyordu.

"Hiçbir şey kolay değildir," diye mırıldandı kendi kendine.

"Ne dedin?"

"Bu yolculuk kolay değil, biliyorum dedim." Koyu kahverengi
keseyi masaya bıraktı. "Bu işini görür. Anlaştığımız gibi, yirmi altın."

Ahern kesenin ağzını açtı ve iki koca parmağını içine sokarak
saymaya başladı. Bu esnada Zedd yiyeceklerin, içkinin ve müziğin
keyfini çıkaran insanları dalgın dalgın seyretti. Nicobarese'ye git-
mekten tedirgindi.

"Bu bir şaka mı?"

Zedd tekrar Ahern'e döndü. İri kıyım adam, keseden iki par-
mağıyla bir sikke çıkarıp masaya fırlattı. Mat renkli sikke bir süre
etrafında fır döndü ve tok bir ses çıkararak düştü. Zedd gözlerine
inanamayarak baktı.

Sikke sıradan bir sikke görünümündeydi. Yalnız altın değil tahtaydı.

“Ben... ben... şey...”

Ahern altın sikkelerin geri kalanını koca avucuna dökmüştü ve şimdi hepsini keseye geri dolduruyordu. “Üstelik burada sadece on sekiz var. İki eksik. Tahta sikke kabul etmiyorum.”

Zedd açık kahverengi keseyi cübbesinden çıkarırken anlayışla gülümsedi. “Özür dilerim Ahern.” Tahta sikkelyi masadan kapdı. “İçinde şanslı sikkemin bulunduğu yanlış keseyi vermişim. Asla öyle bir şey yapmam tabii. Benim için altından daha değerlidir.”

Elindeki kesenin içine göz attı. On yedi. Ondaki sikkelerin de ikisi tahtaydı. Toplamda on dokuz olması gerekirdi. Olaya bir anlam vermeye çalıştı. Hillman Efendi ondan para aşırması olabilir miydi? Yok, o kadar da aleni hırsızlık olmazdı. Üstelik tahtadan sikke yontup altın diye yutturmaya çalışmak budalalıktı.

“Diğer iki altınım?”

“Ah, tabii tabii.” Zedd keseden iki altın çıkarıp masaya bıraktı.

Ahern onları da kesesine ekledi, ağzını sıkıca büzdü ve koyu kahverengi keseyi bir cebine tıktı. “Artık emrinizdeyim. Ne zaman yola çıkmak istersiniz?”

Gümüş sikkelerin altın yerine tahtaya dönüşmesi büyücüyü endişelendirmede, açıklanabilirdi. Bir şekilde. Ama üç sikke eksikti. Kayıplara karışmıştı. Bu açıklanamazdı. Onu endişelendiren buydu. Ta iliklerine kadar endişeliydi.

“Mümkün olduğunca çabuk. Hemen.”

“Yani yarın?”

Zedd şapkasını kapdı. “Hayır, hemen diyorum.” Adam kaşlarını şaşkınlıkla çatmıştı. “Eşim... kaybedecek vakit yok. Şifacılarla ulaştırılması lazım.”

Ahern omuz silkti. “Şey, Tristen’den yeni döndüm. Biraz uyku çekmeye ihtiyacım var. Uzun, zorlu bir yol olacak.” Zedd gönulsüzce başını sallayarak razı geldi. “İlk önce arabaya kızakları süreceğim. Birkaç saati bulur. Şu ahbablardan yardım edecek birini bulabilirsem daha az.”

Zedd bastonunu yere vurdu. “Olmaz! Ne yaptığını, nereye gittiğini hiç kimseye söyleme. Yola çıktığını bile kimseye söyleme.” Ahern’in

kaşlarını çattığını görünce çenesini kapadı ve söylediklerini telafi edecek daha makul bir şey düşündü. “Şu boş yere ok atan ödleklenden bahsetmiştim ya. Onların ekmeğine yağ sürmesek iyi olur.”

Ahern şüpheli bakışlarını önüne eğerek tüm cüssesiyle ayağa kalktı ve uzun paltosunu düzeltti. “Önce büyücülerin ve İtirafçıların bulunduğu lanetli bölgeye sizi götürmemi istedin, şimdi de bu. Bence az bile istemişim.” Paltosunun kemerini önünde gevşekçe düğümlledi. “Pazarlık pazarlıktır. Biraz uyku çekmeden önce arabayı hazırlayıp birkaç parça erzak toplayacağım. Şafaktan üç saat evvel burada buluşalım. Yarın öğleden önce sınırı geçip Galea’ya girmiş oluruz.”

“Ahırda bir atım var. Onu da yanımızda götürebiliriz. Bizi almaya gelmeden önce uğrayıp onu da al.” Zedd bastonunu dalgın bir edayla sallayarak adamlarla vedalaştı. “Şafaktan üç saat evvel.”

Aklı bambaşka yerdeydi. Durum düşündüğünden daha ciddiydi. Mümkün olduğunca çabuk yardım bulmaları gerekiyordu. Nicobare-se’deki üç çocuklu kadının incelemelerini başka bir yerde, muhtemelen daha yakında yapmış olması mümkündü. Belki onca yolu gitmeden de aradıklarını bulabilirlerdi. Zaman kıymetliydi.

Işık bilir, demişti Adie, kadının skrini nasıl öğrendiğinden bahsederken. “Işık” yeteneği ima eden sıradan bir deyişti. Aynı zamanda tamamen farklı ve muğlak bir şeye de işaret ederdi. Bastonunu yere vurdu. Şu Adie’nin sürekli efsuncuların dolambaçlı ağzıyla konuşması şart mıydı?

Ahern kapıya yönelirken büyücü de kalktı ve merdivenin yolunu tuttu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Zedd kapıyı açınca katran ruhu kokan bir dumanla karşılaştı. Duman çıksın diye pencere açılmış, içeri buz gibi hava giriyordu. Adie yatakta oturuyordu, battaniyeyi neredeyse boynuna kadar çekmişti ve çenesine inen siyahlı grili saçını fırçalıyordu.

“Neler dönüyor? Ne oldu?”

Kadın fırçayı salladı. “Üşüyorum. Ateş yakmayı denedim.”

Zedd şömineye bir göz attı. “Odun lazım Adie. Odun olmadan ateş yakamazsın.”

Azar işitmeyi bekledi. Onun yerine sakın bir bakışla karşılaştı. “Odun var. Yatakta oturduğum yerden ateş yakmak için büyüye başvurdum. Ama sadece bir duman püskürdü ve kıvılcımlar çaktı. Duman çıksın diye pencereyi açtım. Şömineye baktığımda kütükler gitmişti.”

Zedd kadına yaklaştı. “Gitti mi?”

Kadın başıyla onaylayıp fırçalamayı sürdürdü. “Bir terslik var. Yeteneğimde bir aksaklık.”

Zedd kadının saçını okşadı. “Biliyorum. Aynı sorunu ben de yaşadım. Lekeden kaynaklanıyor olmalı.” Oturdu, fırçayı kadının elinden alıp kenara koydu. “Adie, bu leke ve skrin hakkında neler söyleyebilirsin? Yanıtlara ihtiyacımız var.”

“Tüm bildiklerimi söyledim zaten. Skrin, canlıların dünyasıyla ölülerin dünyasının birleşim noktasında yer alan bir güçtür.”

“Ama kesik neden iyileşmiyor? Büyüm niye işe yaramıyor? Büyüye başvuruğunda kütüklerin kaybolmasına sebep olan neydi?”

“Skrin her iki dünyaya da aittir. Anlamıyor musun?” Kafasını kızgınlıkla iki yana salladı. “Skrin büyülu bir varlıktır, her iki dünyanın da büyüsunü taşıır ki iki tarafta da işe yarayabilsin. Ekleyici ve Çıkartıcı. O güçle temas kurdük. Çıkartıcı Büyü’nün lekesi o.”

“Çıkartıcı Büyü’nün lekesi bizdeki büyüyü bozuyor mu demek istiyorsun? Yeteneğimizi?”

Kadın başıyla doğruladı. “Tıpkı şöinenin küllerini çıplak elle temizleyip ardından yeni yıkanmış beyaz çarşafı ellerini yıkamadan asmaya benziyor. Ellerindeki kül lekesi tertemiz, ıslak, beyaz çarşafıara geçer. Onlara yapışır.”

Zedd sorunu zihninde bir süre sessizce tarttı. “Adie,” diye fısıldadı. “Ellerimizi bir şekilde temizlememiz gerek. Lekeyi söküp atmalıyız.”

“Görünen köy kılavuz istemez ihtiyar.”

Zedd konuyu başka bir açıdan dile getirdi. “Adie, bizi Nicobarese’ye götürecek bir at arabası kiraladım ama giderek bitkinleşiyorsun, benim de durumum yakında senden farklı olmayacak. Bekleyebilir miyiz, bilmiyorum. Başka bir yolu varsa, yakınlarda bize yardım edebilecek başka birisi varsa bilmem gerek.”

“Başka yolu yok. Başkası yok.”

“Şey, kızları olan şu kadın var ya? Öğrendiklerinin bir kısmını daha yakınlarda bir yerden edinmiş olabilir. Belki Nicobarese yerine oraya gidebiliriz.”

“Faydası olmaz.”

“Neden olmasın?”

Adie bir süre düşündü ve nihayet dayanamadı. “Kadın Işık Rahibeleri’yle çalışmıştı.”

Zedd ayağa fırladı. “Ne?” Yatakla şömine arasında mekik dokudu. “Hay zıkkım! Hem de ne zıkkım! Biliyordum. Biliyordum!”

“Zedd, onlarla araştırmaları için çalıştı. Sonra eve döndü. Kendisi rahibe değil. Rahibeler... zannettiğin kadar... mantıksız... değildir.”

Zedd pat diye durup yan gözle kadına baktı. “Sen nereden biliyorsun?”

Adie pes etmişçesine içini çekti. “Yuvarlak skrin kemiği, ölmeden önce bir kadının bana verdiği kemik, önemli olduğunu söylediğim ve evde kaybettiğimiz kemik... onu bana veren yetenekli kadın bir Işık Rahibesi’ydi.”

“Peki Yeni Dünya’da ne işi varmış?” Zedd seviyeli bir tonda sormuştu.

“Yeni Dünya’da değildi. Ben o sırada Eski Dünya’daydım.”

Zedd iki elini de beline dayayıp ona doğru eğildi. “Kaybolanlar Vadisi’ni mi geçtin? Eski Dünya’ya geçmişsin! Daha ne kadar sırrın çıkacak kim bilir!”

Adie bir omzunu silkti. “Yetenekli kadınları aradığımı anlatmıştım. Onlardan öğrenmeye hevesliydim. Bazıları Eski Dünya’daydı. Vadiden tek geçiş hakkımı ihtiyacım olanları öğrenip geri dönmek için kullandım.”

Adie battaniyeyi omuzlarına sıkıca çekti. “Rahibelerin bazıları bana ufak tefek şeyler öğretti. Ufak tefek önemli şeyler. Rahibeler, insanları onun pençesinden uzak tutmak amacıyla Bekçi’yi, onların deyimleriyle İsimsiz Varlık’ı kendi uzmanlık alanları olarak görüyorlar. Saraylarında çok fazla kalmadım, onlardan biri olmayı istemedikçe kalmama izin vermezlerdi. Ama bir süreliğine onlarla beraber araştırma yaptım, mahzenlerinde çalıştım. Sarayda kahvaltımı hazırlamalarını bile istemeyeceğim güvenilmez rahibeler de var, çok yardımcı olanları da.”

Zedd homurdanarak tekrar odanın içinde mekik dokumaya başladı. “Işık Rahibeleri feleğini şaşırmış bağnazlardır. Kan Soyduklarının yanında masum kalır!” Zınk diye durdu. “Peki oradayken oğlanlardan birini gördün mü hiç? Yetenekli olan birini gördün mü?”

“İşim başımdan aşkındı. Rahibelerle din bilimi tartışmasına girmek için gitmemiştim. Pek akıllıca olmazdı. Maiyetindekilerle haşır neşir olmama izin vermezlerdi, tabii öyle birileri varsa. Oğlanlar varsa bile eminim o tarafın çocuklarıdır. Ateşkesi ihlal etmenin tehlikesini rahibeler gayet iyi biliyorlar. İhlal halinde bu taraftaki büyücülerin yapabileceklerinden şiddetle korkuyorlar. Onlardan öğrenebildiklerimi

öğrenmeme izin verdiler, mahzenlerinde çalışmama da ancak oğlanlar olsa bile onları görmeme asla izin vermezlerdi.”

“Eh, tabii ki yoktur!” diye çıkıştı Zedd. “Yetenekle doğan hiç kimse kalmadı neredeyse. Savaşlarda birçok büyücü öldürüldü. Neslimizin son örneğiyiz. İlk Büyücü olarak, yetenekli birini eğitime fırsatını asla geri çevirmezdim, tıpkı binlerce yıl önce olduğu gibi. Eğittiğim her büyücü aynısını yapardı. Rahibeler bunun farkında! Kuralları biliyorlar! Tüm büyücüler tarafından geri çevrilmedikçe yetenekli birini himayelerine alamazlar. Bu kuralı bir kez bile ihlal etmek, vadiyi geçmeye çalışan herhangi bir rahibe için ölüm fermanı demektir.”

“Bunu biliyorlar Zedd. Tehlikenin ciddiyetinin farkındalar.”

“Eh, bilseler iyi olur! Gençken içlerinden biriyle karşılaşmıştım ve Başrahibe’yi uyarmıştım.” Bakışlarını kaçırıp yumruklarını sıktı. “Barbarca yöntemler uyguluyorlar. Cerrahlık öğreten acemilerdir hepsi. O lanetli kuleleri nasıl aşacağımı bilseydim, oraya gider ve Kâhinler Sarayı’nı yerle bir ederdim.”

“Zedd, geçmişte yetenekli olanların birçoğu öldü çünkü gücü denetlemeyi öğretecek hiç kimse yoktu. Güce sahip olanlar da takıntılıydı ve gün gelir başa bela olur diye diğerlerini eğitmeye yanaşmıyorlardı. Yetenekli doğanları yüzüstü bıraktılar, doğuştan sahip oldukları ama denetlemesini bilmedikleri bir güç yüzünden ölmelerine göz yumdular. Rahibeler o çocukları ölüme terk etmek istemiyordu. İnsanlara yardım etmek için en iyi bildikleri şeyi yapıyorlardı, o kadar.”

Zedd ona ayıplar gibi baktı. “Işık Rahibeleri sadece kendi çıkarları için en iyi bildikleri şeyi yaparlar.”

“Belki öyledir ama kurallara, ateşkese bağlılık yemini etmişlerdir, tıpkı senin gibi, ancak ihtiyaç duyulduklarında ortaya çıkarlar.”

Zedd bakışlarını çevirerek kafasını iki yana salladı. “Yetenekli olanların ölümüne göz yummaları, sırf kendi bencilce çıkarları içindir... Büyücü olarak sorumluluklarını yerine getirselardı Işık Rahibeleri asla ortaya çıkmazdı. Hiç gerek kalmazdı.”

Çizmesiyle taş zemindeki sönmüş kömürü şömineye geri itti. “Bir büyücünün genç bir kadın efsuncuyu eğitmesine tahammül bile edemezler ama kendileri genç bir büyücüyü eğitmeye kalkarlar.”

“Zedd, sana katılıyorum ama beni dinle, eski defterler, olmuş bitmiş savaşlar derdimiz değil. Perde yırtıldı. Gözyaşı Taşı canlıların dünyasında. Asıl derdimiz bunlar. O kadınlara öğrenmek için gittim. Orada büyü öğrendim, sana da öğrettim, her ne kadar lekeyi gidermekte yetersiz kalsa da yavaşlatmayı başardı. Bizi ele geçirmeden önce lekeden arınmalıyız.”

Kadının delici beyaz gözleri karşısında Zedd’in ruh hali yumuşadı. “Elbette haklısın Adie. Sorunların üstesinden geleceğimize bastırıyoruz.”

Kadın ona mazbut gülümsemelerinden biriyle karşılık verdi. “Bilgelige kulak verecek kadar akıllı olmandan memnunum.”

Zedd ensesini ovuşturarak ağrıyan gergin kaslarını sıktı. “Sence kızları olan şu kadın leke hakkında sahiden bir şey biliyor mudur? Sırf tahmine ve ümide bel bağlayıp çıkılamayacak kadar uzun bir yol bu.”

“Uzun yıllar Işık Rahibeleri’yle çalışmış. Onu sevmişler, kalmasını ve rahibe olmasını istemişler. Ama inançları ters düşünce sonunda eve dönmüş. Ne kadar bilgiliydi, bilmiyorum ancak rahibeler lekeyi biliyorlarsa ona da öğretmişlerdir, o da kızlarına öğretmiştir. İhtimallerden en az senin kadar hoşlanmasam da kızlar Nicobarese’de olabilirler.”

Adie’nin battaniyeye sıkıca sarındığını görünce Zedd pencereyi örttü. Şöminenin önünde diz çöktü, ızgaranın üzerine bir avuç çıra koydu, sonra da yandaki kovadan aldığı odunları yerleştirdi. Ateşi yakmak için büyüye başvurmak üzereydi ki vazgeçti, onun yerine bir tahta parçasını kandil ateşinde tutuşturdu. Çömeli alevi çıra demetine tuttu.

“Zedd, dostum,” dedi Adie uysal ve nazik bir sesle. “Ben Işık Rahibesi değilim. Aklından geçenleri biliyorum. Onlardan biri değilim.”

Zedd’in aklından geçen tam da buydu.

“Olsaydın bana söyler miydin?” diye sordu arkasına dönmeden.

Kadın ses çıkarmadı. Omzunun üzerinden bakınca kadının gülümsediğini gördü. “Işık Rahibeleri dürüstlüğü neredeyse her şeyin üstünde tutar. Yine de onlara göre, Yaratıcı’nın lehine yalan söylemek bir erdemdir.”

Ateş iyice harlamaya yüz tutmuştu. Zedd kadının önünde durdu, onun gülümsemesine karşılık vermeden baktı. “İçime su serpilmedi.”

Kadın onun elini tuttu, diğer eliyle de yavaşça eline vurdu.

“Zedd, sana gerçeği söyleyeceğim. Benim için yaptıkları şeyler yüzünden bazılarını gönül borcum olsa da sana ölmüş Pell’in ruhu üzerine yemin ediyorum, Işık Rahibesi değilim. Bizim yakadan yetenekli birini almalarına asla izin vermem, hele de onu eğitecek bir büyücünün olduğunu biliyorsam. Herhangi bir çocuğun götürülüp onların yöntemlerine maruz bırakılmasına asla izin vermem, vermedim de.”

Zedd ayağıyla halının kenarını düzeltti. “Onlardan biri olmadığını biliyorum hanımefendi. Sadece o kadınların yeteneklilere neler yaptıkları düşüncesine katlanamıyorum. Oysa o çocuklara becerilerinden keyif almayı gösterebilirim. Bu bir yetenek. Rahibeler ise bir lanetmiş gibi yaklaşıyor.”

Kadın başparmağıyla Zedd’in elini okşadı. “Bakıyorum da kendine şık bir baston almışsın.”

Zedd homurdandı. “Hillman Efendi’nin bunu kaç sayacağını düşünmek bile istemiyorum.”

“Ulaşım meselesini hallettin mi?”

Zedd başını salladı. “Ahern adında bir adam. Biraz uyusak iyi olur. Şafaktan üç saat evvel arabasıyla bizi almaya gelecek.” Kadına sertçe baktı. “Adie, Nicobarese’ye ulaşp bu lekeden kurtulana dek büyüye başvurmadan önce iki kez düşünsek iyi olacağı kanaatindeyim.”

“Burada güvende miyiz?”

Cılız bir ışık yayan sisten yumuşak bir el uzanıp yanağına dokunarak onu teselli etti.

Burada güvendesiniz Rachel. İkiniz de güvendesiniz. Her zaman. Güvendesin.

Rachel gülümsedi. Güvende hissediyordu. Hiç olmadığı kadar güvende. Sadece Chase’in yanındayken hissettiği gibi güvende değil, annesinin kucağındaymışçasına güvende. Annesini eskiden hiç anımsayamazdı ama şimdi anımsıyordu, onu göğsüne bastıran şefkatli kollarını anımsıyordu.

Richard'a yetişmek için Chase'le koştururlarken ikisinin de kapıldığı dehşet duygusu uçup gitmişti. Onu zamanında yakalayıp yakalayamayacaklarının kaygısı uçup gitmişti. Onları durdurmaya çalışan insanların yaydığı dehşet, Chase'in kavgaları, gördüğü kandan, onca kan revandan korkması... hepsi uçup gitmişti.

Işıklar saçan havuzun önünde dikilirken eller ona tekrar uzandı. Rahatlatıcı nazik gülümsemelerle kıza uzandılar. Eller kirli ve terli giysilerinin düğmelerini çözüp çıkarmasına yardım etti. Omzundaki berelenmiş kisma değince irkildi. Peşlerindeki adam onu yere devirince incinmişti.

Gülümsemeler kızın çektiği acıya endişelenen üzgün bakışlara dönüştü. Yumuşak, nazik seslerle pırpıslayıp onu avuttular. Parlayan eller omzunu okşadı, geri çekildiğinde çürük kaybolmuştu. Acı dinmişti.

Daha mı iyi?

Rachel başını salladı. "Evet! Daha iyi. Teşekkür ederim."

Eller ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı. Ilık bir kayaya oturdu ve çıplak ayaklarını dinlendirici suya soktu. Banyo yapıp kirden ve terden arınmak harika olacaktı.

Eller boynundaki kolyeden sarkan taşa uzandı. Eller korkmuş gibi geri çekildi.

Bu şeyi çıkaramıyoruz. Kendi başına yapmalısın.

Etrafını saran güzel manzaranın güven vericiliğine ve suyun sıcaklığına rağmen kapıldığı tatlı rehabetin arasında tam da nazik mırıltıların dediğini yapmak üzereyken kafasında bir ses yankılandı. Zedd'in sesiydi. Taşı hiçbir gerekçeyle hiç kimseye vermemesi gerektiğini söylüyor, onu sürekli muhafaza etmesinin öneminden bahsediyordu.

Bakışlarını suda halkalar çizen ayaklarından kaldırıp nazik suratlara çevirdi. "Çıkarmak istemiyorum. Üzerimde kalamaz mı?"

Yayvan gülümsemeler tekrar belirdi.

Elbette kalabilir Rachel, istediğin buysa. Eğer seni mutlu edecekse.

"Üzerimde kalsın istiyorum. Böyle mutluyum."

Öyleyse kalsın. Ebediyen, nasıl istersen.

Rachel huzur ve güven duygusuyla gülümseyip dinlendirici suyun içine kaydı. Çok iyi geldi. Suyun üzerinde süzülüyordu. Tüm dertlerinin kirle beraber akıp gittiğini hissetti. Bir an için bundan

daha mutlu ve huzurlu hissedemeyeceğini düşünüyordu ki o anda tam aksini hissetmeye başladı, biraz sonra daha da çok.

Kollarını şifalı, arındırıcı, altın sarısı suyun içinde oynatarak havuzun diğer ucuna yüzdü. Chase'i bıraktığını anımsadığı yere. Onu boynuna kadar suyun içinde otururken buldu. Kafasını geriye atmış, havuz kenarındaki yumuşak çimenlere dayamıştı. Gözlerini yummuştu ve yüzünde şahane bir gülümseme vardı.

“Baba?”

“Söyle kızım,” diye fısıldadı gözlerini açmadan.

Rachel onun yanına yüzdü. Adam kolunu kaldırdı, o da altına girdi. Omuzlarına attığı kolu çok rahatlatıcıydı.

“Baba, buradan ayrılmamız şart mı?”

“Değil. Ebediyen kalabileceğimizi söylüyorlar.”

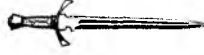
Rachel adama sokuldu. “Çok sevindim.”

Uyudu, mışıl mışıl, sanki daha önce hiç uyumamış gibi, öylesine güvende ve huzurluydu ki ne kadar uyuduğunu kestiremedi. Giyindiğinde elbiseleri temiz ve gıcır gıcırdı. Chase'in kıyafetleri de yepyeni parlıyordu. Diğer çocuklarla, sesleri ve kahkahaları yankılanan parıltılı çocuklarla el ele tutuşup çember halinde dans etti. Onu da güldürdüler, daha önce hiç hissetmediği bir neşeyle güldü.

Acıkınca Chase'le beraber çimenlere oturdular. Etraflarındaki sis ılıktı ve parlıyordu. Gülümseyen suratlarla çevrelenmişlerdi. Tatlı ve lezzetli şeyler yediler. Yorulunca uyuyordu, nerede uyuduğuna hiç dikkat etmiyordu çünkü artık güvendeydi, nihayet. Canı oyun isteyince diğer çocuklar oynamaya geliyordu. Onu seviyorlardı. Herkes onu seviyordu. O da herkesi seviyordu.

Bazen tek başına yürüyüşe çıkıyordu. Ağaçların arasından incecik güneş ışığı demetleri süzülüyordu. Işıklar saçan çayırlarda kır çiçekleri hafif bir esintiyle salınıyor, parlak renklerle göz kırpmıyordu.

Yürüyüşlerine bazen Chase de eşlik ediyor ve ona büyüdüğü ormanları gösteriyor, bir yandan da onun yaşındayken buralarda nasıl oynadığını anlatıyordu. Rachel, adamın gözlerindeki mutluluğu gördükçe keyiften gülümsüyordu. Onu seviyordu. Tıpkı kendisi gibi, o da nihayet huzura ermişti.

Kadın başını kaldırdı ve ince dudaklarına küçük bir gülümseme yerleştirdi. Ses duymamıştı, yarı karanlıkta dönüp bakmaya da ihtiyacı yoktu. Adamın geldiğini, kapının diğer tarafında durduğunu biliyordu. Ne kadar zamandır orada olduğunu da biliyordu.

Bağdaş kurmuş vaziyette yavaşça havaya yükseldi ve saman kaplı zeminde süzüldü. Oğlanın gevşek kolları yana sarkıp balık takılmış bir olta gibi sallandı. Herhangi bir hayat ya da katılma belirtisinden yoksun bedeni kadının kollarından aşağı sarkarken bel verdi. Kadının diğer elinde heykelcik vardı.

Bacaklarını çözerek ayaklarını yere indirdi, ağırlığını ayaklarına verdi. Kollarından kayan oğlanın kafası külçe gibi yere çarptı. Kolları ve bacakları aynı tarafa dönüktü. Kıyafetleri leş gibiydi. Öğrenerek ellerini eteğine sildi.

“İçeri girsene Jedidiah.” Sesi soğuk taş odada yankılandı. “Orada olduğunu biliyorum. Boşuna beni kandırmaya çalışma.”

Ağır kapı gıcırdayarak yavaşça açıldı ve basık odadaki tek eşya olan külüstür bir sehpanın üzerindeki mum ışığı karanlık bir sureti aydınlattı. Adam kıpırdamadan sessizce durup kadının gözlerindeki turuncu parıltının sönmesini ve mor benekli, açık mı açık mavi renge tekrar geri dönmesini seyretti.

Bakışları kadının elindeki heykelciğe kaydı. “Sahibi onu bulmamı istedi. Geri istiyor.”

Cılız gülümseme tekrar belirdi. “Haber var mı ki?” Omuz silkti. “Eh, işim bitti zaten.” Heykelciği adama uzattı. “Şimdilik.”

Jedidiah’ın yüzü heykelciği alırken ifadesizdi. “Eşyalarını ‘ödünç’ almandan hoşlanmıyor.”

Bir parmağını adamın yanağında gezdirdi. “Onun emrinde değilim. Neden hoşlandığı ya da hoşlanmadığı hiç umurumda değil.”

“Onu o kadar küçümsemezsen akıllılık edersin.”

Kadın iyice keyiflendi. “Sahi mi? Ben de ona aynı tavsiyede bulunacaktım.” Döndü, kolunu uzatarak yerdeki cesedi gösterdi. “Yeteneği

vardı.” Sert bakışları yavaşça adama döndü, gülümsemesi kaybolmuştu, sanki hayatı boyunca hiç gülümsememiş gibi görünüyordu. Zehir kusarcasına tısladı. “Şimdi bende.”

Adamın soğukkanlı yüz ifadesi belli belirsiz bir şaşkınlık ifadesiyle çatıldı.

“Sence tören yapsa mıydık Jedidiah? Hagen Ormanı’ndaki ayinden?” Kafasını iki yana salladı. “Artık gerek yok. İlk seferinde zorunluydu çünkü dişiyiz. Dişil Han, eril olanı soğuramaz.” Ses tonu alaycı bir fısıltıya dönüştü. “Artık gereksiz. Bir erkeğin yeteneğini edinmişken diğerlerinkini ayinsiz de soğurabilirim.”

Yüzünü adamın burnunun dibine kadar yaklaştırdı. “Sen de yapabilirsin Jedidiah,” diye soludu. “Quillion sayesinde sen de yapabilirsin. Sana öğretebilirim. Çooook kolay. Ona sadece ayine nasıl katılacağını gösterdim, Han’la temas kurmasına çalışıyordum.” Adamın kulağına fısıldarken onunla yanak yanağa geldi. “Ama yeteneğini denetlemesini bilmiyordu. Quillion içinde bir vakum yarattım.” Geri çekilip gözlerinin içine baktı. “Onun hayatını emiverdi. Yeteneğini emip söktü. Şimdi benim.”

Adam cesede dönüp bakmadan önce kadının gözlerini bir süre inceledi. “Onu daha önce gördüğümü hatırlamıyorum.”

Kadın birkaç santim uzaktan fısıldamayı sürdürdü. “Benimle oyun oyna Jedidiah. Demek istediğin, onu nereden bulduğum ve yetenekliyse rahibelerin niye haberdar olmadıkları.”

Jedidiah umursamazca omuz silkti. “Yetenekliyse neden tasma yok?”

Kadın başını yana eğdi. “Çünkü çok genç. Han’ı diğer rahibelerin tespit edemeyeceği kadar zayıf.” Başını diğer yana eğdi. “Ama bu benim için geçerli değil.” Onunla burun buruna geldi. “Şehirdeymiş. Burunlarının dibinde. Muhtemelen sizin yaramaz oğlanların cilvelaşmelerinden peydahlanmış.”

“Çok etkileyici. Rapor yazma derdine son. Meraklı sorular da kapı dışarı.”

Kadın dönüp cesede baktı. “Uslu bir çocuk ol ve cesedi benim için hallet. Onu bulduğumda nehir kenarında sefalet içinde yaşıyordu. Aynı yere bırak. Hiç kimse üstüne düşmez.”

Delikanlı tek kaşını kaldırdı. “Pisliğini arkandan temizlememi mi istiyorsun?”

Kadın bir parmağını onun boynundan aşağı indirdi, boğazında, Rada’Han’ın çevresinde gezdirdi. “Beni sıradan bir rahibe olarak görüyorsan Jedidiah, ciddi bir hata ediyorsun. Şimdi ben de senin gibi eril yeteneğe sahibim. Nasıl kullanacağımı da biliyorum. Başka bir Han’la birleşince gücün ne denli arttığına inanamazsın.”

“Anlaşılan o ki göze batmaya başlayan bir rahibeye dönüşmüşsünüz. Akli başında birinin sizinle ilgilenmesi gerekir.”

Kadın delikanlının yanağına pıt pıt vurdu. “Zeki çocuksun Jedidiah.”

Kadının elleri delikanlının beline doğru kayınca Jedidiah hafifçe kaşlarını çattı. “Malum, Jedidiah, yeteneğin sayesinde kendini güçlü sanabilirsin ama bence endişelenmelisin. Becerilerine meydan okuyan birisiyle hiç karşılaşmamışsın. Buradaki büyücülerin arasında keyfin yerinde. Ne var ki bir yeni yetme geliyor. Yakında burada olur. Daha önce onun gibisini görmemiştir. Bundan böyle sarayın gururu artık sen olmayabilirsin.”

Tepki vermeyen delikanlının ifadesi değişmese de yüzü hafifçe kızarmaya başladı. Heykelciği kaldırdı. “Eee, hani bana öğretecektin.”

Kadın parmağını yüzüne doğru salladı. “İyi. O benim. Başkasını bul. Herhangi bir yetenek gücünü artıracaktır ama onunki benim.”

O da heykeli kadının yüzüne doğru salladı. “Rahibe buna itiraz edebilir. Onun da kendi tasarıları var. Anlarsın ya, onunla ilgili şeyler.”

Kadının yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. “Biliyorum. Onun tasarılarından beni haberdar etmeyi sürdüreceksin.”

Delikanlı tek kaşını kaldırdı. “*Senin* tasarıların var mı, *beni* kap-sayan?”

Kadının gülümsemesi yüzüne yayıldı. “Çok özel tasarılar.” Elleri delikanlının belinden daha da aşağıya kaydı, cübbesinin altındaki diri ve sıkı kasları elledi. “Ellerin becerikli, el işlerinde iyisin, metal işlerinde. Benim için bir şey yapmanı istiyorum. Büyüyle donatılmış bir şey. Duyduğum kadarıyla yeteneğinin uzantılarından biriymiş bu.”

“Altın ya da gümüşten bir takı, bir muska falan mı istediğin?”

“Hayır, hayır güzel çocuk. Çelikten yapacaksın. Yüz tane kılıç ucu toplaman gerek. Çok özel kılıç uçları. Cephanelikten toplayacaksın, eskilerini, kullanılmış olanları. Savaşta ete saplanmış olanları.”

Delikanlı tek kaşını kaldırdı. “Peki ne yapılmasını istiyorsun?”

Kadın elini onun kasıklarının arasına kaydırdı. “Bunu sonra konuşuruz.”

Teması karşısında çabucak tepki gösterince kadın gülümsedi. “Margaret kaçtığından beri yalnız kalmış olmalısın. Çooook yalnız. Bence sana anlayış gösterecek bir dosta gereksinimin var. Eril Han sayesinde erkeklere özgü eşsiz bir idrak yeteneği de edinildiğini biliyor muydun Jedidiah? Erkeklerin neyi takdir ettiğini asıl şimdi anlıyorum. Bence seninle çok yakın dost olacağız. Yakın dostluğumuz hatırına, görevini yerine getirmeden önce ödülünü alacaksın.”

En çok işe yarayacak yere odaklanarak ona bir büyü akımı yolladı. Jedidiah başını geri atarken kadının gülümsemesi genişledi. Jedidiah gözlerini yumdu ve inledi, sonra da yutkundu. Nefes nefese elleriyle kadının kalçasına yapıştığı gibi onu kendisine çekti ve dudaklarına yumuldu.

Kadın, delikanlının kendisini saman kaplı yere zorla yatırmasına izin vermeden önce cesedi tekmeleyerek kenara itti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sansar gözünde büyüdü. Ok, siyah yassı kafanın kalkmasını bekliyordu. Genç adamın omzunun gerisinden boğuk bir homurtu yükseldi.

“Sessiz ol!” diye tısladı Richard.

Gar sessizleşti. Sansarın kafası kalktı. Bir vızıltıyla ok yerinden fırladı. Kanatlarını çırpıp gar, tüm dikkatini oka yöneltmişti ve topukları üzerinde zıplıyordu.

“Bekle,” diye fısıldadı. Gar dondu.

Tok bir sesle ok hedefini buldu. Gar neşeyle viyakladı. Kanatlarını gerip çırpıp daha da yükseğe zıpladı ve ona döndü. Richard eğilip yaklaştı ve parmağını garın kırışık burnuna doğru salladı. Gar onu dikkatle izliyordu.

“Pekâlâ, yalnız okumu geri getiriyorsun.”

Kafasını sallayarak onaylayan gar havaya fırladı. Richard alacakaranlıkta hayvanın, sanki bıraksa kaçacakmış gibi ölü avın üzerine çullanmasını seyretti. Pençeler savrulurken tüyler uçuştı. Koyu gövdesi alçaldı, kanatları arkasında katlandı ve avının üzerine eğilip homurdanarak yemeğini didiklemeye koyuldu.

Richard manzaraya sırtını döndü ve onun yerine aydınlanmaya başlayan gökyüzündeki renk değiştiren bulutları seyretti. Rahibe Verna

yakında uyanırdı. Kadının, gerekli olmadığı yönündeki ısrarına rağmen nöbet tutmayı sürdürüyordu.

Kadın sonunda yumuşamıştı ama Richard, onu yüzüstü bırakmadı diye kadının hâlâ kızgın olduğunu biliyordu. Kızdığı şey *buydu*. Neye kızmıyordu ki? Önceki gün vadiden çıktıklarından beri her zaman-kinden daha sinirliydi. İçinden ateş püskürüyordu.

Richard, hâlâ yiyor mu görmek için yavru gara doğru baktı. Hayvanın onu Kaybolanlar Vadisi boyunca nasıl takip ettiğini aklı almıyordu. Vadiye ulaşmalarından önce hayvanın karnını sürekli doyurmasının bir hata olduğunu düşünmüştü ama sorumluluk duygusunu yenemişti. Nöbeti devraldığı her gece hayvan yanına gelmiş, Richard da ona av bulmuştu. Eski Dünya'ya geçtiklerinde onu son kez gördüğünü sanmıştı ama hayvan bir şekilde onu takip etmişti.

Nöbetteyken yavru gar ona tutkuyla bağlıydı. Onunla yiyor, oynuyor ve ayaklarının üzerinde değilse dibinde uyuyordu. Nöbeti bitince de yanından ayrılmasına pek gıkını çıkarmıyordu. Richard diğer zamanlarda garı hiç görmüyordu. Görünüşe bakılırsa Rahibe'den uzak durması ve ona görünmekten kaçınması gerektiğini içgüdüsel olarak biliyordu. Richard kadının onu haklı sebeplerle öldürmeye çalışacağından emindi. Belki de gar bunun farkındaydı.

Richard küçük, tüylü yaratığın zekâsı karşısında sürekli şaşırıyordu. Gördüğü tüm hayvanlardan daha hızlı öğreniyordu. Kısa kuyruklu garların zeki olduğunu Kahlan da söylemişti. Onun ne kadar haklı olduğunu şimdi anlıyordu.

Bir şeyi bir veya iki kez göstermesi, hayvanın anlamasına yetiyordu. Kelimeleri anlamaya başlamıştı ve konuşma yeteneğine sahip olmadığı halde taklit etmeye çalışıyordu. Bazı çıkardığı seslerle tuhaf biçimde beceriyordu da.

Richard garı ne yapacağını bilmiyordu. Kendi başına kalması, avlanmayı ve hayatta kalmayı öğrenmesi gerekiyordu ama genç adamın dibinden ayrılmıyordu, nereye giderlerse gitsinler gizlice onları takip ediyordu, tehlikeye bile aldırmadan. Belki de kendi başının çaresine bakamayacak kadar küçüktü. Belki de Richard'ı hayatta kalmanın tek çaresi olarak görüyordu. Belki de onu annesi yerine koyuyordu.

Aslında Richard ondan ayrılmayı istemiyordu. Vahşi Diyarlar'daki seyahatleri boyunca hayvan, dostu olmuştu. Onu koşulsuzca seviyor, asla yargılamıyor ve onunla asla tartışmıyordu. Dostluk iyi bir şeydi. Aynı şeyi gardan nasıl esirgeyebilirdi?

Kanat çırpma sesleri düşüncelerinden sıyrılmasını sağladı. Gar önüne gürültüyle kondu. Richard'ın onu ilk bulduğundan bu yana epey kilo almıştı. Hatta yarım metre uzadığına da yemin edebilirdi.

Göğsündeki ve karnındaki pembe derinin altındaki kaslar se-mirmişti, kolları eskiden olduğu gibi artık bir deri bir kemik değildi, kaslanmıştı.

En sonunda ne kadar büyüyeceğini düşünmekten korkuyordu. O zamana kadar kendi başının çaresine bakacağını umuyordu. Yetişkin bir kısa kuyruklu garı doyuracak kadar av bulmak bütün gününü alırdı.

Okun gövdesindeki kanı temizlemek için kürküne sildikten sonra gar, Richard'a kanlı ve meşum bir sırtmayla bakıp oku uzattı. Richard omzundan ileriye işaret etti.

"İstemiyorum. Ait olduğu yere geri koy."

Gar, Richard'ın omzuna doğru uzandı ve oku bir kütüğe dayalı duran kubura geri koydu. Yüz hatları buruştu, belli ki doğru yapıp yapmadığını merak ediyordu. Richard onun tok karnını okşayarak gülümsedi.

"Aferin oğluma. Doğru yaptın."

Gar yerde neşeyle yuvarlandı, pençesindeki ve gür tüylerindeki kanı yalayıp temizlenmeye koyuldu. İşi bitince uzun kollarını Richard'ın kucağına uzattı ve başını üzerine dayadı.

"Sana bir isim lazım." Gar başını yana çevirerek baktı. Püsküllü kulakları ona döndü. "İsim." Kendi göğsüne vurdu. "Benim ismim Richard." Gar uzanıp Richard'ın göğsüne vurarak onu taklit etti. "Richard. Richard."

Hayvan kafasını diğer yana çevirdi. "Raaaa," diye kükredi sivri dişlerinin arasından, kulaklarını bükerek.

Richard başını salladı. "Rich... ard."

Hayvan, Richard'ın göğsüne tekrar vurdu. "Raaaa gurrrr," dedi hırıltılı bir sesler, bu kez dişlerini pek göstermeden.

“Rich... ard.”

“Raaaach aaarg.”

Richard güldü. “Yaklaştın. Peki sana nasıl hitap edeceğiz?” Richard düşündü ve uygun bir isim bulmaya çalıştı. Gar oturdu, kaşlarını çatarak onu dikkatle gözlemledi. Bir süre sonra Richard’ın elini aldı ve göğsüne götürdü.

“Raaach aaarg,” dedi. Richard’ın elini kendi göğsüne götürdü, kürklü yere vurdu. “Grrratch.”

“Gratch?” Richard şaşkınlıktan sırtını dikleştirdi. “İsmin Gratch mı?” Garın göğsüne tekrar dokundu. “Gratch?”

Gar kendi göğsüne vururken başını sallayıp sıırttı. “Grrratch. Grrratch.”

Richard biraz afallamıştı, garın bir ismi olabileceği hiç aklına gelmezdi. “Gratch olsun öyleyse.” Tekrar kendi göğsüne vurdu. “Richard.” Gülümsedi ve garın omzuna dokundu. “Gratch.”

Gar kanatlarını gererek pençeleriyle kendi göğsüne vurdu. “Grrrratch!”

Richard güldü. Gar üzerine atladı ve guruldar gibi sesler çıkarak onunla yerde güreşmeye başladı. Gratch’ın yemek dışında en çok sevdiği ikinci şey güreşmekti. İkisi kahkahalar atarak birbirlerini incitmeden sarmaş dolaş yerlerde yuvarlandı.

Richard incitmeme konusunda Gratch’tan daha hassastı. Gar, Richard’ın kolunu ısırır gibi yapsa da neyse ki dişlerini asla geçirmezdi. İğne gibi sivri dişleri rahatlıkla koluna saplanabilecek uzunluktaydı, üstelik o dişlerle garın kemikleri un ufak ettiğini de görmüştü.

Richard kütüğün üzerine oturarak güreşe bir son verdi. Gratch, kollarını, bacaklarını ve kanatlarını ona dolayarak oturdu. Burnunu Richard’ın omzuna dayadı. Gratch şafakta Richard’ın ayrılacağını biliyordu.

Richard çalıkların arasında, biraz uzakta bir tavşan gördü ve Rahibe Verna’nın kahvaltıda et yemekten memnun olacağını düşündü. “Gratch, tavşan yakalamam lazım.”

Richard yayını alırken Gratch kucağından atladı. Oku attıktan sonra gara tavşanı getirmesini ama yememesini söyledi. Gratch avı

kapıp getirmeyi öğrenmişti, bunu yapmayı seviyordu da avın derisi yüzölüp iç organları temizlenince artıkları hep ona kalıyordu.

Richard işini bitirdikten ve Gratch'la vedalaştıktan sonra kamp yerine geri döndü. Aklına kulede Kahlan'la ilgili gördüğü sanrı ve ona söyledikleri geldi. Kafasının kopuşu gözlerinin önünden gitmiyordu. Kahlan'ın sözlerini anımsadı:

“Gölgenin yarattığı tehdit sona erdiğinde içlerinden sadece büyüyle doğan, büyüleriyle gerçeği bulan kişi sağ kalacak. Ardından çok daha muazzam bir karanlık, ölümlerin karanlığı çökecek. Hayata bağlanmak isteniyorsa, bu beyazlı kadın, kendisini halkına sunmalı, onları avutup mutlu etmelidir.”

“Beyazlı kadın”ın kim olduğunu biliyordu. “Onları avutup mutlu etmelidir”in anlamını biliyordu.

Rahibe Verna'nın bahsettiği kehanet de aklına geldi. “O ölüm getirendir, kendisini bu isimle anar” satırını içeren kehanet. Kadın, kehanete göre kılıcın sahibinin ölümleri uyandıracağını, geçmiş bu güne taşıyabildiğini iddia etmişti. Bunun ne anlama geldiğini merak ediyor, endişeleniyordu.

Kamp yerinde Rahibe Verna'yı ateşin kenarında çömelmiş yulafli ekmek pişirirken buldu. Kokusu midesini guruldattı. Sık ağaçlıklı yer, şafağı karşılayan hayvanların ve böceklerin sesleriyle canlanıyordu. Seyrek yapraklı uzun ağaçlara tünemiş küçük, siyah kuşlar, sürüler halinde şakıyor, gri sincaplar dallarda birbirini kovalıyordu. Richard şişe geçirilmiş tavşanı ateşin üzerine yerleştirirken Rahibe Verna ekmele ilgilenmeyi sürdürdü.

“Size kahvaltılık getirdim. Biraz et yemek istersiniz diye düşündüm.”

Kadın sadece homurdanarak karşılık verdi.

“Dün hayatınızı kurtardım diye bana hâlâ kızgın mısınız?”

Kadın ateşe dikkatle küçük bir dal parçası daha yerleştirdi. “Hayatımı kurtardığın için kızgın değilim Richard.”

“Yaratıcının yalandan nefret ettiğini sanıyordum. Sizce bu söylediğinize inanır mı? Hiç sanmam.”

Kadının yüzü öyle bir kızardı ki Richard kadının kıvrıcık saçlarının tutuşacağını sandı. “Kutsal şeyler hakkında böyle konuşma.”

“Yalan da öyle bir şey değil mi?”

“Neden kızgın olduğumu anlamıyorsun Richard.”

Richard bağdaş kurarak yere oturdu ve ayak bileklerini tuttu. “Belki anlıyorumdur. Beni koruması gereken sizsiniz. Aksi türlü geçerli değil. Hüsrana uğradığınızı düşünüyor olabilirsiniz. Ama bence uğramadınız. İkimiz de hayatta kalmak için gerekeni yaptık.”

“Gerekeni mi yaptık?” Kıstığı gözlerinin kenarlarında hoş kırışıklıklar belirdi. “Kitaptan anımsadığım kadarıyla Bonnie, Geraldine ve Jessup insanları zehirli bir ırmaktan geçirerek bazılarının ölümüne sebep olmuştu.”

Richard kendi kendine gülümsedi. “Demek sahiden okumuşsunuz.”

“Okuduğumu söylemiştim. Gözü karalıktan başka bir şey değildi. Öyle bir riske girdiğimiz için ölebilirdik.”

“Başka seçeneğimiz yoktu.”

“Seçeneğin daima vardır Richard. Sana öğretmeye çalıştığım şey de bu.” Dizlerinin üstünde yere oturdu. “Orayı yaratan büyücüler başka seçenekleri olmadığını düşünüyorlardı ama işleri daha da beter hale getirdiler. Oradayken Han’ı kullanıyordun, hem de sonuçlarını kavramadan yapıyordun.”

“Başka seçeneğimiz var mıydı?”

Kadın ellerini dizlerine dayayarak öne eğildi. “Seçeneğimiz daima vardır Richard. Bu kez şanslıydın, kullandığın büyü seni öldürmedi.”

“Neden bahsediyorsunuz?”

Rahibe Verna heybenin birini çaktı ve içini karıştırmaya başladı, sonunda yeşil bir bez torba çıkardı. “Koluna hayvanın kanı bulaşmış. Böcekler seni ısırды mı?”

“Bacaklarımı.”

“Göster.”

Richard pantolonunun paçalarını sıvadı ve kızarıp şişmiş ısırıkları gösterdi. Kadın kafasını iki yana sallayarak söylendi, torbadan iki şişe çıkardı.

Yerden aldığı bir dal parçasını şişelerden birindeki beyaz merheme daldırdı ve bir bıçağa sıvadı. Dalı ateşe attı. Başka bir dal parçası aldı, onu da diğer şişedeki siyah merheme daldırdı ve bıçağın

üzerindeki diğer merhemle harmanlayıp sıvadı. Karışmış merhemin biraz üzerine bulaştığı ikinci dalı da ateşe fırlattı. Dal beyaz bir ateş topu halinde patlayınca Richard irkildi. Ortaya çıkan siyah duman bulutu usulca dağıldı.

Kadın üzerinde gri merhem bulunan bıçağı öne uzattı. “Aydınlık ve karanlık, toprak ve gökyüzü. Seni iyileştirecek olan da büyüdür, dün gece seni öldürmeye çalışan da. Kendi bindiğin dalı kesmekte üstüne yok Richard. Attığın her adım durumunu daha da kötüleştiriyor. Şimdi yaklaş bakayım, gel şuraya.”

Richard kalçasının üstünde sürünerek ateşe yaklaştı. “Bana yardım edip etmemek konusunda kararsızlık mı çektiniz?”

“Tabii ki hayır. Bu merhem güçlü bir büyüyle yapılmıştır, yapıcı büyüdür, büyüyle yaratılmış mahlukların zerk ettiği zehri baskılar. Çok erken uygulanırsa tedavi seni öldürür. Çok geç kalındığı takdirde de ısırıklar yüzünden ölürsün. Doğru zamanda, doğru yerde uygulanması gereken bir büyüdür. Uygun zamanı bekliyordum, o kadar.”

Richard tartışmaya niyetlendiyse de yalnızca, “Yardıminız için teşekkürler,” demeyi tercih etti. Kadın ısırıklarla ilgilenmeden önce ona kaşlarını çatarak baktı. “Rahibe, ne yaptım da durumu daha kötü hale getirdim?”

“Pervasızca davrandın. Büyüyü kullanmak tehlikelidir, sadece maruz kalanlar için değil, ona başvuran için de.”

Kadın ısırıklardan birini, üzerine X işareti atarak çizerken Richard yüzünü buruşturdu. Yanma hissinden gözleri sulandı.

“Benim için ne tehlikesi olabilir?”

Bacağının üzerine eğilen kadın işine odaklanmıştı, bıçağı şişmiş yaraya sürterken büyülu sözcükler fısıldıyordu. Kadın öteki ısırığı çizerken Richard yerinden sıçramamaya çalıştı. Rahibe hafif çizikler atıyordu ama feci can yakıyordu.

“Bir çıra öbeğinin ortasında ateş yakmaya benzer. Kendini ateşin ortasında, kendi yaktığı ateşin tam ortasında bulursun. Yaptığın şey aptalca ve tehlikeliydi.”

“Rahibe Verna, hayatta kalmaya çalışıyordum.”

Parmağıyla ağırlı ısırıklardan birini gösterdi. “Bak başına ne geldi! Seni iyileştirmezsem öleceksin.” Bacaklarla işi bittikten sonra sıra koluna geldi. “Hayvanların saldırısına uğradığımızda bizi kurtardığını sanıyordun ama yaptığın her şey tehlikeyi körüklemekle kaldı.”

İşini bitirince bıçağı ateşe tuttu. Bıçaktan beyaz, ince bir alev demeti yükselerek kalan merhemi buharlaştırdı. Rahibe merhem ve beyaz alev tamamen kaybolana dek bıçağı ateşte tuttu.

“Harekete geçmeseydim ölecektik.”

Kadın kızgın bıçağı ona doğru salladı. “Harekete geçerek hata ettin demiyorum! Yanlış şekilde hareket ettin diyorum! Yanlış büyüyü kullandın!”

“Sahip olduğum tek şeyi kullandım! Kılıcı!”

Rahibe Verna bıçağı fırlattı. Bıçak bir odun parçasına tok bir sesle saplandı. “Başvurduğün büyüünün sonuçlarını bilmeden harekete geçmek tehlikeli bir davranıştır!”

“Eh, sizin yardım edecek haliniz yoktu!”

Rahibe Verna topukları üzerinde sendeleyerek bir süre ona baktı, sonra yeşil torbadaki şişeleri yerine yerleştirmeye koyuldu.

“Özür dilerim Rahibe. Öyle demek istemedim. Yanlış ifade ettim. Demek istediğim, yönünüzü bulamıyordunuz, orada kalırsak ölecektik.”

Çantayı geri yerleştirirken şişeler birbirine çarparak tıngırdadı. Onları istediği gibi yerleştirmekte zorlanır gibi hali vardı. “Richard, yeteneği kontrol ettiğini sanıyorsun ama büyüyü kullanmayı bizden öğreneceksin. Öğrenmek kolay kısmıdır. Ne tür bir büyü kullanacağını, ne kadar kullanacağını, ne zaman kullanacağını ve sonuçlarını bilmekse zor kısmıdır. Her şeyin temelinde bu var. Nasıl, ne kadar, ne zaman ve sonrası, tıpkı ısırıklarına uyguladığım büyüde olduğu gibi.”

Son derece ciddi bir ifadeyle gözlerini genç adama dikti. “Bu bilgi olmadan çocukların arasına baltayla dalan kör bir adamsın. Büyüyü kullandığında yarattığın tehlikeden haberin bile yok. Baltanı savurmadan önce sana öngörü ve biraz sağduyu kazandıracağız.”

Richard ayaklarının dibindeki çimeni yoldu. “Hiç o şekilde düşünmemiştim.”

“Hiçbir şeye olmasa bile aptallık ettiğim için kendime kızıyorum. Orada beni kapana kıştırarak kadar güçlü bir şeyin olacağına ihtimal vermemiştim. Yanılmışım. Beni kurtardığın için teşekkür ederim Richard.”

Doğruluk İzcisi kopardığı çimeni parmağına doladı. “Sizi bulunca öyle rahatladım ki... Öldüğünüzü sanmıştım. Ölmediğinize sevindim.”

Kadın küçük şişelerin hepsini torbadan çıkarıp yere bıraktı. “O efsunun içinde ebediyen kaybolabilirdim. Kaybolmam gerekirdi.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

Richard’ın gördüğü kadarıyla torbaya sığabileceğinden daha fazla şişe vardı, şimdi hepsi dışarıdaydı. “Eskiden rahibeleri kurtarmaya çalışmıştık. Bazılarının ve maiyetindekilerin, o ayartıcı efsunların içinde kaybolduğuna tanık olduk. İlk kez geçtiğimde birini görmüş-tüm. Onları asla dışarı çıkaramadık. Girişimde bulunup ölen rahibeler oldu.” Şişeleri yerleştirmeye başladı. “Büyü kullandın.”

“Kılıcı kullandım. Kılıç büyü, biliyorsunuz.”

“Hayır. Kılıcın büyüünü kullanmadın. Farkında olmadan Han’ı kullandın. Han’ı bilgelikten yoksun biçimde sırf canın istedi diye kullanmak yapabileceğin en tehlikeli şeydir.”

“Rahibe, bence o sadece kılıcın büyüydü.”

“Bana seslendiğinde seni duydum. Diğerlerine seslenmeyi denediğimizde bizi hiç duymamışlardı. Bir kez bile.”

“Yöntemini bilmiyordunuz. Beni siz de duyamadınız ta ki ben etrafınızı saran ışıltılı duvardan içeri girene dek. Ancak ondan sonra duyabildiniz. Önce o duvardan içeri girmeniz gerekiyor.”

Yer açmak için şişeleri kenarda toplarken usulca konuştu. “Bunu biliyoruz Richard. Her tür büyüü denedik ve o efsunların duvarını kırmayı ya da aşmayı başaramadık, keza içinde kapana kısılanların dikkatini çekmeyi de öyle. Bir ayartıcı efsundan daha önce kurtulan hiç kimse olmamıştı.” Son şişeyi de yerleştirip sonunda yüzünü ona döndü. “Teşekkür ederim Richard.”

Genç adam çimeni parmağından atarken omuz silkti. “Eh, en azından yaptığım şeyi telafi etti.”

“Neyin telafisi?”

Richard paçalarını geri indirirken üstünü başını dikkatle düzeltti. “Şey, sizi kurtarmadan önce bir nevi öldürdüm.”

Kadın yaklaştı. “Ne yaptın?”

“Canımı yakıyordunuz. Büyünüzle. Tasmayla.”

“Üzgünüm Richard. Efsunun etkisindeydim, ne yaptığımın farkında değildim. Canını yakmak istememiştim.”

Richard kafasını iki yana salladı. “Ondan bahsetmiyorum. Daha öncesinden. Beyaz kuledeyken.”

Kadın dişlerini gıcırdatarak daha da yaklaştı. “Kuleye mi girdin? Delirdin mi? Kulelerin ne olduğunu söylemiştim! Nasıl bu kadar...”

“Rahibe. Başka seçeneğim yoktu.”

“Seçenek tartışmasını kapatmıştık. Kulelerin ne kadar tehlikeli olduğunu anlatmıştım. Onlardan uzak durman gerektiğini de söylemiştim!”

“Bakın, her yanda şimşekler çakıyordu. Beni vurmaya çalışıyordu. Ben de... şey, ne yapacağımı bilemedim. Kendimi kemerlerden birine attım, kuleden içeri, korunmak için.”

“En basit talimatları bile yerine getirmekten aciz misin? Sürekli çocuk gibi davranmak zorunda mısın?”

Richard dik dik baktı. “Aynen bu kelimeleri sarf etmiştiniz. Kuleye geldiğinizde. Siz olduğunuzdan emindim. Bana şimdiki gibi kızgındınız ve aynen bu kelimeleri kullandınız.”

Parmağıyla boynundaki tasmaya dokunarak dişlerini gıcırdattı. “Bunu kullandınız. Beni duvara savurup mıhlamak için bunu kullandınız. Tasmayla öyle bir şey yapılabilir mi Rahibe?”

Kadın biraz daha sakindi. “Evet. Bir büyücünün eril Han gücüne sahip değiliz. Tasma gücümüzü artırıyor, böylece onu takandan daha güçlü olabiliyoruz. Bu sayede onları eğitebiliyoruz.”

Richard’ın sesi öfkeyle boğuklaşmıştı. “Efsunun içindeyken onu bana acı çektirmek için kullandınız, gerçekte canımı yaktığınız gibi. Yalnız oradaki daha kuvvetliydi, artıkça arttı. Tasmayla o da yapılabilir mi Rahibe?”

Kadın yerden bir tutam ot koparıp ellerini onunla temizlerken genç adamın kızgın gözlerine bakmamaya çalışıyordu. “Evet. Ama o bir sanrıydı Richard. Gerçekte yapan ben değildim.”

“Canımı yakmayı kesmenizi yoksa gününüzü göstereceğimi söyledim. Durmaya niyetiniz yoktu, ben de kılıcın büyüsunü çağırıp beni tutan güçle bağınızı kopardım. Deliye dönmüştünüz. Son hatamı yaptığımı söylediniz. Size karşı koyduğum için beni öldüreceğinizi söylediniz. Beni öldürecektiniz Rahibe.”

“Üzgünüm Richard,” diye fısıldadı kadın ona bakıp. “Epey çile çekmişsin.” Sesine yine bir özgüven geldi. “Peki bana ne yaptın... yani taklidime?”

Richard öne eğilip parmağının ucuyla kadının omzuna yandan dokundu. “Sizi kılıçla ikiye böldüm. Tam şuradan.”

Kadın olduğu yerde donakaldı. Yüzünün rengi attı. Sonunda toparlanmayı başardı.

Richard ayağının dibinden tekrar çimen kopardı. “Yapmak istemesem de beni öldüreceğinizden emindim.”

Kadın elindeki otları kenara fırlattı. “Ondan hiç şüphem yok Richard. Sonuçta sadece bir sanrıydı. Gerçek olsaydı o şekilde noktalanmazdı. Yaptığın şeye kalkışamazdın.”

“Kimi ikna etmeye çalışıyorsunuz Rahibe? Beni mi, kendinizi mi?”

Rahibe’nin gözleri genç adamın kızgın gözleriyle buluştu. “Gördüğün şeyler gerçek dünyadakilerle bağdaşmaz. Hepsisi birer yanılsamadan ibaret.”

Richard üstelemedi. Diğer tarafını pişirmek için şişteki tavşanı çevirdi ve demir sahandaki yulaflı ekmeği soğusun diye ateşten uzaklaştırdı.

“Neyse, sizi tekrar gördüğümde hayal mi yoksa gerçek mi olduğunuzu bilemedim, ne de olsa sizi sağ salim bulmayı yürekten diliyordum. Sizi öldürmeyi istemiyordum.” Bakışlarını kaldırıp gülümsedi. “Üstelik Kaybolanlar Vadisi’ni geçeceğinize dair size söz vermiştim.”

Kadın başıyla doğruladı. “Verdin ya. Bilgelikten çok hırsınla başardın.”

“Rahibe, sağ kurtulmak için aklıma gelen tek şeyi yaptım. Sizi kurtarmak için de.”

Kadın içini çekip başını iki yana salladı. “Richard, elinden geleni yaptığını biliyorum ancak bilmen gerekir ki elinden gelenin iyisi her zaman en doğrusu değildir. Ne yaptığını bilmeden, hatta ne yaptığını idrak etmeden Han’la temas kurdun. Bunu yaparken de kavrayamayacağın bir tehlike yarattın.”

“Han’ı nasıl kullandım ki?”

“Büyücüler içlerindeki Han’ın unutmayacağı sözler verirler. Vadi-den geçeceğime, beni kurtaracağına söz verdin. Ama bunu yaparken de bir kehanette bulunmuş oldun.”

Richard kaşlarını çattı. “Ben kehanette falan bulunmadım.”

“Bulunmakla kalmadın, farkında olmadan Han’ı da kullandın, niteliğini bilmeden kehanete başvurdun, geçmişte yaptığın bir şeyin gelecekte sana yardım etmesini sağladın.”

“Siz neden bahsediyorsunuz?”

“Atların gemlerini imha ettin.”

“Neden yaptığımı anlatmıştım. Gemler zalimlikler.”

Kadın kafasını iki yana salladı. “Ben de ondan bahsediyorum. İmha etmenin bir gerekçesi vardı ama başka bir amaca daha hizmet etti. Bilincin Han’ın yaptığı şeyi, mantıklı bir düzleme oturtmaya çalışıyor. Vadi-den kaçarken yaptığın şeye ilk başta inanmadım ve atımı geri çevirmeye kalkıştım. Gem olmadığı için de beceremedim.”

“Ne olmuş yani?”

Kadın öne eğildi. “Geçmişte gemleri imha etmen, gelecekteki bir gereksinimi karşıladı. Kehanete başvurmaktır bu. Baltayı körü körüne sallıyorsun.”

Richard ona şüpheli bir ifadeyle baktı. “Buna abartı derler Rahibe. Bari siz yapmayın.”

“Yeteneğin nasıl işlediğini biliyorum Richard.”

Richard bunu bir süre düşündü, sonunda ona inanmamaya karar verdi ama tartışmayı uzatacak da değildi. Öğrenmek istediği başka şeyler vardı.

“Küçük defteriniz doldu mu? Yazdığınızı görmüyorum.”

“Dün bir mesaj yollayıp vadiden geçtiğimizi bildirdim. Yazacak bir şey yok, hepsi bu. Defter büyüldür. Büyüyle eski mesajları sileriz. İki sayfa ve dün eklediğim haricinde hepsini sildim, şimdi sadece üç sayfası dolu.”

Richard sıcak yulaflı ekmeği kenarından kopardı. “Başrahibe kim?”

“Işık Rahibeleri’nin başı. Kendisi...” Gözlerini kıstı. “Ondan hiç bahsetmemiştim. Nereden biliyorsun?”

Richard parmaklarındaki kırıntıları yaladı. “Defterinizde okudum.”

Kadının eli kemerine gitti ve defteri yokladı. Her zamanki yerindeydi. “Özel yazışmalarımı okumuşsun! Buna hakkın yok! Ben...”

“Siz o sırada ölüydünüz.” Kadın çenesini kapayıverdi, o da devam etti. “Sizi öldürdüğümde ya da taklidinizi diyelim, defter yere düşmüştü. Okudum.”

Kadının kasları gevşedi. “Ah. Şey, yanılsamanın bir parçasıymış demek. Dedim ya, gerçek hayatla alakası yoktur.”

Richard ekmekten bir parça daha kopardı. “Sadece iki sayfası yazılıydı, tıpkı gerçek defterdeki gibi. Vadiden ayrılana dek üçüncü sayfayı eklemediniz. O sırada sadece iki sayfası yazılıydı.”

Kadın, Richard’ın ekmeği yemesini seyrediyordu. “Yanılsama Richard.”

Richard kafasını kaldırdı. “Sayfanın birinde şu yazıyordu: ‘Ben bu delikanlının sorumluluğunu üstlenen rahibeyim. Söz konusu talimatlar, saçma değilse de mantığı aşmaktadır. Talimatların gerekçesinin açıklanmasını talep ediyorum. Hangi yetkiyle verildiklerinin açıklanmasını talep ediyorum. Hizmetinizdeki Işık Rahibesi, Verna Sauventreen.’ İkinci sayfada ise ‘Emirleri yerine getireceksiniz, yoksa sonuçlarına katlanırsınız. Saraydaki emirleri bir daha sakın sorgulamayın. Bizzat tarafıma yazılmıştır, Başrahibe,’ yazıyordu.”

Rahibenin yüzünde renk namına bir şey kalmamıştı. “Başkasına ait şeyleri okumak üstüne vazife değil.”

“Dedim ya, o sırada ölüydünüz. Sizi bu kadar kızdıracak ne talimatlar verdiler?”

Kadının yüzüne aniden renk geldi. “İdari ayrıntılar. Anlayacağın şeyler değil, zaten seni ilgilendirmez.”

Richard tek kaşını kaldırdı. “İlgilendirmez mi? Bana yardım ettiğinizi iddia ediyorsunuz, üstüne üstlük beni bir de tutsak ediyorsunuz, sonra da beni ilgilendirmedğini mi söylüyorsunuz? Boynuma bu tasmayı takmışım, onu kullanarak canımı yakabilir, belki beni öldürebilirsiniz ama kalkıp beni ilgilendirmedğini söylüyorsunuz, öyle mi? Dediklerinizi yapmamı söylüyorsunuz, sözlerinize inanmamı, keşfettiğim her şeyle inancım sarsıldığı halde beni ilgilendirmez, öyle mi? Gördüğüm yanılsamaların gerçek hayatla örtüşmediğini söylüyorsunuz ama örtüştüğünü görüyorum, yine de beni ilgilendirmedğini mi söylüyorsunuz?”

Rahibe Verna ses çıkarmadı. Onu tepki göstermeden izledi. Beni gözlemliyor, tıpkı kavanozdaki bir böceği gözlemler gibi, diye düşündü Richard.

“Rahibe Verna, aklımı kurcalayan bir tek şeyi açıklar mısınız?”

“Elimden geldiğince.”

Richard bağdaş kurduğu bacaklarını iyice altına çekti. Sesinin mümkün olduğunca hırçın çıkmamasına çalıştı. “Beni ilk gördüğünüzde yetişkin olmama şaşırmıştınız. Daha küçük birini bekliyordunuz.”

“Doğru. Sarayda yetenekli doğanları hissedenler vardır. Ama sen bizden saklanmıştın, o yüzden seni bulmamız çok uzun sürdü.”

“Ama geçen gün ömrünüzün yarısını saraydan uzakta, beni aramakla harcadığınızı söylemişsiniz. Yirmi küsur yıl beni aradıysanız küçük yaşta olmamı nasıl beklersiniz? Yetişkin olduğumu bilmeniz gerekirdi, tabii eğer doğduğumdan haberiniz yoksa ve saraydakilerden biri beni hissetmeden çok önce aramaya çıktıysanız o ayrı.”

Kadının yanıtı temkinli ve sakin bir tondaydı. “Aynen dediğin gibi. Daha önce hiç öyle olmamıştı.”

“Peki sizlerden biri yetenekli birinin doğduğunu hissetmeden önce niye beni aramaya çıktınız?”

Kadın sözlerini dikkatle tarttı. “Kesin doğum tarihini bilmiyorduk ama doğacağından haberdardık, o yüzden aramaya yollandık.”

“Doğacağımı nereden biliyordunuz?”

“Kehanette bahsin geçiyor.”

Richard başını salladı. Bu kehaneti öğrenmek ve kendisinin üzerine niye bu kadar düştüklerini bilmek istese de şu an izini sürdüğü meseleden sapmak istemiyordu. “Beni bulmanın yıllar sürebileceğini biliyordunuz yani?”

“Evet. Kesin doğum tarihini bilmiyorduk. Onar yıllık dilimlere bölerek zaman aralığını tahmin edebiliyorduk, o kadar.”

“Gönderilen rahibeler nasıl seçildi?”

“Başrahibe tarafından seçildik.”

“Fikriniz sorulmadı mı?”

Kadın gerildi, sanki boğazına şüpheyle örülmüş bir ilmek geçirilmişti, yine de sesinin inandırıcı çıkması için gayret gösteriyordu. “Yaratıcı’ya hizmet ediyoruz. İtiraz hakkımız yoktur. Sarayın tüm amacı yeteneklilere yardım etmektir. Yetenekli birini kurtarmak için seçilmek, bir rahibenin ulaşabileceği en onurlu mertebelerden biridir.”

“Demek diğer gönderilenlerden hiçbiri yetenekli birini kurtarmak için hayatlarından bu kadar yılı feda etmek zorunda kalmadı?”

“Hayır. Bir yıldan uzun sürdüğünü hiç duymamıştım. Yine de bu görevin onlarca yıl sürebileceğini tahmin ediyordum.”

Richard zafer kazanmışçasına kendi kendine gülümsedi. Geriye kaykılarak gerindi. Derin bir nefes aldı. “Şimdi anlıyorum.”

Kadın gözlerini kıstı. “Neyi anlıyorsun?”

“Bana niye bu şekilde davrandığınızı anlıyorum Rahibe Verna. Niye sürekli takıştığımızı, birbirimizin gırtlığına niye sürekli yapıştığımızı anlıyorum. Bana niye içerlediğinizi anlıyorum. Benden niye nefret ettiğinizi.”

Kadın ayağının altındaki tabureyi çekmeye hazırlanan birine bakar gibi bakıyordu. “Senden nefret etmiyorum Richard.”

Richard başını sallayıp tabureye tekme indirdi. “Evet, ediyorsunuz. Benden nefret ediyorsunuz. Sizi suçlamıyorum. Anlıyorum. Benim yüzümden Jedidiah’ı feda etmek zorunda kaldınız.”

Kadın ilmek boynunu sıkışmışçasına irkildi. “Richard! Benimle bu şekilde...”

“Bu yüzden bana içerliyorsunuz. Diğer iki rahibeye olanlar yüzünden değil. Sırf Jedidiah yüzünden. Ben olmasaydım ondan ayrıl-

mayacaktınız. Son yirmi yılınızı onunla geçirecektiniz. Beni bulmak için bu lanetli görev uğruna hayatınızın aşkından vazgeçmek zorunda kaldınız. Sizi göndermişler. Seçeneğiniz yokmuş, gitmek zorunda kalmışsınız. Göreviniz, aşkınıza ve muhtemel çocuklarınıza mal olmuş. Size pahalıya patlamışım, benden bunun için nefret ediyorsunuz.”

Rahibe Verna öylece oturmuş bakıyordu; ne konuştu ne de kıpırdadı. Sonunda, “Gerçek bir Doğruluk İzcisi,” dedi.

“Özür dilerim Rahibe Verna.”

“Özür dilemen gerekmez Richard. Ağzından çıkanı kulağın duymuyor.” Tavşanı yavaşça ateşten aldı, yulaflı ekmeğin bulunduğu demir sahana koydu. Bir süre gözleri boşluğa dalıp gitti. “Yemeğimizi bitirsek iyi olacak. Yola koyulmalıyız.”

“Olur. Ama bilmenizi isterim Rahibe, benim suçum değildi. Bunu size ben yapmadım. Başrahibe yaptı. Ya ona kızmalısınız ya da görevinize o kadar bağlıysanız, iddia ettiğiniz Yaratıcınıza o kadar bağlıysanız ona hizmet ettiğiniz için keyif almaya bakın. Yoksa lütfen beni suçlamayı bırakın.”

Kadın konuşacak gibi oldu ama onun yerine kırbanın tıpasıyla cebelleşti, sonunda açmayı başarıp uzun uzadıya içti. İçmeyi bitirince derin soluklar aldı, koluyla ıslak dudaklarını sildi.

İstikrarlı bakışları genç adama kilitlendi. “Yakında Richard, saraya varacağız ama önce çok tehlikeli insanların yaşadığı bir bölgeden geçmek zorundayız. Rahibelerin onlarla bir anlaşması var, geçmelerine bu sayede izin veriliyor. Onlar için bir görevi yerine getirmen gerekecek. Denileni yapacaksın, yoksa başımız büyük belaya girer.”

“Ne yapmam gerekecek?”

“Onlar için birisini öldüreceksin.”

“Rahibe Verna, size ant içerim, hiç kimseyi...”

Kadın yumruk yaptığı bir elinin işaret parmağını ona uzatarak susmasını emretti. “Sakın baltayı bu kez savurmaya kalkma Richard,” diye fısıldadı. “Sonuçlarını tahmin bile edemezsin.”

Ayağa kalktı. “Atları hazırla. Yola çıkmalıyız.”

Richard doğruldu. “Kahvaltınızı yapmayacak mısınız?”

Soruya aldırmayan kadın ona yaklaştı.

“Savın senin için de geçerli Richard. Bana sürekli kızgınsın, söylediğim her şeye itiraz ediyorsun. Bana içerliyorsun. Benden nefret ediyorsun çünkü tasmayı boynuna benim geçirdiğimi düşünüyorsun. Ama ben geçirmedim, biliyorsun. Onu sana Kahlan taktı. Rada’Han’i takmanın sebebi kendisidir. Onun sayesinde tasmayı takmasaydın yanımda olmazdın. Sana pahalıya mal oldu, bunun için benden nefret ediyorsun. Ama bilmeni isterim Richard, benim suçum değildi. Bunu sana ben yapmadım. Kahlan yaptı. Ya ona kızmalısın ya da ona bu kadar bağlıysan, iddia ettiğin gibi, onun sözünü dinlediğin için keyif almaya bakarsın. Belki onun da geçerli sebepleri vardır. Bir çıkar peşinde olabilir. Yoksa lütfen beni suçlamayı bırak.”

Richard lokmasını yutmaya çalıştı ama beceremedi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Gün batımının kan kırmızısı ışıkları, bayırdaki ağaçların dalları arasından süzülüyordu. Kadın yeşil gözlerini iyi mevzilenip saklanmış nöbetçi siperlerinden ayırdı ve başka yere baktı. Gözlemlediği kadarıyla nöbetçiler çok uzakta olmalıydılar, yoksa durduğu yerde fark edilmemesi mümkün değildi. Aşağıdaki vadide rütbelere göre sıralanmış çadırlara bakarak adam sayısını hesapladı. Cömert bir tahminle beş bin kişi olduğuna kanaat getirdi.

Atlar sol tarafta düzgünce sıralanmış yük arabalarının yakınına bağlanmıştı. Vadinin öbür ucunda, karın içine hacet yerleri açılmıştı. Adamlarla erzak arabalarının arasında konuşlanmış gıda arabaları geceye hazırlık için toparlanıyordu. Komuta çadırlarının tepesinde renkli savaş sancakları sallanıyordu. Merkezden uzakta böylesine düzenli bir orduya muhtemelen ilk kez rastlıyordu Kahlan. Galealılar harekete geçmek için can atıyordu.

“Keyifleri gayet yerinde görünüyor,” dedi Chandalen kısık bir sesle. “Katledileceklerinden haberleri yok.” İki kardeş sinirli biçimde kıkırdayarak ona hak verdi.

Kahlan dalgın bir edayla başını sallayarak onayladı. O sabah bu adamların peşine düştüğü orduyu görmüşlerdi. Tertipli değildi. Nizamı değildi. Bakımlı değildi. Nöbetçi siperleri de bu kadar aralıklı

konuslanmamıştı. Yine de Chandalen ve iki kardeş onu epeyce yakına götürmeyi başarmış, Kahlan da görmek istediğini görüp sayılarını hesaplayabilmişti.

Onların sayısını elli bin civarında tahmin etmişti. Üstelik tahmininde cömert de davranmamıştı.

Derin bir soluk alıp verdi, soğuk havada buharlaşan nefesi ince bir bulut halinde yükseldi. “Onlara engel olmalıyım.” Çantasını ve yayını sırtlandı. “Haydi aşağı inelim.”

Chandalen, Prindin ve Tossidin, pofuduk karla kaplı yamaçtan güçlüklerle inmeye çalışan kadının peşine takıldı. Kahlan’ın aşağıdaki adamlara yetişmesi umduğundan uzun sürmüştü. Jara Geçidi’nin yüksek kesimlerinde yakalandıkları bir tipi, dördünü tam iki gün boyunca bir konak çama sığınmaya zorlamıştı. Konak çamlar Kahlan’a hep Richard’ı anımsatıyordu. Kürklü harmanisine sarınıp rüzgârın uğultusunu dinlerken aklında hep o vardı, uyuduğunda da rüyasında onu görüyordu.

Aydındril’e gitmesi gerekirken, Ebinissia’yı yok eden güçlerin peşinden bir intihar takibine girişmiş bu orduyu durdurmak için değerli zamanını harcıyor oluşu onu öfkeliendiriyordu ancak İtirafçı Ana olarak, yaklaşık beş bin adamın pisi pisine ölmesine göz yumamazdı. Ebinissia’yı kırıandan geçiren orduya yetişmelerinden önce onları durdurmak zorundaydı. Artık çok yaklaşmışlardı. Ertesi gün çatışmaya girmeleri kaçınılmazdı.

Beyaz kurt postuna bürünmüş dört kişinin yaklaştığını gören ordu alarına geçti. Bir patırtı koptu ve emir zincirinde karşılıklı bağrışmalar oldu. Çadırların etekleri havalanarak açıldı ve dışarı askerler fırladı. Alacakaranlığı çekilen kılıçların çınlaması doldurdu. Onlara doğru koşarak mızraklı askerler geliyordu. Okçular yaylarını kaldırıp nişan alarak yerlerine geçtiler. Yüzlerce asker, Kahlan’la komuta çadırları arasında etten bir duvar ördü. Kıyafetlerini giymeye çalışarak çadırlardan fırlayan ve birbirlerine bağırان daha çok asker geliyordu.

Kahlan ve yanındaki üç adam oldukları yerde durdu. Kahlan dimdik ve kıpırtısızdı. Arkasında duran Chandalen, Prindin ve Tossidin umursamaz bir edayla mızraklarına yaslandı.

Yüksek rütbeli bir asker kahverengi, kalın bir ceket sırtına geçirerek en büyük çadırdan dışarı çıktı. Etten duvarın arasından kendine yol açarak okçulara beklemeleri için bağırdı. Savunma hattından öne çıkarken ona üst rütbeden iki kişi daha katıldı. Asker yaklaşırken Kahlan onun rütbesini tanıdı. Yüzbaşydı. Ona katılıp iki yanında duranlar ise teğmen.

Yüzbaşı nefes nefese önünde durunca Kahlan harmanisinin başlığını geriye itti. Uzun saçları beyaz kürkün üzerine döküldü.

“Bu da ne...” Yüzbaşı’nın gözleri aniden irileşti. O ve iki teğmen dizlerinin üzerine çöktü.

Görebildiği tüm askerler diz çöktü. Hepsi başlarını eğdi. Yün giysilerin hışırtısı, derilerin gıcirtısı ve çeliğin şıkırtısı, yerini sessizliğe bıraktı. Kahlan’ın yanındaki üç adam şaşkınlıkla birbirine baktı, daha önce Çamur Adamlar dışında hiç kimsenin İtirafçı Ana’ya saygı gösterdiğine tanık olmamışlardı. Soğuk rüzgârda hafifçe hışırdayan dallar dışında çıt çıkmıyordu.

“Kalkın çocuklarım.”

Bir gürültü eşliğinde hepsi ayağa kalktı. Yüzbaşı doğruldu ve yarı beline kadar eğilerek kibarca selam verdi. Mağrur bir gülümsemeyle doğruldu.

“İtirafçı Ana, bu ne şeref!”

Kahlan onun köşeli çenesine, açık kahverengi dalgalı saçına, berak mavi gözlerine, gencecik yakışıklı yüzüne inanamayarak baktı.

“Sen bir çocuksun,” diye fısıldadı. Hepsi de cin gibi gözlerini ona dikmiş yüzlerce, binlerce genç askere baktı. Gözlerini kırptırdı. Yüzüne kan hücum etti.

Öfkeyle titrerken yumruklarını sıktı. “Sizler çocuksunuz! Hepiniz çocuksunuz!”

Yüzbaşı, gücenmeyle utanç arasında gidip gelen bir yüz ifadesiyle dönüp askerlerine baktı. “İtirafçı Ana, bizler silah altına yeni alındık ama hepimiz Galea ordusunun askerleriyiz.”

“Hepiniz çocuksunuz,” diye fısıldadı. “Çocuklar!”

Acemi birliğini sessizlik kapladı. Hepsi de on beş on altı yaşlarındaydı. Yüzbaşı ve iki teğmen ağırlıklarını diğer bacaklarına verip

başlarını öne eğdi. Askerlerden bir kısmı, gözlerini Chandalen, Prindin ve Tossidin'den alamıyordu. Onlar gibisini hiç görmemişlerdi.

Kahlan Yüzbaşı'yı yakasından tutup peşi sıra sürükledi. İki teğmene kükredi. "Siz ikiniz bizimle geliyorsunuz." Kızgın bakışlarını diğerlerine çevirdi. "Herkes işinin başına dönsün!"

Kılıçlar kınlarına girer, oklar kuburlarını boylarken ortalığı bir gürültü kapladı. Kahlan Yüzbaşı'yı askerlerin kulak misafiri olamayacağı bir yere kadar sürükledi. Ağaçların oraya ulaşınca delikanlıyı bir kütüğe doğru çekerek hışımla bıraktı.

Kahlan karla kaplı kütüğe tahtına kurulurcasına oturdu. Kollarını kavuşturdu. Chandalen sağındaydı, Prindin ve Tossidin ise solunda. Mızraklarını yere dayamışlar, sessizce bekliyorlardı.

Kahlan dişlerini gıcırdattı. "Adın nedir Yüzbaşı?"

Delikanlı açık ceketinin pirinç düğmesiyle boğuşuyordu. "Adım Bradley Ryan." Mavi gözleriyle ona baktı. "Yüzbaşı Bradley Ryan, İtirafçı Ana." Çabucak sağındaki adama göz attı. "Bu Teğmen Nolan Sloan." Diğer tarafını gösterdi. "Bu da Teğmen Flin Hobson."

"Beraberinde kaç çocuk var Yüzbaşı Ryan?"

Delikanlı biraz huzursuzlandı. "İtirafçı Ana, sizden yaşça küçük olabiliriz, bizi öyle görmeseniz de sayıca az olsak da askeriz. İyi askerleriz."

"İyi askerlermiş." Kahlan delikanlıya haykırmamak için kendini zor tutuyordu. "Madem o kadar iyi askersiniz, nöbetçi siperlerinizi aşıp dibinize kadar fark edilmeden nasıl geldim?" Delikanlının yüzü kızardı. Sessizliğini korumak için bariz bir gayret gösteriyordu. "Bu iyi askerlerin arasında, siz üçünüz de dâhil olmak üzere, on sekiz yaşından büyük kimse var mı peki?" Delikanlı dudaklarını sıkarak kafasını iki yana salladı. "Öyleyse tekrarlıyorum, beraberinde kaç çocuk var?"

"Emrimde dört bin beş yüz kişi var."

"Peki Yüzbaşı Ryan, on katınız büyüklüğünde bir güce çatmak üzere olduğunuzdan haberin var mı?"

Yüzbaşı Ryan tek kaşını kaldırdı ve dudağının bir köşesinde bir oğlan çocuğu sırtması belirdi. "Kimseye 'çatmak üzere' değiliz İtirafçı

Ana. Onları yakalamak üzereyiz. Peşlerine düştük. Sanırım yarın ele geçiririz.”

Kahlan dişlerini tekrar gıcırdattı. “Ele geçirmek mi? Eğer size yetişmeseydim delikanlı, yarın tüm ‘adamlar’ınla beraber ölecektin. Yakalamaya yeltendiğiniz orduya dair en küçük bir fikriniz yok.”

Delikanlı başını dikleştirdi. “Neyin peşinde olduğumuzun farkındayız. Bizler keşif koluyuz, malumunuz. Tutanakları hazırlıyorum.”

Kahlan ayağa fırladı ve kolunu sağa uzatıp gösterdi. “Şu dağın arkasında elli bin adam var!”

“Elli iki bin ve birkaç yüz küsur.” Omuz silkti. “Aptal değiliz. Ne yaptığımızı biliyoruz.”

Kahlan ona kızgınlıkla bakarken kolu yana düştü. “Of, biliyorsunuz, öyle mi? Peki onları yakalayınca ne yapacaktınız?”

Yüzbaşı Ryan öne eğilerek gülümsedi, ne yaptığını gerçekten bildiğini ispatlayabileceğinden emindi. “Şey, boğazdaki bir ayırım noktasından geçmek üzereler. Oraya bir tümen yollayıp etraflarını kuşatacağım. Her biri ayrı bir koldan saldırarak. Büyük bir ordu tarafından kuşatıldıklarını sanacaklar. Onları bu şekilde geri çekilmeye zorlayacağız, az ilerideki dar boğazların hemen gerisinde asıl beklediğimiz yere doğru. Sonra dar boğazlara kadar bu şekilde geri çekileceğiz, ardından kollara ayrılıp etraflarını kuşatacağız, ta ki kaçacak yerleri kalmayana dek. Boğazın en dar yerinde kargılı askerler bekleyecek, onlara Örs Kuvveti diyoruz. Yanlardaki okçular düşmanı ortada tutacak. Düşmanı güdecek birliğe de Çekiç Kuvveti adını verdik.” Sırtması genişledi. “Onları tam ortada ezeceğiz.”

Sırtını biraz dikleştiren elini önemsemezmişçesine salladı. “Klasik bir taktiktir. Adına Örs ve Çekiç deniyor.”

Şaşkınlıktan küçük dilini yutan Kahlan delikanlıya bakakalmıştı. “Ne dendiğini biliyorum delikanlı. Örs ve Çekiç cüretkâr bir hamledir... tabii uygun koşullar altındayken. On katınız büyüklüğündeki bir güce uygulamaya kalkmak aptallığın daniskasıdır. Bir mandayı bütün olarak yutmaya kalkan bir porsuksun sen.”

“Bize öğretildiği kadarıyla doğru zamanlama ve kararlılık sayesinde iyi askerlerden oluşmuş küçük bir birlikle bu vadi gibi dar bir alanda...”

“İyi askerler mi? Şevkli olmakla ikisini birbirine karıştırıyor olmayasın? Öyle olduğunuzu sanmanın sebebi kibrin ve varsayımların!” Yüzbaşı bakışlarını yere eğdi. “Bir kayayı dal parçasıyla kımlıdata-mazsın! Onları geri çekilmeye zorlamanın tek yolu korkutmaktır.” Kolunu uzatarak tekrar düşmanın bulunduğu yönü gösterdi. “Onlar deneyimli, savaş görmüş adamlar! Çok uzun zamandır savaşıp öldürüyorlar. Örs ve Çekiç’in ne olduğunu bilmezler mi sanıyorsun? Sırf düşman oldukları için aptal olduklarını mı düşünüyorsun?”

“Şey hayır ama bence...”

Parmağını oğlanın göğsüne dayayarak lafını kesti Kahlan. “Size ne olacağını söylememi ister misin Yüzbaşı? Onları geri püskürtmeye yetecek askerin yok. Müfrezeyi yollayıp etraflarını sardığında, saldırıya uyum gösterip azıcık gerileyecekler ve bunu yaparken de kanatlara ayrılıp sizi sarmalayacaklar. Buna Fındıkkıran denir. Bil bakalım fındık hanginiz.

“Ardından harekete geçecekler. Örs’ü hedefleyerek. Kan kokusuna üşüşen av köpeklerine dönüşecekler. Sizin şu Çekiç’i de silip süpürdükten sonra onları tutacak hiçbir şey kalmayacak. Etrafınızı yanlardan kuşatıp hücum etmelerini engelleyecek hiçbir şey. Savaş deneyimleri var ve ne yapılması gerektiğini kesinlikle biliyorlar.

“Kargılı birliklerinizi ve okçuları yarıp ikisini de kılıçlı destek birimlerinizden koparacaklar. Kalkanlarla oluşturulmuş bir takoz gücü, kargılı birlikleri ezecek. Hilal şeklinde ikiye ayrılanlar onları kapana kıştırarak. Zırlı birlikleri tüm gücüyle saldırarak ve o sırada saldırıyı baskı altına alabilecek kargılı birliklerinizden yoksun kalmış okçu saflarınızı biçecek. Hepiniz cesurca karşı koysanız da ordunuzun bir kısmını Çekiç’e feda ettiğiniz, onlar da çoktan öldüğü için yirmiyeye bir üstünlükle ezileceksiniz.

“Daha büyük bir orduyla savaşırken onları dağıtmak ve her birini ayrı ayrı kuşatmak gerekir. Siz ise tam tersini yapacaksınız. Onların karşısında kendi kendinizi ikiye böleceksiniz, ayrı ayrı canınıza okusunlar diye. Keyifle.”

Yüzbaşı duruşunu bozmadı. “Kendimizi ispat edebiliriz. Ne kadar iyi olduğumuzu bilmiyorsunuz. Acemi değiliz.”

“Emrindeki çocukların her biri ölecek! Birinin ölümüne hiç tanık oldun mu Yüzbaşı? Ölüm döşeğindeki bir ihtiyardan bahsetmiyorum, savaşta birinin öldüğünü gördün mü? Mızrakların üzerine koşacaksınız, gözlerinize oklar saplanacak. Kılıçlar kollarınızı koparıp göğüslerinizi deşecek. Bıçaklar karınlarınızı yarıp iç organlarınızı toprağa saçacak.

“Tanıdığınız yüzler, arkadaşlarınız, şu çocuklar, kendi kanları ve kusmuıkları içinde boğulurlarken panik içinde size bakacaklar. Diğerleri aman dilerken düşmanınız yerdeki yaralıların üzerinden geçip hepsinin bağırsaklarını dökecek ve onları korkunç bir ölümle can çekişir halde bırakacak. Teslim olanlar infaz edilirken düşmanınız galip çıktığı savaş naraları atarak dans edip kutlayacak.”

Yüzbaşı Ryan başını nihayet kaldırdı. Teğmenleri hâlâ yere bakıyordu. “Prens Harold gibi konuştunuz İtirafçı Ana. Bana bu nutuğun benzerini birçok kere atmıştı.”

“Prens Harold zeki bir askerdir.”

Yüzbaşı Ryan koyu kahverengi yün ceketinin iki pirinç düğmesini ilikledi. “Yine de kararım değişmiyor. Tüm seçeneklerimiz arasında Örs ve Çekiç onlara karşı tek şansımız. Umarım başarırız. Buna mecburuz.”

Chandalen kadına doğru eğilip kendi dilinde konuştu. “*İtirafçı Ana, bu adamlar yaşayan ölü. Aptallıklarına bizi de bulaştırmamasınlar, onlardan uzaklaşalım. Geriye bir tanesi bile kalmayacak.*”

Yüzbaşı kaşlarını çatı. “Ne dedi?”

Kahlan genç Yüzbaşı’ya doğru eğildi. “Yarın hepinizin öleceğini söylüyor.”

Yüzbaşı Ryan, Chandalen’i tepeden tırnağa süzdü. “Savaştan ne anlar ki? Yabandan gelen vahşinin teki.”

Kahlan tek kaşım kaldırdı. “Vahşi mi? Gayet zeki bir adamdır. İki dil birden bilir. Ana dili ve bizimki.” Yüzbaşı Ryan yutkundu. “Savaşlarda çarpışmıştır. Adam öldürmüştür. Sen kaç adam öldürdün Bradley?”

Delikanlı iki teğmene göz attı. “Şey, hiç. Bakın, özür dilerim, üstünüze alınmayın ama savaştan anlarım.”

“Savaştan sen ne anlarsın ki çocuğum?” diye fısıldadı Kahlan.

“Hepimiz gönüllüyüz. Ben orduya üç yıl önce katıldım. Burada bir yıldan daha yeni asker neredeyse yoktur. Hepimiz sıkı eğitildik. Prens Harold bizimle bizzat ilgilendi, taktikler öğretti. Tatbikat savaşlarından birkaç kez galip ayrıldık. Genç olabiliriz ama deneyimliyiz. Atamalarımız yapılmadan önce son bir sınav olarak bu sefere yollandık. Yaklaşık bir aydır evden uzaktayız, savaş taktikleri ve hamleleriyle idman yapıyoruz. Neyle karşı karşıya olduğumuzun bilincindeyiz. Genç olmamız savaşamayacağımız anlamına gelmez. Genç olabiliriz ama aynı zamanda güçlüyüz.”

Chandalen güldü. “Güçlü mü? Kadınlar gibi ortalıkta sürtüyor-sunuz.” Kahlan tek kaşını kaldırınca gırtlığını temizledi. “Şey, yani bazı kadınlar gibi. Zannettiğiniz kadar güçlü değilsiniz. Hamsınız. Erzaklarınızı at arabalarıyla taşıyorsunuz. Bu da sizi hamlaştırıyor. Yarın öleceksiniz.”

Kahlan üç askere döndü. “Dostum yanılıyor. Yarın ölmeyeceksiniz.”

Yüzbaşı'nın yüzü aydınlandı. “Ölmeyecek miyiz? Bize inanıyor-sunuz öyleyse?”

Kahlan başını iki yana salladı. “Yarın ölmeyeceksiniz çünkü buna izin vermeyeceğim. Sizi geri yolluyorum. Tümenini alıp komuta birliğine geri döneceksin. Bu bir emirdir Yüzbaşı. Bu durumun icabına bakmak için Aydındril'in yolundan döndüm. O katiller ordusunu ben durduracağım.”

Yüzbaşı Ryan'ın yüzü ciddileşti. “Dönmek için emir almadık. Komuta birliği Ebinissia'da bozguna uğradı. Orada eğitim görürdük ama saf dışı kaldık. Yapanların izini süren bizdik, peşlerine de biz düşüyoruz.”

“Ebinissia'daki askerler sizin birkaç mislinizdi, yine de peşine düştüğünüz ordu onları ezip geçti.”

“Biliyoruz. O adamlarla beraber yaşadık, beraber yedik, beraber uyuduk. Öğretmenlerimizdi. Kardeşlerimiz, babalarımızdı. Dostlarımız, yandaşlarımızdı.” Ağırlığını diğer bacağına verdi ve gırtlığını temizleyerek sesinin titremesine engel olmaya çalıştı. “Onların yanında olmalıydık. Onlarla omuz omuza savaşmalıydık.”

Kahlan Galealı üç askere sırtını döndü. Parmaklarını şakaklarına dayayarak gözlerini yumdu ve küçük daireler halinde ovalamaya

başladı. Bu gencecik erkeklerin katledilecek oluşuna endişelenmekten başına ağrı girmişti. Bu askerlerin, şehirlerini savunurken öldürülen dostlarına ve yoldaşlarına içi kan ağlıyordu. Genç kızların yüzleri gözünün önüne geldi.

Kahlan dönüp genç Yüzbaşı'nın gözlerinin içine baktı. O gözler, ilk bakışta düşündüğünden daha fazla şeye tanık olmuştu, bunu yeni fark ediyordu.

"Sendin," diye fısıldadı. "Kapıları örten sendin. Saraydaki kapıları sen örttün. Kraliçe'nin ve nedimelerinin odasının kapılarını."

Delikanlı yutkunup başını salladı. Mavi gözleri yaşardı. Alt dudağı titredi. "O zavallı insanlardan ne istemişler?"

Kahlan nazik bir ses tonuyla yanıtladı. "Bir askerin amacı düşmanına aptalca şeyler yaptırmaktır. Düşmanlarını ya çok korkuturlar ya da çok kızdırırlar ki düşünemesinler. Bunu yüreklerinize korku salmak için yaptılar ama daha önemlisi, sizi kızdırıp aptalca bir şey yapmanıza ve kendi ölümünüze sebep olmanız için yaptılar."

"Takip ettiğimiz adamlar yaptı onu. Geri dönüş emri almadık. Bunu halletmek artık bize düşer."

"Düşmenizi istedikleri aptalca hata da bu zaten. Hataya düşmeyeceksiniz. Başka bir emre itaat edeceksiniz. Orduya siz saldırmayacaksınız."

"İtirafçı Ana, Galea'ya ve Orta Diyar'a hizmet etmeye ant içmiş bir askerim ben. Çocukluğuma yorsanız da komutanlarıma, Kraliçe'ye ve İtirafçı Ana'ya itaatsizlik etmeyi hayatım boyunca aklımın ucundan bile geçirmediğim." Yüzbaşı Ryan onun bileğini başparmağı ve işaret parmağıyla tutup kadının elini kendi omzuna götürdü. "Ancak bu durumda emirlerinize itaatsizlik etmem gerekiyor. Dilerseniz beni gücünüzle zapt edebilirsiniz, aksi takdirde dediğinizi yapmayacağım."

Teğmen Sloan ilk kez konuştu. "Öyleyse beni de alın çünkü onun yerine geçip askerlerimizi savaşa bizzat götüreceğim."

Teğmen Hobson öne çıktı. "Madem öyle, beni de alın."

"Üçümüzün ardından," dedi Yüzbaşı Ryan, "tüm subayları, ardından da tüm askerleri zapt etmeniz gerekir. İçimizden geriye bir kişi bile kalsa, saldıracak ve gerekirse savaşa ölecektir."

Kahlan elini geri çekti. “Merkez Konsey’e gidip durumun icabına bakacağım. Yapmak istediğiniz şey bir intihar eylemidir.”

“İtirafçı Ana, saldırıya geçeceğiz.”

“Ne pahasına? Zafer uğruna mı? Katledilenlerin intikamını alan kahramanlara mı dönüşmek istiyorsunuz? Muzaffer bir savaşta ölmek istiyorsunuz!”

“Hayır, İtirafçı Ana,” dedi delikanlı sakın bir sesle. “Adamların Ebinissia’da yaptıklarını gördük. Yakaladıkları askerlere ne yaptıklarını gördük. Oradaki kadınlara ve çocuklara ne yaptıklarını gördük. Emrimdeki askerlerin çoğunun anaları ve kız kardeşleri oradaydı. Onlara neler yapıldığını, babalarımıza ve ağabeylerimize neler yapıldığını hepimiz gördük. Halkımıza yapılanları.”

Kadının gözlerinin içine azimle bakarken sırtını dikleştirdi. “Bunu zafer uğruna yapmıyoruz İtirafçı Ana. Bir intihar eylemi olduğunun farkındayız. Nasıl olsa hepimiz bekâriz, yetim bırakacağımız ailelerimiz yok. Bunu yapıyoruz çünkü o adamlar başka bir şehre geçip Ebinissia’da yaptıklarının aynısını tekrarlayacaklar. Elimizden geldiği kadarıyla onları durdurmak için yapıyoruz.

“Hayatlarımızı halkımıza adadık. Sorumluluğumuzdan kaytarmayız. Saldırmalı ve bu adamlar daha fazla masumun canına kıymadan onları durdurmaya çalışmalıyız. Aydındril’de amacınıza ulaşmanız için iyi ruhlara duacı olsam da çok uzun bir süreçten bahsediyorsunuz. Siz Orta Diyar’ın dikkatini bu adamlara çekene kadar daha kaç tane şehir mahvolacak? Bir şehir bile çok fazla. Bu katillerin ensesinde sadece bizler varız. Onlarla bir sonraki kurbanları arasında duran tek şey hayatlarımız.

“Hizmet andı içtiğimde her tür koşulda ve her tür emre rağmen, ilk önce daima halkımı koruyacağıma yemin ettim. Emirlerinize itaatsizlik etmemin sebebi budur İtirafçı Ana, zafer düşkünlüğünden değil, savunmasız insanları korumak için. Bu konuda keşke onayınızı alabilseydim ama onayınız olsun ya da olmasın, o adamları durdurmaya çalışacağım.”

Kahlan kütüğe geri çöktü ve üç askeri düşünerek uzaklara daldı. Altı erkek sessizce bekliyordu. Sahiden çocuktu bunlar. Fakat zannettiğinden daha olgundular. Üstelik haklıydılar.

Aydindril'e ulaşması ve bir ordu toparlayıp bu katillerin peşine salması epey zaman alacaktı. Bu süre zarfında öldürmeyi sürdüreceklerdi. Merkez Konsey'den yardım beklerken kaç kişinin daha ölmesi gerekiyordu?

Kahlan şu anda başka birinin yerinde olmayı dilerdi. İtirafçı Ana hariç herhangi biri. Duygularını bir kenara bırakıp sorunu İtirafçı Ana'ya yaraşır biçimde düşündü; yitirilen ve esirgenen hayatları kafasında tarttı.

Kahlan ayağa kalktı ve Chandalen'e döndü. *"Bu askerlere yardım etmeliyiz."*

Chandalen mızrağını tutan ellerini daha da yukarı kaldırarak öne eğildi. *"İtirafçı Ana, bunlar aptal çocuklar ve ölecekler. Onlarla kalırsak bizi de bir ölüm furyasına katacaklar. Onlarla beraber katledileceğiz. Akıbetleri aynı olacak, sen de Aydindril'e ulaşamayacaksın."*

"Chandalen, bu çocuklar Çamur Adamlar gibi. Kendi Jocopolarının peşindeler. Onlara yardım etmezsek şehirde ölenlere çok daha fazlası eklenecek."

Prindin araya girdi. *"İtirafçı Ana, ne isterseniz onu yaparız ama bu çocuklara yardım etmemize imkân yok. Sadece dört kişiyyiz."*

Tossidin başıyla doğruladı. *"Aydindril'e ulaşma göreviniz de sekteye uğrayacak. Bunun bir önemi yok mu?"*

"Elbette var." Yüzüne düşen saç geriye itti. *"Ama ya şehirdeki herkesi öldüren ordunun bir sonraki durağı Çamur Adamlar ise? Katledilmeyi bekleyen halk sizinki olsaydı bana yardım etmek istemez miydiniz?"*

Üç adam da sırtlarını dikleştirdi. Mızraklarını döndürerek düşünürlerken arada bir Kahlan'ın omzundan geriye, sessizce duran üç askere göz attılar.

"Siz olsanız bu düşmanı nasıl yenerdiniz?" diye sordu Kahlan bakışlarını üçünün üzerinde gezdirerek. *"Mecbur kalsaydınız?"*

Sonunda Tossidin tekrar öne eğildi. *"Çok kalabalıklar. Mümkün değil."*

Öfkelenen Chandalen elinin tersiyle Tossidin'in omzuna vurdu. *"Bizler Çamur Adam savaşçılarıyız! At arabaları sürüp kadınları kat-*

leden bu adamlardan daha zekiyiz. Bizden daha iyi savaşı olduklarını mı sanıyorsunuz?”

İki kardeş bakışlarını kaçırarak yerlerinde kıpırdandılar. “Şey,” dedi Prindin. “*Tasarladıkları şeyin ölümlerine sebep olacağını biliyoruz. Daha iyi yöntemler var.*”

Chandalen gülümsedi. “*Tabii ki var. Ruhlar o yöntemleri büyük-babama öğretmişti. O babama, babam da bana öğretti. Sayıca biraz daha fazla olabilirler ama sorun aynı. Ne yapılması gerektiğini bu adamlardan daha iyi biliyoruz.*” Kahlan’ın gözlerine baktı. “*Ne yapılması gerektiğini sen de bu adamlardan daha iyi biliyorsun. Düşmanın istediği şekilde savaşmaman gerektiğinin bilincindesin. Bu çocuklar ise tam tersini yapacak.*”

Kahlan ona gülümseyerek başını salladı. “*Belki bu çocukların diğer masum insanları korumalarına yardım edebiliriz.*”

Yüzbaşı Ryan’a döndü. Delikanlının gözü, üç tuhaf adamla yabancı bir dilde konuşan kadının üzerindeydi.

“Pekâlâ Yüzbaşı. Bu ordunun peşine düşeceğiz.”

Delikanlı onun omuzlarına yapıştı. “Sağ olun İtirafçı Ana!” Ona dokunduğunu fark edince ellerini hızla geri çekti. Ellerini ovuşturmaya başladı. “İşe yarayacak. Göreceksiniz. Tepelerine bineceğiz. Onları faka bastırıp hepsini şişleyeceğiz.”

Kahlan oğlana doğru eğildi. O da geri çekildi. “Faka bastırmak mı? Faka bastırmakmış!” Onu yakasından tutup çekerek yüzüne yaklaştırdı. “Yanlarında bir büyücü var, seni salak!”

Yüzbaşı’nın rengi soldu. “Büyücü mü?” diye fısıldadı.

Kahlan gencin yakasını öfkeyle itercesine bıraktı. “Ebinissia’daydın, erimiş duvardaki deliği görmedin mi?”

“Şey... galiba dikkat etmemişim. Sadece ölüleri gördüm.” Cesetler sanki oracıktaymış gibi etrafına bakındı. “Her yerde ölüler vardı.”

Genç adamın yüzündeki acıklı ifade karşısında Kahlan sakinleşti. “Anlıyorum. Dostlarınız ve ailelerinizdi. Niye fark etmediğinizi anlıyorum. Ancak bir asker için bahane değildir. Bir asker her şeyi fark etmelidir. Ayrıntıları ıskalamak hayatınıza mal olabilir Yüzbaşı. Dikkat göstermeniz gereken en küçük ayrıntıya iyi bir örnektir bu.”

Yüzbaşı yutkundu, ardından başını salladı. “Evet İtirafçı Ana.”

“Ebinissia’yı yok eden adamları öldürmek istiyor musunuz?” Üç asker de istediğini dile getirdi. “Öyleyse bu alayın komutasını ben devralıyorum. Oradaki adamları durdurmak istiyorsanız dediklerimi yapacaksınız. Chandalen, Prindin ve Tossidin’in dediklerini de.

“Savaş taktiklerini biliyor olabilirsiniz, bizler de adam öldürmeyi biliriz. Bu bir savaş değil Yüzbaşı, bu cinayet. Size ancak bu adamları gerçekten durdurmak istiyorsanız yardım edeceğiz. Savaşmaya niyetiniz varsa, kırıandan geçirilmeniz için sizi şuracıkta kendi halinize bırakırız.”

Yüzbaşı Ryan diz çöktü. İki teğmen de ona uydu. “İtirafçı Ana, emrinizde hizmet etmek büyük bir şereftir. Hem benim hem de diğer askerlerimin tüm hayatı sizindir. Madem bu adamların daha fazla insanın canına kıymasını nasıl engelleyeceğinizi biliyorsunuz, ne isterseniz yapacağız.”

Kahlan diz çökmüş üç adama başını salladı. “Bu savaş oyunu değil Yüzbaşı. Kazanabilmemiz için her asker kendilerine emredileni yapmalı. Emirlerimize karşı çıkan her asker, düşmanın ekmeğine yağ sürer. Bu ihanettir. Bu adamları durdurmak niyetindeyseniz, hepiniz komutayı bana teslim edeceksiniz. İşler sarpa sardığında fikrinizi değiştiremezsiniz. Anlıyor musun?”

“Evet, İtirafçı Ana. Anlıyorum.”

Kahlan diğer ikisine baktı. “Ya siz?”

“Emrinizde bulunmaktan şeref duyuyorum İtirafçı Ana.”

“Ben de öyle İtirafçı Ana.”

Kahlan kalkmalarını işaret etti, sonra da kürk harmanisine sarındı. “Aydındril’e ulaşmam gerek. Oraya ulaşmam çok önemli ancak kalkıştığınız şeye yardım edeceğim. Ne yapmanız gerektiğini söyleyeceğiz. Sadece bir iki gününüzü alır, kıyıma başlamanıza yardım edeceğiz, sonra da kendi yolumuza bakacağız.”

“İtirafçı Ana, büyücü ne olacak?”

Kahlan ona dik dik baktı. “Büyücüyü bana bırak. Anladın mı? O benimdir. Ben hallederim.”

“Pekâlâ. İlk önce ne yapmamızı istersiniz?”

Kahlan Yüzbaşı ile teğmenlerden birinin arasına girdi. “Yapmanız gereken ilk şey bana bir at bulmak.”

Chandalen öne atılıp onu kolundan yakalayarak yavaşlattı ve kulağına doğru eğildi. Öfkeli ses tonu şüpheyle doluydu. “Atı ne yapacaksın? Nereye gidiyorsun?”

Kahlan kolunu ondan kurtardı. Bakışlarını altı erkeğe birden çevirdi. “Yapmak üzere olduğum şey hakkında bir fikriniz var mı? Taraf tutmak üzereyim. Ben İtirafçı Ana’yım. Taraf tutarsam tüm Orta Diyar namına taraf tutarım. Tüm Orta Diyar’ı savaşa sokarım.” Chandalen’le göz göze geldi. “Bunu sırf bu askerlerin sözüne bakarak yapamam.”

Chandalen öfkeyle patladı. “İspata ne gerek! Şehirde yaptıklarını gördün!”

“Ne gördüğümün önemi yok. Gerekçesini öğrenmeliyim. Canımın istediği gibi savaş ilan edemem. Bu adamların kim olduklarını, kimin için savaştıklarını bulmalıyım.” Gitmesinin başka bir gerekçesi, daha önemli bir gerekçesi daha vardı ama söylemedi.

“Onlar katil!”

“Sen de öldürdün. Başkaları intikama kalkışmadan önce öldürülmelerinin gerekçesini bilmelerini istemez miydin?”

“Aptal kadın!” Prindin uyarırcasına Chandalen’in koluna dokundu, Chandalen’in sözlerinde biraz temkinli olmasını ima etti. Chandalen kolunu öfkeyle çekti. “Bir de bu askerlere aptal diyorsun. Haydi onlar binlerce kişi. Sense tek başınasın! Seni öldürmeye kalkıştırlarsa kurtulma şansın yok!”

“Ben İtirafçı Ana’yım. Kılıma dahi dokunamazlar.”

Saçma bir mazeret olduğunun farkındaydı ama mecburdu, adamın korkularını yatıştırmak için aklına başka bir gerekçe gelmiyordu. Chandalen konuşamayacak kadar kızgındı. Sonunda homurdanarak sırtını döndü. Kahlan, onun geçmişte aynı sebeple kızdığında asıl endişesinin eve dönememek olduğunu biliyordu, oysa şimdi Kahlan için belki de yürekten endişeleniyordu.

Olasılıktan kendisi de hoşlanmıyordu ama başka seçeneği yoktu. O İtirafçı Ana’ydı. Orta Diyar’a karşı bir vazifesi vardı.

“Teğmen Hobson, lütfen bana bir at bul. Mümkünse beyaz veya gri olsun.” Delikanlı başını sallayıp isteği yerine getirmek üzere uzaklaştı. “Yüzbaşı, tüm askerlerini toplamanı ve onlara durumu anlatmanı istiyorum.”

Chandalen sırtı dönük duruyordu. Kahlan adamın beyaz kürklü omzunu, babasının kemik bıçağının bulunduğu yeri okşadı. “*Artık sadece Çamur Adamlar için değil, Orta Diyar için savaşıyorsun.*” Adam öfkeyle homurdandı. “Ben gidince bu askerlere ne yapmaları gerektiğini üçünüzün anlatmaya başlamasını istiyorum. Şafaktan önce dönmeyi umuyorum.”

Hobson’un atla döndüğünü görünce dizlerinin bağı çözülür gibi oldu. Yüce ruhlar adına, nasıl bir işe bulaşmıştı?

Yüzbaşı Ryan’a döndü. “Eğer bana... bir şey...” Derin bir nefes alıp baştan başladı. “Kaybolur da geri dönüş yolumu bulamazsam, emirleri Chandalen’den alacaksınız. Anlıyor musun? Ne derse yapacaksınız.”

“Evet, İtirafçı Ana,” dedi delikanlı sakince, yumruğunu göğsüne götürüp selam vererek. “İyi ruhlar sizinle olsun.”

“Tecrübeme dayanarak, hızlı bir atı yeğlerim.”

“Öyleyse aradığınızı buldunuz,” dedi Teğmen Hobson. “Nick hızlıdır, ateşlidir. Sizi yarı yolda bırakmaz.”

Yüzbaşı ellerini üzengi gibi tutarak Kahlan’ın iri savaş atına binmesini sağladı. İtirafçı Ana hayvanın gri boynunu okşayarak kendini ona tanıtırken dönüp üç adama baktı. Nick burnundan soluyup başını geri attı. Cesaretini yitirmemek için Kahlan, koca aygırı hemen çevirip bayıra doğru sürdü. İzlediği yol onu dosdoğru diğer taraftaki düşman kampının göbeğine götürecekti.

ALTINCI BÖLÜM

Karla kaplı ağaclar tekinsiz aydınlıkta her yanını kuşatıyordu. Ay yakında batacaaktı ancak şimdilik karla kaplı yolu yeterince parlatıp aydınlatarak önünü görmesini kolaylaştırıyordu. Kahlan atını açık araziye sürünce pusuya yatmış herhangi birini rahatlıkla saklayabilecek sık ağaçlıklardan kurtulduğuna sevindi. Varlığını hiç saklamaya çalışmadan yaklaşıyordu. Nitekim gözcüler onu gördü ama yalnız bir atlıyı durdurmak için harekete geçmediler.

Kahlan'ın önündeki askeri kamp hareketliydi. Ateşler yakılmıştı ve adamların gürültüleri geliyordu. Küçük bir şehir büyüklüğünde olduğundan metrelerce öteden rahatlıkla işitilip fark edilebilirdi. Kalabalık oluşlarına güvenerek saldırıdan korkmuyorlardı.

Kürk harmanisinin başlığını kafasını çekip yüzünü iyice örtmüş olan Kahlan, Nick'i şaşkın adamların, at arabalarının, atların, katırların, çadırların, teçhizatın ve kükreyen ateşlerin arasına sürdü. Atının üzerinde dimdik oturuyordu ve gümbürdeyen kalbini gürültüye rağmen âdeta işitebiliyordu. Durgun havayı kızarmış et ve odun ateşinin kokusu kaplamıştı. Karla kaplı arazi, binlerce adamın ve hayvanın ayakları altında, her türden at arabasının tekerleri altında yamyassı olmuştu.

Adamlar ateşlerin etrafında toplanmış, yiyip içerek şarkılar söylüyorlardı. Kargılar sivri uçları huni misali bir araya gelecek biçimde

birbirine yaslanarak daire şeklinde öbeklenmişti. Her yerde mızraklar vardı, kar yığınlarına saplanıp bırakıldıkları için yapraklarını dökmüş fidanlarla dolu bir ormanı andırıyordu. Belli bir düzen gözetmeksizin her yana çadırlar kurulmuştu.

Hiç kimse ona dikkat etmedi. Onu fark etmeyecek kadar meşgul görünüyordardı. Kahlan atını tırıs sürerek yanlarından geçti. Kafalarını kaldırıp bakan adamların şaşkınlıklarına ya da onaylamalarına fırsat bile bırakmadı. Etrafta bir curcunadır gidiyordu. Savaş beygiri onca tantanaya rağmen pek de irkilmiyordu.

Uzaktaki çadırların bazılarında kadın çığlıkları yükseldi, peşinden erkeklerin kaba saba kahkahalarını işitti. Kendine engel olmaya çalışsa da sırtından aşağı bir ürperti dolaştı.

Kahlan, bu tür orduların, diğer kamp eşlikçilerini de taşıyan erzak arabalarında fahişeleri de bulundurduklarını biliyordu. Keza bunun gibi orduların, kadınları zaferin basit bir ayrıcalığı olarak görüp ganimet niyetine aldıklarını da biliyordu. Tıpkı ölü bir adamın yüzüğünü almak gibi, tabii biraz daha kıymetlisi. Çığlıkların gerekçesi her neyse, sahte zevk ya da gerçek dehşet, ne olursa olsun Kahlan bu konuda hiçbir şey yapamayacağını farkındaydı, o yüzden dikkatini yanından geçtiği adamlara vererek seslere kulağını tıkamaya çalıştı.

İlk başta sadece D'Hara ordularını gördü. Zincirli, deri ve zırhlı üniformalarını çok iyi tanıyordu. Göğüs zırhları Rahl Hanedanı'na ait kabartma bir R harfiyle süslenmişti. Bununla birlikte D'Haralıların arasındaki Keltanları fark etmesi uzun sürmeyecekti. Batı Diyarlı bir düzine adam gördü. Kol kola girmişler, çember halinde dans ediyorlardı, bir yandan da ellerindeki maşrapalarından içkilerini içiyorlardı. Başka bölgelerden gelen adamlar da gördü Kahlan; birkaç Nicobareseli, bir miktar Sandaryalı ve dehşete kapılmasına neden olan bir avuç Galealı. Belki de yalnızca öldürdükleri adamların üniformalarını giymiş D'Haralılarıdır bu adamlar, diye düşündü Kahlan. Ancak buna kendi de ikna olmadı.

Kampta tek tük atışmalar yaşanıyordu. Adamlar kâh bir zar oyunu için, kâh yiyecek ve içki, hatta içki şişeleri için bile kavga ediyordu. Bazı anlaşmazlıklar büyüüp yumrukların ve bıçakların savrulduğu

kavgalara dönüşüyordu. Bir adamın karnından bıçaklandığını, seyredenlerin ise kakhahalara boğulduğunu gördü.

Sonunda aradığı şeyi buldu: Komutanlara ait çadırlar. Sancak asmaya tenezzül etmedikleri halde büyüklüklerinden ne olduklarını anlamıştı Kahlan. En genişinin dışında, kükreyen bir ateşin yanına küçük bir masa kurulmuştu. Ateşin üzerinde yağları damlayarak et pişiyordu. Direklere takılmış bir fener çemberinin ortasında da adamlar toplanmıştı.

Kahlan oraya yaklaşırken ayaklarını masaya dayamış iriyarı bir adam bağırıyordu. "... hemen dedim, yoksa kelleni uçururum! Silme doldur! Tıka basa dolu bir fıçı getireceksin, yoksa kelleni kazığa geçiririm!" Asker telaşla uzaklaşırken masadaki adamlar kakhahayı bastı.

Kahlan koskoca savaş beygirini masanın dibine kadar getirdi. Masanın etrafında oturmuş yarım düzine adamı dimdik ve kıpırtısız durarak süzdü. Dördü D'Hara subayıydı; ayaklarını masaya dayayıp bağırان adam onlardan biriydi. Düğmeleri açık gösterişli üniformasının altında şarap ve yağ lekeleriyle dolu pis bir gömlekle oturan ise bir Kelt komutanıydı. Adamın biri de kahverengi, sade bir cübbe giymişti.

Ayaklarını masaya dayamış olan adam, elindeki koca bıçakla bir kemikten uzunca bir şerit halinde et sıyırdı. Kemiği omzunun üzerinden arkasında hırlaşan köpek sürüsüne fırlattı. Etten bir ısıruk aldı ve bıçağıyla sağındaki sade cübbeli delikanlıyı gösterirken maşrapasından bir yudum alarak ağzındaki eti ıslattı. Dolu ağzıyla konuştu.

"Büyücü Slagle bir İtirafçı kokusu aldığını söylemişti." Kan çanağına dönmüş gözlerini Kahlan'a dikti. "Peki senin büyücün nerede İtirafçı? Ha?" Masadaki herkes onunla beraber güldü. Adamın sarı, gür sakalından bira damlıyordu. "İçecek bir şey getirdin mi İtirafçı? Sıfırı tüketmek üzereyiz. Yok mu? Eh, boş ver." Bıçakla Kelt komutanı gösterdi. "Karsh'ın dediğine göre sıradağların aşağısında, yaklaşık bir haftalık mesafede güzel bir şehir varmış. Bizim gibi susamış çocuklarla biralalarını paylaşmaya can atıyorlarmış. Bizi kasabalarına buyur ettikten sonra bağlılık yemini edeceklermiş."

Kahlan'ın gözleri büyücüye kaydı. Onun için gelmişti. Atından atlayıp koca bıçağa hedef olmadan gücüyle ona dokunup dokunamayacağını soğukkanlılıkla aklından geçirdi. Bıçağı tutan adam çabucak

tepki gösterebilecek durumda değildi. Yine de en kötü ihtimali göz önünde bulundurdu Kahlan. Görev uğruna can vermeye razıydı ama sadece başarıya ulaşacağından emin olduğunda.

Ne var ki onun için gelmişti. Büyücü, bu ordunun gözleriydi. Her şeyi onlardan önce görüyor, Kahlan'a yaptığı gibi göremediklerini de görüyordu. D'Haralılar büyüden ve ruhlardan korkarlardı. Bir büyücü, onların büyüye ve ruhlara karşı savunmasıydı.

Kahlan'ın bakışları büyücünün çukura kaçmış gözlerinden ayyaşça sırtmasına, oradan da elindeki uğraşısına kaydı. Bir şey yontuyordu. Önünde, masanın üzerinde bir talaş yığını vardı. Ebinissia sarayındaki, kızların odasının önünde gördüğü talaş yığını anımsadı.

Büyücü yonttuğu odunu salladı. Onun ne olduğunu Kahlan ilk kez fark etti. Kocaman bir erkeklik organıydı. Adamın yılışık sırtması genişledi.

Öteki adam bıçağıyla büyücüyü işaret etti. "Slagle sana bir şey hazırladı, İtirafçı. Ziyarete geleceğini anladığından beri iki saattir üzerinde çalışıyor." Kahkahasını üstünkörü bir çabayla bastırmaya çalışsa da engel olamadı ve nihayet ağzındakileri püskürterek gülmeye başladı.

İki saat. Büyücünün gücünün sınırlarını az önce belli etmişlerdi. Kahlan, Galealılardan dört saat önce ayrılmış ancak bunun yaklaşık bir saatini bayırı aşmak için harcamıştı. Demek ki Galealı çocuklar henüz büyücünün onları sezebileceği kadar yakında değillerdi ama keşfedilmekten kıl payıyla korunuyorlardı. Biraz daha yaklaştıkları an, büyücü onları sezecekti. Orduyu faka bastırmalarına fırsat bile kalmadan.

Kahlan konuşmaya başlamadan önce D'Haralı adamların kahahalarının dinmesini bekledi. "Bana yaklaşımınız pek uygunsuz."

"Henüz değil! Ama uydururuz!" Adamlar tekrar böğürerek tezahüratta bulundu.

Kahlan yüreğinin her atışıyla biraz daha sakinleşiyordu. Başlığını geriye itti. İtirafçı edasını takındı. "Adın ne asker?"

"Askermiş!" Hızla öne eğilip bıçağı masaya sapladı. "Ben er değilim. General Riggs'im. Tüm birliklerimizin en üst düzey komutanıyım. Adamlarımızın hepsi, kıdemlisi de acemisi de bana hesap verir."

“Kimin adına savaşıyorsun General Riggs?”

Adam elini sallayarak etrafındakileri gösterdi. “İmparatorluk Düzeni, bize katılanların yararına savaşıyor. Tüm zalimlere karşı açılmış bir savaş. Bize direnen herkese karşı. Bize katılmayanlar bize karşıdır ve mahvolacaklardır. Düzeni sağlamak için savaşıyoruz.

“İmparatorluk Düzeni altında, bize katılan herkes korunacak, karşılığında ise diğerlerinin korunmasına yardım edecek. Tüm bölgeler ya bize katılacak ya da bertaraf edilecek. Mücadelemiz yeni bir düzen kurmaya yöneliktir. İmparatorluk Düzeni. Tüm bölgelere onlar hükmediyor, ben de aynısını yapıyorum.”

Kahlan kaşlarını çatarak duyduklarına bir anlam vermeye çalıştı. “Ben İtirafçı Ana’yım, Orta Diyar’a ben hükmediyorum, sen değil.”

“İtirafçı Ana!” Büyücünün sırtına bir şaplak attı. “Onun İtirafçı Ana olduğunu söylememiştin! Eh, gördüğüm analara hiç benzemiyorsun. Neyse, bu gecenin ardından tam bir ana olacaksın. Söz veriyorum!” General kahkahayı patlattı.

“Darken Rahl öldü.” Adamın kahkahası kesiliverdi. “Yeni Efendi Rahl savaşın bittiğini ilan ederek D’Hara birliklerinin tümünü geri çağırıldı.”

General Riggs ayağa kalktı. “Darken Rahl dar görüşlü bir adamdı, kadim büyüsünü fazla önemseyen ve düzeni hiç umursamayan bir adamdı. Kendi arayışlarıyla, eski dinî inançlarıyla fazlasıyla meşguldü. Büyü, kökü kurutulana dek bir araçtır, insanlığa hükmetmemelidir.

“Darken Rahl elindeki fırsatı kaçırdı. Biz kaçırmayacağız. Yeraltı dünyasındaki Darken Rahl bunun bizzat farkında ve pişmanlık duyuyor. Mücadelemizde bizi destekliyor. İyi ruhlar bunu beyan etti! Artık Rahl hanedanına boyun eğmiyoruz ama onlar, tüm hanedanlar, sancaklar ve krallıklar bize boyun eğiyor. Yeni Efendi Rahl da bize katılacak, yoksa hem onu hem de peşine takılan kâfir köpekleri ezeriz. Kâfir köpeklerin hepsini ezeceğiz!”

“Diğer deyişle General, kendi namına savaşıyorsun. Tek amacın insanları katletmek.”

“Kendim için savaşıyorum! Çok daha yüce bir amaç bu. Herkese bize katılma fırsatı tanıyoruz. Bize katılmazlarsa onları düşman saflarında kabul ediyoruz, öldürmeye mecburuz!” Ellerini havaya kaldırdı.

“Bu tür devlet meselelerini bir kadına anlatmaya çalışmak faydasız. Kadınların aklı kıttır, yönetimden anlamazlar.”

“Yönetim konusunda erkeklerin özel bir becerisi yoktur General.”

“Erkeklerin korunmak için bir kadına boyun eğmeleri saygısızlıktır! Gerçek erkeklerin tek derdi bir kadının eteğinin altına girmektir, eteğinin arkasına saklanmak değil! Kadınlar memeleriyle yönetir, bir tek şefkatle emzirmeye yararlar. Erkekler yumruklarıyla yönetir. Kanun koyar ve yürütürler. Güvence sağlar ve korurlar.

“Her kral ve asilzadeye bize katılmaları, topraklarını ve halklarını himayemize bırakmaları için şans verilecek. Tüm kraliçelere mallarını bir genelevde kullanma ya da sözleşmeli bir çiftçiye sadık bir eş olma fırsatı tanınacak, yani öyle ya da böyle faydalı hale getirilecekler.”

Maşrapasını masadan kaldırıp birkaç yudum aldı. “Anlayamıyorum musun kadın? Bir kadın için bile fazla mı aptalsın? Senin Orta Diyar ittifakı, kadınların yönetimindeyken ne elde etti?”

“Elde etmek mi? İttifak, çıkar elde etmek için değil, tüm bölgelerin barış içinde yaşaması, komşunun toprağına göz dikilmemesi ve kendi bölgenin açgözlülerin ellerine düşmeyip güvende olduğunu bilmek için var. Bu sayede zayıf ve savunmasız olanlara bile dayanışma gösterirler, hiçbiri tek başına ve çıırılçıplak ortada kalmaz.”

Adam yandaşlarına zaferle gülümseyerek baktı. “Memeleri olan birinden de ancak böyle bir konuşma beklenirdi!”

Elini tiksintiyle salladı. “Önderliğinin de kanunun da hükmü yok, her bölge yasakları ve yaptırımları işine geldiği gibi belirliyor. Bir yerde suç olan, başka bir yerde erdem sayılıyor. İttifakın herkesi kapsayan bir düzen kurmaktan kaçınıyor. Kendi malını başkasından sakınan, kendi açgözlülüklerini doyurmak dışında birlik nedir bilmeyen, bölük pörçük kabilelerden başka bir şey değilsiniz, bu da hepimizi yenilgiye mahkûm kılıyor.”

“Yanılıyorsun. Aydındril’deki Merkez Konsey tam da bunun için kuruldu. Tüm bölgeleri ortak bir savunma amacıyla birleştirmek için. Sizin gibi katillere karşı ortak bir savunma kurmak için. Birlik, zannettiğin kadar düzensiz değildir, tam aksine dişlidir.”

“Asil bir fikir. Aslında ben de aynısını paylaşıyorum, yalnız seninki ağlayana meme vermekten ibaret. Onları ortak paydada birleştirmi-

yorsun, zayıf hale getiriyorsun.” General elini Kahlan’a doğru uzattı ve pis pis sırtırken yumruğunu sıktı. “Bu sayede tüm bölgeler sıkılıp bir kenara atılmak için bekler hale geliyor. Gerçek önderliği arayan ve ümitsizce korunmaya muhtaç, kayıp ruhlarırsınız.

“Sınırlar çökünce Darken Rahl hepinizi kasıp kavurdu. Üstelik bunu gönülsüzce yapmıştı, tek derdi büyüydü! Generallerini gerektiği gibi yönlendirmiş olsaydı, sizin şu ittifak oyununuzun hiçbir yaptırımını kalmazdı.”

“Kimden korunmaya muhtaçmışız peki?” diye sordu Kahlan.

Adamın bakışları daldı, âdeta kendi kendine fısıldadı. “Yaklaşan akıncılardan.”

“Ne akıncısı?”

Adam uykudan uyanmışçasına kafasını kaldırdı. “Kehanetlerde bahsi geçen akın.” Kahlan’ı tam bir kaz kafalı gibi görüyormuşçasına kaşlarını çattı, ardından eliyle büyücüyü gösterdi. “Bu iyi büyücü bize kehanetlere dayanarak öğütlerde bulunuyor. Ömrünü büyücülerin yanında geçirmiş birisin, onların bilgisinden hiç faydalanmadın mı?”

“Halka huzur ve düzen getirme isteğiyle ilgili etkileyici savın yüce gönüllü sözlerle dolu General Riggs. Ne var ki Ebinissia’daki zalimlikleriniz hepsini yalanlıyor. Suskun Ebinissia gerçek amacınızın su götürmez bir kanıtı olarak ebediyen kalacak. Siz ve İmpatorluk Düzeni’niz, akıncıların ta kendisisiniz.” Kahlan büyücüye öfkeyle baktı. “Senin bundaki payın nedir Büyücü Slagle?”

Büyücü omuz silkti. “Şey, tüm halkın ortak bir yasa altında birleştirilmesine yardım edip işi hızlandırmak.”

“Kimin yasası?”

“Galiplerin yasası.” Gülümsedi. “Bizlerin yani. İmparatorluk Düzeni.”

“Bir büyücü olarak sorumlulukların var. O sorumluluklar hizmet içindir, hükmetmek için değil. Hizmetteki yerini almak için derhal Aydındril’e rapor geçeceksin, yoksa bana hesap verirsin.”

“Sana mı?” Büyücünün yüzünde alaycı bir sırıtma belirmişti. “Adam gibi adamların önünde ağlayıp sızlanmalarını talep ettiğin yetmezmiş gibi bir de kanırtkanların bölgede serbestçe koşturmasına göz yumuyorsun.”

“Kanırtkanlar?” Riggs’e öfkeyle baktı Kahlan. “Umarım Kan Soyuna akıl danışacak kadar aptallık etmişsindir.”

“Bize çoktan katıldılar,” dedi General Riggs hiç düşünmeden. “Davamız onların davası, onlarınki de bizim. Bekçi’ye ve düşmanlarımıza hizmet edenleri nasıl sileceklerini biliyorlar. Bölgeyi Bekçi’ye hizmet edenlerden temizleyeceğiz. Zafer iyilikten yana olmalı.”

“Senden yana demek istiyorsun. Başa geçecek olan sensin.”

“Kör müsün İtirafçı? Şu anda burayı idare eden benim ama dava benimle ilgili değil, gelecekle ilgili. Sadece atandığım görevi yerine getiriyorum, tarlayı ekiyorum ki ürün versin. Asıl odak noktası ben değilim.

“Herkes bize hizmet etmeleri için fırsat tanıyoruz. Emrimdeki her adama bu fırsat tanındı. Savaşırken birliğimize başkaları da katıldı. Artık D’Hara ordusu değiliz. Onlar da kendi memleketlerinin ordusu değil. Hepimiz İmparatorluk Düzeni’yiz. Uygun herhangi birisi bize önderlik edebilir. Asıl mücadelemizde hüsrana uğrarsam bir başkası yerime geçer, ta ki tüm bölgeler aynı çatı altında birleşene dek, İmparatorluk Düzeni böyle serpilecek.”

Adam ya ne dediğini bilemeyecek kadar sarhoştı ya da çıldırmıştı. Kahlan, kamp ateşlerinin etrafında dans edip şarkı söyleyen sarhoş adamlara göz attı. Bantaklar kadar çılgın. Jocopolar kadar çılgın.

“General Riggs.” Adam kendi kendine homurdandı ama susup bakışlarını Kahlan’a çevirdi. “Ben İtirafçı Ana’yım. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Orta Diyar’ı temsil ediyorum. Orta Diyar namına bu savaşa derhal son vermeni, ya D’Hara’ya geri dönmeni ya da şikâyetlerini dile getirmek üzere konseye gelmeni buyuruyorum. İtirazlarını Merkez Konsey’e sunabilirsin, dikkate alınacaktır ancak halkımı savaşa sürükleyemezsin. Emirlerime karşı gelmeyi seçersen sonuçlarına katlanırsın.”

Adam ona yılmışık bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Taviz vermiyoruz. Bize katılmayan herkesi yok edeceğiz. İyi ruhların buyruklarına uyuyor ve cinayetlere, katliamlara bir son vermek için savaşıyoruz. Barış için savaşıyoruz! Barışı sağlayana dek savaşaacağız!”

Kahlan kaşlarını çatı. “Bunu size kim söyledi? Savaşmanız gerektiğini kim söyledi?”

Adam gözlerini kırptırarak baktı. “Apaçık ortada aptal kaltak!”

“Savaş açmanı iyi ruhların emrettiğini düşünecek kadar aptal olamazsın. İyi ruhlar böyle aleni davranmazlar.”

“Ah, görüş ayrılığına düştük demek. Savaşın amacı da bu değil midir? Bu tür meseleleri çözmek için? İyi ruhlar haklı olduğumuzun farkındalar, aksi takdirde rahatlıkla bize karşı çıkarlardı. Zaferimiz onların bizden yana olduğunu ispatlayacak, yoksa mücadelemizi kazanamayız. Bizzat Yaratıcı da galibiyetimizi görmek ister, zaferimiz bunun ispatı olacak.”

Adam aklını kaçırmıştı. Kahlan dikkatini Keltan komutana yöneltti.

“Karsh...”

“General Karsh.”

“Rütbeni küçük düşürüyorsun General. Ebinissia halkını niye katlettiniz?”

“Bize katılmaları için Ebinissia’ya fırsat tanındı, tıpkı diğerlerine tanınacağı gibi. Ebinissia karşı koymayı seçti. Barış harekâtımızda bize katılmayı reddedenleri nasıl bir akıbet beklediğini diğerlerine göstermek için şehrin kâfir halkını ibretlik hale getirdik. Adamlarımızın yaklaşık yarısına mal olsa da amacımıza değdi. Kaybetmeye mahkûm olanlar daha şimdiden aramıza katılmaya başladı bile, bilinen bölgelerin tümünü ele geçirmek üzere sayımız katlanarak artıyor.”

“Buna önderlik mi diyorsun? Zorbalık ve cinayete?”

General Karsh maşrapasını masaya çarptı. Gözlerinden alev fışkırıyordu. “Onlara halkımıza muamele ettikleri gibi muamele ediyoruz! Çiftliklerimizi, sınır köylerimizi yağmaladılar. Keltanları böcek ezer gibi öldürdüler!

“Yine de onlara barış teklif ettik. Merhametimize yüz çeviren onlardı. Onlara barış şansı tanındı, bize katılma şansı tanındı, onlarsa savaşı seçti. Bize o şekilde yardım etmeyi seçtiler, bize karşı çıkma akılsızlığını gösterecekler ibret oldular.”

“Kraliçe Cyrilla’ya ne yaptınız? Onu da mı katlettiniz, yoksa şu fahişe çadırlarınızda mı?”

Hepsi güldü. “Fahişemiz olurdu,” diye araya girdi Riggs. “Tabii onu bulsaydık.” Kahlan neredeyse yüksek sesle bir oh çekecekti.

İçkisini yudumlayan Karsh'a tekrar baktı. "Prens Fyren bu işe ne diyor?"

"Fyren, Aydındril'de! Burada ben varım!"

Demek ki bu işte krallığın parmağı olmayabilirdi. Kendilerini dev aynasında görmüş bir avuç haydut caninin işinden başka bir şey değildi belki de.

Kahlan, Prens Fyren'i tanıyordu, onu mantıklı biri olarak bilirdi. Aydındril'e atanan Keltan diplomatlar arasında, Kelton'un Merkez Konsey üzerinden Orta Diyar ittifakına katılmasına en çok katkısı olan insandı. Kraliçe annesini tatlı dille kandırıp çatışma yerine barış izleğinden gitmeye ikna etmişti. Prens Fyren tam anlamıyla bir beyefendi idi.

"Katil olman bir yana General Karsh, kendi bölgene ve krallığına da ihanet ediyorsun. Kendi kraliçene."

Adam kalaylı maşrapasını masaya vurdu. "Ben bir vatanseverim! Halkımın koruyucusuyum!"

Kahlan hafifçe öne eğildi. "Hain bir piçin tekisin ve sağduyudan yoksun, canı bir kanun kaçağsın. Seni idam etme şerefini Prens Fyren'e bırakıyorum. Ama zaten cezayı çekmeden öleceksin."

Karsh yumruğunu masaya çarptı. "İyi ruhlar Orta Diyar halkına ihanetinin farkında! Doğru söyledikleri ortaya çıktı! Yaşadığın müddetçe özgür olamayacağımızı söylemişlerdi! Senin gibileri öldürmemizi buyurdular! Kâfirlerin hepsini! İyi ruhlar mücadelemizde bizi yüzüstü bırakmayacaklar. Bekçi'nin buyruğundaki herkesi yeneceğiz."

"Gerçek bir subay, Kan Soyu'nun saçmalıklarını dinlemezdi," dedi Kahlan aşağılayarak.

Öfkeyle bakan büyücü ellerinin arasında bir ateş topu yaratarak gözünü Kahlan'dan ayırmaksızın ileri geri sallamaya başladı. Alevler tıslayarak kıvılcımlar sıçratıyordu. General Riggs geçirdi ve bileklerini masaya dayayarak Kahlan'a doğru eğildi.

"Bu kadar konuşma yeter. İn atından eksik etek, in de şenliğe başlayalım. Cesur özgürlük savaşçılarının biraz eğlenceye ihtiyacı var."

General Karsh sonunda gülümsedi. "Yarın ya da ertesi günü de kellen uçurulur. Adamlarımız, halkımız, ölümünden sevinç duyacak.

İtirafçı Ana'yı, büyüünün zorbalık simgesini alt ettiğimiz için onur duyacaklar." Suratı bir kez daha kızarıırken gülümsemesi kayboldu. "İyiliğin galip çıkabileceğini anlamaları için cezalandırılmana tanık olmalılar! Umutlanmaları için! Kelleni uçurduğumuzda halkımız bayram edecek!"

"Cesur özgürlük savaşçılarının gücü bir kadını öldürmeye yetti diye mi bayram edecekler?"

"Hayır," dedi General Riggs. Ona bakarken ilk kez ayık görünüyordu. "Yaptığımızın gerçek anlamını kaçıırıyorsun. Önemini anlamıyorsun."

Sesi yumuşayıp alçaldı. "Yeni bir çağa giriyoruz İtirafçı. Eski dinlerinize yer olmayan bir çağ. İtirafçıların ve büyücülerin soyu tükeniyor. Bir zamanlar, üç bin yıl önce neredeyse herkes yetenekle doğuyordu. Büyü her şeye bulaşmıştı. Aynı büyü iktidar çekişmesine alet edilmişti. Büyücüler güçlerini suistimal etti. Açgözlülüklerinden birbirlerini öldürdüler. Yetenekli olan diğerlerini öldürdüler ki soyları devam etmeyip geriye pek azı kalsın. Yetenekliler zamanla ıskartaya ayrılıp insan ırkından koptu.

"Yine de geride kalanlar idareyi ele almak için çekişmeyi sürdürdü ve yetenekle doğanların safları daha da seyredti. Büyüünün ürünü olan senin gibi yaratıklar ve diğerleri giderek korunmasız kalıp büyü pınarından uzaklaştırıldı. Bugün yetenekle doğan neredeyse hiç kimse yok. Büyü de onlarla beraber ölüyor. Yönetme şansları vardı, tıpkı Darken Rahl'ın kendi büyüüyle yaptığı gibi ama bu fırsatı ellerinden kaçırdılar. Büyücüler dönemi geçmişte kaldı.

"Alacakaranlık varlıklarının koruyuculuğu sona erdi, dolayısıyla büyü çağının da sonu geldi. Şimdi insanlık çağıdır ve bu dünyada adına büyü dediğiniz çağ dışı dine yer yok. Dünyanın mirasçısı olarak insanlığın yerini almasının zamanı geldi. Dünyaya artık İmparatorluk Düzeni hükmediyor, onlar olmasa bile başka bir isimle yine insanlar olacaktır. İnsanların hükmetme, büyüünün ise ölme zamanıdır."

Kahlan aniden içinin boşaldığını hissetti. Beklenmedik biçimde yanağından bir damla yaş süzüldü. Boğucu, gerçek bir panik duygusu gırtlığını tırmalıyordu.

"Duyuyor musun Slagle?" diye fısıldadı hırıltıyla. "Büyü biliyorsun. Yardım ettiğin kişiler senin de hayatına son verecek."

Slagle, küçük ateş topunu diğer eline yuvarladı, alevlerin ışığı acımasız yüzünde dans ediyordu. “Mecburen. İster saf ister kirli olsun, büyü, Bekçi’nin bu dünyaya uzattığı kollarıdır. Her türlü büyüün yok edilmesine yardım ettikten sonra ben de ölmeliyim. Bu şekilde halka hizmet etmiş olacağım.”

Riggs bakışlarını âdeta hüzünlü bir ifadeyle Kahlan’a çevirip sözü devraldı.

“Halkımız o dinin yaşayan son somut örneğinin ölümüne tanık olmalıdır. Sen de onun bir simgesisin, büyücülerin yarattığı son büyüli mahluk. Ölümünle beraber, herkese geleceğe dair umut aşılacak, büyüden arta kalan tüm pislikleri ve sapkınlıkların kökünü kurutmak için cesaretlenecekler.

“Bizler saban demiriyiz. Büyü bulaşmış bu topraklar kokuşmuşluktan arındırılacak ki dini her bir insan tarafından yeniden ekilebilsin. Akabinde, insanlığın muzaffer geleceğinde yeri bulunmayan öğretilerinizden nihayet tümüyle kurtulacağız.”

Sırtını dikleştirip masrapasından bir yudum aldı. Sesi tekrar kabalaştı. “Seninle işimiz bitince Galea’yı dize getireceğiz, geriye kalan diğer bölgeleri de.” Masrapasını çarparak masaya bıraktı. “Tam ve kesin zafere ulaşana dek savaş ilan ediyoruz!”

Kahlan’ın öfkesi kabardı, anlık panik ve hüsrana duygusunu zihninden uzaklaştırarak tüm varlıklar namına, seslerini duyurmak ve korunmak amacıyla ona bel bağlayan tüm alacakaranlık varlıkları namına öfke duydu.

General’in bakışlarına kenetlenip yavaşça başını salladı.

“Yetkime dayanarak, Orta Diyar’ın en yüksek rütbeli amiri, emirlerine herkesin boyun eğmesi gereken İtirafçı Ana olarak, talebinizi kabul ediyorum.” Öne eğilerek tıslarcasına konuştu. “Savaş olacak. Mevkim üzerine söz veriyorum ki hiçbirinizin gözünün yaşına bakılmayacak.”

Kahlan yumruğunu büyücüye doğru kaldırdı. Onun için gelmişti.

Bu adamların deliliği karşısında kapıldığı dehşet ve gazap duygusu nedeniyle göğsü hızla inip kalkıyordu. İçinden serbest kalmak için can atan, büyüünün canına susayan büyüünün kaynamasına izin verdi.

Onun için gelmişti. Başarısızlığa düşmemeliydi. Kan Öfkesi çılgılık atıyordu.

Yıldırımları çağırırdı.

Hiçbir şey olmadı.

Büyünün aksamasından duyduğu panikle bir an için donakaldı. Sonra Riggs bacaklarına atıldı.

Kahlan dizginlere asıldı. Ateşli savaş beygiri kargaşanın göbeğine daldı. Kişneyerek şahlanırken ön bacaklarıyla havayı tekmeledi. Kahlan can havliyle hayvanın yelesine asıldı. Sert bir çifte darbesi Riggs'in suratını buldu, adamı sırtüstü devirdi. Amansız çifteler masaya inerek onu paramparça etti. Sandalyelerdeki adamlar geriye yuvarlandı. Nick'in ön ayakları D'Haralı subaylardan birinin kafasını, bir başkasının da bacağına ezdi.

At etrafında dönerek adamlara çifte attı. Kahlan hayvanı zapt etti ve tam büyücü ayağa kalkmak üzereyken dörtlüye sürmeye başladı. Şaşkına dönen adamlar yana atlayarak yoldan çekildiler. Kahlan arkasına bakınca büyücünün ellerini bir şey fırlatmak üzere uzattığını gördü. Büyücü ateşle yaratılmış bir alev topu patlayarak adamın önünde fır dönmeye, emir beklemeye başladı. Büyücü kollarını tekrar uzatarak alevi ona doğru yolladı.

Savaş beygiri hem karı hem de yakacak odunları teperek adamların ve ateşlerin üzerinden atladı. Çadır iplerine takılan bacakları hepsini yerle bir etti. Kahlan istediği şeyi, hayatını kurtarmaktan daha çok istediği şeyi gördü ve atı ona doğru çevirdi.

Ona doğru yaklaşan büyücü ateşinin uğultusunu işitebiliyordu. Gafil avlanarak tutuşan adamların çılgınlıkları geliyordu. Çadırların ve adamların arasından yuvarlanarak yaklaşan mavili sarılı ateş topunu görmek için tekrar arkasına baktı. Alev topu sürekli büyüyor, ilerlerken de tıpkı sarhoş büyücü gibi sendeliyordu. Büyücü ateşine kılavuzluk etmek gerekirdi. Bu haldeyken, büyücü yarattığı şeyi denetlemekte güçlük çekiyordu. Ayık olsaydı Kahlan şimdiye dek ölmüştü.

Yüce ruhlar, diye dua etti Kahlan, öleceksem görevimi yerine getirecek kadar zaman verin.

Kahlan amacına ulaştı. Dörtnala ilerlerken kar yığınınadaki mızraklardan birini kaptı ve atını döndürdü. Hayvanı mahmuzladı. Nick son hızla ileri atıldı.

Çıglık çıglığa yaklaşan ateş topu çadırları ve adamları tutuşturarak ona doğru geliyordu. Kahlan'la aralarındaki mesafe kapanırken dönerek büyüyordu.

Kahlan'dan daha kaslı adamlarca yapılmış mızrak ummadığı kadar ağırdı ve onu taşıırken bir yandan da gücünü harcamaması gerekiyordu. Dörtnala giden savaş beygiri gürültüye, karmaşaya, koşuşturan adamlara ve büyücünün ateşine tınmadan ilerliyordu. Kahlan dizginleri bir o yana bir bu yana çekerken Nick'in toynakları da sertleşmiş karda oyuklar açıyordu. Engellerin arasından zikzaklar çizip kendine yol açarak büyücünün ateşine doğru hızla ilerledi. Büyücüye doğru.

Slagle ateşin doğrultusunu değiştirmeye, onun önünü kesmeye çalıştı. Kahlan her seferinde zikzak çizerek ilerlemeyi sürdürdü. Büyücünün tepkileri ağırdı ancak Kahlan, mesafe daraldıkça büyücünün onu tutuşturmak için acele etmesine gerek kalmayacağını da farkındaydı.

Son anda atını sağa kırdı. Ateş kükreyerek öyle yakınından geçti ki yanık saç kokusu aldı Kahlan. Hızla ilerlemeyi sürdürdü.

Atını mahmuzlarken arkasında büyücü ateşi patladı ve yıkılan bir baraj seli misali çağlayarak geldi. Yangına kapılan hayvanlarla adamlardan canhıraş çıglıklar yükseldi. Alev alan düzinelerce adam karlarda yuvarlanarak alevleri söndürmeye çalışıyordu. Ne var ki büyücü ateşini söndürmek o kadar kolay değildi, alev canlı ve kararlıydı.

Acı dolu haykırışlar ne olduğunu anlamayan diğerlerini paniğe sürükledi. Ruhların saldırısına uğradıklarını zannedenler korkuyla bağırdılar. Kılıçlar çekildi, alevlerden canını kurtarmak için kaçanlara saplandı. Hiç yoktan ortalık savaş meydanına dönmüştü. Havayı sadece yanık insan etinin boğucu kokusu değil, kan kokusu da kaplamıştı.

Kahlan çıglıklara aldırmayarak iç sesine kulak verdi.

Büyücü sendeleyip geriye devrildi. Kollarını sallayarak ayağa fırladı. Alev parmak uçlarından kemerler çizerek havayı tutuşturdu.

Etraftaki onca hengâmeye rağmen Kahlan'ın görüş alanında bir tek şey vardı. Büyücü.

Dip kısmını koltuk altına sokup elini koruyan deri muhafazaya yumruğunu sıkıca bastırarak mızrağı yatırdı. Dışlerini gıcırdatarak ağır mızrağı var gücüyle Nick'in baş hizasına, eyerde dengesini yitirmemek için sol tarafına doğru kaldırdı.

Nick, zihnini okumuşçasına yönünü değiştirdi. Atıyla son hızda gitse de son on metreyi katetmek sanki saatler alıyordu. Kahlan da büyücü de son hamlelerini yapmak üzere birbirleriyle yarışıyorlardı.

Büyücü Slagle alevi tam ona yönlendirmek üzereydi ki Kahlan'ın mızrağı göğsüne saplandı. Darbenin etkisiyle mızrak tam ortasından paramparça oldu ve büyücüyü âdeta ikiye böldü. Kahlan ve atı bir kan yağmurunun ortasında kaldı.

Kahlan, yarım mızrağı ona doğru atılan bir adama savurup adamı tam alnından mıhladı. Darbe yüzünden mızrak genç kadının elinden kurtuldu. Kahlan atı çevirdi ve eğerin üzerine eğilerek komuta çadırlarındaki kargaşaya doğru dörtlale sürdü. Kalbi atın toynak sesleriyle eş zamanlı atıyordu.

Masadaki D'Haralı subaylardan biri ayaktaıdı ve bağırarak yaklaşan atı haber verdi. Adamlar atların eıersiz sırtlarına atlayıverdiler. Kahlan mesafeyi açarken adamın bağırdığını ve onu yakalayamadıkları takdirde ipte sallandırılacaklarını söylediğini işitti. Çabucak göz atınca en az üç düzine atlının peşine takıldığını gördü.

Kahlan, komuta çadırlarından uzaklaşıp geldiğı yoldan geri dönerken diğır adamların neler olduğından haberi yoktu ve dörtlale ilerleyen bir atlıyı içkili şenliğin bir parçası olarak görüyorlardı. Hiçbiri onu durdurmaya yeltenmedi. Adamların, çadırların, kamp ateşlerinin, kara saplanmış mızraklarla baltaların, kargı öbeklerinin, atların ve arabaların yanından şimşek gibi geçip gitti Kahlan.

Nick kenara kaçamayacağı her şeyin üstünden atlıyordu. Çiğnenme tehlikesi yüzünden adamlar yerlere kapaklanıyordu. Oyun oynayanlar yere yuvarlanınca havada zarlar ve sikkeler uçuştı. Nick'in bacakları çadırların iplerine takılınca hepsi arkada tortop olup peşindekileri tökezletti. Atlılar yere çakıldı. Deli gibi koşturan diğırleri onu gözden yitirmemek uğruna kendi adamlarını çiğneyip geçti.

Kahlan arabalardan birinin kenarından sarkan bir kılıç gördü, yanından geçerken onu kapıverdi. Çitlerin yanından dörtlale ilerler-

ken kılıcı savurup kenar iplerini kesti. Hızla yanından geçtiği bir atın sağrısına vurdu. Korku ve acıyla kişneyip çiftlemeye başlayan hayvan diğer atları da paniğe sürükledi. Hayvanlar dört bir yana dağıldı. Direklere asılmış fenerler devrilerek çadırları tutuşturdu.

Peşindeki atlar yangın karşısında ayak sürüyüp gerilemeye, şahlanmaya başladı ve binicilerini yere attı. Adamın biri aniden kenara kaçarak peşinden geldi, Nick'in havayı çiftleyen toynaklarından sakınarak Kahlan'a yetişti ve onu yakaladı. Hareket halindeki Kahlan kılıcı adamın göğsüne sapladı. Kabza elinden kurtuldu. Öne eğilerek Nick'e tutundu. Kampın sonu yok gibiydi. Peşindeki adamlar eskisi kadar yakında değildi ama hâlâ geliyorlardı.

Birden kampın sonu geldi, Kahlan karla kaplı açık arazide dörtlü ile ilerlemeye başladı. Solgun ay ışığının yardımıyla düzlükteki kendi izlerini takip etti. Yapılı at, arazide kar sanki hiç yağmamış gibi ilerliyordu.

Sonunda ağaçlığa ulaştı. Aralarına dalmadan ve dik bayırı tırmanmaya koyulmadan önce omzundan geriye bakıp arkasını kolaçan etti.

Yaklaşık elli adam en fazla üç dakika uzaklıktaydı. Orman yoluna girdiğinde arayı açabilirdi ancak onu yine de yakalayabilirlerdi. Deneyecekti.

YEDİNCİ BÖLÜM

“Ağır ol,” diye uyardı. Atın tereddütle attığı ayağı kaydı. “Geri, geri, geri, haydi oğlum, geri.”

Peşine düşenlerin sesleri bayırın aşağısından geliyordu; adamın biri, muhtemelen D’Haralı subaylardan biri öfkeyle avazı çıktığı kadar bağırarak kaçmasına izin vermemelerini söylüyor, diğerleri de atlarını telaşla sarp yokuşa sürmeye çabalıyordu. Kahlan’ın bulunduğu düzlüğe vardıklarında tekrar dörtnele ilerleyeceklerdi.

Kahlan dizginlere nazikçe asıldı. Nick toynağını buzdan çekip geriledi, karla kaplı çamların arasındaki dar boşluğa geri geri çekildi.

Kahlan çatallı ucunu yontarak sivri bir sopa haline getirdiği ve kara saplayarak ikiz gövdeli alaçamın yanına işaret olarak bıraktığı uzun dal parçasını buldu. Sopyayı aldı ve kardan bel vermiş dalları çekmeye koyuldu. Koltuğunun altındayken parçalanan mızrakla incittiği omzu ağrıyordu.

Nick’i patikadan uzaklaştırıp ağaçların arasına çekerken uzun sopyayı başının üstünde tutup dalları dürttü. Yüklerinden kurtulan dallar ağaçların arasındaki boşluğu kısmen örterek yayıldı. Daha önemlisi, yere dökülen kar birikintisi izlerini örtmüştü. Dallarını öteye beriye çekiştirerek karı Nick’in izlerine de serpip örttü. Doğal görünmesine gayret etti, sanki dallardaki birikintiler rüzgâr yüzünden dökülmüş gibi.

İz silmeyi ona öğrettiği için Richard'a sessizce teşekkür etti. Kahlan'dan iyi bir orman rehberi olabileceğini söylemişti. Richard genç kadının gözünde tütüyordu. Ona öğrettiklerinden faydalanarak izlerini ümitsizce silmeye kalkışmasını onaylamayacağından emindi.

Gelgelelim, izlerini takip eden bu adamların Galealı çocuklara ulaşmasına göz yumamazdı. İçlerinden bazılarının kurtularak gördüklerini merkeze rapor geçme ihtimali vardı, işte o zaman Galealılar katledilirdi. Bu adamlardan hiçbiri geri dönmezse, takviye kuvveti gönderilmesi epey zaman alırdı, tabii gönderilirse.

Takviye gönderilse bile, yine de iş işten geçmiş olacaktı; Kahlan'ın dönüş yolunda bıraktığı izlerin üzerinden uzun zaman geçecekti. Burada rüzgâr sürekli eserek karı süpürüyordu. İzler yok olacaktı. Kahlan'ın nereye gittiğini anlayamayacaklardı. Buradan itibaren sıradağlar ve ormanlar dallanıp budaklanarak sonsuza dek uzanıyordu. Onlar Kahlan'ı en son gördükleri istikameti takip ederlerken, Kahlan gerçek hedefine doğru çoktan uzaklaşmış olacaktı. Kampta kalanlar, bu askerlerin onu er geç yakalayacağından eminlerdi, sadece birkaç gün sonraki yağmalama ihtimali yüzünden dikkatlerini Kahlan üzerine, oraya vereceklerdi.

Kardaki boğuk nal sesleri İtirafçı Ana'nın aklını başına getirdi. Adamlar düzlüğe ulaşmışlardı ve yine hızla ilerliyorlardı. Kahlan dalları silkeleyip izini örterek yavaşça ağaçların arasına geriledi, İmparatorluk Düzeni ordusunun yolundan çekildi. Nal sesleri âdeta yanı başındaydı.

Bir eliyle atın boynunu okşayan Kahlan iki büklüm duruyordu. Hayvanın kulağına fısıldayınca kulaklar sesinin geldiği yöne döndü.

"Ses çıkarma Nick. Lütfen kıpırdama ve çıt çıkarma." Hayvanın terli boynunu tekrar okşadı. "Aferin oğluma. Sessiz ol."

Yerinden fırlarcasına atan kalbini sanki birisi rahatlıkla duyacakmış gibi geliyordu Kahlan'a.

Takipçileri ona ulaştı. Tam önünden geçerek on metre uzağındaki ağaçların arasına daldılar. Kahlan nefesini tuttu.

O ağaçların ilerisindeki, Kahlan'ın sahte dönüş yolunun ötesindeki gölgelere saklanmış kaygan buza toynakların değdiği işitti. İzlerinin o ağaçların arasında, tam da kayalık bir uçurumun kenarında

son bulmasını sağlamıştı. Su donmamış olsaydı uçurumdan aşağı bir şelale dökülüyor olacaktı.

Küçük bir şelaleydi ama donarken iyice taşmış, taşkınlar da donmuş ve orayı bir buzul haline getirmişti. Su aktığı müddetçe orada kar tutmamış ve yokuş aşağı inen yuvarlak, kaygan tümseklerle dolu çiplak bir buz kütlesine dönüşmüştü.

Adamlar ağaçların arasına daldıkları andan itibaren, uçurumdan tepetaklak yuvarlanmadan, buz tutmuş kayalık zemine takılıp tökezlenmeden durabilmeleri için önlerindeki boşlukla aralarında altı metre bile yoktu. Üstelik bunu bir buzul şelalesi üzerinde yapmaya kalkışacaklardı. Buzlu zemin, bir göl gibi dümdüz olsaydı, atlar nallarını buza saplayıp kayarak durmaya çalışabilirdi. Ama burası düz değildi, tümsekli bir buz kütlesiydi ve kayarken aynı anda tökezleyip tüm hızlarıyla aşağı düşeceklerdi, hiç şansları yoktu.

Kahlan atların bacaklarının kırılan kemiklerini duydu. Hızla ilerleyen yüzlerce kiloluk kas yığınlarının girintilere tutunmaya çalışan nallar yardımıyla durmasına imkân yoktu. Eversiz biniciler de çaresiz yolculardı.

Adamlar atlarına bağırarak onları dizginlemeye kalkıştı. Arkadan gelenler durumu çabuk idrak edemeyince öfkeli haykırıışları çığlıklara dönüştü. Öndekilere toslayarak birbirlerinin üzerine yuvarlandılar. Sadece yularlarla eversiz gidince, dişli savaş gemleri de yokken binicilerin hayvanlar üzerinde denetimi kalmamıştı, hepsi çaresizce akıbetlerini boyladı.

Bazıları ağaçların arasına girer girmez, önlerindeki görünce atlarının sırtından aşağı atladı ama ivmeleri çok fazla, mesafe ise çok kısaydı, kaderleri kaçınılmazdı. Arkadan gelen atların bacakları kırıldı ve hayvanlar ümitsizce bir yere tutunmaya çalışan öndekilerin üzerine çakıldı. Tutunacak yer yoktu. Uçurumdan aşağı dökülen etten bir şelaleye dönüştüler.

Kahlan, İtirafçı edasını takınarak kıpırtısız oturdu ve insan çığlıklarıyla at kişnemelerinin iç içe geçmiş uzunca bir inilti halinde dağın öte yanında giderek kaybolmasını dinledi. Birkaç saniye içinde her şey bitmişti; elliden fazla adam atlarıyla beraber ölüme yuvarlanmıştı.

Gece karanlığında etraf çıt çıkmaz hale gelince Kahlan attan indi ve sahte patikada yerini belli edecek başka iz bırakmamak için kendi etrafında daireler çizerek buzul uçurumuna kadar geldi. Loş ışıktaki buz kütlelerinin üzerindeki koyu kan lekelerini seçebiliyordu. Kırılan bacakların kanı, kırılan kafataslarının kanı. Uçurum kenarında düşmandan eser yoktu.

Tam ayrılmak üzere dönmüştü ki umutsuzlukla dolu boğuk iniltiler duydu. Kahlan bıçağını çekti ve sesin kaynağına, uçurum kenarına doğru itinayla adım adım yaklaştı. Küt bir dal parçasına tutunarak kenardan uzandı ve baktı. Orman zemini buz tutmuştu; kenardan dışarı uzanan dallar ve yapraklar da buz tutunca küçük bir su bendi oluşmuştu. Buz seddinden dışarı fırlamış birkaç dal vardı.

O dallardan birine birisi tutunmuştu. Parmak uçlarıyla dala asılan adamın bacakları yaklaşık bin metrelik uçuruma doğru sallanıyordu. Homurdanarak ayağını basacak bir yer arıyordu ama ayak uçlarının değdiği her yer kayıyordu.

Kahlan tutunduğu daldan destek alarak kenarda durdu ve adamı ürpererek seyretti. Buzdan sızan su, damlalar halinde adamın yüzüne akıyor, saçını ve Keltan üniformasını ıslatıyordu. Adamın dişleri takırdıyordu.

Kafasını kaldırıp tepesinde dikilen Kahlan'ın ay ışığındaki suretine baktı. "Yardım et! Lütfen yardım et!" Onunla aşağı yukarı aynı yaşıydı.

Kahlan adamı yüzünde hiçbir ifade belirmeden süzdü. İri gözleri vardı, genç kızların kesinlikle bayılacağı türden gözlerdi. Ne var ki Ebinissia'daki genç kızlar, o gözlerde gördükleri şeye bayılmamışlardı.

"İyi ruhlar adına, yardım et!"

Kahlan çömelerek adama yaklaştı. "Adın ne?"

"Huon! Adım Huon! Şimdi lütfen yardım et!"

Kahlan bir ayağını dolaşık bir köke takıp bir eliyle de küt alaçam dalına sıkıca tutunarak buza yattı. Diğer elini kısmen uzattı ama Huon'un yetişebileceği kadar yakın değildi.

"Sana yardım edeceğim Huon ama bir şartla. Merhamet etmeyeceğime yemin ettim, hiçbiriniz kayırılmayacaksınız. Elimi tutarsan gücümü aktaracağım. Sonsuza dek benim olacaksın. Geri kalan hayatını

İtirafçı tarafından dokunulmuş birisi olarak sürdüreceksin. Büyüyü serbest bırakmama kalmadan beni uçurumdan aşağı çekebileceğini sanıyorsan, seni temin ederim ki öyle bir ihtimal olsaydı teklif bile etmezdim. Dokunduğum adamların sayısını unuttum. Öyle bir şeye kalkışamayacaksın. Benim olacaksın.”

Adam yüzüne damlayan buzlu suların arasından gözlerini kırıştırarak baktı, yüzündeki suyu silkeledi ve yanıt vermedi.

Kahlan elini uzattı. “Şu andan itibaren Huon, öyle ya da böyle, eski hayatın sona erdi. Sağ kurtulursan eski sen olmayacaksın. O adam sonsuza dek gidecek. Benim olacaksın.”

“Lütfen,” diye fısıldadı adam, “yalnızca yardım edersen? Canını yakmam. Yoluna çıkmayacağıma yemin ederim. Kampa yaya dönmek saatlerimi alır, sen de o zamana dek çoktan gitmiş olursun. Lütfen, çekiver beni.”

“Ebinissia’da kaç kişi hayatlarını bağışlaman için sana yalvardı? Kaçına merhamet ettin?” Sözleri üzerine yattığı buz kadar soğuktu. “Ben İtirafçı Ana’yım. Savaş ilanını kabul ederken İmparatorluk Düzeni’nden hiç kimsenin gözünün yaşma bakılmayacağını söyledim. Andım içi- nizden herhangi biri hayatta kaldığı müddetçe geçerlidir. Seç Huon. Ölüm ya da büyümlle temas. Her iki şekilde de ölen sensin.”

“Ebinissia halkı layığını buldu. Senin pis büyüne dokunmaktansa Bekçi’nin elini tutmayı yeğlerim. Senin gibi bir kâfirin kara büyüleriyle kirlenirsem iyi ruhlar beni aralarına asla almaz.” Dudakları haince bir sırıtmayla gerildi. “Bekçi seninle olsun, İtirafçı!”

Huon kollarını açtı ve karanlığa doğru sessizce düştü.

Atını Galea birliğine geri sürerken Riggs, Karsh ve Slagle’ın söylediklerini düşündü Kahlan. Orta Diyar’da yaşayan büyülü yaratıkları da düşündü.

Gece büklümlerinin güzel diyarını düşündü, kadim ıssız ormanların derinliklerinde büklümlerin alacakaranlıkta toplanarak çimenlerin ve kır çiçeklerinin etrafında keyifli ateş böcekleri gibi uçuşup dans ettiği

yaylaları. Çimenlerin üzerine sırtüstü uzanıp tepesinde uçuşmalarını izleyerek ve tüm canlıların ortak meselelerinden, hayallerden, umutlardan ve aşktan söz etmelerini dinleyerek birçok gece geçirmişti.

Uzun Göl'de yaşayan yaratıkları düşündü, güçlükle seçilen saydam şeylerdi, âdeta sıvı camdan yapılmışlar gibi ya da yuvaları olan sudan. Onlarla hiç konuşmamışsa da ay ışığının keyfini sürmek için gece ortaya çıkıp kıyıya ya da kayaların üzerine uzanmalarını seyretmişti. Yaratıkların sesi yoktu ancak karşılıklı anlaşmışlardı ve Kahlan onlara koruma sözü vermişti.

Fısıldayan ağaç halkını düşündü. Onlarla sohbeti büyüleyici güzellikte, ürkütücü, tekinsiz ama aynı zamanda her nasılsa huzur verici bir deneyimdi.

Fısıldayan ağaç halkı, sohbete tek bir vücut halinde katılmıştı. Toprağın içine nüfuz eden köklerinin arasından hepsi bir ağızdan konuşmuştu, sanki birey değillermiş gibi. Oysa basit vaatleri yerine getirirseniz hepsinin çıtlatabileceği ayrı bir ismi vardı. Kalabalık bir toplum olmakla beraber hepsi birdi. Bir ağacı kesmek, içlerinden birinin bu ölüm acısını hepsine duyumsattırdı; birbirlerinin hislerinden kopmaları mümkün değildi. İnsanlar oraya gelip de ağaçları kestiğinde hepsi işkence çekerdı. Kahlan onları acı çekerken görmüştü. İniltileri yıldızları bile ağılatırdı.

Başka büyülü yaratıklar ve halklar da vardı. Kırsalda yaşayan yaratıklarla insanları birbirinden ayırmak bazen zordu. Orta Diyar'daki bazı halklar yarı yaratıktı, bazı yaratıklar da yarı insan. Hepsi de garip ama hoştu ve de çok utangaçlardı.

Kayaların arasından dikizleyince yuvalarını görebildiğiniz Uğultulu Mağaralar'daki en basit şeylerden, sadece tek bir işe yarayan basit bir büyüye sahip Çamur Adamlara kadar büyülü varlıkların birçok çeşidi bulunuyordu.

İtirafçı Ana olarak tüm bu varlıklar ve daha fazlası, onun sorumluluğundaydı ve yine İtirafçı Ana olarak, hiçbir halk diğerinin ceremesini çekmesin diye, herkesin bu büyülü mekânları korumasını buyurmuştu. İtirafçıların ve büyücülerin desteklediği, geçmişi ise binlerce yıl öncesine dayanan bir anlayıştı bu.

Alacakaranlık varlıkları, Riggs onları böyle adlandırmıştı. Büyülü yaratıklara bu ismi takan Kan Soyu'ydu ve diğerleri de öyle anıyordu çünkü yaratıkların çoğu sadece geceleri ortaya çıkardı. Bu sebeple Kan, onları karanlıkla bağdaştırmıştı, aynı zamanda da korktukları Ölülerin Bekçisi'nden yayılan karanlıkla.

Kan, büyüü Bekçi'nin bu dünyaya, canlıların dünyasına nüfuz etmesini sağlayan bir güç olarak görüyordu. Kan Soyu'ndan daha mantıksız ve daha mankafa olan başka hiç kimse yoktu. Bekçi'ye hizmet ettiğini zannettikleri herkesi ölüler diyarına göndermeyi vazife edinmişlerdi. Yani hemen hemen onlarla görüş ayrılığına düşen herkesi. Bazı bölgelerde Kan, kanun kaçağı olarak görülüyor, Nicobarese gibi bazılarında ise kraliyet tarafından ödenek bağlanıp teşvik ediliyordu.

Belki de Riggs haklıydı. Belki de Kahlan bu tür adamları durdurmak için kanun çıkarmalıydı. Ne var ki konseyin amacı bu değildi, herkesin tek bir kişiye boyun eğmesini sağlamak değildi. Orta Diyar'ın gücü ve güzelliği, çeşitliliğinde yatıyordu, her ne kadar çeşitliliğin bir kısmı çirkin olsa da. Birine çirkin gelen diğerine güzel görünüyordu, bu yüzden birbirlerini askerî güçle tehdit etmedikleri müddetçe her bölge kendi idaresine bırakılmıştı. İğrenç şeylere katlanıp hoşgörü göstermekle güzel şeylerin tomurcuklanması sağlanıyordu. Konseyin bu hassas çizgiyi koruması bazen zordu. Bölgeler bazı konularda ortak çalışmaya mecburken, diğer konularda özerk kalmalarına izin veriliyordu.

Ama belki de Riggs haklıydı. Bazı bölgelerdeki insanlar, açgözlü veya beceriksiz önderlerinin zalimce ya da yetersiz idaresine katlanmak zorunda kalıyorlar, sorunların bir dış müdahaleyle değişeceğine dair hiçbir umut taşımıyorlardı. Buna karşın, akıllı ama daha küçük bölgeler, dışarıdan fethedilme korkusu taşımadan yaşıyordu. Daha az talihli biçimde idare edilen halkın çilesi akıllıca bir merkezî idareyle sona erdirilse mesele hallolmaz mıydı?

Oysa herkes aynı idare altında yaşarsa diğer yaşam biçimleri yok olur ve asla gelişme şansı bulamaz, hatta içlerinden biri baskın çıkabilirdi. İmparatorluk Düzeni'nin temsil ettiği merkezî idare biçimi kölelikti.

Kahlan, Galealı gözcülere öncekine nazaran kampın çok uzağında rastlayınca şaşırırdı. Artık sık aralıklarla dizilmişlerdi ve çok

iyi saklanmışlardı. Kahlan onları tam çiğneyecekken kılıçlarını ve yaylarını çekerek ayağa fırladılar. Chandalen, Prindin ve Tossidin belli ki iş başındaydı. Gözcüler onu tanıyınca yumruklarını göğüslerine götürüp selamladılar.

Tan gökyüzünü koyu bir çelik grisine bürümüşü. Hava biraz daha ılıktı, bulutlar bölgeyi sıcak bir battaniye gibi örtüyordu. Nick karların içinde ağır adımlarla kampa doğru yaklaşırken eyerin üstündeki Kahlan yorgunluktan ölmek üzereydi ancak ona doğru koşturan adamları görünce yapılması gereken işleri anımsayıp toparlandı.

Chandalen, Prindin, Yüzbaşı Ryan ve Teğmen Hobson, kampa doğru at sırtında yaklaşan Kahlan'ı gördüklerinde bir grup askerle konuşuyorlardı. Kamptaki hareketliliğin içine iyice giren Kahlan'ı karşılamak üzere dördü de koştu. Askerler yemek pişiriyor, yiyor, teçhizat istifliyor, silahları hazırlıyor, atlarla ve arabalarla ilgileniyorlardı. Kahlan, Teğmen Sloan'ın biraz uzağında, beyaz kurt postuna bürünmüş Tossidin'i gördü. Adam kollarını sallayarak önündeki askerlere bir şey açıklamaya çalışıyor, kara dimdik sapladıkları mızraklarıyla çıt çıkarmadan duran bölük ise karlı toprakta kara bir kirpiyi andırıyordu.

Kahlan, dört adam yanına gelmeden önce atından inerken yorgunluktan inledi. Etrafındaki diğer askerler işlerine baksalar da onu büyük bir ilgiyle gözleyip biraz daha yavaş hareket etmeye başlamışlardı. Gelip önünde duran dördü, irileşmiş gözlerle ona bakakalmıştı. Hiçbiri tek kelime etmiyordu.

"Hepiniz neye bakıyorsunuz?" dedi biraz sinirlenerek.

"İtirafçı Ana," dedi Yüzbaşı Ryan, "kan içinde kalmışsınız. Yaralı mısınız?"

Kahlan başını eğip harmanisinin beyaz kürküne baktı, artık beyaz değildi. Cildinin kurumuş kanla gerildiğini, saçının yapış yapış olduğunu ilk kez fark etti.

"Ha," dedi sakın bir sesle. "Her şey yolunda. İyiyim."

Chandalen ve Prindin rahat bir nefes aldı.

Hâlâ irileşmiş gözlerle bakan Teğmen Hobson yutkundu. "Peki ya büyücü? Onu gördünüz mü?"

Kahlan tek kaşını kaldırdı. "Üzerimde gördüğün onun artıkları."

Chandalen gevrek bir gülümsemeyle onu takdir etti. “Başka kaç kişi öldürdün?”

Kahlan yorgunlukla omuz silkti. “Başımı kaşıyacak vaktim olmadı. Saymaya fırsat bulamadım ama şöyle bir düşünürsem, durun tahmin edeyim, yangın da dâhil, yüzün üzerinde. Büyücü öldü, önemli olan da bu. Komutanlarından ikisi de öldü ve en az ikisi de yaralandı.”

Yüzbaşı Ryan ve Teğmen Hobson’un beti benzi attı.

Chandalen’in mağrur sırtması genişledi. “Bize de öldürecek birilerini bırakmana şaşırdım İtirafçı Ana.”

Kahlan adamın gülümsemesine karşılık vermedi. “Geriye bir sürü kaldı.” Kahlan atının burnunu okşadı. “Nick’in emeği çok.”

“Sizi yüzüstü bırakmayacağını söylemiştim İtirafçı Ana,” dedi Hobson.

“Bırakmadı da. İyi ruhlardan daha iyi bir yardımcıydı. Bugün hayatta kalmamı sağladı.”

Kahlan iki Galealı subayın önünde tek dizinin üzerine çöktü. Başını eğdi.

“Affınızı dilemek zorundayım.” İkisinin de elinden tuttu. “Ne yapılması gerektiği hakkında cahilce davranmış olsanız da ben emretmeden Orta Diyar’a karşı görevinizi yerine getiriyordunuz. Yaptığınızı büyük bir cesaret örneğidir. Hepinizin yanıldığını bilmenizi istiyorum. Asil bir amaçla harekete geçmişsiniz.” Ellerini tek tek öptü. “Dürüst kalplerinizi takdir ediyorum. Görevinizi her şeyin üstünde tutuyorsunuz. Yalvarırım beni affedin.”

Tek dizinin üzerinde durmaya devam ederken sessizlik oldu. Sonunda Yüzbaşı Ryan fısıldayarak konuştu.

“İtirafçı Ana, lütfen. Kalkın. Herkes bize bakıyor.”

“Siz beni affedene kadar olmaz. Herkesin doğru şeyi yaptığınızı bilmesini istiyorum.”

“Ama neyi niye yaptığımızın farkında değildiniz. Can güvenliğimizden endişeleniyordunuz.” Kahlan bekledi. Delikanlı utançla biraz daha suskun kaldı. “Pekâlâ. Sizi affediyorum... Bir daha yapmayın, olur mu?”

Kahlan delikanlıların ellerini bırakarak ayağa kalktı ve onlara alaycılıktan uzak, hafif bir gülümsemeyle baktı. “Bir dahaki sefere itaatsizlik ettiğinizde bakarız artık.”

Yüzbaşı Ryan içtenlikle başını salladı. “Elbette ederim.” Afalladı. “Yani, hayır, etmem, demek istedim, yani ben... Emirlerinize uyacağız İtirafçı Ana.”

“Ne demek istediğini anladım Yüzbaşı.” Bıkkınlıkla içini çekti. “Biz o adamlara saldırmadan önce yapacak yığınla işimiz var.”

“Saldırmak mı?” diye bağırdı Chandalen. “Onlara sadece birkaç şey öğretiyoruz, sonra ‘biz’ Aydınlı’ya doğru yola çıkacağız! Bu savaşın içine sürüklenemeyiz. Şansını yeterince zorladın! Yapmamız gereken...”

Kahlan onun sözünü kesti. “Üçünüzle de konuşmam lazım. Tossidin’i getir. Yüzbaşı, lütfen adamlarını topla, gözcüler dâhil. Hepinizle konuşmak istiyorum. Lütfen askerleriyle bekle. Sana en kısa zamanda geri döneceğim. Benim için bir çadır hazırlayın. Hazırlıklar tamamlanana dek birkaç saat uyumak istiyorum.”

Kahlan, Chandalen’i peşine takarak kamptakilerin işitme mesafesinden uzaklaştı. Prindin de Tossidin’i çağırmağa gitti. Hepsini bir araya gelince Kahlan onlara döndü. Chandalen somurturken diğer ikisi ifadesizce bekliyordu.

“Çamur Adamlar,” diye başladı yumuşak bir tonda Kahlan. “Büyü bilir.”

“Büyü bilmeyiz,” diye itiraz etti Chandalen.

“Evet, biliyorsunuz. Büyü olarak görmüyorsunuz çünkü doğuştan sahipsiniz. Başka türlüşünü bilmiyorsunuz. Diğer insanları ve yöntemlerini tanıımıyorsunuz. Çamur Adamlar atalarının ruhlarıyla konuşabiliyorlar. Bunu yapabiliyorlar çünkü büyü biliyorlar. Bu sizin için doğal bir şey ancak diğer yerlerde, başka insanların gözünde öyle görülmüyor. Bu tür şeyleri yapabilmek büyüdür. Büyü garip ve etkin bir güçten ibaret değildir, bazı insanların ve bazı yaratıkların yaradılışında vardır.”

“İsterlerse diğerleri de atalarıyla konuşabilirler,” dedi Chandalen.

“Çok azı yapabilir ama çoğu yapamaz. Onlara göre, ölümlerle konuşmaktır ve bu da büyüdür. Korkunç bir büyü. Sizler ve ben, bunda

korkacak bir şey görmüyoruz ancak yaptığınız şeyin iyi olduğuna dair diğerlerini asla ikna edemezsiniz. Bunu hep kötülüğe yoracaklar. İnsanlar büyüdükleri ortamın inançlarını benimser, ölümlerle konuşmanın kötülüğüne inanarak büyüdüler.”

“Ama atalarımız bize yardım ediyor,” dedi Prindin. “Kimseye zararları dokunmadı. Sadece yardım ediyorlar.”

Kahlan onun endişeli gözlerine bakarak elini adamın omzuna koydu. “Biliyorum. Bu yüzden diğerlerinin sizden uzak durmasını sağlıyorum, dilediğiniz gibi yaşayabilirsiniz diye. Sizin gibi atalarıyla konuşan çok az halk bulunuyor, onlar da bu büyüyü biliyor. Sizinkinden farklı büyüler bilen başka yaratıklar ve başka halklar da var, hepsinin de önemi ayrı.” Adamlara tek tek baktı. “Anlıyor musunuz?”

“Evet, İtirafçı Ana,” dedi Tossidin.

Prindin başını sallayarak onayladı. Chandalen homurdanarak kollarını kavuşturdu.

“Asıl önemli olan, sahip olduğunuz şeyin büyü olduğuna inanıp inanmamanız değil. Önemli olan, diğerlerinin yaptığınız şeyin büyü olduğuna inandığını anlamanızdır. Pek çok kişi büyüden korkar. Bu büyüyü uyguladığınız için sizin kötü niyetli olduğunuzu düşünüyorlar.”

Kahlan İmparatorluk Düzeni ordusunun bulunduğu yönü gösterdi. “O adamlar, peşine düştüklerimiz, şehirdeki tüm insanları katledenler bir davaya gönül vermişler. Orta Diyar’ın tüm halklarına hükmetmek istiyorlar. Hiçbirinin dilediği gibi yaşamasını istemiyorlar, istedikleri sadece onların düzenine boyun eğilmesi.”

“Çamur Adamlara niye hükmetmek istesinler?” diye sordu Prindin. “Bizden isteyebilecekleri bir şey yok. Topraklarımızdan ayrılmıyoruz ki.”

Chandalen kollarını açarak usulca konuştu. “Büyüden korkuyorlar ve atalarımızla konuşmamızı engellemek istiyorlar.”

Kahlan onun omzunu sıktı. “Aynen öyle. Ama dahası da var, hepimizi öldürmenin tapındıkları ruhlara karşı vazifeleri olduğunu sanıyorlar. Büyü bilen herkesi yok etmeyi görev edinmişler çünkü büyüün kötü bir şey olduğunu düşünüyorlar. Sizin gibilerin büyü bildiğine inanıyorlar.” Chandalen’in gözlerine baktı. “Jocopolar gibi kırıandan geçirilmezlerse, bu adamlar, er ya da geç, gelip Çamur Adamları yok edecekler, tıpkı Ebinissia şehrini yok ettikleri gibi.”

Üç adam bakışlarını yere eğerek düşüncelere daldı. Kahlan, sözlerini sindirmeleri için bekledi. Sonunda Chandalen konuştu.

“Çamur Adamlar gibi yalnız yaşamak isteyen, yabancıların gelmesini istemeyen başka halkları da öldürecekler mi?”

“Öldürecekler. Ordunun erkekleriyle konuştum. Delirmiş gibiydiler. Bantakların yaptığı gibi, sanki kötü ruhlar tarafından beyinleri yıkanmışçasına konuşuyorlardı. Jocopolar gibi. Sağduyudan yoksunlar. Kötü ruhların sözünü dinleyenlerin bizler olduğunu sanıyorlar. Dedikleri şeyi yapacaklar. Yok ettikleri şehri gördünüz, onu savunan ordunun büyüklüğünü de, içi boş bir tehdit değil anlayacağınız. Bu adamlarla çarpışacak bir ordu toparlayabilmem için Aydındril’e ulaşmam gerek. Vekiller çoktan aynı işe başlamıştır ancak tehdidin ciddiyetinden onları haberdar edip tüm Orta Diyar’ın buna karşı birlikte harekete geçtiğinden emin olmalıyım.

“Elimiz şimdilik bu adamlara karşı koyabilecek kadar güçlü değil, sadece bu çocuklar var. Bazı şehirler yardım gelene kadar yok edilebilir. İşin kötüsü, bu adamların tehditkâr tavrı bazılarının onlara katılmasına yol açabilir. Bazıları onurlu bir direnişe zahmet etmeyip bu ordunun kazanacağını sanarak onların tarafına geçebilir. Bu da saflarını daha da kuvvetlendirecektir.

“Aydındril orduları toplayıp bu adamları püskürtene dek pek çok insan ölecek. Daha fazla masum insan katledilmeden bu çocuklara güvenmeli ve savaşa katılmalıyız. Bu çocuklar da tıpkı sizin gibi halkını, tüm Orta Diyar halkını korumaya gönül vererek savaşmayı seçmiş. Onlara bu konuda yardım etmeliyiz. Kötü niyetli bir ordunun başıboş kalmasına ve Orta Diyar’ı kırıp geçirerek saflarını genişletmesine izin vermemeliyiz.

“Savaş bu çocukların yanında başlayalım. Onlara yardım edelim, öğretilim, nasıl savaşılacağını bildiklerinden, biz olmadan da devam edebileceklerinden emin olalım. Aydındril’e doğru yola çıkmadan önce onları ilk savaşlarına sokmamız gerek ki öğrettiklerimizi uygulayarak özgüven kazansınlar.”

Chandalen dosdoğru kadının gözlerine baktı. “Yıldırım düşürerek bize yardım edecek misin?”

“Hayır,” diye fısıldadı Kahlan. “Dün gece denedim, olmadı. İzah etmesi güç ama sanırım bu özel büyüü Richard’ı kurtarıırken uyardığı için onun haricinde hiç kimseyi kurtarmaya yaramıyor. Üzgünüm.”

Chandalen kollarını açtı. “Peki o kadar çok kişiyi nasıl öldürdün?”

Kahlan adamın omzunda kemik bıçağın durduğu yere dokundu. “Büyükbabanın babana, onun da sana öğrettiği biçimde. Onların beklentilerine uygun hareket etmedim. Onların usulüyle savaşmadım.” İki kardeş merakla öne eğildi. “İçmeyi seviyorlar, sarhoşken de kafaları iyi çalışmıyor ve hantallaşıyorlar.”

Tossidin başparmağıyla omzundan geriye gösterdi. “Bu askerler de geceleri içmeyi seviyorlar. Erzakların arasında bir içki arabası var. İçmelerine izin vermedik. Bazıları kızdı. Hakları olduğunu falan söylediler.”

Kahlan başını iki yana salladı. “Bu çocuklar aynı zamanda on misli büyüklüğündeki bir orduya doğrudan hücum edebileceklerini ve güpegündüz savaşıacaklarını da sanıyorlar. Bu konuda onlara yardım etmeliyiz. Ne yapılması gerektiğini öğretmemiz lazım.”

“Söz dinlemiyorlar.” Prindin omzundan geriye göz atarak eğitmeye çalıştığı askerlere baktı. “Sürekli itiraz ediyorlar. ‘O öyle yapılmaz böyle yapılır,’ diyorlar. Ne öğrendilerse sadece onu yapıyorlar, başka türlüşünü kabul etmeye yanaşmıyorlar.”

“Yapmamız gereken de bu,” dedi Kahlan. “Onlara işin doğrusunu öğretmeliyiz. Üçünüze bu yüzden ihtiyacım var. Bu konuda yardımınız lazım, yoksa kaçınılmaz olarak Çamur Adamlar da dâhil birçok insan ölecek. Yardımınıza ihtiyacım var. Onları savaşa sokmalıyım.”

Chandalen kıpırtısız ve sessiz duruyordu. İki kardeş ayaklarıyla karı eşeleyerek düşündü. Prindin sonunda kafasını kaldırdı.

“Yardım edeceğiz. Kardeşimle ben isteğinizi yerine getireceğiz.”

“Teşekkür ederim Prindin ama karar vermesi gereken sen değilsin. Chandalen’in onaylaması gerekiyor. Karar vermek ona düşüyor.”

İki kardeş kadına öfkeyle bakan adama kaçamak bir bakış fırlattı. Adam sonunda bıkkınca içini çekti.

“İnatçı bir kadınsın. O kadar inatçısın ki biz aklını başına almanı sağlamazsak öldürölürsün. Bu kötü niyetli adamları öldürmek için seninle beraber geliyoruz.”

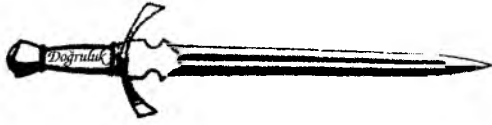
Kahlan rahat bir nefes aldı. “Teşekkür ederim Chandalen.” Eğilip yerden bir avuç kar aldı ve yüzündeki kurumuş kanı onunla oarak temizledi. “Şimdi gidip bu çocuklara durumu anlatmalıyım.” Yüzüyle işini bitirince ellerindeki karı temizledi. “Dün gece biraz uyudunuz mu bari?”

“Biraz,” dedi Chandalen.

“İyi. Onlarla konuştuktan sonra birkaç saat uyumam lazım. At arabaları olmadan nasıl yola çıkacaklarını öğreterek işe başlayabilirsiniz. Onlara sizin gibi güçlü olmayı öğretmeliyiz. Öldürmeye bu gece başlıyor muyuz?”

Chandalen ciddiyetle başını salladı. “Bu gece.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kahlan, toplanan askerlerin önündeki bir at arabasının üzerine çıktı. Askerler gri sabah aydınlığında kahverengi yün paltolarıyla bitişik nizam sıralanmışlardı. Yüzbaşı Ryan, yanında iki teğmeniyle askerlerin önünde duruyordu. Bir kolunu arabanın tekerine dayamış bekliyordu.

Kahlan gencecik yüzlere baktı. Oğlan çocukları. Çocuklardan ölmelerini istemek üzereydi. Başka seçeneği var mıydı?

Sevgili anneciğim, diye düşündü, Wyborn'u babam olarak seçmenin gerekçesi bu muydu? Yapmak üzere olduğum şeyi bana öğretmek için mi?

"Korkarım size sadece bir tanecik iyi haberim var," diye başladı, soğuk havayı kaplayan sakın bir sesle onu seyreden yüzlere hitaben. "Ben de ilk önce onu söyleyeceğim ki açıklamak zorunda olduğum diğer şeyler için cesaret toplayabilesiniz."

Kahlan derin bir nefes aldı. "Kraliçeniz Ebinissia'da öldürülmedi. Şehre saldıran adamlar onu bulup yakalayamamışlar. Kraliçe, saldırı başladığında ya şehir dışındaymış ya da kaçmış.

"Kraliçe Cyrilla yaşıyor."

Oğlanlar derin bir nefes alır gibi oldu, daha fazla şey söylemesine gerek yokmuş gibi, sonra da çılginca bir sevinç çığlığı kopardılar. Kollarını havaya kaldırarak yumruklarını göğse salladılar. İçleri ferahlayarak keyifle bağırdılar ve tezahüratta bulundular.

Kahlan kanla ıslanmış kürk harmanisinin içinde, elleri iki yanda durarak bekledi, askerlerin bu haberi umutla kutlamalarını izledi. Bazıları, bir an asker olduklarını unutarak birbirine sarıldı. Kahlan yerlerinde zıplayarak bağırarak birçok askerin yanağından mutluluk gözyaşlarının aktığına şahit oldu.

Üvey kardeşine hayranlıklarını dışa vuran bu kalabalık grup karşısında Kahlan, kendisini küçük ve önemsiz hissetti. Onları susturmaya gönlü bir türlü elvermiyordu.

Nihayet Yüzbaşı Ryan arabaya çıkıp onun yanına geldi. Kollarını kaldırarak herkesi sessizliğe davet etti.

“Pekâlâ! Pekâlâ! Ağır olun! İtirafçı Ana'nın önünde bir avuç çocuk gibi davranmayı bırakın! Ona asker olduğunuzu gösterin!”

Tezahüratlar sonunda dindi, yerini sırtmalar ve pırıl pırıl gözler aldı. Yüzbaşı Ryan ellerini kenetledi ve Kahlan'a âdeta mahcup bir ifadeyle bakarak birkaç adım kenara çekildi, aralarına mesafe koydu.

“Ebinissia halkı,” diye devam etti Kahlan aynı sakin sesle, “o kadar talihli değildi.”

Ortalığı kış mevsiminin kırılğan sessizliği kapladı. Kampın bulunduğu düzlüğün iki yanındaki yamaçları kaplayan buz tutmuş ağaçlar, hafif esintilerle hışırdıyordu. Sırtmalar solmuştu.

“Orada öldürülenler en iyi ihtimalle hepinizin dostlarıydı. Birçoğunuz sevdiklerini, ailelerini, bu geçide birkaç metre uzaklıktaki adamlara kurban verdi.” Kahlan gırtlığını temizledi ve yere bakarak yutkundu. “Orada ölenler arasında benim de tanıdıklarım vardı.”

Kafasını kaldırdı. “Dün gece, kim olduklarını öğrenmek için onların kampına gittim. Niyetim memleketlerine geri dönmelerini sağlamaktı. Amaçları tüm bölgeleri fethedip kendi idarelerine sokmak, bunun haricinde hiçbir uzlaşmaya yanaşmıyorlar. Onlara katılmayı reddeden herkesi katletmeye ant içmişler. Ebinissia reddetmiş.”

Delikanlılar bağırarak yumruklarını salladı. Kendi aralarında bu tehdidi savuşturacaklarını konuşular.

Kahlan susmalarını beklemeden konuşmaya devam edince seslerini kestiler. “Vatandaşlarınızı kadın erkek demeden katledenler İmparatorluk Düzeni adını almışlar. Hiçbir şehrin ya da bölgenin namına

savaşıyorlar. Tüm bölgeleri fethetmek, tüm bölgelere hükmetmek için savaşıyorlar. Hiçbir devlete, hiçbir krala, hiçbir lorda, hiçbir konseye hesap vermiyorlar. Kendilerini kanunun üstünde görüyorlar. Çoğunluğu D'Hara askerlerinden oluşuyor ama onlara başkaları da katılmış. Aralarında Keltanları da gördüm.”

Kalabalığın arasında öfke dolu fısıltılar dolaştı. Kahlan bir süre fısıldaşmalarına izin verdi. “Aralarında başka bölgelerden katılmış adamlar da gördüm. Galealılar gördüm.”

Bu kez şaşkın ve kızgın sesler yükselerek duyduklarının doğru olmadığını, Kahlan'ın yanıldığını bağırdı.

“Bizzat gözlerimle gördüm!” Bir kez daha sustular. Kahlan sesini alçalttı. “Keşke gerçek olmasaydı ama gördüm. Aralarına birçok bölgeden askerler katılmış. Zaferin bir parçası, yeni düzenin bir parçası olabileceklerine, idari mevkilerden ve yağmadan pay alabileceklerine inananlar çıkarsa daha fazlası da katılacaktır. Cellion şehri birkaç gün içinde ellerine geçecek. İmparatorluk Düzeni, teslim olmalarını ve egemenliği tanımalarını isteyecek, aksi takdirde öldürülecekler.

“Bu adamlar durdurulmazsa başka şehirler, kasabalar, köyler ve çiftlikler de onlardan çok çekecek. En sonunda kılıç zoruyla herkes teslim olacak. Orta Diyar güçlerini İmparatorluk Düzeni'ne karşı harekete geçirmek üzere Aydındril'e gideceğim ancak bu, zaman alacak. Bu süre zarfında kuvvetli olanın yanında yer aldıklarını zannedenler yüzünden sayıları artacak. Şu anda bu adamların onlara direnen herkesi, önlerinde kim varsa öldürmelerini engelleyebilecek hiç kimse yok... Siz hariç.”

Kahlan sırtını dikleştirerek sözlerini sindirmeleri ve akabinde söyleyeceği şeye hazırlanmaları için onlara fırsat tanıdı. Bıraktı, vadiye bir kez daha sessizlik çöksün.

“Orta Diyar'ın İtirafçı Ana'sı olarak, halihazırda Merkez Konsey'e danışma lüksünden yoksunken, bin yıldan fazla bir süredir hiçbir İtirafçı Ana'nın yapmadığı bir şeyi yapmak zorunda kaldım. Yetkime dayanarak Orta Diyar'da savaş ilan ettim. İmparatorluk Düzeni ordusu kırıandan geçirilmelidir. Orta Diyar tarafından hiçbir uzlaşmaya kalkışılmayacak ya da taviz verilmeyecektir. Düzen'den hiçbir koşulda

savaş esiri alınmayacaktır. Orta Diyar'ın hayrı için onlardan tekinin bile gözünün yaşına bakılmayacağına dair ant içtim.”

Askerler afallamış suratlarla bakıyorlardı.

“Ben hayattayken de öldükten sonra da bu kararın geri dönüşü yoktur. İmpatorluk Düzeni'ne katılmayı düşünen her bölge, her halk, bu fermanın gölgesi altında hayatlarıyla kumar oynamış olacak.

“Sizi Galea namına savaşa çağırıyorum. İtirafçı Ana'nın yetkisine dayanarak Orta Diyar için savaşmaya çağırıyorum. Zira tehdit altında olan Galea değil, tüm bölgelerdir, tüm özgür insanlardır.”

Göreve hazır olduklarını belirten özgüven dolu homurtular yükseldi. Saftakilerden bazıları bu iş için biçilmiş kaftan olduklarını, haklıdan yana zafer kazanacaklarını seslenerek güvence verdi.

Kahlan hepsini başıyla doğruladı. “Demek öyle? Hepinizin dönüp yanındakilerin yüzüne bakmasını istiyorum.” Çoğunluğu ona bakmayı sürdürdü. “Dediğimi yapın! Yanınızdakilerin yüzüne bakın! Yoldaşlarınıza bakın!”

Biraz şaşkınca başlarını sağa sola çevirerek ve arkalarına dönerek etraflarına bakındılar. Bir oyundaymışçasına kendi aralarında gülüşüp sıırıttılar.

Hepsi denileni yapmış gibiydi, Kahlan devam etti. “Bugün gördüğünüz suratları çok azınız anımsayacak. Anımsayın ve kederlenin. Bu savaşa giriyorsanız, geri kalanınızı anımsamak mümkün olmayacak. Mücadele sırasında ölecekler.”

Buz gibi sessizlikte Kahlan'ın kulağına bir sincap sesi geldi, sonra onun sesi de kesildi.

Nihayet tekrar konuştuğunda tüm gülümsemeler yitmişti. “Bu adamların, İmparatorluk Düzeni'nin çoğunluğu D'Hara ordularından oluşuyor, başı onlar çekiyor. D'Hara askerleri sizin yarı yaşınızdayken eğitilmeye başlar. Kendi bölgelerinde iç çatışmalar yaşanır, ayaklanmaları ve isyanları bastırırlar. Sadece tatbikatla yetinmezler, gece gündüz savaşarak yaşarlar. Sadece savaşarak yaşamayı bilirler. Savaşın her türüne maruz kalmışlardır. Pek çok D'Haralının itirafını aldım. Çoğu barışın anlamını bilmez.

“Bahardan bu yana, Darken Rahl onları Orta Diyar’ın üzerine saldığından beri en iyi bildikleri şeyi yapıyorlar: savaş. Art arda çatışmaya giriyorlar. Onların karşısına dikilen herkes yenilmiştir. Kavga-dan hoşlanıyorlar. Zevk alıyorlar. Son derece cesur erkeklerdir. Öncü kolunda yer almak, düşmana ilk darbeyi indirmek, ilk önce öldürmek gibi sıklıkla ölümcül rekabetlere girişirler.”

Askerlerin genç yüzlerini süzdü. “Eğitiminiz, savaş taktikleriniz konusunda özgüveniniz tam mı?” Yüzler birbirine dönerek başlar sallandı, gülümseyerek bilgilerine güvendiklerini belli ettiler.

Kahlan birini işaret etti, ceketindeki şeritlere bakılırsa bir çavuştu. “Söyle bakalım. Şu anda savaş meydanındasm, peşine düştüğün adamları yakalamışsın, işte düşman geliyor, tam arkandan. Kargı ve okçu birliklerinden sorumlusun. İşte geliyorlar. Binlercesi, bağıra çağıra koşturarak tümenini ikiye bölmeye, ordunun belini kırmaya geliyor. Elllerinde adına argon dedikleri, ince uzun dikenli tellerle sarılmış ağır mızraklar var. Vurulursan argonları bedeninden çıkarmak neredeyse imkânsızdır. Genellikle ölümle sonuçlanan feci yaralar açar. İşte, argonlarıyla yaklaşıyorlar. Binlerce adam. Taktiğin nedir?”

Delikanlı bilgiç bir edayla çenesini kaldırdı. “Okçuları korumak üzere bitişik nizam dizilmiş kargılı birlikten bir takoz ya da yumruk gücü oluşturulur. Kargılı askerler silahlarını öne uzatıp kalkanlarını kaldırarak düşman için aşılabilir bir duvar meydana getirirler. Kalkanlar kargılı askerleri, onlar da okçuları korur. Argonlarını kullanacak kadar yakına gelmeden okçular düşmanı indirir. Kalan çok azı da kargıları boylar. Saldırı geri püskürtülür ve büyük olasılıkla bu başarısız girişimde çok fazla adam kaybettikleri için başka bir saldırıya kalkışmazlar.”

Kahlan etkilenmiş gibi yaparak başını salladı. “Güzel tarif ettin.” Delikanlının yüzü aydınlandı. Etrafındaki askerler işi bildikleri için gururla sırıttı. “Orta Diyar’daki deneyimli orduların çoğunun, geçen bahar sınır çöktüğünde D’Haralılar ilk kez ortaya çıkınca, aynı taktiği uyguladığına tanık olmuştum.”

“Şey, tam üstüne bastınız,” dedi asker. “Okçuların ve kargılarımızın karşısında hızları kesilecektir.”

Kahlan usulca gülümsedi. “Şu size bahsettiğim adamlar var ya, D’Hara öncü kolu, hani size ilk darbeyi indirmek için yarışan en iri, en vahşi olanları? Şey, planlarınıza karşı onlar kendilerine özgü bir taktik geliştirmiştir. Her şeyden önce oklara karşı kalkan taşırlar, böylece saldırırken okçuların hamlesinden korunurlar.

“Taşıdıkları şu argonlarla ilgili bir şeyi söylemeyi unuttum galiba. Söz konusu mızrakların gövdesi boydan boya demir kaplamalıdır ve eşsiz bir amaca hizmet eder. Okçularınıza tınmadan ilerleyen düşman argonları size doğru fırlatır.”

“Kalkanlarımız var,” diye belirtti asker. “Argonlarını boşa harcamış olup kargılarımızın ucunu boylayacaklar.”

Kahlan kollarını kavuşturarak başını salladı. “Öncü kolu, ilk akını gerçekleştiren askerler, iri kıyım adamlardan oluşur. En ufak tefek olanının kolları tahminimce sizinkilerin iki katıdır. Argonlar iğne gibi sivridir. Bir kez o güçlü kollarca fırlatılmaya görsünler, kalkanlarınızı delerek saplanıp kalır. Dikenli teller yüzünden çıkarıp atamazsınız.”

Kahlan onların yüzlerine tek tek bakarak konuşmasına devam ettikçe özgüven dolu gülümsemeler soluyordu. “Argonlar kalkanlarınıza saplanıp kaldı. Ağır mızrakları kesip kalkanlarınızdan kurtarmak üzere kargılarınızı bırakarak kılıçlarınızı çektiniz. Ancak gövdeleri demir kaplı ve kesilmiyor. Mızraklar ağır, kıçları yere değiyor. D’Haralılar en az mızrakları kadar hızlı koşabilirler. Artık tepenizdeler, kalkanlarınıza mihlanmış mızrakların demir gövdelerini bir tekmede yere yapıştırarak sizi dizlerinizin üzerinde cırılçıplak bırakıyorlar, ağır baltalarının karşısında savunmasız kaldınız.”

Kollarını kavuşturmuş halde onlara doğru eğildi. “O baltalarla kafatasından göbeğine kadar yarılan adamlar gördüm.”

Özgüvenleri sarsılan askerler yan gözlerle birbirine baktı.

Kahlan kollarını açarken alaylı bir ifadeyle başını salladı. “Varsayımında bulunmuyorum. Bir D’Hara alayının, kendilerinden en az on kat büyük ve deneyimli bir orduyu bu yöntemle ezdiğine tanık oldum. D’Haralıları bozguna uğratması beklenen savaş, bir saat içinde karşı tarafın bozgunuyla sonuçlandı.

“D’Haralıların argon saldırısı en az geleneksel bir süvari birliğinin saldırısı kadar yıkıcıdır. Farkı, herhangi bir süvari birliğinden

çok daha kalabalık olmalarıdır. Kendi süvari birlikleri de alışıldık olmaktan çok uzaktır. Bilmek bile istemezsiniz.

“Adamlarının yarısını Ebinissia’daki katliamda kaybettiler ve şu anda kamptalar, içip eğleniyorlar. İçinizden herhangi birini kaybetseydiniz keyfiniz yerinde olur muydu?

“On katınız büyüklüğünde bir kuvvete karşı savaşı kazanabileceğinize inandığınızı biliyorum, öyle bir şeyin mümkün olabileceğini de biliyorum. O tür bir mahareti, savaş meydanında sıradan savaş taktiklerine karşı çarpışan deneyimli D’Hara orduları gösterebilir ancak.

“Lütfen bana inanın, cesaretinizi hor görmüyorum ama savaş meydanında onların dengi değilsiniz. Henüz değil. Savaşacağınız düşmanın sayısı çatışma sırasında yarıya inse dahi öyle bir orduyu yenemezsiniz. Fakat bu, kazanamayacağınız anlamına gelmiyor. Sadece başka yöntemle yapmanız gerek. Kazanabileceğinize inanıyorum, ne yapmanız gerektiğini de söyleyeceğim ve ilk saldırınıza öncülük edeceğim, sizi bu savaşa sokacağım. İmparatorluk Düzeni yenilmez değildir. Mağlup edilebilirler.

“Bugünden itibaren, size bir daha asla ‘çocuklar’ diye hitap etmeyeceğim. Bugünden itibaren benim adamlarımsınız.

“Kendinizi memleketiniz Galea’nın askerleri olarak görüyorsunuz. Ama değilsiniz. Bu savaşta değilsiniz. Orta Diyar’ın adamları, askerlerisiniz. Bu adamlar durdurulmazsa fethedilecek olan sadece Galea değil, tüm Orta Diyar’dır. Size onları durdurmanızı emrediyorum.”

Bitişik nizam duran kalabalık birlik, duydukları karşısında heyecanlanarak başaracaklarını bağırdı. Özgüvenleri yerine gelip sonuna kadar savaşacakları sözünü veren askerleri Kahlan sert bakışlarla seyretti. Kalabalığın arasında, hemen sağında öfkeli fısıldaşmalar da vardı. Adamlar birbirini itip kakarak tartışıyordu. Adamlardan bazıları konuşmak isterken diğerleri onları susturmaya çabalıyordu.

“Bu savaşı göze almışsanız emirlere sorgulamadan uyacaksınız,” dedi Kahlan. “Bu defaya mahsus olmak üzere, düşüncelerinizi özgürce dile getirebilirsiniz, cezalandırılmayacaksınız. Diyecek bir şeyiniz varsa, şimdi herkesin önünde söyleyin ya da mezara kadar saklayın.”

Adamın biri kolunu diğerinden çekip kurtardı. Kahlan’a kızgınlıkla baktı. “Bizler erkeğiz. Kadınların peşinden savaşa girmeyiz.”

Kahlan gözlerini kırpıştırarak baktı. “Kraliçe Cyrilla’nın peşinden gidiyorsunuz.”

“O kraliçemiz, onun uğruna savaşıyoruz. Savaşta bize önderlik etmiyor. O iş erkeklere bırakılmalıdır.”

Kahlan gözlerini kıstı. “Adın ne senin?”

Adam dönüp akrabalarına göz attı, sonra kafasını kaldırdı. “William Mosle. Prens Harold tarafından bizzat eğitildik.”

“Ben de,” dedi Kahlan, “onun babası Kral Wyborn tarafından eğitildim. Kral Wyborn benim de babamdır. Kraliçe Cyrilla ve Prens Harold’un üvey kardeşiyim.”

Kalabalığın arasında şaşkınlık dolu fısıldaşmalar oldu. Kahlan gözlerini Mosle’dan ayırmadan elini kaldırarak onları susturdu. “Ancak komutanlık için bu yeterli değildir. Sizler askersiniz. Göreviniz komutanlarınızın emrine uymaktır. Komutanlarınız ise kraliçenin emirlerine, kraliçe de Orta Diyar Merkez Konseyi’nin emirlerine uymak zorundadır. Orta Diyar Konseyi de İtirafçı Ana’nın emirlerine uyar.

“Şimdilik komuta yetkisini ben alıyorum. Soyadım, kraliçenizinki gibi Amnell olsa da İtirafçı soyunun tek ve son evladyım. Orta Diyar’ın İtirafçı Ana’sıyım, hal böyleyken, göle girin demişsem, göreviniz uygun adım ilerlemek ve ciğerleriniz suyla dolup balıkları görene dek gölde kalmaktır. Senin için yeterince açık ifade edebildim mi asker?”

Birkaç adam daha Mosle’i dürterek şikâyetlerini onlar adına dile getirmesi için teşvik etti. “Bize emrediyor olmanız, ne yaptığınızı bildiğiniz anlamına gelmez.”

Kahlan içini çekti ve kandan yapış yapış olmuş saçını geri atarak kulak arkasına kıstırdı. “Gördüğüm eğitimlerin tümünü ya da türlü imkânsızlıklarla verdiğim mücadelelerin hepsini, savaşta öldürmek zorunda kaldığım tüm adamları bugün sana anlatacak vaktim yok.

“Sana sadece dün geceyi anlatacağım. Hayatınızı kurtarmak için İmparatorluk Düzeni kampına yalnız gittim. Düzen’in adamları, D’Haralılar, gece yaratıklarından, ruhlardan korktukları için korunma ve danışma amacıyla yanlarında bir büyücü bulunduruyorlardı. Sana kalsa savaş bilgine güvenerek o adamlara saldırmaya kalkardın. Büyücü de neye kalkıştığını anlar ve muhtemelen büyüyle hepinizi öldürürdü.”

Mosle'in küstah yüz ifadesi değişmediyse de diğerleri endişeyle fısıldaşmaya başladı. Çeliğe karşı savaşmak ayrı, büyüye karşı savaşmak apayrı şeydi.

Yüzbaşı Ryan öne çıktı. "İtirafçı Ana büyücüyü öldürmüş," dedi gururla. Adamlar rahat bir nefes aldı. "Deneyimli olmasaydı, göğüs göğüse çarpışma fırsatı bile bulamadan hepimiz ölüme koşardık. Ben hayatımı memleketime, kraliçeme, Orta Diyar'a ve İtirafçı Ana'ya hizmet etmeye adadım.

"Orta Diyar'ı tehdit eden bu gücü durduracağız, bunu da emirlere uymaya yemin ettiğimiz kişileri dinleyerek yapacağız. Savaşa İtirafçı Ana'nın komutası altında giriyoruz."

"Ben Galea ordusunun askeriyim!" Mosle sanki daha da küstahlaşmıştı. "Orta Diyar'ın herhangi bir ordusunun askeri değil! Galea için çarpışırım, Kelton gibi bölgeleri korumak için değil!" Diğer adamlar bağırarak onu onaylarken Kahlan seyretti. "Bu ordu, İmparatorluk Düzeni, ya da adları her neyse, sınıra doğru ilerliyor. Cellion bir sınır kentidir, nehrin diğer tarafında kalan topraklarının büyük bölümü de Kelton'un içindedir! Vatandaşlarının çoğu Keltan'dır! Niye Keltanlar için ölelim?"

Kalabalıktaki adamlar birbirleriyle tartışmaya başladı. Yüzbaşı Ryan'ın yüzü kıpkırmızıydı. "Mosle, saygısızlığın..."

Kahlan elini kaldırarak onu susturdu. "Hayır, Er Mosle sadece düşüncelerini dile getiriyor, bunu yapmasını isteyen bendim. Sizler beni anlamalısınız. Size savaşmanızı emretmiyorum. Orta Diyar'ın masum halkını korumak için savaşmanızı rica ediyorum. On binlerce asker yoldaşınız bu savaşta öldü. İnanmadığınız bir şey için hayatlarınızı feda etmenizi isteyemem. Çoğunuz bu savaşta ölecek. Kalıp kalmamaya siz karar verin. Kalmanız emredilmiyor. Ancak kalmayı yeğlerseniz, emrim altına gireceksiniz. Kalkıştığımız şeye inanan hiçbir adamın yanımızda olmasını istemiyorum. Bizden yana mısınız, değil misiniz, kararınızı şimdi verin. Değilseniz gitmekte serbestsiniz çünkü yoldaşlarınıza bir faydanız dokunmayacak."

Kahlan'ın sesi sabah ayazı kadar soğuktu. "Benimle bu savaşa girmeye karar veriyorsanız, üstünüz olarak emirlerime uyacaksınız. Orta Diyar'da benden daha üst rütbeli hiç kimse yoktur. Emirlerimi

sorgulamadan yerine getireceksiniz, yoksa ayrım gözetmeksizin cezalandırılırsınız. Emirlerle uyamayan adamlara tahammül gösterilemeyecek kadar ciddi bir durumdayız.

“Bir şey yapmanızı istediğimde hayatınıza mal olacağını bilseniz bile, başkalarının hayatını kurtarmak uğruna dediğimi yapacaksınız. Mantıksız emirler vermem ancak gerekçesini açıklayacak zaman bulamayabilirim. Göreviniz üstlerinize güvenmek ve denileni yapmaktır.”

Parmağını uzatarak yavaşça hepsinin üzerinde gezdirdi. “Seçin bakalım. Bizimle misiniz, değil misiniz? Buna hemen şimdi karar verin.”

Kahlan ellerini sıcak kürk harmanisinin içine geri soktu ve adamlar kendi aralarında tartışırken sessizce bekledi. Hararetli atışmalar yaşandı, kızgınlık dolu sözler sarf edildi. Adamların bir kısmı Mosle’in etrafında toplanırken diğerleri ondan uzaklaştı.

“Ben ayrılıyorum öyleyse,” diye seslendi Mosle diğerlerine. Yumruğunu havaya kaldırdı. “Kim olursa olsun savaşa bir kadının peşinden girmem! Kim benden yana?”

Onu tezahüratlarla destekleyen altmış yetmiş kadar adam etrafında toplandı.

“Gidin öyleyse,” diye buyurdu Kahlan. “İnanmadığınız bir savaşa sürüklenmeden önce gidin.”

Seçimlerini yapan Mosle ve adamları ona küçümseyici gözlerle baktılar. Mosle kasılarak öne çıktı. “Eşyalarımızı toplar toplamaz gideceğiz. Bizi aceleye getirmeyin.”

Kalabalıktaki adamlar araya girdi. Kavgaya dönüşmeye kalmadan Kahlan elini kaldırdı. “Durun! İstedikleri gibi olsun. Seçimlerini yaptılar. Eşyalarını toplayıp öyle gitsinler.”

Mosle döndü ve izdihamın arasında kendine yol açarak uzaklaştı, yeni adamları da peşinden gitti. Onlar birliği terk ederken Kahlan dikkatle saydı. Altmış yedi. Altmış yedisi ayrılıyordu.

Kalanların yüzüne baktı. “Başka giden? Ayrılmak isteyen başka kimse var mı?” Hiç kimse kımıldamadı. “Demek hepiniz bu savaşa katılmaya razısınız?” Bir ağızdan haykırdılar. “Öyle olsun. Keşke sizden bunu istemek zorunda kalmasaydım ama başka hiç kimsem yok.

Yüreğim ölecekler için kan ağlıyor. Emin olun ki hayatta kalanlar, Orta Diyar halkı ve onlar için yaptığınız fedakârlığı asla unutmayacaklar.”

Göz ucuyla, altmış yedi adamın arabaların arasında ihtiyaçları olan erzakları toplamasını seyretti. “Şimdi işimize bakalım.”

Yavaşça başını iki yana salladı. “Sizden neyi talep ettiğimi anlamanız gerekiyor. Zannettiğiniz gibi şanlı bir savaş olmayacak. Oyun tahtasındaki taşlar misali hamle yapmayacaksınız. Büyük bir karşılaşmada rakibinizi alt eden taktiklere başvurulmayacak. Onlarla savaş meydanında karşılaşmayacağız ama diğer her şekilde öldüreceğiz.”

“Ama İtirafçı Ana,” diye ürkekçe seslendi önlerden biri. “Düşmanla savaş meydanında yüzleşip onu adil bir dövüşle yenmek askerliğin şanındandır.”

“Savaşta çarpışmanın adil yanı yoktur. Adil olan tek şey barış içinde yaşamaktır. Savaşın tek bir amacı vardır: Öldürmek. Hepinizin bunu anlaması gerek çünkü ölüm kalım mücadelesinin merkezinde bu var. Öldürmenin şerefli yanı olmadığından yöntemin de önemi yoktur. Ölü ölüdür. Düşmanı savaşta öldürmek uğruna mücadele ettiğiniz kişilerin hayatını kurtarır. Onlarla göğüs göğüse çarpışarak öldürmek, uykularında öldürmekten daha emin bir koruma sağlamıyor, riski de cabası.

“Bu görevin övünülecek tarafı yok. Külfetli bir eylem. Oyunda kimin daha iyi olduğunu görmek için onlara zorlu bir savaşta karşılaşma şansı tanımaya niyetimiz yok. Uğraşımız sadece onları öldürmek. Bunda haklı bir yan görmekte güçlük çekiyorsanız, karşı karşıya olduğunuz askerlerin şeref anlayışını anımsatmak isterim. Analarınıza ve kız kardeşlerinize tecavüz etmek için sıra beklediklerini anımsayın. Ebinissia’daki analarınız ve kız kardeşleriniz, işkenceye ve tecavüze uğrayıp katledilirlerken şereften ne anlamışlardır, bir düşünün.”

Sözleri, taş kesilmiş adamları bariz biçimde ürpertti. Kahlan adamlara korkunç manzaraları daha fazla anımsatmamak için kendine hâkim olmak zorunda kaldı, yine de saraydaki genç kızların görüntüsü hâlâ gözlerinin önünden gitmiyordu.

“Düşman başka bir yere bakıyorsa ne âlâ, demek ki bıçağını size saplayamayacaktır. Uzaktan okla vurulmuşsa ne âlâ, demek ki argonla sizi deşmeye fırsat bulamayacaktır. Ağzında yemek varsa ne âlâ, demek

ki bağırarak ortalığı velveleye veremeyecektir. Uyuyorsa ne âlâ, demek ki kılıcıyla sizi biçmeye fırsat bulamayacaktır.

“Dün gece atım D’Hara komutanlarından birinin kafasını parçaladı. Bunda övünülecek bir şey yok, şerefli bir yanı da yok ama bu sayede belki de bazılarınız o adamın ellerinde ölmekten kurtuldu, işte bunu bilmek bana yetiyor. Sırf bunu bildiğim için kalbim keyifle atıyor. Değerli hayatlarınızın belki de kurtulduğunu bilmenin keyfi.

“Kalkıştığımız şey, henüz doğmamışlar da dâhil olmak üzere tüm erkeklerin ve kadınların hayatını kurtaracaktır. Ebinissia halkına neler yapıldığını gördünüz. O ölülerin yüzlerini anımsayın. Nasıl öldürüldüklerini ve öldürülmeden önce nasıl dehşet duyduklarını anımsayın. Yakalanıp kelleleri uçurulan o askerleri anımsayın. Aynı şeyin başkalarına da olmasını engellemek bize bağlı. Bunun için de o adamları öldürmeliyiz. Bunun şerefli bir yanı yok. Hayati bir mesele, o kadar.”

Arka sıralardan iki adam etrafındakilere tiksintiyle bakarak sıradan çıktı ve Mosle’in adamlarına katıldı. Altmış dokuz. Buna karşın diğerleri savaşa girmeye hazır, dimdik duruyordu.

Zaman gelmişti. Kahlan, muzaffer savaşa dair askerlerin kafasındaki ham fikirleri gidermiş ve görevlerinin gerçek doğasını onlara anlatmıştı. Önlerindeki savaşın çok daha büyük bir kararlılık gerektirdiğine dair çoğunu ikna etmişti. Yapılması gereken şeyin bir kısmını açıklamıştı. Bu mücadele kapsamında onların ne denli önem taşıdığını çok daha iyi anlamalarını sağlamıştı.

Sorumluluğun yükünü geri dönülemez biçimde üstlenmelerini sağlamanın ve onları tehdidi savuşturabilecek bir misilleme eylemine hazırlamanın zamanı gelmişti.

Adamların önünde duran Kahlan kollarını iki yana açtı, kanla sırlıslıkla olmuş harmanisi üzerinden gevşekçe sarkıyordu.

“Ben öldüm,” diye bağırdı gri gökyüzüne. Kaşlarını çatan askerlerin hepsi hafifçe öne eğildi. “Vatandaşlarıma, kadın erkek demeden, babalarıma, oğullarıma, analarıma ve kızlarıma yapılanlar beni öldürdü. Kırımlarının acısı yüreğimde onulmaz bir yara açtı.”

Sesi hiddetle yükselirken kolları daha da açıldı.

“Yalnızca intikam beni iyileştirebilir! Hayatımı yalnızca zafer geri verebilir!”

Ona irileşmiş gözlerle bakanlara kızgın bakışlarla karşılık verdi. “Ben Orta Diyar’ın İtirafçı Ana’sıyım. Sizlerin anası, kız kardeşi ve doğmamış kızıyım. Benimle beraber ölmenizi ve intikamımızı alarak tekrar dirilmenizi buyuruyorum.”

Kahlan eliyle bir yay çizdi. “Sizler, bu davada bana katılanlar, benimle beraber öldünüz. Hayatlarımız sadece intikamla geri alınabilir. Düşmanımız yaşadığı müddetçe bizler ölüyüz. Bu savaşta hayatımızı kaybetmemiz mümkün değil çünkü hayatımızı zaten bugün, şuracıkta kaybettik. Ancak Ebinissia’yı mahvedenlerin her biri katledildiği zaman tekrar yaşayabiliriz. O vakte kadar yaşamıyoruz.”

Önünde toplanmış, sözlerini dikkatle dinleyen adamların vakur yüzlerine baktı. Ilık bir rüzgâr esince, kanlı kurt postu yanağına sürtündü. Kahlan bıçağını çekerek herkesin göreceği biçimde havaya kaldırdı. Onu kalbinin üzerine yerleştirdi.

“Öyleyse ant içelim, Ebinissia’nın artık ruhlarla beraber olan iyi halkı adına, Orta Diyar’ın iyi insanları adına!”

Adamların neredeyse tümü onu örnek alarak bıcaklarını kalplerine götürdü. Yedisi hariç, onlar homurtuyla söverek Mosle’a katıldı. Yetmiş altı.

“Acımasızca intikam alacağız, ta ki tekrar yaşayana dek!” diye ant içti Kahlan.

Önündeki her adam gür sesleriyle andı tekrarladı, tek bir ağızdan kusursuz bir uyumla.

“Acımasızca intikam alacağız, ta ki tekrar yaşayana dek!” Kükreyerek sarf ettikleri sözler sabah ayazında yankılandı.

Kahlan, adamlarını peşine takarak geçide doğru uzaklaşmadan önce William Mosle’in omzunun üzerinden dönüp baktığını gördü.

Dikkatini önündekilere verdi. “Hepiniz ant içtiniz. Bu gece Düzen’in adamlarını öldürmeye başlıyoruz. Gözlerinin yaşına bakılmasın. Esir almak yok.”

Bu kez tezahüratlar yükselmedi. Adamlar pürdikkat dinliyordu.

“Alışık olduğunuz şekilde, ihtiyaçlarınızı ve erzaklarınızı taşıyan arabalarla artık seyahat etmemeliyiz. Yalnızca taşıyabildiğimiz kadarını yanımıza almalıyız. Ormanda, dar geçitlerde yol alabilmemiz

gerekiyor ki avlamaya çıktığımız adamlara üstünlük sağlayabilelim. Niyetim, tıpkı avlanan kurtlar gibi, onlara her yönden saldırmak. Yine eşgüdümlü avlanan kurtlar gibi, onları sürüp yönlendireceğiz, avlarını sürüp yönlendiren kurtlar misali.

“Sizler buralısınız. Cıvardaki ormanları ve dağları biliyorsunuz. Çocukluğunuzdan beri oralarda avlanıyorsunuz. Bilginizden faydalanacağız. Düşman ise yabancı bir bölgede, kalabalık gruplar halinde arabalarıyla geçebilecekleri geniş boğazlara yöneliyorlar. Artık onlar gibi bizi yavaşlatan şeylerimiz olmayacak. Yöreyi kurtlar gibi kuşatarak etraflarını saracağız.

“Arabalardaki eşyalarınızı ayırıp taşıyabileceklerinizi çantalarınıza koymalısınız. Ağır zırhları bırakın, hem taşınması çok zahmetli hem de başka türlü bir çatışmaya gireceğiz. Seri hücumla elverişli hafif zırhlar giyebilirsiniz. Taşıyabildiğiniz kadar yiyecek alın.

“Likör ya da bira almayacaksınız. Ebinissia halkının öcünü aldığınızda istediğiniz kadar içebilirsiniz. O zamana dek içmeyeceksiniz. Herkesin sürekli tetikte olmasını istiyorum. Düşmanımız tümüyle kırıandan geçirilene dek bize rahat yok.

“Kalan yiyeceğin bir kısmı nispeten küçük birkaç arabaya bölüştürülebilir, onlarda silah ya da zırh olmasın. O arabaları düşmana teslim edecek gönüllülere ihtiyaç duyacağız.”

Adamlar şaşkınlıkla mırıldandı, kafaları karışmıştı.

“İleride bir yol ayrımı var. Çatalı geçip de Cellion yoluna saptıklarında gıda ve bira taşıyan arabalar diğer yola sapıp kestirmeden geçecek ve önlerine çıkacak. Öncü birlik yaklaşıp dek bu arabalarda pusuya yatacaksınız, sonra sizi görebilsinler diye yollarına çıkacaksınız. Keşif kolu sizi fark edip peşinize düşünce arabaları bırakıp kaçacaksınız. Bırakın yiyeceklerle birayı alsınlar.

“İmparatorluk Düzeni birayı neredeyse tüketmiş durumda, bu gece şansları yaver gittiği için kutlama yapacaklardır. Sarhoş olacaklarını umuyorum. Onlara sarhoşken saldırmak istiyorum.”

Adamlar bu haberi sevinçle karşıladı.

“Şunu aklınızdan çıkarmayın: Bizler bir boğayı devirmeye çalışan bir kurt sürüsüyüz. Bunu tek hamlede başaracak kadar güçlü olmasak da onu bitap düşürerek yerlerde sürükleyecek ve öldüreceğiz. Tek bir

dalaşmadan ibaret olmayacak. Aksine, postuna sürekli dış geçirerek her defasında küçük lokmalar koparacağız, onu yaralayıp kan kaybından zayıflatacağız ki en sonunda üstünlük sağlayıp onu öldürebilelim.

“Bu gece, karanlığa sığınarak kamplarına sızacak ve onlara ani bir darbe indireceğiz. Tertipli bir eylem olacak, rastgele bir cinayet değil. Bir hedef listesi oluşturacağız. Amacımız boğayı zayıf düşürmek. Büyücüyü saf dışı ederek onu kısmen kör ettim bile.

“Gözcüler ve kolcular ilk önce indirilecek. Mümkün olduğunca çok adamımız onların kılığına girecek. Onlar da kampa girip hedeflerimizi belirleyecekler.

“İlk ihtiyacımız olan şey, karşı saldırı kabiliyetlerini yavaşlatmak. Süvari birliğince çiğnenmemizi istemiyorum. Atlarını murdar etmemiz gerek. Hayvanları öldürmekle vakit harcamaya lüzum yok, bacaklarını kırmak yeterli. Erzaklarını da yok etmemiz lazım. Besin ihtiyacımızı avlanarak ve civar çiftliklerle köylerden satın alarak giderebilecek kadar küçük bir orduyuz ama onların büyüklüğündeki bir ordu için daha fazlası gerekir. Erzaklarını yok edersek zayıf düşeceklerdir.

“Ok imalatçılarını ve yaycılarını, zemberek ustalarını ve demircilerini; yayları, okları ve diğer silahları imal edip onarabilen tüm zanaatkarlarını öldürmeliyiz. Okların yeikleme işlemi için kaz tüyü çuvallar bulunduruyorlar. Çuvallar çalınmalı ya da yakılmalı. Yapılamayan her ok, bizi ölümden bir adım uzaklaştırır. Yay desteleri imha edilmeli. Çağrı borularını bulabilerseniz kırın, borazancıları da öldürün. Bu sayede haberleşme ve uyumlu hareket yeteneklerini kaybedecekler.

“Kargıları, mızrakları ve argonları desteler halinde bir arada duruyor olacak. Bir balta ya da kılıçla beş saniyede birkaç darbe indirdiniz mi çoğu mahvolur. Ağır baltalar ve topuzlar argonları hiç değilse bükerek kullanılmaz hale getirir. Kırılan her kargı ya da mızrak, sizi ölümden bir adım uzaklaştırır. Çadırlarını yakacağız ki açıkta kalıp üşüsünler, arabalarını yakacağız ki tüm erzaklarını yitirsinler.

“En önemlisi de subayları. Bu gece bin adam yerine bir subayı öldürmeyi yeğlerim. Subaylarını öldürebilirsek hantallaşıp yavaşlarlar, ne yapacaklarını şaşırırlar.

“Hepsinden öte, amacımız yüreklerine korku salmaktır. Bu adamlar korkmaya alışık değil. İnsanlar korktuklarında hata yaparlar. O hatalar da ölümlerine sebep olur. Niyetim onları dehşete düşürmek. Nasıl yapacağını daha sonra anlatacağım.

“Tüm hazırlıkları tamamlamanız için birkaç saatiniz var, ardından harekete geçeceğiz. Gözcülerin iki misli uzakta konuşlanmalarını istiyorum. Onların ilerisinde de kolcular dursun. Düzen’le temas halinde kalacak izciler istiyorum. Düşmanın nerede olduğundan sürekli haberdar olmak istiyorum. Herhangi bir sürprizle karşılaşmak istemem. Ne kadar masum görünürse görünsün, gördüğünüz ya da rastladığınız her şeyden haberim olacak. Bir tavşan fazla yükseğe mi sıçradı, haberim olacak. Onları faka bastıracağız derken bizi faka bastırmalarını istemem. Hiçbir şeyi göz ardı etmeyin. İyi ruhlar sizlerle olsun. Haydi, işe koyulun.”

Adamların hepsi hareketlendi, etrafı ayak sesleri ve konuşmaların gürültüsü kapladı. İki subaydan biri paltosunun düğmelerini çözerek etrafındaki adamlara emirler vermeye başladı.

“Teğmen Sloan.” Adamları emirleri yerine getirmek üzere uzaklaşırken kafasını kaldırıp baktı. “Gözcüleri ve kolcuları hemen hallet. Beyaz boya ya da kireç hazırlamayı bilen adamlarına söyle gerekli teçhizatları toplansınlar. Geniş küvet gibi şeylere ihtiyacımız olacak. Çadırların içini ısıtmak üzere taşlar ısıtılsın.”

Adam onun garip talimatlarını sorgulamadı. “Başüstüne İtirafçı Ana.”

“Bira ve yiyecek taşıyacak küçük araçların hazırlanmasını sağla ama yola çıkarmadan önce emrimi bekle.”

Adam yorum yapmadan yumruğunu göğsüne götürdü ve işleri halletmek üzere hızla uzaklaştı.

Kahlan’ın dizlerinin bağı her an çözülecekmiş gibiydi. Uykusuzluktan ve gecenin büyük bölümünü at sırtından geçirmekten öyle yorgundu ki gözlerini güçlkle açık tutabiliyordu, yüreğini ağzına getiren dehşet ve yaptığı onca şey de cabası. Omzu, tam koltuğunun altındayken mızrağın parçalandığı yerden ağrıyordu. Onu ayakta tutmak için çaba göstermekten bacak kasları titriyordu.

Zihnen de tükenmişti. Tedirginlik, sadece tüm Orta Diyar adına verdiği savaş kararının büyüklüğünden değil, aynı zamanda bu adamları galeyana getirip hayatlarını feda etmelerini istemesi yüzündendi, gücünü iyice tüketmişti. Havanın alışılmadık ılıklığına rağmen kürk harmanisinin içinde ürperiyordu.

Yüzbaşı Ryan ona doğru yaklaştı. Chandalen, Prindin ve Tossidin arabanın önünde durmuş onu izliyorlardı.

Yüzbaşı Ryan utangaç bir gülümsemeyle baktı. “Hoşuma gitti.”

Arabadan aşağı atladı ve elini Kahlan’a uzattı. Kahlan uzatılan ele aldirmayarak onun peşinden aşağı atladı ve şansının yaver gitmesiyle ayakta durmayı başardı. Delikanlının uzattığı yardım elini kabul edemezdi, şimdi olmaz, az sonra yapacağı şey nedeniyle olmaz.

“Şimdi Yüzbaşı, hiç hoşuna gitmeyecek bir emir vermem gerekiyor.” Onun mavi gözlerine baktı. “Mosle ve onunla beraber gidenlerin peşinden adam göndereceksin. Eylemin üstesinden gelebilecek kadarını göndersen yeter.”

“Eylem?”

“Öldürülmeliler. Göndereceğin birliğe talimat ver, Mosle’in adamlarına katılacakmış gibi yapsınlar, böylece adamların onlara yaklaşıncaya kaçmazlar. Ormana kaçmaları ihtimaline karşı, arkalarından bir süvari birliği gönder ama gözden ırak olsunlar. Etrafları sarılınca öldürün. Yetmiş altı kişiler. Cesetleri sayıp hepsinin öldüğünden emin olun. Teki bile kaçarsa canım çok sıkılır.”

Delikanlının gözleri irileşti. “Ama İtirafçı Ana...”

“Bunu keyfimdendir yapmıyorum Yüzbaşı. Emirleri duydun.” Üç Çamur Adam’a döndü. “Prindin, sen de göndereceği adamlarla git. Saf değiştirenlerin kırıandan geçirildiklerinden emin ol.”

Prindin ciddi bir ifadeyle başını salladı. Verilen emrin nahoş bir zorunluluktan kaynaklandığını anlıyordu.

Yüzbaşı Ryan panik içindeydi, gerilmişti. “İtirafçı Ana... O adamları tanıyorum. Uzun zamandır bizimle beraberlerdi. Gitmekte özgür olduklarını söylemişsiniz! Yapamayız...”

Kahlan, Yüzbaşı’nın koluna dokundu. Adam ima edilen tehlikeyi derhal fark etti. “Hayatlarınızı kurtarmak için gerekeni yapıyorum.

Emirlere itaat edeceğine dair söz verdin.” Biraz sokuldu. “Sakın o yetmiş altı kişinin arasına katılayım deme.”

Adam sonunda başını sallayınca Kahlan elini çekti. Yüzbaşı'nın gözleri her şeyi söylüyordu. Dalgalar halinde nefret yayılıyordu.

“Öldürmelerin kendi adamlarımızdan başlayacağını bilmiyordum,” diye fısıldadı.

“Başlamıyor. Düşmanla başlıyor.”

Yüzbaşı Ryan öfkeyle parmağını uzatıp geçidin yukarısını gösterdi. “Düzen'in tersi istikamette ilerliyorlar!”

“Düşmana gözlerinin önünde gideceklerini sanmıyorsun herhalde? Dolambaçlı yoldan gidecekler.” Kahlan döndü ve kendisi için hazırlanan çadıra doğru uzaklaştı.

Yüzbaşı Ryan, arkasında Chandalen, Prindin ve Tossidin'le birlikte isteksizce peşine takıldı. “Madem o kadar endişeliydiniz, gitmelerine ne diye izin verdiniz? Ayrılımlarından önce öldürtseydiniz ya!”

“Çünkü bizimle ilişkisini kesenlerin dostlarını nasıl yüzüstü bıraktıklarını göstermelerini istedim.”

“Tüm ‘hainler’in ayrıldığını nereden biliyorsunuz? Aramızda casuslar ya da suikastçılar olabilir.”

“Evet, olabilir. Ancak elimde şu an kanıt yok. Anlarsam icaplarına bakarım.”

Kahlan çadırın önünde durdu. “Eğer o adamlar hakkında yanıldığımı düşünüyorsan, seni temin ederim ki yanılmıyorum. Yanılıyor olsam bile, ödenmesi gereken bir bedel bu. Gitmelerine izin verirse, içlerinden teki bile bize ihanet ederse bu gece hepimiz tuzağa düşürülerek öldürülürüz. Biz de ölürsek uzunca bir süre Düzen'i durdurabilecek hiç kimse kalmaz. Kaç bin kişinin ölümüne sebep olur bu dersin Yüzbaşı? Eğer o adamlar masumsa korkunç bir hata etmiş olurum ve yetmiş altı masum insan ölür. Haklıysam adını bilmediğimiz binlerce masum insanın hayatını kurtarmış olacağım. Emirleri duydu. Gereken yapılsın.”

Yüzbaşı Ryan öfkeden titriyordu. “Umarım sizi bunun için affetmemi beklemiyorsunuzdur.”

“Hayır, beklemiyorum. Sadece emirlerime itaat etmeni bekliyorum. Benden nefret etmen umurumda değil Yüzbaşı. Umurumda olan tek şey, nefret edebilecek kadar yaşaman.”

Delikanlı sesini çıkarmadan öfkeyle dişlerini gıcırdattı.

Kahlan çadırın eteğini tuttu. “Yüzbaşı, öyle yorgunum ki ayakta zor duruyorum. Birkaç saat uyumam lazım. Ben dinlenirken çadırın etrafına bir nöbetçi konulsun.”

Genç adam öfkeyle bakıyordu. “Nöbetçilerden birinin düşman olmayacağı ne malum? Sizi uykunuzda öldürebilirler.”

“Bir ihtimal. Öyle bir şey olursa bu üç adamdan biri intikamımı alacaktır.”

Yüzbaşı Ryan irkilerek Çamur Adamlara baktı. Öfkesinden onları unutmuştu.

Chandalen oğlana tek kaşını kaldırarak baktı. “Önce gözlerine kürdanlar saplarım ki açık kalsın, ona yapacaklarımı görsün diye.”

Teğmen Hobson elinde bir kâseyle koşturarak geldi. “İtirafçı Ana, size biraz yahni getirdim. Bir şeyler yemek istersiniz diye düşündüm. Sıcak bir şeyler.”

Kahlan ona zoraki gülümsedi. “Teşekkür ederim Teğmen ama öyle yorgunum ki bir lokma dahi yutacak halim yok. Sıcak tutabilir misin, dinlendikten sonra yiyeyim?”

“Elbette İtirafçı Ana.”

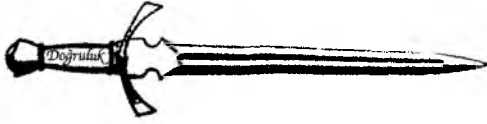
Yüzbaşı Ryan’ın kızgın gözleri sırtan teğmene kaydı. “Seninle bir işim var Hobson.”

“İki saat,” dedi Kahlan. “Sonra beni uyandırın. O vakte kadar üzerinize düşen işlerle meşgul olun.”

Eteği kaldırıp çadıra girdi, döşegün üzerine âdeta yığıldı. Bacaklarını battaniyeyle örtüp kürk harmanisini başına kadar çekti, karanlığa gömüldü. Küçük, mahrem karanlığında titredi.

Richard’ın ona beş dakikalığına sarılması için şuracıkta canını verirdi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Richard'ı kollarında sıkıca kucaklamış öpüyordu, zihninde huzur ve keyiften başka hiçbir şey yoktu, tam o anda bağırma sesleri duydu. Richard gitmişti. Külçeleşen kolları boştu.

Doğrulup battaniyeyi itti, bir an bocaladı, nerede olduğunu anlayamadı, sonra anımsadı. Kusacakmış gibi hissediyordu.

Keşke sıcak bir banyo yapabilseydi. En son yaptığı banyoyu anımsayamıyordu. Gözlerini ovalarken Yüzbaşı Ryan kafasını çadırdan içeri uzattı.

“Ne kadar oldu?” diye homurdandı Kahlan. “Ne kadar uyumuşum?” Battaniyeyi kenara attı.

“Birkaç saat, aşağı yukarı. Dışarıda sizi bekleyen birisi var.”

Çadırın hemen dışında bir grup adam bekliyordu. Benzi atmış Teğmen Hobson aralarındaydı. Tam ortalarında Mosle duruyordu, elleri bağlı, ağzı tıkalı, kollarından da askerler tutuyordu. Panikle etrafına bakınıyordu. Ağız tıkacının altından bağırmaya çalışsa da meramını anlatamıyordu.

Kahlan öfkeyle Yüzbaşı Ryan'a baktı.

Oğlan başparmağını kemerine takmış öylece dikiliyordu. “Bu adamı bizzat idam etmek isteyeceğinizi düşündüm İtirafçı Ana. Madem

canınızı bu kadar sıkılmış, buyurun.” Bıçağını kabzasından Kahlan’a uzattı.

Kahlan bıçağa aldırmayarak Mosle’ı tutan adamlara döndü. “Bırakın ve uzaklaşın.”

Hâlâ uykuda gibiydi, sanki hâlâ rüyadaydı. Ama değildi. Seçeneği yoktu.

Adamlar geri çekilirken Kahlan uzanıp Mosle’ı kolundan yakaladı. Adam korkuyla bir an donakaldı, sonra kurtulmak için debelendi.

Ne var ki kaçabilecek zamanı yoktu. Kahlan artık onunla temas halindeydi. Kahlan’a aitti. İtirafçı Ana’nın gücü canlanırken mahmurluğu uçup gitti. Yapmak üzere olduğu şey için hiç tereddüt etmedi; başka şansı yoktu. Niyetlenmişti bir kez. Güce teslim oldu.

Kampın gürültüsü –kolanların şıkırtısı, arabalardaki yüklüklerden sürüyerek çıkarılan ahşap sandıkların hışırtısı, kanırtarak açılan başka sandıkların çatırtısı, tekerleklerin gıcırtısı, atların kişnemesi, binlerce askerin ayak sesleri, konuşmaları, toynak takırtıları, bileylenen çeliğin sesi, yanan odunların patırtısı, kendi kalbinin gümbürtüsü–hepsi susuverdi.

Zihnindeki sessizlikte geriye sadece güç kaldı. Mosle’in kaslarının tuttuğu yerden gerildiğini hissedebiliyordu. Adamın hiç şansı yoktu. Kahlan’a aitti.

Zihni sessizleşmiş, tenhalaşmıştı ve huzurluyken daha önce defalarca yaptığı gibi, gücünü, büyüü serbest bırakıp önündeki adama yöneltti.

Güç adamı vururken havada şiddetli bir dalgalanma oldu. Sessiz bir şimşek çaktı. Mosle ve Kahlan’ın etrafındaki kar tabakası dalgalar halinde kabarıp titreşti, sonunda tekrar sönüp duruldu.

Eski kişiliğinden eser kalmayan Mosle, Kahlan’ın önünde dizlerinin üzerine çöktü, ıslak karların içine. Ağzındaki tıkaç yüzünden İtirafçı Ana’nın emrinde olduğunu söyleyemediği için alnı panikle kırıştı. Burnundan soluyor, Kahlan’ı memnun edemeyeceği kaygısıyla dehşet içinde nefes almaya çabalıyordu. Kamp ahalisi taş kesilmiş, pür dikkat Kahlan’ı seyrediyordu. Kahlan tıkaç adamın ağzından çıkardı.

Rahatlayan adamın gözlerinden yaşlar boşandı. “Sahibe,” diye fısıldadı hırıltıyla. “Ne olur sahibe, emredin. Lütfen size nasıl hizmet edebileceğimi söyleyin.”

Donakalan yüzlerce yüz korku içindeki gözlerini Kahlan’a dikmişti. Kahlan önünde diz çökmüş adama başını eğerek baktı. İtirafçı edasını takındı. “Bu kamptan ayrıldıktan sonra ne yapmayı tasarladığınızı tüm gerçeğiyle bana anlatırsan memnun olurum William.”

Adamın yüzü keyifle parladı, yanaklarından yaşlar boşanmaya devam etti, hani kolları arkadan bağlı olmasa minnetle bacaklarına da kapanırdı.

“Ah, elbette sahibe, izin verin de anlatayım.”

“Anlat bakalım.”

Kelimeleri yuta yuta bir çırpıda anlatıverdi genç adam. “İmparatorluk Düzeni dediğiniz diğer adamların kampına gidecek ve onlara katılmayı teklif edecektim. Tüm adamlarımı da yanımda götürecektim ki onlar da katılabilisin. Galealıların acemi birliğini ve planlarınızı onlara anlatacaktım, böylece gözlerine girecektik ve aralarına katılmamıza izin vereceklerdi. Şansın onlardan yana olduğunu düşünüyordum, ölmek istemiyordum, bu yüzden onlara katılacaktım. Adamlarımla saflarını kuvvetlendirirsem gözlerine girerim diye düşündüm. Sizi ezmelerine yardım edebilirsek memnun olurlar diye düşündüm.”

Aniden hıçkırıklara boğuldu. “Ah, sahibe, size zarar vermeye kalkıştığım için ne olur kusura bakmayın. Sizi öldürmelerini istiyordum. Ah, sahibe, kötülüğünüzü düşündüğüm için ne olur kusura bakmayın. Kendimi size nasıl affettirebilirim, lütfen söyleyin sahibe. Her şeyi yaparım. Yeter ki emredin, başım üstüne. Lütfen sahibe, dileyin benden ne dilerseniz.”

“Ölmeni diliyorum,” diye fısıldadı Kahlan buz gibi sessizlikte. “Şuracıkta.”

William Mosle iki büklüm olup Kahlan’ın çizmelerine kapandı ve ani kasılmalarla çırpındı. Bitmek bilmeyen, ısırap verici birkaç saniyenin ardından son nefesini vererek yığılıp kaldı.

Kahlan bakışlarını kocaman gözlerle bakan Yüzbaşı Ryan’a, Prindin’e ve arkasında hâlâ benzi atmış halde duran Teğmen Hobson’a

kaydırdı. Chandalen de Prindin'e öfkeyle bakıyordu. Kahlan onun dilinde konuştu.

"Prindin, hepsinin öldürüldüğünden emin olmanı istemiştin. De-diğimi neden yapmadın?"

Adam gayriihtiyari omuz silkti. *"Bunu akıllarına koymuşlar. Yüz-başı Ryan, adamlarına bu hariç diğer hepsini öldürmelerini, onu da sana getirmelerini söylemiş. Ayrıldığımız sırada haberim yoktu, yoksa söylerdim. Yaya iki yüz kişiydiler, bir yüz kadarı da atlıydı. Dedim ya, bunu akıllarına koymuşlardı bir kez, önlememe imkân yoktu, adamı kendim öldürebilirdim tabii, sonra bu yüzden beni öldürebileceklerini, sizden ayrı düşeceğimi ve sizi koruyamayacağım ihtimalini düşündüm. Öte yandan, haklı olduğumu bildiğimden adamların iyi bir dersi hak ettiklerini düşündüm."*

"Kaçan oldu mu?"

"Hayır. Ne kadar iyi iş becerdiklerine biraz şaşırdım. Becerikli adamlar. Zor bir işe kalkıştıkları halde ağlayıp zırlamadan hallettiler. Elllerinden kurtulan olmadı."

Kahlan derin bir nefes aldı. *"Anlıyorum Prindin. En doğrusunu yapmışsın."* Yan gözle Chandalen'e baktı. *"Chandalen de takdir edecektir."* Bu bir emirdi.

Rahatlayan Prindin gergin bir edayla gülümsedi. Kahlan'ın kızgın bakışları Yüzbaşı Ryan'a döndü.

"Tatmin oldun mu?"

Oğlan kaskatı duruyordu, benzi atmış, gözleri irileşmişti. *"Evet, İtirafçı Ana."*

Toplanan adamlara bir göz gezdirdi. *"Herkes tatmin oldu mu bari?"*

Kalabalıktan tek bir ağızdan olmasa da koro halinde bir *"Evet, İtirafçı Ana"* nidası yükseldi.

Aralarında ondan korkmayan birkaç kişi de varsa artık hiç kalmamıştı. Öyle bir halleri vardı ki hani bir dal parçası kırılrsa hepsi ürkek tavşanlar gibi kaçışacaktı. Muhtemelen çoğu büyüye ilk kez tanık olmuştu, üstelik harikulade, güzel bir büyü de değildi, göz korkutucu, çirkin bir büyüydü.

“İtirafçı Ana?” diye fısıldadı Yüzbaşı Ryan. Bıçağı uzattığı kolu havada asılı kalmıştı, bıçak da hâlâ elindeydi. “Emirlerinize itaatsizlik ettiğim için bana ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

Kahlan delikanlının kanı çekilmiş suratına baktı. “Hiçbir şey. Düzen’e karşı girdiğiniz savaşın ilk günüydü bu. Emrettiğim şeyin önemine çoğunuz ikna olmamıştı. Daha önce savaşmamışsınız, gerekseinimleri anlamıyordunuz. Bundan bir ders aldığınıza şükredip üstünde durmayacağım.”

Yüzbaşı Ryan yutkundu. “Sağ olun İtirafçı Ana.” Titreyen eliyle bıçağı kınına geri soktu. “Onunla beraber büyümüştük.” Elini Kahlan’ın ayakları dibindeki cesede doğru kaldırdı. “Aynı yol üzerinde, bin beş yüz metre arayla yaşıyorduk. Daima beraber balığa çıkar, beraber avlanırdık. Çiftlik işlerinde birbirimize yardım ederdik. Bayram günlerinde ikimizin de giydiği en güzel ceketler hep aynı renkte olurdu. Biz hep...”

“Üzgünüm Bradley. İhanetin ya da kaybın acısını zaman dışında hiçbir şey telafi edemez. Dediğim gibi, savaş adil değildir. Düzen’in adamları savaş açmamış olsaydı belki de bugün arkadaşınla beraber balık avlıyor olurdu. Düzen’i suçla ve diğerlerinin gibi arkadaşının da intikamını al.”

Delikanlı başını salladı. “İtirafçı Ana? Yanılmış olsaydınız ne yapardınız? Mosle’in düşmana gitmediği anlaşılırdı ne yapardınız?”

Kahlan, oğlan kafasını kaldırıp kendisiyle göz göze gelene dek onu süzdü. “Muhtemelen uzattığın bıçağı alıp seni öldürürdüm.”

Afallamış genç adama arkasını döndü ve elini onun yanında duran delikanlının omzuna koydu. “Teğmen Hobson, zor bir işin üstesinden geldiniz, farkındayım. Prindin iyi iş başardığınızı anlattı.”

Genç adam ağlamaklıydı, yine de sırtını gururla dikleştirdi. Kahlan onun henüz doğru dürüst sakalının bile çıkmadığını fark etti. “Teşekkür ederim İtirafçı Ana.”

Dönüp kendisini seyreden yüzlerce askere baktı. “Sizin işiniz gücünüz yok mu?”

Uykudan uyanmışçasına hepsi tekrar kıpırdanmaya başladı, önce yavaşça, sonra bir telaştır aldı yürüdü kampı.

Hobson yumruğunu göğsüne götürüp selam verdi ve işinin başına döndü. Mosle'i getiren adamlar cesedi ortadan kaldırdı. Diğerleri talimatları almak üzere Chandalen ve iki kardeşin yanına gitti. Yüzbaşı Ryan, Kahlan'la baş başa kalmış, işinin başına dönen herkesin ardından bakıyordu.

Bütün gece yağmurda bırakılmış yay ipleri gibi, Kahlan'ın bacaklarında derman kalmamıştı. Dinlenmiş ve zindeyken bile bir İtirafçı'nın gücünü kullanması onu tüketirdi. Zaten yorgunken kullanması ise tehlikeli biçimde yıpratıcıydı. Ayakta güçlükle duruyordu.

Bütün geceyi at sırtında geçirmekten ölesiye yorgundu, düşman kampına kadar gidip dönmüştü, onlarla çatışması da cabası. Biraz daha uyuması lazımdı. Gücünü kullanması kısacık şekerlemeyi de boşa harcamıştı. Kalan gücünü onsuz da halledilebilecek bir şey için harcamıştı.

Belki de soğuktan ve epey zorlu koşullarda seyahat etmektendi ama son günlerde her zamankinden daha yorgun gibiydi. Belki Prindin'den biraz daha çay yapmasını rica edebilirdi.

"Sizinle biraz konuşabilir miyim İtirafçı Ana?" diye sordu Yüzbaşı Ryan.

Kahlan başını salladı. "Ne var Yüzbaşı?"

Delikanlı önü iliklenmemiş paltosunun eteklerini kenara iterek ellerini arka ceplerine soktu. Bakışlarını kaçırarak kırıbalı dolduran adamlara baktı. "Sadece özür dilemek istiyorum. Yanılmışım."

"Anlaşıldı Bradley. Dostundu. Bir dosttan kötülük geleceğine inanmak zordur. Anlıyorum."

"Hayır, ondan değil. Babam daima insanın bu dünyada her şeyden önce hatalarını kabullenmesi gerektiğini söylerdi."

Ayaklarını yere sürterek etrafına bakındı, sonunda mavi gözlerini Kahlan'a çevirdi. "Mosle'i size itaat etmediği için öldürmek istediğinizi sanarak hata ettim. Size itaat etmek istemediği için ona kin güttüğünüzü düşündüm. Hata ettim, özür dilerim. Hata edenin siz olduğunuzu düşündüğüm için üzgünüm. Bunun için sizden nefret edeceğimizi bile bile, bizi korumaya çalışıyordunuz. Şey, sizden nefret etmiyorum. Umarım siz de benden etmiyorsunuzdur. Bu savaşta size

eşlik etmekten onur duyuyorum. Umarım bir gün sizin yarınız kadar akıllı ve sizin kadar cesur biri olurum da o bilgelikten faydalanırım.”

Kahlan usulca içini çekti. “Senden sadece birkaç yaş büyüğüm ama kendimi ihtiyar bir kadın gibi hissetmeme neden oldun. Anladığına sevindim. Bunca zahmete değen küçük bir memnuniyet. Düzgün bir subaysın, iyi yerlere geleceksin.”

Delikanlı gülümsedi. “Tekrar barıştığımıza sevindim.”

Bir asker yanlarına yaklaştı, Yüzbaşı elini sallayarak öne çıkmasını işaret etti. “Ne var Çavuş Frost?”

Çavuş Frost yumruğunu kalbine götürerek selam durdu. “Birkaç adam gönderdik, terk edilmiş bir ahırda biraz tebeşir ve badana yapmaya yetecek başka şeyler buldular. Karışımı yapabileceğimiz ahşap küvetler temin ettik. Büyük olsun istemiştiniz. İçinde banyo yapılabilecek kadar büyükler.”

“Bu küvetlerden kaç tane var?” diye sordu Kahlan.

“Bir düzine, İtirafçı Ana.”

“Küvetleri yan yana dizin ve her birinin etrafına birer çadır gerin. Elinizdeki en büyük çadırları kullanın, komuta çadırları bile olur. Badanayı sıcak suyla hazırlayın ve ısıtılmış taşları çadırların içine yerleştirin, içerisi mümkün olduğunca sıcak kalsın. Her şey tamam olunca bana haber verin.”

Malum soruları kendine saklayan Çavuş selam durarak hızla işinin başına döndü.

Yüzbaşı Ryan meraklı bir edayla kaşlarını çatmıştı. “Badanayla ne işiniz var?”

“Daha yeni barıştık, hemen berbat etmeyelim. Hazırlıklar bitince anlatacağım. Arabalar hazır mı?”

“Hazırlanmıştır.”

“Öyleyse görmem gerek. Gözcüleri ve kolcuları gönderdin mi?”

“İlk yaptığım şeydi.”

Arabalara doğru giderken yanına sürekli adamlar gelip bir şey söylüyordu: “Araba tekerleri, İtirafçı Ana. Yakıp yıkarken tekerleri de parçalamalıyız.” “Savaş sancakları, seferber olamasınlar diye onları da yakmamız gerekmez mi?” “Hava soğuyunca dunsunlar diye yedek

giysilerini de yaksak olmaz mı?” “İçme sularına gübre katalım, kar eritmekle vakit kaybetsinler.” Yüzlerce değişik fikirle geliyorlardı, aralarında saçmalayan da vardı, kayda değer şeyler söyleyen de. Kahlan hepsini dikkatle dinleyip fikrini dürüstçe belirtti, hatta birkaçına onay da verdi.

Teğmen Hobson, elinde teneke bir kâseyle bir koşu yanlarına geldi. Kahlan'ın ihtiyaç duyduğu en son şeydi.

“İtirafçı Ana! Yahniyi sizin için sıcak tuttum!”

Yüzü ışıldayan oğlan, kâseyi yürümeyi sürdüren Kahlan'a uzattı. Kahlan minnettar görünmeye çalıştı. Oğlan yanında yürüyor, sırtıtarak ona bakıyordu. Genç kadın zorla bir kaşık aldı ve tadının harika olduğunu söyledi. Tüm mesele lokmayı yutabilmekteydi.

Gücünü kullandıktan sonra bir İtirafçı'nın toparlanabilmesi için zaman gerekirdi. Bazıları için günler sürerdi, Kahlan için birkaç saati buluyordu. Dinlenmek, tabii fırsat bulabilirse, gücünü harcayan bir İtirafçı için en iyi şeydi. Azıcık dinlenmesi de boşa gitmişti. Artık dinlenemezdi, muhtemelen bu gece hiç fırsatı olmayacaktı.

Gücünü geri toplarken bir İtirafçı'nın ihtiyaç duyduğu en son şey yiyecekti. Enerjisini güç toplamak yerine gıdaya yönlendirmesine sebep olurdu. Önündeki yahni tasından kurtulmanın bir yolunu bulması gerekiyordu, aksi takdirde utançtan yerin dibine geçecekti.

Neyse ki bir kaşık daha yutmak zorunda kalmadan arabalara ulaştı. Teğmen Hobson'dan Chandalen ile iki kardeşi yanına çağırmasını rica etti. Delikanlı uzaklaşınca taşı yüklükte fıçılardan durduğu rafa bırakarak arabanın içine tırmandı.

Fıçıları sayarken eliyle Yüzbaşı Ryan'ı yanına çağırdı. “Birkaç adam getir. Üst rafları boşaltsınlar ki elimizde ne var iyice görelim. Fıçıları alt rafa dizesinler ve tıplarını açsınlar.” Yüzbaşı adamlara işaret ederek yanına çağırırken Kahlan, “Chandalen size *troga* yaptırdı mı?” diye sordu.

Troga, iki ucundaki ahşap kulpları arasına ip ya da tel bağlanmış, basit ama sağlam bir araçtı. Bir adamın başının üzerinden aşırıp ilmek yapabileceğiniz yeterli uzunluktaydı. Arkadan saldırap ilmeği geçirerek kulpları iki yana çekerdiniz. Telden yapılmışsa, boyun eklemlerine düzgün geçirilmişse, bir de kullanan adam yeterince güçlü kollara

sahipse, *troga* gıkını dahi çıkarmasına fırsat bırakmadan bir insanın kellesini uçurabilirdi. Telden yapılmasa bile ya da kullananın kolları güçlü olmasa da kurban yine de çıt çıkaramadan öldü.

Yüzbaşı Ryan elini paltosunun altından arkaya atarak telden yapılmış bir *troga* çıkardı ve Kahlan'a gösterdi. "Üzerimizde küçük bir tatbikat da yaptı. Nazik davrandı ama yine de üzerinde uyguladığı kişinin yerinde olmadığımı memnunum. Dediğine göre, o, Prindin ve Tossidin bunu gözcülerle kolcuları indirmek için kullanacaklar- mış. Sanırım onun gibi sinsice yaklaşılabileceğimize inanmıyor. Oysa çoğumuz avcılıkla uğraştık, hem de çok daha akıllı..."

Yüzbaşı Ryan bir çığlık atarak yerinden zıpladı. Arkasından sinsice yaklaşan Chandalen onu kaburgalarından dürtmüştü. Yüzbaşı böğrünü tutup Chandalen'e çatık kaşlarla baktı. Prindin ve kardeşi fıçıları indirmeye yardım etmek için arabaya çıktı.

"Bir arzun mu var İtirafçı Ana?" diye sordu Chandalen.

Kahlan elini uzattı. "*Bandularınızı* versenize. On adımlık zehri."

Adam alnını kırıştırarak kaşlarını çatsa da belindeki keseye uzanıp kemik kutuyu çıkardı ve eğilerek ona uzattı. Kardeşler de kendi kutularını çıkarıp uzattı.

"Bununla ne kadarını zehirleyebilirim? Kaç tane fıçıyı zehirleyebilirim?"

Chandalen, Yüzbaşı Ryan'ın yanından dolaşarak yuvarlak fıçıların üzerine çıktı ve dengede durdu. "İçkiye mi katacaksın?" Kahlan başıyla doğruladı. "Ama o zaman elimizde hiç kalmayacak. Bizde de kalsın. Lazım olabilir."

"Acil durumlar için biraz ayıracağım. Bu sayede ne kadarını öldürebilsek geriye savaştık o kadar az kişi kalır."

"Ama zehirli olduğunu anlayabilirler," dedi Yüzbaşı Ryan. "O zaman da sarhoş edemeyiz."

"Köpekleri var," dedi Kahlan. "O yüzden yiyecek de gönderiyorum. Emin olmak için köpeklere etleri atacaklar. Yiyeceği köpekler üzerinde sınıdıktan sonra içleri rahat edecektir ve bira için sabırsızlandıklarından dolayı içkinin de zehirli olabileceği ihtimali akıllarının ucundan bile geçmeyecektir diye umuyorum."

Chandalen fıçıları içinden saydı, sonra doğruldu. “Otuz altı tane. Her birine on iki *bandu*.” Düşünürken siyah saçlı başını kaşıdı. “Çok içmedikleri müddetçe onları öldürmeyecektir, yine de hasta eder.”

“Nasıl hasta? Ne yapar?”

“Halsizleşirler. Mideleri bulanır. Başları döner. Belki bazıları zehirlenmeden dolayı birkaç gün içinde ölür.”

Kahlan başını salladı. “İşimizi görür.”

“Ama bu adamların hepsine zar zor yeter,” dedi Yüzbaşı Ryan. “Sadece birkaçı bunu içecek.”

“Fıçıların bir kısmı arabayı yağmalayan birliğe gidecek, kalanı da üst rütbeliler arasında paylaştırılacak, ondan kalan da askerlere dağıtılacaktır. Peşinde olduklarım üst rütbeliler.”

Üst rafın hepsi indirilmiş, geriye sadece alt raf kalmıştı, tıkaçları çıkarılabilsin diye adamlar hepsini dik konuma getirdi.

“Fıçılardan altı tanesi niye daha küçük?”

“Onlar rom,” dedi Yüzbaşı.

“Rom? Soylu içeceği mi?” Kahlan gülümsedi. “Komutanlar önce romu alacaktır.” Açık fıçılardan birinin içini dikizleyip doğruldu. “Chandalen, tadını alırlar mı? Biraz daha koysam, garip bir tat alıp işkillenirler mi?”

Adam parmağını rom fıçısına daldırıp yaladı. “Hayır. Tadı yeterince acı. Acı şeyler *bandu*’nun tadını bastırır.”

Kahlan bıçağının sivri ucuyla Chandalen’in kutusundaki zehri altıya böldü. Rom bulunan küçük fıçılardan birinin açık ağzına bıçağının ucunu sıyrarak altı parçanın her birini içine bıraktı.

Chandalen seyrediyordu. “Küçük fıçılara o kadarı, adamları muhtemelen sabaha öldürür, ertesi günse kesinlikle ölürler. Yalnız elinde diğer altı fıçı için hiç kalmadı.”

Kahlan, Chandalen’e ait dibinde çok az *bandu* kalan kemik kutuyu geri verdi ve yüklükten aşağı indi. “Altı bira fıçısı zehir içermeyecek, bu yüzden romu içenlerin öleceğine kesin gözüyle bakabiliriz.” Tossidin’in kutusundaki zehri diğer on iki fıçıya bıçağıyla pay etti. “Tüm fıçıları karıştırıp üste koyun. Rom dipte kalmasın. Komutanların gözünden kaçarsa yerine birayı alabilirler.”

Kahlan son on iki fiçıya yöneldi ve Prindin'in kutusunu açtı. Başını kaldırdı. "Sende kalmamış ki. Seninkini ne yaptın?"

Prindin bu soruyu keşke hiç sormamış olsaydı der gibi bakıyordu. Belli belirsiz kıpırdandı. "Yola çıkarken aklım pek başımda değildi. Aceleniz vardı, ben de *bandu* kutumun dolu olup olmadığına bakmayı unuttum."

Chandalen yumruklarını beline dayayarak arabanın tepesinden öfkeyle baktı. "Prindin, sana kaç kez söyleyeceğim, ayaklarını yanına almayı unutursan yürüyüşe çıkabilir misin?"

"Önemli değil," dedi Kahlan. Araya girip Chandalen'in hesap sormasını engellediği için Prindin rahatlamış göründü. "Bu kadarı onları hasta eder. Önemli olan da bu."

Zehri fiçılara koyarken uzaktan ona seslenen adamları duydu. Son fiçıya zehri karıştırırken başını kaldırıp bakınca kocaman iki yük beygirinin tırıs adımlarla yaklaştığını gördü. Atlara eyersiz binen ve ona seslenen adamlara kaşlarını çatarak baktı.

Kuvvetli iki yük beygiri, bacaklarındaki uzun beyaz püskülleri ve gövdelerini kışın kaplayan boz rengi, gür tüyleriyle kabarmış gibi görünüyordu. Koşum takımları ve hamutları üzerlerindeydi ancak eyer kayışları yoktu. İkisinde de hamutlara yan kayışların bağlandığı yerden birkaç bağ zincir sarkıyordu. Etraftakiler bu tuhaf görüntüye bakakalmıştı.

Atlar Kahlan'ın önünde durunca biniciler zincir bağlarını kancalarından kurtarıp yere bıraktı. Kahlan atların bu zincirle hamut kısımlarındaki yan kayış kancalarından birbirine bağlı olduğunu ancak o zaman fark etti. Hiç böyle bir şey görmemişti. İki binici yere indi.

"İtirafçı Ana!" Sırıtmaları verdikleri selamı biraz aptalca kıldı. Kısacık kesilmiş kahverengi saçlarıyla ikisi de sıırım gibiydi. İkisi de on beşten büyük göstermiyordu. Sıcak hava yüzünden yün paltolarının düğmelerini çözmüşlerdi. Süs köpeklerinin üzerine çuval ne kadar oturursa, paltolar da onlara ancak o kadar oturuyordu. İkisi de heyecandan yerinde duramıyordu. Çok fazla yaklaşımdan pat diye durdular. Kahlan'dan korkmaları bile nefeslerini kesen heyecana ket vuramıyordu.

"Adlarınız?"

“Ben Brin Jackson, bu da Peter Chapman, İtirafçı Ana. Bir fikrimiz var, size göstermek istedik. İşe yarayacağını düşünüyoruz. Yaraya-
cağından eminiz. Akıllıca kullanıldığında kesinlikle yarayacaktır.”

Kahlan ışık saçan yüzlerin birinden diğerine baktı. “Neymiş işe yarayan?”

Brin soruyu duyunca âdeta keyifle yerinden sıçradı. Koskoca bey-
girlerin arasında, karın içinde yatan zinciri omuzlayıp kaldırdı. “Bu!”
Zincir bağının bir tutamını yerde sürüyerek ona uzattı. “İşe yarayacak
olan bu İtirafçı Ana. Kendimiz akıl ettik! Peter ve ben.” Ağır zinciri
yere bıraktı. “Göstersen Peter. Hayvanları ayır.”

Peter sırtarak başını salladı. Atını yan yan yürüterek yerdeki
ağır zincir havaya kalkana dek uzaklaştırdı. Hamutlardaki kancalara
bağlı zincir bel vererek ileri geri sallandı. Kahlan ve yanındaki tüm
adamlar, bu tuhaf teçhizatın ne işe yaradığını anlamaya çalışarak
kaşlarını çattı.

Brin zinciri işaret etti. “Arabaları bırakacağımızı söylemişsiniz.
Biz de Daisy ve Pip’i geride bırakmayı kesinlikle istemiyorduk. Onlar
atlarımız, Daisy ve Pip. Binicileri de biziz. Daisy ve Pip’ten en iyi
nasıl yararlanırsınız diye bir çare düşündük. Koşum zincirlerinin en
büyüklerini kapıp Morvan’a danıştık, demir ustasıdır, Morvan’dan bir
çift zinciri birleştirmesini rica ettik.” Bu her şeyi açıklıyormuşçasına
beklentiyi başını salladı.

Kahlan başını merakla oğlana doğru eğdi. “Dediğinizi yaptı, yani?”

Brin ellerini heyecanla açtı. “Atlarını saf dışı bırakmamızı söy-
lemişsiniz.” Elinde olmadan kıkırdadı. “İşte bu o iş için! Bu gece sal-
dıracağımızı söylemişsiniz. Atları tavlâ halatına bağlanmış olacak.
Daisy ile Pip’i tavlâ halatının iki yanından dörtlüyle süreceğiz, zincir
hepsinin bacaklarını kıracak. Tüm sırayı tek hamlede süpüreceğiz!”

Kahlan geriye kaykılıp kollarını kavuşturdu. Peter’a baktı. Bu
fikre onun da güveni tam olan delikanlı başını salladı. “Brin, atları
bu şekilde birbirine zincirleyip dörtlüyle gitmek, yerde sürüklediğiniz
zincirle de ağır şeylere çelme takmak bence çok tehlikeli.”

Genç adamın hevesi biraz kaçtı. “Ama zincir atları saf dışı bira-
kabilir! Yapabiliriz! Sizin için halledebiliriz!”

“İki bine yakın at olacak.”

Peter'ın hevesi daha da kaçmıştı. Brin bakışlarını ilk kez yere eğerken yüzünü buruşturdu. Omzunu kaşdı. “İki bin,” diye fısıldadı sonunda hayal kırıklığıyla.

Kahlan, Yüzbaşı Ryan'a baktı. Genç adam işe yarayıp yaramayacağını bilmediğini ima edercesine omuz silkti. Etrafta duran diğer adamlar yerlerinde kıpırdanıp çenelerini ovuşturarak teçhizatı anlamaya çalışıyorlardı.

“Asla işe yaramaz,” dedi Kahlan sonunda. Brin'in omuzları iyice çöktü. “Çok kalabalıklar. Böyle bir tuzak kurmak için daha fazla ata ihtiyacınız olacak.” Brin ve Peter yere eğdikleri kafalarını kaldırdı, ikisinin de gözleri irileşti. “Nasıl yapılacağını ikiniz bildiğinden, tüm yük beygirlerini ve binicilerini sizin ayarlamanızı istiyorum. Bu plan-
dan en iyi bu şekilde istifade edebiliriz.

“İhtiyacınız olan tüm arabaları ya da eyer kayışlarını kullanın. Biz zaten kullanmayacağız. Zincirleri hemen hazırlatın, sonra gün boyunca hepiniz alıştırma yapın. Zincirlerle çelme takacağınız şeyler hazırlatın. Ağır şeyler olsun ki beygirler bu işe alışsın. Tüm yaya ve atlı birliklerin aynı anda hareket edebileceği biçimde tatbikat yapmanız gerek.”

Peter öne çıkıp yüzü ışıldayan Brin'in yanında durdu. “Yapacağız İtirafçı Ana! Göreceksiniz! Başarabilirsiniz! Bize güvenebilirsiniz!”

Kahlan ikisine de ciddi bir ifadeyle baktı. “Kalkıştığınız şey tehlikeli. Ancak başarırısanız bize büyük fayda sağlayacak. Çoğumuzun hayatını kurtarabilir. Düşman süvari birliği ölümcüldür. Tam teçhizatlı olun ve tatbikata önem verin. Uygulamayı gerçeğe döktüğünüzde düşman sizi öldürmeye çalışacak.”

Delikanlılar yumruklarını kalplerine götürerek selam durdular, bu kez başları dikti. “Başaracağız İtirafçı Ana. Binicilerimize güvenebilirsiniz. Sizi yüzüstü bırakmayacağız. Düşman atlarını alaşağı edeceğiz.”

Kahlan'ın onayını aldıktan sonra atlarına geri döndüler. Kafa kafaya verip heyecanla fısıldaşarak işe koyuldular. Kahlan uzaktan bir atlının dörtnala kampa girdiğini gördü. Atlı, bir grup askere bir şey sormak için durdu. Adamlar Kahlan'ın tarafını gösterdi.

“Sadece birkaç aydır aramızdalar,” dedi Yüzbaşı Ryan. “Daha çocuklar.”

Kahlan ona tek kaşını kaldırarak baktı. “Onlar Orta Diyar uğruna savaşılan adamlar. İlk gördüğümde ben de senin için aynısını düşünmüştüm. Şimdi gözüme biraz daha olgun görünüyorsun.”

Yüzbaşı içini çekti. “Galiba haklısınız. Sahiden becerirlerse parlak bir başarı olacak.”

Dörtünela gelen atlı yaklaşınca atını durdurmadan yere atlayıverdi. Üstünkörü bir selam çaktı. “İtirafçı Ana.” Biraz soluklandı. “Ben Cynric, gözcülerden.”

“Ne var Cynric?”

“Her şeyden haberdar olmak istemiştiniz, ben de en iyisi rapor geçeyim dedim. Yaklaşık bir saat uzaklıkta, burasıyla Düzen ordusu arasında gözcüler dikiyoruz, Jara Geçidi’nden geçen yolun civarındayız. Yol ayırımında bir at arabası belirdi, Kelton yönünden geliyordu. Beklenmedik bir durumla karşılaşmak istemediğinizi bildiğimizden arabayı durdurduk. Sonra da gelip size danışmak istedim.”

“Arabada kim var?”

“Yaşlı bir çift. Varlıklı tüccar mıymış neymişler ya da öyle iddia ediyorlar. Meyve bahçeleriyle ilgili bir şey.”

“Onlara ne dediniz? Bizden bahsetmediniz değil mi? Burada bir ordunun konuşlandığından bahsetmediniz değil mi?”

Adam başını şiddetle iki yana salladı. “Hayır, İtirafçı Ana. Civarda haydutların olduğunu ve etrafı kolaçan etmekle görevli küçük bir devriye olduğumuzu söyledik. Komutanıma danışmadan geçmelerine izin verilmeyeceği söylendi. Ben dönene kadar beklemelerini emrettim.”

Kahlan başını salladı. “İyi kıvırmışsın Cynric.”

“Arabacının adı Ahern. Bizimle tartışarak basıp gitmeye kalkıştı, biz de kılıçlarımızı çektik. Sonra arabanın içinden bir ihtiyar fırlayarak bizi onu soymaya kalkışmakla suçladı. Bastonunu salladı, sanki bizi onunla kovalayabilecekmiş gibi. Neyse, oklarımızı ona doğrultunca arabaya girmek zorunda kaldı.”

“Adı neymiş?”

Cynric ağırlığını diğer ayağına vererek kaşını kaşdı. “Robin ya da Ruben gibi bir şey. Hırçın ihtiyarın teki. Ruben, sanırım. Ruben Rybnik, ismi buydu galiba.”

Kahlan başını iki yana sallayarak iç geçirdi. “Casusa benzemiyorlar. Ama Düzen’e yakalanırlarsa, bir bildikleri de varsa D’Haralılar onları her şeyi anlattırmadan bırakmaz.” Bakışlarını askere çevirdi. “Burada ne işleri varmış?”

“İhtiyar, karısının hasta olduğunu ve onu Nicobarese’deki şifacılar götürdüklerini söyledi. Kadının iyi görünmüyordu. Gözleri yuvalarında ters dönmüş gibiydi.”

“Eh, kuzeybatı yolunu izleyip Jara Geçidi’nden geçeceklerine göre, Düzen’e rastlamayacaklardır.” Kahlan yüzüne düşen bir tutam saçı geri itti. “Yine de gitmelerine izin vermeden önce gidip onlarla konuşsam iyi olacak.”

Üç adım atmamıştı ki Çavuş Frost arkasında bitiverdi. “İtirafçı Ana! Badana küvetleri hazır. Çadırlar ısıtıldı.”

Kahlan gürültülü bir nefes aldı. Bakışları Çavuş Frost’tan gözcü Cynric’e, oradan da sabırla talimatlarını bekleyen ya da onunla konuşma fırsatı arayan diğer adamlara kaydı. Tekrar içini çekti. “Bak, Cynric, oraya kadar bir saat gidip bir saat de geri dönecek vaktim yok. Kusura bakma ama başımı kaşıyacak halim yok.”

Adam başını salladı. “Evet, İtirafçı Ana. Anlıyorum. Emriniz nedir?”

Kahlan emri kesin bir kararlılıkla verdi. “Öldürün.”

“İtirafçı Ana?”

“Öldürün. Gerçekte kim olduklarından emin değiliz. Durum, ortalıkta dolaşan şüpheli yabancılarla uğraşamayacağımız kadar ciddi. Riski göze alamayız. İşlerini çabucak bitir, acı çekmesinler.”

Çavuş Frost’a döndü.

“Ama İtirafçı Ana...”

Kahlan omzunun üzerinden baktı.

Cynric dizginler elinde bekliyordu. “Arabacı Ahern’in kraliyet izni var.”

Kahlan dönüp kaşlarını çatı. “Neyi var?”

“Kraliyet arması taşıyan bir madalyon. Ona bizzat Kraliçe Cyrilla tarafından verilmiş bir madalyon. Dediğine göre kuşatmadayken Ebinissia’da kahramanlık göstermiş, halka hizmetleri karşılığında Galea’nın istediği yerine hiçbir engelle karşılaşmadan gidebilmesi için bu şeref madalyasıyla ödüllendirilmiş.”

“Bu izni Kraliçe’nin kendisi mi vermiş?”

Cynric başını salladı. “Emrinizi yerine getirirdim İtirafçı Ana ancak bu madalyonla Kraliçe ona koruma sözü vermiş.”

Kahlan parmak uçlarıyla alnını ovaladı. Öyle bitkindi ki düşüncelerini güçlkle toparlayabiliyordu. “Madem izin Kraliçe tarafından verilmiş, saygıda kusur etmeyelim.” Parmağını gözcüye salladı. “Ama bölgeyi derhal terk etmesini söyleyeceksin. Civardaki haydutlarla ilgili söylediklerini tekrarla. Bu haydutların peşine düştüğünü ve Ahern’i arabasıyla bir daha buralarda görecekt olursan haydutlarla işbirliği yaptığına hükmedip onu gördüğün yerde idam edeceğini söyle. Nicobarese yolu kuzeydoğuda. Söyle o yönden ayrılmasınlar ve buradan iyice uzaklaşana dek sakın durmasınlar.”

Cynric yumruğunu kalbine götürerek selam dururken Kahlan, Yüzbaşı Ryan’i kolundan tutup badanaların olduğu çadırlara götürdü. Arabayı durduran gözcünün arkasından dört nala uzaklaştığını işitti. Diğer adamlar Kahlan’ın peşinden gitmeleri gerekmediğini anlayınca işlerinin başına döndüler.

Kahlan harmanisinin boyun kısmını kapatan bağcığı gevşetti. Dondurucu soğuk kırılmış, bulutlar âdeta yere kadar inmişti. Bunaltıcı bir sıcak basmıştı.

“Öğleden sonra sis basacak,” diye belirtti Yüzbaşı. “Vadideki geçidin tamamı bu gece yoğun bir sisle kaplanır.” Dönüp bakınca Kahlan’ın merakla kaşlarını çatıldığını gördü. “Ömrüm bu dağlarda geçti. Kış mevsiminde böyle sıcak basınca geçitler en az birkaç gün sis altında kalır.”

Kahlan gri bulutların perdelediği dağ yamaçlarını inceledi. “Canımıza minnet. Kafamdaki şeye tam oturur. Düşmana dehşet saçmamızı kolaylaştıracaktır.”

“Eee, boyayla ne yapacağımızı bana anlatacak mısınız artık?”

Kahlan bıkkınca içini çekti. “Yok edilmesi gereken hedefleri vurmak üzere bir dizi plan tasarladık. Bu gece, planları başarıyla uygulayabileceğimiz en uygun zaman çünkü hazırlıksız yakalanacaklar. Onları bir daha bu şekilde hazırlıksız yakalama şansı bulamayacağız. Bu gecenin ardından, müteakip saldırılara karşı hazırlıklı olacaklar.”

“Anlıyorum. Bunun önemini askerlerim de biliyor. Görevlerini iyi yapacaklardır.”

“Amacımızdan sapmamamız da gerekiyor. Amacımız bu adamları öldürmek. Bu gece şansımız muhtemelen başka hiçbir zaman olmayacak kadar bizden yana. Bu fırsatı değerlendirmeliyiz. Kaç kılıç ustamız var?”

Yüzbaşı sayıyı kafasında hesaplarken bir süre sessiz kaldı. “Birliğin yaklaşık iki bini usta silahşorlardan oluşuyor. En az onlar kadar usta olan sekiz yüzü okçudur, geri kalanı kargılı ve mızraklı birlikler ile süvari alayını oluşturur. Buna ordunun ihtiyaçlarını karşılayan arabacılar, ok ve demirci ustaları da dâhil.”

Kahlan başını salladı. “Bin kadar silahşor topla. En güçlü, en acımasız ve savaşmaya en hevesli olanların arasından seç.”

“Peki onlarla ne yapacağız?”

“Öldürdüğümüz gözcülerin üniformalarını giyip düşman kampını kolağan edecekler ve geri dönüp hedeflerimizin yerlerini bildirecekler. Söz konusu hedeflerin işini görmek üzere yeterince adamımız olacak. Silahşorlar, esas amacımızın ilk adımı. Esas amacımız ise düşmanı öldürmek. Zehirlenmemiş olmaları ihtimaline karşı önce düşman komutanlarının icabına bakacaklar, ondan sonra da mümkün olan en kısa zamanda öldürebilecekleri kadar çok adam öldürecekler.”

Yarım daire şeklinde bitişik nizam sıralanmış bir düzine çadıra vardılar. Kahlan emrettiği biçimde hazırlandıklarından emin olmak için hepsini denetledi. Denetlemeyi bitirince en büyüğünün önünde durup Yüzbaşı Ryan’a döndü.

“Eee, boyayı ne yapacağımızı artık anlatacak mısınız?”

Kahlan başıyla doğruladı. “Şu bin silahşor için.”

Afallayan Yüzbaşı bakakaldı. “Adamları mı boyayacağız? Neden?”

“Basit. D’Haralılar ruhlardan korkar. Öldürdükleri düşmanların ruhlarından korkarlar, Ebinissia’da olduğu gibi yoldaşlarının cesetlerini savaş meydanından alıp götürmeleri bu yüzdendir. Bu gece korkuları onlara musallat olacak. En çok korktuklar şey tarafından saldırıya uğrayacaklar: Ruhlar.”

“Ama ruh değil, sadece beyaz kıyafetler giymiş askerlerden ibaret olduğumuzu anlarlar.”

Kahlan, Yüzbaşı Ryan’a dik dik baktı. “Kıyafetleri olmayacak. Üzerlerinde kılıçları haricinde hiçbir şey olmayacak, çıırılçıplak soyunup beyaza boyanacaklar. Saldırıdan hemen önce soyunacaklar.”

Yüzbaşının ağzı açık kalmıştı. “Ne?”

“Silahşorları toplamanı istiyorum, hemen, burada toplansınlar. Çadırlara girip soyunacaklar ve badanalı suya girip çıkacaklar. Boyaya bulandıktan sonra kuruyana kadar sıcak taşların yanında duracaklar. Uzun sürmeyecek. Sonra tekrar giyinebilirler. Saldırıya kadar.”

Yüzbaşı Ryan şok içindeydi. “Ama kış mevsimi. Kıyafetsiz donarlar.”

“Acı soğuk kırıldı. Üstelik soğuk onları telaşlandırır, kampa girmeleriyle çıkmaları bir olur. Kampta çok fazla oyalanmalarını istemiyorum. Düşman kısa sürede şoktan çıkacak ve saldırganların tepesine binecektir. Adamlarımızın saldırmamasını, korkmuş D’Haralıları öldürmelerini ve kaçmalarını istiyorum. Dediğim gibi, D’Haralılar ruhlardan korkar. İlk anda en berbat korkuların gerçek olduğunu sanıp donakalacaklar. Akıllarına ilk gelen şey kaçmak olacak, dövüşmek değil. Önden ya da arkadan fark etmez, kılıcı sapladın mı kolayca ölürler. Bazıları ne yapacağını bilemez halde yerinden bile kımıldayamayacak. Saldırganların ruh olmayıp beyaza boyanmış insanlar olduğunu anlayanlar bile bir anlığına afallayacaklar. O birkaç saniyelik şaşkınlık anında başka bir grupla onları gafil avlayıp çabucak vurmamız gerekiyor. Savaşta ölmekle öldürmek arasındaki fark, genellikle küçücük bir kararsızlık anına bağlıdır.

“Silahşorlar sıcak çatışmaya girmeyecekler. Direnişle karşılaştıkları anda kaçıp diğerlerine katılacaklar. Öldürülecek çok adam var, sıcak çatışmaya girerek vakit kaybetmek hata olur, tabii bundan kaçınmak mümkünse. Tek istediğim düşman askerlerinin öldürülmesi. Yeter ki komutanlar ölsün, hangisi olduğu önemli değil. Mecbur kalınmadığı

müddetçe adamlarımızın çatışmaya girmesini istemiyorum, hayatlarını gereksiz yere riske atmış olurlar. Saldırın, mümkün olduğunca çok adam öldürün, kaçın. Uymanız gereken emirler bunlar.”

Yüzbaşı Ryan düşünceli bir edayla kaşlarını çatmıştı. “Bunu söyleyeceğim aklımın ucundan asla geçmezdi ama bu taktik inanılmaz başarılı olabilecekmış gibi görünüyor. İlk başta hoşlarına gitmese de adamlarım emirlere itaat edecektir. Onlara izah ederim, hemen fikirlerinin değişeceğinden eminim. Hiç böyle bir şey duymamıştım, mutlaka düşman da duymamıştır.” Sonunda utangaç bir gülümsemeyle baktı. “Onları şaşırtacağı kesin, buna şüphe yok.”

Kahlan yüzbaşının heyecanlanması karşısında rahatlamıştı. “Güzel. Galea ordusuna mensup bir yüzbaşının coşkusuyla karşılanmaktan memnuniyet duydum. Hatta Orta Diyar ordusuna mensup diyelim. Şimdi atımın eyeriyle koşum takımlarını buraya getirmeni ve badanaya batırmanı istiyorum. Bir de lütfen ben içerideyken çadırın önüne birkaç muhafız dik.”

Yüzbaşı'nın gözleri irileşti. “Eyeriniz mi? Yoksa... İtirafçı Ana... Ciddi olamazsınız.”

“Bizzat yapamayacağım bir şeyi adamlarımdan istemem. İlk saldırılarında onlara kılavuzluk edecek bir kumandana ihtiyaçları var. Onlara önderlik etmek niyetindeyim.”

Yüzbaşı Ryan bir adım geri attı. Ödö patlamıştı. Attığı adımı geri aldı. “Ama İtirafçı Ana... siz bir kadınsınız. Çirkin bir kadın da değilsiniz üstelik.” Belli ki elinde olmadan Kahlan'ı baştan ayağa süzdü. “Hatta siz... İtirafçı Ana, beni affedin.” Sustu.

“Onlar vazifeli askerler. Sadede gelin Yüzbaşı.”

Delikanlının yüzüne kan hücum etti. “Bunların hepsi genç adamlar İtirafçı Ana. Onlar... şey, anlarsınız ya... delikanlı işte.” Uygun kelimeleri bulmaya çalışırken bocaladı. “Kendilerine hâkim olamazlar. İtirafçı Ana, rica ederim. Çıkacak rezaletin hoşgörüyü kaldırır yanı olmayacaktır.” Daha fazla açıklamasına gerek kalmayacağını umarak yüzünü ekşitti.

Kahlan hafifçe gülümseyerek onun korkularını yatıştırmaya çalıştı. “Yüzbaşı, Shahari efsanesini hiç duymuş muydun?” Genç adam kafasını iki yana salladı. “D'Hara adını almadan önce ilk birleştiklerinde kabi-

lelerle bölgelerin fetih ve dayanışma anlayışı İmparatorluk Düzeni'yle aynıydı, ya aralarına katılırdın ya da işgal edilirdin. Shahari halkı, D'Hara'ya katılmayı reddetti, işgal edilmeyi de kendine yediremedi.

"Öylesine vahşice karşı koydular ki onların yüzlerce misli D'Hara ordularına muazzam bir korku saldılar. Shaharilerin en sevdiği şey kavgaydı. Savaşa girmek konusunda öyle korkusuz ve sert mizaçlıydılar ki çatışmaya girdiklerinde çıplak ve şey... sertleşmiş olurlardı."

Kahlan başını kaldırıncı Yüzbaşı Ryan'ın ağzı bir karış açık dinlediğini gördü. Devam etti. "D'Haralıların hepsi Shahari efsanesini bilir. O gün bugündür, Shaharilerden korkarlar." Gırtlığını temizledi. "Adamlarımız çatışmaya girer de o... şey... olursa, Düzen askerlerini daha da korkutmaya yarar. Bence yine de rezalet çıkacağından korkmalarına gerek yok. Kafalarını meşgul edecek daha önemli dertleri olacak, can derdine düşmek gibi. Ama olursa da, eh madem öyle, düşmanımızın yüreğine daha büyük bir korku salacağı için memnunluk duyacağımı bilsinler yeter."

Yüzbaşı Ryan sonunda kafasını yere eğip çizmesiyle karı eşeledi. "Affedin İtirafçı Ana ama yine de hoşuma gitmiyor. Kendinizi boş yere tehlikeye atıyorsunuz."

"Doğru değil. Bunu yapmamın iki önemli gerekçesi var. Biri, dün gece Düzen kampından ayrıldığımda peşime elli kadar adamın takılmış olması. D'Haralıları o elli adamın beni yakalayıp öldüreceğinden kuşku duymamıştır."

Yüzbaşı sırtını dikleştirdi. "Yani civarda sizi arayan elli adam mı var?"

"Yok. Hepsi öldü. Geriye teki bile kalmadı. Ne var ki kamptakiler bunu bilmiyor. Beni ruh gibi bembeyaz karşılarında gördüklerinde kaçınılmaz biçimde öldürüldüğüme ve ruhumun aralarında dolaştığına yoracaklar bunu. Bu da onları daha da korkutacak."

"Ellisi birden!" Yüzbaşı, Kahlan'a merakla baktı. "İkinci gerekçeniz nedir?"

Kahlan ona bir süre baktı. Yumuşak bir sesle konuştu. "Düzen'in adamları beni gördüklerinde ruh sansınlar ya da sanmasınlar, at sırtındaki bu çıplak kadına bakakalacaklar. Gözlerini ayıramadıkları

müddetçe adamlarımızı öldüremezler. Ama biz onları öldürebiliriz. Dikkatlerini adamlarımızdan bana çekeceğim.”

Kahlan devam ederken Yüzbaşı gözlerini ondan ayırmadan sessizce dinledi. “Adamlarımızdan birinin bile hayatını kurtaracaksa,” dedi, “kendimi rezil etmeye razıyım. Bunu onlara yardımcı olmak ve hayatta kalmalarını sağlamak için yapmak zorundayım.”

Yüzbaşı ellerini cebine sokarken yere baktı.

“İtirafçı Ana'nın halkını bu kadar önemseydiğini hiç bilmiyordum,” diye fısıldadı. “Başımıza gelenleri umursadığından bile şüpheliydim.” Sonunda başını kaldırdı. “Sizi bir şekilde caydırmam mümkün mü?”

Kahlan gülümsedi. “Dünyada beni caydırabilecek tek bir erkek var, o da sen değilsin.” Kıs kıs güldü. “Hatta yapacağım şeyden haberi olsaydı, eminim bunu yapmamam için elinden geleni yapardı.”

Yüzbaşı'nın merakı galip geldi, temkini elden bıraktı. “Tek bir erkek mi? Eşiniz mi?” Kahlan başını iki yana salladı. “Eşiniz olarak seçeceğiniz kişi mi?”

Kahlan keyifle içini çekti. “Hayır. Evleneceğim kişi. En azından umudum bu yönde. Bana evlenme teklif etti.” Delikanlının yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce gülümsedi. “Adı Richard. Doğruluk İzcisi.”

Yüzbaşı Ryan sırtını dikleştirdi, nefesi kesilmişti. “Üstüme vazife olmayan bir şey soruyorsam söyleyin ama duyduğuma göre İtirafçılar güçlerini kullanınca... sanıyordum ki büyünüz... İtirafçılar evlenemez sanıyordum.”

“Evlenemezler. Ama Richard özel biri. Yeteneği var ve gücüm onu etkilemiyor.”

Yüzbaşı Ryan sonunda gülümsedi. “Sevindim. Sizin adınıza mutlu oldum İtirafçı Ana.”

Kahlan tek kaşını kaldırdı. “Yine de onunla tanışacak olursan, şu... ruh kılığına girme meselesinden sakın bahsedeyim deme. Bu tür konularda biraz eski kafalıdır. Eğer bin askerin arasında çıplak koşturama izin verdiğini ona anlattırsan muhtemelen kafanı koparır.”

Kahlan Yüzbaşı'nın yüzündeki ürkek ifadeye güldü.

“Yüzbaşı, bana kılıç lazım.”

“Kılıç! Bir de çatışmaya mı gireceksiniz?”

Kahlan ona doğru eğildi. “Yüzbaşı, orada çıplak otursam, D’Haralılardan biri de şerefimi lekelemeye kalkışırsa kılıç olmadan kendimi nasıl savunacağım?”

“Ah. Şey, ne demek istediğinizi anladım.”

Bir an düşündü. Aklına gelen bir şeyle yüzü aydınlandı ve kendi kılıcını kınından çıkardı. Silahı iki eliyle kavradı. Eski bir kılıçtı, bıçaktaki desen eski usulde yapılmış ve çeliğin dalgalı yüzeyi asitle işlenerek hatları belirgin hale getirilmişti.

“Bu kılıç subay olduğumda bana Prens Harold tarafından verildi. Babasından kaldığını söylemişti, Kral Wyborn’a ait kılıçlardan biriymiş. Dedğine göre, Kral Wyborn bir keresinde bu kılıcı savaşta kullanmış.” Gayriihtiyari omuz silkti. “Bir kralın birçok kılıcı olur tabii, çoğunu da savaşta kullanmıştır, krallığını savunan bir kralın elinden mutlaka geçtikleri söylenebilir. Yani aslında o kadar değerli bir şey değil.” Beklentiyle baktı. “Yine de kabul ederseniz beni onurlandırmış olursunuz. Bana öyle geliyor ki şey, madem Kral Wyborn’un kızısiniz, galiba savaşta onun kılıcını siz taşısanız daha uygun olacak. Belki büyülü falandır, hayatınızı kurtarır.”

Kahlan kılıcı Yüzbaşı’nın ellerinden itinayla aldı.

“Teşekkür ederim Bradley. Benim için anlamı büyük. Yanılıyorsun, bu değerli bir şey. Gururla taşıyacağım. Ama ödünç alıyorum. İşim bitince birkaç günlüğüne Aydındril’e gideceğim, sonra dönüp iade edeceğim, sen de sadece kralın değil, İtirafçı Ana’nın da taşıdığı bir kılıca sahip olacaksın.”

Yüzbaşı bu fikir karşısında sırtıttı.

“Şimdi lütfen çadırın önüne muhafız diker misin? Sonra da Silahşorları ayarlar mısın?”

Yüzbaşı hafifçe gülümseyip yumruğunu göğsüne götürdü. “Elbette İtirafçı Ana.”

Kahlan sıcak çadıra girerken Yüzbaşı üç kişiyle çoktan geri dönüyordu. Yüzünde Kahlan’ın başka subayların yüzünde rastladığı türden haşın bir ifade vardı.

“İtirafçı Ana banyodayken sırtınızı çadıra döneceksiniz ve hiç kimseyi yaklaştırmayacaksınız. Anlaşıldı mı?”

İrileşmiş gözlerle bakan üç asker hep bir ağızdan “Evet, Yüzbaşı,” dedi.

Sıcak çadırın içinde Kahlan, kılıcı küvete dayayıp harmanisini sıyırdı, sonra da diğer giysilerini çıkardı. Fena halde halsiz düşmüştü. Midesi dalgalar halinde ağzına geliyordu. Başı öyle dönüyordu ki nöbetler halinde gelen kusma isteğine karşı koymakta zorlanıyordu.

Elini badanaya daldırdı. Sıcaktı, şahane bir banyo suyu gibi. Ama banyo suyu değildi. Bacaklarını tek tek suya soktu ve kendini ipek gibi yumuşacık beyaz suya bıraktı. Göğüsleri bu süt havuzunun üzerinde yüzüyordu. Birkaç dakikalığına kollarını küvetin kenarlarından sarkıtarak gözlerini yumdu ve sıcak bir banyo yaptığını varsaydı. Çok istese banyo niyetine geçerdi. Ama değildi.

Bazılarının hayatını kurtarmak, bazılarını da öldürmek için yapması gereken bir şeydi. İtirafçı Ana'nın hep yaptığı gibi beyaz giysisine bürünüyordu ama bu her zamanki giysisi değildi.

Kahlan babasının kılıcını aldı ve kabzasını göğüslerinin arasına yerleştirip boylu boyunca üzerine yatırarak bacaklarının arasından aşağı uzattı. Ayak bileklerini çaprazlarken kasıklarını kesmemek için bacaklarını ayırdı. Burnunu diğer eliyle tıkadı, gözlerini sımsıkı yumdu, derin bir nefes aldı ve tamamen suya daldı.

ONUNCU BÖLÜM

Richard ve Rahibe Verna, karanlık, nemli ve boğucu bir küf kokusuyla kaplı tüneldeki yeşilliklerin arasından geçip hafif meyilli bayırdan aşağı inerek uzaktan gelen büyüleyici flüt sesine doğru ilerliyordu. Ağaç dalları sadece kendi yapraklarını değil, iç içe geçerek tüm gövdeyi kaplayan sarmaşık kollarını da taşıyordu. Uçuk renkli kara yosunları perde gibi sarkıyor, yolun iki yanındaki ağaç gövdelerinin arasındaki boşlukları kapatarak gökyüzünden gelen ışığı neredeyse tamamen örtüyordu.

Karmaşık bitki örtüsünü engellemek için yapılmış gibi duran yol kenarındaki alçak setler, engellemek şöyle dursun, ona teslim olmuş ve önüne çıkan her şeyi yutan bu bitki örtüsüyle kaplanarak ürkütücü bir canlı tabakası haline gelmişti. Tuğlaların eklem yerlerinden sarmaşıklar fışkırmış, duvarın tamamını sararak boğmuş, bazı taşları yerinden oynatarak bel verdirtmiş ancak ağ gibi tutan filizler sayesinde onu tümüyle yıkmayı becerememişti. Duvarlar sanki birer avdı ve hantal bir yırtıcı hayvan tarafından yutuluyordu.

Bitki örtüsü setin sadece bir kısmına dokunmamıştı. İnsan kafataslarının olduğu yere. Her iki yanda da duvarın üst kısmına en fazla birer metre arayla dizilmişlerdi. Her biri liken kaplı kare bir kaidenin üzerinde duruyordu, üzerlerinde yeşillikten eser yoktu, göz yuvaları ve dişlek sırtımlarıyla abartılı bir süslemeyi andırıyorlardı. Richard kafataslarını sayarken ipin ucunu kaçırmıştı.

Duyduğu merak da dehşet de inatla sürdürdüğü sessizliğini bozmaya yetmedi. Rahibe'yle son tartışmalarından bu yana konuşmamıştı. Kamp yerindeyken onun yanında bile uyumamış, nöbeti devralıp geceyi avlanarak ve Gratch'la uyuyarak geçirmeyi yeğlemişti. Rahibe Verna'nın öfkeli suskunluğu, her zamankinin aksine onunkiyle aşık atamazdı. Richard'ın özür dilemeye bu kez hiç niyeti yoktu. İkisi de birbirinin yüzüne bakmayıp başka şeylerle ilgilenmekten memnundu.

Gün ışığına çıkınca yol genişledi, çizgili bir piramidin etrafından dolaşarak ikiye ayrılıyordu. Richard kaşlarını çatarak gördüğü şeye bir anlam vermeye çalıştı. Piramidin üzerinde soluk kahverengi noktalar, ta tepesine kadar da düzenli aralıklarla çekilmiş daha koyu renkte şeritler vardı. Bonnie'nin sırtından bakınca göz hizasından üç misli yükseklikte olduğuna kanaat getirdi.

Yaklaştıkça kütenin tamamen kemikten yapıldığını fark etti. İnsan kemikleri. Kahverengi noktalar kafataslarıydı, şeritler ise uzunlamasına dizilmiş kol ve bacak kemikleri. Tahminine göre, bu düzenli yığında on binlerce kafatası olmalıydı. Yanından geçip giderlerken Richard bakakaldı, Rahibe Verna ise oralı değil gibiydi.

Kemik yığınının ilerisinde geniş yol, sık ormanlığın göbeğine yerleşmiş karanlık ve puslu bir şehir meydanına çıktı. Tepedeki düzlük, bir saat kadar önce geçtikleri tıraşlı tarlalar gibi ağaçtan tamamen arındırılmıştı.

Tarlalar ekime hazırlanıyor gibiydi. Toprak yeni sürülmüş, tohum ekildiğinden kuşları kaçırsın diye korkuluklar yerleştirilmişti. Mevsim burada kış olmasına rağmen halk tarlaları ekmişti. Richard buna şaşırdı.

Etrafını saran her tür yeşillikten arındırılmış bu uçsuz bucaksız şehir, ferahlık hissi vermektense tüneli andıran yoldan daha basık ve kasvetli görünüyordu. Binalar kare şeklindeydi, damları düz, cepheleri kına rengi pis bir sıvayla kaplıydı. Damlar ve zemin katları, sıvalı duvarlara tutturulmuş kütüklerle desteklenmişti. Pencereleer küçüktü, bir cephede en fazla bir tane vardı. Binalar muhtelif yükseklikteydi ama çoğu düzensiz bloklar halinde inşa edilmişti. En yüksek taşı çatlasa dört katlıydı. Yapım tarzı birbirinin tıpatıp aynısıydı, sadece yükseklikleri farklıydı.

Pus ve odun dumanı gökyüzünü ve uzaktaki binaları örtüyordu. Tam ortadaki kuyu olmasa sanki şehir meydanı diye bir şey olmayacaktı, civardaki yegâne açık alan burasıydı. Bu alanı da her iki yandan yükselen dümdüz duvarlarla daracık karanlık sokaklara bölmekte gecikmemişler, insan yapımı dar boğazlar yaratmışlardı. Başlarının üzerinde tıknaz binalar köprüler kurarak karanlık tüneller oluşturuyordu. Köprü kurmadıkları yerlerde ise karşılıklı iki pencere arasına çekilmiş dayanaklar uzanıyordu. Bazı sokaklar kaldırım taşı kaplıydı ama çoğu akan pis su yüzünden çamur içindeydi.

Daracık sokaklar sarımtırak salaş kıyafetlere bürünmüş insanlarla doluydu. Çamurda yalın ayak geziyorlar, kollarını kavuşturup bir kenarda dikiliyorlar ya da kapı eşiklerinde gruplar halinde oturup etrafı seyreliyorlardı. Kadınlar başlarının üzerinde kilden yapılmış su testileri taşıyor, tek elleriyle dengelerini sağlıyorlardı, üç ata yol vermek için sırtlarını sıkıca duvara yasladılar. Richard ve Rahibe Verna geçerken kadınlar kuyuyla evleri arasında umarsızca mekik dokumaya devam ediyorlardı.

Birkaç ihtiyar geniş kapı eşiklerinde oturmuş ya da duvarlara yaslanmıştı. Erkekler, siperliksiz, düz kenarlı, yuvarlak, koyu renkli, yassı şapkalar takıyordu. Şapkaların üzerine sanki boyaya parmak banılarak yapılmış gibi duran açık renkli tuhaf işaretler çizilmişti. Erkeklerin çoğu ince saplı pipolar tuttürüyordu. Richard ile Rahibe Verna geçerken sohbetler kesildi ve herkes üç atla giden iki yabancıyı seyretti. Bazıları sol kulaklarına taktıkları uzun salkım küpelere gayriihtiyari ellerini götürüp çekiştirdi.

Önden giden Rahibe Verna, dar sokaklardan geçerek onları iç sıkıcı binaların oluşturduğu labirentin iyice içlerine soktu. Sonunda biraz daha geniş kaldırım taşlarıyla kaplı bir sokağa vardıklarında durdu ve Richard'a dönüp usulca onu uyardı.

"Bu insanlar Majendie halkıdır. Arazileri uçsuz bucaksızdır, hilal biçimli bir ormanla çevrilidir. Bölgenin en uç kısmına ulaşabilmemiz için şehri boydan boya kat etmemiz gerekiyor. Ruhlara taparlar. Yolda gördüğümüz kafatasları ruhlara verdikleri kurbanlara aittir. Kınanmayı hak eden aptalca inançlara sahip olsalar da onları değiştirmeye

gücümüz yetmez. Bölgelerinden geçmemiz gerekiyor. Ne isterlerse yapacaksın, yoksa kafataslarımız yığındaki diğerlerinin yanını boylar.”

Richard ona yanıt vererek ya da tartışmaya girerek ekmeğine yağ sürmek istemedi. Ellerini eyer kaşında çaprazlayarak oturdu ve kadın sırtını dönüp tekrar ilerleyene dek hiçbir duygu belirtisi göstermeksizin seyretti.

Alçak bir kemerin altından geçtikten sonra biraz çukurda kalan bir açıklığa girdiler. Burada yaklaşık bin kadar adam toplanmış, küçük gruplara ayrılmışlardı. Richard’ın daha önce gördükleri gibi hepsi de uzun salkım küpelerden takıyordu ancak bu kez sol değil de sağ kulaklarındaydı. Ayrıca hepsinin siyah fularları ve kısa kılıçları vardı. Diğer erkeklerin aksine dazlak kafalarına hiçbir şapka takmamıştı.

Göbeğin ilerisinde, yerden yükseğe kurulmuş bir platformun üzerinde bir grup erkek kalın bir sıriğin etrafında bağdaş kurarak çember şeklinde, yüzleri içe dönük oturmuştu. Tekinsiz melodinin kaynağı burasıydı. Siyahlara bürünmüş kadınlar, erkeklerin etrafında çember oluşturarak yüzleri dışa dönük oturuyorlardı.

Sırtını sırığa yaslamış, bol dökümlü siyah bir kıyafet giymiş iri yapılı bir kadın, elinin tersini sırığa sürterek kolunu yukarı kaldırdı ve bir çandan sarkan ipin boğumlu ucunu tuttu. Richard ile Rahibe’nin meydana girişini seyrederken çanı bir kez çaldı. Rahibe kulak tırma-
layan çan sesi meydana yankılandığı an duruverdi. Çan sesi erkekleri de susturmuş, flüt çalanları ise daha da coşturmuştu.

“Bu bir uyarı,” dedi Rahibe Verna. “Düşmanların ruhlarına karşı bir uyarı. Çan aynı zamanda savaşçılar için çağrı emridir. Bu meydanadaki erkekler için yani. Ruhlar uyarıldı, savaşçılar çağrıldı. Çan bir kez daha çalarsa öldük.” Rahibe Verna, Richard’ın ifadesiz yüzüne bir göz attı. “Bu bir kurban töreni, ruhları yatıştırmak için.”

Rahibe, adamların gelip atlarının dizginlerini tutmasını seyretti. Siyahlı kadınlar ayağa kalkıp büyüleyici müzik eşliğinde kıvırtarak dans etmeye başladılar. Rahibe Verna ona tekrar göz attığında Richard, büyük bir itinayla kılıcını kınında gevşetmekle meşguldü. Rahibe içini çekip attan indi. Huzursuzluğunu belli eden bir ifadeyle gırtlaklarını temizleyince sonunda Richard da indi.

Rahibe Verna hafif cübbesine sıkıca sarınıp bir yandan sırtın etrafında dönerek dans eden siyahlı kadınları ve ortada duran diğer kadını seyretti, bir yandan da Richard'la konuştu.

“Majendieler bataklık bir ormanın kenarındaki hilal biçimli bir bölgede yaşıyorlar, düşmanları ise ormanda. O yasak bölgenin kalbinde yaşayan halk, hayli vahşi ve yabani bir güruhtur, kılavuzluk etmek şöyle dursun, arazilerinden geçmemize bile izin vermezler. Onlardan uzak durmayı başarsak bile bir saat içinde kayboluruz ve çıkış yolunu asla bulamayız. Bu vahşilerin ilerisinde bulunan Kâhinler Sarayı'na ulaşabilmemizin tek yolu etraflarından dolanmak ve Majendielere ait hilal bölgeden geçmektir. Hedefimize Majendielere ait hilali bir uçtan bir uca katettikten ve vahşileri tamamen arkamızda bıraktıktan sonra ulaşabileceğiz.”

Devam etmeden önce dönüp bakarak genç adamın dinleyip dinlemediğinden emin oldu. “Majendieler bataklık ormanda yaşayan vahşilerle sürekli savaş halindedir. Majendie bölgesinden geçiş hakkı elde edebilmemiz için düşmanla değil, onlarla ve ruhlarıyla bağlaştığımızı ispat etmek zorundayız. Gördüğümüz kafatasları Majendie ruhlarına kurban verilmiş düşmanlarına ait. Geçiş hakkı sağlayabilmemiz için bu kurban töreninde onlara yardım etmeliyiz. Majendieler, diğer tüm erkekler gibi, yetenekli erkeklerin de ruhlar tarafından bahşedilmiş hayat ve ruh tohumunu taşıdığına inanıyorlar. Dahası, yeteneklilerle ruhlar arasında özel ve doğrudan bir bağlantı bulunduğuna inanıyorlar. Yetenekli genç bir erkeğin yardımıyla verilen kurban, kutsayıcı ruhların tüm halka merhamet etmesini sağlıyor. Halka hayat aşladığına, ilahî bir hayat aşladığına inanıyorlar.

“Majendieler yanımızda getirdiğimiz genç oğlanların ruhlarının kendi ruhlarıyla bağlantılı olduğuna inandıklarından, böyle bir katılımı şart koşuyorlar. Keza bu tören, savaştıkları halkın büyücülere karşı olan nefretini tazeliyor, büyücüler Majendielere yardım ettikleri müddetçe düşmanla işbirliği yapmayacakları anlamına geliyor. Majendielerin inancına göre, bu sayede düşmanları ruhlar dünyasıyla ilahî bir bağ kurmaktan yoksun kalıyorlar.”

Meydandaki adamların hepsi kısa kılıçlarını çekti. Silahlarını uçları ortadaki kadına dönük biçimde yere koyarak diz çöktüler ve dazlak kafalarını eğerek selam verdiler.

“Ortada durup çanı çalan kadın, halkın önderidir. Kraliçe Ana. Dişi ruhlarla bağlantı halindedir. Bu dünyadaki doğurganlığı sağlayan ruhları temsil ediyor. Ruhlar dünyasına ait ilahî tohumun yerleştiği rahmin cisimleşmiş halidir.”

Dans eden siyahlı kadınlar tek sıra halinde platformdan inerek Richard ile Rahibe’ye doğru yöneldiler.

“Kraliçe Ana seni kurban törenine götürmeleri için temsilcilerini yolluyor.” Rahibe Verna, Richard’a bir göz attı, ardından ağzını yakasına siper ederek fısıldadı. “Talihliyiz. Demek ki kurban verecek birini bulmuşlar. Buraya geldiğimizde bulmamış olsalardı, düşmanlarından biri yakalanana dek beklemek zorunda kalacaktık. Bazen haftalar, hatta aylar sürer.”

Richard hiçbir şey demedi.

Rahibe sırtını siyahlı kadınlara, yüzünü de Richard’a döndü. “Esirin tutulduğu yere götürüleceksin. Orada sana kutsama fırsatı verilecek. Esiri kutsamaman, mahkûmu kurban töreninden esirgediğin anlamına gelir. Kutsamazsan senin de öldürülmen kaçınılmaz. Sana sunulan kutsal bıçağı öperek kutsamayı gerçekleştireceksin. Tutsağı kendi ellerinle öldürmen şart değil. Tek yapman gereken bıçağı öpüp kutsamayı gerçekleştirmek, ruhların takdirini sunmaktır, öldürme işini onlar halleder. Ancak kurban törenini izlemen şart çünkü ruhlar töreni senin gözlerinden izleyecekler.” Yaklaşan siyahlı kadınlara omzunun üzerinden dönüp baktı. “Bu insanların inançları tiksinti verici.”

Bıkkınlıkla içini çekerek tekrar Richard’a döndü. Richard kollarını kavuşturmuş, öfkeyle bakıyordu.

“Bundan hoşlanmadığını biliyorum Richard ama bu sayede üç bin yıldır Majendielerle barış halindeyiz. Bir çelişki gibi görünse de birçoklarının hayatını kurtarıyor bu durum, kurtulan hayatlar karşısında bu bedel az bile. Düşmanları olan vahşiler sadece onlarla savaşıyor, bizimle de savaşıyorlar. Saray ve Eski Dünya’nın medeni halkı, zaman zaman onların vahşi saldırılarına ve akınlarına maruz kalıyor.”

Hiç şaşırmadım, diye düşündü Richard ama bir şey söylemedi.

Siyahlı kadınlar ikisinin önünde kopkoyu bir kütle halinde öbeklenirken Rahibe Verna kenara çekilerek Richard'ın yanında durdu. Kadınların hepsi de yaşlıydı, muhtemelen nine olacak yaşta. Hepsi kiloluydu, siyah giysileri buruşuk yüzleriyle elleri hariç her taraflarını örtüyordu, saçlarını bile.

İçlerinden biri, eğri büğrü parmaklarıyla siyah ham kumaşı çenesine kadar sıkıca çekti. Başını eğerek Rahibe Verna'yı selamladı. "Hoş geldin bilge kadın. Gözcülerimiz geldiğinizi yaklaşık bir gün önceden haber vermişti. Aramızda olmanıza sevindik, ne de olsa hasat mevsimi için adak verme zamanı geldi çattı. Her ne kadar teşrif etmenizi beklemesek de adağın kutsanmasıyla ruhlara daha da büyük bir hürmet göstermiş olacağız."

Richard'ın ancak göğüs hizasına gelen yaşlı kadın onu tepeden tırnağa süzdü, sonra tekrar Rahibe Verna'yla konuştu.

"Sihir adam bu mu? Çocuk değilmiş."

"Bu kadar büyük birini daha önce bilge kadınlar sarayına hiç götürmemiştik," dedi Rahibe Verna. "Ama diğerleri gibi o da sihir adamdır."

Siyahlı ihtiyar kadın onu ifadesizce izleyen Richard'la göz göze geldi. "Kutsama işi için çok yaşlı."

Rahibe Verna gerildi. "Sihir adam yine de."

Kadın, Rahibe'ye başını salladı. "Ama onun yerine başkasının kurban veremeyeceği kadar yaşlı. Kendisi yapmalı. Kurbanı kendi elleriyle ruhlara sunmalı." Eliyle arkasındaki kadınlardan birine yaklaşmasını işaret etti. "Onu adağın tutulduğu yere götür."

Başını eğen kadın öne çıkarak Richard'a takip etmesini işaret etti. Rahibe Verna onu kolundan çekti. Richard kadının parmaklarından yayılan sıcak büyü dalgasının kolundan tırmanarak boynundaki Rada'Han'ın altında rahatsız edici bir karıncalanma hissiyle kaybolduğunu duyumsadı.

"Richard," diye fısıldadı Rahibe. "Bu kez baltayı sakın savurayım deme. Mahvedebileceğin şeyleri tahmin edemezsin."

Richard tek söz etmeksizin sırtını dönmeden önce onunla göz göze geldi.

Tombul yaşlı kadın onu çamurlu yoldan götürerek kapı eşiklerinde oturan seyirci ihtiyarların önünden geçti, sonra dar bir sokağa saptı. Sonunda alçak bir kapı eşikinden eğilerek geçti. Richard kadının peşinden gidebilmek için neredeyse iki büküm olmuştu.

İçerisi karmaşık desenli ve mat renkli halılarla kaplıydı. Üzerlerinde gaz lambaları duran, deri kaplı birkaç tane alçak sandık dışında hiç eşya yoktu. Dazlak kafalı dört adam, kilimlerin üzerine oturmak yerine çömelmişlerdi. Kapı yerine ağır bir duvar halısıyla örtülmüş bir eşikin iki yanında ikişerli gruplar halinde duruyorlardı. Yaprak biçimli keskin demir uçları olan kısa mızraklarını dizlerine dayamışlardı. Beklenmedik yükseklikteki tavan pipo dumanıyla kaplıydı.

Adamlar ayağa kalkıp yaşlı kadını selamladı. Kadın da başını eğerek karşılık verdi, bunu yaparken de Richard'ı öne çekti.

"Bu sihir adam. Olgunluk çağına geldiğinden Kraliçe Ana onun ruhlara kendi elleriyle kurban vermesini emretti."

Bunun isabetli bir karar olduğunu belirtircesine hepsi başlarını sallayarak ciddiyetle onay verdi ve Kraliçe Ana'ya gerekenin yapılacağını söylemesini istediler. Siyahlı kadın onlara görevlerinde başarılar diledi. Alçak eşikten eğilerek geçtikten sonra ladin ağacından yapılmış ham kapıyı arkasından kapadı.

Kadın gidince adamları bir sırtıma aldı. Hepsi birden Richard'ın sırtına şaplak attı, sanki güvenini kazanmaya çalışıyorlardı. Adamlardan birinin çıplak ensesi, hah kapılı eşige dönüp bakarken kat kat oldu. Bir kolunu Richard'ın omzuna atarak güçlü elleriyle adamakıllı sıktı.

"Sahiden şanslısın delikanlı. Elimizdeki şey hoşuna gidecek." Alt çenesindeki eksik dişini göstererek sinsice gülümsedi. "Bizimle gel. Hoşuna gidecek delikanlı. Sana söz veriyoruz, gidecek." Gevrek gevrek güldü. "Bugün erkek olacaksın, tabii henüz olmamışsan." Diğer üçü onunla beraber güldü.

Üçü halıyı kenara çekerek lambalardan birini yanlarına aldı. Son adam Richard'ın sırtına pat pat vurarak önden gitmesini buyurdu. Hepsi de sabırsızlıkla kıkırdıyordu.

Pipo dumanı hariç, diğer oda da ilkinin aynısıydı. Bir dizi odadan geçtiler, tümü de etrafa serilmiş birkaç halı dışında çıplaktı. Nihayet adamlar örtülü son bir eşikin yanında çömeldiler, mızraklarını yere

dayayıp bir elleriyle destek alarak Richard'a doğru sokuldular. Hepsi de aynı tekinsiz sırtımayla bakıyordu.

“Şimdi dikkatli ol delikanlı. Fazla heyecanlanma. Başına dikkat edersen bu vahşiyle hoş vakit geçirirsin.”

Kendi aralarındaki bu özel espriye tekrar kıkırdadılar, sonra örtüyü kenara itip içeri girdiler. İçerisi küçük, kare bir odaydı. Toprak zemin çıplak ve pisti. Tavan en az üç kat yüksekliğindeydi. Duvarlardan birinin en tepesindeki pencereden içeri cılız bir ışık giriyordu. Odayı kenarda duran lazımlığın kokusu kaplamıştı.

Sol köşeye çıplak bir kadın büzülmüştü. Adamları görünce köşeye daha da büzüldü. Kollarını bacaklarına sararak sıkıca kendine çekti.

Vücudu kirle, eziklerle, kesik ve çürüklerle kaplıydı. Pis yüzünü çevreleyen uzun siyah saç karman çormandı. Dört adamı seyrederken gözlerini tiksintiyle kısmıştı. Adamların pis sırtımlarına bakılırsa kadın onları tanıyordu.

Boynundaki kalın demir tasma ağır bir zincirle duvardaki iri bir çiviye bağlıydı.

Adamlar odaya dağılıp sırtlarını duvarlara yaslayarak çömeldiler. Mızraklarını dizlerinin arasına sıkıştırdılar. Richard onları taklit ederek çömeldi ve kadının sağ tarafındaki duvara yaslandı.

“Ruhlarla konuşmak istiyorum,” dedi Richard. Dört adam gözlerini kırpıştırarak baktı. “Arzu ettikleri gibi olması için onlara danışmam lazım.”

“Bunun bir tek yolu var,” dedi eksik dişli adam. “Kafasını kesmelisin. Kadının boynunda şu demir tasma varken onu odadan çıkarmanın tek yolu bu. Kafası vücudundan ayrılmalı.”

“Öyle bile olsa, ruhların uygun gördüğü şekilde yapılmalı. Onlarla konuşmalıyım. Tam olarak nasıl istediklerini bilmeliyim ki... memnun olsunlar.”

Adamlar bunu düşündü. Eksik dişli adam düşünürken dilini yanağında yuvarlıyordu. Sonunda yüzü aydınlandı. “Kraliçe Ana ve kadınları ruhlarla konuşurken *juka* içerler. Sana biraz *juka* getirebilirim, sen de ruhlarla konuşabilirsin.”

“Madem öyle getirin şu *juka*’dan, ruhlarla konuşayım da talimatlarına uygun hareket edeyim. Hata yapıp hasat adağınızı berbat etmek istemem.”

Adamlar, Richard’ın sadece kutsamakla yetinmeyip adak verme eylemini de yerine getireceğini düşününce bu isteğin akıllıca olduğuna kanaat getirdiler. İçlerinden biri aceleyle uzaklaştı.

Diğer üçü kadına tekrar pis pis sırtarak sessizce bekledi. Köşede büzüşen kadın ayaklarını karnına iyice çekerek vücudunu örtüyor, onlara kızgın gözlerle karşılık veriyordu.

Adamın biri, cebinden ince saplı bir pipoyla uzunca bir dal parçası çıkardı. Dal parçasını lambanın alevinde tutuşturup onunla piposunu yaktı. Kadını yiyecekmiş gibi süzerken dumanı havaya üfledi. Kafasını derhal dikleştirip savunma konumuna geçen kadın kızgın bakışlarla karşılık verdi. Adamın giderek daha sık aralıklarla üflediği duman loş odada asılı kalıyordu.

Duvara yaslanmış ve çömelmiş vaziyette duran Richard, kollarını kucağında çaprazlamıştı, böylece kılıcının kabzası üzerinde gevşekçe duran sağ elini kısmen saklamış oluyordu. Dördüncü adam iki eliyle yuvarlak kil bir demliği taşıyarak sonunda geri döndü. Demliğin tepesinde küçük bir ağız vardı, kenarlarına da beyaz simgeler çizilmişti.

“Kraliçe Ana ve kadınları, ruhları çağırabilesin diye bu *juka*’yı göndermeye razı geldi. Bunu içince ruhlar seni ziyaret edecek.” Demliği Richard’ın önüne koydu, sonra da kemerinden bir bıçak çıkararak yeşil bakır taşından yapılmış kabzasını ona uzattı. Kabzaya müstehcen insan figürleri yontulmuştu. “Bu, kurban töreninde kullanılacak kutsal bıçaktır.” Richard bıçağı alıp kendi kemerine sokunca adam, arkadaşlarının yanına gidip duvarın dibine çömeldi.

Kadının en yakınındaki adam, diğer tarafta duran, Kraliçe Ana’nın *juka* göndermesine sevinmiş görünüyordu. Richard’a imalı bir şekilde göz kırptı. Ardından mızrağının ucunu kadının yüzüne doğrulttu.

“Sihir adam seni ruhlara sunmaya geldi.” Yüreklendirici gülümsemesi kadını es geçip Richard’ı buldu. “Ama önce, ruhların ona bahsettiği tohumlarını sana ekmek istiyormuş.” Kadın kımıldamadı. Mızrağının kıcını yere küt diye vururken adamın gülümsemesi alaycı

bir sırtıtmaya dönuştü. “Ruhlara hakaret etme! Armağanını kabul edeceksin!” Sesi boğuk bir kükremeye dönuştü. “Hemen.”

Kadın gözlerini adamdan ayırmaksızın kollarını gevşetti ve itaat ederek sırtüstü toprağa uzandı. Bacaklarını açarak Richard’a meydan okurcasına baktı. Bu adamların isteklerine karşı gelmenin sonuçlarını bildiği belliydi.

Adam öne uzanıp mızrağıyla kadının kalçasını dürttü. Kadın çığlık atarak irkildi.

“Daha iyisini yapabilirsin! Bizi hakir görme! Aptal değiliz!” Tekrar dürttü. “Düzgün dur!”

Richard’ın parmakları kılıcın kabzası üzerinde geziniyor ama fazla kıpırdamıyordu. Kadın bacağındaki kanayan kesikle ilgilenmek için hiç çaba göstermedi, onun yerine itaatkâr biçimde dirsekleriyle dizleri üzerinde dönüp kalçasını havaya dikti.

Adamlar Richard’a bakıp kıkırdadı.

“Bu kariyla yüz yüze düzüşmek istemezsin,” dedi eksik dişli adam. “Isırıyor.” Diğerleri başlarını emin biçimde sallayarak ona hak verdiler. “Ona bu şekilde yaşa, saçından da tut. O zaman seni ısıramaz. Ondan dilediğin gibi faydalanabilirsin.”

Adamlar bekliyordu. Ne Richard ne de kadın kıpırdıyordu.

“Anlamadınız mı aptallar?” dedi kadın. “Sizin önünüzde bana it gibi yaşamak istemiyor!” Yüzünü toprağa yaslamıştı, Richard’a alaycı bir sırtımayla baktı. “Utaniyor. Sihirli değneğinin ne kadar küçük olduğunu görmeyi istemiyor.”

Bütün gözler Richard’ın üzerindeydi. Richard’ın kabzayı tutan elinin eklemeleri bembeyaz kesilmişti. Büyülü kılıcın içini dağlayan öfkesine rağmen yüz ifadesini korumaya gayret ediyordu. Sağduyulu duruşunu korumakta zorlanıyordu.

Burada büyüü serbest bırakmak hiçbir işine yaramazdı.

Adamlardan biri diğerini dirseğiyle dürterek güldü. “Belki de kadın haklıdır. Oğlan genç. Zevk alırken başkalarının seyretmesine alışkın olmayabilir.”

Richard’ın öfkesini kontrol eden bağlar iyice gerilmişti, kopmak üzereydi. Richard boşta kalan eline odaklanıp titremesine mani olarak

nazikçe uzattı. *Juka* demliğini kaldırıp adamlara gösterdi. Sesinin sakin çıkması için muazzam bir çaba harcadı. “Ruhlar benimle mühim konularda konuşmak ister.”

Gülümsemeler soldu. Onun görmeye alışık oldukları gençlerden biri değil de bir sihir adam olduğu kafalarına dank etti. Richard’ın güçlerine dair en küçük bir fikirleri dahi yoktu ama belli ki endişelenmişlerdi, onun bu aşırı sakin, içten içe köpüren halinden endişelenmişlerdi.

“Onu vazifesiyle baş başa bırakalım,” dedi adamlardan biri. “Ruhlarla yalnız bırakalım, ruhlara adak sunmadan önce isterse vahşiden faydalanır.” Dazlak kafasını Richard’a doğru eğerek selam verdi. “Sizi rahat bırakacağız. İlk karşılaştığımız odada bekliyoruz.”

Asık suratlarla dördü de bir çırpıda oradan uzaklaştı. Onlar gittikten sonra, iyice uzaklaştıklarından emin olunca kadın, Richard’a tükürdü.

Sırtını kızmış bir kedi gibi kamburlaştırarak poposunu iyice havaya kaldırdı. “Bana şimdi yanaşabilirsin, göster itliğini. Gelsene sihir adam, senin için zincire vurulmuş bir kadına yanaşabildiğini ispatla. Bana diğer itlerden daha kötü davranamazsın.” Tekrar tükürdü. “Hepiniz itsiniz.”

Richard bacağını uzattı ve bir ayağıyla kadını kalçasından iterek yana devirdi. “Ben o adamlar gibi değilim.”

Kadın sırtüstü yuvarlandı. Kollarını ve bacaklarını açarak küçümseyici bir ifadeyle baktı. “Bak sen. Onlardan daha iyi olduğunu ispatlamak için bana öbür türlü mü sahip olacaksın?”

Richard dişlerini gıcırdattı. “Kes şunu. Buraya o iş için gelmedim.”

Kadın doğrulup oturdu. Başını dik tutuyordu ama gözlerine ani bir dehşet çöreklenmişti. “Demek beni şimdi kurban edeceksin?”

Richard hâlâ kabzayı tuttuğunu fark etti. Sakin bir tavırla yaklaşmayı unutmıştı. Elini çekti, büyü dinsin, öfkesi soğusun diye bekledi. Kadının gözleri önünde *juka*’yı toprak zemine döktü.

“Seni buradan kurtaracağım. Adım Richard. Senininki ne?”

Kadın gözlerini kıstı. “Adımı ne yapacaksın?”

“Eh, seni buradan kurtaracaksam sana adınla hitap edebilmeliyim. Sana ‘kadın’ diyecek halim yok.”

Kadın onu bir süre sessizce süzdü. “Du Chaillu.”

“Sana Du mu diyeyim? Yoksa Chaillu mu? Yoksa Du Chaillu mu?”

Kafası karışan kadının alnı kırıştı. “Du Chaillu. Adım bu.”

Richard ona gülümseyerek güven telkin etti. “Pekâlâ, Du Chaillu öyleyse. Halkın kim? Size ne deniyor?”

“Bizler Baka Ban Mana’yız.”

“Baka Ban Mana’nın anlamı ne?”

Kadın başını tekrar dikleştirdi. “Efendisizler.”

Richard kendi kendine gülümsedi. “Bence halkının yüz akısın. Efendilik taslanacak bir kadına benzemiyorsun.”

Kadının başı hâlâ dikti, gözlerini ondan ayırmamıştı. “Böyle diyorsun ama bana diğerleri gibi yanaşmak niyetindesin.”

Richard başını iki yana salladı. “Hayır. Bunu yapmayacağımı söyledim. Seni buradan kurtarmaya çalışacağım, halkına geri döneceksin.”

“Halkımdan Majendielere yakalanan hiç kimse geri dönmedi.”

Richard ona doğru eğildi. “Öyleyse sen ilk olacaksın.”

Richard kılıcını çekti. Du Chaillu duvara doğru gerileyip dizlerini karnına çekerek yüzünü sakladı. Richard, kadının onu yanlış anlayıp en kötüsüne hazırlandığını fark etti.

“Her şey yolunda Du Chaillu. Canını yakmayacağım. Sadece tasmanı çıkarmam gerekiyor.”

Büzüşerek ondan uzaklaştı, bir an utanç verici biçimde geri çekilmektense aklına daha iyi bir şey geldi ve kafasını kaldırıp tükürdü. “Tabii, kafamı keserek. Doğruyu söylemiyorsun. Beni şimdi öldürmek niyetindesin ve boynumu uysalca uzatmamı istiyorsun.”

Richard kol yeniyle şakağındaki tükürüğü sildi. Uzanıp kadının omzundan tutarak onu sakinleştirmeye çalıştı. “Hayır. Canını yakmayacağım. Bu kılıçla sadece tasmanı çıkaracağım. Başka türlü seni buradan nasıl çıkarabilirim? Güvende olacaksın, göreceksin. İzin verir misin şunu çıkarayım?”

“Kılıçlar demiri kesemez!”

Richard tek kaşını kaldırdı. “Büyü kesebilir.”

Kadın gözlerini sımsıkı yumarak nefesini tutarken Richard da onu omzundan tutarak yüzüstü kucağına yatırdı. Kılıcın ucunu boyunun kenarına değdirdi. Doğruluk Kılıcı'nın demiri kestiğine daha önce tanık olmuştu ve kılıcın büyüünün işe yarayacağını biliyordu. Kadın kıpırdamadan yatarken kılıcı ağır demir halkaya sürttü.

Kadın birden üzerine çullandı. Göz açıp kapayınca kadar oğlanın sol koluna vahşice yapıştı. Dişlerini koluna geçirerek var gücüyle ısırdı.

Richard dondu. Kolunu geri çekmeye kalkışırsa dişlerin kol kaslarını muhtemelen kemiklerinden sıyracağını farkındaydı. Kılıcı hâlâ sağ elindeydi. Büyünün öfkesi iç organlarında zonkluyordu. Öfkeyi acıyı bastırıp sakın kalmak için kullandı.

Kılıç hâlâ tasmanın altında durduğundan bir bilek hareketiyle ittirmek an meselesiydi. Kadının kafasını koparmasa da gırtlığını kesmeye ve dişlerinden kurtulmasına yeterdi. Kenetlediği dişlerin acısı dayanılmazdı.

“Du Chaillu,” demeyi başardı gıcırdattığı dişlerinin arasından. “Bırak. Canını yakmayacağım. Niyetim canını yakmak olsaydı beni bırakman için seni şuracıkta kılıcımla biçiverirdim.”

Uzun bir süre sonra, nefes nefese kalan Richard'ın soluğu dışında çıt çıkmazken kadın dişlerini gevşetti ama tuttuğu kolu bırakmadı.

Kafasını azıcık kaldırıp baktı. “Neden?” Gözleri merakla bakıyordu. “Bana niye yardım etmek istiyorsun?”

Richard bakışlarını onun kara gözlerine dikti. Fırsat bulunca elini kılıçtan çekti. Elini kaldırdı ve kendi boynundaki tasmanın soğuk metal yüzeyine dokundu.

“Ben de bir tutsağım. Tasma takmak ne demektir bilirim. Tasmaları sevmem. Kendimi bu şekilde kurtaramasam da seni kurtarmayı deneyebilirim.”

Koluna vahşice yapışmış el gevşedi. Kadın başını yana eğerek kaşlarını çattı.

“Ama sen sihir adamsın.”

“O yüzden tutsak edildim. Beraberimdeki kadın beni Kâhinler Sarayı diye bir yere götürüyor. Oraya gitmezsem büyüünün beni öldüreceğini söylüyor.”

“Cadılardan biriyle mi berabersin? Cadıların büyük taş evinden mi gelmiş?”

“Cadı değil ama o da büyü biliyor. Onunla gitmem için bu tas-mayı bana o taktı.”

Du Chaillu gözlerini kırıştırarak Richard’ın boynundaki tas-maya baktı.

“Gitmeme göz yumarsan Majendieler bölgelerinden geçip büyük taş eve gitmene izin vermezler.”

Richard hafifçe gülümsedi. “Halkına geri dönmene yardım edersem topraklarınızdan geçmemize izin verirsiniz diye umuyordum. Belki saraya ulaşabilelim diye bize kılavuzluk da edersiniz.”

Kadının dudaklarına muzip bir gülümseme yerleşti. “Cadıyı öldürebiliriz.”

Richard kafasını iki yana salladı. “Mecbur kalmadıkça insanları öldürmüyorum. Hem zaten faydası olmaz. Tasmamı çıkarabilmek için saraya gitmem şart. Oraya gitmezsem ölürüm.”

Du Chaillu bakışlarını kaçırdı. Etrafına bakınarak hapishanesini süzerken Richard bekledi.

“Doğru mu söylüyorsun yoksa boğazımı kesmek mi istiyorsun, bilmiyorum.” Isırdığı yeri nazıkçe ovaladı. “Ama beni öldürecek sen zaten ölmüş sayılıyım, hiç şansım yok, en azından o itlerin yanaşma-sından kurtulurum. Doğruyu söylüyorsan, özgür kalacaksam yine de kaçmamız gerekecek. Hâlâ Majendilerin bölgesindeyiz.”

Richard göz kırptı. “Bir planım var. En azından deneyebiliriz.”

Kadın kaşlarını çatı. “Senden isteneni yapabiliirdin, memnun olurlardı, sen de saraya gidebiliirdin. Güvende olurdun. Seni öldür-melerinden korkmuyor musun?”

Richard başını salladı. “Ama hayatımın geri kalanında güzel gözlerinin gözümün önünden gitmemesinden ve keşke sana yardım etseydim diye hayıflanmaktan daha çok korkuyorum.”

Kadın ona kaçamak bir bakış attı. “Sihir adam olabilirsin ama zeki bir adam değilsin. Zeki bir adam can güvenliğini düşünürdü.”

“Ben Doğruluk İzcisi’yim.”

“Doğruluk İzcisi nedir?”

“Uzun hikâye. Özetle gerçeği her şeyden üstün tutmak ve doğruyu yapmak için elimden geleni ardıma koymuyorum denebilir. Bu kılıç büyülüdür ve arayışında bana yardım eder. Adı Doğruluk Kılıcı’dır.”

Kadın derin bir nefes alıp verdi ve sonunda kafasını onun kucağına yasladı. “Dene öyleyse ya da öldür beni. Zaten ölmüş sayılırım.”

Richard onun kirli ve çıplak sırtına hafifçe vurarak kadını teselli etti. “Kıpırdama.”

Elini kadının boynunun altından uzatarak tasmayı sıkıca kavradı. Kabzayı tutan diğer eliyle, büyüü vücuduna aktaran eliyle sertçe abandı.

Demir bir çatırtı eşliğinde parçalandı. Duvarlara sıcak metal parçaları sıçrayıp sekti. Büyükçe bir parça yerde topaç gibi döndü, sonunda da yalpalayarak devrildi. Ortalığa bir sessizlik çöktü. Richard nefesini tuttu, kadının gırtlığını metal parçaların kesmemiş olmasını diliyordu.

Du Chaillu doğrulup oturdu. Gözleri irileşmişti, boynunu yokladı. Yaralanmadığını görünce kocaman sırttı.

“Çıktı! Tasmayı çıkardın, kafam da hâlâ yerinde!”

Richard biraz gücenir gibi oldu. “Çıkaracağımı söylemiştim. Şimdi buradan çıkmalıyız. Gel hadi.”

Geldiği yoldan giderek kadını peşinden diğer odalara götürdü. Adamların beklediği sondan bir önceki odaya varınca parmağını dudaklarına götürerek kadına sessiz olmasını ve geri dönene kadar beklemesini işaret etti.

Kadın kollarını çıplak göğsüne kavuşturdu. “Nedenmiş? Seninle geleceğim. Beni burada bırakmayacağımı söylemiştin.”

Richard bıkkınlıkla içini çekti. “Sana birkaç parça giysi bulacağım. Bu şekilde gidecek halimiz yok...” Kafasıyla kadının vücudunu işaret etti.

Kadın kollarını açtı ve kafasını eğip vücuduna baktı. “Niye ki? Ne varmış halimde? Hatlarım gayet muntazam. Birçok erkek benim ne kadar...”

“Sizin derdiniz ne?” diye fısıldadı Richard sinirlenerek. “Geçen sonbahar memleketimden ayrıldığımdan beri hayatımda görmediğim kadar çok çıplak insan gördüm! Ama sanki sizde hiç utanma namına...”

Kadın sırttı. “Yüzün kızardı.”

Richard gıcırdattığı dişlerinin arasından homurdandı. “Burada bekle!”

Yılışık bir ifadeyle sırtan kadın kollarını tekrar kavuştu. “Bekliyorum.”

Richard halıyla örtülü eşikten içeri girince diğer odadaki dört adam ayağa fırladı. Doğruluk İzcisi onlara soru soracak fırsat bırakmadı.

“Kadının giysileri nerede?”

Adamlar afallayarak birbirlerine baktılar. “Giysileri mi? Neden istediğini...”

Richard adama doğru hışım ile bir adım attı. “Sen kimsin ki ruhları sorguluyorsun? Denileni yap! Bana kadının kıyafetlerini getirin!”

Dördü de irkilerek geri çekildi. Bir an birbirlerine baktıktan sonra sandıklara yöneldiler. Lambaları kenara koyup kapakları açtılar, sandıkların içini karıştırıp elbiseleri kenara fırlattılar.

“İşte! Buldum!” dedi adamlardan biri. İyi cins ketenden örülmüş gibi duran bir elbise çıkardı. Açık kahverengi kumaştan değişik renklerde kurdeleler sarkıyordu üstünden. “Bu kadınınki.” Geyik derisinden bir de kemer çıkardı. “Bu da.”

Richard onları adamın elinden kapıverdi. “Burada bekleyin.” Adamların elbiseyi ararken yere saçtığı paçavralardan birini kaptı.

Herhangi bir soru sormalarına mahal vermeden önceki odaya geri döndü. Du Chaillu bekliyordu, kolları hâlâ önündeydi. Richard’ın elindekini görünce nefesini tuttu. Elbiseyi kapıldığı gibi göğsüne bastırdı. Gözleri doldu.

“Dua elbisem!”

Richard’ın boynuna sarılıp parmak uçlarında yükselerek yüzünü öpücüklerle boğdu. Richard onu düz siyah saçlarının örttüğü yüzünün iki yanından tutarak geri itti.

“Tamam, tamam, giy şunu. Çabuk.”

Kadın sırtarak elbiseyi başından geçirdi, kollarını uzun kol yellerine soktu. Kollarının dış ve omuz kısımlarından değişik renkli kurdeleler sarkıyordu. Her biri ilmeklerden geçirilerek düğümlenmişti. Etek boyu dizlerinin hemen altındaydı. Kemerini bağlarken

Richard adamın bıçağıyla dürttüğü yerden kadının ayağına hâlâ kan sızdığını fark etti.

Kadının önünde tek dizi üzerine çökerek eliyle işaret etti. “Kaldır. Elbisenin eteğini kaldır.”

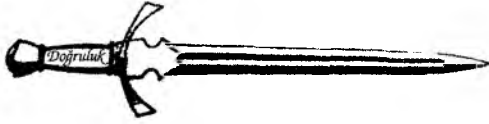
Du Chaillu başını eğerek baktı. Tek kaşını kaldırdı. “Daha yeni giyindim, şimdi de soyunmamı mı istiyorsun?”

Richard dudaklarını büzdü. Elindeki paçavrayı ona doğru salladı. “Kanaman var. Bunu yarana sarmam lazım.”

Kıkırdayan kadın eteğini yukarı sıyırıp bacağına kaldırdı ve baştan çıkarıcı bir edayla sağa sola çevirdi. Richard paçavrayı çabucak kasiğine bağlayıp yarayı örttü ve sıkı bir düğüm attı. Kadın acıyla ciyakladı. Hak etmişti, yine de Richard özür diledi.

Onu elinden tutarak diğer odalardan geçirdi. Son odadan geçerken dört adama kükreyerek yerlerinde kalmalarını söyledi. Sıkıca tuttuğu Du Chaillu’nun elini hiç bırakmadan dar geçitlerden ve sokaklardan geçerek meydana çıktı. Dazlak kafaların arasından sivrilen üç tane at kafası gördü. Kalabalığı yarararak dosdoğru atlara yöneldi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Richard kılıcı kınında durmasına rağmen büyüünü çoktan uyardırmıştı. İçi öfkeyle doluydu. Ona tamamen teslim oldu, önündeki engelleri de kırıp geçsin diye bekledi.

Kendi ıssız dünyasında yapayalnızdı artık. Bu acımasız dünyaya mahkûmdu.

Ölüm getirenin dünyası.

Rahibe Verna'nın onun Du Chaillu'yu peşinden sürüklediğini görünce rengi attı, genç adamın ne yapmak istediğini anlayınca yüzü daha da kirece döndü.

Ona tek kelime etmeyen Richard, eyerine asılı yayını kaptı. Sert yay ipini bariz bir çabayla gererken homurdandı. Bonnie'nin eyerindeki sadaktan çelik uçlu iki ok çıkardı. Göğsü hışımla inip kalkıyordu.

Kalabalık tümüyle ona dönmüştü. Arka sıralardan görmeye çalışanları zıplarken şaşkın yüzleri bir görünüp bir kayboluyordu. Siyahlı kadınlar ondan yana döndü. Kraliçe Ana'nın gözü üzerindeydi.

Rahibe Verna'nın yüzü artık kıpkırmızıydı. "Richard! Sen ne yaptığını..."

Richard onu kenara itti. "Ses çıkarma."

Yay ve oklar elinde, eyerine atladı. Homurtular kesiliverdi.

Richard doğrudan Kraliçe Ana'ya hitap etti. "Ruhlarla konuştum!"

Kraliçe Ana'nın eli sırtın üzerinden kayarak çanın ipine doğru uzandı. Richard'ın ihtiyaç duyduğu işaret buydu. Kadına bir şans verilmmişti. Artık bunun geri dönüşü yoktu.

Büyüyü serbest bıraktı.

Tek bir zarif hareketle Richard oku yerleştirdi. Yayı iyice gerdi. Hedefi çağırdı. Ok yaydan çıktı.

Ok havada tıslayarak yol alıyordu. Kalabalığın nefesi kesildi. Ok daha hedefine ulaşmadan, havada hâlâ ısıklık öttürüyorken Richard ikinci oku da yerleştirip nişan almıştı bile.

İlk ok zangırdayarak hedefi tam on ikiden vurdu, tam da Richard'ın nişan aldığı yeri. Kraliçe Ana şaşkınlık ve acıyla kesik bir çığlık attı. Ok, bileğindeki iki kemiğin arasındaki boşluktan geçerek kolunu çanın ipine uzanmasını engelleyecek biçimde sırtına mıhlamıştı. Kadın diğer elini ipe uzatmaya yeltendi.

Nişan alınmış ikinci ok, meçhul hedefini vurmak üzere hazır bekliyordu. "Çandan uzaklaş, yoksa bir sonraki ok sağ gözünü delip geçecek!"

Siyahlı kadınlar sızlanarak dizlerinin üzerine çöktüler. Kraliçe Ana kıpırdamadan durdu. Kolundan kan sızıyordu.

Richard'ın içinde öfke fırtınaları patlıyordu. Dışarıdan ise taş kesilmiş gibiydi. "Ruhların buyruğunu dinleyeceksin!"

Yavaşça hareket eden Kraliçe Ana, boştaki elini yana indirdi. "Dediklerini ilet öyleyse!"

Richard yayı hâlâ gergin tutuyordu, gevşetmeye de hiç niyeti yoktu. Ok sadece bir kişiye nişan alınmıştı ama öfkesi herkese yönelikti.

Büyü, tüm gazabıyla içini dağlıyordu. Öfke dalgaları damarlarını zonklatıyordu. Geçmişte hep bir düşmana, belli bir kişiye yönelik olurdu. Bu kez farklıydı. Ucu açık bir öfkeydi bu seferki, oradaki herkesi kapsayan bir öfke, insan kurban etme eylemine karışmış herkesi. Gazabın belli bir hedefi yoktu.

Bu da durumu daha beter hale getiriyordu. Daha fazla büyü harcıyordu.

Richard bunun büyüü aşırı kullanmaktan kaynaklanan geniş kapsamlı bir tehlike mi yoksa odaklanmayı öğrenmek için Rahibe

Verna'yla yaptığı alıştırmanın olağan bir sonucu mu olduğunu kestiremiyordu ama sebebi ne olursa olsun, kılıçtan hiç olmadığı kadar fazla büyü soğuruyordu, bu kadarını yapabileceğinden haberi bile yoktu. Büyü, korkutucu bir güçle köpürüyordu. Etrafındaki hava onunla titreşiyordu.

Civardakiler gerilemeye başladı. Sızlanan kadınlar sustu. Kraliçe Ana'nın siyahlara bürünmüş yüzü bembeyazdı. Bin kişi, tek bir kişiden duydukları korkuyla çıt çıkarmadan duruyordu.

“Ruhlar daha fazla kurban verilmesini istemiyor! Onlara bağlılığınızı değil, sadece öldürebildiğinizi ispatlıyor! Bundan böyle ruhlara hürmetinizi, Baka Ban Mana'nın hayatına saygı duyarak göstermelisiniz. Aksi takdirde ruhlar gazabıyla sizi yok edecek! Uyarılarını ciddiye alın, yoksa Majendielere kıtlık ve ölüm getirecekler!”

Çemberi daraltmaya başlayan adamlara dönüp konuştu. “Herhangi biriniz bana ya da bu iki kadına karşı elini kaldıracak olursa Kraliçe Ana ölür.” Adamlar birbirlerine bakarak cesaret aradılar. “Beni öldürmeyi deneyebilirsiniz,” dedi adamlara, nişan aldığı hedeften gıdım sapmamıştı. “Siz buna yeltenene kadar Kraliçe Ana ölür. Yaptığım atışı gördünüz. Elime kılavuzluk eden büyüdür. Iskalamam.”

Adamlar geri çekildi.

“Bırakın konuşsun!” diye seslendi Kraliçe Ana. “Ne diyecekmiş bakalım!”

“Ruhların dediklerini aktardım! İtaat edeceksiniz!”

Kadın bir an ses çıkarmadı. “Ruhlara bizzat danışacağız.”

“Onları küçük mü düşüreceksiniz? Sözlerine kulak asmayıp kendi bildiğinizi okuduğunuzu itiraf etmiş olursunuz!”

“Ama mecburen...”

“Onların namına pazarlık etmeye gelmedim! Ruhlar adak bıçağını bu kadına vermemi emretti, halkına götürsün ve onlara Majendielere tarafından artık avlanmayacaklarını göstereceğini diye. Ruhlar, kızgınlıklarının bir ifadesi olarak ektiğiniz tohumları geri aldı, temsilcilerinizi Baka Ban Mana'ya gönderip onlara ruhların isteğine razı geldiğinizi belirtmediğiniz müddetçe tekrar ekim yapamayacaksınız. Ruhların isteğine karşı gelirsiniz, açıktan öleceksiniz! Şimdi gidiyoruz. Böl-

genizi sağ salım terk edebileceğimize dair ya bana söz verirsin ya da şuracıkta ölürsün.”

“Düşünmemiz gereken...”

“Karar vermen için üçe kadar sayıyorum! Bir iki üç!” Kraliçe Ana nefesini tuttu. Siyahlı kadınlar nefesini tuttu. Kalabalık nefesini tuttu. “Neye karar verdin?”

Kraliçe Ana boştaki elini kaldırarak vurmaması için yakardı. “Gidebilirsiniz! Kraliçe Ana, bölgemizi sağ salım terk edebileceğinize dair size söz veriyor!”

“Akıllıca bir karar.”

Kadın, elini yumruk yaparak bir parmağını onlara doğru uzattı. “Ama bilge kadınlarla aramızdaki anlaşmanın ihlali anlamına gelir bu. Anlaşma sona ermiştir. Bölgemizi derhal terk edin. Artık bu topraklara ayak basamayacaksınız.”

“Öyle olsun,” dedi Richard. “Sözünüzü tutmaya bakın, yoksa en küçük bir densizlikte acı sonuçlarına katlanırsınız.”

Yayı gevşetti. Üzengilerine basarak ayağa kalktı, kemerindeki kutsal bıçağı çıkarıp herkesin göreceği biçimde kaldırdı.

“Bu kadın bunu halkına götürecek ve ruhların dediklerini aktaracak. Baka Ban Mana artık Majendielerle savaşmayacak. Siz de artık onlarla savaşmayacaksınız. İki halk barış ilan edecek! İki taraf da birbirine zarar veremez. Ruhların sözünü dinleyin ya da sonuçlarına katlanın!”

Sesi vahşi bir fısıltı halini alsa da büyüünün gazabı sözlerini meydanın en uç köşelerine kadar ulaştırdı, sessizlikte onu duymayan kalmadı. “Emirlerimi dinleyin, yoksa cezanızı kendi ellerimle veririm. Sizi mahvederim.”

Büyü vadideki bir sis gibi meydanı kapladı, ruhani olduğu kadar gerçekte de, Richard’ın öfkesinin bariz bir tezahürü olarak oradaki herkese dokundu, dokunduğu herkes titredi.

Richard atından indi. Adamlar irkilerek birkaç adım geri çekildi. Rahibe Verna öfkesinden sus pus kesilmişti. Richard onu hiç bu halde görmemişti. Ellerini önünde yumruk yapmış, felç geçirmiş gibi duruyordu.

Richard kızgın bakışlarını çevirdi, gazabını ona yöneltti. “Atına bin Rahibe. Gidiyoruz.”

Rahibe çenesini öyle bir sıkırmıştı ki âdeta kemikleri parçalana-
cakmış gibiydi. “Sen çıldırmışsın! Biz...”

Richard parmağını hışımla uzattı. “Biriyle tartışmak istiyorsan Rahibe, kalıp bu insanlarla tartışabilirsin. Bunu memnuniyetle karşıla-
yacaklarından eminim. Bu tasmayı çıkarmak üzere saraya gidiyorum. Benimle gelmek istiyorsan atına bin.”

“İmkânı yok! Majendie bölgesini artık ta diğer ucuna kadar ka-
tedemeyiz! Bu topraklardan men edildik!”

Richard baş parmağını Du Chaillu’ya doğru kaldırdı. “Baka Ban Mana bölgesinden geçip Kâhinler Sarayı’na gitmemiz için bize reh-
berlik edecek.”

Du Chaillu kollarını kavuşturup Rahibe’ye keyifle gülümsedi.

Rahibe Verna bakışlarını kadından Richard’a çevirdi. “Sen sa-
hiden çıldırmışsın. Biz...”

Richard homurdanarak dişlerini gıcırdattı, kılıcın öfkesi hâlâ
tazeydi. “Saraya benimle gitmek istiyorsan atına bin! Ben gidiyorum!”

Du Chaillu, Richard’ın yeşil saplı bıçağı onun geyik derisinden
kemerine sokmasını seyretti. “Bu sorumluluk sana ait. Bıçağı hayatın
pahasına koru. Şimdi şu ata bin.”

Du Chaillu aniden endişelenerek kollarını açtı, bir ata, bir Richard’a
baktı. Kollarını tekrar kavuşturup burnunu havaya dikti. “O hayvana
binmem. Pis kokuyor.”

“Sen de öyle!” diye kükredi Richard. “Bin şu ata!”

Kadın irkildi. Genç adamın kızgın bakışları karşısında gözleri
korkuyla irileşti, yutkundu, soluğu kesilmişti. “Doğruluk İzçisi’nin
ne olduğunu şimdi anlıyorum.”

Sarsak hareketlerle Geraldine’e bindi. Rahibe çoktan Jessup’un
sırtındaydı. Richard da Bonnie’ye atladı.

Toplanan adamlara son bir uyarı bakışı fırlatarak atını mahmuzladı
ve dörtlüye ilerlemeye başladı. Diğer iki at da peşine takıldı. Adamlar
kenara çekilip onlara yol verdi.

Büyü kana susamıştı, kan için çırpınıyordu. Richard birisinin onları durdurmaya çalışmasını diliyordu. Fakat hiç kimse buna yeltenmedi.

“Lütfen,” dedi Du Chaillu, “neredeyse akşam oldu. Durabilir miyiz lütfen ya da en azından yaya gideyim. Bu hayvan canımı yakıyor.”

Kadın, tırıs giden Geraldine’e can havliyle tutunmuş, eyerin üzerinde hopluyordu. Elbisesindeki tüm renkli kurdeleler uçuşuyordu. Richard, peşinden gelen Rahibe Verna’nın atının nal seslerini işitebiliyordu ama dönüp bakmadı.

Richard, sık dalların arasından sızan akşam güneşi ışıklarına kafasını kaldırıp baktı. Aydınlık sayesinde öfkesi nihayet soluyordu. Bir an için öfkesini hiç bastıramayacakmış gibi gelmişti.

Du Chaillu elini attan çekmeye korkarak başıyla Richard’ın sağım işaret etti. “Orada küçük bir göl var, sazlıkların arasında, önü de çimenliktir.”

“Baka Ban Mana bölgesinde olduğumuza emin misin?”

Kadın başıyla doğruladı. “Son birkaç saattir bizim bölgemizdeyiz. Buraları bilirim.”

“Pekâlâ. Geceyi burada geçireceğiz.”

Kadın attan kayarak inerken Richard hayvanı zapt etti. Du Chaillu homurdanarak elleriyle poposunu ovuşturdu. “Yarın o hayvana beni tekrar bindirirsen seni ısıtırırım!”

Majendielerden ayrıldıklarından bu yana Richard ilk kez gü-lümsedi. Atların eyerlerini çıkarmaya başlayıp Du Chaillu’yu da bez kırbalara su doldurmaya gönderdi. Kadın sazlıkların arasında göz-den kaybolup göle doğru koştururken Rahibe Verna odun topladı ve büyüsünü kullanarak ateş yaktı. Richard atları tımarlamayı bitirince rahatça otlasınlar diye yularlarını uzun tutup öyle bir ağaca bağladı.

“Galiba sizi tanıştırma vakit geldi,” dedi Richard, Du Chaillu dönünce. “Rahibe Verna, bu Du Chaillu. Du Chaillu, bu Rahibe Verna.”

Rahibe Verna sakinleşmiş gibiydi ya da öfkesini bir maskenin ardına saklamıştı. “Bugün ölümden kurtulduğuna sevindim Du Chaillu.”

Du Chaillu öfkeyle baktı. Richard onun Işık Rahibeleri’ni cadı zannettiğini biliyordu.

“Bir yandan üzülüyorum da,” diye ekledi. “Senin yerine bir sürü insan ölecek.”

“Hiç de sevinmedin. Ölmemi isterdin. Tüm Baka Ban Mana’nın ölmesini isterdin.”

“Bu doğru değil. Hiç kimse ölsün istemem. Seni ikna edemeyeceğimi biliyorum. Nasıl istiyorsan öyle düşün.”

Du Chaillu kemerinden adak bıçağını çıkardı ve Rahibe Verna’nın yüzüne tuttu. “Beni o zincirde üç ay tuttular.” Yeşil kabzaya baktı ve üzerindeki müstehcen oymalardan birini gösterdi. “O itler bana bunu yaptı.” Rahibe Verna bıçağa bakarken Du Chaillu parmağıyla başka bir tasviri daha gösterdi. “Bunu da. Bunu da.”

Rahibe Verna karşısındaki kadının öfkeyle inip kalkan göğsüne baktı. “Sana yaptıkları ve yapmaya yeltendikleri şeylerden ne kadar tiksindiğime seni ikna etmeme imkân yok Du Chaillu. Bu dünyada tiksindiğim pek çok şey var ama elimden hiçbir şey gelmiyor, hatta bazı durumlarda yüce bir amaç uğruna hoşgörüyü göstermem gerekiyor.”

Du Chaillu kendi karnına pat vurdu. “Âdetten kesildim. O itler beni gebe bıraktı! Şimdi ebelere gidip bu it yavrusunu düşürmek için şifalı bitkiler isteyeceğim.”

Rahibe Verna ellerini kucağında kenetledi. “Lütfen Du Chaillu, bunu yapma. Çocuk, Yaratıcı’nın bir hediyesidir. Lütfen hediyesini geri çevirme.”

“Hediyeymiş! Şu yüce Yaratıcı’nın hediye anlayışı da pek çarpıkmiş!”

“Du Chaillu,” dedi Richard. “Şimdiye dek Majendieler yakaladıkları her Baka Ban Mana’yı öldürdü. Kurtulan ilk kişisin sen. Artık kimseyi öldürmeyecekler. Bu çocuğu halklarınız arasındaki yeni başlangıcın bir simgesi olarak düşün. Bu yeni başlangıçta tüm çocukların hatırına cinayetler durmalı. Bırak da çocuk yaşasın, olur mu? Bir zararı olmaz.”

“Zararı babası verdi!”

Richard yutkundu. “Sırf babaları kötü diye çocukların da kötü olması gerekmiyor.”

“Babası kötüyse çocuk ona çeker!”

“Doğru değil,” dedi Rahibe. “Richard’ın babası birçok insanı öldüren kötü bir adamdı, oysa Richard canlıları önemseyip koruyor. Annesi işlenen günahların ceremesini sadece suçlu işleyen kişinin çektiğini biliyordu. Richard’ın babası ona tecavüz etti diye ana sevgisini oğlundan esirgemedi. Richard ona doğruyu öğreten iyi insanların elinde büyüdü. Sırf bu yüzden bugün hayattasın. Çocuğa doğruyu öğretebilirsin.”

Du Chaillu bocalayarak Richard’a baktı. “Doğru mu bu? Annenin başına da mı geldi bu?”

Richard başını sallamakla yetindi.

Kadın karnını ovaladı. “Karar vermeden önce dediklerinizi düşüneneğim. Hayatımı bağışladın, dediklerini dikkate alacağım.”

Richard onun omzunu sıktı. “Kararın ne olursa olsun, en iyisi olacağından eminim.”

“Tabii karar verecek kadar uzun yaşarsa,” dedi Rahibe Verna. “Yerine getiremeyeceğin vaatlerde ve tehditlerde bulundun. Majendieler tarlalarını ekip de hiçbir sorun yaşanmadığını görünce bugün onlara söylediğin şeylerden korkmayı bırakacaklar. Yaptığın haybeye gidecek ve bu kadının halkına tekrar savaş açacaklar. Kendi halkımdan hiç bahsetmeyeyim.”

Richard boynundaki deri kayışı başının üzerinden aşırarak Kuş Adam’ın düdüğünü çıkardı. “Hiç sorun yaşanmayacağını söyleyemem Rahibe. Sahiden ciddi bir sorun yaşanacak.” Düdüğü Du Chaillu’nun boynuna astı. “Bana verilmiş bir hediye idi, ben de sana hediye ediyorum, cinayetlere son verebilmen için.” Yontma kemiği tuttu. “Bu sihirli bir düdüktü. Kuşları çağırır. Hiç görmediğin kadar çok kuşu tek bir yere toplar. Vaadimi boşa çıkarmaman için sana güveniyorum.

“Onların tarlalarına git. Saklan. Sonra gün batımında bu sihirli düdüğü üfle. Hiç ses duymayacaksın ama sihir sayesinde kuşlar gelecek. Gözünün önüne sürekli kuşları getir. Düdüğü üflerken bildiğin tüm kuşları düşün ve onlar gelene kadar da üflemeye devam et.”

Kadın kemikten yontulmuş düdüğü ellledi. “Sihirli mi? Kuşlar sahiden gelir mi?”

Richard ona gülümsedi. “Hem de nasıl gelir. Ona ne şüphe. Büyü hepsini çağırır. Sesi hiç kimse duymasa da kuşlar duyar. Majendieler kuşları kimin çağırdığını anlayamaz. Gelen kuşlar aç olacaktır ve tüm tohumları mideye indirecektir. Majendieler her tohum ektiklerinde kuşları çağırıp ekinlerini bozacaksın.”

Kadın sırttı. “Majendieler açlıktan ölecekler!”

Richard onun yüzüne doğru sokuldu. “Hayır. Bunu sana cinayetleri durdurman için hediye ettim, cinayetlere destek olarsın diye değil. Majendieler sizinle barış içinde yaşamaya razı gelene dek tohumlarını çalmaları için kuşları çağıracaksınız. Pazarlığın kendilerine düşen kısmını yerine getirdiklerinde sizler de üzerinize düşeni yapmalı ve onlarla barış sağlamalısınız.”

Parmağını kadının yüzüne doğru salladı. “Hediyemi kötüye kullanırsan geri gelir ve halkına karşı başka büyüler uygularım. Doğruyu yapacağına dair sana güvenim tam. Güvenimi boşa çıkarma.”

Du Chaillu gözlerini kaçırdı. Burnunu çekti. “Doğru olanı yapacağım. Hediyeni dediğin şekilde kullanacağım.” Düdüğü elbisese sakladı. “Halkıma barış getirmeye çalıştığın için teşekkür ederim.”

“En büyük dileğim bu. Barış.”

“Barışmış,” diyerek homurdandı Rahibe Verna. Richard’a yönelttiği bakışları ateş püskürüyordu. “O kadar basit mi sanıyorsun? Üç bin yılın ardından sırf sen öyle buyurdun diye cinayetler sona mı erecek yani? İnsanlar alışkanlıklarını değiştirmek için seni mi bekliyorlardı zannediyorsun? Safsın çocuğum. Babaların günahları oğuldan oğula geçmese de olayları basite indirgeyen yaklaşımınla zarar verme huyun ona çekmiş.”

“Herhangi bir gerekçeyle insan kurban etme eylemine taraf çıkacağımı düşünüyorsanız feci biçimde yanılıyorsunuz Rahibe.” Tam sırtını dönüp gidiyordu ki vazgeçip durdu. “Ne zarar vermişim? Cinayetleri nasıl kıskırtmışım?”

Rahibe ona doğru eğildi. “Eh, mesela, senin gibi yeteneklilere yardım etmezsek ölürler, senin yüzünden hem de. Çocukları saraya nasıl ulaştırmamızı öneriyorsun? Majendielerin bölgesinden artık

geçemeyiz.” Du Chaillu’ya baktı. “Bölgesinden geçmen için sadece sana izin verdi. Başkalarını da geçirebileceğini söylemedi.” Sırtını dikleştirdi. “Yaptığın şey yüzünden o çocuklar ölecek.”

Richard bunu bir süre düşündü. Bitkindi. Kılıcın büyüüne baş-vurmak onu hiç olmadığı kadar tüketmişti. Gözünden uyku damlı-yordu. Sorun çözecek ya da tartışacak hali yoktu. Sonunda dönüp Du Chaillu’ya baktı.

“Majendielerle barış sağlayınca, tekrar ekim yapmalarına izin vermeden önce bir şart daha öne sürmelisin. Şerefle cinayet işlemenin sona erdiğini, barış içinde yaşamının şerefine erip rahibeleri bölgele-rinden geçirmelerine izin vermeleri gerektiğini söyleyeceksin.” Başını sallayıp onaylayana dek gözlerini kadından ayırmadı. “Senin halkın da aynısını yapacak.”

Gözlerini kısarak Rahibe’ye döndü. “Tatmin oldunuz mu?”

“Vadideyken hayvanlardan birini öldürdüğünde cesedinden bin tane yılan fıskırmıştı. Bu durum da ondan farklı değil. Barış sağla-mak imkânsız,” dedi. “Hele hele bugün sarf ettiğin onca yalan aklıma geldikçe bana daha da imkânsız görünüyor. Yalan söylemeyi sana men etmiş ve bundan sakınmanı belirtmiştim. Bugün baltayı savur-mamanı da söylemiştim, uyarıma rağmen bildiğini okudun. Bugün ihlal ettiğin emirlerin haddi hesabı yok. Bu hareketinle cinayetleri sona erdirmedin, sadece tetikledin.”

“Bu olayda sizin öğrenciniz değil, Doğruluk İzcisi’yim Rahibe. Doğruluk İzcisi olarak, insan kurban etmeye tahammülüm yok. Hiç-bir şekilde. Başkalarının ölecek oluşu ayrı bir mesele. Cinayeti meşru göstermek için bunu bahane gösteremezsiniz. Bunun uzlaşılacak yanı yok. Bahse girerim çok uzun zaman önce durdurmak istediğiniz bir şeyi durdurdum diye beni cezalandıracağınızı sanmıyorum.”

Kadının yüzü gevşedi. “Işık Rahibesi olarak düzeni değiştirmeye yetkim yok, üstelik daha fazla insanın hayatı söz konusuysen, üç bin yıldır süregelen bir şeyi desteklemek zorundaydım. Bundan nefret ettiğimi itiraf ediyorum, bir bakıma üzerimdeki yükü kaldırdığın için memnunum da. Ancak bu, yol açacağı sıkıntıyı ve ölümleri ber-taraf etmiyor. Rada’Han’ı taktığında tasmanın kayışını tutmanın onu takmaktan daha beter olacağını söylemiştin. Haklı çıktın.”

Kadının göz kapaklarının altında yaş birikti. “En büyük tutkumu, görev aşkımı bir eziyete dönüştürdün. İtaatsizliğin için seni cezalandırmaya tenezzül etmeyeceğim. Birkaç gün içinde sarayda olacağız, seninle işim bitmiş olacak. Ne yapacaklarına onlar karar versinler. Bakalım onların da canını sıktığında sana nasıl davranacaklar. Benim kadar hoşgörülü olmadıklarını göreceksin. Tasmayı kullanacaklardır. Bunu yaptıklarındaysa kanımca kayışını tutmaktan benden daha çok pişman olacaklar. Bence sana yardım etmeye çalıştıkları için benim gibi pişman olacaklar.”

Richard ellerini arka ceplerine sokarak meşe ve kauçuk ağaçlarla dolu sık ormana baktı. “Böyle düşündüğünüze üzuldüm Rahibe, galiba sizi anlıyorum. Tutsağınız olmaya direndiğimi kabul etsem de bugün olanların ikimizle alakası yok. Doğruyu yapmakla alakalı. Öğretmenliğime soyunan birisi olarak sizin bu ahlaki duruşumu paylaşmanızı beklerdim. İnançlarını koşullara göre kolayca değiştirebilen yetenekli kişilere rahibelerin yardım eli uzatmamalarını beklerdim. Rahibe Verna, niyetim sizi gücendirmek değildi. Cinayete alet olmak şöyle dursun, burnumun dibinde işlenecek bir cinayete göz yumarak bile yaşayamazdım.”

“Biliyorum Richard. Ne var ki bu, durumu daha kötüleştiriyor çünkü temelde pek fark yok.” Kenetlediği ellerini açıp ateşe ve erzaklarına bir göz attı, sonunda heybenin birinden bir kalıp sabun çıkardı. “Yahni ve yulaflı pide pişireceğim.” Kalıp sabunu Richard’a fırlattı. “Du Chaillu’nun banyoya ihtiyacı var.”

Gücenen Du Chaillu kollarını kavuşturdu. “Duvara zincirlenmişim, bana yanaşan itler su da vermedi, hoş kokacak halim yok.”

Rahibe Verna çömelerek erzakları çıkarmaya koyuldu. “Kusura bakma Du Chaillu. Adamların pisliğini üzerinden yıkayıp atmak istersin diye düşünmüştüm, o kadar. Yerde olsaydım vücudumda dokundukları her yeri yıkamaktan başka hiçbir şey istemezdim.”

Du Chaillu bocaladı. “Eh, benim de niyetim buydu!” Sabunu Richard’dan kaptı. “Bindiğiniz hayvanların kokusu üzerinize sinmiş. Siz de yıkanın yoksa yanınıza yaklaşmam, yemeğinizi benden uzakta versiniz.”

Richard kıkırdadı. “Seninle aramızı düzeltecekse ben de yıkanacağım.”

Du Chaillu hızlı adımlarla göle giderken Rahibe Verna usulca Richard’ı çağırdı. Richard onun yanında durarak heybeden bir tas çıkarmasını bekledi.

“Halkı son üç bin yıldır yakalayabildiği her ‘sihir adam’ı öldürdü. Sana tarih dersi verecek zamanım yok.” Başını kaldırıp gözlerine baktı. “Eski alışkanlıkları terk etmek zordur, bir bıçağa bakar. Onun yanındayken sırtını kolla. Er ya da geç seni öldürmeye çalışacaktır.”

Kadının sakın ses tonu beklenmedik biçimde Richard’ın tüylelerini diken diken etti. “Beni saraya teslim edip zahmetli görevinizden nihayet azat olabilmeniz için hayatta kalmaya çalışacağım Rahibe.”

Richard hızla göle doğru uzaklaştı ve Du Chaillu’ya tam da sazlıkların arasına girdiği esnada yetiştı. “Buna neden dua elbisesi deniyor?”

Du Chaillu kollarını iki yana açtı, elbisesindeki kurdeleler rüzgârda uçuştı. “Bunlar dua.”

“Nasıl dua? Kurdeleler mi yani?”

Kadın başını sallayarak onayladı. “Her biri dua. Rüzgâr esip de uçuştuklarında duaları ruhlara ulaştırıyorlar.”

“Ne duası?”

“Hepsi aynı duadır, başkalarının yürekten edilmiş dualarını da üzerimde taşıyorum. Topraklarımıza geri dönme duası bunlar.”

“Topraklarınıza mı? Ama topraklarınız burası.”

“Hayır. Burası yaşadığımız yer ama topraklarımız değil. Asırlar önce topraklarımızı sihir adamlar ele geçirdi. Bizi buraya sürdüler.”

Göl kıyısına ulaştılar. Esinti koyu renkli suda hareler çiziyordu. Kıyı her iki yandan suya kadar inen gür çalılıklarla kayganlaşmıştı.

“Sihir adamlar topraklarınızı ele mi geçirdi? Hangi topraklar?”

“Atalarımızdan zapt ettiler.” Kaybolanlar Vadisi’nin bulunduğu yönü gösterdi. “Majendielerin diğer tarafındaki bölge. Dualarımızı alıp topraklarımıza gidecek ve ruhlardan onu bize geri vermelerini rica edecektim. Ama Majendieler beni yakalayınca dualarımızı ruhlara götüremedim.”

“Ruhtar topraklarınızı nasıl geri verecek?”

Kadın omuz silkti. “Eskiler, topraklarımıza her yıl birini göndermemizi, ruhlara dua etmemizi söylüyor, bunu yaparsak topraklarımız geri verilecekti.” Kemerini çözüp yere attı. Yeşil kabız bıçağı heyecan verici bir zarafetle fırlatıp bir kütüğün güdük tarafına saplayıverdi.

“Nasıl?”

Kadın kafası karışmış gibi kaşlarını çatı. “Efendimizi göndererek.”

“Baka Ban Manaların efendisiz olduğunu sanıyordum.”

Kadın omuz silkti. “Çünkü ruhlar henüz bir efendi göndermedi.”

Richard bunu kafasında tartarken kadın eteğini başının üzerinden sıyrarak çıkardı.

“Ne yaptığını sanıyorsun?”

Kadın kaşlarını çatı. “Yıkınması gereken benim, elbisem değil.”

“İyi de benim önümde olmaz!”

Kadın başını eğerek kendi vücuduna baktı. “Beni çıplak gördün zaten. Bu sabahtan beri karnım fazla büyümedi.” Başını kaldırıp tekrar ona baktı. “Yüzün yine kızardı.”

“Şuraya git.” Parmağıyla gösterdi. “Çalılıkların öbür tarafına geç. Sen bir tarafta ben bir tarafta.”

Richard sırtını kadına döndü.

“Ama sadece bir tane sabunumuz var.”

“Eh, işin bitince bana atarsın.”

Kadın önüne geçti. Richard tekrar sırtını dönmeye çalışsa da yine önüne geçmeyi başarıp elini düğmelerine attı.

“Sırtımı kendim sabunlayamam. Adil değil üstelik. Sen beni çıplak gördünse ben de seni görmeliyim. Bu yüzden kızarıyorsun çünkü adil davranmıyorsun. Ödeşirsek rahatlırsın.”

Richard kadının ellerine şaplak atarak uzaklaştırdı. “Kes şunu. Du Chaillu, geldiğim yerde böyle bir şey uygunsuz kaçır. Erkeklerle kadınlar bir arada banyo yapmazlar. Olmaz işte.” Tekrar sırtını döndü.

“Üçüncü kocam bile senin kadar utangaç değildi.”

“Üçüncü! Üç kocam mı oldu?”

“Hayır, beş kocam var.”

Richard sırtını dikleştirdi. “Var mı?” Yüzünü kadına döndü. “Ne demek ‘var’?”

Kadın ona öyle bir baktı ki sanki Richard ormanda ağaç var mı diye sormuştu. “Beş kocam var. Beş kocadan çocuklarım da var.”

“Kaç çocuğun var peki?”

“Üç. İki kız, bir erkek.” Yüzünü efkârlı bir gülümseme kapladı. “Onlara sarılmayalı uzun zaman oldu.” Gülümsemesi mahzunlaştı. “Zavallı bebelerim, öldüğümü sanarak her gece ağlamışlardır. Majendilere yakalanan hiç kimse geri dönmez.” Sırıttı. “Kocalarım beni tekrar gebe bırakmak için birbirleriyle çekecekler.” Gülümsemesi soldu, sesi alçaldı. “Ama galiba Majendie itlerinden biri bunu çoktan yaptı.”

Richard sabunu uzattı. “Her şey yoluna girecek. Göreceksin. Banyonu yap. Çalıların öbür tarafında olacağım.”

Richard soğuk suya girerek gevşedi, kadının suları sıçratarak yıkanmasını dinleyip sabunla işinin bitmesini bekledi. Gölün üzerindeki sis yoğunlaşıyor, yavaşça etrafı kaplayıp civardaki ağaçları perdeliyordu.

“Bir kadının birden fazla kocayla evlendiğini hiç duymamıştım. Baka Ban Mana kadınlarının hepsinin birden çok kocası mı vardır?”

Kadın kıkırdadı. “Yok. Sadece benim.”

“O niye?”

Suyun şapırtısı kesildi. “Çünkü dua elbisesini giyen benim,” dedi, sebebi bariz bir şekilde ortadaymışçasına.

Richard gözlerini devirdi. “Vay canına...”

Kadın otların arasından yüzerek yanına geldi. “Sabunu almadan önce sırtımı yıkaman gerek.”

Richard bıkkınlıkla içini çekti. “Pekâlâ, sırtını yıkarsam kendi tarafına geri dönecek misin?”

Kadın sırtını döndü. “Düzgün yıkarsan.”

Tatmin olunca nihayet giyinmek üzere sudan çıktı, Richard da yıkandı. Böcek cırıltıları ve kurbağa vıraklamaları arasından sesini yükselterek Richard’a acıktığını belirtti. Richard pantolonunu giyerken bir an önce yemeğe gitmeleri için onu aceleye getirdi.

Gömleğini omzuna atan Richard yemek kokusuna doğru seğirten kadına yetişmek için koştu. Kadın çok daha temiz görünüyordu. Yabani bir hayvan yelesini andıran saçları artık normal bir insan saçına dönmüştü. Bir vahşiden çok bir soyluyu andırıyordu.

Hava henüz kararmamıştı ama karanlığın çökmesi yakındı. Gölün üzerini kaplayan sis peşleri sıra geliyordu. Ağaçlar yoğunlaşan sisin arasında gözden kayboluyordu.

İkisi ateşin başına yaklaşıırken Rahibe Verna ayağa kalktı. Richard tam sağ kolunu gömleğine geçiriyordu ki Rahibe Verna'nın irileşmiş gözlerle bakan yüz ifadesini görünce dondu. Richard'ın göğsüne bakıyordu, Richard'ın daha önce görmesine hiç izin vermediği şeye.

Yaraya. Oradaki yanık el izine. Babasının kim olduğunu sürekli anımsatan el izine.

Rahibe Verna hortlak görmüş gibi bembeyaz kesilmişti. Sesi öyle alçak çıktı ki Richard zar zor duyabiliyordu. "O izin sebebi ne?"

Du Chaillu da yaraya baktı.

Richard gömleğinin önünü kapadı. "Demiştin ya, Darken Rahl beni eliyle yaktı. Sanrı gördüğümü söylemişsiniz."

Kadının bakışları yavaşça kayarak genç adamın gözlerini buldu. Richard'ın hiç görmediği bir ifadeye bürünmüşlerdi. Katıksız korku.

"Richard," diye fısıldadı, "Üzerindekini sarayda hiç kimseye göstermemelisin. Başrahibe hariç. Yapılması gerekeni o bilir. Ona göstermelisin. Başkasına değil." Biraz yaklaştı. "Anlıyor musun? Hiç kimseye!"

Richard yavaşça düğmelerini ilikledi. "Neden?"

"Çünkü gösterirsen seni öldürürler. İsimsiz Varlık'ın damgası bu." Dudaklarını yalayarak ıslattı. "Babanın günahları."

Uzaktan kurt ulumaları duyuldu. Du Chaillu ürperdi ve yoğunlaşan sise bakarak kollarını bedenine sardı.

"Bu gece ölenler olacak," diye fısıldadı Du Chaillu.

Richard kaşlarını çatarak baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Kurtlar. Sisli havada kurtlar böyle uluyunca insanların gece vakti sisin içinde vahşice öleceğini bildirir."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Sislerin arasında belirdi, ölümün beyaz dişleri. Ürken avı önce ilikle-rine kadar ürpererek donakaldı, sonra da beyaz ölümden kurtulmak için tabana kuvvet kaçtı. Canlarını kurtarmaya çalışırken beyaz çeliğin dişleri onları acımasızca parçaladı. Canhıraş çığlıkları geceyi yardı, dehşete boğdu. Kapıldıkları histeri yüzünden, onları bekleyen soğuk beyaz çeliğin kucığına dikkatsizce koştular.

Korkusuz adamlar ölmeden önce korkuyu tattılar.

Karmaşa, gürültülü ve vahşi bir arbedeyle her yana yayıldı. Çeliğin ahenkli çınlayışı, parçalanan sandıklar, yırtılan çadırlar, gıcırdayan deri giysiler, çatırdayan kemikler, kükreyen alevler, parçalanan arabalar, yere gümbürtüyle devrilen bedenler, hayvanların ve insanların çığlıkları, hepsi iç içe geçerek uzun bir dehşet kakafonisi oluşturdu. Beyaz ölüm akını, hepsini önüne katarak curcunayı körüklüyordu.

Etrafı keskin bir kan kokusu kaplamış, devrilen gaz lambalarının kekremsi dumanına, harlayan odunların tatlı, tutuşan çıraların isli, yanık insan eti ve hayvan postlarının da leş gibi boğucu kokusuna baskın çıkmıştı.

Soğuk pus tabakasıyla nemlenmemiş şeyler sıcak kanla yapış yapış olup kayganlaşmıştı.

Beyaz çelik dişler artık kan revan içindeydi; beyaz kar örtüsü vıcık vıcık hale gelerek bazı yerlerde kırmızı çamur tabakaları oluşturmuştu. Havayı yalayan ateş perçemleri iyice yükselerek beyaz sis tabakasını turuncu renkli bir akkor haline getirmişti. Gökyüzü yandıkça kapkara duman bulutları meşum tabakalar halinde yere iniyordu.

Oklar vızıldayarak geçiyor, mızraklar havada ısıklık çiziyor, parçalanmış kargı parçaları fır dönerek sislerin arasında kayboluyor, kopmuş mızrak uçları karanlıkta vızır vızır uçuyordu. Parçalanmış çadırlardan arta kalanlar şiddetli bir fırtınaya yakalanmışçasına dalgalanıyordu. Kılıçlar, delice bir çabayla savrulduklarını belli eden homurtular eşliğinde ardı ardına iniyordu.

Her tarafta koşuşan adamlar vardı, çılgına dönmüş karıncalar gibiydiler. Bazıları yere devriliyor, iç organları karlara saçılıyordu. Yaralılardan biri, gözüne inen kandan körleşmiş halde sendeleyerek yolunu bulmaya çalışırken, önüne fırlayan beyaz bir gölge, bir ölüm ruhu onu biçip geçti. Zıplayarak yuvarlanan bir araba tekeri, etrafı siyah bir perde halinde kaplayan duman bulutlarının arasında çabucak gözden yitti.

Hiçbir alarm verilmemişti, gözcüler çoktan ölmüştü. Kamptaki çok az kişi neler döndüğünü anladığındaysa iş işten geçmişti bile.

İmparatorluk Düzeni kampı, gürültülü ve çılgınca bir kutlamadan henüz kalkmıştı, birçoğu sarhoş olduğundan, gördüklerini içkinin etkisine yormamaları zordu. Adamların çoğu, biradaki *bandu*'yla zehirlenmişti ve ateşlerin etrafında hasta yatıyordu. Bazıları o kadar hastaydı ki yanan çadırlardan kaçmaya yeltenmediklerinden diri diri yandılar. Diğerlerinin kafaları o kadar iyiydi ki kılıçlarını karınlarına saplayan adamlara gerçekten gülümsediler.

Sarhoş olmayanlar ya da çakırkeyif olmayanlar bile, olan biteni tam anlamıyla kavrayamadılar. Kampları hep gürültülü ve curcunalı bir yerdi. Gece boyunca harlı şenlik ateşleri yakılır ve etrafında toplanıp hem ısınılır hem de kaynaşılırdı. Ateşlerin yakıldığı yerlerde kargaşanın olması makul karşılanırdı, dolayısıyla acil durum ilan edilen belli yerler haricinde çıkan yangınlar pek endişe yaratmadı.

Kampta D'Haralılar arasında kavga çıkması rekabetin doğal bir uzantısıydı, münakaşalarda bıçaklanan adamların çılgınlıklarına ku-

lak asan çıkmazdı. Malınızı kapmak için fırsat kollayan diğerlerine karşı ancak canla başla mücadele ederek eşyanıza sahip çıkabilirdiniz. D'Haralılar arasındaki müttefikler, bataklık kumu gibi yer değiştirirlerdi, ömürleri daha kârlı veya daha faydalı yeni bir müttefik edinilene kadardı, ortaklık hayat boyu da sürebilirdi, daha yaygın olarak bir saatten kısa da. İçki ve zehir, insanların çığlıkların ciddiyetini anlamalarını engelliyordu.

Savaşta disiplinliyidiler, oysa savaş dışındayken denetimi elden bırakıp anarşinin kıyısına sürüklenirlerdi. Keşif seferine çıkan D'Haralılar için maaş, ganimeti paylaşmanın önemli bir parçasıydı –yeni bir kandan bahsetmelerine rağmen Ebinissia'yı yağmalamışlardı– ve yeni edindikleri ganimet de muhtemelen görev azmine gölge düşürmüştü. Savaştayken, ilk alarm verildiği anda birleşerek bir savaş makinesine dönüşür, âdeta tek vücut haline gelirlerdi ama kamptayken baskın bir savaş dürtüsü olmayınca hepsi kendi çıkarını düşünen binlerce bireye dönüşürdü.

Onları uyuracak alarm olmayınca artan gürültüye ve çığlıklara pek dikkat etmediler. Kendi uğraşlarıyla meşgul olduklarından pazarlıkların, hikâyelerin, kahkahaların, içki âlemlerinin, kumar masalarının, kavgaların ve kırıltırmaların gürültüsü arasında, az ötelerinde patlak veren beklenmedik savaşı ruhları bile duymadı. Gerekli bir durum olsa subaylar çağırırdı. Göreve çağırın olmayınca herkesin derdi kendineydi, başkalarının sıkıntısı onları ilgilendirmiyordu. Beyaz ölüm vücuda geldiğinde hazırlıksız yakalandılar.

Aralarında beliriveren beyaz ruhların görüntüsü felç edici bir güçtü. Shahari ruhlarından korkan birçok adam dehşetle sızlandı. Çoğu bunu, canlıların ve ölümlerin dünyası arasındaki ayrımın kalkmasına yordu. Her nasılsa aniden yeraltı dünyasına çekildiklerine yoranlar da çıktı.

Zehirli ya da zehirsiz fark etmez, bira olmasaydı böyle düşünmezlerdi. Hal böyleyken sayıca üstünlüklerine ve güçlü oluşlarına duydukları özgüven içkiyle karışınca hiç olmadıkları kadar zayıf düşmüşlerdi. Ne var ki hepsi de sarhoş veya çakırkeyif değildi. Amansızca direnenler de oldu.

Kahlan at sırtında gözcülük ediyordu. Dizginlenemeyen ilkel duyular deryasındaydı ama İtirafçı edasını takınmıştı.

Bu adamlar ne namus biliyordu ne de ahlak, sadece kaba güçten anlayan hayvanlardı hepsi. Saraydaki kadınlara tecavüz etmişler ve yaşlısından yeni doğmuş bebeklerine kadar Ebinissia halkını acımasızca katletmişlerdi.

Adamın biri Kahlan'ın etrafındaki çelikten çemberi yarıp eyerine yapışarak medet umdu. Kahlan'a baktı ve iyi ruhlardan merhamet dilemek üzere dua etmek için ağzını açacak oldu. Kahlan adamın kafatasını ikiye ayırdı.

Kahlan atını Çavuş Cullen'i göreceak biçimde döndürdü. "Komuta çadırlarını ele geçirdik mi?"

Çavuş'un bir işaretiyle çıplak beyaz adamlardan biri koşturarak Düzen kampının içlerine iyice sızmış askerleri kolaçan etmeye gitti. Kahlan atların yerini tespit edince işaret verdi. Arkasından dörtmala koşarak gelen beygirleri ve tiz zincir şakırtısını duydu: Ölüm orağı, kanlı canlı hasadı biçmek üzere geliyordu.

Doludizgin sürüklenen bir zincirden yapılmış bu orak, elindeki sopayı tahta perdeye sürttürerek koşan bir çocuğun çıkardığı sese benzer, uzun soluklu bir patırtı eşliğinde tüm kemikleri parçalayıverdi. Hayvanların kışnemeleriyle yere devrilirkenki boğuk gümbürtüleri, nal sesleriyle kırılan kemiklerin çatırtısına karıştı.

Korkunç manzara karşısında beyaz ruhlardan gözünü alamayan sarhoş düşman bile dönüp baktı. Gördükleri son şey bu oldu. Çadırlarından sendeleyerek fırlayan adamlar, gözlerinin önünde olup bitenleri anlamakta güçlük çekerek bakakaldılar. Bir kısmı, bir şenlikteymişçesine ellerinde maşrapalarıyla amaçsızca ortalıkta dolaşıp sarhoş gözleriyle bir o yana, bir bu yana bakıyordu. O kadar kalabalıklardı ki bazıları ölmek için sırasını beklemek zorunda kaldı.

Bazıları sarhoş değildi ve ruhların beyaza boyanmış adamlar olduğunu anladılar. Saldırıcı görür görmez iyice bilenmiş bıçakların hedefinde olduklarını kavradılar. Bir avuç adamın vahşice karşı saldırısı kuşatılıp kırıldı ama bedelini de ödetti. Kahlan adamlarını toplayarak beyaz çelikten takoz gücünü düşman kampının göbeğine yolladı.

Cüsseli yük beygirlerine binmiş iki adam gördü –kim olduklarını seçemedi– bulabildikleri tüm atları kırıandan geçiriyor, çadırları yerle bir ederken çaresiz adamları da peşleri sıra sürükleyip ortalığı viraneye çeviriyorlardı. Zincir bir kaya parçası gibi sert bir şeye takıldı. Beygirler tüm hızlarıyla tepe takla devrildi. Biniciler yere yuvarlandı. Kılıçlı ve baltalı adamlar başlarına üşüştü.

Eli kılıçlı ve ayık bir adam, fark edemeyecek kadar telaşlı haldeki Kahlan'ın dibinde ansızın bitiverdi. Başını kaldırarak ona delici gözlerle baktı. Keskin bakışları karşısında Kahlan kendini birdenbire ata binmiş çıplak bir kadından ibaret hissetti.

Adam onu tepeden tırnağa süzdü. “Bu da neyin...”

Adamın göğsünden bir kılıç ucu fırladı, ciğerlerinden bir homurtu kurtuldu.

“İtirafçı Ana!” Arkadan saldıran çıplak adam kılıcını sapladığı yerden çıkarıp işaret etti. “Komuta çadırları şurada!”

Diğer tarafındaki bir hareketlenme Kahlan'ın dikkatini çekti. Elinin tersiyle kılıcı savurarak başıboş ayyaşlardan birinin boynuna indirdi.

“Gidelim! Komuta çadırlarına! İleri!”

Adamları kırıp geçirdikleri düşmanı bırakarak askerlerin, ateşlerin ve devrilmiş arabaların üzerinden atlayarak giden Kahlan'm peşine takıldılar. Yol boyunca afallamış, paniklemiş ve sarhoş D'Haralıları gördükleri yerde katletmekten geri durmadılar, hani Kahlan'a yetişme derdinde olmasalardı daha fazlasını da öldürebilirlerdi. Yeri geldikçe münferit direnişlerle de karşılaştılar.

Büyük komuta çadırları Kahlan'ın beyaz Galealılarınca kuşatılmıştı. Kılıçlarını yaklaşık on beş kişilik küçük bir gruba doğrultmuşlardı. O grubun önünde de en az otuz ceset sırtüstü yerde yatıyordu.

Kahlan'm adamlarından bir kısmı, savaş bayraklarını ve sancaklarını toplayıp yanan büyükçe bir yığının üzerine, çoktan kül olmuş diğerlerinin arasına atıyordu. Etrafa boş fıçılar saçılmıştı. Ordu saldırıya uğradığında komutanları hiçbir emir vermemişti. İmparatorluk Düzeni ordusu, idari kanadından yoksun kalmıştı.

Teğmen Sloan kılıcıyla ceset hattını gösterdi. “Bu subaylar çoktan ölmüş. Zehir işe yaramış. Şu diğerleri hâlâ sağ olsalar da pek iyi

durumda değiller. Çadırlarında sere serpe yatıyorlar. Ayağa kalkacak halleri yok. İnanmayacaksınız ama bizden rom istediler. Emrettiğiniz gibi onları sağ yakaladık.”

Kahlan kardaki cesetlerin yüzlerini inceledi. Aradığını bulamadı. Tutsak subayların yüzlerine baktı. Aradığı adam onların arasında da yoktu.

İtirafçı edasını takınmış yüzünü sıranın ucundaki Keltan subaya çevirdi. “Riggs nerede?”

Adam kızgın gözlerle bakıp tükürdü. Kahlan bakışlarını onu tutan askere çevirdi. Parmağını boğazına sürterek işaret etti. Asker tereddüt etmedi. Subay külçe gibi yere yığıldı.

Kahlan bir sonraki subaya döndü. “Riggs nerede?”

Adamın gözleri dört dönüyordu. “Bilmiyorum!”

Kahlan parmağını boğazına sürttü. Adam yere yığılırken diğerine döndü, bir diğer D’Hara komutanına.

“Riggs nerede?”

Adamın gözleri irileşmişti ama kanlar içinde yanında yatan cesetler yüzünden değil. Kahlan’dan korkuyordu. Önündeki ruhtan. Dudaklarını ıslattı.

“İtirafçı Ana tarafından yaralanmıştı. Yani sizin tarafınızdan. Evvelce.” Sesi titriyordu. “Siz... sağken.”

“Nerede?”

Yüzünü buruşturan adam kafasını deli gibi iki yana salladı. “Bilmiyorum yüce ruh! Yaralanmıştı, yüzü at tarafından yarılmıştı. Onunla cerrahlarımız ilgileniyordu. Çadırları nerede bilmiyorum.”

“Cerrah çadırlarının nerede olduğunu kim biliyor?”

Titreyip ürperen adamların hepsi başlarını iki yana salladı. Kahlan atını sıra boyunca yürüttü. Tanıdık birinin önünde durdu.

“General Karsh. Seni tekrar gördüğüme çok sevindim. Riggs nerede?”

“Bilsem de söylemezdim.” Pis pis bakarak sırtıyordu. “Çıplakken hayal ettiğimden daha güzelmişsin. Bu veletlerle niye kırışıyorsun? Sana bu çocuklardan daha iyi muamele edebilirdik.”

Onu tutan asker çılgık attırana dek adamın kolunu büktü. “İtirafçı Ana’ya saygı göster, seni Keltan domuzu!”

“Saygıymış! Kılıç tutuyor diye bir orospuya mı saygı göstereceğim? Asla!”

Kahlan adama doğru eğildi. “Bu ‘çocuklar’ size kılıçlarıyla diz çöktürdü. Hepsi de sizden daha iyi erkektir diyebilirim. Savaş ilan etmiştin Karsh. Dileğin gerçek oldu. Al sana savaş. Gerçek bir savaş, kadın ve çocukların katledildiği bir savaş değil, benim tarafımdan, İtirafçı Ana tarafından yürütülen bir savaş. Bir kadının savaşı. Bu savaşta gözünüzün yaşına bakılmayacak.”

Adamın gözlerini göğüslerine dikmesine aldırmaksızın eyerinde doğrularak oturdu. “Bir mesajım var Karsh. Bekçi’ye iletmek üzere. Yakında onun yanında olacaksın. Ona yer açmasını söyle, tüm müritlerini geri gönderiyorum.”

Bakışlarını yan yana dizilmiş subayları tutan adamlarına çevirdi. Çabuk bir hareketle parmağını boğazına sürttü. Karşılığı da en az o kadar çabuk oldu.

Cansız bedenler öne yığılırken Kahlan bir çığlık atarak elini hızla boynuna götürdü. Keskin bir acı onu yerinden zıplatmıştı. Tam da aynı yerden...

Darken Rahl’ın dudaklarının boynuna değdiği yer acımişti. Ruhlar evindeyken yanlarına geldiğinde eliyle Richard’ı dağladığında duyduğu acının aynısıydı. Onu boynundan öpmüş ve akla hayale sığmayacak dehşetler vaat etmişti.

Adamlar öne fırladı. “İtirafçı Ana! Neyiniz var?”

Elini çekti. Beyaz parmakları kana bulanmıştı. Nasıl olduğunu kestiremiyordu ama boynunun Darken Rahl’ın kusursuz, kar beyazı dişlerince kanatıldığına emindi.

“İtirafçı Ana! Boynunuz kanıyor!”

“Önemli değil. İyiyim. Bir ok ıskalamış olmalı, hepsi bu.” Zihnini ve cesaretini topladı. “Subayların kellelerini sııra geçirin, adamları görsün, öndersiz kaldıklarını anlasınlar. Çabuk olun.”

Kan damlayan son kelle de sııra geçirildiği esnada D’Haralılar dört bir yandan akın etti. Çoğu sarhoştur, alelade bir kavgadaymışçasına gülüşüyorlardı. Sarsak ve hantal oluşlarına rağmen sayıları

tedirgin ediciydi. Arı sürüsüne benziyorlardı, biri devrilse yerini on tanesi alıyordu.

Kahlan'ın adamları kıran kırana dövüşseler de akıncıların sayıca muazzam üstünlüğüyle baş edebilecek durumda değillerdi. Konuştuğu, güven aşıladığı, ilham verdiği, bağırduğu ve gülümsediği adamlar acı ve dehşet çılgınlıkları atarak ölüyordu. Burada çok fazla oyalanmışlardı.

Önlerinde amansız bir savaş patlak vermişti. Galealılar geri püskürtülüyordu. Köşeye sıkıştıkları anda kaçma fırsatı bulamayacaklardı. Geldikleri yoldan geri dönemez, etraftaki katliam yüzünden ayrılmayı başarıp cesaretlerini ve güçlerini geri toplayan adamların arasından geçemezlerdi.

Şaşacak bir şey yoktu, sonuçta bir avuç çıplak erkek ve çıplak bir kadından başka bir şey değillerdi. Daha önce işe yarayan şeye ikinci kez kalkışırlarsa hepsi ölecekti. Düzen'in arasından kendilerine yol açarak vadinin öteki tarafına geçmeliydiler. D'Haralılar beyaz suretleri doğruyordu. Kahlan'ın bileğini güçlü bir el yakaladı. Genç kadın kılıcını savurdu ve bacağına silkerek kopuk elden kurtuldu.

Canavarın midesini boylamak üzereydiler.

Adamlarının canhıraş çılgınlıklarına kulak tıkayan, en amansız Galea silahşorlarının oluşturduğu koruma çemberini terk etmeme sözünü ihlal eden, hayatını dikkatsizce tehlikeye atmayacağına dair verdiği söze aldırmayan Kahlan, Nick'i savaşın sıklaşmış saflarına, düşmanın üzerine doğru sürdü.

Kılıcını her iki yana savurarak yaklaşan her düşmanı biçiyordu. Dişlerini gıcırdatarak et ve kemik yığının arasına daldı. İndirdiği sert darbeler yüzünden bileği sızlıyordu. Kolu öyle halsizleşmişti kılıcı daha fazla kaldıramayacağından korkuyordu.

Kahlan'ın ele geçeceğinden korkan adamları azimle akın ederek önünde kalkan oluşturdu. Siyah deri üniformalardan oluşmuş bir deryaya atını sürerken adamları da üzerlerine boca olan simsiyah dalgaları geri püskürttü.

Kahlan üzenğileri üzerinde ayağa kalkarak kılıcını havaya uzattı. "Ebinnissia adına! Ölen şehrin adına! Şehrin ruhu adına!"

İstenen etkiyi uyandırdı. Beyaz düşman karşısında afallayan Düzen askerleri, ne olduklarına bakmaksızın onları ezmeye kararlı olsalar da

durup önlerindeki siste aniden atıyla beliren bu çıplak beyaz kadına bakakaldılar. Saldırının ruhlar tarafından değil de insanlar tarafından yapıldığına dair inançları sarsılmıştı. Ağızları açık kalmıştı. Kahlan bakışlarını ona dikilen gözler üzerinde gezdirdi.

Bir esinti omuzlarına düşen beyaz saçları geriye savururken beyaz kılıcını başının üzerinde çevirdi. “Ruhlar adına, intikam almaya geldim!”

Deri zırhlı adamlar dizleri üzerine çökerek kılıçlarını bıraktı, ellerini dua eder gibi kenetlediler. Kenetledikleri ellerini ona doğru uzattılar. Sızlanarak esirgenmeyi diliyorlardı. Merhamet diliyorlardı. Ağlayarak af diliyorlardı. Acaba ayık olsalardı yanılısama bu kadar ikna edici olur muydu? Ayık olmadıklarından etkisi mahşeriydi.

“Hiç kimsenin gözünün yaşına bakmayacağız!”

Tüm yüzler ona dönerken, gözlerden pişmanlık yaşları boşanırken sırtlarından bıçaklandılar. Sert çeliğin ani, vahşi ve amansız darbesi onları dehşet içinde bırakırken ruhlardan kurtulamayacakları gerçeğini pekiştirdi. Yeraltı dünyasından duydukları korkuyla çılgınlık atıp silahlarını bırakarak kaçmaya başladılar.

Kahlan ve Galealı askerler amaçladıkları şeyi başarmışlardı. Zaman artık onların aleyhine işliyordu. Kaçmaları gerekiyordu.

Öne atıldılar; ölümcül, beyaz bir akın halinde çadırların, ateşlerin, arabaların ve askerlerin arasından geçerek, rehavet içindeki düşmanı daha da şaşırtarak ilerlerken önlerine kattıkları herkesi öldürebildikleri kadar öldürdüler. Beyaz ölüm bir kez daha sisin arasına karışmıştı.

Kahlan geriye bakınca yük beygiri çiftini gördü. Binicileri zincirleri tekrar ellerine almıştı. Beyaz pusların arasından elini sallayarak acele etmelerini işaret etti. Zincirin bir ucunu hamut kancalarından kurtarmaya ve zinciri diğer beygirin eyer başına dolamaya koyuldular, çabucak kaçmaları gerektiğinden iki beygirin de serbest kalması şarttı.

Uzakta, sağ tarafındaki sislerin arasında tavla halatına bağlanmış bir sıra at gördü. Brin ve Peter’ın yan yana gelip zincirin ucunu tekrar kancaya taktıklarını ve Daisy ile Pip’i mahmuzlayarak son sürat gittiklerini fark etti. Onlara seslenerek birlikten ayrılmamalarını, tüm atları murdar edemeyeceklerini, bu kadarıyla yetinip kampı terk etmeleri

gerektiğini, artık çok geç kalındığını söylemeyi düşündü Kahlan. Ama sesini duyuramayacağını farkındaydı.

Brin zincir salkımını gevşetti. Tavla halatına doğru seğirtirlerken atları birbirinden uzaklaştırarak çelik halatı gerdiler. Koca beygirlerin nalları toprağı sarsıyordu. Onları bu dünyada son kez gördüğünün bilincinde olan Kahlan, Brin ve Peter'a son bir bakış atarak önüne döndü.

Kılıcını uzattı. "Erzak arabalarının gerisi şurada!"

Adamlar ne yapılacağını biliyordu. İmha koluna hücum emri verince arabalar gaz yağına bulandı. Tekerler kırıldı, meşaleler fırlatıldı. Arabalar alev aldı. Başka meşalelerle çadırlar tutuşturuldu. Yangının gürültüsüyle uyanan adamlar kılıçlarla karşılaştı. Sis içinde hızla uzaklaşırlarken geride bıraktıkları pus tabakası sönmeye yüz tutmuş alevlerle turuncu bir renk almıştı.

Kamptan bir anda çıkıverdiler, karla kaplı açık arazideydiler. Kamptan da yangınlardan da etraflarını kuşatan karanlıktan da uzaklaşmışlardı artık. Öndekiler durakladı, şaşırmış görünüyorlardı.

"İzciler ileri!" diye bağırды Kahlan. "İzciler nerede?"

Safların arasından iki adam fırlayarak en öne geçti ve aradıkları geçide doğru birliğe kılavuzluk etmeye koyuldu. Kahlan etrafına bakınarak diğer izcileri aradı. Gelen yoktu. Nick'i mahmuzlayarak iki izcinin peşinden keşif kolunun en önüne geçti.

"Diğerleri nerede? Önü çekmeleri emredilmişti!"

Adamların kocaman, nemli gözlerle bakması, Kahlan'ın sorusunu daha fazla söze gerek bırakmayacak biçimde yanıtladı.

"Pekâlâ," dedi. "İkiniz yolu biliyorsunuz. Bizi buradan çıkarın."

Geçitten elli kişilik bir öncü koluyla geçmişlerdi. Yol göstermek için elli kişi iyi bir rakamdı. Geriye iki kişi kalmıştı.

Sessizce homurdanarak ruhlara sövdü. Yaptığından utanıp sözünü geri aldı. Ruhlar hiç değilse iki izciyi esirgemişti; onlar da olmasa siste yollarını kaybederler, soğuktan donarlar ve peşlerindeki Düzen askerlerine yenik düşerlerdi.

Nick'i sıra halinde giden çıplak adamların yanında durdurdu. Kolunu deli gibi salladı.

“Kaldırın kışınızı! Koşun lanet olasıcalar, koşun! Tepemize binecekler!” Yük beygirlerine binen adamlarla burun buruna geldi. Brin ve Peter aralarında yoktu. “Biniciler! Gözünüz öndeki izcilerde olsun! Takip kazıklarına kadar yolu size onlar gösterecek.” Adamlar başlarını sallayarak anladıklarını belirtti.

D’Hara üniformalı adamlar yanından geçti. Gerçekte gözcülerin kılığına girerek düşman kampına sızan Galea askerleri olduklarını belli etmek için apoletlerine beyaz paçavra tutturmuşlardı. “Atlarınıza binmeden önce kazıkları sökmeyi unutmayın.”

Yük beygirlerine ulaştıklarında atlıların sayısı iki ya da üç katını bulacak, sonra da düşman civarında konuşlanmış küçük kamplardan birine doğru ilerleyeceklerdi. Önceki gün, vadi boyunca patikalar oluşturmuşlardı, uygun patikayı gösteren kazıklar olmasaydı kampların yolunu bulmaları mümkün değildi.

Yaya ilerleyen adamların karda bıraktığı izleri düşmanın takip etmesi kolaydı. Ama bunun da icabına bakacak bir planları vardı.

Uzakta, sıranın Düzen’e yakın tarafında, artçı birliklerin sıcak çatışmaya girdiklerini gördü. Teğmen Sloan böyle bir şeye mahal vermemek ve artçı birliğin ilerlemesini sağlamakla yükümlüydü. Tekrar küfrederek atını gerisin geri sürdü. Duraksamaksızın iki kuvvetin arasından geçti, döndü ve tekrar geçerek iki tarafı birbirinden ayırdı. Deri zırlı D’Haralılar, beyaz atın üzerindeki çıplak kadın hayaletini görünce gerilediler.

Kahlan Galealılara çıktı. “Sizin derdiniz ne? Emirleri biliyorsunuz! Koşun yoksa başaramayacaksınız!”

Adamlar bir cesedi peşlerinden sürüklemeye çalışarak harekete geçti.

“Teğmen Sloan nerede? Onun burada olması gerekiyordu!”

Adamlar sürükledikleri cesedi başlarıyla işaret etti. Kafasının yan tarafı uçmuştu ve beyni görünüyordu. Teğmen Sloan’ın cesediydi. D’Haralılar tekrar üzerlerine çullandı. Dizginlere asılınca Nick şaha kalktı. D’Haralılar tekrar geriledi.

“Ölmüş! Bırakın onu! Koşun! Koşsanıza aptallar! Bir kez daha duraksayacak olursanız bu savaşın geri kalanında sizi çıplak dövüştürürüm! Koşun şimdi!”

Bu kez onu ciddiye alıp karları sıçrata sıçrata can havliyle koşmaya başladılar. Kahlan atını sarhoş D'Hara birliğinin üzerine tekrar sürdü, geriye doğru sendeleyeden adamlar panik içinde birbirlerinin üzerine devrildi. Arayı yeterince açabilmek için bu adamları oyalayıp vakit kazanması gerekiyordu.

Nick'i D'Haralıların üzerine sürüp yoluna çıkanları ezdi. Hayalet kadından bir anlık korkuya kapılanlar kaçışırken, bazıları ruhlara dua ederek aman diledi. Ama kılıçlarını çekerek saldırıya geçenler de vardı. Nick'in bacaklarına vururlarsa...

Kahlan çemberi daraltırlarken kılıcı ve savaş beygiriyle karşı koydu. Adamları siste gözden yitiyordu. *Koşun*, diye yakardı onlara, *koşun*. Kılıcını uzanan adamlara savurdu. Tekrar arkasına baktığında koyu bir sis tabakasından başka bir şey görmedi. Nick'le etrafında dört dönüp adamlara saldırdıkça kendi adamlarının kaçabileceği kadar zaman kazanmaya çalıştıkça yön duygusunu yitiriyordu.

Hattı kırmaya çalıştı ama düşman her yerini sarmıştı, gerisi de geliyordu. Birisi bunun hayalet değil, sadece bir kadın olduğunu haykırdı ve kadını ellerinden kaçırmamalarını söyledi. Kahlan, tüm gece olduğundan daha çıplak hissediyordu kendini.

Adamlar Nick'in bacaklarına yapıştı, hayvan şahlanıp çifte atarak onları savuştursa da yerini daha kalabalık bir grup alıp abanarak koca beygiri sendeletti. Kahlan kılıcını adamlara vahşice savurarak kollarını koparıyor, kafataslarını yarıyor ve gövdelerini deşiyordu.

Etrafını saran insan seli karşısında ansızın durumunun vahametini fark etti. Onu attan indirdikleri takdirde işinin biteceğini biliyordu. Üstelik atına köstek vurulmuştu. Ne kadar şiddetle karşı koyarsa koy-sun, adamları uzaklaştıramıyordu.

O gece ilk kez hakikaten başaramayacağından korktu. Bu sislerle kaplı vadide, karların içinde ölecekti. Richard'ı bir daha asla göremeyecekti.

Boynunda ani, keskin bir ısırık acısı hissetti. Darken Rahl'ın ısırığı. Kulağına kıs kıs gülme sesi geldi.

Onu yakalayan adamlara kılıcını savurdu. Güçlü parmaklar bacaklarını yakaladı. Parmakların acısından iyice telaşlanıp kılıcı rastgele saplamaya başladı. Nick dönmeyi başardı, adamların ayaklarını

yerden kesse de onu sıkıca tutuyorlardı. Kahlan kolları kesip kopardı. Ardından daha çok kol uzanıp atın dizginlerini yakalayarak denetimi elinden aldı. Beygir değerli bir ganimetti, durumu kontrol altında tuttuklarına kanaat getirdikleri müddetçe onu öldürmek istemiyorlardı.

İri kıyım bir asker eyer kayışını yakalayıp ata tırmandı. “Onu öldürmeyin! İtirafçı Ana o! Onu öldürmeyin! Kellesi uçurulana dek sağ kalmalı!”

Kahlan kılıcını adamın boynuna indirdi. Oluk gibi akan sıcak kan Kahlan’ın kasıklarına doğru fışkırdı. Başka birisi daha bağırdı. “Onu öldürmeyin! Kaltağı alaşağı edin!” Ellerini uzatan adamlardan bir tezahürat yükseldi.

Kahlan uzanan ellere hamle yaptı. Parmaklar bacaklarına yapıştı. Etrafındaki gözler onu yiyecekmiş gibi bakıyordu. Nick yanlamasına devrilirken Kahlan kılıcını deli gibi salladı. Hayvan kafasını çekerek kurtulmaya çalışsa da adamlar dizgine sıkıca yapışmıştı.

Adamın biri arkadan saldırıp onu saçından yakaladı. Kahlan eyerden gerisin geri çekilirken bir çığlık attı. Yere yuvarlandığı anda eller onu yakaladı. Altındaki herkes çömelerek bir yığın oluşturdu. Kocaman eller bacaklarını, belini, ayak bileklerini ve göğüslerini kavradı.

Kılıcını elinden kapmaya çalışarak çeliği kavradılar. Kahlan kabzayı çevirerek adamların parmaklarını uçurdu. Vahşice hamle yaparak her gördüğünü deşti. Adamlar üzerine çullanıp onu soğuk zemine bastırarak soluğunu kestiler. Genç kadın ağzım kapayan parmakları ısırıldı. Koca bir yumruk çenesine indi.

Sonunda salladığı kollarını da yakaladılar.

Çok kalabalıklardı.

Sevgili Richard, seni seviyorum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kahlan nefes almaya çalıştı ama üzerindeki adamların ağırlığı yüzünden beceremedi. Sulanan gözlerine iğneler batıyordu. Daha fazla adam üstüne çullanmaya devam etti. Tıknaz bir dirsek karnına bastırdı, sanki onu ezip ikiye ayıracaktı. Yüzüne içki kokan nefesler çarpıyordu.

Görüş alanı küçük bir noktaya indirgenmişti. Merkezin etrafındaki her şey kararıyor, çember ise daralıyordu. Kahlan ağız dolusu kan yuttu. Kendi kanı.

Uzaktan gök gürültüsünü andıran bir gümbürtü duydu. İlk önce sesin sadece yerdeki titreşimlerini sırtında hissetti ama sonra ses gitgide artarak tiz bir hal aldı ve her yanı kapladı. Kulağına adamların haykırıışları geldi.

Üzerindeki adamların bazıları kafalarını kaldırıp baktı. Kahlan'ın hissettiği yük azıcık azaldı ve ciğerlerine hava doldu. İçine çektiği en güzel havaydı bu.

Üzerindeki devasa herif, yüzüne yumruk atan, vahşi gözünü Kahlan'dan gümbürtünün geldiği yöne çevirince, Kahlan adamın diğer gözündeki yara izini gördü, yanağına kadar iniyordu. Boş göz çukuru kapanıp etine kaynamıştı. Kahlan bir şekilde sağ elini kurtardı. Adamın gırtlığına uzandı.

Metalimsi bir şakırtı duydu. Aniden gök gürültüsünün nal sesleri olduğunu fark etti. Sislerin arasından fırlayan Brin ve Peter, Daisy ile Pip'in sırtında son hız giderek sürükledikleri zincirle D'Hara hattını alaşağı etmek üzere yaklaşıyordu. Ağaçları deviren bir toprak kayması misali, Kahlan'a doğru hızla geliyorlardı. Adamlar şoktan donakalmışlardı. Kahlan'ın parmakları tek gözlü adamın gırtlığını yakaladı.

Sonra da gücünü serbest bıraktı.

Büyü adamı çarptı.

Sessiz gök gürültüsü zincirli zırhın tamamını titretti.

Güç dalgası adamları geriye sendeletti. Serbest kalan büyüünün bu kadar yakınında durmaktan duydukları acıyla hepsi haykırdı. Kar tabakası bir halka halinde kabarak dışa doğru yayıldı.

Nick, Kahlan'ın yakınındaydı ve o da acıyla sıçradı. Arka ayağı adamlardan birinin sağ kulağında patladı. Çiftenin ağırlığıyla kemikler un ufak oldu. Kahlan'ın yüzünün yan tarafı sıçrayan kan ve et parçalarıyla kaplandı.

Üzerindeki tek gözlü adam ağzı açık bakıyordu. "Sahibe!" diye fısıldadı. "Lütfen emredin."

"Koru beni!" diye haykırdı Kahlan.

Adam çabucak doğruldu, iri kıyım gövdesindeki kasları boğum boğum oldu. Elleriyle iki adamı saçlarından yakaladı. Onları sanki çocukmuş gibi geriye fırlattı.

Kahlan'ın kılıcı tutan kolu serbest kaldı. Diğer tarafındaki adama kılıcı savurup yüzünü paramparça etti. Tek gözlü adam diğerlerini kenara fırlatırken kükrüyordu. Yük beygirleri son sürat yaklaşıyordu.

Kahlan'm elleri serbest kalmıştı. Ayağa fırladı. Zincir neredeyse onlara çarpmak üzereydi.

"Beni atıma bindir!"

Tek gözlü adam koca yumruğuyla onu ayak bileğinden yakaladı ve tek koluyla destek vererek Kahlan'ı yerine bindirdi. Kılıç her nasılsa hâlâ elindeydi. Kahlan öne eğildi ve kılıcını dizginleri tutan adama savurdu. Kılıcın ucu adamın yanağını yararak kolunun yarısını uçurdu. Adam ciyaklayarak geri sendeledi. Kahlan dizginleri yaka-

ladı. Tek gözlü adam devasa savaş baltasıyla kelleleri uçurup göğüsleri parçalarken böğürüyordu.

“Gidin sahibe! Kaçın! Orsk sizi korur!”

“Gidiyorum! Kaç Orsk! Seni yakalamalarına izin verme!”

D’Haralılar Kahlan’ı ve atını bırakıp hayatlarını tehdit eden yeni düşmanlarına yöneldiler: Orsk ve zincire. Kahlan, Nick’i topuklarıyla mahmuzlayarak dörttnala ilerlediği esnada Brin ve Peter ona yetişti. Üçü hızla giderlerken Kahlan çıplak ayaklarını üzengilere sıkıştırmıştı.

Yüzlerce ayağın karda bıraktığı izleri gördü ve sisle kaplı vadi boyunca bu izlerin peşine düştü. Düzen ordusu askerlerinin akıllarını başlarına toplamaları sadece birkaç saniyelerini aldı. Peşine düştüler. Hatırı sayılır miktarda adam hâlâ hayattaydı. Binlercesi.

Peter muhtemelen yüzlerce kemik ve boyun kırmış zinciri kanca-sından çıkardı. Zincirin ucu arkalarında sekerek sürüklenmeye başladı. Brin sıkıca parmaklarıyla sürüklenen zinciri toplayıp hamutun üzerine sardı.

Gecenin karanlığına doğru dörttnala giden Kahlan, ardında git-tikçe zayıflayan sinsi kahkahayı sanki hâlâ duyabiliyordu. Boynuna Darken Rahl’ın kondurduğu öpücüğü anımsayıp ürperdi. Birden yine çok çıplak hissetti kendini.

Vücudunu âdeta ısıltılı beneklerle kaplayan sis tabakası buz gibi olmasına rağmen Kahlan terliyordu. Şişmiş dudağından kan sızıyordu.

“İkinizi bir daha göreceğime hiç ihtimal vermiyordum!” diye bağırıyordu nal seslerinin arasından.

Üzerlerine büyük gelen paltolarıyla Brin ve Peter karanlıkta gülümsedi. “Başaracağımızı söylemiştik,” dedi Brin.

Kahlan o gece ilk kez gülümsedi. “İkiniz de harikasınız.”

Sisin arasında gözden yiten diğer yük beygirlerinin sağrılarını gördü. Elini uzatarak işaret etti. “İşte adamlarınız. Bol şans.” Ellerini sallayarak Kahlan’dan uzaklaştılar.

Kahlan tek başına sürdü ve kısa bir süre sonra yaya giden adamlara yetişti. İlk başta sadece bir kişi gördü. Bacağında korkunç bir yara vardı ve geride kalmıştı. Kahlan onu kaderine terk etmesi gerektiğini biliyordu. Bırakması gerekirdi. D’Haralılar hemen arkalarındaydı.

Atını ona sürerken, karın içinde güç bela ilerleyen asker kafasını kaldırıp baktı. Kahlan'ın onu bırakacağını biliyordu. Emirler öyleydi. Kahlan'ın emirleri. Ayak uydururdun ya da geride kalırdın. İstisnaları yoktu.

Yanma gelince eğilip kolunu aşağı uzattı. Bileklerinden birbirlerine tuttundular. Kahlan askeri arkasına aldı.

“Sıkı tutun asker.”

Asker kollarını iki yana açarak atın üzerinde dengede durmaya çalıştı, ona dokunmaya korkuyordu. “İyi de... nereye?”

“Belime sarıl! Kollarını belime dola!”

Atın sırtında hoplarken kolları hâlâ iki yana açıldı. “Ama...”

“Daha önce hiçbir kadına sarılmadın mı?”

“Evet... ama giyinikti,” diye sızlandı.

“Sarıl yoksa düşeceksin, seni almaya geri dönmem.”

Asker kollarını gönülsüzce, itinayla kadının beline dolarken öyle gergindi ki alışıık olmadığı ya da mahrem bir yere dokunmaktan çekiniyordu. Kahlan onun ellerine hafifçe vurarak genç adamı rahatlatmaya çalıştı. “Bu olaydan böbürlenerek bahsederken sakın abartayım deme.” Askerin usulca endişeyle homurdanması onu gülümsetti.

Giderlerken Kahlan, bacağıının arkasına delikanlının sıcak kanının aktığını, topuklarından üzengeye damladığını hissedebiliyordu. Arkalarından düşmanın bağışmaları duyuluyordu.

Asker çok kan kaybediyordu. Başını bitkinlikle onun omzuna yasladı. Yarasını kapatmazlarsa kısa sürede kan kaybından ölecekti. Kahlan çıplak olduğundan yanında sargı niyetine kullanabileceği hiçbir şey yoktu, olsaydı bile duracak zaman yoktu.

“Yarayı bir elinle kapat,” dedi. “Sıkıca bastır. Diğer kolunla da bana tutun. Düşmeni istemiyorum.”

Genç adam bir koluyla ona sarılıp diğer eliyle yarayı kaparken Kahlan sıranın en sonundaki adamlara yetişti. Soğuktan uyuşmuşlardı. Düzen'in adamları çok geride değildi. Geriye bakınca görüş alanına girdiler. Sayıları karşısında Kahlan'ın nutku tutuldu. Bağıra çağıra geliyorlardı.

“Koşun! Koşun yoksa yakalanacağız!”

Girintilerden ve çatlaklardan eğri büğrü ağaçların fırladığı bir kayalık önlerinde belirdi. Adamlar hayatları ona bağlıymışçasına dar geçide doğru koşturdu. Hayatları sahiden de buna bağlıydı.

Yamacı tırmanmaya başladıklarında Kahlan kılıcını üç kez kayaya vurarak işaret verdi.

Öndeki adamlardan biri koşarken döndü. “Henüz ulaşmadık! Çok erken! Düşmanla aynı tuzağa düşeceğiz!”

“Öyleyse daha hızlı koşsan iyi olur! Biraz daha beklersek buradan geçmeyi onlar da başaracak!”

Kayalığa üç kez daha vurdu, çınlama sesi karanlık ve nemli havada yankılandı. İşe yarayacağını umuyordu; ne de olsa tuzağı önceden sınamalarına imkân yoktu. Öndeki adamlar patikayı tırmanıyordu. Nick'in toynakları karla kaplı kayalık zeminde ara sıra kayıyordu.

Kopan gümbürtüyü önce sadece göğsünde hissetti, duyulamayacak kadar alçak ama hissedilecek kadar kuvvetliydi. Kafasını kaldırıp puslu kayalığın karanlığın ve sisin arasında kaybolmuş tepesine doğru baktı. Henüz göremiyordu ama hissedebiliyordu.

İtiraz eden askerin yanılmasını umuyordu, yani çok erken davranmadığını. Arkasında savaş çılgınlıkları atan adamları işitince başka seçenekleri kalmamıştı.

Sonra sesini de duydu: Uğultulu bir gürleme, sanki yer yerinden oynuyordu. Ağaç gövdelerinin çatırdadığını işitebiliyordu. Gümbürtü civardaki dağ yamaçlarında yankılanıyordu. Yer titriyordu.

“Koşun! Daha hızlı koşamaz mısınız siz? Diri diri gömülmek mi istiyorsunuz? Koşun!”

Ellerinden geldiğince hızlı ilerlediklerinin farkındaydı ama yaya gidiyorlardı ve at sırtından bakınca son derece yavaş görünüyorlardı. Ölümcül derecede yavaş.

Tonlarca ağırlıktaki çığ tepeden üzerlerine doğru inerken yeri göğü inleyen gümbürtü şiddetlendi. Emri üzerine tepedeki adamların çığ düşürmeyi başarmalarından etkilenmişti ama aynı zamanda emri çok erken verdiğinden de endişeleniyordu.

Bir kar öbeği yüzüne çarptı bir tanesi de omzuna. Küçük toprak parçaları ağaçların arasından sekerek yuvarlanıyordu. Havalanan yu-

muşak kar örtüsü yüzünün önünde bir pus perdesi oluşturdu. Kükreme sağlar ediciydi.

Gümbürtüyle inen beyaz tabaka üstlerindeki çıkıntıdan taşarak boşandı. Bir şelalelin altından geçer gibi geçtiler. Kahlan'ın arkasında bir ağaç gövdesi uçurumdan yuvarlanarak patikaya devrildi. Muazzam kar kütlesi yolu kapamadan az önce oradan uzaklaşmayı başarmışlardı.

Arkadan gelen İmparatorluk Düzeni askerleri o kadar şanslı değildi. Çığ kütlesi, önüne kayaları ve kütükleri katarak iyice hızını almıştı. Beyaz ölüm onları paldır küldür süpürdü. Gürültünün şiddeti sürüklenen adamların çığlıklarını bastırdı. Sarp yamaçtan aşağı yuvarlanarak diri diri gömüldüler.

Rahatlayan Kahlan'ın omuzları çöktü. Artık takip eden hiç kimse kalmamıştı. Geçit onlara mezar olmuştu.

Nefes nefese kalmış adamlar yavaşladı ama çok fazla değil, yoksa donarlardı. Hareket halinde olmaları onları sıcak tutuyordu. Ayaklarına beyaz paçavralar dolamış olsalar da bu azıcık önlemin ayaklarını sıcak tutmasına imkân yoktu. Ellerinden gelen tüm çabayı göstermişlerdi. Orta Diyar için ellerinden gelenin en iyisini yapmışlardı. Birçoğu hayatlarını feda etmişti.

Kahlan hem uykusuzluktan hem de savaşın yorgunluğundan perişandı, gücünü kullanmak zorunda kalması ve kapıldığı korkuyla duygusal bakımdan çökmesi de cabasıydı, ayakta zor duruyordu. Kendi kendine yakında dinlenebileceğini söyleyerek telkin etti. Çok yakında.

Karnındaki ele dokundu. “Başardık asker. Artık güvendeziz.”

“Evet, İtirafçı Ana,” diye fısıldadı delikanlı bitkince. “İtirafçı Ana, özür dilerim.”

“Neden?”

“Sadece on yedi kişi öldürdüm. Özür dilerim. Yirmi kişi öldüreceğime dair kendime söz vermiştim. On yedide kaldım,” diye geveledi.

“Eminim nişanla ödüllendirilmiş savaş kahramanları bile o sayının yarısına bile ulaşamamışlardır. Beni gururlandırdınız. Orta Diyar'ı gururlandırdınız. Gurur duymakla yetin asker.”

Delikanlı, Kahlan'ın anlayamadığı bir şey geveledi.

İtirafçı ana gencin eline dokundu tekrar. “Yakında kurtulacaksın. Sıkı tutun. İyileşeceksin.”

Delikanlı yanıt vermedi. Kahlan arkasına, patikadan aşağıya bakınca sadece beyazlık gördü, ışıttığı tek şey sessizlikti. Uzaktan, karanlık dağlarda bir kurt uludu.

Kısa bir süre sona açıklıktaki kampa ulaştılar. Öndekiler çoktan battaniyelere sarınarak ateşlerin etrafında toplanmış, titreyerek ayaklarını ısıtıyorlardı. Bazıları battaniyelerin altından kıyafetlerini giyiyordu. Arkadaşlarını battaniyelere saran ve yaralılarla ilgilenen birçok kişi vardı. Yaralıların bir kısmı acıyla inliyordu. Savaşın tantanası ve kaçma telaşı geride kaldığından canlarının yandığını ilk kez hissediyorlardı. Kahlan da dudağının zonkladığını hissetmeye başlıyordu.

Küçük ateşlerin titrek ışığında Prindin’le Tossidin’in az ötede koşturarak yeni gelenleri kolağan ettiğini seçebiliyordu. Onu at sırtında görünce ikisi de rahat bir nefes alarak aynı anda gülümsedi.

D’Hara üniformasına bürünmüş ve sol eli sargılanmış olan Yüzbaşı Ryan koşarak geldi. Diğer adamlar dizginleri tutarken, başkaları gelip arkasındaki askeri indirmeye koyuldu. Kahlan delikanlıyı dirseğiyle destekleyerek gevşek bedeninin indirilmesine yardım etti.

Prindin elinde Kahlan’ın harmanisiyle koşarak onu karşılamaya geldi. Harmaniyi açarak atından inmesini bekledi, giyinmesine yardım edecekti. Kahlan’a sırtıyordu.

Kahlan eyerinden kımıldamadan yavaşça elini uzattı. “Ömrümün geri kalanına yetecek kadar çıplak dolaştım. Atıver şunu!”

Prindin umursamazca omuz silkerek harmaniyi Kahlan’a fırlattı. Tossidin kardeşinin ensesine bir şaplak attı. Toplanan adamlar sus pus kesilmişti. Kahlan harmaniyi omuzlarından geçirip önünü bağlarken utançla bakışlarını kaçırdılar.

Yere inerken bacaklarının onu güçlkle taşıdığını fark etti Kahlan. Hâlâ elinde tuttuğu kılıcı baston niyetine kullandı. Baş dönmesi

geçinceye kadar bir süre duraksamak zorunda kaldı. Ayaklarının dibinde, karların üstünde yatan adama baktı.

“Bu adama niye kimse yardım etmiyor? Öyle durmayın, ilgilenin onunla!” Hiç kimse kıpırdamadı. “İlgilenin dedim!”

Yüzbaşı Ryan bir adım atarak yaklaştı. Gözlerini yere eğmişti. “Üzgünüm İtirafçı Ana. O ölmüş.”

Kahlan yumruğunu sıktı. “Ölmedi! Az önce onunla konuşuyordum!” Hiç kimse kıpırdamadı. Yumruğunu delikanlının göğsüne indirdi. “Ölmedi! Ölmedi!”

Herkes bakışlarını kaçırdı. Hiç kimseden ses çıkmadı. Sonunda küçük ateşlerin etrafında toplanmış adamlara baktı, hepsi başlarını önlerine eğmişti. Kahlan elini indirdi.

“On yedi kişiyi öldürmüş,” dedi Yüzbaşı Ryan’a. “Onlardan on yedisini öldürmüş,” dedi daha yüksek sesle, diğerleri duysun diye.

Yüzbaşı Ryan başını salladı. “İyi iş başarmış. Hepimiz onunla gurur duyuyoruz.”

Kahlan, nihayet kafalarını kaldıran askerlerin yüzlerine baktı. “Beni affedin. Lütfen hepiniz beni affedin. Hepiniz iyi iş çıkardınız.” Öfkesi dinmişti. “Hepiniz beni gururlandırdınız. Benim gözümde birer kahramansınız, Orta Diyar’ın gözünde de.”

Adamlar biraz canlanır gibi oldu. Bazıları yemeye devam ederken, diğerleri ateşlerin üzerindeki tencerelerden teneke taslara fasulye doldurup elden ele uzatmaya koyuldu. Yassı ekmeklerden koparıp fasulyenin suyuna banıyorlardı.

“Chandalen nerede?” diye sordu, Tossidin’in uzattığı çizmeleri ayağına geçirirken.

“Okçularla beraber gitti. Kanımca şu anda D’Haralıları ok yağmuruna tutuyordur.” Kardeşler geri çekilirken Yüzbaşı Ryan sokulup sesini alçalttı. “Bu üçü iyi ki bizden yana. Gözcüleri indirmelerini görmeliydiniz. Özellikle Prindin, *troga*’sıyla sanki ölümün ta kendisi. Ürkütücüydü, bir orada beliriyorlardı bir burada, hareket ettiklerini hiç görmüyordunuz. Hiç öyle bir şeye rastlamamıştım. Üzerlerinde gözcü üniformalarıyla bir anda beliriverdiler.”

“Onları bir de gündüz vakti otlaklarda görmelisin.” Kahlan genci tepeden tırnağa süzdü. Usulca gülümsemeyi becerdi. “Pek yakışmış. Üzerine tam oturmuş.”

Yüzbaşı omzunu çekti. “Bu ağır zırhı sürekli nasıl giyiyorlar bilmem.” Deri zırhtaki bir yırtmaca parmağını geçirdi. “Ama halimden memnunum.”

“Nasıl gitti? Kaç adam kaybettin?”

“Her şey tasarladığımız gibi gitti sayılır. Bu üniformaların içindeyken çatışmaya girmemize pek gerek kalmadı. Öldürdüklerimiz dışında bizi fark eden çıkmadı. Sadece birkaç adam kaybettik.” Omzunun üzerinden geriye baktı. “Görünüşe göre ağır kayıp vermişsiniz. Geldiğinizde kabaca saydım. Kampa sızan bin silahşordan yaklaşık dört yüzünü kaybetmişiz.”

Kahlan ateşlerin etrafındaki adamlara baktı. “Az kalsın hepsini kaybediyorduk.” Dikkatini tekrar Yüzbaşı’ya yöneltti. “Ne kadar gurur duysalar azdır. Biniciler de öyle.”

Yüzbaşı sargılı elini diğeriyle destekledi. “Konuştuklarıma bakılırsa on düşmandan daha az öldüren olmamış, çoğu daha fazlasını haklamış. Düzen’e epey ağır bir darbe indirdik.”

Kahlan yutkundu. “Onlar da bize ağır bir darbe indirdi.”

“Adamlar emirlerimi yerine getirdiler mi?” diye sordu Yüzbaşı. “Sizi beladan uzak tuttular mı?”

“Düşmanı o kadar uzağımda tuttular ki adamları tarif etmemi istesen edemem. Korkarım kılıcını yeterince şereflelendiremedim, yanımda olması bir teselliydi. Sana duacıyım. Savaşta kılıcını taşıyarak hiç değilse seni şereflelendirmiş olmayı umuyorum.”

Yüzbaşı kaşlarını çatıp yana eğilerek Kahlan’ın yüzünü ışıktan daha iyi görmeye çalıştı. “Dudağınız yarılmış.” Kahlan’ın bindiği, koşum takımları sökülen savaş beygirine baktı. “At kan içinde kalmış. Haliyle siz de kan içinde kalmışsınızdır herhalde?” Bu bir soru değil, ithamdı.

Kahlan bakışlarını kaçırıp ateşe baktı. “Sarhoşun teki bana bir şey fırlattı. Dudağımı yardı. Getirdiğim yaralı asker kan kaybettiğinden atı da beni de kan içinde bıraktı.” Gözlerini ateşlerin etrafındaki

gencecik yüzlerde gezdirdi. “Keşke onların yarısı kadar düşmanı haklayabilseydim. Harikuladeydiler.”

Yüzbaşı şüpheyle homurdandı. “Sizi sağ gördüğüme sevindim.”

“Her şey emirlere uygun mu?” diye sordu Kahlan. “Okçular, süvari birliği? Hazır sarhoş ve zehirlenmişlerken fırsatı iyi değerlendirmeliyiz. Keza bu hava koşullarından en iyi şekilde istifade etmeliyiz. Rehavete kapılamayız. Yıldırım hareketünün biri biterken diğeri başlamalı. Sıcak çarpışma yok. Her defasında başka bir yerden olmak üzere kaçamak saldırılar yapılacak.”

“Hepsi işlerini biliyor ve sıralarını bekliyorlar,” diye yanıt verdi Yüzbaşı. “Okçuların işi yakında biter, ardından süvari birliği, sonra da kargılı birlikler gelecek. Gözcüleri gönderdiklerinde onları hazır bekleyeceğiz. Adamlarımız nöbetleşe uyuyacak ama İmparatorluk Düzeni’ne bundan böyle uyku yüzü yok.”

“Güzel. Buradakilerin dinlenmesi gerek. Sabaha sıra tekrar onlara gelecek.” Parmağını Yüzbaşı’ya kaldırdı. “En önemli şeyi anımsa.” Kahlan babasından alıntı yaptı. “‘Mantığı en kolay fetheden silah, dehşet ve vahşettir.’ Bunu unutma. Onların yöntemi bu, şimdi kendi yöntemlerini onlara karşı kullanmalıyız.”

Prindin geri gelip ateşin aydınlığında durdu. “İtirafçı Ana. Dönüşünüzü beklerken kardeşimle ikimiz size bir barınak hazırladık. Giysilerinizi oraya koyduk. Sıcak su da var. Dilerseniz yıkanabilirsiniz.”

Kahlan savaşın pisliğini üzerinden yıkamaya ne denli hevesli olduğunu belli etmemeye çalıştı. “Teşekkür ederim Prindin.”

Prindin kolunu uzatarak küçük bir açıklığa doğru yol gösterdi. Kardeşler, pelesenk ağacı dallarını karla kaplayarak genişçe bir barınak inşa etmişlerdi. Alçak ağızından emekleyerek içeri girince mumlarla karşılaştı. Karlı zemin de pelesenkten yapılmış bir hasırla örtülmüş ve barınağa hoş bir balsam kokusu vermişti. Ortadaki sıcak taşların hemen yanına dumanı tüten bir kova su bırakılmıştı. Kahlan parmaklarını taşlarda ısıttı.

Geceyi geçirsin diye kardeşler ona sıcak ve kuytu bir yuva hazırlamışlardı. Gösterdikleri nezaket karşısında Kahlan ağlayabilirdi.

Çantası yerli yerindeydi, giysileri de düzgünce katlanmıştı. Kahlan, Adie’nin verdiği ve üzerinde yuvarlak kemik olan kolyeyi çıkardı.

Savaşta üzerindeki tek şeydi. Kolyeyi yıkamadan önce bir süre sıkıca tutup yanağına bastırdı. Ona annesinin verdiği kolyeyi anımsatıyordu.

Kafasını tamamen kovaya daldırdı, saçını yıkadı, sonra da muntazamca vücudunun geri kalanını yıkadı. Sadece bir banyo süngeri yardımıyla yıkansa da kandan arınmak harika bir duyuydu, ellerini hissetmek de öyle. Yikanırken fenalaşmamak için kendini başka şeyler düşünmeye zorladı. Richard'ı düşündü, onu her zaman gülümsetmeyi başaran çocuksu sırıtmasını, içine işleyen gri gözlerini. Yikanmayı bitirince uzanıp saçlarını taşlarda kuruttu.

Gözlerinden uyku akıyordu. İtirafçı gücünü tek gözlü adam Orsk'ta kullandığından bu yana hâlâ toplayamamıştı. Midesindeki boşluğu hissedebiliyordu, gücün bulunduğu yerde bir boşluk vardı. Tekrar güç toplaması epey zaman alacaktı. Uyku çekmedikçe midesini bulandırıp başını döndüren bitkinlikten kurtulamayacaktı.

Yer minderine uzanıp uyku çekmek için can atıyordu. Uyumayalı çok olmuştu, öyle çok uykusu vardı ki. Ama uyuyamazdı. Henüz değil.

Kolyesini tekrar taktı ve büyük bir gayretle giysilerini üzerine geçirdi. Çantasından bir merhem çıkarıp kesik dudağına sürdü. Merhemi yerine koyarken Chandalen'in verdiği kemik bıçağı gördü ve tekrar koluna bağladı.

Yorgunluktan güçlükle ayağa kalkabildi ama uyumadan önce yapması gereken bir şey vardı; adamlarının yanına gitmeliydi. Onları dikkate almadığını zannetmelerine izin veremezdi. Hayatlarını feda etmişlerdi, hiç değilse Orta Diyar adına onları takdir ettiğini gösterebilirdi.

Temizlenmiş, uzun gür saçları bir kez daha pırıl pırıl ve nihayet sıcak giysileriyle harmanisine bürünmüş halde kamp ateşleri arasında dolaştı. Laf kalabalığıyla mazarlarını anlatanları da usturuplu ve kısa kelimelerle konuşanları da aynı ciddiyetle dinledi. Derdi olan herkesle konuştu, gülümseyerek onları teselli etti ve onlarla ne kadar gurur duyduğunu belirtti. İyice örtünmüşler mi diye yaralıların yanına çömelip kontrol etti ve yanaklarını okşayıp rahatlatarak acil şifalar diledi. Teması karşısında rahatladıklarını hissedince o da rahatladı.

On kadar askerin toplandığı bir ateşin etrafında delikanlılardan biri titriyordu ama Kahlan onun soğuktan titrediğini sanmıyordu.

“Nasılsın? Her şey yolunda mı? Isınabiliyor musun?”

Kahlan'ın varlığı onu şaşırtıp canlandırdı. “Evet İtirafçı Ana.” Titremekten dişleri takırdıyordu. “Bu kadar üzüyeceğimi hiç tahmin etmemiştim.” Toparlanıp diğerlerini gösterdi. “Bunlar dostlarım. Altısı geri dönmedi.”

Kahlan bir eliyle harmanisinin önünü kapalı tutarken diğer eliyle delikanlının alnındaki saçı geriye itti. “Üzüldüm. Onlar için de yas tutuyorum. Sizinle ne kadar gurur duyduğumu bilmenizi isterim. Cesaret konusunda bugüne dek tanıdığım diğer askerlerden aşağı kalır yanınız yoktu.”

Delikanlı huzursuzca kıkırdadı. “Siz olmasaydınız hepimiz ölmüştük. Köşeye sıkıştırılmıştık, doğranıyorduk, birden düşmana atıldınız, tek başınıza. Hepsinin dikkati dağıldı ve size döndüler, işte o zaman kafalarının karışmasından fırsat bilip karşı saldırıya geçtik. Sayenizde kurtulduk.”

Kafasını iki yana salladı. “Keşke bu gece sizinkinin yarısı kadar adam öldürebilseydim.” Diğerleri de içtenlikle başlarını sallayarak ona katıldıklarını belirttiler. Genç adam titreyen parmaklarını yüzünde gezdirdi. “Sağ olun İtirafçı Ana. Siz olmasaydınız hepimiz ölmüştük.” Hafifçe gülümsedi. “Seçme imkânım olsaydı, Prens Harold yerine sizin yanınızda savaşa girmeyi yeğlerdim.”

“Kılıçta epey becerikli, değil mi?”

Kahlan sesin geldiği yöne döndü. Asker dönüp bakınca Yüzbaşı Ryan'ın Kahlan'ın arkasında durduğunu gördü.

“Bence silahşorlarımızın, kendisinden öğreneceği şeyler var. İnanmazsınız belki ama...”

Kahlan oğlanın omzuna dokundu. “Bir şeyler yedin mi?”

Genç adam ateşteki fasulye kazanını işaret etti. “Yemeğimizi paylaşmak ister miydiniz İtirafçı Ana?”

Kahlan'ın hassas midesi ağzına gelir gibi oldu. “Siz yiye. Güç toplamanız lazım. Teklifiniz için teşekkür ederim ama diğerlerine de bakmam gerek.”

Yüzbaşı Ryan, İtirafçı Ana'nın peşine takıldı. “Kılıç kullanmakta sıkıntı çekeceğinizi sanmıştım. Atınızın koşum takımlarını çıkaran-

lar, kayışlara ve diğer muhtelif yerlere tutunup kalmış kesik ellerle parmaklardan bahsettiler.”

Kahlan yanından geçtiği adamlara gülümsedi. Ellerini kaldırarak ya da başlarını eğerek onu selamlıyorlardı. “Babamın kim olduğunu unuttun mu? Kılıç kullanmayı bana o öğretti.”

“İtirafçı Ana, niyetim...”

“Teğmen Sloan öldürüldü.”

Yüzbaşı bir an sustu. “Biliyorum. Söylediler.” Kahlan tökezleyince kadının koluna girdi. “Pek iyi görünmüyorsunuz. Zehirlenen adamlar bile sizden daha iyi görünüyorlardı.”

“Epeydir uykusuz kaldım.” Gücünü tekrar kullanmak zorunda kaldığını ona söylemedi. “Yorgunluktan ölüyorum.”

Barınağına geri döndüklerinde önünde bekleyen Tossidin ona bir kâse fasulye ikram etti. Kahlan yüzünü buruşturup gözlerini yumarken eliyle de ağzını kapadı. Yiyeceğin kokusu ve görüntüsü yüzünden bayılacak gibi olmuştu. Tossidin onun sıkıntısını anlayıp kâseyi önünden çekti.

Prindin kadının diğer koluna girdi. “İtirafçı Ana, yemeniz lazım ama dinlenseniz çok daha iyi.” Kahlan’ın başını sallayarak onayladı. “Size biraz çay demledim, yatıştırır diye düşündüm.” Başıyla barınağı işaret etti. “İçeride.”

“Evet, çay midemi yatıştırır.” Kahlan Yüzbaşı’nın kolunu sıktı. “Beni sabah uyandır, bir sonraki saldırı zamanı gelince. Adamlarla beraber gideceğim.”

“Hele iyice dinlenin de. Belki...” Kahlan bir bakışıyla sözü yarım kaldı. “Evet, İtirafçı Ana. Sizi bizzat uyandırırım.”

Kahlan kuytu barınağın içinde sıcak çayını yudumlayıp ürperdi. Başı dönüyordu. Yer minderine devrilmeden önce sadece birkaç yudum alabildi. Dinlenirse toparlanacağını söyledi kendi kendine. Gücü nihayet kendini hissettiriyor, göğsünde tanıdık bir güçle kabarıyordu.

Kürk harmanisinin altına kıvrıldı, aklında ilgilenmesi gereken binlerce şey vardı. Şu anda saldırıya geçen adamları ve akabinde saldıracak diğerleri için endişeleniyordu. Hepsini için kaygılanıyordu. Çok gençler.

Başlattığı şey yüzünden endişeleniyordu. Savaş.

Ama o başlatmamıştı. Masum insanları kaçınılmaz bir ölüme terk etmeye razı gelmemişti, o kadar. Başka seçeneği kalmamıştı. İtirafçı Ana olarak, Orta Diyar halkına karşı sorumluydu. İmparatorluk Düzeni durdurulmazsa binlerce insan onların ellerinde ölecek, hayatta kalanlar ise Düzen'in kölesi olarak yaşayacaktı.

Aklına Ebinissia sarayındaki genç kızlar geldi. Yüzleri gözünün önünden gitmiyordu. Onlar için ağlayamayacak kadar bitkindi. İntikamları alındığında ağlamaya yeterince vakit kalacaktı.

Öç arzusuyla köpürüyordu içi. İmparatorluk Düzeni ordusunun izini mezarlarına kadar sürmeye ant içmişti. Sabaha, adamlarını bir kez daha düşmanın üzerine sürecekti. İcabına bakacaktı. O kızların ve diğerlerinin intikamını alacaktı.

İmparatorluk Düzeni durdurulmadığı takdirde sadece masum insanlar katledilmeyecekti, iyisiyle kötüsüyle tüm büyüler, tüm büyülü yaratıklar da yok olacaktı.

Richard büyü biliyordu.

Düşünceleri Richard'a kaydı. İşte o zaman ağladı, yaptığı şey yüzünden ondan nefret etmemesini umarak ağladı. Onu anlayıp affedebilmesi için dua etti. Kahlan onun hayatını kurtarmak, tüm canlıların hayatını kurtarmak için elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Gözyaşları akamaz oldu, sonunda hıçkırıkları da kesildi.

Richard'ın anıları zihnine karman çorman, capcanlı imgeler üşüştüreyordu. Günlerdir ilk kez zihni savaş ve öldürmek dışında başka bir şeye odaklanmıştı.

Kendi kimliğine, Richard'ın kimliğine odaklandı. Bir sis perdesinin ardında askıda kalmış, geriye ittiği önemli meselelere odaklandı.

Richard'ı düşünmesi önemli şeyleri de aklına getirmişti, onları neredeyse unutmuştu. Düzen'den daha önemli şeyler de vardı. Çok önemli. Görünüşe göre bu savaş öncelikli sorunları ona unutturup önemli meselelerden uzaklaştırmıştı.

Darken Rahl'ı düşündü. Darken Rahl, Richard'ı işaretlemişti. Işık Rahibeleri onu alıp götürmüştü. Kahlan'ın Aydındiril'e gitmesi,

Richard'a yardım etmesi, Zedd'e ulaşip onun Richard'a yardım etmesini sağlaması gerekiyordu...

Richard, Bekçi'yi durdurmak zorundaydı.

Harmanisinin altındaki Kahlan, karanlıkta kaşlarını çatı. Yeraltı dünyasının perdesi hâlâ yırtıktı. D'Hara ordularına kılıç sallayarak ortalıkta koşuşturmamalıydı.

Darken Rahl'ın kahkahasını anımsadı.

Boynuna dokundu, yarasının şişmiş dokusunu hissetti. Yaşadığı gerçektir. Darken Rahl onun aptallığına gülmüştü.

Kahlan doğrulup oturdu. Ne yapıyordu? Bekçi'nin durdurulmasını sağlaması gerekiyordu. Shota perdenin yırtıldığını söylemişti, Darken Rahl ve Denna da aynı şeyi söylemişti. Kahlan bir kanırtkanla karşılaşmıştı; yeraltı dünyasından fırlamış bir yaratık. Denna'yla konuşmuştu. Denna, Richard'ın hayatta kalıp perdedeki yırtığı onarabilmesi için onun yerine geçerek Bekçi'nin yanına gitmişti.

Kahlan'ın Zedd'e ulaşması gerekiyordu. Askercilik oynayarak oyalanmamalıydı.

Ama İmparatorluk Düzeni durdurulmazsa...

Ama perde yırtıksa...

Aydındril'e ulaşması şarttı. Zedd'i bulması şarttı. Bu adamlar onsuz da savaşılabildi. İşleri savaşmaktı. O İtirafçı Ana'ydı. Orta Diyar –canlıların dünyası– tehlikedeysen hayatını aptalca riske atarak ortalıkta dolaşmamalıydı.

Darken Rahl'ın ona gülme sebebi buydu: Aptallığına gülmüştü.

Prindin'in onun için hazırladığı çay fincanını ellerinin arasında tutarak parmaklarını ısıttı. Orta Diyar'ın önderiydi o ve bir önder gibi davranmalı, en önemli meseleleri, yalnızca kendisinin yapabileceği şeyleri her şeyden üstün tutmalıydı. Çayının kalanını kafaya dikerken acı tadı yüzünden suratını ekşitti.

Kahlan fincanı karnında tutarak tekrar uzandı. Ölü kadınların yüzleri tekrar gözünün önünde uçuşuyordu. Mantiği en kolay fetheden silah, dehşet ve vahşettir; düşmanın ona yaptığı şey buydu: Eylemleriyle Kahlan'da yarattıkları dehşet mantığına galip gelmişti.

Bugün izcilerin hepsi ölseydi, o ve adamları savaşı kaybedebilirdi. Kılavuzları olmayınca yollarını kaybederler ve düşmana yenilirlerdi.

Onun yaptığı da buydu: Kılavuzluk etmek. Orta Diyar'a kılavuzluk ediyordu. Aydındril'e bağlıydı, konseye kılavuzluk ediyor ve herhangi bir tehdiye karşı herkesi bir arada tutuyordu. Bu kılavuzluk olmasa, vurdumduymaz davranıp olayların yarattığı sis perdesi içinde kaybolurlardı.

Keza Richard'a da kılavuzluk ediyor, onun ihtiyaç duyduğu çareyi arıyordu. Zedd'in imdadına yetişmesi Kahlan'a bağlıydı. Bu kılavuzluk olmasa, Richard ve tüm canlılar kaybolurlardı.

Doğruluk oturarak bakışlarını mum alevine dikti.

Darken Rahl'ın ona gülmesine şaşmamalıydı. Mantığını düşmanın fethetmesine izin vermişti. Görevlerinden neredeyse sapmış ve amaçlarına ulaşması için Bekçi'ye fırsat vermişti.

Ne yapması gerektiğini şimdi biliyordu. Buradaki adamları harekete geçirmekle, onlara sorumluluk aşılama ve bu sorumluluğu nasıl yerine getireceklerini göstermekle yeterince vakit kaybetmişti. Düşmanı fethetmek için gereken bilgiye artık sahiplerdi. Yaptığı şey doğrudu ama artık onlar kendi işlerine bakacaktı, o da kendininkine.

Buradaki ordu artık ne yapılacağını biliyordu. Aydındril'e ulaşması şarttı.

Kararını verince üzerinden bir yük kalkmıştı sanki, aynı zamanda kararlılıkla dolup taşıyordu. Richard, yanında olmadığı halde tüm kafa karışıklığına rağmen gerçeği bulmasını sağlamış, gerçek vazifesini anımsamasına yardımcı olmuştu.

Çay fincanının içine baktı ama çayını bitirmişti, fincan boştu. Başı dönüyordu. Gözlerini açık tutamıyordu. Öyle yorgundu ki daha fazla oturamayacaktı.

Gerisin geri yere devrilirken Richard'ın ne yaptığını, nerelerde olduğunu merak etti. Muhtemelen rahibelerle beraber gücü kontrol etmeyi öğreniyordu. İyi ruhlara dua ederek onu ne kadar çok sevdiğini anlaması için Richard'a yardım etmelerini diledi.

Kolu birden kaldıramayacağı kadar ağırlaşmış yana düştü, fincan yuvarlanıp gitti.

Daldığı uykuda rüya bile görmedi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Zaman ve mekân duygusundan tümüyle yoksun, katıksız karanlığın hâkim olduğu çorak bir diyara, bir hiçliğe yuvarlandı. Dünyayla bağı kopmuştu. Karanlıktaki mahrumiyet duygusu algının da huzurun da ötesindeydi.

Boşluğun derinliklerine doğru sürüklenirken bir şey hissetti. Umut kıvılcımı saçan bir şey, bu metruk hiçlikten kaçma umudu. Bu belli belirsiz hisle beraber öze ümitsizce tutundu, sanki karanlık ve uçsuz bucaksız bir nehirde bir kaya parçasına sarılırcasına. Boğucu karanlıktan kurtulma çabası göstermek, vücudunu tekrar hissetmesini sağladı.

Gerisin geri süzüldü, başı şiddetli bir ağrıyla zonkluyordu, yaşadığı şeyi mahmurluğu hâlâ üzerindeyken kavramaya çalıştı. Birisi onu çağırıyordu. İtirafçı Ana, diye sesleniyorlardı. Hayır, ismi bu değildi.

Aklına geldi. Kahlan. Adı buydu. Eller onu sarstı. Birisi adını söyleyerek onu sarsıyordu.

Çok uzaklardan geri döndü.

Kahlan'ın gözleri açıldı, dünya etrafında fır dönüyordu. Yüzbaşı Ryan onu omuzlarından tutmuş adını söyleyerek sarsıyordu.

Derin bir nefes alarak soğuk havayı ciğerlerine çekti. Kollarını kaldırarak Yüzbaşı'dan uzaklaştı ama sonra destek almak için ellerini tekrar yere dayamak zorunda kaldı. Yüzbaşı'nın yüzünü endişe kapladı.

“İtirafçı Ana, iyi misiniz?”

“Ben... ben...” Etrafına bakındı. Tossidin de oradaydı. Doğrularak oturdu ve soğuk parmaklarını alnına koydu. “Başım... ne kadar oldu?”

“Yakında gün ağaracak.” Yüzbaşı endişeli bir ifadeyle omzu üzerinden dönüp Tossidin’e baktı. “Söylediğiniz gibi sizi uyandırmaya geldik. Silahşorlar harekete geçmeye hazır.”

Kahlan harmanisini üzerinden çekti. “Birazdan hazır olurum, sonra da...”

Aydindril’e gitme kararını anımsadı. Zedd’e ulaşması şarttı. Richard’a yardım bulması şarttı. Perdenin yırtık olduğu doğruysa...

“İtirafçı Ana, iyi görünmüyorsunuz. Çok yoruldunuz, günlerce uyumamıştınız, hepi topu birkaç saat uyudunuz, o kadar. Bence biraz daha uyumalısınız.”

Evet, buna ihtiyacı vardı. Gücünün yerli yerine geldiğini hissedebilmesine rağmen kesinlikle dinlenmiş hissetmiyordu. Elini delikanlının koluna koydu.

“Yüzbaşı, Aydindril’e gitmem gerekiyor. Yapmam gereken...”

Genç adam ona usulca gülümsedi. “Dinlenin. Seyahat edecek durumda değilsiniz. Burada kalıp dinlenin. Geri döndüğümüzde dinlenmiş olursunuz, o zaman yola çıkarsınız.”

Kahlan başını sallayarak onayladı, eli hâlâ güç almak için tutunduğu gencin kolundaydı. “Evet. Sonra da gitmeliyim. Dün gece karar verdim. Aydindril’e ulaşmalıyım. Siz geri dönene dek dinleneceğim, sonra yola çıkmalıyım.” Etrafına bakındı. Yüzbaşı’ya eşlik eden sadece Tossidin’di. “Chandalen ile Prindin nerede?”

“Kardeşim takviye gelip gelmediğinden emin olmak için düşman gözcülerini denetlemeye gitti,” dedi Tossidin. “Böylece saldırımız onları hazırlıksız yakalayabilecek.”

“Chandalen kargılı birliklerle saldırıyor,” dedi Yüzbaşı Ryan. “Akabindeki saldırıda silahşorlarla ona katılacağız.”

Kahlan yaralı dudağına dokundu. “Tossidin, Chandalen’e söyle, saldırınız sona erince yola çıkmamız gerek. Üçünüz dikkatli olun. Beni Aydindril’e ulaştırmanız lazım.” Gözlerini güçlkle açık tuta-

biliyordu. Konuşacak gücü zor buluyordu. Henüz seyahat edebilecek durumda olmadığını bilincindeydi. “Siz dönene dek dinleneceğim.”

Yüzbaşı Ryan, onun gelmeyeceğini ve burada kalıp güvende olacağını öğrenince rahatlayarak içini çekti. “Siz dinlenirken barınağınıza nöbetçiler dikeceğim.”

Kahlan elini salladı. “Bu kamp gözden ırak. Burada güvendedim.”

Genç adam ısrar edercesine öne eğildi. “On, on iki adam eksik gitmemiz bizim için fark etmez, siz burada yalnızken aklım sizde kalmazsa görevimi daha iyi yerine getirebilirim.”

Kahlan’ın tartışacak hali yoktu. “Pekâlâ...”

Sırtüstü devrildi. Kaşlarını kaygıyla çatan Tossidin, harmaniyi onun üzerine örttü. İki emekleyerek dışarı çıkarken Kahlan tekrar karanlığa gömülmeye başladı. Hiçbir şey hissetmediği o yere geri dönmeye çabalasa da çaresizce oraya sürüklendi.

Hiçlik ezici ağırlığıyla üzerine kapandı. Pençesinden kurtulmaya, geri dönmeye çabaladı ancak karanlık zifiriydi, çamura gömülmek gibiydi. Kapana kısılmıştı ve gittikçe derine çekiliyordu. Bir panik dalgasına kapıldı.

Düşünmeye çalışsa da düşüncelerini doğru dürüst bir araya getiremedi. Bir şeylerin ters gittiğini hissediyor ancak çözüme bir türlü odaklanamıyordu.

Bu kez teslim olmaksızın tüm gücüyle Richard’ın anılarına, ona yardım etme arzusuna odaklandı, o andan itibaren karanlık tam bir hiçlik olmaktan çıktı. Zaman kavramına kavuştu, zamanın akıp gittiğini hissetmeye başladı. Richard’ın anılarına sınırsız tutunana kadar sanki tüm ömrünü uykuda geçirmişti.

Onun için endişelenmesi, huzursuzluğu, onu dipsiz uykunun tuhaflığından yavaşça çıkardı, aşama aşama yolunu kazarak geri döndürdü. Yine de âdeta saatler sürmüştü.

Soluk soluğa uyandı. Baş hem zonklıyor hem de dönüyordu. Sızlayan bedeninde batmalar vardı. Güçlülkle doğrularak oturdu ve karanlık barınağa bakındı. Mum neredeyse tamamen yanıp tükenmişti. Kulaklarına hafif bir uğultu geliyordu.

Uyanmak için belki de soğuk havaya gereksinimi vardı. Barınağın kapısından emekleyerek dışarı çıkarken kolları da bacakları da külçe gibiydi. Gün batıyordu. Başını kaldırıncaya ağaçların arasından ilk yıldızların göz kırptığını gördü. Titrek bacakları üzerinde ayağa kalkarken görüş mesafesini örten sisi soludu.

Kahlan bir adım atar atmaz bir şeye çarpıp yüzüstü yere kapaklandı. Yanağı hâlâ yerde, gözlerini açtı. Birkaç santim uzaktan bir çift cansız göz kendisine bakıyordu. Hemen yanında, yerde bir delikanlı yatıyordu. Onun bacağına takılıp düşmüştü. Öyle korktu ki sanki kemikleri vücudunu terk edip kaçacaktı.

Delikanlının gırtlığı yarıktı, boynu neredeyse ikiye bölünmüş, kafası doğal olmayan bir açıyla geriye bükülmüştü. Ortaya çıkmış soluk borusunu seçebiliyordu. Karda kanlı bir çamur birikintisi vardı. Safrası Kahlan'ın gırtlığına kadar yükseldi. Yutkunarak onu zorla geri yolladı.

Kafasını yavaşça kaldırırken diğer cesetlerin siyah suretlerini gördü. Hepsisi de Galealıydı. Kılıçları hâlâ kınlarındaydı. Karşı koymaya fırsat bulamadan ölmüşlerdi.

Kahlan'ın bacakları koşma isteğiyle gerildi ancak kendisine güçlük hâkim oldu. Üzerinden atamadığı uyku mahmurluğunun puslu perdesi arasından düşünmeye çalıştı. Zihni düş benzeri bir sarhoşluk içinde yüzüyor gibiydi, odaklanmak mümkün değildi. Birisi bu adamları öldürmüştü ve hâlâ civarda olabilirdi, bir şekilde kendini düşünmeye zorladı.

Parmaklarını ölü askerin eline değdirdi. Hâlâ ılıktı. Yeni ölmüştü. Onu uyandıran da muhtemelen bu olmuştu.

Ağaçların arasından ileriye baktı. Gölgelemin arasında adamlar hareket ediyordu. Onu görmüşlerdi ve etrafını sararak açıklığa giriyorlardı. Tezahüratlar ve kahkahalar eşliğinde ortaya çıktıklarında Kahlan onların kim olduklarını gördü. Bir düzineye yakın D'Haralıydı bunlar, aralarında bir çift de Keltan askeri vardı. İmparatorluk Düzeni'nin adamları. Nefesi kesilen Kahlan ayağa fırladı.

Adamlardan en yakında olanının yüzünün sol tarafında, şakağından çenesine kadar inen, şişmiş kırmızı bir yara vardı. Nick'in çifte darbesinin indiği yerde. Kararip kızarmış eti, atılan dikişler bir

arada tutuyordu. Ağzının sağlam tarafıyla sinsice gülümsedi. General Riggs'ti bu.

“Vay, vay, sonunda seni buldum İtirafçı.”

Çalıkların arasından savaş çılgılığı atarak birisi fırlayınca Kahlan da adamlarla beraber irkildi. Adamlar saldırıgana dönünce Kahlan diğer tarafa kaçtı.

Arkasını dönmeden önce devasa bir savaş baltasının cılız parıltısını göz ucuyla görmüştü. Hilal biçimli çelik iki adamı tek hamlede biçti. Saldıran Orsk'tu. Kahlan'ı koruyabilmek için o da peşine düşmüş olmalıydı. İtirafçı'nın dokunduğu birisi asla pes etmezdi.

Kahlan'ın bacakları külçe gibiydi, sanki üzerine yatmışçasına karıncalanıyordu, yine de elinden geldiğince hızlı koştu. Arkasında bir bağrış duyuldu. Birbirine çarpan çeliklerin şıkırtısı geliyordu. Orsk, Kahlan'ın peşine takılan adamlara saldırırken böğürdü.

Kahlan ağaçların arasında sendeleyerek ilerlerken yüzüne alçam dalları çarpıyordu. Ölü dallar ve ağaç çıkıntıları pantolonuyla gömleğine takılıyordu. Başı dönerek kar öbeklerinin arasında yolunu bulmaya çalıştı. Yerlere kadar sarkmış dallara tosladığında yüzüne kar sıçırıyordu. Bundan daha hızlı koşamıyordu.

Peşindeki adam ona doğru atlarken homurdandı. Bacaklarına sarıldı ve Kahlan yere çok sert kapaklandı. Kurtulmak için tekmeleyip debelenirken bir yandan da ağzına dolan karı tükürüyordu. Adam bacaklarını tırmalaya tırmalaya Kahlan'm kemerine kadar yetiştirdi ve onu çekip altına alıverdi.

Tepesinde ona doğru bakan, öfkeden kıpkırmızı kesilmiş bir surat vardı. Adam zaferle haince sırttı. Kahlan ağaçların diğer tarafından gelen şiddetli çatışma seslerini işitebiliyordu. Riggs'le ikisi yalnızdı. Kıvrınarak ondan kurtulmaya çalıştı.

Adamın bir eli onu saçından yakalayarak kafasını yere yapıştırdı. Diğer yumruğuyla böğrüne bir yumruk indirince ciğerleri sıkıştı. Adam tekrar vurdu. Kahlan nefes almaya çabalarken kusma isteği sıcak dalgalar halinde yükseliyordu.

“Artık elimdesin İtirafçı. Tekrar kaçamayacaksın. Kabullensen iyi olur.”

Adam yalnızdı. Aklından zoru mu vardı? Kahlan elini adamın göğsüne dayadı. Tek başına bir adamın bir İtirafçı'yı ele geçirebileceğini sanmasına aklı ermiyordu.

“Sen bir hiçsin Riggs,” demeyi başardı adamın ezici ağırlığına rağmen. “Bittin. Benimsin.”

“Hiç sanmam,” diye sırtıttı adam pis pis. “Artık gücünü kullanamayacağını söyledi.”

Kahlan'ın kafasını kaldırıp yere çarptı. Kadının görüşü bulanıklaştı. Yapması gereken şeye odaklanmaya çabaladı. Adam kafasını tekrar kaldırıp yere çarptı. Adamın söyledikleri karşısında şaşırılmış olsa da bilincini kaybetmeden, çok geç olmadan gücünü kullanmak zorundaydı. Şimdi zaman ondan yanaydı.

Zihnini her şeyden arındırdı, adam tam kafasını kaldırdığında İtirafçı gücünün akıp geçmesine izin verdi. Gücünü bağlarından kurtardı.

Sessiz bir gümbürtü koptu. Gücün, büyüün darbesi, Riggs'i sendeletti. Şok dalgasıyla civardaki tüm dallar sarsıldı. Dökülen karlar adamın sırtına, Kahlan'ın da yüzüne yağdı.

Adamın gözleri irileşti, çenesi gevşedi. “Sahibe! Emredin.”

Gücünün son damlasıyla sormayı becerdi. “Gücümün sana zarar veremeyeceğini kim söyledi?”

“Sahibe, söyleyen...”

Adamın gırtlığından kanlı bir ok ucu fırladı. Geniş başının sivri ucu Kahlan'ın çenesinden bir milim uzakta durdu. Adamın gözleri yaşardı, kanla köpüren ağzını kımıldatsa da tek kelime çıkmadı. Hır-layarak son nefesini verirken gövdesi gevşemeye başladı.

Bir el Riggs'i üniformasından yakalayıp geri çekti. İlk başta Orsk olduğunu sandı ama değildi.

“İtirafçı Ana!” Prindin endişeyle eğilmiş bakıyordu. “Yaralandınız mı? Canınızı yaktı mı?”

Adam, General'i aceleyle Kahlan'ın üzerinden kenara yuvarladı ve ayağa kalkmasına yardım etmek için ona elini uzattı. Bir yandan da karda yatan kadını tepeden tırnağa süzüyordu. Kahlan ona baktı ama uzattığı eli tutmadı. Gücünü kullanması onu tüketmiş ve hiç olmadığı kadar uyuşturmuştu.

Prindin yayını omzuna asarken malum sırtması yüzüne yayıldı. “Gördüğüm kadarıyla yaralı değilsiniz. Gayet iyi görünüyorsunuz.”

“Onu öldürmen gerekmezdi. Gücümü çoktan kullanmıştım. Onu ele geçirmiştım. Zarar veremeyeceğimi kimin söylediğini ona itiraf ettirmek üzereydim...”

Prindin’in imalı bakışları karşısında tüm vücudu ürperdi. Tanıdık sırtması ense köküne kadar buz kesmesine yol açtı, kollarındaki ve ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Orsk ağaçların arasından fırladı. “Sahibe! Güvende misiniz?”

Onun arkasından başka gelenler de vardı, işitebiliyordu. Chandalen’in sesini işitti. Prindin yayına çabucak bir ok sürdü. Orsk koca eliyle tuttuğu baltayı kaldırdı.

“Prindin! Hayır! Onu incitme!” Prindin yayını gerdi. “Orsk! Kaç!”

Koca adam tereddütsüz döndü ve çalıların arasına geri daldı. Onu bir ok izledi. Kahlan okun sert bir şeye çarptığını duydu. Orsk’un dalları ve çalıları kırarak sık bitki örtüsünün arasında tökezlediğini duydu. Dal çatırtıları kesildi, sonra da onun yere düştüğünü duydu.

Kahlan ayağa kalkmaya çabaladı ama sarsakça geriye devrildi. Sanki kemikleri yoktu ve tüm kasları erimişti. Gücü tükenmişti. Zifiri karanlık onu tekrar içine çekmeye çalışıyordu.

Prindin yayını tekrar omzuna asarken sırtarak ona döndü.

Kahlan konuşacak gücü bulmak için çabaladı. Hırıltılı bir fısıltıyla konuşabildi. “Prindin, bunu niye yaptın?”

Adam omuz silkti. “Yalnız kalabilelim diye.” Gülümsemesi genişledi. “Kellen uçurulmadan önce.”

Prindin. Riggs’e gücünün zarar vermeyeceğini Prindin söylemişti. Böylece Kahlan gücünü adamda harcayacak ve geriye hiç kalmayacaktı. Ayağa kalkmaya çabalarken bacakları titredi. Adamın gözleri önünde tekrar geri devrildi.

Ağaçların arasından bir ses geldi. Nefes nefese kalmış Chandalen ona sesleniyordu. Başka bir yönden Tossidin’in seslendiğini duydu. Haykırmak onlara seslenmeyi denedi. Gırtlığından sadece cılız, hırıltılı bir mızırdanma çıktı. Karanlık üstüne geliyordu.

Belki hâlâ uykudayım, diye düşündü. Güçlkle konuşuyor, güçlkle kıpırdıyordu, tıpkı bir kâbusta gibi. Keşke kâbus olsaydı.

Oysa Kahlan bunun rüya olmadığını farkındaydı.

Prindin ısrarlı çağrılara yöneldi. Kahlan topuklarını kara sapla-yarak büyük bir gayretle geri geri sürünmeyi başardı. Eli yere düşmüş kalın bir akçaağaç dalına çarptı.

Prindin ona doğru saldırdı. Kahlan içine düştüğü durumdan duyduğu tüm korkuyu, dehşeti, acıyı ve endişeyi eyleme döktü. Varını yoğunu kullandı. Prindin ona yetiştı.

Kahlan kalın dal parçasını savurarak ayağa kalktı. Prindin eği-lererek kaçtı ve sözde sopasını kadının elinden kaptı. Arkasına geçerek kolunu boynuna attı ve Chandalen'i uyarmaya kalkışan Kahlan'm ağzını eliyle kapadı. İri kıyım bir adam olmadığı halde Prindin'in inanılmaz güçlü olabileceğini biliyordu. Ama bu haldeyken Kahlan'ı bir çocuk bile aynı şekilde yakalayabilirdi.

Chandalen elinde bir bıçakla arkalarından koşarak çıktı. Kahlan, Prindin'in kolunu ısırdı. Prindin muazzam bir hız ve güçle dönerken Kahlan çığlık attı. Sopa Chandalen'in kafasına yandan indi. İçi boş sopanın çıkardığı ses mide bulandırıcıydı. Darbenin etkisiyle Chandalen bir köknar ağacının dibine savruldu. Prindin'in kollarında kıvranan Kahlan, Chandalen'in karlara kan sıçratarak düştüğünü gördü.

Tossidin nefes nefese ağaçların arasından fırladı. "Neler oluyor? Prindin!"

Onları görünce durdu. Chandalen'e baktı, sonra da Prindin'e.

Prindin omzunun üzerinden geriye, kardeşine yan gözle bakarak kendi dilinde konuştu. "*Chandalen bizi öldürmeye çalıştı! Onu tam İtirafçı Ana'yı öldürmeye çalışırken yakaladım. Yardım et. Yaralanmış.*"

Kahlan dizlerinin üzerine çökerek haykırdı. "Hayır... Tossidin... hayır..."

Tossidin onlara doğru koştu. "*Chandalen'in bahsettiği mesele nedir? Senin neyin var kardeşim? Ne yaptın?*"

"*Yardım et! İtirafçı Ana yaralanmış!*"

Tossidin kardeşini omzundan yakalayıp çevirdi. "*Prindin! Sen ne yap...*"

Prindin kardeşini göğsünden bıçaklayıverdi. Tossidin'in gözleri şaşkınlıkla irileşti. Ağzını açtı ama tek kelime edemedi. Bir hırıltı eşliğinde bacakları büküldü ve yere yığıldı. Kahlan haykırdı. Adam kalbinden bıçaklanmıştı.

Chandalen cılız bir iniltiyle doğrulup oturdu. Elini kanayan kafasına götürdü. Gözünü yaralı adamdan ayırmayan Prindin, belindeki keseden bir kemik kutu çıkardı. *Bandu* dolu bir kutusu vardı. Elindeki zehrin hepsini Kahlan'a vermemişti.

Onu durdurmaktan aciz olan Kahlan, Prindin'in ok ucunu bol miktarda zehre bulamasını seyretti. Uyuşuk haldeki Chandalen, aklını başına toplamaya çalışırken kafasını ellerinin arasına almıştı. Prindin yayı iyice gerdi. Kahlan onun Chandalen'in gırtlığına nişan aldığını anladı. Prindin tam oku serbest bırakırken, Kahlan, onun bacaklarına doğru atılmayı ve okun hedefinden şaşmasını sağlamayı başardı. Ok Chandalen'i yine de omzundan vurdu.

Yüzüne elinin tersiyle indirdiği yumruk Kahlan'ı yere serdi. Kattıksız dehşetten güç alan Kahlan, elleri ve dizleri üzerinde sürünerek uzaklaşmaya yeltendi. Kar parmaklarını uyuşturuyordu. Pantolonunun diz kısımları sırlıklam olup buz kesmişti. Kahlan kendini toplamak için soğuga odaklandı. Sürünerek uzaklaşırken omzunun üzerinden geriye baktı.

Prindin sadağından bir ok daha çekti ve Kahlan'm debelenmesini seyrederken ucunu zehre buladı. Chandalen'i de böyle seyretmişti. Kahlan güçlkle ayağa kalkıp koşarken gırtlığından bir çığlık koptu. Bir kâbus. Bu bir kâbus olmalıydı.

Ok sol bacağıının arkasına saplandı. Sanki sopayla vurmuşlardı. Kahlan çığlık atıp yüzüstü kapaklandı. Bacağı acıyla cayır cayır yanıyordu. Kaslarına bir karıncalanma, bir gıdıklanma hissi yayıldı. Kemiklerine işleyen acı, kalçasına yükseldi.

Prindin tepesinde bitiverdi. Diz çöküp kadının bacağıının arkasındaki oku gövdesinden tuttu. Diğer elini kalçasına bastırıp oku çekiverdi. Kahlan zehrin bacağından yukarı karıncalanarak yükseldiğini hissedebiliyordu.

"Endişelenme İtirafçı Ana, sana attığım okta Chandalen'e attığım oktaki kadar zehir kullanmadım. Başıma bela olmamana yetecek kadar

sadece. O birazdan ölür. Sen ise kellen uçurulana dek yaşayacaksın." Elini kadının kalçasında gezdirdi. "Tabii çok beklemezlerse." Prindin ona doğru eğildi. "Burası çok soğuk. Geri dönelim."

Onu bileğinden yakalayarak karda peşi sıra sürüklemeye koyuldu. Kahlan zihninde ona karşı koyuyordu; debeleniyor, çığlık atıyor, vuruyordu ama bedenine söz geçiremiyordu. Karda sürüklenen bir bez bebekten farksızdı. Zehrin göğsüne yayıldığını hissedebiliyordu.

Yanaklarından yaşlar yuvarlandı. Orsk. Tossidin. Chandalen. Kendisi. Prindin böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi? Yüzü karlara sürtünürken hıçkırdı. Nasıl yapabilmişti? Öz kardeşini. Öz kardeşini gözünü kırpmadan bıçaklamıştı. Kim böyle bir şey yapabilirdi? İnsan nasıl böyle bir şey yapabilirdi? Bunu yapabilecek kişi olsa olsa...

Bir kırancıydı.

Durumu kavrayınca soluğu kesildi. Kırancılara tam olarak hiç inanmamıştı. Büyücüler onların gerçek olduklarını anlatmışlarsa da bu bilginin kesinliğine asla inanmamıştı. İnsanları birtakım karanlık varlıkları, yeraltı dünyasının yaratıklarını ve Bekçi'nin meşum emirleriyle hareket eden şeyleri avlamaya iten, bir batıl inanç saçmalığı olduğunu düşünürdü hep.

Ama artık emindi. Bir kırancının pençesindeydi. Yüce ruhlar adına, nasıl olmuş da bunu hiç kimse anlamamıştı? Kahlan'a defalarca yardım etmişti. Arkadaşlık kurmuştu.

Bekçi için izini taze tutabilmek uğruna tabii ki Kahlan'a yakın duracaktı. Bir kırancıydı o. Darken Rahl ona gülmüştü. Çünkü öyle aptallık etmişti ki.

Artık hiç şüphesi yoktu, perde yırtıktı. Darken Rahl ona bunların olacağını vaat etmişti. Perdenin geri kalanını da yırtmak için gelmiş, Kahlan ise gafilce denetimin kendi elinde olduğunu sanmıştı, oysa Darken Rahl ve Bekçi, bunca zaman onu Prindin'in gözlerinden izlemişti.

Ama niye bu kadar beklemişti? Onu ele geçirmeden önce Kahlan'ın bu savaşa girmesine ve onca insanın ölmesine niye izin verilmişti?

Kahlan sebebini anladı. Bekçi ölümler âlemine aitti. Amacı, canlıların dünyasına ölüm getirmekti. Canlılardan tiksiniyordu. Perde-

nin yırtılmasını bunun için istiyordu, canlıların dünyasına ölümü getirebilsin diye.

Prindin onu çalılarının arasından sürükleyip kısmen karla kaplı bir kütüğün üzerinden aşırıırken kolu omzundan kopacaktı gibi oldu. Zehrin verdiği karıncalanma hissi göğsüne yayılıyordu.

Sol bacağı uyuşmuştu. Nihayet, diye düşündü, ok yarasının ne kadar acıdığını hissetmeyecekti. Yuvarlak demir uç kemiğini delmiş, Prindin ise onu çıkarırken hiç nazik davranmamıştı. En azından şimdi uyuştu.

Barınağa vardıklarında her yana saçılmış cesetleri gördü, sadece Galealı askerlerinkini değil, Orsk'un öldürdüğü İmparatorluk Düzeni adamlarının cesetlerini de gördü. Yakında, Prindin onunla işini bitirince onu Düzen ordusuna teslim edecek ve Kahlan'ın başı vurulacaktı. Her şey bitecekti. Bunu engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Karşı koyacak hali bile yoktu. Richard'ı bir daha asla göremeyecekti. Yüce ruhlar adına, onu ne kadar sevdiğini Richard asla bilemeyecekti.

Prindin onu sürükleyerek barınaktan içeri soktu ve hasır örtünün üzerine yatırdı. O, neredeyse tamamen tükenmiş mum haricinde iki tane daha yakarken Kahlan soluk almaya ve bayılmamaya çalışıyordu.

"Keşke seni görebilseydim," dedi Prindin yılışık bir sırtımayla. "Sana bakmaya doyum olmaz. Keşke her yerini görebilsem."

Kahlan onun gülümsemesinden hep hoşlanmıştı. Artık hoşlanmıyordu.

Prindin kendi kürk harmanisini çıkarıp kenara attı. Gülümsemesi soldu. Gözleri vahşi bakıyordu. Artık Kahlan'ın dilinde konuşmuyordu, sadece kendi dilinde konuşuyordu.

"Elbiselerini çıkar. Önce seyretmek istiyorum. Sana bakarak sertleşmek."

Gırtlığına bir bıçak dayasaydı bile Kahlan yine de itaat edemezdi, kollarını kımıldatamıyordu. "Prindin," diye fısıldamayı başardı. "Adamlar yakında döner. Seni burada yakalarlar."

"Meşgul olacaklar. Onları hiç ummadıkları bir çatışma bekliyor." Gülümsemesi geri geldi. *"Dönmeleri uzun sürer, tabii dönebilirlerse."*

Gülümsemesi aniden öfke dolu çarpık bir ifadeye dönüştü. “*Elbise-
lerini çıkar dedim!*”

“Prindin, sen dostumsun. Lütfen. Böyle yapma.”

Adam emekleyerek Kahlan’ın üzerine tırmanıp kemerine yapıştı. “*Senin yerine ben yaparım!*”

Çaresizlikten, bir dostunu bu deliliğe, Bekçi’ye kaptırmasından duyduğu üzüntüden dolayı döktüğü gözyaşları Kahlan’ın yanaklarından süzülüyordu. “Prindin, neden?”

Adam soru karşısında şaşırmış gibi doğruldu. “*Yüce ruh, ruhunu yeraltı dünyasına götürmeden önce sana sahip olabileceğimi söyledi. Yaptıklarımın dolayı bir ödül hak ettiğimi söyledi. Yüce ruh, seni ona teslim edeceğim için benden pek memnun.*”

Kahlan’ın boynundaki ısırik bir batma hissi vererek tekrar canını yaktı. Tossidin ve Chandalen’e duyduğu üzüntüden içi sızlıyordu. Düştüğü bu çaresiz durumdan, perişanlıktan içi sızlıyordu. Zehrin verdiği karıncalanma hissi omuzlarına tırmandı. Gırtlığına doğru yükselmeye niyetlenen sancının ilk aşamasını hissedebiliyordu.

Adam Darken Rahl’ın dudaklarının değdiği, ısırığın olduğu yeri öperken onu ağırlığıyla ezdi. Acı, sanrılar, içinden çılgılık atmasına yol açtı.

“*Prindin... lütfen... bana sahip olduktan sonra... beni serbest bırakır mısın?*” Ona ana dilinde hitap etmenin daha anlamlı geleceğini umuyordu. “*Ne olur?*”

Adam başını kaldırarak gözlerine baktı. “*Seni bırakmak benim için iyi olmaz. Hem çayla hem de okla zehirlendin. Yakında zaten öleceksin. Zehirlenerek ölmekten önce kellenin vurulması gerek. Öylesi daha iyi. Zehrin son demlerini çekmen gerekmeyecek. Göstereceğim merhamet bundan ibaret.*”

Prindin sırtarak tekrar üzerine eğildi, onu boynundan öptü. Kahlan’ın yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

“*Senden nefret ediyorum,*” diye ağladı. “*Senden de yüce ruhunuzdan da.*”

Prindin alçak barınağın imkân tanıdığı kadarıyla ayağa fırladı, yana indirdiği ellerini yumruk yaparak ona kızgınlıkla baktı.

“Sen benimsin! Seni hak ettim! Sana sahip olacağım! Gücün bana zarar veremez, bundan eminim. Çoktan tükendi. Benimsin! Kendi rızanla bana teslim olmazsan, sana zorla sahip olurum! İğrenç büyüünü iğrenç yöntemlerle halkımın üzerinde kullandın! Kötüsün, sapkınlığına galip gelmek için sana sahip olacağım! Yüce ruh öyle yapılması gerektiğini söyledi!”

Prindin geyik derisinden gömleğini başının üzerinden sıyrıp atarak sıırım gibi bedenini ortaya serdi. Bir homurtu eşliğinde kadının üzerine atladı. Yüzü tam tepesindeydi.

Aniden birbirlerine şaşkınlıkla bakakaldılar.

Kahlan'ın ne olduğuna dair en küçük bir fikri yoktu. Kahlan ne olduğunu anlamıştı ama *nasıl* olduğuna dair en küçük bir fikri yoktu.

Adamın sıcak kanının yumruk yaptığı kendi eline aktığını hissetti. Adamın burun delikleri genişledi. Kahlan'ın yüzüne kan damlaları sıçratarak öksürdü. Uzun, ağır bir gurultu eşliğinde son nefesini vererek yığıldı.

Kahlan'ın yüzünden yaşlar akıyordu. Onu üzerinden itip uzaklaştıracak gücü yoktu, adamın ağırlığı altında güçlkle nefes alabiliyordu.

Kan elinin üzerinden göğüslerine akarak gömleğini ıslatırken hareketsizce yattı. Zehrin verdiği karıncalanma hissi boynuna ulaşmıştı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Karınçalanma hissinin eşlik ettiği zifiri karanlıkta dudağı acıdı. Bir şey keşiği zorluyor, zonklamasına sebep oluyordu. Ağzında bir şey vardı. Sanki bir parmak ağzını zorluyordu.

“Yut!”

Kahlan uykusundaki karanlıkta kaşlarını çattı.

“Yut! Duyuyor musun? Yut!”

Yüzünü ekşiterek denileni yaptı. Parmak, ağzına kuru şeylerden daha da tıktı.

“Tekrar yut!”

Sesin onu yalnız bırakacağını umarak yutkundu. Ses kesildi. Karınçalanma hissi veren bir hiçliğe gömüldü. Hiç bilmediği, varolmayan bir yere sürüklendi. Zaman kavramını yitirmişti, ne kadar sürüklendiğini hiç bilmiyordu.

Soluğu kesilerek uyandı. Kırpıştırdığı gözleriyle etrafına bakındı, barınağındaydı. Mumların yarısı erimişti. Üzerine kürk harmanisi örtülüydü.

Chandalen ona doğru eğilip nasıl olduğuna baktı. Dudaklarına genişçe bir gülümseme yayıldı. Rahatlayarak derin bir nefes aldı.

“Döndün,” dedi. “Artık güvendesin.”

“Chandalen?” Kahlan gördüğüne anlam vermeye çalıştı. “Yeraltı dünyasında mıyım, yoksa ölmedin mi?”

Adam kıs kıs güldü. “Chandalen’i öldürmek zordur.”

Kahlan dilini oynatarak kuruyan damağını nemlendirmeye çalıştı. Uyanıktı, sahiden uyanık, hatırlayabildiği kadarıyla uzun zamandır ilk kez. Uyanık olmanın neye benzediğini, ne kadar zinde hissettirdiğini unutmıştu neredeyse. Yine de zifiri karanlığın geri geleceğinden korkarak kıpırdamadı.

“Ama Prindin seni on adımlık okla vurdu. Gördüm.”

Adam gücenerek kafasını hafifçe öteki yana çevirdi. Adamın siyah saçının kurumuş kanla keçelediğini görebiliyordu. Açıklamak zorunda kalmaktan sıkılmışçasına elini salladı.

“Atalarımızın savaşa girmeden önce *kavasya özü*tü aldıklarını, böylece on adımlık okla vurulduklarında zehrin onları öldürmediğini anlattığımı anımsıyor musun?” Kahlan başını sallayarak onayladı. Adam yaralı kafa derisine nazikçe dokunup yokladı. “İşte ben de atalarımı, savaşçı atalarımı onurlandırmak için çatışmaya girmeden önce biraz *kavasya özü*tü yedim. Şehirdeyken bana verdiğin *kavasya özü*tünü.” Ne kadar haklı çıktığını pekiştirmek istercesine kaşlarını kaldırdı. “Atalarımı onurlandırmak içindi.”

Kahlan onun koluna dokunarak içtenlikle gülümsedi. “Atalarını gururlandırdın.”

Chandalen, Kahlan’ın doğrulup oturmasına yardım etti. Kahlan, loş ışıktaki Prindin’in yanda sırtüstü yattığını gördü.

Kahlan’ın koluna bağladığı kemik bıçak, Chandalen’in büyük-babasının kemiklerinden yapılmış bıçak Prindin’in göğsüne saplıydı. Kabzanın dip kısmından sarkan siyah tüyler ölümcül yarayı bir perde gibi örtüyordu. Prindin üzerine atladığında Kahlan her nasılsa o bıçağı aralarına sokmayı başarmıştı. Her nasılsa.

Çaresiz kaldığı o perişan halini anımsadı. Zehrin verdiği karıncalanma hissini ve kıpırdıyamayışını anımsadı. Duyduğu dehşeti anımsadı. Üzerine Prindin’in atlayışını anımsadı.

Ama bıçağı çektiğini anımsamıyordu.

Sesi titredi. “Çok üzgünüm Chandalen.” Parmaklarını ağzına götürdü. “Arkadaşını öldürdüğüm için çok üzgünüm.”

Chandalen cesede öfkeyle baktı. “O benim arkadaşım değil. Arkadaşlarım beni öldürmeye kalkışmaz.” Genç kadının omzuna teselli edercesine dokundu. “Ölülerin karanlık yüce ruhu tarafından gönderilmişti. Yüreğini kötülük bürümüştü.”

Kahlan onun kol yenine yapıştı. “Chandalen, ölülerin karanlık yüce ruhu perdenin arkasından kurtulmaya çalışıyor. Hepimizi perdenin arkasına, ölüler âlemine çekmek istiyor.”

Adam kahverengi gözleriyle onu süzdü. “Sana inanıyorum. Seni Aydındril’e ulaştırmalıyız ki onu durdurabilesin.”

Rahatlayan Kahlan’ın omuzları çöktü. “Teşekkür ederim Chandalen. Anlayış gösterdiğin ve beni *kavasya özütüyle* kurtardığın için teşekkür ederim.” Kahlan koluna yapıştı. “Askerler! Prindin onlara tuzak hazırlamıştı! Ne kadar zaman geçti?”

Adam onu sakinleştirerek susturdu. “Yüzbaşı Ryan, saldırıdan önce Tossidin’le bana geldiğinde senin nerede olduğunu sordum. Onlara eşlik etmek isteyeceğini biliyordum. Hasta olduğunu söyledi. Uyanamadığını. Aklıma hemen *bandu* geldi. Yüzbaşı Ryan senin yemek yemediğini ve sadece Prindin’in hazırladığı çayı içtiğini söyledi. Neler döndüğünü o zaman anladım. Zehirlendiğini anladım, üstelik içtiğin tek şey çaydı.

“Tossidin’le ikimiz senin için çok endişeleniyorduk. Düşmanın konum değiştirip değiştirmediğini kolaçan etmeye gittik. Tasarladığımız saldırıya başlayacağımız noktada hazır beklediklerini gördük. Saldırı emrini değiştirdim ve askerlere düşmanın hiç beklemediği başka bir yönden saldırmalarını emrettim. Yeni emirleri verir vermez de buraya çabucak geri döndük. Prindin’in bize ihanet ettiğinden emindim ama Tossidin başka bir açıklaması olabileceğini düşünüyordu. Kardeşine güveniyor ve ondan kötülük beklemiyordu. Güvenini, yaptığı hatayı hayatıyla ödedi.”

Kahlan çöken gergin sessizlikte bakışlarını kaçırdı. Kaşlarını çatarak tekrar adama baktı. “Peki ya ok? Başındaki yara? Yaralararla ilgilenmeliyiz.”

Chandalen geyik derisinden gömleğinin yakasını yana çekerek omzundaki sargıyı gösterdi. “Adamlar gece döndü. Başıma dikiş attılar. Görüldüğü kadar kötü değil. Oku da çıkardılar.”

Sıyırdığı gömleğini tekrar omzuna çekerken yüzünü buruşturdu. “Prindin’i iyi eğitmişim. Kanatlı ok kullandı. Kanatlı oklar, çıktığı yerde girdiği yerden daha fazla zarar verir. Adamlardan biri, dikiş atma işiyle ilgilenen adam oku çıkarıp dikişlerimi attı. Ok kemiğe çarpmış, o yüzden fazla derine saplanmamış. Kolum tutuk, bir süre kullanamayacağım.”

Kahlan kendi bacağına dokundu. Pantolonunun altında bir sargı vardı. “Benim bacağıma da dikiş attı mı?”

“Hayır. Dikişe gerek kalmadı, sadece sarıldı, ben yaptım. Prindin seni yuvarlak uçlu okla vurmuş. Ona öğrettiğimin tam aksine. Niye öyle yapmış bilmem.”

Kahlan yanında yatan cesedin varlığından rahatsız oluyordu. “Beni zehirle vurduktan sonra benden istifade etmek istiyordu,” dedi usulca. “Zorluk çıkarmamı istemiyordu. Düşmana teslim etmeden önce bana tecavüz edecekti.”

Chandalen cesede baktı, Kahlan’la göz göze gelmek istemiyordu, amacına eremediğine sevindiğini söyledi.

Kahlan onun sol eline dokundu. “Ben de boğazından değil de omzundan yaralandığına sevindim.”

Adam kaşlarını çatı. “Prindin’e atış yapmayı ben öğrettim. O mesafeden boğazımı asla ıskalamazdı. Neden boğazıma nişan almamış?”

Kahlan omuz silkip bilmiyormuş numarası yaptı. Adam şüpheyle homurdandı.

“Chandalen, ceset niye hâlâ burada? Niçin ortadan kaldırmadınız?”

Adam rahat etmek için yaralı kolunu diğer eliyle destekleyerek biraz kaldırdı. “Çünkü büyükbabamın ruh bıçağı hâlâ ona saplı duruyor.” Kahlan’ı ciddi bir ifadeyle süzdü. “Kendi hayatını kurtarıırken başkasının canını almak için büyükbabamın kemiğinden, onun ruhundan faydalandın. Büyükbabamın ruhu artık seninle kenetlendi. Kemik bıçağına şimdi başka hiç kimse dokunamaz. Bıçak senin ve sadece sen dokunabilirsin. Sen çıkarmalısın.”

Kahlan bir an için bıçağı olduğu gibi bırakmayı ve cesetle beraber gömmeyi aklından geçirdi. Belki kemik bıçağın da huzura ermesi gerekiyordu. Ne var ki bu düşünceyi zihinden uzaklaştırdı. Çamur Adamlar için bu bıçak, güçlü bir ruhani büyü taşıyordu. Bıçağı gözden çıkarırsa Chandalen'e hakaret etmiş olurdu.

Hatta, diye düşündü, bıçağı geri almazsa Chandalen'in büyükbabasının ruhuna da hakaret etmiş olabilirdi. Hayatını kurtarmak için Prindin'i öldürenin, kemik bıçaktaki ruh olmadığına tamamen emin değildi. Bıçağı eline nasıl aldığını bile bilmiyordu.

Kahlan uzandı ve Prindin'in göğsünde duran kabzayı kavradı. Bıçağı cesetten çıkarırken bir emme sesi duyuldu. Bıçağı yerdeki hasır örtülere sürterek sildi.

Kahlan kabzayı dudaklarına götürerek usulca öptü. "Hayatımı kurtardığın için sana teşekkür ederim büyükbabanın ruhu." Nedense bunu yapması gerektiğinin hissetmişti.

Kemik bıçağı kolundaki kayışa geri sokarken Chandalen gülümsedi. "Sen iyi bir Çamur Adam'sın. Ne yapman gerektiğini ben söylemeden anladın. Büyükbabamın ruhu seni daima kollayacak."

"Chandalen, Aydindril'e ulaşmalıyız. Yeraltı dünyasını örten perde yırtık. Buradaki askerlere elimizden gelen yardımı yaptık. Artık kendi işime bakmalıyım."

"Bu adamlarla ilk karşılaştığımızda onlarla kalmak istemiyordum. Güvende olman için onların savaşına karışmak istemedim." Chandalen bakışlarını boşluğa dikti. "Bir şekilde bu isteğimi unuttum, aklımda sadece savaşmak ve düşmanı öldürmek vardı."

"Biliyorum," diye fısıldadı Kahlan. "Aynısı bana da oldu. Üzerime düşen vazifeyi tamamen unuttum. Sanki bizler de karanlık yüce ruhun izinden gittik. Perde yırtık. Belki de bu yüzden dikkatimiz dağıldı."

"Vazifemizi unutup öldürme arzusuna kapıldığımız için mi perdenin yırtık olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Chandalen, her şeyin yanıtını bilmiyorum. Aydindril'e ulaşmam gerekiyor. Büyücü ne yapılması gerektiğini bilir. Richard'ın onun yardımına ihtiyacı var. Burada yeterince vakit kaybettik. Daha fazla vakit kaybetmemeliyiz. Adamlarla konuşmalı, sonra da yola koyulmalıyız. Dışarıdalar mı?" Adam başını sallayarak onayladı. "Gidelim öyleyse."

Kahlan kalkmaya yeltendi ama Chandalen elini koluna koyarak onu durdurdu. “Bütün gece barınağının önünde beklediler. İçeri girmelerine izin veremedim.”

Elini geri çekerek doğru sözcükleri bulmaya çalışırcasına duraksadı. “Bu gece öleceğinden çok korktum. *Kavasya özütünü* sana tam zamanında verdiğimden emin değildim. Prindin haberimiz olmadan seni çok önceden zehirlemişti. Ruhlar dünyasına geçmiş sayılırdın.

“Ölseydin, halkımın arasına asla geri dönemezdim. Ama sağ kurtulmana bu yüzden sevinmiyorum. Sevinyorum çünkü sen iyi bir Çamur Adam’sın. Tıpkı Chandalen gibi halkımızın koruyucususun. İkimiz de kendi yöntemlerimizle mücadele ediyoruz.” Tek kaşını kaldırdı. “Chandalen’e yakışır türden mücadelelere son zamanlarda çok fazla karıştın. Beceriklisin ama o tür çatışmaları bana bırakmalısın ve kendi mücadeleni sürdürmelisin.”

Kahlan gülümsedi. “Haklısın. Bütün gece yanımda durduğun için teşekkür ederim. Varlığın güven verici. Yaralandığına üzüldüm.”

Adam omuz silkti. “Bir gün kendime eş bulduğumda ona yaralarımı göstereceğim ki Chandalen’in ne kadar cesur olduğunu görsün.”

Kahlan güldü. “Okla vurulup da kurtulacak kadar cesur olmandan etkilenecektir eminim.”

Chandalen ona yan yan baktı. “Cesaretimi ispatlayan şey okla vurulmam değil ki. Herkes vurulabilir.” Başını dikleştirdi. “Cesurum çünkü ok çıkarılırken bağırmadım.”

Bir gün, diye düşündü Kahlan, talihli bir kadın kendisini bu adamın kollarında bulacak. “İyi ruhların seni kolladığına sevindim, iyi ki yanımdasın.”

Adam bakışlarını ona dikerken gözlerini kıstı. “Neler olduğunu bilmiyorum ama sanırım Prindin’in boğazımı ıskalamasında senin beni kollamanın da payı var.”

Kahlan sadece sırttı. Cesede bakınca sırtması soldu. Harmanisinin kürkünde elini gezdirdi. “Zavallı Tossidin. Kardeşini severdi. Onu özleyeceğim.”

Chandalen cesede bir göz attı. “Onları çocukluklarından beri tanırdım. Peşimden ayrılmazlar, onları eğitmek için yalvarırlardı.

Adamlarımdan biri olmak için yalvarırlardı.” Susup başını eğdi. Sonunda tekrar Kahlan’a yöneldi. “Adamlar senin için çok endişeleniyorlar. Dışarıda bekliyorlar.”

Kahlan, dizlerinin ve tek elinin üzerinde emekleyerek dışarı çıkan adamı takip etti. Kılıcını da peşinden sürükledi. Dışarıda hava aydınlanmıştı. Adamlar ayağa fırlarken ani bir gürültü koptu.

Yüzbaşı Ryan hızla yaklaşacak oldu ama iri kıyım bir adam kolunun tek hamlesiyle onu göğsünden tutup durdurdu. Bir elinde devasa bir savaş baltası tutuyordu.

“Orsk? Sen de mi hayattasın?”

Adamın gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Kahlan annesi hastalandığında babasının nasıl ağladığını, sahibesi için ne kadar gözyaşı döktüğünü anımsadı.

“Sahibe!” Adamın gözleri tekrar doldu. “İyileşmişsiniz! Var mı bir arzunuz?”

“Orsk, bu adamların hepsi benim dostlarım. Hiçbiri bana zarar vermez. Onları uzak tutman gerekmiyor. Güvendedim. Şimdi sessizce oturursan memnun olurum.”

Adam derhal yere geri çöktü. Kahlan kaşlarını çatarak Chandalen’e soru sorar gibi baktı.

Chandalen omuz silkti. “Seni korumak için mücadele ettiğini gördüm, Prindin de onu öldürmeye çalışmıştı, bu yüzden ona da *ka-vasya özü*tü verdim. Adamlar oku sırtından çıkardı. Ne kadar kötü yaralandığını bilmiyorum, yarası umurunda değil, tek derdi sensin. Onu ancak yalnız kalmazsan iyileşmeyeceğin yalanını uydurarak barınağın dışında tutabildim ama sen içeride olduğun müddetçe buradan ayrılmadı.”

Kahlan ona sessizce gözlerini dikmiş ürkütücü surata bakarak içini çekti. Çıkıntılı yara izine ve dikilerek kapatılmış tek göze bakmaya tahammül edemiyordu. Dikkatini sabırsızlanan Yüzbaşı Ryan’a ve onun arkasındaki yüzlerce surata yöneltti.

“Savaş nasıl gidiyor?”

“Savaşmış! Boş verin savaş! Asıl siz nasılsınız? Ödümüzü patlattınız!” Chandalen’e kızgın bir bakış fırlattı, sonra da karda oturan

Orsk'a. "Bu ikisi yanınıza yaklaşmama bile izin vermedi, nasıl olduğunuza bakamadım."

"Onların işi bu," dedi Kahlan. Adamlara içtenlikle gülümsedi. "Beni düşündüğünüz için hepiniz sağ olun. Chandalen hayatımı kurtardı."

"Ne oldu peki? Ortalık karman çormandı. Burada bıraktığım bir düzine adam katledilmişti. Bir *troga*'yla. Prindin ve Tossidin ölmüş. Düzen'den ölenler de var. Sizi öldürdüklerini zannettik."

Kahlan, onlara Chandalen'in hiçbir şey anlatmadığını fark etti. "Ölülerden biri, şu taraftaki, General Riggs'tir, İmparatorluk Düzeni'nden." Tek gözlü adamı işaret etti. "Orsk, Düzen'in adamlarının çoğunu öldürdü. Buraya beni ele geçirmek için gelmişlerdi. Prindin muhafızlarımızı ve kendi kardeşini öldürdü, beni de öldürmeye çalıştı." Askerlerin arasında hararetle fıslıdaşmalar yaşandı.

Yüzbaşı Ryan'ın gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibiydi. "Prindin! Daha neler. Yüce ruhlar adına, neden?"

Kahlan adamlar susana dek bekledi. Sakin bir tonda konuştu. "Prindin bir kırancıydı."

Bir an için tek duyduğu derin bir sessizlik oldu, ardından saflar arasında endişe dolu "kırancı" fıslıdaşmaları yayıldı.

"Sizler iyi iş başardınız. Artık mücadeleye bensiz devam etmelisiniz. Aydındril'e gitmem gerekiyor." Hayal kırıklığıyla dolu mırıldanmalar yükseldi. "Göreve hazır olduğunuzu bilmesem sizi bırakmazdım. Savaşta ne denli gözü pek ve değerli adamlar olduğunuzu ispatladınız. Herhangi bir orduyla aşık atabilecek durumdasınız."

Adamlar parmak uçlarında yükseldi. Onu can kulağıyla duymaya çalışıyorlardı, sanki generalleri konuşuyormuş gibi.

"Her birinizle tek tek gurur duyuyorum. Sizler Orta Diyar'ın kahramanlarısınız. İmparatorluk Düzeni ordusu başlı başına ciddi bir tehdit olmakla beraber, Orta Diyar'ı, canlıların dünyasını tehdit eden daha büyük tehlikenin temsilcisidir. Bekçi'nin beni durdurmak için bir kırancı yollaması bunun ispatıdır.

"İmparatorluk Düzeni'nin Bekçi'yle bir alakası olduğuna inanıyorum. Dikkatimi artık bu tehdide yöneltmeliyim. Andınıza sadık kalarak mücadeleye devam edeceğinizi ve düşmanın gözünün yaşına

bakmayacağınızı biliyorum. Düzen'in günlerinin sayılı olduğunu biliyorum.”

Kahlan boynunun acımadığını fark etti. Parmaklarını ısırdığını olduğu yere değdirdi. Kaybolmuştu. Birden Bekçi'nin pençesinden birçok şekilde kurtulduğunu düşündü.

Onu dikkatle izleyen gencecik yüzleri ciddi bir ifadeyle süzdü. “Gözünüzü kırpmadan mücadele etseniz de savaştığınız şeye dönüşmemelisiniz. Düşmanınız, öldürmek ve köle edinmek için savaşıyor. Siz ise hayatınız ve özgürlüğünüz için. Bu amacı daima her şeyden üstün tutun. Nefret ettiğiniz şeye sakın dönüşmeyin. Buna bazen ramak kaldığınızı bilirim. Benim başıma gelen de neredeyse buydu.”

Kahlan yumruğunu havaya kaldırdı. “Tekinizi dahi asla unutmayacağıma söz veriyorum. Bana söz verin, bu savaş sona erdiğinde, hem İmparatorluk Düzeni'nin hem de Bekçi'nin yarattığı tehlike savuşturulduğunda Orta Diyar'ın fedakârlığınızı şereflendirmesi için bir gün hepiniz Aydındril'e geleceksiniz.”

Adamların hepsi yumruklarını kaldırarak ant içti. Coşkulu çığlıklar yükseldi.

“Yüzbaşı Ryan, lütfen diğer kamplardaki adamlara da sözlerimi aktarın. Keşke hepsiyle bizzat konuşabilseydim ancak hemen ayrılmam gerekiyor.”

Delikanlı gerekenin yapılacağına dair güvence verdi. Kahlan kılıcını iki eliyle kaldırarak ileri uzattı.

“Kral Wyborn savaşta memleketini korumak için bu kılıcı kuşanmıştı. İtirafçı Ana aynı kılıçla Orta Diyar'ı savunmuştur. Şimdi bu kılıcı emin ellere teslim ediyorum.”

Yüzbaşı Ryan kılıcı onun elinden itinayle aldı. Galea tacını tutar gibi tutuyordu kılıcı. Yüzü ışıltılı bir gülümsemeyle aydınlandı.

“Bunu gururla taşıyacağım İtirafçı Ana. Bize öğrettiğiniz her şey için teşekkür ederim. İlk karşılaştığımızda çocuktuk. Bizi erkeğe dönüştürdüğünüz için size teşekkür ediyorum. Bize sadece daha iyi savaşmayı değil, daha önemlisi, asker olmanın ve Orta Diyar'ı korumanın ne demek olduğunu da öğrettiniz.”

Kılıcın kabzasını kavrayıp göğe kaldırarak adamlarına döndü.

“İtirafçı Ana için üç kez var ol!”

Adamların üç kez var güçleriyle var ol diye bağırarak tezahüratta bulunmalarını dinlerken, Kahlan hayatı boyunca daha önce hiç kimsenin İtirafçı Ana’ya tezahüratta bulunduğuna şahit olmadığını fark etti. Şaşkınlığını gizlemek için çaba göstermek zorunda kaldı. Hepsine öpücük yollayarak teşekkürlerini sundu.

“Yüzbaşı Ryan, Nick’i almak isterim, ayrıca iki ata daha ihtiyacım olacak.”

Chandalen öne atıldı. “Hayda, niye at istiyorsun ki?”

Kahlan ona tek kaşını kaldırarak baktı. “Chandalen, bacağımda bir ok yarası var. Yürümek şöyle dursun ayakta bile zor duruyorum. Aydındril’e gideceksem at binmem lazım. Umarım sırf bu yüzden zayıf olduğuma karar vermezsin.”

Adamın alnı kırıştı. “Şey, yok. Yürüyecek halin yok tabii ki.” Gözlerini yine öfke bürüdü. “Ama diğer iki atı niye istiyorsun?”

“Ben at sırtında gidiyorsa sen de aynısını yapmalısın.”

“Chandalen’in at binmesine gerek yok! Ben güçlüyüm!”

Kahlan ona sokularak adamın dilinde konuştu. “*Chandalen, Çamur Adamların at binmediklerini biliyorum. At binmeyi bilmediğinin farkındayım. Sana öğreteceğim. Alışırısın. Halkına geri döndüğünde hiçbirinin sahip olmadığı yeni bir becerin olacak. Etkilenecekler. Kadınlar cesaretine hayran kalacaklar.*”

Adam ona hışımla bakarken şüpheyle homurdandı. “Peki üçüncü at neyimize?”

“Orsk’u yanımızda götürüyoruz.”

“Ne?”

Kahlan omuz silkti. “Kolun iyileşene kadar yay kullanamazsın. Beni nasıl koruyacaksın? Orsk sağlam koluyla balta kullanabiliyor, sen de sağlam kolunla mızrak kullanabilirsin.”

Adam gözlerini devirdi. “Seni caydırmama imkân yok, değil mi?”

“Yok,” dedi Kahlan usulca gülümseyerek. “Şimdi eşyalarımızı toplayıp yola koyulsak iyi olacak.”

Kahlan adamları son bir kez süzdü. Adamlarını. Yumruğunu kalbine götürerek selam durdu.

Hepsi sessizce selama karşılık verdi.

Bu adamların yanında çok şey kaybetmişti. Çok şey kazanmıştı.

“Sağlıcakla kalın. Hepiniz.”

ON ALTINCI BÖLÜM

“Ee, saraya ulaşmamız için Rahibe Verna’yla bana rehberlik edecek halkınla ne zaman tanışacağız?”

Du Chaillu omzunun üzerinden geriye bakarken genç adamı daha iyi görebilmek için yüzünün önüne düşmüş bir tutam siyah saçı arkaya itti. Richard onun yakınmalarından usanmış, kadın at sırtında daha fazla gitmeyi sonunda reddedince de meseleyi büyütmeyip yürümesine izin vermişti. Richard’ın kendisi de bir süre yaya gitmeye karar vermişti. Rahibe Verna atıyla peşlerinden geliyor, Du Chaillu’yu atın tepesinden bir baykuş gibi gözlüyordu.

“Yakında.” Soğukkanlı ve mesafeli tavrı Richard’ı tedirgin ediyordu. “Çok yakında.”

Majendielerin bölgesinden ayrılıp onunkinin içlerine doğru girdiklerinden beri kadının tavrı yavaşça değişmişti. Gevezeliğinden ve dışa dönüklüğünden eser kalmamış, mağrur ve ketum bir tutum geliştirmişti. Rahibe Verna gözlerini Du Chaillu’dan nadiren ayırıyor, Du Chaillu ise karşılığında Rahibe’nin tek bir hareketini bile gözden kaçırmıyordu. Sırtını kamburlaştırıp kabaran, sessiz ve kıpırtısız, saldırmaya hazırlanan iki kedi gibiydiler. Yakında birbirlerine dişlerini gösterdiklerini görürse Richard şaşırmayacaktı.

Richard ikisinin sürekli birbirlerinin açıklarını kolladığını hissetse de açıkça göremiyordu. Rahibe’nin tavrına bakılırsa, içine düştüğü

durumdan hiç de memnun değildi. Richard, tecrübesine dayanarak Rahibe'nin Han'la temas kurduğunu söyleyebilirdi. Bunu yaptığı sırada gözlerine inen perdeyi çok iyi biliyordu. Şu anda temas kuruyordu.

Karanlık çökerken Du Chaillu geniş orman patikasıdan ansızın ayrılıp onları karman çorman bitki örtüsüyle kaplı dar bir patikaya soktu. Akarsu yatağını sık sazlıklar ve pembeli sarılı, sarkık boru çiçekleri olan geniş yapraklı bitkiler örtüyordu. Richard'ın gözleri ağaçların arasındaki gölgeleri taradı.

Du Chaillu kumlu bir açık arazinin kenarında aniden durdu. Atının dizginlerini Richard'a uzattı. "Bizimle burada buluşacaklar. Burada bekle sihir adam."

Ona hitap biçimi Richard'ın ensesini diken diken etti. Dizginleri tuttu. "Richard. Adım Richard. Kelleni kurtaran kişiyim. Anımsarsan?"

Du Chaillu ona düşünceli bir edayla baktı. "Benim ve halkım için yaptığın şeyi takdir etmediğimi sanma lütfen. Yaptığın iyiliği daima yürekten anacağım." Gözleri dalıp gider gibi oldu, sesi pişmanlıkla yumuşadı. "Ama yine de sihir adamsın." Sırtını dikleştirdi. "Burada bekle."

Döndü ve açıklığı çevreleyen ormanda gözden yitti. Richard onun ortadan kayboluşunu öylece seyrederken Rahibe Verna atından indi. Üç atın da dizginlerini tuttu.

"Şimdi seni öldürmeye çalışacak," dedi, yarın havanın yağmurlu olacağını tahmin edercesine söylemişti.

Richard rahibeye öfkeyle baktı. "Onun hayatını kurtardım."

Rahibe Verna atları ağaçlara doğru götürmeye koyuldu. "Bu insanların nezdinde sihir adamsın. Sihir adamları öldürürler."

Richard ona inanmak istemese de inanıyordu. "Öyleyse buna engel olup hayat kurtarmak için Han'ı kullanın, tıpkı Du Chaillu'ya yeni bebeğini korumasını salık verdiğiniz gibi."

Rahibe Verna atının çenesini okşuyordu. "O da Han'ı kullanıyor. Rahibeler bu yüzden bu insanlardan daima kaçınırlar; bazıları Han kullanabiliyor ama anlamadığımız biçimde. Kadını sınamak için üzerinde ufak tefek şeyler denedim. Ona yolladığım elfunlar kuyuya atılmış çakış taşları gibi kayboldu. Hem gözünden de kaçmadı. Du

Chaillu kalkıştığı şeyi anlıyor ve bir şekilde savuşturabiliyor. Sana demiştim, bu insanlar tehlikeli. Bundan kaçınmak için her adımımı sakınarak attım. Baltayı savurmaman için seni uyardım. Çabalarımı boşa çıkardın.”

Richard dişlerini gıcırdattı. Sol eli kılıcının kabzasını kavradı. Kaplaması üzerindeki kabartma *Doğruluk* kelimesini hissedebiliyordu, oradan kılıcın öfkesinin yaydığı ısıyı da.

“Kimseyi öldürmeye niyetim yok.”

“Aman ne hoş. Öfkeli kılıcını çek. Sağ kurtulmak istiyorsan ona ihtiyacın olacak. Biz konuşurken etrafımızı kuşatıyorlar, Han bana bu kadarını söylüyor.”

Richard olayların birden zıvanadan çıktığı hissine kapıldı. Hiç kimseyi incitmek istemiyordu. Du Chaillu’yu onun halkıyla çatışmak için kurtarmamıştı. “Öyleyse Han’la temas halinde kalmanızı öneririm Rahibe Verna. Ben Doğruluk İzcisi’yim, suikastçı değil. Düşmanlarınızı sizin için öldürmeyeceğim.”

Rahibe ona doğru birkaç adım attı. Sesi sert ve kontrollüydü. “Söyledim ya, Han’ın faydası olmayacak. Elimden gelse tehlikeyi savuştururdum ancak yapamıyorum. Du Chaillu büyüye karşı güçlü. Sana yalvarıyorum Richard, kendini kolla.”

Genç adamın gözleri kısıldı. “Galiba yardım etmeye niyetin yok. Rahibelerle Majendieler arasındaki anlaşmayı bozduğum için kızgınsın. Her zaman yaptığın gibi ne tepki vereceğimi görmek için seyirci kalmayı tasarlıyorsun.”

Kadın başını kızgınlıkla yavaşça iki yana salladı. “Gerçekten Richard, ömrümün yarısını seni bulup sağ salım Kâhinler Sarayı’na ulaştırmak için değil de sırf evimin önüne kadar gelmişken öldürülmeni seyretmek için harcadığımı mı sanıyorsun? Elimden geldiği halde bunu engellemeyeceğime gerçekten inanıyor musun? Hakkımdaki düşüncelerin bu kadar sığ mı?”

Tartışma dürtüsü ağır bassa da Richard kadının sözlerini kafasında tarttı. Söyledikleri mantıklıydı. Richard özür dilercesine başını iki yana salladı, sonra çabucak gölgelere göz attı. “Kaç kişiler?”

“Muhtemelen otuz.”

“Otuz.” Kızgınlıkla kollarını kavuşturdu. “Otuzuna karşı kendimi tek başıma nasıl savunacağım?”

Kadın bir an karanlığa baktı, sonra ellerini öne uzattı. Bir rüzgâr peydahlandı, bir kum ve toprak perdesi kaldırarak karanlığa doğru esti. “Bu onları kısa süreliğine yavaşlatır ama durdurmaz.”

Kahverengi gözlerini bir kez daha genç adama çevirdi. “Richard, bir çare bulmak için Han’a başvurdum. Han’ın bana söylediği tek şey, sağ kurtulman için kehanete başvurman gerektiği. Kehanetin öngördüğü üzere kendine ölüm getiren adını takmışsın. Kehanet seninle ilgili. Bu kadar kalabalık bir güruhu defedeceksen kehanete başvurmalısın. Kehanet, kılıcı kuşanan kişinin ölümleri uyandırabileceğini, geçmiş bugüne taşıyabileceğini söylüyor. Sağ kurtulmak için bir şekilde bunu yapmalısın, ölümleri uyandırıp geçmiş bugüne taşımalsın.”

Richard kavuşturduğu kollarını açtı. “Beni öldürmeye çalışacaklarını söylediğiniz otuz kişiye çatmak üzereyiz ve siz bana bilmece mi soruyorsunuz? Rahibe, kehanetin ne anlama geldiğini bilmediğimi daha önce de söylemiştim. Yardım etmek istiyorsanız işe yarar bir şey söyleyin.”

Kadın arkasını dönerek atlara doğru yürüdü. “İsterim. Bazen kehanetler bahsi geçen kişiye zamanla yol gösterir, aydınlanmanın kapısını açabilecek bir anahtar sunar. Bu kehanetin o türden olduğuna inanıyorum. Bu kehanet seni ilgilendiriyor, ne işe yaradığını kendin bulmalısın. Anlamını bilmiyorum.”

Durup arkasına baktı. “Hatırlarsan bu insanların eline düşmeye- yelim diye didinen bendim. Bu meselede öğrencim değil, Doğruluk İzcisi olduğunu söylüyordun. Doğruluk İzcisi olarak bu kehanetten faydalanmalısın. Bizi bu duruma sokan sensin. Yine ancak sen kurtarabilirsin.”

Richard gergin hayvanları okşayan kadının arkasından baka- kaldı. Bu kehanetin anlamı, Rahibe bahsettiğinden bu yana daha önce de zihnini kurcalamış, onu meraklandırmıştı. Bazen sezgisel olarak kavramasına ramak kaldığını hissediyordu ama bu his tam çözüme ulaşacakken her seferinde kayıp gidiyordu.

Kılıcı pek çok kez kullanmıştı ve kudretinin farkındaydı. Keza kendi sınırlarının da farkındaydı. Bir kişiye karşı kılıç tam anlamıyla

yenilmezdi ama kendisi etten ve kemiktendi. Usta bir silahşor değildi, geçmişte bu eksikliğini kapatmak için kılıcın büyüüne bel bağlamıştı hep. Nereden bakılsa tek başınaydı, onlarsa kalabalık. Kılıç tek seferinde yalnızca bir hedefi vurabilirdi.

“İyi dövüşürler mi?” diye sordu.

“Baka Ban Mana emsalsizdir. İstisnai savaşçılardır, kılıçta ustadırlar, güneş doğduktan batana dek idman yaparlar, her gün. Ay doğunca da idmana devam ederler. Dövüşmek onların dini gibidir.

“Ben gençken kılıç ustası olan bir Baka Ban Mana’nın Tanımur’a’daki garnizona dalıp öldürülmeden önce iyi donanımlı yaklaşık elli askeri öldürdüğüne tanık oldum. Yenilmez ruhlar gibi savaşıyorlar. Bazıları onların gerçekten ruh olduğuna inanıyor.”

“Aman ne harika,” dedi Richard mırıldanarak.

“Richard,” dedi Rahibe ona bakmadan. “Olaylara aynı taraftan bakmadığımı biliyorum. Meseleye ikimiz de farklı açıdan yaklaşıyoruz. Aynı dünyaların insanlarıyız, ikimiz de inatçıyız, birbirimizden pek hoşlanmıyoruz. Ancak bilmeni isterim ki bu konuda kafamın dikine gitmiyorum. Bu meselede öğrencim değil Doğruluk İzcisi olduğunu söylerken gerçeği dile getiriyordun. Bir bakıma anlamasam da bunun kehanetle bağlantısı var. Olayların akışıyla sürükleniyorsun. Bense görgü tanığından başka bir şey değilim. Yine de ölürsen ben de öleceğim.”

Rahibe nihayet bakışlarını kaldırıp genç adama baktı. “Sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum Richard. Etrafımızdaki çemberi giderek daraltıyorlar, zemini yokluyorlar, araya girecek olursam beni öldüreceklerini biliyorum. Mesele kehanetle, seninle ve Baka Ban Mana’yla ilgili. Bunda hiçbir rolüm yok, ölmek dışında, tabii sen de ölürsen. Kehanetin anlamını bilmiyorum, senin de bilmediğinin farkındayım ama şunu aklından çıkarma, belki de tam ihtiyacın olduğu anda anlamını çözeceksin. Mümkünse Han’la temas kurmaya çalış.”

Richard ellerini beline dayamış duruyordu. “Pekâlâ Rahibe, deneyeceğim. Kusura bakmayın, bulmacalarda pek iyi değilim. Öldürülecek olursam da eh, yardım etmeye çalıştığınız için teşekkür ederim.”

Göge baktı, ayı örten ince bulut perdesine. Karanlık, pusuya yatanların saklanması için kolaylaştırıyordu. Aynı durumdan kendisinin de istifade etmemesi için hiçbir sebep yoktu.

Richard bir orman rehberi idi, karanlık orman evi gibiydi. Diğer rehberlerle buna benzer oyunlar oynayarak saatler harcamıştı. Koşullar sadece onlardan yana değil, kendisinden de yanaydı. Onların yöntemlerine bağlı kalması gerekmiyordu. Çömelerek Rahibe'den ve atlarından uzaklaştı, ay gölgelerinden birine dönüştü.

Onlardan ilkin ters tarafa bakarken buldu. Paçavralara sarınmış, tek dizinin üzerine çökerek Rahibe'yi gözetleyen karanlık sureti seydi, sessiz ve kısırtısız. Dip kısmını yere dayadığı kısa bir mızrağı bir eliyle sıkıca kavramış. Yerde iki tane daha mızrak duruyordu.

Richard kayarak yaklaşırken ses çıkarmamak için soluğunu kontrol etmeye odaklandı. İlerle, dur, tekrar ilerle derken iyice yaklaştı. Elini uzattı. Mızraktan birkaç santim uzaktaydı ki kafanın ona dönmesiyle donakaldı.

Adam ayağa fırladı ama Richard yeterince yaklaşmıştı. Mızrağı adamın elinden kaptı. Adam hamle yaparken Richard mızrağı döndürdü ve şakağına indiriverdi. Ortılığı velveleye vermeye kalmadan hemen çöktü.

Biri gitti, diye düşündü Richard doğrulurken, öldürmesine de gerek kalmamıştı. En azından öldürmediğini umuyordu.

Karanlığın içinden birisi fırladı. Yanından biri daha. Sonra biri daha. Richard etrafına bakınca sayılarının gittikçe arttığını gördü. Kılını kısırdatmadan etrafı sarılmıştı.

Suretler araziye uygun toprak rengi paçavralara sarınmışlardı. Başlarına sardıkları bez parçaları, acımasız bir kararlılıkla parlayan kara gözleri hariç tüm yüz hatlarını örtüyordu.

Kaçacak yer yoktu. Etrafındaki çember daralırken Richard yan yan yürüyerek açıklığa çekildi. Daha da gelen vardı. Richard döndü, etrafında iki halka oluşturmalarını seyretti.

Belki bu işi hâlâ hiç kimseyi öldürmeden halledebilirdi. "Sözcünüz kim?"

Ona en yakın halkadakiler, yuvarlak kalkanlarını ve yedek mızraklarını, uçları Richard'a dönük biçimde yere bıraktılar. Geriye kalan tek mızrağı her iki eliyle birer asa gibi kavradılar. Gözlerini ondan hiç ayırmıyorlardı. Dış halkadaki savaşçılar kalkanlarını ve tüm

mızraklarını yere bırakıp ellerini kılıçlarının kabzalarına götürdüler ama çekmediler.

Yumuşak ritimli bir ilahi başladı ve iki çember birbirine ters yönde yavaşça hareket etmeye koyuldu.

Richard hepsine dikkat etmeye çalışarak dar çemberin içinde geriledi. “Sözcünüz kim?”

Adamlar yanlamasına hareket ettikçe ilahi bir süre sakince sürdü.

Dış çemberin gerisinde, diğerleri gibi tepeden tırnağa kadar paçavralara sarınmış birisi, bir kayanın üstüne çıktı.

“Ben Du Chaillu. Baka Ban Mana’nın sözcüyüm.”

Richard olan bitenlere inanmakta güçlük çekiyordu. “Du Chaillu, hayatını kurtardım. Bizi niye öldürmek istiyorsunuz?”

“Baka Ban Mana sizi öldürmeye gelmedi. Kutsal topraklarımızı çaldığınız için sizi idam etmeye geldi.”

“Du Chaillu, topraklarınızı görmedim bile. Olanlarla hiçbir alakam yok.”

“Sihir adamlar topraklarımızı bizden çaldılar. Kanunlarımızı yok saydılar. Sen bir sihir adamsın. Senden önceki sihir adamların günahlarını taşıyorsun. İspatı da üzerinde, onların damgasını taşıyorsun. Ele geçirebildiklerimize yaptığımız şeyin aynısını yapacaksın. Çemberle yüzleşmelisin. Ölmelisin.”

“Du Chaillu, cinayetler durdurulmalı demiştim sana.”

“Ölmek üzereyken cinayetlerin durdurulmasını talep etmek kolay.”

“Ne cüretle böyle söylersin? Cinayetleri durdurmak için hayatımı riske attım! Hayatımı senin için riske attım!”

Kadın sakın konuştu. “Biliyorum Richard. Bu yüzden seni daima saygıyla anacağım. İsteseydin senin çocuklarını doğururdum. Hayatımı sana adardım. Yaptığın şey nedeniyle halkımın gözünde bir kahraman ilan edileceksin. Elbiseme bir dua diyeceğim ki ruhlar seni şefkatle yüreklerine alsınlar. Ne var ki sen bir sihir adamsın. Eski töre her gün çalışmamızı ve silah kullanmakta dünyadaki herkesten üstün olmamız gerektiğini söylüyor. Bize öğretilen, yakalayabildiğimiz her sihir adamını öldürmemiz gerektiğidir; yoksa Karanlığın Ruhu, hayat dünyasını karanlığa sürükler.”

“Sihir adamları da başkalarını da öldürmeye devam edemezsiniz! Bu bir son bulmalı!”

“Senin yüzünden cinayetler sona eremez. Sadece ruhlar bizimle dans ettiklerinde sona erebilir.”

“Nasıl yani?”

“Yani seni öldürmeliyiz yoksa bahsi geçen varlık geçidi aşar, Karanlık Ruh hapishanesinden kaçır.”

Richard mızrağı öne uzattı. “Du Chaillu, hiçbirinizi öldürmek istemiyorum ama kendimi kollamasını da bilirim. Başkalarının canı yanmadan lütfen durun. Herhangi birinizi öldürmeme sebebiyet vermeyin. Lütfen.”

“Kaçmaya kalkışsaydın seni sırtından vururduk, madem ki direnmeyi seçtin, bizimle yüzleşmeye hak kazandın. Seleflerin gibi her halükârda öleceksin. Karşı koymazsan işini çabuk bitiririz ve acı çekmezsin. Söz veriyorum.”

Elini havaya kaldırıp tekrar ilahi okumaya başladı. Dış halkadakilere kılıçlarını çektiler – savaşta kılıçlarını kaybetmesinler diye her birinin kabzasındaki halkadan birer kordon geçirilerek silahşorların boynuna bağlanmış, uzun, siyah saplı silahlar. Gövde kısımları kıvrıktı ve küt ucuna doğru genişliyordu.

Adamlar kılıçları döndürerek sağ ellerinden sol ellerine geçirdiler, sonra tersini yaptılar. Kılıçlar hiç durmadan dönüyordu. İki halka birbirine ters yönlerde yine devinmeye başladı. İç halkadakilere mızrakları birer asa gibi fırıl fırıl döndürmeye koyuldu.

Richard asa taşıyan rehberler tanıdı. Asa taşıyan bir rehberi hiç kimse rahatsız etmezdi. Bu adamlar bildiği tüm rehberlerden daha iyiydi. Mızrakların fır dönen ahşap gövdeleri ay ışığında bulanık bir görüntüden ibaretti, çelik uçları mat bir ışık yansıtıyordu.

Richard mızrağı dizinin üzerinde kırdı ve kılıcını çekti. Çeliğin çınlaması, ısıklık çalan mızraklarla kılıçların sesini bastırdı.

“Bunu yapmayın Du Chaillu! Birinin canı yanmadan hemen durun!”

“Bize karşı koyma cadı adam, koyma ki tez ölüm bahşedelim. Sana en azından bu kadarını borçluyum.”

Richard'ın göğsü hızla inip kalkıyordu, dişlerini gıcırdatırken çene kasları gerilmişti. İlahi giderek hızlandı, çemberdekiler daha da hızlı hareket ediyordu.

Richard, kayanın üzerinde dikilen Du Chaillu'ya öfkeyle baktı. "Günah benden gitti Du Chaillu. Üsteleyen sensin. Olacaklardan sen sorumlusun. Sen kaşındın!"

Kadın usulca konuştu, sesi pişmanlık doluydu. "Kalabalığız. Sense tek başınasın. Üzgünüm Richard."

"Sadece bir aptal sayıca üstünlüğe güvenir Du Chaillu. Rakamlar aldattıcıdır. Hepiniz birden bana saldıramazsınız. Sadece tek tek ya da ikiye ikiye, bir seferde en fazla üçer kişi saldırabilirsiniz. Üstünlük sizden yana değil." Richard sarf ettiği kelimeleri nereden bulduğuna şaşıyordu.

Kadının ay ışığında başıyla doğruladığını seçebiliyordu. "Ölüm dansını kavramışsın cadı adam."

"Ben cadı adam değilim Du Chaillu! Ben Richard'ım, Doğruluk İzcisi. Cadı adamlığı öğrenmek için Rahibe'nin peşine kendi isteğimle takılmadım. Ben bir tutsağım. Biliyorsun. Yine de kendimi savunacağım."

Du Chaillu onu ay ışığında süzüyordu. "Ruhlar senin için üzül-düğümü biliyor Doğruluk İzcisi Richard ama ölmen gerek."

"Benim için üzülme Du Chaillu. Bu gece yok yere ölecek olan-larınız için üzül."

"Baka Ban Mana'yı dövüşürken görmedin. Kılıma dokunamayacak-sın. Çeliğin tadına bakan sadece sen olacaksın. Endişelerini bir kenara bırak, güvendeyiz. Hiç kimseyi öldüremeyeceğin için pişmanlık da duymayacaksın."

Richard kılıcın büyüünü, öfkeyi serbest kıldı.

İki çember de daha hızlı hareket ediyor ve ilahi okuyor, silahlarını daha hızlı döndürüyordu. Doğruluk İzcisi'nin içinde kılıcın öfkesi bir tufan gibi patladı. Öfkenin, delişmen öldürme isteğinin pençesindeyken bile kılıcın yetmeyeceğinin bilincindeydi Richard. Çok kalabalıklardı. Üstelik böyle silah kullanan birilerine hiç rastlamamıştı.

Aymazlıkla büyüyü daha da soğurdu. Nefret dolu merhametsizlik kafasını zonklatana ve neredeyse midesini bulandıran dek soğurdu. Ruhun derinliklerine sindirdi.

Richard devingen çemberlerin ortasında kıpırtısız duruyordu. Parlak çeliği alnına değdirdi. Terli ve sıcak tenine değen çelik soğuktu.

“Kılıç, doğruyu izle.”

Büyüye teslim oldu. Ne yaptığıının farkında bile olmadan gömleğini çıkarıp kenara fırlattı, hareketini kısıtlayan şeylerden kurtulmak istemişti. Bunu ne diye yapmıştı ki? Sanki yapılması gereken şeyi yapmıştı ama bunun aklına nereden geldiğine dair hiçbir fikri yoktu. Kılıcını dimdik önünde tuttu. Terle parlayan kasları bükülüp geriliyordu.

Benliğinin merkezini buldu, odaklanmak için kullandığı o sükûnet mekânını. Öfkesinin akkor halindeki çekirdeği içinde Han'ını aradı.

Sahip olduğun şeyi kullan, dedi içinden bir ses. Var olanı kullan. Serbest bırak.

Zihinsel dinginliğinde Richard, Zedd'in büyücü kayasına çıktığı zamanı anımsadı. İzini bulmak için Darken Rahl'ın yolladığı bulutu perdelemek, o kayanın büyüyle mümkün olmuştu. Kaya Zedd'den önce birçok büyücü tarafından kullanılmıştı. Richard, kayanın üzerine çıkıp uyandırdığı büyü'nün vücuduna nüfuz etmesine izin verirken, daha önce kayayı kullananların varlıklarını hissetmişti. Hissettikleri şeyleri nasıl hissettiğini, bildikleri şeyleri nasıl sezdiğini anımsadı. Kaya, bir zamanlar büyü'sünden faydalanan kişilere dair Richard'a bir içgörü kazandırmıştı.

Ansızın kehanetin anlamını kavradı.

Kılıcın taşıdığı büyüyü bilmediği halde ondan nasıl faydalana bildiği hep kafasını kurcalamıştı. Tıpkı büyücü kayasından faydalana bilmesi gibi.

Doğruluk Kılıcı'nın büyü'sünü başkaları da kullanmış, karşılığında ise büyü, kılıcı kullananların dövüş yeteneklerini, kılıçla yaptıkları her hamleyi hafızasına kaydetmişti. Bu kılıcı kuşanmış yüzlerce kişinin yeteneği, kadın erkek fark etmeksizin kullanılmayı bekliyordu. İyisiyle kötüsüyle tüm hüneler büyüye kayıtlıydı.

Rcihard kıpırtısız dururken ilk saldırının soldan geldiğini gördü.

Taş kesilme, tüy gibi ol. Fırtınada süzül.

Richard büyüünün zincirlerinden boşanmasıyla beraber saldırıyı dönerek savuşturdu, darbe onu sıyrıp geçti. Karşılık vermedi ama güç toplayan kılıcın onu sürüklemesine izin verdi. Kılıcın büyüünün ona rehberlik etmesine izin verdi. Malum temastan kaçınınca saldırgan yere kapaklandı.

Hemen ardından mızrağını döndürerek bir başkası geldi. Richard tekrar dönerek kenara çekildi, saldırgan tam yanından geçerken de kılıcıyla mızrağı ikiye böldü. Ona doğru bir mızrak fırlatıldı. Richard hiç durmaksızın kayarcasına yana çekildi ve kılıcı kaldırarak mızrağı ortadan bıçtı. Arka tarafından bir saldırı daha geldi. Richard bu kez saldırıyı tekmeyle karşıladı, adamın göğsünü bulan darbe onu geri fırlattı.

Richard hem kılıçtan yayılan büyüye hem de içindeki huzura teslim olmuştu. Olan bitenleri anlamıyordu bile, düşünmeden hareket ediyordu.

Öfkesini kullanarak can almaktan kaçınıyordu. Kâh kılıcın yassı tarafıyla bir enseye şaplak indiriyor, kâh birisine çelme takıyordu. Onlar daha çok saldırdıkça o da daha hızlı tepki veriyor, büyü, insanların enerjisinden besleniyordu. Saldırganların arasında yağ gibi kayıp önüne çıkan her mızrağı parçalıyor, hiçbirini öldürmeden Baka Ban Mana'yı etkisiz hale getirmeye çalışıyordu.

“Du Chaillu! Beni canlarını yakmak zorunda bırakmadan kes şunu!”

Ona bağırarak bir hataydı. Dikkatini dağıttı. Bir mızrağın akıcı savunmasını delmesine yol açtı. Tehdit karşısında öfkesi derhal patlarken bir tercihle yüz yüze geldi. Saldırganı öldürebilir ya da onu durdurmak için sadece gerekeni yapardı.

Kılıcı döndürdü, ucu havada ısıklık öttürdü ve mızrağı fırlatanın elini koparıverdi. Havaya kan ve kemik parçaları sıçradı. Çığlık bir kadına aitti.

Baka Ban Mana'dan bazılarının kadın olduğunu fark etti. Sorun değildi. Kendisini savunmadığı takdirde onu öldüreceklerdi. Saldırıya karşılık vermek istemiyordu. Tek istediği onları durdurmaktı. Ama durmazlarsa...

Mızraklarını kırınca başkasını buluyor ve yine üzerine atıyorlardı. Richard aralarında bir hayalet gibi kayarak enerjisini koruyordu, onlar kendilerini tüketedursunlar.

İç çemberdekiler saldırırken kendi saflarını daraltmayı sürdüren dış çemberdekiler durdular, sonra kılıçlarını döndürerek ilerlemeye başladılar. Onlar öne çıkarken, mızraklılar –hâlâ ayakta kalanlar– dış çembere doğru gerilediler.

Kılıçlar fır dönüyordu. Onların gelmesini beklemektense Richard onlara yaklaştı. Doğruluk Kılıcı göz kamaştıran kılıçlarından ikisini parçalayınca şaşkınlıkla irkildiler.

“Du Chaillu! Lütfen! Hiçbirinizi öldürmek istemiyorum!”

Kılıçlılar mızraklı olanlardan daha hızlıydılar. Çok hızlı. Bir yandan konuşup bir yandan da onları etkisiz hale getirmeye çalışmak dikkatini tehlikeli biçimde dağıtıyordu. Richard böğrünün üstünde yakıcı bir acı hissetti. Kılıcın indiğini bile görmemişti ama içgüdüsel olarak kenara çekilince ölümcül bir darbe yerine yüzeysel bir kesikle atlatmıştı.

Kendi kanının dökülmesi, büyülu kılıcı imdadına çağırırdı; öfkeyi, kılıcı ondan önce kuşananların hünerlerini. Tözleri içini dağladı ve buna engel olamadı. Artık seçeneği kalmamıştı. Gerildiği yerden kopmak üzereydi. Onlara her tür şansı tanımıştı. Artık geri dönüşü yoktu.

Ölüm getiren.

Silahşorlar amansız bir akın halinde saldırdı.

Öç duygusuyla büyüyu serbest kıldı Richard. Erteleyeceği kadar ertelemişti. Engeller yıkıldı, artık ölümle dans ediyordu.

Fışkıran kanlar, gecenin karanlığını sıcak bir pusa bürüdü. Çığlık attığını işitiyor, hareket ettiğini hissediyordu; erkeklerin ve kadınların yere devrildiklerini, kopmuş kafaların yerlerde yuvarlandığını gördü. Öldürme hırsı içindeki öfkeyi körükledi.

Bir daha ona değen kılıç olmadı. Her darbeyi daha önce binlerce kez rastlamışçasına savuşturdu, sanki ne yapması gerektiğini en başından beri biliyordu. Her saldırı, saldırgan için kesin ve ani bir ölüm demekti. Geceyi fışkıran kanlar ve kemik parçaları kapladı. Yerler iç

organlardan vıcık vıcık oldu. Tüm manzaranın dehşet öğeleri, iç içe kaynaşarak uzun soluklu tek bir cinayetin tasvirine dönüştü.

Ölüm getiren.

Aynı anda iki koldan saldırıldığı esnada tek fark ettiği şey, sol elinde bıçağını, sağ elindeyse kılıcını tuttuğuydu. Kolunu solundakinin boynuna dolayıp boğazını keserken, aynı anda kılıcıyla sağındakini hakladı. İkisi de yere yığılırken Richard nefes nefese kalmıştı.

Sağır edici bir sessizlik çöktü etrafa. Hiç kıpırtı yoktu. Biri hariç. Dizlerinin üzerinde duran bir kadın tek elinin yardımıyla doğruluyordu. Diğer eli yoktu. Kemerinden bir bıçak çekerek ayağa kalktı.

Kızgınlıkla bakan Richard, kadının gözlerindeki kararlılığı gözledi. Kadın bir çılgık atarak saldırdı. Richard büyü kozasıyla sarılmış bir ölüm meleği gibi duruyordu. Kadının yaklaşmasını seyrederken öfkesi zonkluyordu. Kadın bıçağı kaldırdı.

Richard'ın kılıcının kalkmasıyla kadını kalbinden mıhlaması bir oldu. Cansız bedeni yere yığılırken ağırlığıyla kılıcı aşağı doğru çekti. Kılıcın gövdesini parmaklarıyla kavrayarak hırıltılar eşliğinde son nefesini verdi. Ölümün ellerine kayıp giderken kılıcın üzerinde ıslak kırmızı bir iz bırakmıştı.

Ölüm getiren.

Richard öfkeyle parlayan gözlerini kayanın üzerinde dikilen kadına çevirdi. Du Chaillu başındaki sargıları açıp gevşek bırakarak kayadan indi ve tek dizinin üzerine çökerek başını eğdi.

Richard, öfkeyle alev alev, kadına yaklaştı. Du Chaillu'nun çenesini kılıcın ucuyla kaldırdı.

Kadının simsiyah gözleri onunkilerle buluştu. “*Caharin* geldi.”

“*Caharin* kim?”

Du Chaillu onun gözlerine hiç kırpmadan bakıyordu. “Ruhlarla dans eden adam.”

“Ruhlarla dans,” diye tekrarladı Richard dümdüz bir ifadeyle. Anlıyordu. Ondan önce kılıcı kuşananların ruhlarıyla dans etmişti. Ölülerini uyandırmış, ruhlarla dans etmişti. Az kalsın kahkahayı basıyordu.

“Seni asla affetmeyeceğim Du Chaillu, bunca insanı öldürmeme yol açtın. Cinayetten tiksindiğim için hayatını kurtardım ama sen kalkıp otuz insanın kanını ellerime bulaştırdın.”

“Üzgünüm *Caharin*, bu yükü taşımalsın. Cinayetler sadece otuz Baka Ban Mana'nın kanyla durdurulabilirdi. Ruhlara ancak bu şekilde hizmet etmiş sayılıyoruz.”

“Cinayet ruhlara hizmetten nasıl sayılır?”

“Sihir adamlar topraklarımızı çalınca bizi buraya sürdüler. *Caharin*'e ruhlarla dans etmeyi öğretmemiz için bize bir görev yüklediler. Karanlık Ruh'un canlıların dünyasını ele geçirmesini sadece *Caharin* engelleyebilir. *Caharin*, eğitime muhtaç bir bebek olarak dünyaya geldi. Eğitim görevinin bir kısmı bize yüklendi, ruhlarla dans etmeyi ona öğretme kısmı. Bu gece bir şey öğrendin, değil mi?”

Richard başıyla sertçe doğruladı.

“Halkımızın kanun koruyucusuyum. Bunu sana öğretmek görevimizdi. Eski öğütlerin söylediklerini kulak ardı etseydik *Caharin* içinde taşıdığı şeyi öğrenemez ve ölümün güçlerine karşı savunmasız kalırdı. En sonunda da ölüm herkesi ele geçirirdi. Majendieler ruhlarla olan görevimizi daima anımsayalım diye bizi kurban ediyorlardı, kılıçtaki ustalığımızı daima pekiştirelim diye. Diğer taraftaki cadılar Majendielere yardım ediyordu ki etrafımız hep kuşatılsın, kaçma imkânımız olmasın, gidecek yerimiz kalmasın, hep tehdit altında kalalım ki görevimizi asla unutmayalım.

“*Caharin*'in gelişinin ölümlerle dans ederek otuz Baka Ban Mana'nın kanını dökmesiyle belli olacağı ilan edilmişti. Bu beceriyi ruhların yardımı olmadan seçilmiş kişi hariç hiç kimse gösteremezdi. Bu gerçekleştiğinde onun idaresi altına gireceğimiz buyruldu. Artık özgür bir halk değiliz, seçilmiş kişinin arzularına bağımlıyız. Senin arzularına *Caharin*.

“Eski öğütler der ki her yıl bir kişi dua elbisesini giyip memleketimize gider de dualarımızı ruhlara ulaştırırsa, bir zaman gelir ve ruhlar *Caharin*'i yollar, ona karşı görevimizi yerine getirirsek de işte o zaman topraklarımızı bize geri verir.”

Richard bir rüyadaymışçasına doğrulup kızgın gözlerini kadına dikti. “Bu gece değerli bir parçamı alıp götürdün Du Chaillu.”

Kadın ayağa kalkarak karşısında dimdik durdu. “Bana fedakârlıktan söz etme *Caharin*. Sevdiğim beş kocam, sevgili çocuklarım, yakalandığımdan beri görmediklerim, az önce öldürdüğün otuz kişinin arasındaydı.”

Richard dizlerinin üzerine çöktü. Midesi ağzına gelir gibi oldu. “Du Chaillu, bu gece yaptıklarım için beni affet.”

Kadın, eğdiği başına nazikçe dokundu. “*Caharin* geldiğinde halkımızın ruhani kadın önderi olmak, dua elbisesini giyip onu halkına kavuşturan kişi olmak benim için onurdur. Şimdi görevini yapmalı ve eski öğütlerin söylediği gibi topraklarımızı geri vermelisin.”

Richard başını kaldırdı. “Peki eski öğütler bu görevi nasıl başarağımı da söylüyor mu?”

Kadın kafasını yavaşça iki yana salladı. “Sadece istersen sana yardım edebileceğimizi söylüyor. Emrindeyiz.”

Karanlıkta Richard yanağından bir damla yaş süzüldüğünü hissetti. “Öyleyse cinayetlerin durdurulmasını emrediyorum. Önceden tarif ettiğim gibi yapacaksın. Majendielerle barışı sağlamak için kuş düdüğünü kullanacaksın. Bunu yaparken de sözünü yerine getirecek ve bizi Kâhinler Sarayı’na götürecek bir rehber temin edeceksin.”

Du Chaillu kafasını kaldırmadan parmaklarını şıkladı. Richard, kanlı açıklığın gölgelere saklanmış insanlarla çevrili olduğunu ilk kez fark etti. Hepsisi dizleri üzerine çöküp başlarını eğerek onu selamladı. Kadının parmaklarını şıklatmasıyla birkaçı öne çıktı.

“Onları büyük taş eve götürün.”

Richard ayağa kalkarak kadının kapkara gözlerine baktı. “Du Chaillu, kocalarını öldürdüğüm için çok üzgünüm. Buna engel olman için yalvardım, çok ama çok üzgünüm.”

Kadının gözlerinde Richard’ın başkalarında da rastladığı o görmüş geçirmiş ifade vardı; Rahibe Verna’nın, Cadı Shota’nın ve Kahlan’ın gözlerindeki ifade. Gördüğü şeyin yetenek olduğunu şimdi anlıyordu. Kadının dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme yerleşti. Böyle bir zamanda kadının nasıl gülümseyebildiğini çözemedi.

“Baka Ban Mana’ya yaraşır biçimde kıyasıya dövüştiler. *Caharin*’i eğitmenin onuruna eriştiler. Hayatlarını halklarına feda ettiler. Kendilerini şereflendirdiler, bundan böyle efsanelerde yaşayacaklar.”

Uzanıp elini genç adamın çıplak göğsüne koydu. Oradaki el izinin üzerine. “Artık kocamsın.”

Richard’ın gözleri irileşti. “Ne?”

Kadının kaşları merakla çatıldı. “Dua elbisesini giyiyorum. Halkımızın ruhani önderiyim. Sen de *Caharin*’sin. Eski töre gereği kocamsın.”

Richard kafasını iki yana salladı. “Hayır, değilim. Benim zaten...”

Benim zaten bir sevgilim var diyecek oldu. Ama sözleri boğazına dizildi. Kahlan onu başından savmıştı. Hiç kimsesi yoktu.

Kadın omuz silkti. “Daha beteri de olabilirdi. Dua elbisesini giyen son kadın yaşlılıktan pörsümüştü. Ağzında diş kalmamıştı. Hiç değilse göz zevkine hitap ettiğimi umuyorum, belki bir gün yüreğine de hitap ederim, sonuçta *Caharin*’e aidim. Buna karar vermek sana da bana da düşmez.”

“Evet düşer!” Etrafına bakındı, sonra gömleğini kaptı. Gömleğini giyerken Rahibe Verna’nın açıklığın kenarında onu gözetlediğini gördü, kavanozdaki bir böceği seyrederek gibi. Richard, Du Chaillu’ya döndü.

“Bir vazifen var. Yerine getireceksin. Cinayetler sona erdi. Bu tasmadan kurtulabilmem için Rahibe’yle ikimizin saraya ulaşması gerekiyor.”

Du Chaillu öne uzanıp onu yanağından öptü. “Tekrar görüşmek üzere Richard, Doğruluk İzcisi, *Caharin*, kocacığım.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Atlarının üzerinde oturan Richard ve Rahibe Verna, bulundukları yeşil tepeden aşağıyı seyredelerken yere uzun, ince gölgeleri düşüyordu. Ağaçlar bazı tepelerin alçak kesimlerinde zikzaklar çizerken bazılarını da koyu yeşil bir örtüye bürüyordu. Aşağıdaki uçsuz bucaksız şehir, her şeyin rengini boğarak tekdüzeleştiren saman rengi bir pusla kaplanmıştı. Uzaktaki kiremit ve pedavra kaplı çatılar, batan güneşin huzmeleri altında göldeki hareler misali ışıldıyordu.

Richard geniş bir alana böylesine düzenli sıralanmış bu kadar çok binayı hiç görmemişti. Şehrin kenar kesimlerinde binalar nispeten ufaktı ama şehir merkezine doğru hem ebat hem de görkem bakımından birbirleriyle yarışıyorlardı. Deniz kokusu taşıyarak esen hafif rüzgâr on binlerce insanın, atın ve arabanın seslerini ta uzaktan tepede bulundukları yere kadar getiriyordu.

Sayırsız bina öbeğinin arasından kıvrılarak akan nehir şehri bölüyor, çıktığı yerde ise genişliği iki misli oluyordu. Şehrin kıyı şeridinde, heybetli nehrin ağız kısmındaki kıyı boyunca iskeleler sıralanmıştı. Her ebatla tekne sadece demir atmamış, rüzgârla kabarmış beyaz yelkenleriyle nehri de donatmıştı. Bazı tekneler, Richard'm seçebildiği kadarıyla üç direkliydi. Richard bu kadar büyük teknelerin olabileceğini hayal bile etmemişti.

Orada iradesi dışında bulunmasına karşın önündeki manzaradan, şehirden ve insanlarından etkilendiğini fark etti. Böyle bir yer hiç görmemişti. İnsanın muhtemelen bu şehirde günlerce dolaşabileceğine, yine de her yerini göremeyeceğine kanaat getirdi.

Daha ileride altın rengi ışıltılar ve yansımalar saçarak uzanan deniz, ufku bıçak gibi kesiyordu.

Şehrin merkezine yakın ve her yere hâkim bir noktada, kendine ait bir kara parçası üzerinde batı kanadına güneşin altın rengi huzmelerinin vurduğu gösterişli burçlarıyla devasa bir saray yükseliyordu. Hepsı de üstün bir tasarımın ürünü olan surlar, mazgallar, kuleler, bölmeler ve çatılar; ağaçların, çimenlerin ya da göllerin bulunduğu labirentvari avlularla birleşerek karmaşık bir yapı meydana getiriyordu. Saray sanki taştan kollarını açarak üzerindeki adayı başkalarından kıskanırcasına tümüyle kucaklar gibiydi.

Uzaktan bakınca saray, şehrin göbeğindeki adadan dışa uzanan iplik inceliğindeki sokakları ve nehri ağ gibi çepeçevre saran köprüleriyle Richard'a ağının ortasına kurulmuş şişko bir örümcekten başka bir şeyi anımsatmıyordu.

"Kâhinler Sarayı," dedi Rahibe Verna.

"Hapishane," dedi Richard ona bakmadan.

Kadın yorumu aldırmadı. "Burası Tanimura şehri, içinden geçen de Kern Irmağı. Saray Halsband Adası'nın üzerine inşa edilmiştir."

"Halsband." Richard'ın tüyleri diken diken oldu. "Acı bir şaka falan mı bu?"

"Ne demek istiyorsun? Halsband'ın özel bir anlamı mı var?"

Richard tek kaşını kaldırdı. "Halsband, atmacayla avlanırken kullanılan tasmanın adıdır."

Kadın umursamazca omuz silkti. "Her şeye çok fazla anlam yüklüyorsun."

"Öyle mi? Göreceğiz."

Kadın hafifçe içini çekip kalçasını kaldırarak atını tepeden aşağı sürmeye koyuldu ve konuyu değiştirdi. "Evden uzak kalalı çok oldu ama hiç değişmemiş."

İki gündür onlara rehberlik ederek patikasız, bataklık ormandan geçmelerini sağlayan iki Baka Ban Mana, bu sabah Rahibe Verna nihayet tanıdık bir bölgeye girince yanlarından ayrılmıştı. Yön duygusunu hiç yitirmemesine karşın, Richard insanların burada nasıl rahatlıkla kaybolabildiklerini anlıyordu. Yine de ıssız, uçsuz bucaksız mekânlarda kendini evindeymiş gibi hissediyordu, sık bir ormanda kaybolmazdı ama bir binanın içinde kaybolması kuvvetle muhtemeldi.

İki adam, iki gün boyunca çok az konuşmuştu. Richard'ın dövüş-tüğü silahşorlar kadar yaman adamlardı ama ona hayranlık besliyorlardı. Kafalarını eğerek durmadan selam vermelerini engellemek için bağırarak zorunda kalmıştı. Buna karşın ne kadar bağırırsa bağırırsın ona *Caharin* diye hitap etmelerini engelleyememişti.

Bir gece Richard alışıldık nöbetini devralmadan önce Rahibe Verna ona usulca otuz kişiyi öldürmek zorunda kalmasından üzüntü duyduğunu belirtmişti. Kadının içtenliğine ve görünüşe göre başka bir şey ima etmeyişiine biraz şaşırarak, olayın da hâlâ etkisinde olan Richard, ona anlayışı için teşekkür etmişti.

Richard çorak yamaçları ve vadileri süzdü. “Bu arazi niye ekilmemiş? Bunca insanı doyurmak için tarım yapmaları lazım.”

Rahibe Verna dizginleri tutan ellerinden birini kaldırarak şehrin diğer tarafındaki araziye gösterdi. “Çiftlikler nehrin diğer tarafında. Bu taraf insanlar için de hayvanlar için de güvenli değil.” Kafasını geriye atarak arkalarında kalan bölgeyi işaret etti. “Baka Ban Mana her zaman bir tehdit unsurudur.”

“Yani Baka Ban Mana’dan korktukları için mi burada çiftçilik yapmıyorlar?”

Kadın sol tarafına bir göz attı. “Şu karanlık ormanı görüyor musun?” Bitişik vadinin gür bitki örtüsüyle kaplı eteğine Richard'ın dikkatle bakmasını seyretti. Sarmaşıklar ve yosunlarla kaplı, devasa, yaşlı, eğri büğrü ağaçlar birbirine çok yakındı ve önlerine kasvetli gölgeler düşürüyordu. “Bu vadi sınırı şehre kadar kilometrelerce uzanıyor. Adı Hagen Ormanı. Aman uzak dur. Gün batımında Hagen Ormanı’nda bulunan herkes ölür. Oraya ayak basanların pek çoğu güneşin batışını bile göremeden öldü. Habis büyüünün yuvasıdır.”

Yol boyunca Richard, Hagen Ormanı'na göz atmayı sürdürdü. O kasvetli yere bir özlem duyuyordu, sanki karanlık ruh halini tamamlıyordu; sanki oraya aitti. Gözlerini ayırmakta güçlük çekiyordu.

Yakından bakınca Tanimura sokakları, uzaktan görüldüğü kadar düzenli değildi. Şehrin kenar mahalleleri sefalet ve keşmekeş içindeydi. Pirinç çuvallarıyla, halılarla, odunla, hayvan postuyla, hatta çöple dolu el arabalarını çekiştiren ya da ittiren adamlar ortalıkta mekik dokuyor, bazen de yolu tıkıyorlardı. Yollara her türden seyyar satıcı sıralanmıştı, meyveden sebze, üstünkörü taş ocaklarındaki dumanı tüten alevlerin üzerinde küçük şişlere geçirilerek pişirilmiş et parçalarından baharatlara kadar satmadıkları şey yoktu, falcıları, çizmecileri ve boncukçuları da cabası. En azından yemek kokuları, tabakhanelerden yayılan iç bulandırıcı kokulara kıyasla biraz rahat nefes aldırıyordu.

Kirli, yıpranmış giysili adamlar bir araya toplanmışlar, oynadıkları zar ya da iskambil oyunları etrafında heyecanla haykırıyor ya da kahkahalarla gülüyorlardı. İnsanla kaynayan ara sokaklara ve dar kestirmelere ziftli muşamba ve tenekeden yapılmış, köhne kulübe-ler sıralanmıştı. Derme çatma barınakların arasında çıplak çocuklar koşuyor, çamur birikintilerini sıçratarak birbirini kovalayıp elim sende oynuyorlardı. Leğenlerin dibine çömelmiş kadınlarsa bir yandan birbirleriyle laflayıp bir yandan çamaşır yıkıyorlardı.

Rahibe Verna kendi kendine söylenerek bu sefaleti ve evsizleri anımsamadığını belirtti. Richard'a göre, insanlar içinde bulundukları koşullara rağmen gayet mutlu görünüyorlardı.

Ömrü yollarda geçmiş olsa da üstü başı biraz kirli ve bakımsız olsa da Rahibe Verna, bu insanlara kıyasla asilzade gibiydi. Yakından geçtiği herkes eğilerek Rahibe'ye selam veriyor, o da karşılığında dualarıyla Yaratıcı'nın inayetini sunuyordu.

Cepheleri kâh rengi solmuş, kabarmış sıvayla kâh eskilikten karmış ahşapla kaplı, yıpranmış binalar tıpkı sokaklar gibi tıklım tıklı. Küçükçük balkonların neredeyse hepsindeki paslı, demir parmaklıklarından renkli çamaşırlar sarkıyordu. Birkaçında çiçek ya da şifalı ot saksıları vardı. Meyhanelerden ve hanlardan sohbetlerin uğultusuyla kahkahalar yükseliyordu. Bir kasap, sinek kaplı hayvan

leşlerini kapısının önünde sergiliyordu. Diğer dükkânlarda kurumuş balık, tahıl ya da yağ çeşitleri satılıyordu.

Rahibe'yle ikisi içerilere doğru ilerledikçe şehir biraz daha temiz bir hal aldı. Yol genişledi, hatta ara sokaklar bile genişledi, kulübelerin hiçbiri binalara yaslanmıyordu. Dükkânların boyalı kepenkleriyle daha geniş vitrinleri ve hoş görünen malları vardı, çoğunda yerel desenlerle örülmüş rengârenk halılar sergiliyordu. Geniş yolun iki yanında ağaçlar daha fazla sıralandıkça binalar da ihtişamlı hale geldi. Önlerinde bekleyen kırmızı üniformalı kapıcılarıyla hanlar şık görünüyordu.

Kern üzerindeki taş köprüde adamlar akşam saati karanlığında yolu aydınlatın diye sııklara asılmış lambaları yakmaktaydılar. Nehirde, köprü'nün altındaki karanlık sudan fenerleri olan küçük sandallarına binmiş balıkçılar kürek çekerek geçiyorlardı. Süslü üniformalarına, altın sırmalı beyaz gömleklerle kırmızı ceketlere bürünmüş, mızraklı askerler nehrin iki kanadında devriye geziyorlardı. At nalları kaldırım taşları üzerinde takırdarken Rahibe Verna nihayet konuştu.

“Yetenekli bir yeni yetmenin vardıgı gün, saray için büyük bir gündür.” Ona yan gözle kısa bir bakış fırlattı. “Nadir ve keyifli bir olaydır. Seni gördüklerine sevinecekler, Richard, lütfen bunu anımsa. Onlar için görevlerinde bir dönüm noktasısın. Her ne kadar farklı düşünsen de seni görünce yürekleri ısınacak. Seni ağırlamak isteyecekler.”

Richard tam tersini düşünüyordu. “Sadede geliniz.”

“Geldim işte. Sevinecekler diyorum.”

“Diğer bir deyişle gözlerini hemen korkutmamı istemediğinizi söylüyorsunuz.”

“Öyle demedim.” Köprüyü koruyan askerlere kaşlarını hafifçe çatarak baktı. Sonunda ona döndü. “Sadace buradaki kadınların bu özel anın uğruna yaşadıklarını anlamayı rica ediyorum.”

Richard, üniformalara bürünmüş daha fazla muhafızın yanından geçerken bakışlarını ileriye dikti. “Bir zamanlar bilge birisi, sevdiğim biri, neyse o olduğumuzu söylemişti, ne eksigi ne de fazlası.” Bakışları önündeki surun tepesine kaydı, oradaki askerleri ve ne tür bir silah taşıdıklarını zihnine kaydetti. “Ben ölüm getirenim, uğrunda yaşadığım hiçbir şey yok.”

“Bu doğru değil Richard,” dedi Rahibe sakın bir tonda. “Gençsin, yaşayacağın çok şey var. Önünde uzun bir ömür var. Kendine ölüm getiren adını takmış olsan da cinayetleri durdurmak için çabalamaktan başka bir şey yaptığını görmedim. Bazen laf dinlemeyip işi yokuşa sürüyorsun ama cahilliğinden yapıyorsun, kötülüğünden değil.”

“Madem yalandan tiksiniyorsunuz Rahibe, eminim olduğumdan farklı biriymiş gibi hissetmemi de beklemezsiniz.”

Kadın içini çekti. Dış avlunun kalın duvarındaki devasa kapıdan geçerlerken atların toynakları uzun, kemerli açıklıkta yankılandı. İleride yol dalları yere sarkmış bodur ağaçların arasından kavis çizerek uzanıyordu. Civardaki tüm binaların pencerelerinden yumuşak sarı bir ışık yayılıyordu. Binaların çoğu, üstü kapalı sıra sütunlarla ya da çatısında kafesli kemerlerin bulunduğu, etrafı duvarlarla çevrili geçitlerle birbirine bağlıydı. Avlunun ta öbür ucuna, at tasvirleri yontulmuş bir frizin bulunduğu bir duvar dibine oturaklar yerleştirilmişti.

Beyaz badanalı dehlizlerin yer aldığı kemerlerden geçerek ahırlara ulaştılar. İlerideki bir tarlada atlar otluyordu. Rahibe’yle ikisi atlarından inerken muntazam giyimli hizmetçi oğlanlar –kahverengi gömlek üzerine siyah ceket– atları tutmak için yanlarına geldiler. Richard, Bonnie’nin boynunu kaşıdıktan sonra eşyalarını indirmeye koyuldu.

Rahibe Verna yırtmaçlı binici eteğinin kırışıklıklarını ve hafif cübbesini düzeltti. Kıvrıkcık saçlarına eliyle şekil verdi. “İndirmene gerek yok Richard. Birisi eşyalarını getirir.”

“Eşyalarım benden başkası dokunamaz,” dedi Richard.

Kadın içini çekip başını iki yana salladı, sonra da hizmetçi oğlana eşyalarını içeri taşımasını söyledi. Oğlan itaatla başını eğdi, sonra da kılavuz kayışını Jessup’un başlığındaki kancaya geçirdi. Dizgine epey sertçe asıldı. Jessup ayak diriyordu.

Delikanlı, Jessup’un sağrısını kırbaçladı. “Yürüsene aptal hayvan!”

Kafasını geriye çekmeye çalışan Jessup kişnedi.

Akabinde Richard’ın anımsadığı şey, oğlanın gerisin geri uçtuğuydu. Ahırın dayanıksız ahşap duvarına çarparak kış üstü oturdu. Kızgınlıkla bakan Rahibe Verna oğlanın tepesine dikilivermişti.

“O ata sakın kırbaçla vurayım deme! Derdin ne senin? Aynısını sana yapsam hoşuna gider miydi?” Şok içindeki oğlan başını iki yana salladı. “Herhangi bir atı bir daha kırbaçladığını duyarsam işinden olursun, sıska poponu da bizzat ben kırbaçlarım.”

Gözleri irileşmiş delikanlı başını çabucak sallayarak özür diledi. Rahibe Verna bir süre daha öfkeyle baktıktan sonra dönüp atını ıslıkla çağırdı. Jessup tırıs adım gelince de çenesinin altını kaşıyarak hayvanı rahatlatıp sakinleştirdi. Onu ahırın içine soktu, suyu ve samanı var mı diye kontrol etti. Richard, gülümsemesini ondan saklıyordu.

Avluyu yürüyerek geçerlerken Rahibe konuştu. “Aklında olsun Richard, burada herhangi bir rahibe, hatta bir çömez bile,” esnedi, “az önce yaptığım gibi seni Han kullanarak odanın öbür ucuna rahatlıkla fırlatabilir.”

Bezemeli kenar sehparlarının altına sarılı mavili uzun halılarla döşenmiş, ahşap lambrili bir koridorda üç kadın bekliyordu. Rahibe Verna’yı görünce cıvı cıvı oldular. Rahibe Verna, Richard’dan bir karış kısaydı, bu üç kadın ise Rahibe’nin boyunda bile değildi. Yerlere kadar inen pastel renkli eteklerini düzeltip beyaz yeleklerini çekıştirdiler.

“Rahibe Verna!” diye çığırdı biri, üçü de bir koşu yanlarına gelmişti. “Ah, sevgili Rahibe Verna, sizi nihayet görmek ne güzel.”

Gül pembesi yüzlerinden bir iki damla yaş süzöldü. Ağızları kullaklarına varıyordu. Her biri de Rahibe Verna’dan epey küçük yaşıydı. Rahibe bu kocaman ıslak gözleri süzdü.

Rahibe Verna önünde burnunu çeken yüzü şefkatle okşadı. “Rahibe Phoebe.” Diğerinin eline dokundu. “Rahibe Amelia ve Rahibe Janet. Sizleri tekrar görmek ne güzel. Sahiden de uzun zaman oldu.”

Üçü de heyecanla kıkırdadı, sonunda yatıştılar. Rahibe Phoebe toparlak yüzüyle etrafına bakınarak Richard’ı görmezden geldi.

“Kendisi nerede? Oğlanı neden yanınızda getirmediniz?”

Rahibe Verna elini Richard’a doğru kaldırdı. “Kendisi burada. Richard, bunlar dostlarım. Rahibe Phoebe, Amelia ve Janet.”

Gülümsemeler afallamış bakışlara dönüştü. Richard’ın yaşına başına bakıp gözlerini kırıştırdılar. Şaşkınlıktan ağızları açık bir süre bakakaldıktan sonra hepsi bir ağızdan konuşarak onunla tanış-

tıklarına memnun olduklarını belirttiler. Sonunda gözlerini ondan alıp dikkatlerini Rahibe Verna'ya yönelttiler.

“Sarayın yarısından fazlası ikinizi karşılamayı bekliyor,” dedi Rahibe Phoebe. “Bugün varacağınız bize çıtlatıldığından beri herkes çok heyecanlı.”

Rahibe Amelia açık kahverengi düz saçlarını, omuz hizasındaki uçlarını geriye itti. “Richard için ayrıldığınızdan beri yeni birisini getiren olmadı. Bunca yıldır hiç kimse. Herkes onunla tanışmaya can atıyor. Kanımca onları ‘büyük’ bir sürpriz bekliyor,” dedi yüzü kızarıp ona kaçamak bir bakış atarken. “Özellikle de genç rahibelerin bazılarını. Hoş bir sürpriz bence. Amma da büyümüş.”

Richard küçüklüğünü anımsadı, sağanak yağmur yüzünden eve kapandığı bir anı. Annesinin kadın arkadaşları bir battaniyenin dikimine yardım etmek için misafirlige gelmişler, laflayarak vakit öldürüyorlardı. Yerde oynarken, kadınlar oturdukları yerden dikiş dikerek sanki Richard orada yokmuşçasına onun ne kadar büyüdüğünden bahsetmişler, annesi de onun ne kadar iştahlı olduğunu, okumayı ne kadar güzel söktüğünü anlatmıştı. Şimdi de aynı huzursuzluğa kapılan Richard, omzundaki çantayı çekiştirerek kaldırdı.

Rahibe Phoebe yüzü ışıldayarak ona döndü. Uzanıp koluna dokundu. “Bize aldırma! Burada yokmuşsun gibi hakkında konuşmamalıyız. Hoş geldin Richard. Kâhinler Sarayı'na hoş geldin.”

Richard gözlerini kırptırarak ona bakan üç rahibeyi sessizce izliyordu. Rahibe Amelia kıkırdadı ve Rahibe Verna'ya dönüp, “Pek konuşkan değil herhalde,” dedi.

“Yeterince konuşkandır,” dedi Rahibe Verna. Ağzının içinde geveleyerek ekledi. “Yaratıcı'ya şükürler olsun ki şimdilik sesi çıkmıyor.”

“Eee,” dedi Rahibe Phoebe canlı bir sesle. “Gidelim mi?”

Rahibe Verna ona kaşlarını çatı. “Rahibe Phoebe, gördüğüm devriyeler kim, şu tuhaf üniformalı olanlar?”

Rahibe Phoebe'nin alını bir an düşünceli bir edayla kırıştı, sonra kaşlarını kaldırdı. “Ha, şu devriyeler.” Elini önemsemezcesine salladı. “Birkaç yıl önce hükümet devrildi. Galiba siz o sırada yollardaydınız. Eski Dünya'nın yeni bir hükümeti var, yeniden. Onca kralın yerine

şimdi tek bir imparatorumuz var.” Rahibe Janet’a baktı. “Kendilerine ne diyorlardı?”

Hatırlamaya çalışırken alm kırışan Rahibe Janet’ın gözleri tavana çevrildi. “Hah, buldum,” dedi ölçülü bir sesle. “İmparatorluk Düzeni. Haklısınız Rahibe Phoebe, bir de imparatorları var.” Başıyla doğruladı. “Evet, bir imparatorla yönetilen İmparatorluk Düzeni.”

Rahibe Phoebe başını hayretle iki yana salladı. “Ne aptallık. Hükümetlerin biri gider diğeri gelir ama Kâhinler Sarayı daim kalır. Yaratıcı’nın koruyucu elleri bizi kollar. Gidip diğerleriyle selamlaşalım mı?”

Üçünün peşine takılarak ısıtıcı döşenmiş koridorlardan ve salonlardan geçtiler. Buraya kadar Richard gergindi, düşman bölgede olduğunu düşünüyordu. Tehlike duygusu yüzünden Doğruluk Kılıcı’nın büyüsü sürekli içine sızmaya, onu korumaya yelteniyordu. Richard, büyünün damlayarak birikmesine izin vererek öfkenin için için yanmasını sağlıyordu. Rahibe Verna arada bir onu yan gözle kolaçan ediyor, sanki Richard’ın kızgınlık seviyesini ölçüyordu.

Nihayet koskocaman bir odaya açılan, ceviz ağacından yapılmış çift kanatlı ağır bir kapıdan geçtiler. Kemerli devasa bir kubbenin altına çıkmadan önce, altın rengi sütun başları olan beyaz kaidelerin ve alçak bir tavanın altından geçtiler. Kubbenin üzerine, ısıltılı bir suretin etrafını sarmış cübbeli insanların kocaman tasvirleri çizilmişti. Daire şeklindeki odayı gösterişli taş tırabzanları olan iki kat balkon çevreliyordu. En üstteki balkonu vitraylı pencerelerden yayılan ışık aydınlatmaktaydı. Odanın zemini, açık ve koyu renkli, küçük ahşap karolarla zikzak desenli döşenmişti. Odayı yüzden fazla insanın uğultusu kaplamıştı.

Kadınlar gruplar halinde zemin katına ve balkonlara sıralanmışlardı. Adamlarla erkek çocuklar ikinci kattaki kadınların arasında tek tük göze çarpıyorlardı. Richard’ın tahminine göre hepsi de Işık Rahibesi olan kadınlar şık giyinmişlerdi. Her renkteki elbiselerinde hiçbir desen yoktu, kesimleri ise dekolteliden muhafazakâra kadar çeşitlilik göstermekteydi. Erkek çocuklar ve adamlar, sade cübbelerden tutun ceketlere kadar her çeşit kıyafet giymişlerdi ve Richard’m hayalindeki herhangi bir lord ya da prens kadar şıktilar.

Herkes kafasını yeni gelen misafirlere çevirince uğultulu konuşmalar kesiliverdi. Odaya sessizlik çöker çökmez gittikçe yükselen bir alkış koptu.

Rahibe Phoebe odanın merkezine doğru birkaç adım attı, elini kaldırarak herkesi sessizliğe davet etti. Alkışlar bir anda kesiliverdi.

“Kardeşlerim,” dedi Rahibe Phoebe, sesi heyecanla titriyordu. “Lütfen Rahibe Verna’ya hoş geldin deyin.” Bir alkış daha koptu, bir süre sonra tekrar elini kaldırarak sessizlik istedi. “Yepyeni öğrencimiz, Yaratıcı’nın yepyeni evladı, yepyeni vazifemizi takdim ediyorum.” Dönerek elini uzattı, parmaklarını oynatıp Richard’ın öne çıkmasını işaret etti. Richard ona doğru üç geniş adım attı, Rahibe Verna da peşinden gitti.

Rahibe Phoebe öne eğilip fısıldadı. “Richard? Bir soyadın var mıdır?”

Richard bir an durakladı. “Cypher.”

Kadın kalabalığa döndü. “Lütfen Richard Cypher’a Kâhinler Sarayı’na hoş geldin deyin.”

Alkışlar yine başladı. Richard onu seyreden her surata hışımla bakıyordu. Kadınlar ona yakından bakmak için sokuldu. Yaş aralıkları genişti. Kalabalık arasında büyükanne olabilecek kadar ihtiyarlamışlardan kadınlık çağına henüz girmiş olanlarına kadar her yaşta ve her tipte kadın vardı. Tombulu da vardı siskası da, saçları da kıyafetleri gibi birbirinden farklı, esmerden sarısına her renkteydi. Gözler de rengârenkti.

Yanı başında duran bir kadın dikkatini çekti. İncecik dudaklarına samimi bir gülümseme yerleşmişti. Tuhaf, açık mavi gözlerinde mor benekler vardı. Ona yıllardır görmediği, sevdiği eski bir dostuna rastlamış gibi bakıyordu. Coşkuyla alkışlıyor, bir taraftan da yanındaki mağrur duruşlu bir kadını dirseğiyle dürterek alkışa katılmaya teşvik ediyordu, sonunda diğer kadın da alkışladı.

Richard kollarını yana indirmiş, odanın yerleşim düzenini inceliyor; çıkışları, koridorları ve nöbetçilerin konumunu hafızasına kaydediyordu. Alkışlar dinerken elbisesi Kahlan’ın gelinliğiyle aynı mavi tonda olan bir kadın, kalabalığın arasında kendine yol açarak

yaklaştı. Mavi elbise yuvarlak yakalıydı, dar bel kısmına kadar inen ve manşetlerle uyumlu beyaz dantelle işlenmişti.

Yaklaşp Richard'ın tam önünde durdu. Muhtemelen Richard'dan beş yaş küçük, bir karış da kısaydı, omuzlarına kadar inen gür kumral saçları, kocaman kahverengi gözleri vardı.

Ona ağzı açık bakıyordu. Aldığı her solukta dantelli göğsü kabarıyordu. Elini hülyalı bir edayla kaldırdı. Nazik parmakları genç adamın yanağını okşayıp sakalına kadar indi. Sakalını okşarken bakışları ona mihlanıp kalmıştı.

“Yaratıcı dualarıma sahiden kulak verdi,” diye fısıldadı kendi kendine.

Ansızın nerede olduğunu anımsayıp elini geri çekti. Yüzü kıpkırmızı kesildi.

“Ben... Ben,” diye kekeledi. Kendine bir çeki düzen verdi, pürüzsüz cildinin rengi geri geldi. Ellerini önünde kavuşturup döndü ve hiçbir şey olmamışçasına Rahibe Verna'ya hitap etti. “Ben Pasha Maes, üçüncü seviyeden çömez. Müstakbel rahibe adayıyım. Richard'ın sorumluluğu bana verildi.”

Rahibe Verna gergin dudaklarıyla ona usulca gülümsedi. “Sanırım seni anımsıyorum Pasha. Sıkı çalışıp eğitimini tamamlamış olmana sevindim. Bundan böyle Richard'ı sana devrediyorum. Yaratıcı ikinizi de nazik ellerinden esirgemesin.”

Pasha gururla gülümseyip Richard'a döndü. Onu tepeden tırnağa süzdü. Bakışlarını tekrar yüzüne kaldırdığında göz kırıp içtenlikle gülümsedi.

“Tanıştığımıza memnun oldum genç adam. Adım Pasha. Bana atandın. Eğitimine yardımcı olacağım, çalışmalarında ihtiyaç duyabileceğin her şeyi sağlayacağım. Bir nevi rehberim. Aklına takılan herhangi bir soru ya da bir sıkıntın olursa yanıdayım, elimden gelen yardımı gösteririm. Zeki birine benziyorsun, gayet iyi anlaşacağımızdan eminim.”

Genç adamın kızgın bakışları karşısında gülümsemesi soldu. Tekrar gülümseyip devam etti. “Şey, öncelikle Richard, oğlanların Kâhinler Sarayı'nda silah taşımalarına izin vermiyoruz.” Avuçları yukarı dönük biçimde ellerini öne uzattı. “Kılıcını alayım.”

Büyünün damlayarak biriken öfkesi bir taşkına dönüşmüştü. “Son nefesimi verdiğim zaman kılıcıma seve seve dokunabilirsin.”

Pasha’nın bakışları Rahibe Verna’ya kaydı. Rahibe başını yavaşça ve hafifçe iki yana sallayarak uyardı. Pasha’nın bakışları Richard’a döndü, asık suratının yerini bir gülümseme aldı.

“Pekâlâ, bunu sonra konuşuruz.” Alnı kırıştı. “Yalnız biraz terbiye öğrenmen gerek genç adam.”

Richard’ın ses tonu Pasha’nın benzinin biraz atmasına yol açtı. “Bu kadınlardan hangisi Başrahibe?”

Pasha püskürürcesine güldü. “Başrahibe burada değil. Kendisi çok meşgul olduğundan...”

“Beni ona götür.”

“Başrahibe’yle canın istedikçe görüşemezsin. Geçerli bir sebebi olursa o seni çağırıp görüşür. Rahibe Verna sana nasıl öğretmemiş aklım almıyor, izin verilmeyen bir şey varsa o da oğlanlarımızın...”

Richard elinin tersiyle kadını omzundan kenara itip odada birkaç adım daha ilerleyerek kızgın bakışlarını onu seyreden yüzlerce kişiye dikti.

“Söylemem gereken bir şey var.”

Koskoca odaya sessizlik çöktü. Zihninin iki ayrı yerinde aynı anda bir düşünce peydahlanmıştı. Düşüncenin iki kaynağını da tanıyordu. Biri, *Bonnie Day’in Maceraları*’ydı, babasının verdiği kitap, diğeriysse kılıcın büyüydü, kılıcın birikimi, dans ettiği ruhlar.

Anılarının iletmediği mesaj aynıydı: *Sayıcı azınlıkta kaldığında, durum da ümitsizse seçeneğin yoktur – saldırmalısın.*

Tasmanın neye yaradığını biliyordu. Durumu ümitsizdi. Seçeneği yoktu. Odadaki sessizlik tedirgin edici hale gelene dek bekledi.

Parmaklarıyla Rada’Han’ına vurdu. “Bu tasmayı boynumda tuttuğunuz müddetçe tutsağınızım, size mahkûmum.” Mırıldanmalar oldu. Richard devam etmeden önce susmalarını bekledi. “Hak etmediğim bir saldırganlığa maruz kaldığımdan düşman sayılırız. Savaştaız. Rahibe Verna bana söz vererek yeteneği kontrol altına almayı öğreteceğinizi, öğrenimimi tamamlamamın ardından da serbest bırakılacağımı be-

lirtti. Şimdilik, bu söze sadık kaldığınız müddetçe ateşkes halindeyiz. Ama belli şartlarla.”

Richard boynuna asılı, kırmızı deriden çubuğu, Agiel’i tutup kaldırdı. Büyünün öfkesine kıyasla Agiel’in acısı bir gıdıklamadan ibaretti. “Bana daha önce de tasma takıldı. Tasmayı takan kişi beni cezalandırmak, eğitmek ve sindirmek için bana acı çektirdi. Bir tasmanın tek amacı budur. Hayvana tasma takarsın. Düşmanlarına tasma takarsın. Ona da size önereceğim teklifin aynısını sundum. Beni serbest bırakması için yakardım. Dinlemedi. Onu öldürmek zorunda kaldım.

“Hiçbiriniz onun tırnağı bile olamazsınız. Mecbur kaldığı şeyi yapıyordu çünkü işkenceye uğramış, kırılmıştı, insanlara acı çektirmek için bir tasma kullanabilecek kadar çıldırılmıştı. Doğasına aykırı davranıyordu. Sizlerse,” gözlerini üzerlerinde gezdirdi, “hakkınız olduğunu zannettiğiniz için tasmaya başvuruyorsunuz. Yaratıcınız namına insanları köleleştiriyorsunuz. Yaratıcınızı tanımıyorum. Bu dünyanın haricinde yaptığınız şeyin aynısını yapan bir tek varlık tanıyorum, o da Bekçi.” Kalabalık nefesini tuttu. “Endişelerim, Bekçi’nin öğretilerini pekâlâ uyguluyor olabileceğiniz yönündedir. Bahsi geçen kişi gibi davranır da bu tasmayı bana acı çektirmek için kullanırsanız ateşkes sona erer. Bu tasmanın ipini elinizde tuttuğunuzu sanabilirsiniz ama söz veriyorum, ateşkes sona ererse yıldırım çarpmışa dönersiniz.”

Odaya çöken ölüm sessizliği sağır ediciydi. Richard sol kolunu yukarı sıvadı. Doğruluk Kılıcı’nı çekti. Çeliğin hafif çınlaması sessizliği kırdı.

“Baka Ban Mana benim halkımdır. Bundan böyle herkesle barış içinde yaşamaya karar verdiler. Onlardan birine zarar veren bana hesap verir. Bunu kabullenmezseniz, Baka Ban Mana’yı rahat bırakmazsanız sizinle aramdaki ateşkes sona erecektir.”

Kılıcıyla arkasını işaret etti. “Rahibe Verna beni esir aldı. Bu yolculuğun her aşamasında onunla mücadele ettim. Beni buraya getirebilmek için bir tek öldürüp cesedimi atın sırtına yüklediği kaldı. O da düşmanım olmasına rağmen bazı hususlarda kendisine gönül borcum vardır. Benim yüzünden onun kılına dahi dokunmaya kalkışsanız o kişiyi bizzat öldürürüm ve ateşkes sona erer.”

Göz ucuyla bakınca Rahibe Verna'nın gözlerini yummuş olduğunu görebiliyordu. Elleriyle bembeyaz yüzünü örtmüştü.

Richard kılıcını kolunun iç tarafına sürterken kalabalığın yüreği hopladı. Kılıcı döndürerek her iki tarafını da kana buladı, ta ki ucundan kan damlayana dek.

Kabzayı tutan elinin eklemleri bembeyaz kesilmişti, kılıcı havaya kaldırdı.

“Kan andı içiyorum. Baka Ban Mana'ya, Rahibe Verna'ya ya da bana zarar verdiğiniz an ateşkes sona erer, andım olsun ki savaşırız! Savaşa girersek Kâhinler Sarayı'nı harabeye çeviririm.”

Uzaktaki bir balkondan, kaynağını Richard'ın anlayamadığı bir yerden alaycı bir ses yükseldi. “Tek başına mı?”

“Gözün yiyorsa bir dene. Ben mahkûmum, uğruna yaşadığım hiçbir şey yok. Kehanetin kanlı canlı tezahürüyüm. Ben ölüm getirenim.”

Sessizlikte karşılık veren çıkmadı. Richard kılıcını kınına geri soktu.

Kollarını iki yana açıp yere kadar eğilerek saygıyla selamladı. Gülümseyerek doğruldu. “Madem anlaştık, ateşte karar kıldık, siz hanımlar esaretimi kutlamaya devam edebilirsiniz.”

Taş kesilmiş kalabalığa sırtını döndü. Rahibe Verna'nın başı öne eğikti, eliyle yüzünü örtmüştü. Pasha'nın dudakları öyle sıkı kenetlenmişti ki mosmor kesilmişti.

Sert ifadeli, asık suratlı bir kadın Richard'ın önünden geçerek Rahibe Verna'nın karşısında durdu. Rahibe Verna kafasını kaldırıp sırtını dikleştirene kadar da ona burnu bir karış havada bakmayı sürdürdü.

“Rahibe Verna. Belli ki bir Işık Rahibesi olmak için gereken yeteneğe de beceriye de sahip değilsin. Yaşattığın hüsrânın haddi hesabı yok. Şu andan itibaren rütben çömeze düşürülmüştür, birinci seviyeye. Işık Rahibesi unvanını hak edene dek, tabii Yaratıcı da izin verirse bir çömez olarak hizmet vereceksin.”

Rahibe Verna çenesini kaldırdı. “Evet, Rahibe Maren.”

“Çömezler izin verilmedikçe bir rahibeyle konuşamaz! Konuşmanı istemedim senden!” Bir elini uzattı. “Dacra'nı teslim et.”

Rahibe Verna elini büktü, gümüş bıçak kol yeninden çıkıverdi. Elinde çevirip ters tutarak kabzasından kadına sundu, sonra dümdüz karşıya bakarak sessizce dikildi.

“Yarın şafak sökünce mutfakta işe başlayacaksın. Daha fazla zekâ gerektiren bir işe layık görülene dek tencereleri ovalayacaksın. Anlaşıldı mı?”

“Evet, Rahibe Maren. Anlaşıldı.”

“Bana karşılık vermeye yeltenirsen mutfak yerine ahırları boy-larsın, at dışkısı küreyip yerleri süpürürsün!”

“Bu durumda Rahibe Maren, mutfak yerine doğrudan ahırlarda işe başlayayım da benden işiteceğiniz laflardan kurtulmuş olun bari.”

Rahibe Maren kıpkırmızı kesildi. “Pekâlâ çömez. Ahırlar olsun.”

Rahibe Maren, Richard’ın önünde durup ona gergin bir edayla gülümsedi. “Ateşkesi ihlal etmediğimi umuyorum.” Çenesini kaldırıp hışımla uzaklaştı.

Odaya sessizlik çöktü. Richard, Rahibe Verna’ya baktı ama Ra-hibe bakışlarını dümdüz karşıya dikmişti. Pasha, kaşları çatık, aniden aralarına girdi.

“Verna artık seni ilgilendirmez. Kolun kanıyor. Benim sorumlu-luğumda olduğundan yaranı ben saracağım.” Parmaklarını önünde kenetlerken derin bir nefes alarak sakinleşti. “Yemek salonunda büyük bir hoş geldin ziyafeti hazırlanıyor. Belki ziyafetten sonra hakkımızda daha iyi şeyler düşünürsün. Herkes bu anı dört gözle bekliyordu. Sana bizzat hoş geldin demek için fırsat kollamayan yok.” Ona parmağını salladı. “Yalnız uslu duracaksın genç adam!”

Kılıcını ortadan kaldırınca öfkesi büyük oranda dinmişti. Büyük oranda ama tamamen değil. “Aç değilim. Bana zindanımı göster *evlat*.”

Mavi eteğini tutarak ilerleyen Pasha yumruklarını sıktı. Karan-lık bir ifadeyle onu bir süre süzdü. “Pekâlâ. Nasıl istersen. Yemeğini yemeden yatağa gidebilirsin, tıpkı yaramaz bir çocuk gibi.” Arkasını döndü. “Beni takip et.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Rahibe Verna elini pirinç kapı koluna koydu. Odaya kalkan kurulmuştu. Nefes alıp kapıyı sakince tıklattı.

Ağır kapının ardından boğuk bir ses yanıtladı. “Girin.”

Kalkan ayrıştı. Çift kanatlı kapının sağ kanadını açıp içeri girdi. Karşısındaki kapının iki yanına konulmuş iki ayrı masada iki kadın oturuyordu. Her ikisi de tutanak defterlerini yazıyordu. Hiçbiri kafasını kaldırıp da bakmadı.

“Evet,” dedi soldaki, yazmayı sürdürürken. “Ne var?”

“Seyahat defterimi geri vermeye gelmiştim Rahibe Ulicia.”

Rahibe Ulicia parmağını ıslatıp sayfayı çevirdi. “Evet, masaya bırakiver. Dönüşünün şerefine verilen ziyafette olman gerekmez miydi? Eski dostlarla tekrar bir arada olmak istersin sanmıştım.”

Rahibe Verna ellerini kenetledi. “İlgilenmem gereken, ziyafetten daha önemli işlerim var. Seyahat defterini Başrahibe’ye bizzat vermek isterim. Ayrıca onunla konuşmak da istiyorum Rahibe Ulicia.”

Kadınların ikisi de başlarını kaldırıp baktı. “Şey,” dedi Rahibe Ulicia. “Başrahibe seninle konuşmak istemiyor Rahibe Verna. Kendisi meşgul bir kadındır. Önemsiz meselelerle rahatsız edilemez.”

“Önemsizmiş! Önemsiz değil!”

“Bu yazıhanede sesini yükseltme Rahibe Verna,” diye uyardı diğeri. Kalemını bir mürekkep şişesine banıp öne eğilerek tekrar yazmaya koyuldu.

Rahibe Verna bir adım öne çıktı. Kapıya daha yaklaşmamıştı ki masaların arasına gerilmiş görünmez kalkan aniden tıslayıp çatırdarak uyarırcasına titreşti.

“Başrahibe meşgul,” dedi Rahibe Ulicia. “Defterinde önemli bir şey görürse seni çağırır.” Bir mumu yakınına çekerek defterinin üzerine eğildi. “Seyahat defterini masama bırakıver. Ben kendisine iletirim.”

Rahibe Verna dişlerini gıcırdatırken sesine hâkim olmaya çalıştı. “Rütbem çömeze düşürüldü.” İkisi de ona baktı. “Sırf o kadının emirlerini yerine getirdim diye çömeze düşürüldü. Tüm itiraz ve mazeretlerime rağmen beni her şeyden men ederek bu göreve atadı ve sırf bu yüzden cezalandırıldım! Başrahibe’nin emirlerini uyguladığım için cezalandırıldım! En azından gerekçelerini bilmek isterim!”

Rahibe Ulicia sandalyesinde geriye yaslandı, sonra da diğerkadına döndü. “Rahibe Finella, çömezbaşına bir rapor gönderin. Çömez Verna Sauventreen’in izinsiz ve davetsiz olarak Başrahibe’nin yazıhanesine geldiğini, ayrıca ileride bir Işık Rahibesi olmayı uman bir çömeze yakışmayacak biçimde veryansın ettiğini belirtin.”

Rahibe Finella kızgın gözlerle Rahibe Verna’ya bakarken yerinde rahatsızca kıpırdandı. “Vay, vay, çömez Verna, henüz yükselme yolundaki ilk günündesin ama bir kınama mektubu aldın bile.” Diliyle cık cık yaptı. “Umarım terbiyeni takınmayı öğrenirsin, tabii Işık Rahibesi olmak gibi bir dileğin varsa.”

“Hepsi bu kadar, çömez,” dedi Rahibe Ulicia. “Gidebilirsin.”

Rahibe Verna arkasını döndü. Bir parmak şıklatması işitti. Omzunun üzerinden dönüp bakınca Rahibe Ulicia’nın masasının kenarını işaret ettiğini gördü.

“Seyahat defteri. Ayrıca bir çömez bir rahibenin huzurundan böyle ayrılamaz diye düşünüyorum. Haksız mıyım çömez?”

Rahibe Verna küçük siyah defteri kemerinin arkasından çıkarıp nazıkçe masanın köşesine bıraktı.

“Hayır, Rahibe, haklısınız.” Dizlerini kırarak selamladı. “Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim rahibeler.”

Rahibe Verna kapıyı arkasından kapatırken içini çekti. Bir süre öylece dikilip düşündü.

Gözlerini yere dikerek geldiği yoldan geri döndü, açık ve kapalı, taş ve lambri kaplı koridorlardan, halı ve fayans döşenmiş yerlerden geçti. Köşeyi dönünce aniden birine rastladı. Bakışlarını görmeyi beklemediği bu yüze çevirdi.

Adam tanıdık bir edayla gülümsedi. “Verna! Seni görmek ne güzel!”

Köşeli hatlara sahip genç yüzü hiç değişmemiş gibiydi. Dalgalı kumral saç önceye nazaran biraz uzayıp kulaklarını örtmüştü, omuzları da anımsadığından daha genişti. Onun yanağına dokunmamak, kollarına atılmamak için kendisine hâkim olmak zorunda kaldı.

Başını eğerek selamladı. “Jedidiah.” Onun kahverengi gözlerine baktı. “Zinde görünüyorsun. Tıpkı... eskiden nasılsan öylesin. Zaman seni yıpratmamış.”

“Sen ise... sanki...”

“Aradığın kelime ‘yaşlanmışsın’. Yaşlı görünüyorum.”

“Ah, Verna. Birkaç kırışık,” onu tepeden tırnağa süzdü, “birkaç kilo, senin gibi bir güzelliği gölgelemez.”

“Görüyorum ki kadınlar karşısında ağzın hâlâ iyi laf yapıyor.” Onun toprak rengi sade cübbesini süzdü. “Görünüşe göre iyi bir öğrenci olup kendini geliştirmişsin, hep öyleydin. Seninle gurur duyuyorum Jedidiah.”

Adam iltifatı omuz silkerek savuşturup parmaklarını kenetledi. “Getirdiğin yeni yetmeden bahsetsene.”

Kadın gözlerini kısıtı. “Yatağından kalkıp yollara düştüğümünden bu yana beni yirmi küsur yıldır görmemişsin ve bana bunu mu soruyorsun? Başımдан neler geçtiğini sormayacak mısın? Bunca zaman senin için neler hissettiğimi? Kalbimde başka birinin olup olmadığını? Eh, galiba ne kadar yaşlandığımı görünce bu sorular kafandan uçup gidiverdi.”

Adamın muzip gülümsemesi geri geldi. “Verna, aptal bir kız kurusu değilsin. Elbette farkındasındır, bunca zaman geçmişken birbirimizden herhangi bir beklentimizin...”

“Elbette farkındayım! İkimizle ilgili hayaller kurmuş değilim. Sadece geri döndüğümde biraz anlayış ve hassasiyetle karşılanmayı umuyordum.”

Adam tekrar omuz silkti. “Kusura bakma Verna. Seni açık yürekliliği takdir eden bir kadın olarak bilirdim, laf ebeliklerine değer vermeyen biri.” Gözleri dalıp gitti. “Galiba dersimi aldım... hayattan... toy zamanlarım çok geride kaldı.”

Verna, kızgın bakışlarını onun yakışıklı yüzünden ayırıp uzaklaşmaya koyuldu. “İyi geceler Jedidiah.”

“Sorum ne olacak?” Sesinde nahoş bir gerginlik vardı. Yumuşattı. “Yeni yetme nasıl biri?”

Verna durdu ama yüzünü dönmedi. “Oradaydın. Seni gördüm. Richard aynen gördüğün gibidir.”

“Başına geleni de gördüm. Bazı rahibelere nazım geçer. Belki durumuna yardımcı olacak bir şey yapabilirim.” Eliyle belli belirsiz bir hareket yaptı. “Bana karşı açık olup da merakımı giderirsen belki içine düştüğün bu talihsiz açmazdan çıkmanı sağlayabilirim.”

Verna tekrar yürümeye koyuldu. “İyi geceler Jedidiah.”

“Sarayda yine karşılaştacağız Verna. Aklında olsun.”

Yıllar önceki cehaletine inanamıyordu. Jedidiah’ı sevecen ve dürüst biri olarak anımsıyordu. Belki de hafızası onu yanıltmıştı.

Belki de bencillik etmiş ve ona nazik davranma fırsatı tanımamıştı. Berbat görünüyor olmalıydı. Jedidiah’la karşılaşmadan önce temizlenmesi, güzel giyinmesi, hiç değilse dağınık saçını toplaması gerekirdi. Ama buna fırsat bulamamıştı.

Belki yanağına dokunsaydı, aralarındaki kıvılcımı anımsardı, ondan ayrıldığı gün döktüğü gözyaşlarını, verdiği sözleri belki anımsardı. Verdiği sözlerin Jedidiah’ın dudaklarından döküldüğü anda, yankısı kulaklarında henüz tazeyken bozulacağını çok uzun zamandır biliyordu.

Çömez dairelerine giden koridora vardı. Durup kapılara baktı. Bitkindi. Gün doğumundan gün batımına dek ahırlarda çalışmak yorucu olacaktı. Yolunu değiştirdi. Uyumadan önce yapması gereken bir şey daha vardı.

Pasha sarmaşık görünümlü yontulmuş bir taş giydirmenin süslediği kapı eşiğinde durdu. Taş sarmaşıkların göbeğine tepesi kavisli, eskitme desenli, meşe ağacından geniş bir kapı yerleştirilmişti.

Pasha tek kaşını kaldırarak genç adama baktı. “Zindanın.”

“Kapının dışında sürgü yok. Beni içeri nasıl kilitleyeceksin?”

Pasha soru karşısında şaşırmış gibiydi. “Oğlanları kilitlemeyiz. İstedığın gibi girip çıkmakta serbestsin.”

Richard kaşlarını çatı. “Yani bu binada dolaşmakta özgür müyüm?”

“Hayır. Dilediğin yere gitmekte serbestsin. Sarayın çoğu yerini ya da şehrin içini dilediğin gibi gezebilirsin. Şehirde vakit geçiren oğlan çoktur.” Son söylediği şey karşısında biraz kızardı ve bakışlarını kaçırdı.

“Peki ya şehri çevreleyen kırsal alanda?”

Kız omuz silkti, sonra mavi elbisesini omzundan biraz yukarı çekti. “Elbette. Taşrada dolaşmayı niye istediğini bilmiyorum, oğlanların hiçbiri oraya gitmez, yine de sarayın ya da şehrin dışına çıkmak istersen seni engelleyen hiçbir şey yok.”

Alnı endişeyle kırıştı. “Yalnız Hagen Ormanı’ndan uzak durmalısın. Çok tehlikelidir. Hagen Ormanı hakkında seni uyardılar mı? Saraya gelirken ormanın nerede olduğu sana gösterildi mi?”

Richard başıyla doğruladı. “Taşranın içlerine ne kadar girebilirim?”

“Rada’Han fazla uzaklaşmanı engeller, seni bulabileceğimiz mesafede kalman gerekir ama sınır yeterince geniştir. Kâhinler Sarayı civarında birkaç kilometrelik çapa ulaşır.”

“Kaç kilometreye kadar?”

“Gitmek isteyeceğinden daha uzağa. Tahminimce ta vahşilerin bölgesine kadar.”

“Baka Ban Mana’yı kastediyorsun.”

Pasha başıyla doğruladı. “Hemen hemen o kadar, tahminimce.”

“Yanımda bir gözetmen olmadan mı?”

Pasha ellerini beline dayadı. “Sen bana atandın. Şimdilik gittiğin birçok yerde sana eşlik edeceğim. Öğrencilerimiz deneyim kazandıkça kendi başlarına diledikleri yere gitmeye başlarlar.”

“Ne zaman istersem öylece çıkıp dolaşabilir miyim?”

“Eh, burada yaşıyorsun, saraydasın, elbette. Ancak derslerin yüzünden ortadan kaybolmamalısın. Benden alacağın dersler olacak, başka bazı rahibelerden de. Han’la temas kurmayı öğreteceğiz, bunu becerdiğin zaman da onu kontrol etmeyi öğreteceğiz.”

“Neden farklı rahibeler? Neden sadece bir kişi ya da sen değil?”

“Çünkü bazı kişilerin Han’ıyla bir araya gelindiğinde daha iyi sonuç alınır. Keza rahibeler benden daha deneyimli, daha bilgilidirler. Bazılarımız belli konularda daha iyi yardımcı olabilir, bu yüzden farklı rahibelerden ders gördükçe hangisiyle en iyi sonuç aldığını anlayacağız.”

“Aralarında Rahibe Verna da olacak mı?”

Pasha ona terslenerek baktı. “Verna artık bir rahibe değil. Unvanını kaybetti. Şimdi bir çömez, ona sadece Verna diye hitap edilmeli. Çömezler, sana atanan kişi dışında –o da ben oluyorum – ders veremezler. Verna gibi birinci seviyeden çömezlerin ise oğlanlarla alakalı herhangi bir şey yapmalarına izin verilmez. Bir çömezin görevi öğrenmektir, öğretmek değil.”

Richard, Rahibe Verna’yı sadece Verna olarak kabul edebileceğini sanmıyordu. Kulağa çok garip geliyordu. “Tekrar ne zaman bir rahibe olacak?”

“Herhangi bir çömez gibi hizmet edip yükselmeli. Küçükken mutfakta tencereleri ovalayarak işe başladım. Şu anki seviyeye gelmem uzun zaman aldı. Verna da en az benim kadar sıkı çalışırsa o da bir gün Işık Rahibesi olma şansını yakalayabilir. O vakte kadar Verna bir çömezdir.”

Richard kendisi yüzünden Rahibe Verna’nın unvanını yitirmesine hiddetlendi. Tekrar bir rahibe olma zamanı geldiğinde ihtiyar bir kadın olacaktı. Konuyu değiştirdi. “Ortalıkta dolaşmamıza neden izin veriliyor?”

“Çünkü halka tehlike arz etmiyorsunuz. Bir gün Han’ı denetlemeyi öğrendiğinde gidebildiğin yerlere kısıtlama getirilecek. Şehir halkı gücü

kullanabilen oğlanlardan korkuyor, geçmişte talihsiz kazalar yaşandı, dolayısıyla bir oğlan Han'ı idare edebilecek seviyeye geldiğinde şehirden men edilir. Oğlanlar büyücülük seviyesine ulaştıklarında ise daha da katı sınırlamalara tabi tutulurlar, ta ki serbest bırakılma zamanlarının geldiği son ana dek, o vakte kadar da sarayın belli yerleriyle sınırlandırılırlar. Ama şimdilik hemen hemen istediğin her yere gitmekte özgürsün. Rada'Han'ın sayesinde nerede olduğunu daima bileceğim."

"Yani bu lanet şey sayesinde beni herhangi bir rahibe bulabilir mi?"

"Hayır, sadece onu sana takan kişi bulabilir çünkü Rada'Han'ı zapt eden bir rahibe onun gücüne de aşınadır. Senden sorumluyum, o yüzden de nerede olduğunu sürekli bilmek zorundayım, bunu sağlamak için Rada'Han'ın yaydığı benzersiz hisse aşına olana dek bünyemdeki Han'a zaman tanımam lazım."

Kapıyı iterek açıp karanlık odaya girdi. Kolunun bir hareketiyle odadaki tüm lambalar yandı.

"Bu numarayı bana da öğretmelisin," diye mırıldandı Richard.

"Numara değil. Sadece Han'ı kullandım. Sana öğreteceğim şeylerden en basiti."

Devasa odanın tavanına farklı renklerdeki dallı budaklı desenler çizilmişti. Duvarlar açık renkli kiraz lambrilerle kaplıydı. Uzun pencerelere asılmış lacivert harelî perdeler dışarıdaki akşam karanlığını örtüyordu. Her iki yanından birer tane beyaz sütunun yükseldiği bir şömine vardı. Ahşap zeminin büyük bölümüne kalın halılar serilmişti. Şöminenin tam karşısına rahat görünümlü sandalyeler ve divanlar yerleştirilmişti.

Richard'a göre kendi evinin tamamı bu odaya iki kez sığardı. Çantasını sırtından indirip şöminenin yanındaki duvara yasladı. Ok dolu sadağını ve gerilmemiş yayını da yanına bıraktı.

Sağa ilerledi, krem rengi tüllerin örttüğü çift kanatlı, cam levhali bir kapıya yaklaştı. Kapının ardında şehri tepeden gören geniş bir balkon vardı. Balkonun arduvaz zeminine içleri çiçeklerle dolu taş vazolar yerleştirilmişti. Sağ tarafına bakarken parmaklarını mermer tırazbanda gezdirdi. Bakışları şehrin göz kırpan ışıklarından arşınladığı tepelere kaydı.

"Bu balkondan gün batımları çok güzeldir," dedi Pasha.

Richard gün batımlarıyla ilgilenmiyordu. Aşağıdaki avluyu, geçitleri, yolları, devriye gezen askerleri, şehrin köprülerini ve uzaktaki tepeleri inceledi. Kafasında bir harita çıkarmaya çalışıyordu.

İçeri girip odayı ta öbür ucuna, en uçtaki kapıya kadar arşınladı. Kapı en az ilk girdiği oda kadar geniş bir yatak odasına açılıyordu. Gördüğü en geniş yatağa sahipti, mor bir yorgan serilmişti. İkinci bir camlı kapı başka bir balkona çıkıyordu ama bu seferki güney cephe-
liydi, deniz görüyordu.

“Güzel bir manzara,” dedi Pasha. “Romantik bir manzara.” Genç adamın sarayın alt bölümlerine baktığını gördü. Eliyle gösterdi. “Şu avlunun ilerisinde kadınlar koğuşunun bir kısmı yer alır, rahibe odalarının çoğu oradadır.” Parmağını ona doğru salladı. “Onlardan uzak duracaksın delikanlı!” Arkasını döndü. “Tabii bir rahibe seni odasına çağırmissa ayrı,” diye ekledi bir çırpıda.

“Sana ne diye hitap edeceğim?” diye sordu Richard. “Rahibe Pasha mı?”

Pasha kıkırdadı. “Hayır. Ben bir çömezim, kendimi seninle karıştırsam bir rahibe olacağımı umuyorum. O vakte kadar sadece Pasha’yım.”

Richard kızgın bakışlarını doğrudan onun gözlerine dikerek döndü. “Adım Richard. Anımsamakda güçlük mü çekiyorsun?”

“Bana bak, sen bana atandın ve...”

“Anımsamakta güçlük çekiyorsan bir rahibe olmana imkân yok demektir çünkü ismim yerine başka bir şekilde hitap ederek beni küçümsemekte ısrar edersen, sınavında başarısızlığa düşmen için ne gerekiyorsa yaparım.” Üzerine eğilerek kızın iyice gözünü korkuttu. “Anladın mı Pasha?”

Pasha yutkundü. “Bana sesini yükseltmeyeceksin, deli...” Çenesini biraz kaldırdı. “Bana sesini yükseltme Richard.”

“Böyle daha iyi. Teşekkür ederim.” Kadının tartışmayı uzatmayacağına umuyordu, hani uzatırsa pek de nazik davranacak durumda değildi.

Sırtını döndü. Bu balkondaki manzarada ilgisini çeken daha az şey vardı, o yüzden yatak odasına geri döndü.

Pasha peşine takıldı. “Bana bak Richard, terbiyeni takın yoksa...”

Richard’ın hoşgörüsü buraya kadardı. Hışımla döndü. Pasha sendeleyerek durdu, az kalsın ona tosluyordu.

“Daha önce hiç kimsenin sorumluluğunu üstlenmedin, değil mi?” Pasha kımıldamadı. “Bahse girerim ilk kez sorumluluk alıyorsun, çuvalamaktan da ödün patlıyor. Tecrübesizliğini zorbalıkla örtersen insanları kandırabileceğini ve kendinden emin görüneceğini zannediyorsun.”

“Şey, ben...”

Richard eğilip yüzünü ona yaklaştırdıkça Pasha’nın sesi giderek duyulmaz oldu.

“İnsanlar üzerinde üstünlük kurmaktaki acemiliğini anlayacağımdan korkmana gerek yok Pasha. Asıl korkman gereken, seni öldürebileceğimdir.”

Pasha’nın gözleri öfkeyle kısıldı. “Sakın beni tehdit etmeye kalkma.”

“Bunu bir oyun gibi görüyorsun. Etrafta caka satarak, küçük kuçunu tasmasından tutup peşinde dolaştırarak ve ona elini yalamayı öğreterek birtakım gizemli kuralları uygulamanın bir yolu senin için, sırf yeni bir unvan alabilesin diye.”

Richard sesini alçaltırken dişlerini gıcırdattı. “Benim içinse bu bir oyun değil Pasha. Ölüm kalım meselesi. Ben, tıpkı bir hayvan ya da köle gibi boyunduruğa vurulmuş bir mahkûmum. Hayatım üzerinde ancak sizlerin izin verdiği kadar denetimim var. İrademi kırmak uğruna sizden işkence göreceğimi biliyorum. Tehdit ettiğimi sanıyorsan Pasha, yanılıyorsun. Tehdit etmiyorum. Bir söz veriyorum.”

“Zannettiğin gibi biri değilim Richard,” dedi Pasha cılız bir sesle. “Senin arkadaşın olmak istiyorum.”

“Arkadaşım değilsin. Beni esir alan kişisin.” Bir parmağını onun yüzüne doğru kaldırdı. “Sakın bana sırt çevireyim deme çünkü seni öldürürüm, tıpkı beni tasmayla tutsak alan son kişiyi öldürdüğüm gibi.”

Pasha gözlerini kırıpıştırarak baktı. “Richard, daha önce başına neler geldi bilmem ama biz öyle insanlar değiliz. Yaratıcı’nın koruyuculuğuna insanların kavuşmasını sağlamak için bir Işık Rahibesi olmak istiyorum.”

Richard büyüünün denetimini elinden kaçırmaya tehlikeli biçimde yaklaşmıştı. Onu avuçlarında tutmakta güçlük çekiyordu. Yapacağı başka şeyler vardı. “Din biliminle ilgilenmiyorum. Söylediklerimi anımsa yeter.”

Pasha gülümsedi. “Olur. Sana başka isimle hitap ederek kızdır-
dığım için özür dilerim. Lütfen beni affet. Daha önce hiç böyle bir
görevim olmamıştı. Bana öğretildiği gibi kurallara uyarak gerekeni
yaptığımı sanıyordum.”

“Kuralları boş ver. Kendin ol, başın daha az derde girer.”

“Sadece yardımcı olmaya çalıştığımı seni ikna edecekse öyle ya-
parım.” Eliyle işaret etti. “Haydi. Yatağın kenarına otur.”

“Neden?”

Pasha kıınıldamadığı halde Richard nazik bir itekleme hissetti.
Geriye sendeleyip yatağın kenarına oturuverdi. “Sakin...”

Pasha bacaklarının arasına girerek ona yaklaştı.

“Şişt. Bırak da işimi yapayım. Demiştım ya, nerede olduğunu daima
bilmem için bünyemdeki Han’ın Rada’Han’ına aşına olması lazım.”

Ellerini Richard’ın boynuna, tasmanın üzerine koydu. Gözlerini
yumdu. Her solukta inip kalkan göğüsleri Richard’ın suratının di-
bindeydi. Richard ta ayak parmaklarına kadar inip gerisin geri çıkan
yumuşak bir karıncalanma hissetti. Biraz rahatsız ediciydi ama nahoş
değildi, hatta devam ettikçe daha iyi bir his veriyordu.

Kız ellerini çektiğinde o hissin yoksunluğu bir an için ıstıraba
dönüştü. Dünya sanki uğıldayarak fıır dönüyordu. Richard başını salladı.

“Ne yaptın?”

“Bünyemdeki Han’ı Rada’Han’ınla tanıştırdım.” Biraz sersemlemiş
görünüyordu. Yanağından bir damla yaş süzölürken yutkundu. “Hem
de sendeki Han’ın birazıyla, tözünle.”

Arkasını döndü. Richard ayağa kalktı.

“Yani artık nerede olduğumu daima bilecek misin? Tasmam sa-
yesinde?”

Pasha, odada ağır adımlarla ilerlerken başını bitkince sallaya-
rak doğruladı. Sesi yerine gelmişti. “Ne yemekten hoşlanırsın? Özel
isteklerin var mı?”

“Et yemem.”

Pasha birden duruverdi. “Daha önce hiç böyle şey duymamıştım.”

“Bir de galiba peynir de sevmiyorum artık.”

Pasha bir süre düşündü, sonra yürümeye devam etti. “Özel isteklerini aşçılara bildireceğim.”

Richard’ın kafasında bir plan şekilleniyordu ve o planda Pasha’ya yer yoktu. Ondandır kurtulmalıydı.

Pasha sararmış yüksekçe bir çam dolaba yaklaştı. Dolap güzel giysilerle doluydu. Yumuşak dokumalı pantolonlar ile çoğu beyaz olmak üzere bir kısmı fırfırlı en az bir düzine gömlek ve her renkten ceket vardı.

“Bunlar senin,” dedi.

“Yetişkin olmama herkes şaşırdıysa niye hepsi yetişkin ölçülerine göre?”

Pasha giysileri inceledi, kumaşlarına dokundu, daha iyi bakabilmek için bazılarını çıkardı. “Birisine haber verilmiştir. Verna haber vermiş olmalı.”

“Rahibe Verna.”

Pasha siyah bir ceketini yerine koydu. “Kusura bakma Richard ama şu anda sadece Verna.” Beyaz bir gömlek çıkardı. “Bunu beğendin mi?”

“Hayır. Öyle süslü şeyler giyersem aptal gibi görünürüm.”

Pasha işveli işveli gülümsedi. “Bence bununla çok yakışıklı görürsün. Ama hoşuna gitmediyse şuradaki masanın üzerinde sikkeler var. Sana şehirdeki bazı dükkânları gösteririm, beğendiğini satın alabilirsin.”

Richard mermer masaya göz attı. Gümüş sikkayla dolu gümüş bir kâse vardı, yanında da silme altın sikkayla dolu bir altın kâse. Hayatı boyunca rehberlik yapsa bile bu altının yarısını dahi kazanamazdı.

“Onlar benim param değil.”

“Elbette senin. Sarayın konuğusun, saray konuklarının ihtiyaçları karşılanır. Son gümüşüne kadar harcasan da tekrar doldurulur.” Omuzları ve manşetleri altın simle işlenmiş kırmızı bir ceket çıkardı. Gözleri parladı. “Richard, bu sana çok yakışır.”

“Bir tasmayı değerli mücevherlerle kaplasan da yine de tasmadır.”

“Bunun Rada’Han’ınla alakası yok. Üzerindekiler iğrenç. Orman kaçkınına benziyorsun.” Kırmızı ceketi açarak tuttu. “Haydi, denesene.”

Richard ceketi Pasha’nın elinden kaparak yatağa fırlattı. Onu kolundan tuttuğu gibi apar topar ön kapıya sürükledi.

“Richard! Kes şunu! Ne yapıyorsun?”

Richard kapıyı çekip açtı. “Yorulдум, uzun bir gündü. İyi geceler Pasha.”

“Richard, daha güzel görünesin diye uğraşıyordum. Üstündeki kıyafet hiç medeni değil. Kocaman bir hayvanı andırıyorsun.”

Richard gözü Pasha’nın mavi giysisine, Kahlan’ın gelinliğiyle aynı mavi tondaki giysiye kayarken sakinleşti.

“Bu renk sana yakışmamış,” dedi. “Hem de hiç yakışmamış.”

Pasha ona kocaman kahverengi gözleriyle bakakaldı. Richard kapıyı bir tekmede kapadı.

Birkaç dakika bekledi, sonra koridoru kolaçan etti. Pasha’dan iz yoktu. Şöminenin yanındaki çantasına gitti ve eşyalarını çıkarmaya koyuldu. Her şey lazım değildi. Yedek giysilerinin tümünü taşımasına gerek yoktu.

Yayın çilesini çekerken kapıda hafif bir tıkırtı oldu. Halıların üzerinden usulca yaklaşarak dinledi. Kapıya bakmazsa belki çekip giderdi. Onun ortalıkta dolaşıp ne giyeceğini söylemesine ihtiyacı yoktu. Yapması gereken önemli şeyler vardı.

Kapı hafifçe tekrar tıklatıldı. Belki de Pasha değildi. Richard bıçağını çekti. Kapıya asılarak hızla açtı.

“Rahibe Verna.”

“Az önce Pasha’nın koridorda ağlayarak koştuğunu gördüm. Sana hayret ediyorum Richard.” Ona tek kaşını kaldırarak baktı. “Fazla uzun sürmez diyordum. Bir köşeye sinmiştim, beklerken yakalana-cağımdan korktum.” Kıvrık saçını omuzlarına kadar inen bir şalla örtmüştü. “Onu ağlatmak zorunda mıydın?”

“Bir tarafını kırmadığıma dua etsin.”

Başındaki şalı açarak omuzlarına bıraktı. Dudaklarına hafif bir tebessüm yerleşti. “Girebilir miyim?” Richard kolunu açarak onu bu-

yur etti. “Sadece Verna bu arada,” dedi eşikten içeri girerken. “Rahibe değilim.”

Richard bıçağını kınına geri soktu. “Kusura bakmayın ama size başka türlü hitap edebileceğimi pek sanmıyorum. Benim için Rahibe Verna’sınız.”

“Bana rahibe diye hitap etmek yakışık almaz.” Kapı kapanırken etrafına bakındı. “Odanı nasıl buldun?”

“Krallara layık. Rahibe Verna, bana inanmayacağınızı biliyorum ama olanlara şahiden üzüldüm. Başınıza dert açmak istemezdim.”

Kadının yüzüne geniş bir sırıtma yayıldı. “Sen hep başımın belasıydın Richard ama bu seferlik başıma gelenlerden sen sorumlu değilsin. Başıma bu derdi saran başka bir şey var.”

“Rahibe, bir çömeze indirgenmenize sebep olduğumun farkındayım. Niyetim bu değildi. Yine de ahırlara gönderilmenizde sizin payınız var.”

“Olaylar her zaman görüldüğü gibi değildir Richard.” Gözünde bir pırıltı vardı. “Tencere ovmaktan nefret ederim. Gençliğimde çömezken en çok nefret ettiğim şeydi. Mutfaktan hoşlanmıyorum, elimi kaynar suya sokmaktansa hiç. Atları daha çok seviyorum. Karşılık vermiyorlar ya da benimle tartışmıyorlar. Atlarla ilgilenmeyi seviyorum. Hele ki gemleri imha ettiğinden ve Jessup’la ahbap olduğumdan beri daha da çok. Rahibe Maren her zamanki gibi dizginleri eline aldığını sanırken isteğimi yerine getirmiş oldu.”

Richard yan yan gülümsedi. “Az buz üçkâğıtçı değilsiniz Rahibe Verna. Sizinle gurur duyuyorum. Ama benim yüzümden çömeze indirgenmenize hâlâ üzgünüm.”

Kadın omuz silkti. “Yaratıcı’ya hizmet için buradayım. Nasıl olduğu önemsiz. Hem senin yüzünden değil, çömeze indirgenmeme yol açan şey Başrahibe’nin emirleri.”

“Yani deftere yazdığı emirler mi? Gücünüzü üzerimde kullanmanızı yasaklamıştı değil mi?”

“Bunu nasıl biliyorsun?”

“Tahmin ettim. Bana öfkenizden sık sık ateş püskürdünüz ama durdurmak için asla gücünüze başvurmadınız. Emirlerle bağlı kalsay-

dınız, gözlemlemek yerine müdahale etseydiniz, bunlar başınıza gelmezdi diye düşünüyorum. Her şey bir yana, madem Rada' Han denetim sağlamak için kullanılıyor, bir kez olsun o amaçla kullansaydınız ya?"

Kadın başını iki yana salladı. "Sen de az buz üçkâğıtçı değilsin Richard. Ne kadar zamandır bunun farkındasın?"

"Kulede defteri okuduğumdan beri. Neden geldiniz Rahibe?"

"Her şey yolunda mı görmek istedim. Yarından itibaren başka şansım olmayacak. En azından epey uzun bir süre olmayacak, tekrar Işık Rahibeliğine yükselene dek. Birinci seviyeden çömezlerin genç büyücülerle haşır neşir olmalarına izin verilmez. Cezası ağırdır."

"İlk acemilik gününüzde kuralları çoktan ihlal etmişsiniz. Burada olmamanız gerekir. Yakalanırsanız dirseğinize kadar kaynar suya ve kirli tencerelere gömerler sizi."

Kadın omuz silkti. "Bazı şeyler kurallardan daha önemlidir."

Richard kadının gözlerindeki dalgın ifadeye kaşlarını çatı. "Neden oturmuyorsunuz?"

"Vaktim yok. Sadece bir sözümü yerine getirmek için geldim." Cebinden bir şey çıkardı. "Ve bunu getirdim."

Richard'ın elini tutup avucuna bir şey bıraktı, sonra da parmaklarını kıvrıp kapattı.

Richard parmaklarını açıp bakınca dizlerinin bağı çözülür gibi oldu.

Kahlan'ın bir tutam saçıydı, Richard'ın fırlatıp attığı.

Rahibe Verna ellerini kenetledi. "İlk gece, baş başa kaldığımız ilk gece buldum onu."

Richard kafasını kaldırmadan fısıldadı. "Ne demek buldum?"

Kadın geriye kaykılarak tavana baktı. "Sen uykuya daldıktan sonra, beni öldürmemeye karar verdikten sonra yürüyüşe çıktım ve onu buldum."

Richard gözlerini yumdu. "Bunu alamam," demeyi başardı. "Onu azat ettim."

"Kahlan senin hayatını kurtarmak için büyük fedakârlık gösterdi. Seni sevdiğini unutmama izin vermeyeceğime dair ona söz verdim."

Richard'ın gücü kalmamıştı. Bacak kasları gevşiyordu. Eli titriyordu.

“Bunu alamam. Beni başından savdı. Onu azat ettim.”

Rahibe Verna usulca konuştu. “Seni seviyor Richard. Lütfen, bana bir iyilik yap ve şunu al. Bunu sana getirmek için kuralları çiğnedim. Kahlan’ın seni sevdiğinden emin olmanı sağlamak için ona söz verdim. Gerçek aşkın ne denli nadir bir şey olduğunu bugün tekrar anımsadım.”

Richard sarayın tüm ağırlığını üzerinde taşıyormuş gibi hissetti.

“Pekâlâ Rahibe. Hatırınız için. Onun beni istemediğini biliyorum. Birisini seviyorsanız onu boynuna tasma takmaya zorlamazsınız, başınızdan savmazsınız. Özgür olmak istedi. Onu seviyorum, ben de azat ettim.”

“Umarım gösterdiği fedakârlığın boyutunu ve aşkının büyüklüğünü bir gün anlarsın Richard. Aşk değerli bir şeydir ve unutulmamalıdır. Hayatta seni nelerin beklediğini bilmiyorum ancak aşkı bir gün tekrar bulacaksın. Buna karşın bence şu sıralar bir dosta her şeyden çok ihtiyacın var. Teklifimde samimiyim Richard.”

“Şu tasmayı çıkaracak mısınız?”

Kadın bir süre sustu. Sesine ağır bir pişmanlık yansıdı. “Yapamam Richard. Sana zarar vermiş olurum. Hayatını korumakla yükümlüyüm. Tasma takılı kalmalı.”

Richard başıyla doğruladı. “Dostum yok. Düşman bölgesinde, düşman ellerdeyim.”

“Doğru değil. Yine de korkarım ki bir çömez olarak seni aksine ikna etme şansım olmayacak. Pasha hoş bir kadına benziyor. Onunla dostluk kurmaya çalış Richard. Bir dosta ihtiyacın var.”

“Öldürme ihtimalim bulunan kişilerle dostluk kurmam. Bugün söylediklerimin her kelimesinde ciddiydim Rahibe.”

“Biliyorum Richard,” diye fısıldadı. “Biliyorum. Ama Pasha neredeyse seninle yaşıt. Bazen akranlarıyla dostluk kurmak daha kolaydır. Bence seninle dostluk kurmak kızın hoşuna gider. Hem genç bir büyüücü hem de bir çömez için önemli bir an bu. Bir çömez ve atandığı büyüücü arasındaki ilişki eşsizdir. Aralarında giderek kuvvetlenen bu bağ çok özeldir ve her ikisi için de ömür boyu kalıcıdır.”

“Efendi ve köle ilişkisi. Aradaki tek bağ bu.”

Kadın içini çekti. “Herhangi bir çömez in daha önce Pasha’nın ki gibi bir göreve atandığını sanmıyorum. Onu anlamaya çalış Richard. Pasha’nın yükü ağır. Başrahibe’nin onu ne kadar zor bir işe soktuğunu ancak Yaratıcı bilir.”

Richard gözlerini boşluğa dikmişti. “Sevdiğiniz birini öldürdünüz mü hiç Rahibe?”

“Şey, hayır...”

Richard, Agiel’i kavrayarak kaldırdı. “Denna beni büyümle zapt ediyordu, tıpkı rahibelerin yaptığı gibi. Beni tasmaya bağlıyordu, tıpkı rahibelerin yaptığı gibi. Delirtene dek ona işkence ettiler, sonunda aynısını bana yaptı. İşinin ehliydi çünkü daha fazla acı çekmemek için ne derse yapıyordum.”

İçini tırmalayan Agiel’in acısının hayal meyal farkındaydı.

“Onu anladım, onu sevdim.” Yanaklarından bir damla yaş süzüldü. “Ancak o şekilde kurtulabildim. Kılıcın öfkesini kontrol ediyordu. Ona sevgi duyabilmem sayesinde Doğruluk Kılıcı’nın çeliğini beyaza dönüştürebildim.”

“Sevgili Yaratıcı,” diye fısıldadı Rahibe Verna, gözleri kocamandı. “Kılıcı beyaza mı dönüştürdün?”

Richard gözlerini yumup başıyla doğruladı. “Ona duyduğum sevginin ta yüreğime işlemesini sağladım. Ancak ondan sonra kılıcı beyaza dönüştürebildim. Ancak o zaman, tam da sevecen gözleriyle bana bakarken ona saplayabildim. Sırf onu sevdiğim için öldürebildim ve kurtuldum. Yaşadığım müddetçe kendimi asla affetmeyeceğim.”

Rahibe Verna onu şefkatle kucakladı. “Yüce Yaratıcı,” diye fısıldadı, “bu evladına neler yapmışsın?”

Richard onu iterek uzaklaştırdı. “Başınız belaya girmeden gidin Rahibe.” Gözlerini sildi. “Aptallık ediyorum.”

Kadın onu omuzlarından kavradı. “Bunu bana niye daha önce anlatmadın?”

Burnunu koluyla sildi. “Gurur duyduğum bir şey değil. Ayrıca benim düşmanınısınız Rahibe.” Kadının nemli gözlerine baktı. “Size gerçeği söyledim, bugün diğer rahibelere gerçeği söyledim; mecbur kalırsam herhangi birinizi öldürürüm. Rahibe, herhangi birini öl-

dürmeye meyilliyim. Ben ölüm getirenim. Bir caniyim. Kahlan bu yüzden beni başından savdı.”

Rahibe onun yüzüne düşen saçlarını geriye itti. “Seni seviyor Richard. Hayatını kurtarmaya çalışıyordu. Bir gün anlayacaksın.” İçini çekti. “Üzgünüm. Gitmeliyim. Toparlanırsın, değil mi?”

Richard’ın gülümsemesi buruktu. “Sanmıyorum Rahibe. Bence savaş çıkacak. Herhalde sonunda rahibeleri öldüreceğim. Umarım aralarında olmazsınız.”

Kadın parmaklarını onun yanağında gezdirdi. “Yaratıcı’nın bizim için neler tasarladığını asla bilemeyiz.”

“Eğer şu Yaratıcı’nızın azıcık gücü varsa bence rahibelik unvanınızı zannettiğinizden daha çabuk geri almanız gerekir.”

“Gitmeliyim. İyi şanslar Richard. İnancını koru.”

Kadın gider gitmez Richard pelerinini omuzlarına atıp çantasını sırtlandı. Hazır ondan hâlâ korkuyorlarken, hâlâ tereddüt yaşıyorlarken hemen harekete geçmeliydi. Kılıcının kınında rahat hareket edip etmediğini yokladı. Sadağını çantasına asıp yayını omuzlayarak balkona çıktı.

Richard taş tırabzana bir halat geçirerek ilmik attı. Bıçağını dişlerinin arasına sıkıştırdı, sonra da kenardan aşağı karanlığa, amacına doğru kayıverdi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Gece karanlığı Tanimura sokaklarını tenhalaştırmış görünmüyordu. Şişte etlerin piştiği küçük ateşler hâlâ yanıyor, seyyar satıcıların tezgâhları da hâlâ müşteri kaynıyordu. Adamlar Richard'ı zar oynamaya çağırdılar. İnsanlar tasmasını görünce, envaiçeşit şey satmaya çalışıyorlardı; kâh yiyecek kâh kız arkadaşına alsın diye deniz kabuğu kolyeleri. Onlara parasının olmadığını söyledi. İsteddiği her şeyi sarayın ödeyeceğini söyleyerek güldüler. Richard omuzlarını kaldırıp yürümeyi sürdürdü.

Vücutlarına yapışmış açık saçık, eften püften elbiseler giyen kadınlar, kıkırdayıp gülümseyerek orasına burasına dokunuyorlar, ceplerini yokluyorlardı. İnanmakta güçlük çektiği tekliflerde bulundular. Richard onları iterek uzaklaştıramadı ama kızgın bakışlarıyla bunu başardı.

Richard şehri ardında bırakınca, meşalelerin, lambaların, mumların ve ateşlerin ışığı geride kalınca, tüm o gürültü ve kokudan uzaklaşınca rahatladı. Ay ışığıyla aydınlanan kırsal bölgeye çıkınca daha rahat nefes almaya başladı. Tepeyi tırmanırken omzunun üzerinden dönüp göz kırpan ışıklara baktı.

Aklı sürekli boynundaki tasmaydı ve çok uzaklaşırsa neler olabileceğini merak ediyordu, yine de Pasha'nın dediklerine bakılırsa tasmanın sınırı gitmek istediği yerin kilometrelerce ilerisindeydi. Fakat ya yanılmışsa, boyunduruk zincirinin gevşek kısmı ya aniden gerilerek onu durdurursa diye endişeleniyordu.

Sonunda tatmin olduğu bir noktaya ulaştı. Uzaktaki şehre tepeden bakan yemyeşil araziye gözleriyle taradı. Yan tarafta, biraz ilerisindeki iki kum tepeceğinin arasında ay ışığını perdeleyerek yükselen yaşlı ağaçların karanlık suretlerini seçebiliyordu. Kuytularındaki zifiri gölgelerde sanki ölüm pusuya yatmış bekliyordu.

Richard, cılız ama kalıcı bir arzuyla büyülenmiş bir halde gecenin sinsi karanlığına dalma isteğı duyarak bu tehditkâr karanlığa bir süre bakakaldı. İçindeki bir şey oraya girmek ve büyüüyü uyandırmak için can atıyordu. İçindeki bir şey öfkeyi serbest kılıp büyüünün gazabını dışa vurmayı, kendi gazabını dışa vurmayı arzuluyordu.

Sanki iradesi dışında zapt edilmesine duyduğu kızgınlık, çaresiz bir mahkûm oluşuna öfkelenmesi, başına neler geleceğini bilmeyişinden korkması ve Kahlan'ı özlemesi, tıpkı sinirlendiğinizde yumruğunuzdu duvara indirmeniz gibi, bir koyverme ihtiyacı uyandırıyordu. Bu gevşemeyi orman bir şekilde vaat ediyordu ona.

Richard nihayet Hagen Ormanı'na sırtını dönüp odun toplamaya koyuldu.  izmesiyle kazdığı çıplak bir çukura bıçağıyla yonttuğı ağaç parçalarını yığdı.  akmaktaşına  eliğı sürterek  ırpıları tutuşturdu, iyice alevlenince de üzerlerine biraz odun yığdı. Ateş kendine gelince bir tencere çıkarıp suyla doldurdu, pirinç ve fasulye pişirmeye başladı. Yemeğın pişmesini beklerken elinde kalan küçük bir yulaflı pide parçasını bitirdi.

Bacaklarını karnına çekip oturarak karanlık ağaçları, Hagen Ormanı'nı seyretti. Uzaktaki şehrin titrek ışıklarını seyre daldı. Gökyüzü göz kırpan yıldızlardan oluşmuş bir kubbeydi. Tanıdık bir karaltının yıldız kümelerini örtmesini görmeyi umarak gökyüzüne baktı.

Bir süre sonra arkasından yumuşak bir gümbürtü işitti. Tüylü kollar onu yakalayıp yere yuvarlayınca kahkahayı bastı. Gratch kendi hırıltılı kahkahasıyla gurulduyor, kolları, bacakları ve kanatlarıyla hasmını sarmaya çalışıyordu. Richard onun göğsünü gıdıklayınca Gratch dipten gelen hırıltılı bir kahkahayla kükredi. Hırlaşmaları Gratch'ın nihayet galip çıkıp Richard'ı kolları ve kanatlarıyla kucaklamasıyla son buldu. Richard yavru garı sıkıca kucakladı.

“Grrratch sevooo Raaaach aaarg.”

Richard ona daha da sıkı sarıldı. “Ben de seni seviyorum Gratch.”

Gratch buruşuk burnunu Richard'inkine değdirdi. Parlak yeşil gözlerini aşağıya eğdi ve bir geçirti koyverdi.

Richard yüzünü ekşitti. "Gratch! Nefesin kokuyor!" Garı kucağında tutarak doğrulup oturdu. "Kendi başına yiyecek mi yakaladın?" Gratch heyecanla başını sallayarak doğruladı. Richard ona tekrar sarıldı.

"Seninle gurur duyuyorum! Hem de kan sinekleri olmadan becermişsin. Ne yakaladın?" Gratch başını yana eğdi. Tüylü kulakları öne döndü.

"Tosbağa mı yakaladın?" diye sordu Richard. Gratch kıkırdayıp kafasını iki yana salladı. "Geyik mi yakaladın?" Gratch'ın omuzları hüsrana dolu bir homurtu eşliğinde çöküverdi. "Tavşan mı yakaladın?" Gratch zıplayarak başını iki yana salladı, oyun hoşuna gitmişti.

"Pes ediyorum. Ne yedin?"

Gratch gözlerini pençeleriyle örterek arasından dikizledi.

"Rakun mu? Rakun mu yakaladın?"

Gratch dişlerini gösterip sırtarak başıyla doğruladı, sonra da başını geriye atıp göğsünü yumruklayarak kükredi.

Richard hayvanın sırtına vurdu hafifçe. "Aferin sana! Çok iyi!"

Gratch çağiltılı bir kıkırdama koyverdi, ardından biraz daha güreşmek için Richard'ı geri yatırmaya çalıştı. Richard garın nihayet kendi yiyeceğini yakalayabilmesine sevinmişti. Pirinç ve fasulyeyi kontrol ederken Gratch'ı sabit tutup sakinleştirdi. Tencereyi uzattı.

"Akşam yemeğimden biraz ister misin?"

Gratch öne eğilip tencereyi dikkatle kokladı. Sıcak olduğunu biliyordu. Bir keresinde yanmıştı ve Richard bir şey pişirdiğinde artık temkinli davranıyordu. Pirinç ve fasulyeye burun kıvırdı. Vakkaklamayı andıran bir ses çıkararak omuzlarını hareket ettirdi. Richard bunun hayvanın pek de hoşuna gitmediğini, yine de hiç yoktan iyidir diyerek biraz yiyeceğini anladı.

Richard kendi tasına onun için biraz koydu. "Üfleyerek ye. Sıcak."

Gratch teneke taşı yüzüne yaklaştırarak köselemsi dudaklarını büzdü. Üfleyerek atıştırmalığını soğutmaya çalışırken dişlerinin arasından tükürükler saçtı. Richard bir kaşıkla yerken garın kâsedeki pirinç ve fasulyeyi yalamaya çalışmasını izledi. Sonunda Gratch sırtüstü

yuvartlanarak pençeleri ve ayaklarıyla kavradığı kâsenin içindekileri ağzına boşalttı. Üç lokmada yutuvermişti.

Gratch oturup kanatlarını çırpı. Yakına sokuldu. Acıklı bir agulamayla tasını Richard'a uzattı. Richard ona boş tencereyi gösterdi.

"Hepsi bitti." Gratch'ın kulakları düştü. Pençesiyle Richard'ın tasını dürterek azıcık çekiştirdi. Richard tasını uzaklaştırıp sırtını döndü. "Benim. Akşam yemeğim bu."

Gratch boyun eğip Richard'ın yemeğini bitirmesini sabırla bekledi. Richard şehri seyredirken dizlerini karnına çekip kollarını bacaklarında kavuşturunca Gratch çömelerek onun duruşunu taklit etmeye çalıştı.

Richard cebindeki saç tutamını çıkardı. Ay ışığına tutarak döndürdü, bakışları dalıp gitti. Gratch bir pençe salladı. Richard onu dirseğiyle uzaklaştırdı.

"Hayır," dedi alçak sesle. "Dokunabilirsin ama nazıkçe."

Gratch çekinerek yavaşça, dikkatle uzanıp tek tırnağıyla saç tutamına dokundu. Parlak yeşil gözleriyle inceledi. Pençesini Richard'ın saçına sürttü. Sonra Richard'ın yanağına dokundu. Dökülen bir damla yaşa değdi. Richard burnunu çekerek yutkundu. Saç tutamını cebine geri soktu.

Gratch upuzun kolunu Richard'ın omzuna atarak başını onun kine dayadı. Richard kolunu Gratch'a doladı ve beraberce bir süre geceyi seyrettiler.

Biraz uyku çekmesinin iyi olacağına karar veren Richard çimenlerin gür olduğu bir yer bulup bir battaniye serdi. Uzandı, Gratch de yanına kıvrıldı, ikisi de uykuya daldı.

Richard uyandığında ay batmak üzereydi. Doğrulup gerindi. Gratch yumruklarını sıkıp esnerken kanatlarını gererek Richard'ı taklit etti. Richard gözlerini ovuşturdu. Bir iki saate kadar şafak sökecekti. Zamanı gelmişti.

Doğruldu, Gratch yanına geldi. "Beni dinle Gratch. Sana söylemem gereken önemli birtakım şeyler var. Dinliyor musun?"

Gratch başını salladı, buruşuk suratında ciddi bir ifade belirdi. Richard şehri işaret etti.

“Şurayı görüyor musun, ateşleri, ışıkları falan? Bir süre orada yaşayacağım.” Richard kendi göğsüne vurup şehri işaret etti. “Orada olacağım. Ama oradayken beni ziyaret etmeni istemiyorum. Uzak durmalısın. Sana göre tehlikeli bir yer. Uzak dur.” Gratch, Richard’ın yüzüne bakıyordu. “Buraya gelip seni ziyaret edeceğim. Tamam mı?” Gratch biraz düşündü, sonra da başıyla onayladı.

“Şehirden uzak duracaksın. Şu aşağıdaki nehri görüyor musun? Nehir nedir biliyorsun, sana suyu göstermiştim. Suyun bu tarafında kalacaksın. Bu tarafta. Anladın mı?”

Richard garın nehrin diğer tarafındaki çiftliklerde bulunan hayvanları avlamasını istemiyordu. Hayvanın başı kesinlikle belaya girerdi. Gratch bakışlarını Richard’ın yüzünden ayırıp şehre baktı, sonra tekrar döndü. Gırtlğından anladığını belli eden boğuk bir ses çıkardı.

“Bir de Gratch, insan görürsen,” Richard göğsüne vurup şehri işaret etti, “benim gibi insanlar, onları sakın yeme.” Parmağını Gratch’ın yüzüne doğru salladı. “İnsanlar yemek değildir. Sakın insan yeme. Anladın mı?”

Gratch hayal kırıklığıyla homurdandı, sonra da başıyla onayladı. Richard kolunu garın omuzlarına atarak onu Hagen Ormanı’na çevirdi.

“Bak şimdi. Burası önemli. Şurayı görüyor musun? Şu ormanı?”

Garın gırtlğından tehditkâr bir homurtu yükseldi. Dudaklarını gererek dişlerini gösterdi. Yeşil gözlerindeki parıltı güçlendi.

“Oradan uzak duracaksın. Oraya girmeni istemiyorum. Ciddiyim Gratch. Uzak dur.” Gratch, gözü ormanda, hâlâ hırıliyordu. Richard onu kürkünden yakalayıp sarstı. “Oradan uzak duracaksın. Anladın mı?”

Gratch bakışlarını yere eğip nihayet başıyla onayladı.

“Oraya gitmek zorundayım ama peşimden gelemesin. Orası senin için tehlikeli. Uzak dur.”

Ağlamaklı bir ses çıkaran Gratch bir kolunu Richard’a dolayıp onu bir adım geri çekti.

“Güvende olacağım, kılıcım var. Kılıcı anımsıyor musun? Kılıcımı sana göstermiştim. Beni korur. Ama benimle gelemesin.”

Richard kılıç konusunda haklı çıkmayı umuyordu; Rahibe Verna, Hagen Ormanı'nın habis büyü'nün yuvası olduğunu söylemişti. Ne var ki başka seçeneği yoktu. Aklına gelen tek plan buydu.

Richard garı sıkıca kucakladı. "Uslu bir çocuk ol. Gidip yiyecek bir şeyler avla. Seninle burada buluşurum, sonra da güreşiriz. Tamam mı?"

Gratch güreş lafını duyunca sırttı. Richard'ın kolunu hevesle çekiştirdi. "Şimdi olmaz Gratch. Yapmam gereken bir şey var. Ama başka bir gece tekrar gelip seninle güreşeceğim."

Gratch'ın kulakları tekrar düştü. Uzun kollarını Richard'a dolayarak vedalaştı. Richard eşyalarını toplayıp son bir kez elini sallayarak çukurluğa indi. Karanlık ormanda gözden yitene dek Gratch arkasından onu seyretti.

Richard bir saate yakın yürüdü. Planının işleyebilmesi için Hagen Ormanı'nın iyice içlerine girmeliydi. Yosun ve sarmaşık kaplı ağaç dalları onu yakalamak için uzanan kollar gibiydi. Ağaçların arasından sesler geliyordu; pes cırıltılar ve uzun soluklu uğultular. Durgun su birikintilerinin yakınından geçtikçe bir şeyler ürkerek suya atlıyordu.

Yürümekten soluk soluğa kalmış ve terlemiş bir halde küçük bir açıklığa geldi; terini kurutmak için yeterince yüksek, küçük bir yıldız kümesini seyredebileceği kadar da ferah bir yerd. Açıklıkta hiç kaya ya da kütük yoktu, o yüzden bir ot yığınına düzleştirdi ve çantasının yanına bağdaş kurarak oturdu. Gözlerini yumup derin bir nefes aldı.

Richard memleketini ve Hartland Ormanı'nı düşündü. Kendi ormanına dönme özlemi duyuyordu. Çok özlediği dostlarını, Chase ve Zedd'i düşündü. Yanında büyüdüğü bunca zaman zarfında Zedd'in büyükbabası olduğunu hiç anlamamıştı. Yine de onun dostluğundan emin olmuş ve birbirlerini sevmişlerdi. Kafasını kurcalayan mesele de buydu. Hem ne fark ederdi ki? Bunu bilmesi ne Richard'ın onu daha çok sevmesini sağlardı ne de Zedd'in dosttan öte bir şey olmasını.

Zedd'i görmeyeli uzun zaman olmuştu. Her ne kadar D'Hara'daki Halk Sarayı'nda onunla karşılaşmışsa da sohbet edip hasret giderecek vakti olmamıştı. Saraydan o kadar çabuk ayrılmamalıydı. Keşke Zedd'le şimdi konuşabilse, onun anlayışından ve bilgisinden faydalanabilseydi.

Kahlan'ın Zedd'e ulaşip ulaşmadığına dair Richard'ın en küçük bir fikri yoktu. Niye ulaştı ki? Richard'ı başından savmıştı, istediği buydu zaten.

Tüm kalbiyle öyle olmamasını diliyordu.

Onun gülümseyişini, yeşil gözlerini, sesinin yumuşak tınısını, kıvrak zekâsını ve temasını özlüyordu. Hayatının anlamıydı Kahlan. Ona şu anda beş dakikalığına sarılabilmek için hayatını verirdi.

Ne var ki Kahlan onun ne mal olduğunu biliyordu ve onu başından atmıştı.

Richard da onu azat etmişti.

En iyisi buydu. Kahlan'a yaraşır biri değildi.

Ne yaptığıнын farkında olmadan iç huzuruna odaklanmıştı, Rahibe Verna'nın öğrettiği gibi Han'la temas kurmaya çalışıyordu. Kadınla beraberken her gün idman yapmış ve Han'ı asla hissetmediği halde, o her neyse, aramak daima hoşuna gitmişti. Rahatlatıcı ve huzur vericiydi. Şimdi de aynısını yapmak iyi geliyordu. Zihninin o huzur mekânına erişmesine izin verdi, bıraktı ki endişeleri kaybolup gitsin.

Zihninde her zaman yaptığı gibi Doğruluk Kılıcını canlandırdı, kılıcın görüntüsü gözünün önünde süzülüyordu. Kılıcın her ayrıntısını gördü, her ayrıntısını hissetti.

Richard huzur içindeki meditasyonu sırasında gözlerini açmadan kılıcını çekti. Doğru şeyi yaptığını hissetmesi haricinde bunu niye yaptığından emin değildi. Çeliğin benzersiz çınlayışı gece karanlığında yankılanarak kılıcın Hagen Ormanı'na gelişini haber verdi.

Kılıcı dizlerine yatırdı. Ulaştığı huzur anında büyü onunla dans ediyordu. Herhangi bir şey yaklaşırsa buna hazır olacaktı.

Şimdi beklemesi gerekiyordu. Gelmesi biraz zaman alacaktı, emindi ama beklediği kişi mutlaka gelecekti.

Richard'ın nerede olduğunu fark edince gelecekti.

Kıptırsız, sessizce otururken etrafındaki hayat normal akışıyla sürüyordu. Kılıcın görüntüsüne odaklanmışken böcek cırıltılarının, kurbağa vıraklamalarının ve orman tabanındaki kuru çalılarının arasında eşelenen fare ya da sıçan seslerinin hayal meyal farkındaydı.

Arada sırada bir yarasa vızıldayarak uçuyordu. Bir ara bir baykuşa yakalanarak akşam yemeği olan bir avın ciyaklamasını işitti.

Sonra düş misali bir pusun içinde oturmuş kılıcı hayal ederken gece sessizliği çöktü.

Zihninde, arkasında beliren karanlık sureti gördü.

Çevik bir hareketle Richard ayağa fırlayıp döndü, kılıcın ucu havayı ıslık öttürerek yardı. Akışkan karaltı geri sıçradı, kılıçtan kurtulunca da tekrar saldırdı. Richard ıskalayınca heyecanlandı, demek ki işi uzun sürecek ve öfkeyi serbest bırakana dek ruhlarla dans edebilecekti.

Karaltı rüzgâra kapılmış bir pelerin gibi hareket ediyordu, kap-kara, amansız ve bir o kadar da akıcı.

Birbirlerinin etrafında dört dönerlerken kılıç solgun ay ışığında parlıyor, bıçağı havayı yarıyor, karaltının keskin pençeleri onu ıskalıyordu. Richard benliğini kılıcın büyüünde, gazabında yoğunlaştırdı, kendi öfkesinde. Hiddeti ve kızgınlığını serbest bırakarak kılıcın kendi hışmıyla birleşmesine, ölüm dansıyla mest olmasına izin verdi.

Açıklıkta, fırtınaya kapılmış yapraklar gibi fır dönüyorlardı, biri kılıçtan kaçıyordu, diğeri pençelerden. Sıçrayıp eğilerek ağaçları hem siper hem de saldırı amaçlı kullanıyorlardı. Richard kılıcın ruhlarının onunla dans etmesine izin verdi. Büyünün ustalığına teslim oldu, ruhların tavsiyesine uyup seyretti, neredeyse bağımsız kaldı, ruhlar onu bir o yana döndürdü bir bu yana; yağ gibi kayıyordu, bir sağa kaçıyordu bir sola, yana kaç, saldır.

Dansı öğrenmeye açtı.

Öğretin bana.

Bilgi birikimi taşarak belleğini yerine getirircesine benliğindeki eksik halkayı tamamladı.

Kılıcı, büyüüyü ve ruhları sadece kullanmakla kalmıyordu, onların efendisine de dönüşmüştü. Kılıç, büyü, ruhlar ve er kişi, tek bir varlıktı.

Karaltı atıldı.

Şimdi. Kılıç sert bir darbeyle sureti ikiye böldü. Yakındaki ağaçlara kan sıçradı. Tüyler ürpertici bir uluma duyuldu, sonrası sessizlik.

Richard nefes nefeseydi, bittiğine neredeyse üzölmüştü. Neredeyse.

Ölülerin ruhlarıyla, büyüyle dans etmiş, bunu yaparken de gevşeme imkânı bulmuştu; sadece çaresizlikten kaynaklanan kızgınlığından kurtulmamış, derinlerinde yatan ve anlayamadığı karanlık bir arzudan da kurtulmuştu.

Onun gelişini duyduğunda güneş doğalı yaklaşık iki saat olmuştu. Çalılar arasında sendeliyor, elbiselerine takılan dallara oflayıp puf-luyordu. Yokuşu yalpalayarak çıkarken Richard dalların kırıldığını duydu. Eteğini bir dikenden kurtaran kadın tökezleyerek açıklığa çıktı.

Richard bağdaş kurmuş oturuyordu, gözlerini yummuştu, kılıcı da dizlerindeydi. Kadın nefes nefese gelip önünde duruverdi.

“Richard!”

“Günaydın Pasha.” Gözlerini açtı. “Güzel bir gün, değil mi?”

Kadın uzun, kahverengi eteğini biraz yukarıda tutuyordu. Beyaz gömleği terden ıslanmıştı. Saçında yaprak parçaları vardı.

Pasha yüzüne düşen bir tutam saçı üfleyerek geri itti. “Buradan hemen çıkmalısın. Richard, burası Hagen Ormanı.”

“Biliyorum. Rahibe Verna söylemişti. İlginç bir yer, sevmeye başladım.”

Pasha gözlerini kırptırdı. “Richard, burası tehlikeli! Burada ne işin var?”

Richard ona gülümsedi. “Seni bekliyordum.”

Pasha etrafındaki ağaçlara ve karanlık gölgelere baktı. “Berbat bir şey kokuyor,” diye söylendi.

Pasha önünde çömeldi, bir çocuğa ya da deli zannettiği birisine gülümsercesine usulca gülümsedi. “Richard, keyifli köy gezintini bitirmişsin, şimdi elimi tut da buradan çıkalım.”

“Verna’ya tekrar rahibe unvanı verilene dek gitmiyorum.”

Pasha ayağa fırladı. “Ne?”

Richard kılıcını eline alarak ayağa kalktı. “Verna tekrar rahibeliğe yükseltilene, eski unvanını geri alana dek buradan gitmiyorum. Saray

neyi daha önemli görüyorsa, hayatta kalmam mı önemli yoksa Rahibe Verna'nın çömez olarak kalması mı, bir seçim yapmak zorunda.”

Pasha'nın ağzı açık kaldı. “Ama Verna'nın cezasını kaldıracabilecek tek kişi Rahibe Maren'dir!”

“Biliyorum.” Onun burnuna dokundu. “Bu yüzden Rahibe Maren'in buraya bizzat gelmesi ve şartlarımı kabul ederek Verna'nın tekrar rahibeliğe alındığına dair resmen güvence vermesi gerektiğini ona sen söyleyeceksin.”

“Ciddi olamazsın. Rahibe Maren buna yanaşmaz.”

“Yanaşana dek şuradan şuraya gitmiyorum.”

“Richard, hele bir geri dönelim, belki bu meseleyi Rahibe Maren'le tartışabiliriz ama burada kalamazsın. Ölmeye değmez!”

Onu soğuk bir ifadeyle karşıladı. “Orası beni ilgilendirir.”

Pasha dudaklarını diliyle ıslattı. “Richard, ne yaptığını bilmiyorsun. Burası tehlikeli bir yer. Senden ben sorumluyum. Burada kalmana izin veremem! Benimle gelmezsen seni tasmayı kullanarak götürmek zorunda kalacağım, bunu istemediğini de biliyorum.”

Richard kılıcın kabzasını sıktı. “Rahibe Verna'yı benden öç almak için cezalandırdılar. Verna'nın rahibeliğini geri kazandıracağıma dair kendime söz verdim. Cezanın uygulanmasına izin veremem. Ne gerekiyorsa yapacağım, gerekirse burada ölürüm de. Tasmayla canımı yakar ya da beni zorla sürüklersen var gücümle karşı koyarım. Kim kazanır bilmiyorum ama öyle bir şey olursa şundan eminim, ikimizden biri ölür. Sen ölürsen savaş başlamış olur. Ben ölürsem, rahibelik sınavını daha ilk günün sonunda kaybetmiş olursun. Rahibe Verna hâlâ bir çömez olarak kalır, onun için fark etmez. En azından elimden geleni yapmış sayılırım.”

“Ölmeye razı mısın yani? Bunun uğruna?”

“Evet. O kadar önemli. Yaptığım bir şey yüzünden Rahibe Verna'nın cezalandırılmasına göz yummayacağım. Adil değil.”

Pasha'nın alnı kırıştı. “Ama... Rahibe Maren çömezbaşıdır. Ben bir çömezim. Ona gidip de emrini geri almasını söyleyemem, derimi yüzer!”

“Sorunun kaynağı benim, sen sadece ulaksın. Seni cezalandırırsa Rahibe Verna’ya yapılanı nasıl sineye çekmediysem onu da sineye çekmem. Rahibe Maren savaş başlatmak istiyorsa bırak başlatsın. Ateşkes anlaşmama bağlı kalmak istiyorsa buraya, ayağıma kadar gelip koşullarımı kabul edecek.”

Pasha ona bakakalmıştı. “Richard, güneş batarken burada olursan ölürsün.”

“Öyleyse acele etmeni tavsiye ederim.”

Pasha dönüp kolunu şehre doğru uzattı. “Ama... onca yolu geri dönmem gerekecek. Buraya ulaşmam saatler sürdü. Geri dönmem de saatler sürer, daha Rahibe Maren’i bulup onu ciddi olduğuna ikna etmem gerekiyor, buraya benimle dönmeye razı edebilsem bile sonuçta tüm yolu tekrar tepeceğiz.”

“Atla gelmeliydin.”

“Ama burada olduğunu anlar anlamaz koşturdum. Aklıma ne at geldi ne de başka bir şey! Bir sorun olduğunu anlayıp hemen peşine düştüm!”

Richard sakindi. “Hata etmişsin Pasha. Düşünmeden hareket etmişsin. Bir dahaki sefere önce düşünürsün belki.”

Pasha elini göğsüne götürerek yutkundu. “Richard, vakit çok dar...”

“Öyleyse acele etsen iyi olur, yoksa yeni emanetin Hagen Ormanı’nda oturmaya devam edip güneşin batışını görecek.”

Pasha’nın gözleri kızgınlık ve endişeyle dolu dolu olmuştu. “Richard, lütfen, anlamıyorsun. Oyunun sırası değil. Burası tehlikeli.”

Richard biraz dönüp kılıcıyla işaret etti. “Evet, biliyorum.”

Pasha onun gösterdiği gölgelere doğru baktı ve soluğu kesildi. Tereddütle ağaçların dibindeki şeye yaklaştı. Richard peşinden gitmedi. Orada ne olduğunu biliyordu; ikiye bölünerek iç organları yerlere saçılmış, kâbuslardan çıkma bir yaratık.

Kısmen bir yılanı ya da kertenkeleyi, kısmen de insanı andıran eğri büğrü kafası, başlı başına bir tuhaflik abidesiydi. Parlak, gergin ve siyah derisi, kalın ense köküne kadar pürüzsüzdü ama oradan itibaren esnek pullarla kaplıydı. Kıvrak vücudu bir insaninkini andırıyordu.

Bu mahluk sanki muazzam bir hızla, ölümcül bir zarafet ve çeviklikle hareket edebilecek şekilde yaratılmıştı.

Vücudunu kısa siyah kılları olan hayvan postlarıyla örtmüştü, üzerine de kapüşonlu, upuzun siyah bir pelerin geçirmişti. Richard'ın pençe zannettiği şeyler pençe değil, üç uçlu bir bıçaktı. Perdeli ellerinin her birinde birer tane vardı ve onları çaprazlama tutuyordu. Vuruş anında desteklemesi için bileklerinde çelik uzatmalar bulunuyordu.

Pasha afallamış haldeydi. Richard sonunda yanına gidip ikiye bölünmüş yaratığa baktı. Yaratık neyin nesiyse, diğer mahluklar gibi kanıyordu sonuçta. Bir de berbat kokuyordu, güneşte kalıp çürümüş balık sakatatı gibi.

Pasha yaratığa titreyerek bakıyordu. "Yüce Yaratıcı," diye fısıldadı. "Bu bir mriswith." Bir adım geriledi. "Ne olmuş buna?"

"Ne mi olmuş? Öldürdüm, daha ne olacak? Mriswith de neyin nesi?"

Pasha kocaman olmuş kahverengi gözlerini ona çevirdi. "Ne demek öldürdüm? Bir mriswithi öldüremezsin. Mriswithi öldürebilmiş hiç kimse yoktur."

Kadın hayretler içindeydi.

"Eh, artık öldüren biri var."

"Onu gece öldürdün, değil mi?"

"Evet." Richard kaşlarını çatı. "Nereden anladın?"

"Hagen Ormanı dışında mriswith nadiren görünür, yine de son birkaç bin yıldır bazı raporlar geçilmiş. Ne gördüklerini anlatacak kadar uzun yaşamayı her nasılsa başarmış insanların geçtiği raporlar. Mriswith daima bulunduğu ortamın rengine bürünür. Bir rapora göre, gelgit düzlüğünde beliren bir tanesi çamur rengindeymiş. Kum tepelerinde beliren kum rengindeymiş. Raporun biri de altın sarısı bir gün batımında beliren altın rengi bir mriswithten bahsediyor. Gece öldürmek için ortaya çıktıklarında asla görünmezler çünkü gece karasına bürünürler. Bulundukları ortamın rengini emebilmelerini sağlayan muhtemelen büyü kaynaklı bir becerileri olduğunu düşünüyoruz. Bu siyah olduğuna göre demek ki gece öldürmüşsün."

Richard onu kolundan tutup nazikçe uzaklaştırdı. Yaratık karşısında büyülenmiş gibiydi. Richard kadının kolunun titrediğini hissedebiliyordu.

“Pasha, neyin nesi bunlar?”

“Hagen Ormanı’nda yaşayan varlıklar. Neyin nesi olduklarını bilmiyorum. Duyduğuma göre Yeni Dünya’yı eskisinden ayıran savaşta büyücüler mrswith orduları kurmuşlar. Bazı insanlar mrswithin İsimsiz Varlık tarafından gönderildiğine inanıyor. Hagen Ormanı onların yuvasıdır. Başka varlıkların da yuvası. Nehrin bu tarafındaki kırsal alanda o nedenle hiç kimse yaşamıyor. Bazen ormandan çıkıp insan avlarlar. Öldürdüklerini asla yemezler, sanki sırf öldürmüş olmak için öldürürler. Mrswith, kurbanlarının iç organlarını söker. Bazıları onlara neyin saldırdığını anlatabilecek kadar yaşar, bildiklerimizi de bu sayede biliyoruz.”

“Yaratıklar ne kadar zamandır Hagen Ormanı’nda?”

“Bildiğim kadarıyla en azından Kâhinler Sarayı var olduğundan beri, yaklaşık üç bin yıldır.”

Richard’ın gömleğine yapıştı. “Bunca zaman hiç kimse, bir kez olsun bir mrswith öldürmemiştir. Kurbanların hiçbiri karınları deşilene kadar onlara neyin saldırdığını asla görmemiş. Kurbanların arasında rahibeler ve büyücüler de var, üstelik Han’a rağmen hissetmemişler. Dediklerine göre, yetenekten yoksun biri gibi gözleri görmez olmuş. Bir mrswithi öldürmeyi sen nasıl becerdin?”

Richard yaratığın zihninde belirişini anımsadı. Gömleğini kadının elinden kurtardı. “Şansım yaver gitmiştir belki. Eninde sonunda birisi öldürecekti elbet. Belki de bu biraz yarım akıllıydı ondan.”

“Richard, lütfen benimle gel. Sarayın iradesini sınamak için uygun bir yol değil bu. Ölümüne sebep olabilir.”

“Hiç kimsenin iradesini sınıdığım yok, eylemlerimin sorumluluğunu üstleniyorum. Rahibe Verna’nın çömeze düşürülmesi benim hatam, bunu düzeltmeliyim. Doğru olanı savunuyorum. Bunu da yapmazsam ben bir hiçim.”

“Richard, Hagen Ormanı’nda güneş batarken bulunursan...”

“Değerli vaktini harcıyorsun Pasha.”

YIRMİNCİ BÖLÜM

Geldiklerini duyduğunda ikinci vaktiydi. Sadece bir atın ve seslenerek yön gösteren Pasha'nın sesini işitiyordu. Sonunda açıklığa çıktılar.

Richard kılıcını kınına soktu. "Bonnie!" Atın boynunu kaşdı. "Nasılsın kızım?"

Bonnie burnunu onun göğsüne sürttü. Richard, Rahibe Maren'in çatık kaşlı bakışları eşliğinde parmaklarını hayvanın ağzına sokup gemi yokladı.

"Hafif bir gem kullanmanıza sevindim Rahibe."

"Seyis yamakları dişli gemleri bulamadıklarını söylediler." Kızgın bakışlarını ona şüpheyle dikmişti. "Gemler ortadan kaybolmuş sanki. Gizemli biçimde."

"Öyle mi?" Richard omuz silkti. "Üzıldüğümü söyleyemeyeceğim."

Pasha at sırtındaki rahibeye ayak uyduracağıın derken nefes nefese kalmıştı. Beyaz gömleği terden sıırıslıkladı. Karman çorman olup keçeleşmiş saçını nafile bir çabayla düzeltmeye çalıştı. Rahibe ceza olarak Pasha'yı yürütmüş olmalıydı. Düz kahverengi giysisi boynuna kadar ilikli olan Rahibe Maren at sırtında rahat ve sakin görünüyordu.

"Ee, Richard," dedi Rahibe Maren attan inerken. "Talebin üzerine geldim işte. Ne istiyorsun?"

Richard'ın ne istediğini bal gibi biliyordu, yine de Richard durumu keyifle tekrar dile getirmeye karar verdi. "Gayet basit. Rahibe Verna tekrar rahibelğe yükseltilecek. Hemen. Dacra'sını da ona geri vereceksiniz."

Kadın elini önemsemezcesine salladı. "Ben de mantıksız bir şey isteyeceksin sanmıştım. Basitmiş. Oldu bil. Verna rahibelğe geri dönmüştür. Benim için fark etmez."

"Sebebini sorarsa ona benim karıştığımı söylemenizi istemiyorum. Sadece öyle uygun gördüğünüzü falan söyleyip unvanını geri vermeye karar verdiğinizi belirtin. Dilerseniz Yaratıcı'ya dua ederek akıl danıştığınızı, dua ederken de rahibe olarak kalmasını daha uygun bulduğunuzu da ekleyebilirsiniz."

Kadın yüzüne düşen saman sarısı saçını geriye itti. "Bana uyar. Tatmin oldun mu? Her şey istediğin gibi mi?"

"Sorun hallolmuş, ateşkes bozulmamıştır."

"Güzel. Şimdi şu önemsiz meseleleri bir kenara bırakalım da bana şu ayı ölüsünü gösterin. Pasha senin bir mriswith öldürdüğünü geveleyerek sarayın yarısını ayağa kaldırdı." Rahibe Maren ondan yana azarlar gibi bakınca Pasha gözlerini kızgınlıkla yere eğdi. "Aptal çocuğum o kadar sakardır ki nerede kaygan, cilalı ya da sabunlu bir yer var, gider oraya basar. Tanimura'ya yeni bir dantel süslemesi gelmese dışarı çıktığı görülmüş şey değildir. Tavşanı sığırdan ayıramaz, hal böyleyken kalkıp da bir... Bu pis koku da nedir?"

"Ayının bağırsakları," dedi Richard.

Kolunu uzatarak ona yolu gösterdi. Pasha saygıyla kenara çekildi. Rahibe Maren eteğinin kalça kısımlarını düzeltip ağaçlara doğru ilerledi. Pasha'nın gözü Richard'daydı, Rahibe Maren'in feryadını duyduklarında kafasını tamamen kaldırıp gülümsedi.

Rahibe Maren gerisin geri yanlarına geldi, yüzü kireç gibi bembeyazdı, Pasha bakışlarını tekrar yere eğdi.

Rahibe Maren titreyen parmaklarıyla Pasha'nın çenesini kaldırdı. "Doğru söylemişsin," diye fısıldadı. "Affet beni evladım."

Pasha dizlerini bükerek selamladı. "Elbette Rahibe Maren. Raporumu doğrulamaya zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Rahibe Maren'in kibirli tavrından eser kalmamış, yerini derin bir endişe almıştı. Richard'a döndü. "Bu yaratık nasıl öldü?" Richard kılıcını yarısına kadar kınından çıkarıp geri soktu. "Öyleyse Pasha'nın dediği doğru mu? Onu sen mi öldürdün?"

Richard omuz silkti. "Dışarıda çok vakit geçirdim. Tavşan olmadığını anladım."

Rahibe Maren kendi kendine mırıldanarak yaratığa döndü. "Bunu incelemem lazım. Benzeri görülmemiş bir fırsat."

Rahibe parmağını hayvanın dudaksız ağzında gezdirip kulak deliklerine dokunur, elini parlak siyah derisinde gezdirirken Pasha tiksintiyle yüzünü ekşiterek Richard'a baktı. Rahibe hayvan postundan yapılmış giysileri bir o yana bir bu yana çekiştirerek inceledi.

Ayağa kalkıp iç organlarını süzdü. Sonunda Richard'a döndü.

"Pelerin nerede? Pasha'nın dediğine göre yaratığın bir pelerini varmış."

Mriswith saldırdığında ve Richard onu ikiye böldüğünde, pelerin açılmış ve bu sayede zarar görmemişti. Richard Pasha'nın rahibeyle dönmesini beklerken pelerinin hayret verici bir özelliğini tesadüfen keşfetmişti. Ardından pelerini yıkayarak kandan temizlemiş, dallara asıp kurutmuş, sonra da çantasına tıkmıştı. Pelerini geri vermeye niyeti yoktu.

"Pelerin benim. Savaş ganimeti. Saklıyorum."

Kadın şaşırdı. "Ama bıçaklar dururken... Erkekler savaş ganimeti olarak o tür şeyler saklamaz mı? Bıçak yerine niye bir pelerini isteyesin ki?"

Richard kabzayı işaret etti. "Kılıcım var. Kılıcım karşısında etkisiz kaldığı ispatlanmış bıçakları ne yapayım? Hep siyah bir pelerinim olsun istemiştım, gayet güzel bir tane buldum, saklıyorum."

Kadının azarlar gibi bakan çatık kaşlı ifadesi tekrar belirdi. "Bu da ateşkes anlaşmasının başka bir şartı mı?"

"Gerekliyorsa."

Rahibe'nin yüz hatları gevşedi. İcini çekti. "Önemli değil. Önemli olan yaratık, pelerin değil." Kokuşmuş cesede geri döndü. "Bunu incelemem lazım."

Mriswithin üzerine tekrar eğilince, Richard yayını, ok dolu sadagını ve çantasını eyere astı. Üzengiye basıp Bonnie'nin sırtına atladı.

"Güneş battıktan sonra kalmayın Rahibe Maren."

Kadın omzu üzerinden baktı. "Atım. Atımı alamazsın."

Richard mahcup bir ifadeyle gülümsedi. "Mriswithle dövüşürken ayak bileğimi burktum. Eminim sarayın en yeni öğrencisi onca yolu topallayarak geri dönsün istemezsiniz şimdi, haksız mıyım? Düşüp kafamı kırabilirim."

"Ama..."

Richard uzanıp Pasha'yı kolundan yakaladı. Onu yukarı çekip atın sırtına alırken Pasha'nın şaşkınlıktan soluğu kesildi. "Lütfen güneş batarken burada kalmayın Rahibe. Duyduğuma göre karanlık bastıktan sonra Hagen Ormanı tehlikeliymiş."

Pasha yüzünü Rahibe'den saklamıştı. Richard onun sırtında kıs kıs güldüğünü hissedebiliyordu.

"Evet, evet," dedi Rahibe Maren, mriswithe çoktan dalıp gitmişti. "Pekâlâ. İkiniz geri dönün. İyi iş becerdiniz, ikiniz de. Hayvanlar yemeden bu yaratığı incelemeliyim."

Pasha o kadar sıkı sarılmıştı ki Richard güçlükle nefes alıyordu. Sırtına yasladığı diri göğüsleri dikkat dağıtıcıydı. Genç kadın her an düşeceğinden korkarak daha iyi tutunmak için ellerini Richard'ın göğsüne uzattı.

Richard ormandan uzaklaşıp bayıra çıktıklarında Bonnie'yi yavaşlattı ve Pasha'nın ellerini itti.

Pasha tekrar yapıştı. "Richard! Düşebilirim!"

Genç adam kızın ellerini tekrar itti. "Düşmezsin. Gevşek tutun ve kalçalarını atın hareketlerine göre oynat yeter. Dengeni koru, bana var gücünle asılmana gerek yok."

Pasha, Richard'ın bel kısmından tuttu. "Şey, denerim."

Şehre giden engebeli bayırdan inerlerken gökyüzü altın rengine bürünüyordu. Richard sığ hendeklerden ve kayalık yerlerden geçerken Bonnie'nin adımlarını dikkatle yönlendiriyor, bir yandan da mriswithi ve onunla dövüşme arzusunu düşünüyordu. Hagen Ormanı'na geri dönme isteği zihnini hâlâ alttan alta kemiriyordu.

“Bileğini aslında burkmadın, değil mi?” diye sordu Pasha, uzun bir süre sessizce yol aldıktan sonra.

“Hayır.”

“Bir rahibeye yalan söyledin. Richard, yalanın yanlış bir şey olduğunu öğrenmelisin. Yaratıcı yalandan nefret eder.”

“Rahibe Verna da öyle demişti.”

Yola arkasında kızla birlikte devam etmek istemediğine karar verdi, atından inip Bonnie’yi dizgininden tutarak götürdü. Pasha eyere geçti.

“Yanlış olduğunu bile bile niye söyledin o zaman?”

“Çünkü Rahibe Maren’in yaya dönmesini istedim. Suçun olmayan bir şey yüzünden seni ceza niyetine oraya kadar yürüttü.”

Pasha, Bonnie’nin sırtından inip onunla yan yana yürümeye koyuldu. Parmaklarını saçlarında gezdirerek keyifle düzeltmeye çalıştı.

“Çok nazıksın.” Richard’ın koluna girdi. “Bence iyi dost olacağız.”

Richard yürürken dönüp arkasını kolaçan ediyormuş gibi yaptı, böylece kızın kolundan kurtuldu. “Bu tasmayı boynumdan çıkarabilir misin?”

“Rada’Han’ı mı? Şey, hayır. Sadece bir rahibe Rada’Han’ı çıkarabilir. Nasıl yapılacağını bilmiyorum.”

“Öyleyse dost olamayız. Senden bana fayda yok.”

“Rahibe Verna uğruna büyük bir riske girdin. Senin dostun olmalı. İnsan ancak dostları için bu tür şeyler yapar. At sırtında geri dönmemi sağlamak için zahmete girdin. Niyetin dostluk olmasa yapmazdın.”

Richard yürürken dümdüz karşıya bakıyordu. “Rahibe Verna dostum değil. Onun başına gelen şey benim hatamdı ve haksızlıktı, o yüzden böyle davrandım. Tek gerekçesi bu. Şu tasmadan kurtulmaya karar vermişim bir kez, sadece bana yardım edenler dostum olacaklar. Rahibe Verna tasmayı çıkarmama yardım edemeyeceğini açıkça belirtti. Boynumda kalmasını istiyor. Zamanı geldiğinde yoluma çıkarsa onu öldüreceğim, tıpkı beni durdurmaya çalışacak diğer rahibeleri öldüreceğim gibi. Yoluma çıkarsan tıpkı seni öldüreceğim gibi.”

“Richard!” diye çıkıştı kız. “Sen sadece bir öğrencisin, güçlerinle böbürlenmemelisin. Bir delikanlıya hiç yakışmıyor. Bu tür şeylerin

şakasını bile yapmamalısın.” Tekrar onun koluna girdi. “Senin bir kadına zarar vereceğine hayatta inanmam...”

“O zaman hata edersin.”

“Genç erkeklerin çoğu ilk başta uyum sağlamakta güçlük çeker, sen yeter ki bana güven. Dost olacağız. Bundan eminim.”

Richard kolunu hışımla çekip onu döndürdü. “Bu bir oyun değil Pasha. Tasmanın çıkarılma zamanının geldiğine karar verdiğimde yoluma çıkarsan o güzel gırtlığını kesiveririm.”

Kız utangaç bir tebessümle göz süzdü. “Sence boynum sahiden güzel mi?”

“Lafın gelişi!” diye kükredi Richard.

Bonnie’yi peşinden çekerek ilerledi. Pasha ona yetişmek için adımlarını hızlandırdı. Bir süre sessizce yürüdü, saçındaki bitki parçalarını ayıklayıp düğümlenmiş yerleri çözerek oyalandı.

Richard kibarlık taslayacak durumda değildi. Mriswithi öldürmesi içini tuhaf bir memnuniyet hissiyle doldurmuştu ama şimdi azalıyordu. Durumuna duyduğu kızgınlık geri dönüyor, öfkeyi de peşinden getiriyordu.

Pasha’nın yüzü aydınlandı. Hoş bir tebessüm takındı.

“Hakkında hiçbir şey bilmiyorum, Richard. Bana neden kendinden bahsetmiyorsun?”

“Ne öğrenmek istiyorsun?”

“Şey, saraya gelmeden önce... neler yapardın? Özel bir becerin var mıydı? Bir mesleğin falan?”

Richard ayaklarını yere sürterek ilerliyordu. “Bir orman rehberi idim.”

“Nerede?”

“Büyüdüğüm yerde, Hartland, Batı Diyar.”

Pasha beyaz gömleğini göğüs kısmından çekiştirerek kurutmaya çalışıyordu. “Korkarım neresi olduğunu bilmiyorum. Yeni Dünya’yı tanımam. Bir gün rahibe olursam belki bir çocuğa yardımcı olmak üzere oraya gönderilirim.”

Richard hiçbir şey demeyince devam etti. “Demek orman rehberi-
riydin. Sürekli ormanda bulunmak korkutucu olmalı. Hayvanlardan
korkmaz mıydın? Ben korkardım.”

“Niye? Çalılıklardan bir tavşan zıplayacak olsa Han’ınla onu küle
çevirebilirsin.”

Kız kıkırdadı. “Yine de korkardım. Şehri daha çok seviyorum.”
Yüzüne düşen saç geri itip ona baktı, bir yandan da yürüyorlardı.
Yüzünü komik biçimde buruşturdu. “Peki senin... anlarsın ya, bir kız
arkadaşın, sevgilin falan var mıydı?”

Richard soru karşısında şaşırdı. Konuşur gibi ağzını açtı ama tek
kelime edemedi. Hemen kapayıverdi. Ona Kahlan’dan bahsedecek
değildi.

“Bir eşim var.”

Pasha bir adım geride kaldı. Sonra çabucak yetişti. “Bir eş!” Bir
an düşündü. Sesi biraz gergindi şimdi. “Adı ne?”

Richard yürürken dümdüz karşıya diktiği gözlerini kıpırdatmadı.
“Adı Du Chaillu.”

Pasha saçının bir tutamını parmağına doladı. “Güzel mi? Biraz
tarif eder misin?”

“Evet, güzel. Seninkinden biraz uzun, siyah gür saçları var. Gö-
ğüsleri çekici, vücudu da kıvrımlı hatlara sahip.”

Göz ucuyla Pasha’nın kızardığını görebiliyordu. Parmağına dola-
dığı saç tutamının dibine kadar gelmişti. Kayıtsız görünmeye çalıştığı
bariz belli olmakla beraber sesi soğuk ve sakindi.

“Onu ne kadar zamandır tanıyorsun?”

“Birkaç gündür.”

Kızın saçındaki eli aşağı düştü. “Nasıl yani birkaç gündür? Birkaç
gündür tanıdığın biriyle nasıl eş olabilirsiniz?”

“Birkaç gün önce Rahibe Verna’yla ikimiz Majendielerin böl-
gesine girdiğimizde Du Chaillu zincire vurulmuştu. Onu ruhlarına
kurban edeceklerdi, benim öldürmemi istediler. Rahibe Verna, Ma-
jendielerin bölgesinden geçebilmemiz için onların isteklerini yerine
getirmem gerektiğini söylemişti. Ama ben Rahibe Verna’ya itaatsizlik
ettim ve halkın Kraliçe Ana’sını okla kolundan bir direğe mıhladım.

Du Chaillu'yu serbest bırakıp Baka Ban Mana'yla barış sağlamazlarsa bir sonraki oku Kraliçe Ana'nın kafasına saplayacağımı söyledim. Akıllılık edip razı geldiler.”

“Kadın vahşilerden biri mi?”

“Kendisi Baka Ban Mana. Bilge bir kadındır. Vahşi değildir.”

“Onun kahramanı olduğun için mi seninle evlendi? Onu kurtardın diye mi?”

“Hayır. Rahibe Verna'yla ikimiz buraya gelmek için onun bölgesinden geçmek zorundaydık. Oraya vardığımızda onun beş kocasını öldürdüm.”

Pasha onu kolundan yakaladı. “Onlar kılıç ustasıdır! Beşini birden mi öldürdün?”

Richard tekrar yürümeye koyuldu. “Hayır, otuzunu birden öldürdüm.” Pasha'nın soluğu kesildi. “Beş kocası otuz kişinin arasındaydı. Du Chaillu onların ruhani önderiymiş, dediğine göre eril önderleri artık ben olmuşum. O, dişi önderleri olduğu, ben de eril önderleri, yani *Caharin* olduğum için artık onun kocasıymışım.”

Pasha'nın hınzır gülümsemesi geri geldi. “Öyleyse esasında kocası değilsin. Sana vahşilerin... Baka Ban Mana'nın ruhsal saçmalıklarını yutturmuş.”

Richard bir şey demedi. Pasha'nın gülümsemesi buhar olmuştu. Tekrar surat astı. “Peki göğüslerinin ve vücudunun nasıl olduğunu nereden biliyorsun?” Başka bir tarafa bakarak burun kıvrırdı. “Galiba yiğitliğini ödüllendirmiş.”

“Biliyorum çünkü onu öldürmeye yollandığımda boynunda bir tasmayla duvara zincirlenmişti. Adamlar ne zaman isterlerse tecavüz edebilsinler diye onu çıplak tutuyorlardı.” Pasha yutkunup tekrar bakışlarını kaçırıldı. “Şimdi o adamların birinden gebe. Kanımca insanlar tasmaya vurulup kurban edildikleri için rahibeler buna bir son vermeye hiç yanaşmamışlar. Rahibelerin tasmalı birinin başına ne geldiğini umursadıklarını sanmıyorum.”

“Rahibeler umursar,” dedi Pasha cılız bir sesle.

Richard tartışmaya girmed i. Sessizce yürüdü. Pasha üşümüş olsa gerek ki kollarını göğsünde kavuşturdu. Gökyüzü mosmor olmuş ama hava soğumamıştı, hâlâ ılıktı.

Bir süre sonra Pasha tekrar neşeyle sekerek yürümeye başladı. Gülümseyerek omzunun üzerinden baktı.

“Eee, kendinden de bahset. Yeteneklisin. Baban da yetenekli miydi? Ona mı çekmişsin?”

Richard’ın ruh hali, kuyuya atılmış bir taş gibi dibe vurdu. “Evet, babam yetenekliy miş.”

Kız ümitle baktı. “Hayatta mı?”

“Hayır. Kısa bir süre önce öldürüldü.”

Pasha gömleğinin önünü düzeltti. “Ay, üz üldüm Richard.”

Richard’ın dizginleri tutan eli yumruk oldu. “Ben üzü lmedim. Onu öldüren benim.”

Kız dondu. “Babanı mı öldürdün? Kendi babanı?”

Richard’ın kızgın bakışları kıza kenetlendi. “Beni esir aldı ve işkence görmem için boynuma tasma vurdu. O tasmayı zapt eden güzel kadını öldürdükten sonra onu da öldürdüm.”

Richard’ın sesindeki, sözlerindeki ya da gözlerindeki tehditkâr ifade kızın dikkatinden hiç kaçmadı.

Alt dudağı titremeye başladı, ardından gözyaşlarına gömüldü ve arkasını dönerek kaçtı. Eteklerini kenarlarından tutarak bir kaya çıkıntısının etrafından dolaştı ve bayır aşağı koştu.

Richard uzun uzadıya içini çekerek dizginleri bir granit parçasına bağladı. Bonnie’nin boynunu okşadı.

“Uslu bir kız ol. Beni burada bekle.”

Pasha’yı bir kayanın üzerinde dizlerini karnına çekerek oturmuş ağlarken buldu. Richard onun önünde durdu ama kız yüzünü öte yana çevirdi. Hıçkırarak hüngür hüngür ağlarken omuzları sarsılıyordu.

“Git başımdan!” Sızlanırken alnını dizlerine yasladı. “Yoksa beni doğramaya mı geldin?”

“Pasha.”

“Tek derdin insanları öldürmek!”

“Doğru değil. Cinayetlere son vermekten başka bir şey istemiyorum.”

“Ya, ne demezsin,” diye ağladı, “onun için dilinden hiç düşmüyor!”

“Düşmüyorsa tek sebebi...”

“Neredeyse hayatım boyunca bugün için dua ettim! Tek istediğim bir Işık Rahibesi olmaktı! Rahibeler insanlara yardım ederler. Onlardan biri olmak istedim!” Kız gözyaşlarına yenik düştü. “Artık asla bir rahibe olamayacağım.”

“Tabii ki olacaksın.”

“Sana kalırsa olmaz! Sürekli hepimizi öldürmeye niyetli olduğunu söylüyorsun! İlk andan itibaren tüm yaptığın bizi tehdit etmek!”

“Pasha, anlamıyorsun.”

Ağlamaktan sırlıslıkam olmuş yüzünü kaldırdı. “Anlamıyor muyum? Senin için büyük bir karşılama ziyafeti hazırladık, hasat şöleninden bile büyük. Yemeğe sensiz katılmak ve herkese hasta olduğunu söylemek zorunda kaldım. Hepsi yadırgadı! Diğer çömezler öğrenmeye istekli çocuklarla meşgul. Eskiden arkadaşlarım bana gelip genç emanetlerinin ceplerinde kurbağa ya da böcek taşıdığından şikâyet ederlerdi. Sense bana bir mriswith getirdin! Rahibe Maren bugün ikimizin de iyi iş başardığını söyledi. Bunu söylediği nadirdir. Yürekten inanmasa söylemeyeceği bir şeydir. Rahibe Maren’e zalimce davrandın. Buraya geldiğimden beri çömezlerle ilgilenen kalfadır kendisi. Katıdır ama bizi önemseydiği için öyledir. Hepimizin üzerine titrer.”

Pasha tekrar hıçkırıklara boğuldu. “Küçükken, saraya ilk geldiğim gün korkmuştum. Evden hiç uzak kalmamıştım. Rahibe Maren bana küçük bir resim çizdi. Yaratıcı’nın resmi olduğunu söyledi. Yastığıma koydu ve Yaratıcı’nın beni tüm gece gözeteceğini, güvende olacağımı belirtti.”

Pasha gözyaşlarını bastırmaya çalışsa da beceremedi. “O resmi hep sakladım. İlk gecesinde gözetimimdeki oğlana vermek istiyordum ki korkmasın. Resim dün yanımdaydı. Senin yetişkin olduğunu görünce veremeyeceğimi anladım. Seni utandırmak istemedim.

“Seni görünce içimden dedim ki varsın olsun Pasha, diğer çömezlerinki gibi bir oğlan çocuğu değil ama Yaratıcı bana gördüğüm en yakışıklı erkeği bahşetmiş. Üzerimde o gün için sakladığım en güzel

elbisemin olduğuna o kadar mutluydum ki.” Nefesi kesildi. “Oysa sen kalkıp bana çirkin olduğumu söyledin!”

Richard gözlerini yumdu. “Pasha, üzgünüm.”

“Hayır değilsin!” dedi kız ağlayarak. “Koca bir hödükten başka bir şey değilsin! Senin için her şeyi hazırlamıştık. Sarayın en güzel odalarından birini verdik. Umursamadın. İhtiyaç duyduğun her şeyi alabilesin diye para temin ettik ama sen hakarete uğramış gibi davrandın. Sana yeni kıyafetler hazırladık, burun kıvrıdın!”

Gözyaşlarını sildi ama akmaya devam ediyordu. “Kabul ediyorum, bazı rahibeler çok bencildir ama çoğu bir böceği bile ezemeyecek kadar naziktir. Oysa sen önlerinde kanlı kılıcını çekip hepsini öldürmeye ant içtin!”

Hıçkırıklara boğulurken ellerini kenetlediği eteğiyle yüzünü örttü. Richard onun omzuna dokundu ama kız elini itti.

Richard ellerini nereye koyacağını bilmiyordu. “Pasha, üzgünüm. Biliyorum ilk bakışta... “

“Hayır değilsin! Hiç üzgün değilsin! Rada’Han’ın çıkarılmasını istiyorsun ama benim işim tasmadan kurtulabilesin diye yeteneği kullanmayı sana öğretmek. Fırsat vermiyorsun ki! Tasma olmasaydı ölürdün. İki rahibe senin uğruna hayatlarını feda etti. Dostlarının arasına asla geri dönmeyecekler. Dostları gülümseyerek seni karşılar-ken için için ağlıyorlardı. Sana yardım etme girişimlerine, hayatını kurtarma çabalarına ölüm tehdidiyle karşılık verdin!”

Richard nazikçe kızın başına dokundu. “Pasha...”

“Asla bir rahibe olamayacağım. Öğrenmeye hevesli bir çocuk yerine, eli kılıklı bir deliye düştüm. Ebediyen sarayın alay konusu olacağım. Genç kızlara, uslu durun yoksa sonunuz Pasha Maes gibi olur, başınıza onunki gibi çorap örülür diyecekler. Hayallerim yıkıldı.”

Kızın böyle acı çekip kederlenerek hıçkırması Richard’ın yüreğine dokundu. Richard onu kollarına aldı. Kız ilk başta direnerek onu itmeye çalıştı ama Richard sıkıca sarılıp kızın başını omzuna yaslayınca gevşedi ve daha da içli ağladı. Richard titreyerek ağlayan kızı sıkıca kavrayarak sırtını okşadı. Kollarında hafifçe salladı.

“Sana sadece yardım etmek istiyordum Richard,” diye hıçkırdı Pasha. “Sadece öğretmek istiyordum.”

Richard kızı avutmaya çalıştı. “Biliyorum. Biliyorum. Her şey yoluna girecek.”

Pasha omzuna yasladığı başını iki yana salladı. “Hayır, girmeyecek.”

“Evet, girecek. Göreceksin.”

Sonunda kızın elleri Richard’ın göğsüne doğru yükseldi, ağlar-ken gömleğine yapıştı. Richard ona mani olmaya çalışmadı, sadece kucaklayarak yatıştırmaya çalışıyordu.

“Sence yeteneği kullanmayı bana sahiden öğretebilir misin, öğrenirsem rahibeler tasmayı çıkarır mı?”

Kız burnunu çekti. “İşim bu. Bunun için eğitildim. Yaratıcı’nın ve sana bahsettiği yeteneğin güzelliğini göstermeyi öyle istiyorum ki. Tek istediğim bu.”

Richard’ı kucakladı. Ondan medet umarcasına yapışmıştı. Richard da kızın saçlarını okşadı.

“Richard, dün sana dokunduğumda Rada’Han’ına dokunup Han’ınla temas kurduğumda bazı duygularını paylaştım. İncinmişsin, farkındayım. Onun birazını bile hissetmek içimi sızlattı.”

Onu avutmak istercesine boynuna uzandı. “İnsanı o denli incitebilen çok fazla şey yoktur. Richard, sevdiğin kadının yerini almaya çalışmıyorum.”

Richard gözlerini yumarak başını kızın omzuna gömdü. Acısını içine attı. Pasha parmaklarını onun saçlarında gezdirerek başını kendisinininkine bastırdı.

Bir süre sonra Richard konuşacak gücü buldu. “Arada sırada o kıyafetlerden birini giymekle bir şey kaybetmem.”

Kız ondan biraz uzaklaşarak nemli gözlerle baktı. “Belki sadece rahibelerle akşam yemeğine katıldığında?”

Richard omuz silkti. “En iyisi öyle yapmak galiba. Giyeceğimi sen seç. Süslü kıyafetlerden hiç anlamam.” Azıcık gülümsemeyi başardı. “Alt tarafı bir orman rehberiyim.”

Kızın yüzü aydınlandı. “Sana kırmızı ceket yakışır.”

Richard yüzünü ekşitti. “Kırmızı mı? Kırmızı olması şart mı?”

Kız elini onun boynundaki Agiel'e doğru kaydırdı. "Hayır, şart değil. Geniş omuzlarında güzel durur diye düşünmüştüm."

Richard içini çekti. "Her halükârda aptal gibi hissedeceğim. Kırmızı da olabilir."

"Aptal gibi görünmeyeceksin, yakışacak." Pasha sırtıttı. "Görürsün. Tüm kadınlar sana kur yapacak." Agiel'i kaldırdı. "Richard, bu nedir?"

"Bir tür uğurlu tılsım. Geri dönmeye hazır mısın? Bence derse başlaman lazım. Ne kadar erken başlarsan bu tasmadan o kadar çabuk kurtulurum. Böylece ikimiz de mutlu oluruz, sen bir rahibe olursun, ben de özgür kalırım."

Richard'ın kolu kızın omzunda, onunkiyse oğlanın belinde Bonnie'nin yanına geri döndüler.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Halsband Adası'na giden köprünün üzerindeyken bir lambanın altında öbeklenmiş bir grup oğlan çocuğu ve delikanlı önlerini kesti. Çoğu düzgün giyimliydi, bazıları cübbeliydi ve hepsinin boynunda Rada'Han vardı. Hepsi bir ağızdan heyecanla sorular sorarak Richard'ın bir mriswithi gerçekten öldürüp öldürmediğini ve yaratığın neye benzediğini öğrenmek istiyordu. Richard'la tanışmak niyetindeydiler. Kopardıkları yaygarayla ondan kılıcını çekmesini ve efsanevi canavarı nasıl hakladığını göstermesini talep ediyorlardı.

Pasha boyu kalça hizasında olan en inatçı çocuğa hitaben konuştu. “Evet, Kipp, Richard'ın bir mriswithi öldürdüğü doğru. Rahibe Maren şu anda yaratığı inceliyor, uygun görürse öğrendiklerini sizlerle paylaşır. Sahiden de korkunç görümlü bir yaratık olduğunu söyleyebilirim şahsen. Şimdi, hepiniz dağılın. Akşam yemeği saati yaklaşıyor.”

Daha fazla bilgi koparamadıkları için kapıldıkları hayal kırıklığına rağmen duyduklarıyla heyecanlanmışlardı. Diğerlerine yetiştirmek üzere hep birlikte koşarak uzaklaştılar.

Bonnie'yi ahırlara bıraktıktan sonra Richard, Pasha'yla beraber koridorlarda yürüyüp geniş odalardan geçerken yerleşim düzenini ezberlemeye çalıştı. Pasha oğlanların yemek salonunu ve rahibelerle yaşça büyük diğer delikanlıların beraberce yemek yedikleri salonu

gösterdi. Onu mutfaklardan geçirdi. Yemek kokuları civardaki tüm koridorlara yayılmıştı.

Pasha ahşap kafesle kaplı bir kemerden ileriye, ağaç dallarının örttüğü ve boylu boyunca uzanan zarif bir taş duvarı gösterdi. Duvar yer yer sarmaşıklarla kaplanmıştı. Yeşilliklerin arasında tek tük beyaz çiçekler açmıştı.

“İleride Başrahibe’nin yazıhaneleri ve odaları bulunuyor,” dedi Pasha.

“Bu gece akşam yemeğine katılacak mı?”

Pasha usulca kıkırdadı. “Hayır, elbette katılmayacak. Başrahibe’nin bizimle akşam yemeği yiyecek vakti yoktur.”

Richard koridorda dönüp diğer tarafa saparak geçide girdi.

“Richard! Ne yapıyorsun? Nereye gidiyorsun?”

“Başrahibe’yle tanışmak istiyorum.”

“Öylece gidip ziyaret edemezsin!”

“Nedenmiş?”

Kız arkasından telaşla koştu. “Şey, o meşgul bir kadındır. Rahatsız edilemez. Onunla görüşmene izin vermezler. Muhafızlar geçitten geçmemize bile izin vermezler.”

Richard omuz silkti. “Sormanın bir mahsuru olmaz, değil mi? Sonra bana bir kıyafet seçersin, akşam yemeğinde rahibelere katılırız. Tamam mı?”

Richard’ın kıyafetini seçme önerisi kızı duraksattı. Pasha kekeleyerek sormanın bir mahsuru olmayacağını belirtti ve muhafızlara doğru seğirten Richard’a yetişmek için çabaladı. Demir kapının önündeki muhafız, Richard’ın yaklaştığını görünce başparmaklarını kemerine takıp bir adım öne çıkarak ayaklarını iki yana açtı.

Richard adamın omzuna elini koydu. “Çok üzgünüm. Affet. Olur mu? Seni zor durumda bırakmadım, değil mi? Umarım bırakmamışumdur. Azar işitmemişsindir umarım.”

Afallayan adam kaşlarını çatarken Richard daha da sokuldu. “Baksana... adın neydi?”

“Silahşor Andellmere. Kevin Andellmere.”

“Bak Kevin, Başrahibe bir dakika bile gecikirsem beni aldırma-
k üzere batı geçidine muhafız yollayacağını söylemişti. Muhtemelen seni
yollamayı unuttu. Senin hatan değil. Söz veriyorum adın geçmeyecek.
Umarım bana kızmamışsındır.”

Richard, Pasha’yı arkasında tutarak muhafıza daha da sokuldu.
“Anlarsın ya.” Gözlerini imalı biçimde Pasha’ya doğru devirdi, sonra
da adama göz kırptı. Kevin karman çorman olmuş saçıyla uğraşan
Pasha’ya baktı. “Eh? Anlamışsındır eminim. Baksana Kevin, sana bira
ısmarlasam, ne dersin. Olur mu? En iyisi başını belaya sokmadan bir
an önce içeri gireyim ama girmeden önce barışalım diye sana bira
ısmarlama izin vereceğine söz verir misin?”

“Şey, galiba bana bira ısmarlayabilirsin...”

Richard, Kevin’ın omzuna pat pat vurdu. “Ne iyi adamsın.”

Richard muhafızın yanından fırtına gibi geçip geçide girerken
Pasha dibindeydi. Richard dönüp gülümseyerek Kevin’a el salladı.

Pasha sokuldu. “Nasıl becerdin? Başrahibe’nin muhafızlarını hiç
kimse geçemez.”

Richard binaya açılan kapıyı iterek kızın önden girmesini sağ-
ladı. “Ona endişelenmesi gereken çok fazla ihtimal sundum, doğru
olabileceğinden korkacak kadar endişelendirdim.”

Kapıyı tıklatan Pasha’ya içeriden yanıt gelince iki masanın ve iki
rahibenin bulunduğu, loş bir odaya girdiler.

Pasha dizlerini kırarak selam verdi. “Rahibeler. Ben çömez Pasha
Maes, bu da yeni öğrencimiz Richard Cypher. Kendisi Başrahibe’yle
tanışmak mümkün mü, bilmek ister.”

İki rahibe de ona azarlıcasına baktı. Sağdaki konuştu. “Başrahibe
meşgul. Çekilebilirsin çömez.”

Biraz benzi atan Pasha tekrar dizlerini kırarak selamladı. “Vakit
ayırdığınız için teşekkür ederim rahibeler.”

Richard hafifçe başını eğdi. “Evet, teşekkür ederim rahibeler.
Lütfen Başrahibe’ye en derin saygılarımı sununuz.”

“Görüşürmeyeceklerini söylemiştim,” dedi Pasha dışarı çıkınca.

Richard omzundaki çantayı çekti. “Eh, en azından denedik.
Hoşgörü gösterdiğin için teşekkür ederim.”

Pasha'nın haklı olduğunu biliyordu, Başrahibe'nin onlarla görüşmeyeceğini de ama görmek istediğini görmüştü. Gelecekte başvurmak üzere binanın yerleşim düzenini ve muhafızların yerini öğrenmekle ilgileniyordu sadece.

Richard'ın, tutsaklığına olan tavrı değişmemiş ancak bir süreliğine farklı bir yaklaşım benimsemeye karar vermişti. Ağırdan alacak ve ona neler öğretebileceklerine bakacaktı. Hiçbir şey onu herhangi birinin canını yakmadan tasmanın çıkarılması kadar mutlu edemezdi.

Richard'ın odasının bulunduğu ve öğrendiğine göre bir kâhinin adını taşıyan Gillaume Salonu binasında, genç bir adam alt kattaki kuytuların arasından tereddütle açığa çıkıp geniş mermer basamakların önünde durdu. Kıvrıkcık sarı saçları yanlardan kısa kesilmişti. Elleri önünde birleştirerek mor cübbesinin kol yenlerine sokmuştu. Manşetlerinde ve yakasında gümüş simli işlemeler vardı. Kambur durduğu için Richard'dan kısa boylu görünüyordu.

Mavi gözleriyle bakacak uygun bir yer aranırken başını eğerek Pasha'yı selamladı. "İyilikler seninle olsun Pasha," dedi usulca. "Bu gece pek hoşsun. İyisindir umarım."

Pasha düşünceli bir edayla gözlerini kıstı. "Warren, değil mi?" Adam başıyla doğruladı, kızın adını bilmesine şaşırmıştı. "İyiym Warren. Teşekkür ederim. Bu Richard Cypher."

Warren, Richard'a çekinerek gülümsedi. "Evet, dün rahibelerin karşısındayken gördüm."

"Galiba sen de mriswithi merak ediyorsun," dedi Pasha içini çekerek.

"Mriswith?"

"Richard bir mriswith öldürdü. Bunu sormak istemiyor muydun?"

"Sahiden mi? Bir mriswith ha? Yok..." Richard'a tekrar döndü. "Bir ara mahzenlere inip kehanetlere benimle göz atmak ister misin diye soracaktım."

Richard genç adamı terslemek istemese de kehanetlerle hiç ilgilenmiyordu. "Teklifinden onur duydum Warren ama korkarım bulmacalarla aram pek iyi değil."

Warren gözlerini yere dikti. "Elbette, anlıyorum. Diğerleri de kitaplarla pek alakalı sayılmazlar. Düşündüm de belki, şey, dün belli

bir kehanetten bahsetmeni göz önünde tutarak belki konuşmak istersin sanmıştım. Eşsiz bir çalışma parçasıdır. Ama anlıyorum. Rahatsız ettiğim için kusura bakma.”

Richard kaşlarını çattı. “Ne kehaneti?”

“En sonda bahsettiğin şey. Şey olduğunu söylemiştin,” Warren yutkundu, “ölüm getiren. Daha önce kehanetlerde bahsi geçen biriyle karşılaşmamıştım da ondan.” Hayranlıkla gözlerini kırıştırdı. “Kehanetlerde bahsin geçtiği için sandım ki, şey, düşündüm de belki...” Sesi zayıfladı. Yere bakarak uzaklaşmaya yeltendi. “Ama anlıyorum. Kusura bakmayın, sizi...”

Richard, Warren’ı kolundan nazikçe yakalayıp geri döndürdü. “Dediğim gibi, bulmacalarla aram pek iyi değil. Ama belki bana bir şeyler öğretebilirsen cahilliğimi biraz kırarım. Öğrenmek isterim.”

Warren’ın yüzü aydınlandı. Sanki içinin yağları erimişti. Sırtını dikleştirdiğinde hemen hemen Richard’la aynı boydaydı.

“Memnun olurum. Kehanet hakkında seninle konuşmayı sahiden isterim. Gerçek bir muammadır. Bugüne dek etrafında dönen tartışmalar hiç durulmamıştır. Belki yardımınla...”

Sade cübbeli, geniş omuzlu, Rada’Han takan bir adam sessizce aralarına girip Warren’ı omzundan yakaladığı gibi kenara itti. Gözlerini Pasha’ya kenetlemişti. Kıza tatlı bir ifadeyle gülümsedi.

“İyi akşamlar, Pasha. Yemek saati yaklaştı. Sana eşlik edeyim dedim.” Kızı tepeden tırnağa süzdü. “Tabii temizlenirsen. Saçına da bir çekidüzen ver. Berbat görünüyorsun. Kendine biraz özen göster.”

Dönüp uzaklaşmaya yeltendi. Pasha, Richard’ın koluna girdi.

“Korkarım başka planlarım var Jedidiah.”

Jedidiah, Richard’a üstünkörü bir bakış attı. “Ne, bu köylü çocuğuyla mı? İkiniz odun kesmeye ya da tavşan derisi yüzmeye falan mı gideceksiniz?”

“Sensin,” dedi Richard. “Sesini anımsıyorum. Dün balkondan seslenip ‘Tek başına mı?’ diye soran sensin.”

Jedidiah hemen küçümseyici bir gülümseme takındı. “Gayet yerinde bir soru, sen ne dersin?”

Pasha çenesini kaldırdı. “Richard bir mriswith öldürdü.”

Jedidiah kaşlarını yapmacık bir şaşkınlık ifadesiyle kaldırdı. “Vay be, köylü çocuğu pek de cesurmuş.”

“Bir mriswithi asla öldüremezsin,” diye araya girdi Warren.

Jedidiah azarlayıcı bir bakışla yavaşça Warren’a döndü. Warren büzüldü. “Senin toprak üstünde ne işin var Köstebek?” Pasha’ya döndü. “Peki, onu öldürürken gördün mü? Bahse girerim yalnızdı ve kendisinin öldürdüğünü iddia etti. Muhtemelen yaşlılıktan ölmüş bir mriswith buldu, leşi kılıcıyla deşti, sonra da seni etkilemeye çalıştı.” Richard’a pişmiş kelle gibi sırttı. “Aynen böyle oldu, değil mi köylü çocuğu?”

Richard sırttı. “Beni faka bastırdın. Haklısın.”

“Tam düşündüğüm gibi.” Pasha’ya çarpık bir gülümsemeyle baktı. “Daha sonra bana uğra da sana gerçek büyüü göstereyim kızım. Erkek adamın büyüünü.”

Jedidiah kurumla uzaklaşıp köşeyi dönerek gözden kayboldu. Pasha ellerini beline dayadı.

“Niye öyle söyledin? Onu niye haklı çıkardın?”

“Senin için yaptım,” dedi Richard. “Bela çıkarmaktan vazgeçip bir beyefendi gibi davranmamı istediğini sanıyordum.”

Kız pöfleyerek kollarını kavuşturdu. “Şey, istiyorum.”

Richard tırabzanın dibine sinmiş halde duran Warren’a döndü. “Sana bir şey yapacak olursa Warren, gelip bana söylemeni istiyorum. Onun başının belası da ben olurum. Canını sıkarsa bana gel.”

Warren keyiflendi. “Sahi mi? Teşekkür ederim Richard. Ama onun bana tenezzül edeceğini sanmam. Vakit bulursan mahzenlerde görüşelim.” Pasha’ya utangaç bir edayla gülümseyerek baktı. “İyi geceler Pasha. Seni tekrar görmek güzeldi. Bu gece çok hoşsun. İyi geceler.”

Kız gülümsedi. “İyi geceler Warren.” Koridorda seğirterek uzaklaşmasını seyretti. “Ne garip bir adam. Gerçek adını az kalsın anımsayamıyordum. Herkes ona Köstebek der. Sarayın altındaki mahzenlerden çıktığı pek görülmemiştir.”

Richard’a yan gözle baktı. “Eh, bu gece sana faydası dokunmayacak bir dost, bir de zarar verebilecek bir düşman kazandın. Jedidiah’tan uzak dur. Serbest bırakılmak üzere olan deneyimli bir büyücüdür.

Kendini Han'la savunmayı daha öğrenmedin, sana zarar verebilir. Seni öldürebilir.”

“Büyük, mutlu bir aile olduğumuzu sanıyordum.”

“Büyücüler arasında bir kıdem düzeni vardır. En güçlü büyücüler egemenlik için çekişirler. Rekabet bazen çok tehlikeli bir hal alır. Jedidiah sarayın gururudur ve bir başkasının, üstünlüğünü zedeleyebileceği fikrinden hiç hazzetmez.”

“Bir büyücüyle aşık atabilecek durumda değilim.”

Pasha tek kaşını kaldırdı. “Jedidiah hayatında bir mriswith öldürmemiştir, herkes bunu biliyor.”

Pasha'nın seçtiği kırmızı ceketin içinde mütemadiyen rahatsızlık duyan Richard, ona özel hazırlanmış mercimek lapasının tadını çıkarmaya çalışıyordu. Pasha vücut hatlarını örtmekten çok, daha da ortaya çıkaran koyu yeşil renkte baş döndürücü bir elbise giymişti. Richard'a göre göğüsleri gereğinden fazla meydandaydı. Rahibelerin ya da çömezlerin konuğu olarak katılan genç erkekler yemekten çok onu seyretmekle meşguldüler. Pasha'nın hiçbir hareketini kaçırmıyorlardı.

Tasmalı genç erkeklerin çoğu Richard'ın yanına gelip onunla tanıştı, onu daha yakından tanımak istediklerini dile getirdi. Şehri gezdirmeye ve ilginç mekânlarını göstereceklerine söz verdiler. İlginç mekânlar kısmında Pasha'nın yüzü kızardı. Richard onlara muhafızların bira içmek için nereye takıldıklarını bilip bilmediklerini sordu, onlar da ne zaman isterse götüreceklerine söz verdiler.

Her yaşta, her boyda ve kiloda olan rahibeler onu selamlamaya geldi. Dün geceki olay hiç olmamış gibi davranıyorlardı. Richard sebebini Pasha'ya sorunca kız, genç bir erkeğin saraya uyum sağlamakta güçlük çektiğini tüm rahibelerin anladığını belirtti. O tür duygu patlamalarına alışık olduklarını ve gücenmediklerini söyledi. Richard, bu kez kulak assalar iyi olur, diye düşünse de bunu kendine sakladı.

Bazı güler yüzlü rahibeler onunla çalışma fırsatını yakalamayı umduklarını belirtirken, asık suratlı bazıları da en küçük bir tembelliğini dahi affetmeyeceklerine söz veriyordu. Richard gülümseyerek elinden gelenin en iyisini yapacağını belirtti. Güvence verdiği şeyin ne olduğu kafasını kurcalıyordu.

Yemeğin sonuna doğru biri pembe saten elbiseli, diğeri sarı elbiseli çekici iki genç kadın hızla içeri dalıp çeşitli masalara uğrayarak diğer genç kadınlarla fısıldaştı. Sonunda Richard ile Pasha'nın oturduğu köşeye geldiler.

Biri Pasha'ya eğildi. "Duydun mu?" Pasha boş gözlerle baktı. "Jedidiah merdivenden düşmüş." Gözleri dedikodunun heyecanıyla parlıyordu. İçi içine sığmayarak dedikodunun geri kalanını aktarmak üzere iyice sokuldu. "Bacağına kırmış."

Pasha soluğunu tuttu. "Yok artık! Ne zaman? Onunla daha yeni karşılaştık."

Kadın kıkırdayıp başını salladı. "Evet, doğru. Yeni olmuş zaten, birkaç dakika önce. Şimdi şifacıların yanında. Endişelenecek bir şey yok, sabaha düzelir."

"Nasıl olmuş?"

Kadın omuz silkti. "Sakarlık işte. Halıya takılıp yuvarlanmış." Sesini alçalttı. "O kadar kızmış ki halıyı küle çevirmiş."

"Büyücü ateşi!" Pasha kulaklarına inanamayarak fısıldamıştı. "Sarayda mı? Çok ağır bir suç..."

"Yok, yok, büyücü ateşi değil tabii ki sersem kız. Jedidiah bile o kadar küstah değildir. Basit ateş yalnızca. Yalnız sarayın en eski halılarından biriymiş. Rahibeler onun sinir gösterisine kızgın. Ceza olarak kırılan kemiğinin sabaha kadar kaynatılmaması ve ağrısının kesilmemesi emrini verdiler."

Dedikoduları sonunda kulaktan kulağa yayıldı. İki genç kadının gözleri gülümsemeler eşliğinde Richard'a kenetlendi. Pasha onları iki dostu olarak tanıttı, Celia ve Dulcy, ikisi de kendi öğrencileri olan çömezlerdi. Richard kızların güzel kıyafetlerine ve saçlarına iltifatlar yağdırarak kibar davrandı. Gülümsemeleri yayıldı.

Sonunda gittiklerinde Pasha koluna girerek ona teşekkür etti.

"Ne teşekkürü?"

"Rahibelerle ya da genç erkeklerin eğitiminden sorumlu çömezlerle yemeğe katılmama hiç izin verilmemişti. Tıpkı bir rahibe gibi ilk kez bir akşam yemeğine katıldım. Herkese kibar ve anlayışlı davrandım,

yanımda olmandan gurur duydum. Ayrıca bu kıyafetlerle çok yakışıklısın.”

“Bu kıyafeti üstüne daha iyi yakıştıran bir akşam yemeği refakatçisi bulabilirdin.” Richard süslü gömleğinin yakasını açtı. “Hayatımda ne bu kadar fırfırlı ne de bu kadar beyaz bir gömlek giydim. Böyle kıpkırmızı bir ceket de giymemiştim hiç. Bence aptal gibi görünüyorum.”

Pasha’nın yüzüne özgüven dolu bir gülümseme yayıldı. “Celia ve Dulcy’nin seni hiç de öyle görmediğine kalıbımı basarım. Gözlerinin nasıl parladığını fark etmediysen şaşarım. Hani bir tek kucağına oturmadıkları kaldı.”

Richard, eğer kırmızı ceketini Celia ve Duci bu kadar çok sevdiyse onlarda kalabilir, diye düşündü ama bunu kendine sakladı. “Jedidiah gibi önemli bir büyücü niye süslü kıyafetler giymiyor?”

“Sadece acemi büyücüler böyle kıyafetler giyerler, sadece onların şehre inmeye izni vardır. Bir büyücünün gelişiminde rol oynayan bazı mihenk taşlarına sıra geldikçe giyimışleri de değişir. Bir büyücü ilerleme sağladıkça kıyafeti daha da mazbutlaşır. Jedidiah bu yüzden toprak rengi sade bir cübbe giyiyor çünkü eğitiminin sonuna yaklaşmış sayılır.”

“Bu kadar tuhaf bir kuralın amacı ne?”

“Tevazu öğretmek. En güzel kıyafetleri giyip en özgür olanlar ve sınırsız parası bulunanlar, en güçsüzlerdir. Sahip oldukları şeyler nedeniyle onlara hiç kimse saygı duymaz. Amaçlanan şey, genç erkeklere ustalığın içten geldiğini, haricî aldatmalarla edinilmediğini öğretmektir.”

“Öyleyse bu şeyleri giymek seviyemi düşürüyor. Önceki kıyafetim zaten mazbuttu.”

“Mazbut kıyafetler giyecek seviyeye gelmedin. İstersen arada sırada kendi kıyafetlerini giyebilirsin. Ancak sade cübbeler giymene izin verilmmez. Şehir halkı bir büyücünün yeteneklerini ve gücünü kıyafetine bakarak anlıyor. Sade cübbe giyen hiçbir büyücünün şehre inmesine izin verilmez.” Gülümsedi. “Bir gün yeterince ilerleme kaydettiğinde büyücü cübbesi giymene izin verilecek.”

“Cübbe sevmem. Kendi kıyafetlerimden memnunum.”

“Tasman çıkarılıp da saraydan ayrılınca istediğini giyebilirsin. Elbette çoğu büyücü uzmanlık alanlarının simgesi olan cübbelerine saygı duyarak ömürleri boyunca giyiyor.”

Richard konuyu değiştirdi. “Gidip Warren’ı görmek istiyorum. Oraya nasıl inerim tarif etsene.”

“Şimdi mi? Bu gece mi? Richard, uzun bir gündü, daha sana ilk dersini verecektim.”

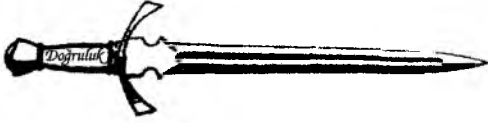
“Aşağıya nasıl inilir tarif ediver. Bu saatte Warren orada mıdır?”

“Başka bir yerde görüldüğünü hiç bilmem. Bence kitapların üzerinde uyuyakalmıştır. Bugün sarayda onunla karşılaşınca şaşırdım. Bunun dedikodusu bile haftalarca konuşulur.”

“Onu unuttuğumu sanmasını istemiyorum. Aşağıya nasıl inerim söyleyiver.”

“Şey,” diye içini çekti kız. “Gitmekte ısrarlıysan beraber gideriz. Kâhinler Sarayı’nda nereye gidersen sana eşlik etmekle yükümlüyüm. Şimdilik tabii.”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Kâhinler Sarayı'nın göbeğinden başlayarak mahzenlere inmeye koyuldular. Üst kat merdivenleri zarifti. Aşağıya indikçe taştan yapılmış, ön kenarları yıpranıp kayganlaşmış, sırf amaca hizmet eden merdivenlere dönüştü. Richard'ın üst katlarda gördüğü hizmetçi kızlar ortalıkta yoktu.

Lambrili duvarların yerini taşlar aldı. Bazı yerlerde dev kirişlerin altından eğilerek geçmek zorunda kaldı. Duvarlara yerleştirilmiş fenerlerden artık eser yoktu, onun yerine geniş aralıklarla dizilmiş meşaleler yolu aydınlatıyordu. Sarayın gürültüsü geride kalmış, ortalığı derin bir sessizlik kaplamıştı. Bazı koridorlar su sızıntılarıyla ıslanmıştı.

"Bu mahzenlerde ne var?" diye sordu Richard.

"Kehanet defterleri. Ayrıca tarih kitapları ve saray tutanakları da burada saklanır."

"Neden bu kadar aşağıda?"

"Koruma amaçlı. Kehanetler eğitimsiz zihinler için tehlikelidir. Tüm çömezler kehanet defterlerini inceleyebilir ancak sadece bazı rahibelerin hepsini okumaya ve üzerlerinde çalışmaya izni vardır. Yetenekleri sayesinde kehanetlere meyilli olduklarını belli eden genç büyücüler de o rahibeler tarafından yetiştirilirler. Mahzenlerde çalışıp inceleme yapan birkaç genç vardır, Jedidiah büyüünün farklı biçimlerine

ne kadar meraklıysa Warren da mahzenlere o kadar meraklıdır. Her büyücünün bir uzmanlık alanı vardır. Senin doğuştan gelen yeteneğinin ne olduğunu bulmak için üzerinde çalışacağız. Bunu öğrenmedikçe eğitiminde ilerleme kaydetmemiz çok zor olacaktır.”

“Rahibe Verna bununla ilgili bir şeyler çılatmıştı. Peki sence neye yeteneğim var?”

“Genellikle çocukların kişiliklerine bakarak anlayabiliriz. Bazısı el işlerine yatkındır ve büyülü nesneler yapmakla uğraşır. Bazıları hasta ya da yaralı olanlara yardım etmeyi sever ve şifacı olurlar. Buna benzer şeyler. Genelde anlarız.”

“Peki ya ben?”

Kız ona kısaca göz attı. “Hiçbirimiz senin gibisini görmedik. Henüz hiçbir fikrimiz yok.” Pasha’nın yüzü aydınlandı. “Ama bulacağız.”

Richard’ın boyu genişliğinde, tepesi kavisli, devasa bir taş kapı, loş ışıktaki açık duruyordu. Kapının ardındaki odalar, sarayın üzerine inşa edildiği temel kayasına oyularak oluşturulmuştu. Fenerler mekânı çok az aydınlatıyordu. Üzerlerine kitaplar ve kâğıtlar saçılmış birkaç eski masa ve duvarın iki yanında boydan boya uzanan raflar vardı. Masalarda oturan iki kadın, iyice yaklaştırdıkları mumların ışığında bir şeyler okuyup notlar alıyordu.

İçlerinden biri kafasını kaldırıp Pasha’ya hitaben konuştu. “Burada ne işin var evladım?”

Pasha dizlerini kırarak selamladı. “Warren’ı görmeye gelmiştik Rahibe.”

“Warren’ı mı? Niçin?”

Tam o anda Warren karanlığın içinden çıkıverdi. “Her şey yolunda Rahibe Becky. Gelmelerini ben rica ettim.”

“Eh, bir dahaki sefere önceden haberimiz olsun lütfen.”

“Evet, Rahibe, haber veririm.”

Warren ikisinin arasına geçip kollarına girerek onları raflara götürdü. Pasha’ya dokunduğunu fark edince de kızarak elini hızla çekti.

“Baş döndürücü... görünüyorsun Pasha.”

“Ya? Sağ ol Köstebek.” Kendisi de kıpkırmızı kesildi. Adamın omzuna dokundu. “Kusura bakma Warren... öyle demek istememiştım. Warren diyecektim.”

Adam gülümsedi. “Sorun değil, Pasha. İnsanların beni Köstebek diye andıklarını biliyorum. Yergi niyetine söylediklerini sanıyorlar ama ben iltifat kabul ediyorum. Görüyorsun ya, başkalarının göremediği karanlıkta bir köstebek yolunu rahatlıkla bulabiliyor. En çok yaptığım şey de bu zaten, diğerlerinin hiçbir şey görmediği yerde bir yol bulmak.”

Pasha rahatlayarak içini çekti. “Sevindim Warren. Köstebek, Jedidiah’ın merdivenden düşüp bacağını kırdığını duydu mu?”

“Sahi mi?” Kızın gözlerine baktı. “Yaratıcı, burnunu o kadar havaya dikersen bastığın yeri göremeyeceğini ona öğretmek istemiş olabilir.”

“Yaratıcı’nın verdiği derslere Jedidiah’ın kulak astığını sanmıyorum,” dedi Pasha. “Duyduğuma göre öfkesinden pahalı bir halıyı kül etmiş.”

Warren hâlâ onunla göz gözeydi. “Kızgın olması gereken sensin, Jedidiah değil. Sana acımasızca şeyler söyledi. Hiç kimse seninle kaba konuşmamalı.”

“Genelde bana karşı naziktir, o sırada berbat görüldüğümü kabul ediyorum yine de.”

“Bu kitapların bazıları insanlara berbat görünür ama önemli olan içindekilerdir, kapaklarındaki toz değil.”

Pasha kızarıp bozardı. “Ay, sağ ol Köstebek... Bence de.”

Warren, Richard’a baktı. “Sahiden gelmeni beklemiyordum. Çoğu insan gelirim der ama asla gelmez. Geldiğine çok sevindim. Bu taraftan buyur. Pasha, korkarım sen burada beklemelisin.”

“Ne?” Kız öne eğilince Richard, doğrulmazsa göğüslerinin fırlayacağını sandı. “Ben de geliyorum.”

Warren’ın gözleri irileşti. “Ama onu arka odalardan birine götürmem gerek. Bir çömezsin. Çömezlerin izni yoktur.”

Kız doğrulurken içtenlikle gülümsedi. “Köstebek, bir çömeze izin verilmiyorsa yeni bir öğrenciye nasıl izin veriliyor?”

Warren gözlerini kıstı. “Kehanetlerde onun bahsi geçiyor. Eğer kehanetler onun adını anmayı uygun görmüşse Richard’ın da kehaneti görmemesi için hiçbir sebep yok.”

Warren sarayda her zaman olduğuna kıyasla kendi bölgesinde çok daha emin görünüyordu. Özgüveni tamdı. Pasha onun omzunu okşadı. Kızın eline baktı.

“Warren, sen Köstebek’sin, diğerlerine yol gösteriyorsun. Richard’ın sorumluluğu bende, ona yolu ben gösteriyorum. Daha şimdiden bensiz bir yere gitmesine izin verirsem görevimi ihmal etmiş olurum. Benim için bir istisna yaparsın eminim. Yapmaz mıydın Warren? Richard’a yardım edip kehaneti anlamasını sağlayacak ve Yaratıcı’ya nasıl hizmet edileceğini göstermiş olacaksın. Önemli olan da bu değil mi?”

Warren nihayet gözlerini kızıdan ayırıp beklemlerini söyledi. İki rahibenin yanına gidip onlarla fısıldaştı. Sonunda gülümseyerek geri döndü.

“Rahibe Becky izin verdiğini söyledi. Ona Ulu D’Hara dilinden biraz anladığını söyledim. Sorarsa anladığını söyle.”

“Ne dili? Warren, bir rahibeye yalan söylememi istiyorsun!”

“Eminim sormaz.” Warren yüzünü başka yere çevirdi. “Senin yerine yalan söyledim, Pasha, o yüzden mecbur değilsin.”

Kız ona doğru sokuldu. “Warren, bu tür konularda yalan söylediğin anlaşılırsa ne yaparlar biliyorsun.”

Adam ona tekinsiz bir gülümsemeyle baktı. “Biliyorum.”

“Ne yaparlar?” diye sordu Richard aniden şüphelenerek.

Warren elini sabırsızca salladı. “Boş ver. Peşimden gelin.”

Karanlığın içinde hızla uzaklaşan adama yetişmek için acele etmek zorunda kaldılar. Bitişik yerleştirilmiş rafların yanından geçerek sonunda bir kaya duvarına geldiler. Warren elini metal bir levhanın üzerine koydu, duvar yana kaydı ve önlerinde başka bir oda açıldı. Küçük odanın içinde bir masa ile yaklaşık bir düzine raf vardı. Dört tane lamba sayesinde içerisi nispeten aydınlıktı.

İçeriye girince Warren başka bir levhaya daha dokundu, duvardaki bölme kayarak kapandı ve onları taş odanın sessizliğine hapsedti.

Pasha'ya bir sandalye çekti, Richard'ı da onun sağına oturttu. Sonunda raftan deri ciltli bir defter çıkarıp itinayla Richard'ın önüne koydu.

“Lütfen dokunma,” dedi Warren. “Çok eski ve narindir. Son zamanlarda gereğinden fazla kullanıldı. Sayfaları ben çevireyim.”

“Kim kullandı?” diye sordu Richard.

“Başrahibe.” Warren'ın dudakları bir gülümsemeyle çarpıldı. “Ne zaman aşağı inse, iri kıyım iki muhafızı önden gelip herkesi dışarı çıkarır. Mahzenleri boşaltırlar ki Başrahibe kendi başına kalabilsin, insanlar onun neyi okuduğunu anlamasın.”

“İri kıyım muhafızları mı?” diye sordu Pasha. “Yazıhanesinin önünde bekleyen iki rahibeyi mi kastediyorsun?”

“Evet,” dedi Warren. “Rahibe Ulicia ve Rahibe Finella.”

“Onları gördük bugün,” dedi Richard. “Bana o kadar da iri kıyım görünmediler.”

Warren sesini alçaltarak ciddileşti. “Onlara çatacak olursan yarıldığını anlarsın. İri kıyım az bile kalır.”

Richard, Warren'ın yüz ifadesi karşısında duraksadı. “Mekânı boşaltıyorlarsa onun bu defteri okuduğunu nereden biliyorsun?”

“Biliyorum.” Masadaki deftere döndü. “Biliyorum. Son zamanlarda okumalarının çoğunu bu odada gerçekleştiriyor. Bu defterlerle yaşıyorum. Birisi dokundu mu anlarım. Tozdaki şu silinmiş yeri görüyor musun? Ben yapmadım. Başrahibe'nin marifeti.”

Warren kapağı itinayla açtı ve iki elinin yardımıyla sarı sayfaları çevirdi. Richard kelimelerin hiçbirini, hatta harfleri bile tanıyamadı. Warren'ın çevirdiği sayfaların birinde Richard, tanıdık bir şey gördüğünü sandı: Bir çizim. Çok eski bir anısını çağrıştırdı. Warren birkaç sayfa daha çevirdikten sonra nihayet durdu. Richard'ın omzunun üzerinden eğilerek işaret etti.

“Senden bahseden kehanet bu.” Warren masanın sağına geçti. “Özgün metin budur, kâhinin kendi el yazısıyla yazılmıştır. Çok az kişi görmüştür. Ulu D'Hara dilinden anlar mısın?”

“Hayır. Gözümde karalamadan farksız.” Richard gözlerini anlamsız yazının üzerinde gezdirdi. “Anlamıyla ilgili tartışmalar döndüğünden bahsetmiştin.”

Warren'ın gözlerinde yoğun bir parıltı vardı. "Aynen öyle. Gördüğün gibi, bu çok eski bir kehanettir, muhtemelen saraydan bile eski, belki daha da eski. Bu, kehanetin özgün metnidir. Bu odadaki her şey gibi Ulu D'Hara dilindedir. Çok az kişi Ulu D'Hara dilini anlar."

Richard başını salladı. "Öyleyse insanlar sadece çevirilerini okuyor, haklı olarak da çevirilerin, aslını bire bir yansıtmadığı düşünüyor."

"Anladın," diye fısıldadı Warren. Hareketlerine bir canlılık gelmişti. "Evet, evet, sorunu anladın. Çoğu anlamıyor. Birçokları bir dilde kastedilen şeyin diğer dilde başka anlama geldiğini düşünüyor. Çeviriyi tamamlamak adına, kehanetin anlamına kendi bakış açılarını yansıtan bir yorum katıyorlar, üstelik bunu yaparken öyle bir özet çıkarıyorlar ki kehanetin anlamını yansıtabilir de yansıtmayabilir de."

"Yalnız farklı anlamları olabileceği hesaba katılmıyor," dedi Richard. "Dolayısıyla çeviri yaptıklarında sadece tek bir tasvir sunuyorlar. Kehanetin muğlaklığını tercüme edemezler."

Warren heyecanla öne atıldı. "Evet! Tam üstüne bastın! Anlayamadıkları şey de bu, onun için farklı çeviriler üzerinde tartışıyorlar, sanki doğru ya da yanlış bir yolu varmış gibi. Ancak bu Ulu D'Hara dili..."

Warren'ın sözleri duyulmaz oldu. Richard sayfaya bakıyordu. Oradaki resimler onu içine çekiyordu. Sanki ona bir şeyler mırıldaıyordu. Böyle kelimelere hiç rastlamamıştı ama bir şekilde ta içinde bir şeyler uyandırıyordu.

Eli yavaşça uzanıp kelimelerden birine doğru çekildi. Parmağı tam üzerinde durdu.

"Bu kelime," diye fısıldadı, bir çeşit trans halindeymişçesine. Harflerin kıvrımları sanki canlıymış gibi sayfadan kalkarak parmağına dolandı, siyah çizgiler mahrem bir aşinalık duygusuyla sırnaşp parmağını okşadı. Gözlerinin önünde Doğruluk Kılıcı'nın görüntüsü de belirmişti.

Warren bembeyaz yüzünü defterden kaldırdı. "Drauka," diye fısıldadı. "Tartışmanın odağındaki kelime. *Fuer grissa ost drauka* – ölüm getiren."

Pasha öne eğildi. "Bunda tartışacak ne var? Bu kelimeler farklı çevrilebilir mi yani?"

Warren eliyle belli belirsiz bir hareket yaptı. “Şey, hem evet hem hayır. Kelimelerin bire bir çevirisi böyle. Tartışma konusu olan şey anlamı.”

Richard elini geri çekti. Kılıcın görüntüsünü kafasından uzaklaştırdı. “Ölüm. Farklı anlamları vardır.”

Warren öne eğilirken tam anlamıyla masaya yattı. “Evet! Anladın!”
“Ölümün anlamı gün gibi aşikârdır,” dedi Pasha.

Warren doğrulup ellerini birbirine sürttü. “Hayır Pasha. Ulu D’Hara dilinde değil. Rahibelerin taşıdığı silahın, dacrâ’nın adı bu kelimeden geliyor. *Drauka* ölüm demektir ya da ölü, mesela ‘Richard’ın öldürdüğü mriswith zaten ölüydü’ cümlesindeki ölüyle eş anlamlıdır. *Drauka*. Ölü. Ama başka bir anlamı daha vardır. *Drauka* aynı zamanda ölülerin ruhlarını ifade eden bir kelimedir.”

Pasha kaşlarını çatarak öne eğildi. “Bu bağlamda *drauka*’nın ‘ruh çağıran’ anlamına gelebileceğini mi söylüyorsun?”

“Hayır,” dedi Richard. Kelimenin ikinci anlamını fısıldadı. “Tin. Tin çağıran.”

“Evet,” dedi Warren sakın bir sesle. “İkinci çevirisi o şekilde.”

“*Drauka*’nın bu cümlede kaç tane değişik anlamı var?” diye sordu Pasha.

“Üç,” diye düşündü Richard.

“Üç,” dedi Warren.

Richard üçüncüsünü biliyordu. “Yeraltı dünyası,” diye fısıldadı, gözlerini sayfadaki *drauka* kelimesinden ayırmadan. “Ölülerin mekânı. *Drauka*’nın üçüncü anlamı budur.”

Hortlak gibi bembeyaz kesilen Warren ona doğru eğildi. “Hani D’Hara dilinden anlamıyordun?” Richard başını yavaşça iki yana salladı, gözleri sayfaya kenetliydi. Warren diliyle dudaklarını nemlendirdi. “Lütfen D’Hara soyundan gelmediğini söyle.”

“Babam Darken Rahl’dı,” dedi Richard usulca. “Kendisi D’Hara’ya hükmeden büyücüydü, ondan önce de büyükbabam Panis hükmetmişti.”

“Yüce Yaratıcı,” diye fısıldadı Warren.

Pasha ikisine doğru eğilirken elini Richard’ın koluna koydu. “Yeraltı dünyası mı? Yeraltı anlamına nasıl gelebilir?”

“Çünkü,” dedi Warren, “yeraltı dünyası ölümler âlemidir.”

Kızın kaşları iyice çatıldı. “Ama ‘yeraltı dünyasını çağıran’ anlamına nasıl gelebilir? Yeraltı dünyasını nasıl çağırabilirsin ki?”

Richard bomboş bakışlarını önüne dikmişti. “Perdeyi yırtarak.”

Taş odaya bir sessizlik çöktü. Pasha bir surattan diğerine baktı. Sonunda sessizliği bozdu.

“Ama bana öğretildiği kadarıyla kehanetteki yabancı bir kelimenin farklı anlamları olduğundan sadece bağlamını tercüme edebiliyorsun. Kehanetin anlamının nasıl çözüleceğini bulmak o noktadan sonra basit bir mesele olsa gerek.”

Warren tek kaşını kaldırdı. “Tartışma da bundan kopuyor. Sen de gördün, bu kehanette bahsi geçen şeyler, *drauka* kelimesinin üç muhtemel anlamını ima ediyor. Hangi anlamın kastedildiğine bağlı olarak kehanetin anlamını da değiştiriyor. Bu yüzden mutlak surette tercüme edilemiyor. Kendi kuyruğunu kovalayan köpek misali. Uğraştıkça kendi etrafında dönüp duruyorsun. *Drauka*’nın kasti anlamını öğrenmeye bu yüzden can atıyorum. Bunu öğrenebilirsem kehanetin geri kalanını da ilk kez tam olarak çözebileceğim. Üç bin yıldan bu yana onu anlayan ilk kişi olacağım.”

Richard sandalyesini iterek masadan uzaklaştı. “Şey, dediğim gibi, bulmacalarla aram pek iyi değil.” Zoraki gülümsedi. “Ama üzerinde düşüneneğime söz veriyorum.”

Warren’in yüzü aydınlandı. “Yapar mısın? Bana yardımcı olursan çok sevinirim.”

Richard, Warren’in omzunu sıktı. “Sözüm söz.”

Pasha kalktı. “Eh, Richard’ın dersine geri dönsek iyi olur. Saat ilerliyor.”

“İkiniz de geldiğiniz için sağ olun. Pek ziyaretçim olmuyor.”

Pasha önde, üçü birlikte kapıya doğru gitti.

Kız eşikten geçer geçmez Richard duvardaki metal levhaya vurdu.

Kapı kayarak kapanmaya başladı. Aralık tekrar içeri giremeyeceği kadar daralırken Pasha taşı yumrukladı. Bağırarak kapıyı açmalarını söylüyordu. Taş tamamen kapandı, sesi duyulmaz oldu, Richard ve Warren baş başa kalmıştı.

Warren metal levhaya bakıyordu. “Bunu nasıl yaptın? Henüz acemi büyücüsün. Bir kalkanı Han’ınla etkilemeyi başarmana daha çok zaman var.”

Richard sorunun yanıtını bilmiyordu, o yüzden duymazlıktan geldi. “Rahibeler yalanını yakalarlarsa ne yapacaklarını bildiğini söylerken ne demek istedin, söyle bakalım.”

Warren’ın eli tasmaına gitti. “Şey, canımı yakarlar.”

“Yani tasmanın büyüsünü acı çektirmek için kullanıyorlar mı?”

Warren başıyla doğrularken yumruk yaptığı eliyle cübbesinin kenarını boğum yapmıştı.

“Sık yaparlar mı? Tasmayla acı çektirmek işini?”

Warren boğum yaptığı yeri burdu. “Yok, sık değil. Ancak bir büyücü olmak için acı sınavını geçmen gerekiyor. Zaman zaman gelip Rada’Han’la acı çektiriyorlar, acı sınavını geçmeyi yeterince öğrenmiş misin diye.”

“Ya sınavı nasıl geçiyorsun?”

“Şey, tahminimce durmaları için yalvarmayıp acıya katlanabildiğinde geçiyorsun. Sınavı geçmem için ne yapmam gerektiğini bana asla söylemiyorlar.” Yüzü küle dönmüştü. “Durmaları için yalvarmamayı bir türlü başaramıyorum. Çektirdikleri acıya katlanmayı öğrendikçe daha da çok acı çektiriyorlar.”

“Ben de öyle tahmin etmiştim. Anlattığın için teşekkürler.” Richard sakalını sıvazladı. “Warren, yardımın gerek.”

Warren cübbesinin kol yenleriyle nemli gözlerini sildi. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Benimle ilgili kehanetlerden bahsettin. Hakkımda bulabildiğin her şeyi incelemeni istiyorum. Azap Kuleleri ve Kaybolanlar Vadisi hakkında da. Keza perde hakkında mümkün olan her şeyi bilmem gerek.” Richard masadaki defteri gösterdi. “Kehanetin bulunduğu sayfanın birkaç sayfa gerisinde bir çizim vardı. Gözyaşı biçimli bir şekil. Ne olduğunu biliyor musun?”

Warren deftere dönüp sayfaları geri çevirdi. “Bu mu?”

“Evet. O.” Kaybolanlar Vadisi’ndeki sanrıda Chase’le Rachel’a rastlayınca o şekli kızın boynunda gördüğünü anımsıyordu. Richard’ın

zihninde Zedd'in görüntüsü belirdi. Kalbi daha da hızlı atmaya başladı. "Gördüğüm bir şeye benziyor. Nedir o?"

Warren ona şaşkın baktı. "Gözyaşı Taşı. Nasıl gördün yani?"

"Gözyaşı Taşı nedir?"

"Şey, emin değilim. Araştırmam lazım ama *drauka* yeraltı dünyasıyla bağlantılı yorumlanabiliyorsa, o da sanırım perdeyle alakalı bir şey. Gördüm derken ne demek istedin?"

Richard soruyu ikinci kez duymazlıktan geldi. "Warren, Gözyaşı Taşı hakkında da bir zamanlar Kaybolanlar Vadisi'nde yaşamış insanlar hakkında da bilgilenmem lazım. Baka Ban Mana. İsimleri 'efendisizler' anlamına geliyor. *Caharin* diye andıkları kişiyi de araştır."

Warren ona bön bön baktı. "Dünya kadar iş demek bu."

"Bana yardım edecek misin Warren?"

Warren bakışlarını yere eğerek cübbesiyle oynadı. "Bir şartla. Saraydan hiç çıkmıyorum. Kehanetlerle çalışmayı sevmediğimden değil, anlarsın ama insanlar başka hiçbir şeyle ilgilenmediğimi sanıyorlar. Sarayın civarındaki kırsal, ormanı, bayırları görmek isterdim."

Parmaklarını kenetledi. "Büyük mekânlardan korkuyorum. Gök yüzü çok büyük. Buradan çıkmamamın bir sebebi de bu çünkü kendimi güvende hissediyorum. Ne var ki bir köstebek gibi yaşamaktan usandım. Dışarıya çıkıp gezmek isterdim. Sen bana, şey, kırsal gezdirir misin? Dışarılarda dolaşmaya alışkın birine benziyorsun. Bana eşlik edersen kendimi güvende hissederim herhalde."

Richard içtenlikle gülümsedi. "Tam adamını buldun Warren. Tüm bunlardan önce bir orman rehberi idim. Saray civarındaki kırsal alanı henüz tamamen tanıyamadım ama niyetim o yönde. Sana zevkle rehberlik ederim. Eski günlerdeki gibi."

Warren'ın yüzüne keyif geldi. "Teşekkür ederim Richard. Açık havada dolaşmayı dört gözle bekliyorum. Hayatıma biraz macera lazım. İstedğin şeyleri incelemeye hemen başlayacağım ancak rahibelerin verdiği işler de var, onun için vakit buldukça araştırabilirim. Dürüst olmam gerekirse çok zaman alacak. Burada binlerce cilt var. Bir çıkış noktasına ulaşmak aylar sürebilir."

“Warren, şimdiye dek incelediğin en önemli şey bu olabilir. Başrahibe’nin okuduğu her şeyi okumaya başlayarak zaman kazanabilirsin.”

Warren’ın dudakları hınzır bir gülümsemeyle gerildi. “Bir de bulmacalarla aram iyi değil diyorsun. Benim de aklıma aynısı gelmişti.” Gülümsemesinin yerini çatık kaşlı bir endişe ifadesi aldı. “Bu şeyleri neden öğrenmek istiyorsun?”

Richard adamın mavi gözlerin uzun uzun baktı. “*Fuer grissa ost drauka* benim. Warren, anlamını biliyorum.”

Warren, Richard’ın kırmızı ceketinin koluna yapıştı. “Biliyor musun? Hangisi doğru tercüme biliyor musun?” Parmakları titriyordu. “Bana söyler misin?”

“Şimdilik hiç kimseye söylemeyeceğine yemin edersen.” Warren hevesle başını salladı. “Gerçek çevirinin hangisi olduğunu hiç kimse kestiremiyor çünkü sadece birini doğrulamaya çalışırken tamamını geçersiz kılıyorlar.” Warren kaşlarını çattı. Richard ona doğru eğildi. “Hepsi de doğru, Warren.”

“Ne?” diye fısıldadı. “Nasıl olabilir?”

“Bu kılıçla insanları öldürdüm. Bir anlamda ölüm getirenim. *Drauka*’nın ilk anlamı bu.

“Mriswithi yenmek gibi bazı imkânsız görünen aksilikleri aşmak için kılıcın büyüsünü kullanarak eski sahiplerinin tinlerini çağırdım. Ölüleri uyandırdım, geçmişi bugüne taşıdım. Dolayısıyla tin çağırırım. Bu da *drauka*’nın ikinci anlamı.

“Üçüncü anlamı olan ‘yeraltı dünyasını uyandıran’a gelince. Bir şekilde perdeyi yırtabileceğime inanmak için gerekçem var. Bu da *drauka*’nın üçüncü anlamı.”

Warren’ın soluğu kesildi.

“Senden istediğim bilgilere ulaşman çok önemli. Fazla vaktim olduğunu sanmıyorum.”

Warren başını salladı. “Denerim. Ama galiba bana fazla bel bağlıyorsun.”

Richard tek kaşını kaldırdı. “Jedidiah’ın bacağına kırabilen bir adama güvenim tamdır.”

“Jedidiah’a ben bir şey yapmadım. Jedidiah güçlü bir büyücüdür. Onun güçleriyle aşık atmaya asla cüret edemem.”

“Haydi oradan Warren. Cübbenin omuz kısmında yanan halının külleri var.”

Warren deli gibi omuzlarını silkelemeye başladı. “Kül falan yok. Kül görmüyorum ben.”

Richard, Warren’ın onunla göz göze gelmesini bekledi. “Öyleyse neden cübbeni silkeliyorsun?”

“Şey, ben... sadece... yani...”

Richard güvence verircesine Warren’ın sırtına dokundu. “Her şey yolunda Warren. Adaletle inanırım. Bence Jedidiah layığını buldu. Kimseye söylemem. Sen de bundan hiç kimseye bahsetme.”

“Seni uyarmalıyım Richard, dün tüm rahibelere ölüm getiren olduğunu söyleyerek çok tehlikeli bir şey yaptın. Ateşli tartışmalar koparılan, iyi bilinen bir kehanettir. Senin cinayet işleyen biri olduğuna hükmeden rahibeler çıkacaktır. Seni bastırmaya çalışacaklar. Bir kısmı ölümleri uyandırdığına, tinleri çağırdığına hükmedecek. Üzerinde inceleme yapmak isteyecekler.” Biraz sokuldu. “Perdeyi yırtacağına ve İsimsiz Varlık’ın hepimizi yutmasına sebep olacağına hükmedenler de çıkacaktır. Onlar ise seni öldürmeye çalışabilirler.”

“Farkındayım Warren.”

“Öyleyse kehanette bahsi geçen kişi olduğunu onlara niye ilan ettin?”

“Çünkü ben *fuer grissa ost drauka*’yım. Zamanı gelince bu tasmadan kurtulmak uğruna hepsini öldürebilecek durumdayım. Önce uyarmak ve onlara yaşama şansı tanımak zorundaydım.”

Warren alt dudağına dokundu. “Yalnız Pasha’yı incitmeyesin. Pasha olmaz.”

“Niyetim kimseyi incitmek değil, Warren. Belki de bana sağlayacağın bilgi sayesinde hiç kimsenin canını yakmama gerek kalmayacak. *Fuer grissa ost drauka* olmaktan nefret etsem de ben buyum.”

Warren’ın gözleri doldu. “Ne olur, Pasha’nın canını yakma.”

“Warren, onu severim. Bence dediğin gibi temiz yürekli, sevecen bir kişiliği var. Sadece hayatımı kurtarmak ya da masum insanların

canını korumak için öldürürüm. Pasha'nın elime sebep vereceğini sanmıyorum fakat şunu anlamalısın, haklıysam ve perde yırtıksa çok daha fazla insanın hayatı tehlikede demektir. Benimki, seninki, hatta Pasha'ninki."

Warren başını salladı. "Kehanetleri okudum. Anlıyorum. İstedğin şeyleri araştıracağım."

Richard içten bir gülümsemeyle ona güven vermeye çalıştı. "Her şey yoluna girecek Warren. Ben Doğruluk İzcisi'yim, elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Hiç kimseyi incitmek istemiyorum."

"Doğruluk İzcisi mi? Doğruluk İzcisi nedir?"

Richard metal levhaya vurdu. "Sonra anlatırım."

Warren kapı kayarak açılırken levhaya baktı. "Bunu nasıl bece-riyorsun?"

Pasha kızgınlığını belli etmemeye çalışan bir ifadeye bürünmüş, sakince bekliyordu.

"Neler dönüyor?"

Richard eşikten geçti. "Erkek erkeğe konuştuk."

Pasha onu kolundan yakalayarak durdurdu. "Ne demek erkek erkeğe?"

Richard kızın iç ısıtan kahverengi gözlerine baktı. "Warren'ın kolunu bükerek ona zorla acı sınavının ne olduğunu anlattırdım. Sen bahsetmeye yanaşmadın, ben de ona sormak zorunda kaldım. Yoksa bana söylemeyip hazırlıksız yakalamayı mı tasarlıyordun?"

Pasha çıplak kollarını ısıtmaya çalışırcasına ovuşturdu. "Benim isim değil Richard. Ben sadece çömezim. Onu rahibeler yapıyor olmalı."

"Bundan niçin bahsetmedin?"

Kızın gözleri doldu. "İnsanları acı çekerken görmekten hoşlanmıyorum. Uzun bir süre başına gelmeyecek bir şey için gözünü şimdiden korkutmak istemedim. Bazen bekleyiş gerçek deneyimden daha kötü olabilir. Korkuyla beklemeni istemedim."

"Ha." Richard derin bir nefes verdi. "Eh, makul bir gerekçe sayılır. Hakkında yanlış düşündüğüm için özür dilerim Pasha."

Kız zorla da olsa gülümsedi. "Gidip derslerine başlayalım mı?"

Tekrar zemin kata çıkıp koridorlardan ve birkaç binadan geçerek odasının bulunduğu Gillaume Salonu'na nihayet vardılar. Geniş mermer basamakları tırmanırken Pasha'nın elbisesi hışırdıyordu. Duvarlar ve sütunlar da uyumlu renkte, alacalı mermerden yapılmıştı.

Zarif odalarıyla güzel bir yerdi burası ancak D'Hara'daki Halk Sarayı kadar etkileyici değildi. Önceden o görkemli binayı görmemiş olsaydı, Richard'ın buranın zenginliği karşısında başı dönerdi. Şimdi her şeyi bir kenara bırakmış, sadece binanın yerleşim düzenini aklının bir köşesine kaydetmekle meşguldü. Üst katta halı kaplı geniş bir koridordan daha geçerlerken Rada'Han takan başka genç adamlar gördü. Sonunda odasına vardılar.

Kız kapının kulpuna uzanırken Richard bileğine yapıştı. Kız şaşkınlıkla ona baktı.

“İçeride biri var,” dedi Richard.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Seni kollamak benim işim,” dedi Pasha.

Han’ı kullanarak bileğini Richard’ın pençesinden kurtardı ve onu görünmez bir elle kenara fırlattığı gibi kapıdan içeri daldı. Richard düştüğü yerden ayağa fırladı, kılıcını çekip kızın peşinden gitti. Cılız şömine ateşinin yaydığı ışık haricinde oda karanlıktı. Yarı karanlıkta ikisi de tökezleyerek durdu.

Ateşin yanındaki sandalyeden bir ses geldi. “Bir mriswith mi bekliyordun Richard?”

“Rahibe Verna!” Richard kılıcını kınına yerleştirdi. “Burada ne işiniz var?”

Kadın ayağa kalktı ve elini bir lambaya doğru sallayarak yakı-verdi. “Haberin var mı bilmem.” Yüz ifadesi seçilmiyordu. “Tekrar bir Işık Rahibesi’yim.”

“Sahi mi?” dedi Richard. “Harika bir haber.”

Rahibe Verna rahat bir ifadeyle ellerini kenetledi. “Tekrar bir rahibe olmamın ardından gelip seninle biraz özel olarak konuşmak istedim.” Pasha’ya baktı. “Richard’la aramızda hallolmamış bir mesele var da.”

Pasha, Richard’a baktı. “Şey, galiba bu kıyafet ders vermek için çok rahat değil. Gidip değişeyim ben.” Dizlerini bükerek Rahibe Verna’yı selamladı. “İyi geceler Rahibe. Sizin adınıza çok sevindim, rahibe

olmak hakkınız. Richard, bu gece tam bir beyefendi gibi davrandığınız için teşekkür ederim. Üstümü değişip döneceğim.”

Richard kapıyı Pasha'nın arkasından kapadıktan sonra yüzünü Verna'ya dönmedi.

“Beyefendi,” dedi Rahibe Verna. “Bunu duyduğuma sevindim Richard. Rahibeliğe geri dönmemi sağladığınız için de teşekkür ederim. Rahibe Maren neler olduğunu anlattı.”

Richard yüzünü ona dönerken güldü. “Üzüm üzüme baka baka karararmış Rahibe. Yine de yalan söylemek konusunda çok çalışmanız lazım, hâlâ yeterince ikna edici değilsiniz.”

Kadın gülmemek için kendisini zor tutuyordu. “Rahibe Maren dua edip Yaratıcı'ya akıl danıştığını ve deneyimimi göz önünde tutarak rahibe olmamın daha faydalı olacağına kanaat getirdiğini söyledi.” Tek kaşını kaldırdı. “Zavallı Rahibe Maren, anlaşılan sen buraya geldiğinden beri yalan söylemek bulaşıcı hale gelmiş.”

Richard omuz silkti. “Rahibe Maren doğrusunu yapmış. Bence Yaratıcı'nız sonuçtan memnundur.”

“Bir mriswith öldürdüğünü duydum. Haberler sarayda rüzgâr gibi yayılıyor.”

Richard şömineye yaklaştı. Koyu granit çerçevesine yaslanıp gözlerini ateşe dikti. “Eh, seçeneğim yoktu.”

Rahibe Verna onun saçını şefkatle okşadı. “Her şey yolunda mı Richard? Nasılsın?”

“İyiyim.” Richard kılıç kayışını başından aşırarak çıkardı ve kenara koydu, kılıcı da yanına. Kırmızı ceketini sandalyeye fırlattı. “Bu salak kıyafetleri giymesem daha iyi olurdu. Galiba huzur bozmamak için ödediğim küçük bir bedel bu. Şimdilik. Benimle konuşmak istediğiniz nedir Rahibe?”

“Rahibeliğe geri döndürülmemi sağlamak için ne yaptığınızı bilmiyorum ama teşekkür ederim Richard. Bu ikimizin arkadaş olacağı anlamına mı geliyor?”

“Sadece bu tasmayı boynumdan çıkarırsanız.” Kadın bakışlarını kaçırdı. “Gün gelecek Rahibe, bir seçim yapmak zorunda kalacaksınız. Umarım zamanı gelince benim tarafımı tutarsınız. Bunca badireyi

beraber atlatmamızdan sonra sizi öldürmek zorunda kalmaktan hiç hoşlanmam ama neye meyilli olduğum malumunuz. Yanıtımın ne olacağını biliyordunuz, buraya mutlaka başka bir şey için gelmişsinizdir.”

“Ne yaptığından emin olmadıkça Han’ı kullanmanın nelere yol açabileceğini sana anlatmıştım, hatırlarsan.”

“Evet ama Han’ı kullandığımı sanmıyorum.”

Kadın tek kaşını kaldırdı. “Richard, bir mriswith öldürdün. Bildiğim kadarıyla son üç bin yıldır yapılmamış bir şeydi bu. Bunu başarmak için Han’ını kullandın.”

“Hayır Rahibe, onu öldürmek için kılıcın büyüsünden faydalandım.”

“Richard, seni gözlemledim, kılıcı da seni de az çok tanıyorum. Bugüne dek bir mriswithi hiç kimsenin öldürememesinin tek sebebi, onun geldiğini göremeyişleridir. Rahibelerin ve büyücülerin Han’ı bile onun yaklaştığını hissedemez. Mriswithi kılıcın öldürmüş olabilir ancak onun geldiğini hissetmeni sağlayan Han’dı. Yeteneğini kullanıyorsun fakat denetimsizce.”

Richard yorgundu. Tartışacak hali yoktu, o yüzden tartışmadı. Peluş bir koltuğa çöktü. Zihninde mriswithin belirdiğini, gelişini gördüğünü anımsıyordu. “Ne yaptığının farkında değilim Rahibe. Mriswith ortaya çıktı, ben de kendimi savundum.”

Rahibe karşı koltuğa oturdu. “Olaya bir de şu açıdan bak Richard, bölgedeki herhangi bir canlıdan daha ölümcül bir hayvanı öldürdün, oysa gücü seninkiyle kıyaslandığında şahinin yanında bir serçe gibi kalan ve kocaman kahverengi gözleri olan küçük bir kız, sırf Han’ı kullanarak koridorda seni kenara fırlattı. Umarım çok çalışıp Han’ı denetlemeyi öğrenirsin. Onu denetim altına alman gerekiyor.”

Kadın ona dikkatle bakıyordu. “Tehlikeli olduğunu bile Hagen Ormanı’na neden gittin? Gerçek sebebini söyle. Bahane uydurma, arkasında yatan en temel nedeni söyle. Lütfen bana gerçeği söyle Richard.”

Richard gerinerek tavana baktı. Sonunda başını salladı. “Sanki bir şey beni çekti. Bir ihtiyaçtı. Bir açlık. Duvara yumruk atma ihtiyacı gibi, kaçarı yoktu.”

Richard onun bir nasihate girişeceğini sandı ama kadın bunu yapmadı. Ses tonu anlayışlıydı.

“Richard, birkaç arkadaşım ile konuştum. Hiçbirimiz sarayın büyü, özellikle de Hagen Ormanı hakkında her şeyi bilmiyoruz, buna karşın Hagen Ormanı’nın bazı büyücüler için özel bir yer olduğunu düşünmemiz için gerekçemiz var.”

Richard kadının sakın yüz ifadesini, kırıksıklıkları ve gözlerindeki içtenliği tarttı. “Yani duvara yumruk atma ihtiyacı duyuyorsam atayım mı, bunu mu demek istiyorsunuz Rahibe?”

Kadın kaşlarını hafifçe kaldırdı. “Yaratıcı bize yiyelim diye açlık duygusu vermiştir çünkü beslenmek elzemdir.”

“Bendeki açlığın amacı ne olabilir?”

Kadın kafasını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Başrahibe geçen zaman zarfında ikinci kez benimle görüşmeyi reddetti. Yine de birtakım yanıtlara ulaşmaya niyetliyim. O vakte kadar lütfen güneş batarken Hagen Ormanı’nda bulunma.”

“Bana bunu mu söylemeye geldiniz Rahibe?”

Rahibe bakışlarını kaçırıp duraksadı ve alnını iki parmağıyla ovuşturdu. Tereddütlü gibiydi. Richard onu hiç böyle görmemişti. “Richard, anlamadığım şeyler oluyor, hem de seninle ilgili şeyler, olayların gidişatı her zamankinden farklı.” Richard’ın merakla baktığını fark etti. “Henüz ne olduğunu açıklayamam.”

Rahibe gırtlığını temizledi. “Richard, rahibelerin hepsine güvenme.”

Richard tek kaşını kaldırdı. “Rahibe, hiçbirinize güvenmiyorum.”

Bunun üzerine kadının yüzünde anlık bir tebessüm belirdi. “Şimdilik en iyisi de bu. Bunu söylemek istemiştım. Yanıtları bulacağım ancak şimdilik, şey, güvende kalman için gerekeni yapacağından eminim diyelim.”

Rahibe Verna ayrıldıktan sonra, Richard onun dedikleriyle Warren’in anlattıklarını düşündü. En çok da Gözyaşı Taşı’nı düşündü.

Kaybolanlar Vadisi’ndeki büyü’nün daha önce hiç görmediği bir şeyin sanrısını yaratması ve o nesneyi Rachel’in boynuna yerleştirmesi kafasını kurcalıyordu. Diğer sanrılar görünüşte özlemleri ve korkularıyla alakalıydı. Belki dostu Chase’i özlemesi Rachel’in sanrısını da görmesine yol açmıştı; kız, Chase’in yanından ayrılmazdı. Peki kızın

boynunda hiç görmediği, sonra da defterdeki bir çizimle benzeştiği ortaya çıkan bir şeyin sanrısı ne oluyordu?

Belki de aynı şey değillerdi. Kendi kendine mümkün olmaya-
cağını söylüyor ama içindeki tekinsiz bir his tam tersini söylüyordu.

Chase ve Rachel'ı her ne kadar özlemişse de dikkatini çeken şey Rachel'ın boynundaki taş olmuştı. Sanki Rachel o taşı Zedd'in isteği üzerine Richard'a getirmiş, Zedd de ısrarla Richard'dan taşı almasını istiyordu.

Pasha'nın kapıyı çalması, daldığı düşüncelerden sıyrılmasını sağ-
ladı. Kahverengiye çalan, boynuna kadar iliklenmiş küçük, pembe bez
düğmeleri olan sade bir elbise giymişti. Tenini yeşil giysisi gibi ortaya
sermese de öyle bir dikimi vardı ki kızın vücut hatlarının neredeyse
tüm ayrıntıları belliydi. Aslında vücudunun her yerini örtmesi, örtü-
len şeylerin daha da dikkat çekmesine yol açıyordu. Rengi her nasılsa
kumral saçının yumuşaklığını öne çıkarıyordu.

Pasha, şöminenin önündeki mavi sarı halının üzerine bağdaş
kurarak oturdu. Elbisesinin eteğini dikkatle dizlerine örttü, sonra
da kafasını kaldırıp baktı.

“Buraya gel. Önümde benim gibi otur.”

Richard yere oturup bağdaş kurdu. Kız dizleri birbirlerine değene
dek yaklaşmasını işaret etti. Richard'ın ellerini hafifçe tuttu. İkisi de
ellerini dizlerine dayamıştı.

“Alıştırmam sırasında Rahibe Verna böyle yapmıyordu.”

“Çünkü bu şekilde alıştırma yaparken Rada'Han'ın sarayın etki
çemberinde bulunması gerekiyor. Şimdiye kadar Han'la temas kurmaya
çalışırken tek başınaydın. Bundan böyle genellikle birisi, ben veya bir
rahibe, Han'ı kullanman için sana kılavuzluk edecek.” Gülümsedi.
“Daha hızlı ilerleme sağlayacaksın Richard.”

“Pekâlâ. Ne yapmamı istiyorsun?”

“Han'la temas kurmayı nasıl deneyeceğini anlatmış mıydı? İçin-
deki o noktayı bulmaya nasıl odaklanacağını?” Richard başıyla doğ-
ruladı. “Senden onu yapmanı istiyorum. Sen o noktayı ararken ben
de bünyemdeki Han'ı kullanıp Rada'Han vasıtasıyla sana kılavuzluk
etmeye çalışacağım.”

Richard yerinde biraz kıpırdanarak rahat edeceği bir duruşa geçti. Pasha bir elini geri çekip yüzünü yelpazeledi.

“Ötekinden sonra bu elbiseyi giyince sıcakladım sanki.”

Elbisesinin en üstten beş düğmesini çözdü, sonra da Richard’ın elini tekrar tuttu. Richard ateşe göz atarak kütükleri kolaçan etti, böylece gözlerini tekrar açtığında ne kadar zaman geçtiğini kestirebilecekti. Han’la temas kurmaya çalışırken zamanın nasıl geçtiğini hiç anlamıyordu. Her seferinde yalnızca dakikalar geçmiş gibi gelse de genellikle en az bir saati buluyordu.

Richard gözlerini yumdu. Düz bir arka planın önünde Doğruluk Kılıcı’nın görüntüsünü gözünün önüne getirdi. Sükûnete teslim olup iç huzuruna ulaşırken soluğu yavaşıladı. Derin bir nefes aldı, sonra da dinginlik merkezine gömüldü.

Pasha’yla el ele tutuştuğunun, dizlerinin birbirine değdiğinin ve kızın soluklarının bile kendisinininkiyle uyumlu olduğunun farkındaydı. Onunla el ele tutuşmak iyi hissettiriyordu. Daha önceki gibi soyutlanmış hissetmiyordu. Ona eşlik ederken tasmanın büyüsunü kızın gerçekten kullanıp kullanmadığını bilmiyordu ancak burgaçlar çizerek hiç olmadığı kadar derine indiğini duyumsuyordu.

Uğraşmaksızın, düşünmeden ya da kaygısızca zaman kavramının olmadığı bir yere sürüklendi. Han her neyse, daha önce görmediği ya da hissetmediği bir şey ne gördü ne de hissetti. Her zamankinden daha gevşemiş hissetmesi ve Pasha’nın güven verici varlığı haricinde hiç farkı yoktu. Vücuduna kramplar girmeye başladığının ve şöminenin sıcaklığının belli belirsiz farkındaydı. Kılıcın soğuk çeliği, ısı kaynağının ortasındaki bir buz çekirdeği idi âdeta.

Sonunda gözlerini açtı. Pasha da onunla beraber gözlerini açtı. Richard ateşe baktı. Kütükler birer köz parçasına dönmüştü. İki saat geçtiğine kanaat getirdi.

Pasha’nın boyundan bir damla ter süzüldü. “Ay bu gece ne sıcak.”

Düğmelerini açtı. Bir sürü düğme. Yeşil elbiseden daha fazla yeri görünüyordu artık. Richard gözlerini kaçırarak onun hülyalı bakışlarına odaklandı. Pasha kendinden emin, hafif bir tebessümle bakıyordu.

“Hiçbir şey hissetmedim,” dedi Richard. “Han’ı duyumsamadım. Gerçi ne hissetmem gerektiğini de bilmiyorum ya.”

“Ben de öyle, halbuki hissetmem gerekirdi. Tuhaf.” Şaşkın bir ifadeyle içini çekti. Keyiflendi. “Alıştırma bunun için zaten. Bendeki Han’ı hissettin mi? Faydası oldu mu hiç?”

“Hayır,” diye belirtti. “Hiçbir şey hissetmedim.”

Kız kaşlarını çatarak dudak büktü. “Beni hiç mi hissetmedin?” Richard kafasını iki yana salladı. “Eh, gözlerini yum ve tekrar dene.”

Geç olmuştu, Richard alıştırmayı sürdürmek istemiyordu, yorucuydu. Buna karşın kızın rızasını yerine getirmeye karar verdi. Gözlerini yumdu. Odaklanarak kılıcı geri getirmeye uğraştı.

Ansızın Pasha’nın dudaklarını hissetti. Gözlerini açınca kızın dudaklarına yumulduğunu gördü. Gözlerini yummuş, alm kırıkmıştı. Richard’ın yüzünü elleriyle kavramıştı.

Richard onu omuzlarından tutarak uzaklaştırdı. Kız gözlerini açıp dudaklarını yaladı.

Mahcup bir ifadeyle gülümsedi. “Bunu hissettin mi?”

“Hissettim.”

Kız kolunu Richard’ın boynuna doladı. “Belli ki yetmemiş.”

Richard üzerine abanmaya çalışan kızı eliyle nazikçe itti. Onu utandırmak istemiyordu, o yüzden sesinin nazik çıkmasına özen gösterdi. “Pasha, yapma.”

Kız boşta kalan elini onun karnında gezdirdi. “Geç oldu. Ortalıkta kimsecikler yok. Eğer daha rahat etmeni sağlayacaksa kapıya kalkan da kurarım. Endişelenmen gereksiz.”

“Endişelenmiyorum. Ben sadece... istemiyorum.”

Kız biraz incinmiş göründü. “Sence yeterince güzel değil miyim?”

Richard onu incitmek istemiyordu ama kızdırmak da istemiyordu. Öte yandan cesaretlendirmek de istemiyordu.

“Onunla alakası yok Pasha. Çok çekicisin. Sadece...”

Kız küçük düğmelerden birini daha çözdü. Richard uzanıp elinden tutarak onu durdurdu. Durum tehlikeli bir hale geliyordu. Pasha onun öğretmeniydi. Eğer kızı sinirlendirir ya da aşağılarsa olaylar tehlikeli biçimde karmaşık bir hal alabilirdi. Yapması gereken şeyler vardı ve kızın düşmanlığını kazanarak onların altından kalkamazdı.

Pasha eteğini bacaklarından yukarı sıvadı ve Richard'ın elini tutup kasiğine götürdü. "Böyle daha mı iyi?" diye sordu nefes nefese.

Richard kızın sıkı ve hassas tenini hissedince dondu. Rahibe Verna'nın sözünü anımsadı, yakında Richard'ın başka bir çift güzel bacak bulacağını söylemişti. Bunlar kesinlikle öyleydi, Pasha da hayal gücüne çok az yer bırakıyordu. Elini geri çekti. "Pasha, anlamıyorsun. Bence genç ve güzel bir kadınsın..."

Kız parmaklarını onun sakalında gezdirirken gözleri gözlerine kenetlenmişti. "Bence sen de gördüğüm en yakışıklı erkeksin."

"Hayır, yanılıyorsun..."

"Sakalina bayılıyorum. Sakın kesme. Bir büyücünün sakalı olmalı diye düşünmüşümdür."

Richard'ın aklına Zedd'in Ekleyici Büyü kullanarak bir sakal yaptığını ve ona bir ders verdiğini anımsadı, akabinde büyü kullanarak sakalı yok edemeyeceğini, bunun için Çıkartıcı Büyü gerektiğini, büyücülerin ise Çıkartıcı Büyü bilmediğini açıklayarak sakalını kesmişti. Çıkartıcı Büyü yeraltı dünyasına aitti.

Kızı bileğinden yakalayıp elini yüzünden uzaklaştırdı. Richard'a göre, sakalı esaretinin bir simgesiydi. Anlamı; o bir mahkûmdu. Mahkûmlar tıraş olmazdı, Rahibe Verna'ya aynen böyle söylemişti. Ne var ki şimdi bunu Pasha'ya açıklayacak zamanı yoktu.

Kız onu boynundan öptü. Nedense onu durduramıyordu. Dudakları yumuşacıktı, kulağının dibindeki ısrarlı soluğunu işitebiliyordu. Sanki öpücük tüm vücuduna yayılıyor, ayak uçlarına kadar iniyordu. Rada'Han'ına dokunduğunda kapıldığı hisse benziyordu. Karıncalanma hissi beynini uyuşturdu. Richard içinden inledi. Direnci kızın öpücükleriyle kırılıyordu.

Denna tarafından tasmayla zapt edildiğinde başka seçeneği kalmamıştı –Denna bir şey isterse onu ölüm bile kurtaramazdı– ama yine de yaptığından hâlâ utanıyordu.

Tekrar tasmalıydı ve Pasha üzerinde bir tür büyü uyguluyordu ancak Richard bu kez durum üzerinde seçme şansının bulunduğu farkındaydı. Kendini zorlayarak başını geriye çekti ve kızın dudaklarından uzaklaştı. Onu nazikçe itti.

“Pasha, lütfen...”

Kız biraz doğruldu. “Şu sevdiğin kızın adı neydi?”

Richard ona Kahlan’ın adını söylemek istemiyordu. Onun hayatıydı. Mahremdi. Bu insanlarsa onu esir alan kişilerdi, dostları değil. “Önemli değil. Mesele o değil.”

“Onda bende olmayan ne var? Benden güzel mi?”

Sen küçük bir kızsın, diye düşündü Richard, o ise bir kadın. Ama bunu söyleyemezdi. Sen hoş bir mumsun, diye düşündü, Kahlan ise gün doğumu. Ama bunu da söyleyemezdi.

Pasha’yı terslerse kendisini bir çatışmanın içinde bulacaktı. Kızı gücendirmeden ya da terslemeden bu durumdan sıyrılmalıydı.

“Pasha, onur duyduğum, beni ihya ettin, sahiden ama beni hepî topu bir gündür tanıyorsun. Daha yeni tanıştık.”

“Richard, Yarattıcı bize arzu vermiştir, arzularımızı yerine getirip zevk alalım, onun güzelliğini yarattığı şeylerin hazzına vararak anlayalım diye. Bunda bir terslik yok. Güzel bir şey.”

“Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu ayırt edelim diye akıl da vermiştir.”

Kız çenesini hafifçe kaldırdı. “Doğru ve yanlış ha? Seni seviyor olsaydı yanından ayrılmazdı, gitmene izin vermezdi. Yanlış budur işte. Ona layık olmadığını düşünüyor. Seni başından savmak istemiş olmalı yoksa önemseseydi yanından ayrılmazdı. O gitti. Bense buradayım ve önemsiyorum. Senden kopmamak için mücadele ederdim. O mücadele etti mi?”

Richard’ın ağzı açıldı ama acısından tek söz edemedi. Kararlılığını sürdürmesini sağlayan iradesi sanki akıp gitmişti; içi boşalmış, ölü bir kabuktan ibaret kalmıştı.

Pasha uzanıp onun yanağına dokundu. “Önemsediğimi anlayacaksın Richard. Seni ondan daha fazla önemsiyorum. Göreceksin. Birisi benim gibi üzerine titriyorsa doğrudur.” Alnı kaygıyla kırıştı. “Tabii çekici olmadığımı düşünüyorsan o ayrı. Sebebi bu mu? Birçok kadın görmüşsündür, onlara kıyasla beni çirkin mi buluyorsun?”

Richard elini Pasha’nın yüzüne koydu. “Pasha... insanın aklını başından alıyorsun. Alakası yok.” Ağzı kurumuştı, yutkundu, sözleri-

nin kulağa daha içten gelmesi için uğraştı. “Pasha, bana biraz zaman tanır mısın? Henüz çok erken. Anlayış gösterebilir misin? Hislerini bu kadar çabuk unutabilen bir adamı sahiden önemser miydin? Bana biraz zaman tanıyabilir misin?”

Kız ona sarılıp başını göğsüne yasladı. “Dün beni şefkatle kucakladığında anlamıştım, Yaratıcı’nın seni benim için gönderdiğinin başka bir işaretiydi. Bir başkasını asla istemeyeceğimi o anda anladım. Madem sonsuza kadar seninim, bekleyebilirim. Zamandan bol bir şey yok. Dilediğin kadar zaman senindir. Senin için yaratıldığımı göreceksin. Hazır hissettiğinde söylemen yeter, senin olacağım.”

Richard kapıyı kızın arkasından kapatırken içini çekti. Sırtını kapıya yaslayıp düşündü. Zamanla ona karşı hislerinin değişeceğini ima ederek Pasha’yı kandırmak hoşuna gitmiyordu ama bir şey yapmak zorundaydı. Pasha’nın insanlara yaklaşımı nasıl bu kadar sığ olabiliyordu da şehvet uyandırarak birinin aşkını kazanabileceğini sanıyordu?

Kahlan’ın saç tutamını çıkardı, parmaklarının arasında döndürerek seyretti. Kahlan’ın onun uğruna mücadele etmediğine dair Pasha’nın söylediği şeyler onu kızdırmıştı. Pasha, Kahlan’la verdikleri mücadeleleri, üstesinden geldikleri zorlukları, çektikleri çileyi, birlikte girdikleri savaşları asla bilemezdi. Pasha muhtemelen Kahlan kadar zeki, güçlü ve cesur bir kadını hayalinde bile göremezdi.

Kahlan onun uğruna sahiden mücadele etmişti. Onun uğruna birden fazla kez hayatını hiçe saymıştı. Kahlan’ın cesurca yüzleşip üstesinden geldiği dehşetleri Pasha ne bilirdi ki? Bir kadın olarak Pasha, Kahlan’a çay servisi yapmaya bile layık değildi.

Richard saç tutamını cebine geri soktu. Kahlan’ı zihninden zorla uzaklaştırdı. Acısı katlanılmazdı. Yapması gereken başka şeyler vardı.

Yatak odasına girerek kül rengi çerçeveli, ayaklı aynayı düzeltilti, sonra da köşedeki çantasını aldı. Richard siyah mriswith pelerinini çıkardı. Omuzlarına attı ve aynadaki görüntüsüne baktı.

Normal bir pelerin görünümündeydi. Ona epey yakışmıştı üstelik. Eni ve boyu tamdı; mriswith onun ebatlarındaydı. Ağır kumaşı simsiyahtı, neredeyse Adie'nin geçidi aşmasına yardım etsin diye verdiği gece taşı kadar siyahtı, neredeyse Orden'in kutuları kadar siyah. Âdeta ebedî uyku kadar zifiri.

Ne var ki ilgisini çeken şey pelerinin zarif kesimi değildi.

Richard açık kahverengiye çalan duvara doğru geriledi. Kapüşonu kafasına geçirerek yüzünü perdeledi ve pelerinin önünü kapadı. Aynadaki görüntüsünden gözlerini ayırmaksızın, yaslandığı duvara odaklandı.

Görüntüsü bir solukta gözden yitiverdi.

Pelerin yaslandığı duvarın rengini almıştı. Sadece çok dikkatli bakıp pelerinin kenarlarına odaklanırsa kendisini yaslandığı duvardan ayırt edebiliyordu. Kıpırdarsa, duvarın önündeki suretini fark etmek biraz daha kolaydı. Yüzü açıkta olmasına karşın, pelerinin büyüğü, muhtemelen kendi büyüyle de birleşerek bir şekilde onu da maskeleyor, büründüğü renkle kaplıyordu.

Bu da mriswithin farklı renklerde görünmesini açıklıyordu.

Richard farklı nesneleri arkasına çekerek gösterdiği etkiye baktı. Duvarın önünde dururken kırmızı ceketinin bulunduğu sandalyenin de kısmen önüne geçti. Pelerin arkasındaki rengi ve şekli gayet güzel taklit ederek kırmızı bir benek oluşturdu. Düz duvarın önünde durduğu kadar kusursuz değilse de hareketsiz kaldığı takdirde kolaylıkla gözden kaçabilirdi.

Pelerin yeni koşullara ayak uydurarak değiştiğinden devingenlik karmaşık görüntüleri bozuyor ancak yine de ortadan kaybolmasını sağlayan bir göz yanılsamasını sağlıyordu, üstelik hareketsiz durduğunda herhangi bir şeyin önünde kelimenin tam anlamıyla gözden yitiyordu. Etkisini seyretmek bazen baş döndürücü olabiliyordu. Odaklanmayı bırakınca pelerin siyaha dönüyordu.

Bu, diye düşündü Richard siyah pelerinin içinde aynaya bakarken, işe yarayacak.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Haftalar geçtikçe Richard başını kaşıyamaz oldu.

Kahlan ve Zedd'in Orta Diyar'da yetenekli büyücü kalmadığını söylediklerini anımsıyordu. Hiç şaşmamalıydı; görünüşe bakılırsa hepsi Kâhinler Sarayı'ndaydı. Sarayda yüzden fazla oğlan çocuğu ve genç adam vardı. Richard'ın gözlemlediği kadarıyla yaşlı olanların en azından hatırı sayılır bir bölümü Orta Diyarlı, hatta bazıları D'Haralıydı.

Bir mriswith öldürmek, Richard'a genç oğlanlar arasında bir şöret kazandırmıştı. İçlerinden ikisi, Kipp ve Hersh, en inatçı olanlarıydı. Peşinden ayrılmayarak serüvenlerini anlatmasını isteyip duruyorlardı. Olgunluk gösterdikleri zamanlarda ise neredeyse yaşlı adamların bilgeliğini aratmıyorlardı. Diğer zamanlarda tüm çocuklar gibi akılları haylazlıktan başka bir şeye çalışmıyordu.

Bu haylazlığın hedefi genellikle bir rahibe oluyordu. Çocuklar rahibelerin üzerinde uygulayacakları yeni numaralar düşünmekten sanki hiç bıkmıyorlardı. Eşek şakalarının çoğu ya su içeriyordu ya çamur ya da sürüngenler. Rahibeler oğlanların muzipliklerine ancak nadiren öfkeyle çıkıyor, kızdıkları zaman bile çabucak affediyorlardı. Richard'ın anladığı kadarıyla çocuklar iyi bir fırça yemekten daha fazlasına asla maruz kalmıyorlardı.

Başlangıçta genç oğlanlar Richard'ı da hedeflerinin arasına katmaya yeltendiler. Richard'ın yapacak işleri vardı ve sabır gösterecek zamanı

yoktu. Çocuklar Richard'ın disiplin sağlamakta ağırdan almadığını ve hiç de çekingen davranmadığını anlayınca su kovalarını alıp çabucak başka hedeflere yöneldiler.

Richard'ın koyduğu sınırlar, Kipp ve Hersh'in onu daha da çok sevmesine yol açmıştı. Yaşça daha büyük erkeklerin arkadaşlığı için can atıyorlardı sanki. Richard serüven hikâyeleriyle onları ödüllendirdi, bir yerden başka bir yere gittiği ve ona ayak bağı olmadıkları zamanlarda da onlara ormanı, iz sürmeyi ve hayvanları öğretti.

Richard'ın gözünden düşmemeye özen gösteriyorlar, yalnız kalmak istediğindeyse başının bir hareketiyle ya da parmağıyla bir işaret çaktığında ortadan kayboluyorlardı. Pasha'yla beraberken Richard, çocukların yanında dolaşmalarına sık sık izin veriyordu çünkü nasıl olsa daha önemli işlerle uğraşamıyordu. Onunla bir türlü yalnız kalamadığı için sinirlenen Pasha, Richard'ın çocukların hedef listesinden çıkmasıyla birazcık yatışmıştı. Güzel elbiselerinin sırlıslıkla olmamasına ya da şalında bir yılan bulacağından endişelenmesine gerek kalmamasına memnundu.

Richard arada sırada onları sınamak için Kipp ve Hersh'e ufak tefek ayak işleri yaptırıyordu. İleride yeteneklerinden faydalanmayı tasarlıyordu.

Tasma takan diğer genç erkekler Richard'a şehri gezdirmek istiyorlardı. Onlardan ikisi, Perry ve Isaac, onun gibi Gillaume Salonu'nda yaşıyordu, onu şehre götürerek birçok muhafızın kafayı çektiği taverneyi gösterdiler, Richard da Silahşor Kevin Andellmere'e söz verdiği birayı çok geçmeden ısmarlamış oldu.

Richard genç erkeklerin çoğunun geceyi dışarıda geçirdiğini, şehir civarındaki nitelikli muhtelif hanlarda kaldığını keşfetti. Sebebini anlaması uzun sürmedi. Tıpkı kendisine yaptıkları gibi onlara da para sağlanıyor, onlar da harcamakla uğraşıyordu. Kendilerine süslü kıyafetler satın alıp prensler gibi giyiniyorlar, gece konaklamalarında en pahalı odaları seçiyorlardı.

O odaları paylaşmaya hevesli az buz kadın da yoktu hani. Baş döndürecek kadar güzel kadınlar.

Perry ve Isaac onu şehre götürdüğünde etrafları çabucak kadınlarla sarılıyordu. Richard kadınların bu kadar arsızını hiç görmemişti. Her

akşam iki adam da birer kadın seçer, bazen de birkaç kadın, onlara hediyeler alır, belki bir elbise ya da bir biblo, sonra da odalarına çekilirdi.

Gençler, Richard'a hediye almakla vakit kaybetmek istemiyorsa genelevlerden birine gidebileceğini anlattılar, yalnız oradaki kadınların sokaklarda yananlar kadar genç ve güzel olmadığını da altını çizdiler. Yine de bazen basit bir çiftleşme uğruna sosyalleşmekle vakit kaybetmeye üşendiklerini ve fahişelere gittiklerini itiraf ettiler.

Tasması fark edilince Richard da Perry ve Isaac gibi kadınları çekiyordu. Rahibe Verna'nın çok yakında başka bir çift güzel bacak bulacağını söylerken neyi kastettiğini şimdi daha iyi anlıyordu. Diğer iki erkek, tüm teklifleri geri çeviren Richard'm deli olduğunu düşünüyordu. Richard da bazen onların haklı olabileceklerini düşünüyordu.

Richard, Perry ve Isaac'a bir kadının babasının kafalarını kırmasından korkup korkmadıklarını sordu. Güldüler ve babaların, kızlarını bazen kendi elleriyle getirdiğini söylediler. Richard kollarını pes edencesine kaldırdı ve tanımadıkları bir kadını hamile bırakmaktan hiç mi endişelenmediklerini sordu. Açıkladıklarına göre, eğer bir kadın kendisini hamile "bıraktırırsa", saray hem annenin hem de çocuğun, hatta kadının tüm ailesinin geçimini sağlıyordu.

Richard bu acayip geleneğin arkasında neyin yattığını Pasha'ya sorduğunda, kız kollarını göğsünde kavuşturup sırtını dönerek erkeklerin denetlenemeyen arzuları olduğunu ve bu arzuların dikkatlerini dağıtarak Han'ı kullanmayı öğrenmelerini engellediğini açıkladı, bu yüzden erkekler ihtiyaçlarını gidersinler diye rahibeler tarafından teşvik ediliyorlardı. Geceleri bu yüzden Richard'la beraber şehre inmiyordu. Richard'ın... ihtiyaçlarına karışması men edilmişti.

Yüzünü tekrar dönüp ihtiyaçlarını gidermek üzere ona gelmesi için yalvarmış, başka kadına gitme ihtiyacı duymasına gerek bırakmayacağını ya da şehre inmişse, en azından yattığı kadınlardan birini aratmayacağını söylemişti. Onu herhangi bir kadından daha iyi tatmin edeceğini söylemiş, bunu ispatlamayı da önermişti.

Richard, kızın davranış biçimi şöyle dursun, sırf bu konuşması karşısında bile afallamıştı. Pasha'ya şehre sadece gezmek için indiğini söyledi. Ormanda büyüdüğünden daha önce bir şehirde hiç dolaş-

mamıştı. Geldiği yerde kadınlara bu şekilde davranmanın yakışksız kaçtığını anlattı.

İhtiyaçlarına yenik düşerse ilk ona geleceğine söz verdi. Kız bunu duyduğuna çok sevindi, Richard'ın ona henüz hazır olmadığını hatırlatmasını da umursamadı. Richard'ın bazen çok yalnızlık çektiği zamanlarda ona karşı konulmaz bir istek duyduğundan kızın haberi bile yoktu. Tartışılmayacak kadar çekici bir kızdı ve onun kollarına atılmamak için bazen kendisini zor tutuyordu.

Richard, Pasha'dan sarayda gösterebileceği her şeyi göstermesini istemişti. Kız ona şehrin bir bölümünü de gezdirmiş, rıhtımlarda bir tur attırmış, büyük tekneleri göstermişti. Dediğine göre bunlara gemi deniyordu çünkü denize açılıyorlardı. Richard o kadar geniş bir yüzen nesne hiç görmemişti. Pasha, bu gemilerin uzak sahillerdeki Eski Dünya kentlerinden ticaret malları taşıdığını anlattı.

Pasha onunla denize indi, saatlerce oturup dalgaları seyrettiler, gelgit havuzlarını incelediler. Richard denizin gelgit hareketleriyle kendiliğinden alçalıp yükseldiğini öğrenince afalladı. Kız bunun sarayın büyüsyüyle ilgili olmadığını belirterek bu olayın her yerde yaşandığına dair onu temin etti. Richard okyanus karşısında büyülenmişti. Pasha onunla baş başa oturmaktan mutluydu. Oysa Richard sık sık oturup okyanusu seyredecek durumda değildi. Yapması gereken işler vardı.

Richard'ın bir kadınla beraber olmak isteyebileceği ihtimaline karşı, Pasha'nın akşamları onunla beraber şehre inmesine izin verilmiyordu. Richard, gece dışarı çıkma sebebinin bu olmadığına dair onu sürekli temin etmek zorundaydı. Zaten başka hiçbir kadınla yatmadığı için dürüst davranmakta ve onu ikna etmekte güçlük çekmiyordu. Yine de esasında neyin peşinde olduğundan bahsedip ona gerçeği açıklamıyordu.

Richard, saray ona para sağlamakta istekli davrandığı müddetçe bunun ceremesini onlara çektirmeye karar verdi. Sarayın parasını işine yarayacak her yerde harcadı. Saray muhafızlarının sürekli takıldığı meyhane ve hanların müdavimi olmuştu. Onun bulunduğu mekânda hiç kimse içkiye para ödemiordu.

Richard hepsinin isimlerini öğrenmek için gayret gösterdi. Geceleri, yeni tanıştığı her muhafızın ismini ve onun ya da diğer muhafızlar

hakkında öğrendiği her şeyi bir kenara yazıyordu. En çok Başrahibe'nin bulunduğu binayı ve girmenin yasak olduğunu keşfettiği başka yerleri koruyan muhafızlara dikkat ediyordu. Ne zaman sarayda olsa onların nöbet yerlerine uğruyor ve laflama bahanesiyle adamların yaşamları, kız arkadaşları, karıları, ebeveynleri, çocukları, beslenme alışkanlıkları, sorunları hakkında bilgi topluyordu.

Richard, Kevin'a kız arkadaşının çok sevdiği ancak Kevin'ın maaşı yetmediği için alamadığı pahalı çikolatalardan satın aldı. Çikolatalar Kevin'ın, kız arkadaşının gözüne girmesini sağladı. Kevin, Richard'ı her görüşünde keyifleniyordu, iyilikleri yüzünden bıkkın görüldüğü zamanlarda bile.

Richard asla geri ödenmeyeceğini bile bile isteyen her muhafıza borç veriyordu. Birkaçı borçlarını niye geri ödeyemeyecek durumda olduklarını açıklamaya yeltendiğinde ise Richard anladığını söyleyerek açıklamaya gerek olmadığını, borcu kafaya takarlarsa kendisini kötü hissedeceğini belirtiyordu.

Muhafızlardan en sert mizaçlı ikisi, sarayın batı kanadındaki yasak bir bölgeyi koruyordu. Richard'ın bira ısmarlamasına izin verseler de mesafeli davranmayı bırakmıyorlardı. Richard bunu bir meydan okuma olarak gördü. Sonunda sırf dikkatlerini çekmek için her birine ikişer tane olmak üzere dört fahişe tutmak geldi aklına. Sebebini öğrenmek istediler. Richard sarayın ona nasıl para sağladığını anlatarak bunun keyfini başkalarıyla paylaşmakta bir mahsur görmediğini belirtti. Madem bütün gün ayakta durup sarayı koruyorlardı, öyleyse sırtları yatak gördüğünde yanlarına sarayın parasıyla bir de kadın koymak gayet adil görünüyordu.

Reddedemeyecekleri kadar cazip bir teklifti. Çok geçmeden Richard'ın her geçişinde göz kırpmaya başladılar. İkramlarına bir kez alıştılar mı Richard ona daha sık göz kırpmalarını sağlamak için ne gerekiyorsa yaptı.

Richard'ın tahmin ettiği gibi, iki muhafız kaçamakları hakkında böbürlenmeye başlamıştı. Diğer adamların bir kısmı Richard'm bu ikisine kadın temin etmekten gocunmadığını anlayınca Richard'a serzenişte bulunarak diğerlerini kayırmasının adil olmadığını belirtti.

Richard bu savlarını mantıklı buldu. Bireysel isteklerle uğraşacak vakti olmadığını çok geçmeden anlayınca aklına bir fikir geldi.

Yaratıcı bir ticaret anlaşmasına açık bir genelev sahibesi buldu. Yatırımını sadece “dostlarına” açık bir tedarikçiye yaptı. Hesapladığına göre bu şekilde sarayın parasını da azar azar bir kenarda biriktirmiş olacaktı.

Adamların kime şükran borçlu olduklarını anımsamalarını istiyordu, bu yüzden içeri alınmadan önce sahibeye “Richard Cypher’ın bir dostu” parolasını söylemeleri gerekiyordu. Başka bir sınırlama yoktu. Sahibe işlerin tahmininden daha durgun gittiğinden yakınıncı Richard ortaklıktan ona yüksek bir pay bıraktı.

Richard yaptıklarının ahlaki yönüyle ilgili olarak, insanların davranış biçimlerini değiştiremeyeceğini ve zamanı gelince bu sayede muhafızları öldürmek zorunda kalmayacağını düşünerek vicdanını yatıştırıyordu. Bu açıdan bakınca makul geliyordu.

Bir gün Pasha yanındayken adamın biri Richard’a göz kırpınca, kız sebebini sordu. Richard sarayın en çekici kadınıyla beraber olduğu için göz kırptığını söyledi. Kız bir saat boyunca gülümsedi.

Richard mriswithin siyah pelerinini giyerek muhafızların gözünü alıştırıyordu. Pasha’yla beraberken de arada sırada onun en çok sevdiği kırmızı ceketi giyerek kızı mutlu ediyordu. Bazen başka renkler de giyyordu: mavi, lacivert, kahverengi veya yeşil. Pasha en çok şehri gezdirmeyi sevse de onun ilgi alanlarına ayak uydurmak için kırlarda dolaşmaya da çıkıyordu.

Richard muhafızların İmparatorluk Düzeni’ne bağlı askerler olduklarını, saraya özel bir tarafsızlık gösterdiklerini öğrendi. İmparatorluk Düzeni, Eski Dünya’nın tamamına hükmediyor ancak Kâhinler Sarayı’nın iç işlerine karışmıyordu. Hiçbir rahibeye ya da Rada’Han takan hiçbir erkeğe asla karışmıyorlardı.

Muhafızlar, Halsband Adası’na gelen onca insanı idare etmek üzere saraya yerleştirilmişlerdi. İnsanlar her gün köprülerden geçerek akın akın saraya geliyorlardı. Rahibeler her tür istekle gelen insanlarla görüşüyordu. Kimisi sadaka istiyor, kimisi anlaşmazlıklarda araya girmelerini, kimisi de Yaratıcı’nın bilgeliğine danışmak istiyordu. Ada-

nın değişik yerlerinde bulunan avlularda ibadete gelenler de vardı. Kutsanmış Işık Rahibeleri'nin yaşadığı yeri görmeye geliyorlardı.

Richard, Tanimura şehrinin uçsuz bucaksız olduğu kadar Eski Dünya'ya bağlı bir sınır karakolundan ibaret olduğunu da öğrendi, imparatorluğun ücra köşesinde kalmış bir karakoldu. Belli ki İmparatorluk Düzeni'nin imparatoru sarayla anlaşma sağlayarak muhafız temin etmiş ancak kanun uygulamamıştı. Richard'ın şüphelendiği kadarıyla muhafızlar, imparatorluğun egemenliğini esirgediği bir bölgede imparatorun gözleriydiler. Richard bu anlaşma karşılığında imparatorun ne aldığını merak etti.

Richard, muhtemelen yasak bölgelerin birinde rahibelerin asla ortalıkta görünmeyen "özel bir konuk" tuttuklarını da öğrendi ama daha fazlasını ortaya çıkaramadı.

Richard basit, masumane ricalarla muhafızların sadakatini sınamaya başladı. Kevin'dan Pasha için sadece Başrahibe'nin binasında yetişen özel bir gül istedi. Richard sarı gülü yakasına takmış Pasha'yla kol kola geçerek Kevin'ın sınavı geçtiğini ima etti. Kevin gururla gülümsedi.

Diğer yasaklı bölgelerde Richard ya çiçek bahanesine başvurdu ya da belirli bir duvarın tepesinden deniz manzarasını görmek istediğini söyledi. Muhafızlara güvence vermek ve onların temkin duygularını köreltmek için sürekli görünür kalmaya dikkat ediyordu.

Çok geçmeden tüm muhafızlar onun bu dadanmalarına alıştı. Bir süre sonra, dilediği gibi gelip gitmeye başladı. Onların dostuydu, güvenilir ve kıymetli bir dost.

Yasak bölgelerden biriktirdiği birçok nadide çiçekten istifade etti, alıştırmalarına katılan rahibelere takdim etti. Onlara niye yasak bölgelerden toplanmış çiçekler verdiğini çözemiyorlardı. O da şöyle açıkladı; onu eğiten rahibeler özeldi ve onlara sıradan çiçekler vermek yerine itinayla toplanmış bu özel çiçeklerden vermek istemişti. Bu açıklama rahibelerin yüzlerini kızartmakla kalmadı, yasak bölgelerde dolaşmasının yaratacağı kaçınılmaz şüpheleri de bertaraf etti.

Richard'ın tahminince iki yüze yakın rahibe olmasına karşın sadece altısı onunla çalışıyordu.

Rahibe Tovi ve Cecilia, yaşlı olanlardı ve sevecen büyükanneler gibi naziktiler. Tovi derslere daima kurabiye ya da ona benzer ikramlar

getiriyordu. Cecilia elleriyle Richard'ın saçlarını alnından geriye itmekte ısrarcıydı, giderken de alnına bir öpücük konduruyordu. Richard onlara nadide çiçekler verdiğinde ikisi de kıpkırmızı kesildi. Richard onları muhtemel düşman adayları olarak görmekte güçlük çekiyordu.

Rahibe Merissa ilk kez kapısında belirdiğinde Richard neredeyse dilini yutuyordu. Siyah saç ve kırmızı elbisesi içindeki duruşu yüzünden Richard bir aptal gibi iki lafı bir araya getiremedi. Rahibe Nicci, siyah dışında başka bir renk asla giymiyordu ama Richard'ın üzerindeki etkisi aynıydı. Rahibe Nicci mavi gözlerini onunkilere diktiğinde genç adamın soluk almayı unuttuğu oluyordu.

Rahibe Merissa ve Nicci, Pasha'dan daha büyüktü, Richard'la yaşıt ya da en fazla birkaç yaş büyüktüler. Kurumla yürüyüşlerinde özgüven ve zarafet vardı. Merissa esmer, Nicci ise sarışın olmasına rağmen aynı hamurdan yoğrulmuş gibiydiler.

İkisinden de yayılan Han öyle güçlüydü ki onları âdeta ısıldatıyordu. Richard bazen bulundukları ortamın havasını çatırdattıklarını ısıtır gibi oluyordu. İkisi de yürümüyordu; dingin ve soğukkanlı kuğular gibi süzülüyordu. Yine de ikisinin de sert bakışlarıyla bir demiri eritebileceğinden emindi Richard.

Hiç sırtıtmıyorlardı. Belli belirsiz tebessüm ediyorlardı. O da sadece göz göze geldiklerinde. Richard öyle anlarda kalbinin daha hızlı attığını hissedebiliyordu.

Bir keresinde Rahibe Nicci'ye yasak bölgedeki nadir çiçeklerden birini sundu. Çiçeğin nereden geldiğini açıklamak ve onu niye verdiğine dair hikâye uydurmak aklının ucundan bile geçmedi. Rahibe beyaz gülü, kirletmekten korkarcasına, başparmağıyla işaret parmağı arasında nazıkçe tuttu ve bakışlarını Richard'dan ayırmaksızın ona belli belirsiz tebessümlerinden biriyle karşılık verdi, sonra da kayıtsız bir ifadeyle, "Teşekkürler Richard," dedi. Richard'm aklına çocukların rahibelere kurbağa verdiklerini anlatan Pasha geldi. Rahibe Nicci ya da Merissa'ya bir daha asla çiçek vermedi. Paha biçilmez bir mücevher haricindeki her şey bir hakaret gibiydi.

Dersleri sırasında ikisi de yere oturmayı asla teklif etmedi. Hatta Rahibe Merissa veya Nicci'nin yere oturduğu fikri Richard'a gülünç geliyordu. Yaşlı rahibeler Tovi ve Cecilia, tıpkı Pasha gibi yere oturu-

yorlardı ve bu fevkalade doğal görünüyordu. Rahibe Merissa ve Nicci sandalyelerde oturuyorlar, Richard'ın ellerini de küçük bir sehpanın üzerinden uzanarak tutuyorlardı. Bir şekilde neredeyse erotik bir deneyimdi. Onu terletiyordu.

İkisi de az ama öz kelimelerle konuşuyor, bu da asil havalarını pekiştiriyordu. Hiçbiri açıkça teklif etmemiş olsa da Richard'ın aklında şüpheyi yer bırakmayarak geceyi onunla geçirmeye müsait olduklarını ima etmeyi becerdiler. Bu izlenimi pekiştiren şeyin ne olduğunu Richard asla tam olarak belirleyemese de şüphesi yoktu. Kullandıkları muğlak kelimeler her yöne çekştirilmeye müsaitti, üstelik ikisi de aslen neyi kastettiğini açıklamaya tenezzül etmiyordu.

Daha açık seçik bir teklifte asla bulunmamaları için dua ediyordu Richard çünkü ederlerse evet dememek için dilini ısırıp koparmak zorunda kalacağını biliyordu. İkisi de erkeklerin denetlenemeyen arzuları olduğunu söyleyen Pasha'nın sözlerini anımsatıyordu. Hiç kimsenin yanında böyle bocalayıp kekelememişti; genel anlamda ikisinin yanındayken bir sersemi andırıyordu. Rahibe Merissa ve Nicci, katıksız, saf şehvetin vücuda gelmiş haliydi.

Pasha, Rahibe Merissa ve Nicci'nin ona öğretmenlik ettiğini öğrenince omuz silkerek ikisinin de yetenekli rahibeler olduğunu ve Richard'ın Han'la temas kurmasını sağlayacağından şüphe duymadığını belirtti. Ne var ki yanakları al al olmuştu.

Perry ve Isaac, Rahibe Merissa ve Nicci'yi öğrenince, ikisine de neredeyse inme iniyordu. İkisinden biriyle beraber sadece bir gece geçirmek uğruna şehirdeki tüm kadınlardan ebediyen vazgeçebileceklerini söylediler. Richard'a fırsat verildiği takdirde değerlendirmesini ve tüm ayrıntıları anlatmasını istediler. Richard o tür kadınların onun gibi bir orman rehberiyle asla ilgilenmeyeceğine dair adamları temin etti.

Fırsatın çoktan verildiğini yüksek sesle söylemeye cesaret edemedi.

Beşinci rahibe, Armina, yeterince hoş, olgun bir kadındı ama aklı fikri işteydi. Richard şansını yaver gitmeyip Han'la temas kurmayı onunla beraberken de başaramayınca kadın, zamanla olacağını, hayal kırıklığına kapılmamasını ama belki biraz daha gayret göstermesi gerektiğini söyledi. Zamanla Richard'a ısındı ve daha güler yüzlü

davrandı. Özel çiçekler karşısında şaşırıp ihya oldu. Zaten al al olan yüzü iyice kızardı. Richard onun dolaysız kişiliğini seviyordu.

Son rahibe, Liliana, Richard'ın gözdesiydi. İçten gülümseyişi yatıştırıcıydı, sıska görünümünü açık yürekli ve dost canlısı tabiatı nedeniyle bir şekilde cezbediciydi. Richard'a bir sırdaş gibi davranıyordu. Richard onun yanında rahatlıyor, bazen de sırf arkadaşlığından hoşlandığı için gece geç saatlere kadar konuşarak ona her zamankinden daha fazla vakit ayırıyordu. Onu tutsak alanların arasında dostu olmasa da Liliana'yı kendisine herkesten yakın hissediyordu.

Richard ona özel çiçeklerinden verdiğinde rahibe kumral saçını kulağının arkasına kıştırarak öne eğildi. Gözleri hınzırca bir ifadeyle irileşerek muhafızları nasıl atlattığını bilmek istedi. Muhafızların arkasından sinsice sıvıştığını uyduran Richard'ın hikâyesini kıkırdayarak dinledi. Aldığı her gülü düğme iligine ilıştırerek solup da yenisini alana dek gururla taşıyordu.

Richard'a dostça dokunduğunda nedense bunu yapması doğal bir şey gibi geliyordu. Richard, bazen rehberlik zamanlarından komik hikâyelerini anlatırken kendisinin de rahibenin koluna aynı şekilde dokunduğunu fark ediyordu. Birlikte karınlarını tuta tuta, gözlerinden yaş gele gele kahkahalar atıyorlardı.

Rahibe Liliana, ona çiftlikte nasıl büyüdüğünü ve kırsalı ne çok sevdiğini anlattı. Richard onu birkaç kez kır pikniğine davet etti. Rahibe, kırsal alanda rahat ve mutluydu. Elbisesi kirlenecek diye dert etmiyordu. Richard, Rahibe Merissa ya da Nicci'nin toprağa ayak bas-tıklarını bile hayal edemiyordu, oysa Rahibe Liliana onunla beraber kendini yerlere atıveriyordu.

Richard'a birlikte yatmayı asla teklif etmiyordu. Bu bile genç adamı rahatlatmaya başlı başına yetiyordu. Asla yapmacıklık taslamıyordu; onunla vakit geçirmekten sahiden hoşlanıyor gibiydi. Richard, onun katıldığı bir oturumun ardından gözlerini açıp da Han'ı hissetmediğini itiraf ettiğinde Rahibe onun ellerini sıkarak canını sıkmasını ve bir dahaki sefere ona yardımcı olmak için daha fazla gayret göstereceğini söylüyordu.

Richard hiç kimseye anlatmadığı şeyleri ona anlatırken buldu kendisini. Rada'Han'ın çıkarılmasını ne kadar çok istediğini itiraf

ettiğinde Rahibe onun koluna dokunarak göz kırptı ve dileğini yerine getirmek için gerekeni yapacağını, hatta zamanı gelince bizzat çıkaracağını söyledi. Richard'ın hislerini anlayabildiğini, ona inancının tam olduğunu belirtti.

Bir gün sabrı taşıdığı ve hakikaten daha fazla dayanamadığında ona yardım edeceğine ve tasmayı çıkaracağına söz verdi. Ancak bunu göz önünde bulundurmadan önce, Richard'dan ona güveninin tam olduğunu bilmesini ve Han'ı denetlemeyi öğrenmek için elinden gelen gayreti göstermesini istiyordu.

Diğer genç erkeklerin istekli her kadını yatağa atarak tasmayı unutmaya çalıştıklarını anlattı. Arzuları anlayabiliyordu ancak bir kadınla yatmayı tercih ederse Richard'ın bunu tasmayı unutmak için değil, kadından hoşlandığı için yapmasını umuyordu. Fahişelere gitmemesini çünkü pis olduklarını, hastalık falan kapabileceğini söyledi.

Richard birisine âşık olduğunu ve ona sadakatsizlik etmek istemediğini anlattı. Rahibe sırtı ve sırtını sıvazlayarak onunla gurur duyduğunu söyledi. Richard ona Kahlan'ın kendisini başından savdığını anlatmadı ama anlatmak istiyordu. Olur da bir gün daha fazla dayanamazsa Liliana'ya anlatabileceğini, onun da dinleyip anlayış göstereceğini biliyordu.

Onun yanında çok rahat ettiği için, Han'ı bulmasını sadece onun sağlayabileceğini hissediyordu. Onunla bulmayı umuyordu. Richard'ın sadece erkek kardeşi olmuştu ve bir kız kardeşe sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyordu, eğer bir kız kardeşi olsaydı tıpkı Liliana gibi olurdu. Rahibe Liliana adı gözünde Kardeş Liliana anlamı kazanmaya başlamıştı. Sanki Richard'ın ruh ikiziydi.

Yine de ona tamamen açılmıyordu. Rahibeler onu esir alan kişilerdi, dostları değil. Şimdilik düşmandılar. Buna karşın zamanı geldiğinde Liliana'nın ondan yana çıkacağını biliyordu.

Richard'ın altı rahibeyle sürdürdüğü dersleri günün en fazla iki saatini alıyordu. Kanaatince boşa harcanmış iki saat. Rahibe Verna'yla ilk kez denediği günden bu yana Han'la temas kurmaya yaklaşmamıştı bile.

Richard yalnız kalmayı başardığı zamanlarda saray civarındaki bölgeyi keşfe çıktı ve görünmez zincirinin sınırlarını öğrendi. Tas-

manın izin verdiği en uzak mesafeye ulaştığında, yürümek, üç metre kalınlığında bir çamur tabakasıyla sıvanmış sert bir duvarın içinden geçmeye çalışmak gibiydi. Önünde hiçbir engel olmadığını görüp de yürümeye devam edememek sinir bozucuydu.

Sarayın hangi yönünden giderse gitsin hemen hemen aynı mesafede hep aynısı oluyordu. Mesafe epey uzundu ama bir kez sınırın neresi olduğu öğrenince dünyası hakikaten dar gelmeye başlamıştı.

Tutsaklığının sınırlarını öğrenip haddini bildiği gün Hagen Ormanı'na gidip bir mriswith öldürdü.

Tek gerçek tesellisi Gratch idi. Richard çoğu geceyi garla beraber geçirdi. Tüylü dostuyla güreşiyor, yemeğini onunla yiyor ve beraber uyuyorlardı. Richard, Gratch için yiyecek avlıyordu ama gar kendi kendine avlanmayı öğrenmişti. Richard bunu öğrenince rahatlamıştı, ona her gece vakit ayıracak zamanı yoktu. Aç olsun ya da olmasın, Richard bir geceyi es geçtiği her seferinde Gratch çılgına dönüyordu.

Richard tasması sayesinde Pasha nereye gittiğini anlayacak diye endişeleniyordu ancak tesadüfen mriswith pelerininin başka bir marifetini keşfetmişti: Yerini Pasha'dan saklıyordu. Pelerini giydiğinde kız onu Rada'Han ya da Han yardımıyla bulamıyordu.

Varlığını perdeleyip ortalıktan kaybolduğunda kız şaşırıyor ama görünüşte pek endişelenmiyordu, bunun muhtemelen bir açıklamasının olduğunu ve bir gün bulacağını belirtmekten de geri durmuyordu. Bunu kendindeki bir eksikliğe yorduğu belliydi. Richard sebebini ona asla açıklamadı.

Yetenekli olan kimselerin bir mriswithin yaklaştığını görmeyişinin gerekçesi buydu demek. Richard yarattığı zihninde nasıl görebildiğini merak ediyordu. Belki de Rahibe Verna'nın dediği gibiydi, Han'ı kullanılıyordu. Oysa rahibeler ve büyücüler Han'ı kullanmayı bildikleri halde mriswithi tespit edemiyorlardı.

Richard mutlu olduğu yerlere gidebildiği ve Pasha'nın haberi olmadığı zamanlarda daha güzel vakit geçiriyordu, böylece açıklama uydurmaktan kurtuluyordu. Ortadan kayboluşunun sebebini kız öğrenirse pelerini imha edeceğinden endişeleniyordu, bu yüzden böyle bir olasılığa karşı onu hemen saklıyordu.

Richard onu her gördüğünde Gratch biraz daha büyüyordu sanki. Richard'ın saraydaki ilk ayının sonunda garın boyu Richard'dan bir karış uzun hale gelmişti ve bariz biçimde ondan daha güçlüydü. Güreştikleri zaman Gratch onun canını yakmamaya özen göstermeyi öğreniyordu.

Richard zamanının bir kısmını Warren'la geçiriyor, onu dışarı çıkmaya alıştırıyordu. İlk aşamada Warren'i gece vakti avlulara çıkardı. Warren gökyüzünün ve manzaranın büyüklüğü karşısında korkuya kapıldığını söylediği için Richard manzaranın daha az görüldüğü gece vaktini uygun görmüştü, en azından başlangıç için.

Warren'ın söylediğine göre, rahibeler onu mahzenlerde o kadar uzun süre tutmuşlardı ki kapalı kalmaya neredeyse alışmış ama bıkmıştı. Richard ona acıyor ve yardım etmek istiyordu. Warren'dan sahiden hoşlanıyordu. Richard'ın şimdiye dek tanıştığı herhangi biri kadar zekiydi. Warren'ın üstünkörü de olsa bilmediği hiçbir şey yok gibiydi.

Warren sarayın güvenliğinden uzaklaşma fikri karşısında gergindi ancak Richard'ın varlığı ve korkularıyla Richard'ın asla dalga geçmemesi sayesinde güveni yerine gelmişti. Richard hep düşünceli davranıyor, Warren'i asla rahat ettiği yerden daha uzağa götürmüyordu. Richard bunun tıpkı uzun bir nekahet döneminden sonra ayağa kalkmaya benzediğini söyledi: Hamlaşan kaslarını açmak için zaman gerekirdi.

Birkaç hafta gece dolaştıktan sonra Richard, Warren'i gündüz dışarı çıkarmaya başladı, ilk olarak da uçsuz bucaksız okyanusu ve göğü görsün diye surların tepesine çıkardı. Warren saraya inen merdivenlere sürekli yakın duruyor, içeri girmek zorunda kalırsa kaçış rotasından uzak kalmasın diye kendini sağlama alıyordu. Birkaç kez kaçtı da. Richard ise her seferinde peşinden giderek adamın kafasındaki rahatsız düşünceleri savuşturacak başka konulardan bahsetti. Richard okuyarak kafasını dağıtsın diye Warren'ın yanında kitap getirmesini önerdi. Bu sayede gökyüzünün büyüklüğüne Warren'ın kafayı takmasını önledi.

Güneşli, pırıl pırıl bir günde, Warren dışarıda olmaya alıştıktan sonra Richard onu bayırlara götürmeye karar verdi. Warren ilk başta biraz sersemledi ama bayırdaki yüksekçe bir kayanın tepesine oturup da şehri ve kırsal bölgeyi kuş bakışı seyrederince, korkusunu âdeta

yenmiş gibi hissettiğini belirtti. Hâlâ rahatsızlık duyduğunu ancak korkusunu kontrol altına aldığını söyledi.

Bunca zaman korkuları yüzünden mahrum kaldığı görüntünün keyfini çıkararak, altlarında uzanan uçsuz bucaksız manzarayı sırtarak seyretti. Richard, onu köstebek deliğinden çıkaran kişi olmaktan mutluluk duyduğunu söyledi. Warren güldü.

Warren hayatında macera aradığını, bunun ise bir başlangıç olduğunu söyledi.

Warren'ın bilgi arayışı sırasında çok az değerli veriye ulaşabilmişti. Şimdiye kadar eski defterlerde sadece Kaybolanlar Vadisi'nden ve Baka Ban Mana'dan bahseden birkaç göndermeye rastlamıştı; buldukları da kafa karıştırıcı şeylerdi. Ulaştığı bilgi, Baka Ban Mana'nın topraklarını almaları karşılığında büyücülerin bahsettiği bir güce atıfta bulunuyordu; bu güç sayesinde Baka Ban Mana bir gün topraklarını yeni baştan inşa edebilecekti. Ruhani kadın liderlerine bahsedilmiş bu güç eksik halkayla birleştiginde kulelerin yıkılacağı söyleniyordu.

Richard onun *Caharin* olduğunu ve artık karı koca sayıldıklarını söyleyen Du Chaillu'yu düşündü. Bu da bir tür bağlantıydı. Acaba birleşmeyle kastedilen şey, esas anlamı yerine evlilik miydi, bunu zaman mı gösterecekti merak ediyordu.

Oturmuş engin manzarayı seyredelerken Warren, "Başrahibe 'göldeki çakıl taşı'ndan bahseden kehanetleri ve tarihsel tutanakları okuyordu," dedi.

Richard kulak kesildi. Kahlan'ın "göldeki çakıl taşı"ndan bahseden kanıtıkan şarkısını anımsadı. Warren o kehanetleri daha önce incelememişti, parçaları birleştirip ne önem teşkil ettiklerini henüz kestiremiyordu.

"Büyücünün İkinci Kuralı'nı biliyor musun?" diye sordu Richard.

"İkinci Kural mı? Büyücülerin kuralları mı var? Birincisi ne?"

Richard uzağa baktı. "Jedidiah'ın bacağını kırdığı ve omzunda halının küllü olduğunu söylediğim geceyi anımsıyor musun? Omzunu silkeleyerek temizlemeye çalıştığını? Büyücünün İlk Kuralı'na başvurmuştum." Warren kaşlarını çatı. "Bunu düşün Warren, ne bulduğunu bana söyle. Bu arada senden istediğim araştırmayı hızlandırman önemli."

“Şey, işim biraz kolaylaşıyor, şu sıralar Rahibe Becky her sabah hastalandığı için başıma ekşiyemiyor. Kendisi hamile,” dedi Richard’ın merakla kaş çatması üzerine.

“Çocuklu rahibeler de var mı?”

“Elbette,” dedi Warren. “Etrafta artık şehre inemeyen onca genç büyücü varken. Rahibeler onların ihtiyaçlarını karşılıyorlar ki çalışabilsinler.”

Richard ona şüpheyle baktı. “Rahibe Becky’nin çocuğu senden mi?”

Warren kıpkırmızı oldu. “Hayır.” Gözlerini şehre dikti. “Âşık olduğum kişiyi bekliyorum.”

“Pasha,” dedi Richard.

Warren başıyla doğruladı. Richard Kâhinler Sarayı’na ve onu çevreleyen şehre baktı. İhtiyaçlar.

“Warren, yetenekli adamlardan olma çocukların hepsi babalarına çekiyor mu?”

“Ah, hayır. Söylendiğine göre, binlerce yıl önce, Eski ve Yeni Dünya birbirinden ayrılmadan evvel yetenekli olan çokmuş. Ama zamanla güç sahipleri, yetenekli olan gençleri düzenli olarak öldürmüşler, hâkimiyetleri tehlikeye girmesin diye. Gerekli eğitimi de tekellerine almışlar. Babalar oğullarına öğretirmiş ancak yetenekli doğanlar seyredikçe, kuşaklar boyunca nadir rastlanır hale gelince bilenler bildiklerini diğerlerinden esirger olmuş. Kâhinler Sarayı’nın inşa edilmesinin sebebi bu, öğretmeni olmayan yeteneklilere yardım etmek.

“Zaman geçtikçe insan ırkı yetenekten mahrum kalıp hayvani niteliklere bürünmüş. Bu da büyücülerin sürekli güçten düşmesine yol açmış. Taşıyıcı özellikler iyice yitirildiği için yetenekli doğan birine artık çok nadir rastlanıyor. Bir büyücüden olma bin çocuktan belki bir tanesi yetenekle doğuyor. Neslimiz tükeniyor.”

Richard tekrar şehre baktı, sonra saraya.

Gözleri saraya kenetlendi, yavaşça ayağa kalktı. “İhtiyaçlarımızı gidermiyorlar,” diye fısıldadı. “Bizi damızlık olarak kullanıyorlar.”

Warren doğruldu. Alnı kırıştı. “Ne?”

“Sarayı, saraydaki genç erkekleri, büyücü üretmek için kullanıyorlar.”

Warren'ın alnı daha da kırıştı. “Neden?”

Richard'ın çene kasları gerildi. “Bilmiyorum ama bulacağım.”

“Güzel,” dedi Warren sırtarak. “Maceraya ihtiyacım var.”

Richard ona soğuk bir ifadeyle baktı. “Maceranın ne olduğunu biliyor musun Warren?”

Warren başıyla doğruladı, gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. “Heyecanlı bir deneyim.”

“Macara demek ölesiye korkmaktır, sağ çıkıp çıkamayacağını bilmemektir ya da sevdiklerinin ölüp ölmeyeceğini bilmemek. Macera, içinden nasıl çıkacağını bilmediğin bir belaya bulaşmaktır.”

Warren kol yenlerindeki işlemelerle oynadı. “Hiç öyle düşünmemiştim.”

“Eh, düşünürsün artık,” dedi Richard. “Çünkü bir maceraya kalkışmak üzereyim.”

“Ne yapacaksın?”

“Ne kadar az şey bilersen, endişeleneceğin o kadar az maceran olur. Bilmem gereken şeyleri öğren yeter. Perde yırtılmışsa hepimiz sonsuz bir maceraya gireceğiz.”

“Şey,” dedi Warren gözünde bir pırıltıyla. “Yardımcı olabilecek bir şey buldum en azından.”

“Gözyaşı Taşı mı?”

Warren sırtarak başıyla doğruladı. “Onu görmene imkân olmadığını öğrendim. Perdenin arkasına kilitlenmiş. Bir bakıma perdenin bir parçası.”

“Emin misin? Onu görmüş olamayacağımdan emin misin?”

“Evet. Gözyaşı Taşı, İsimsiz Varlığı yeraltı dünyasındaki ölümler hapishanesinde kilitli tutan bir mühür. Orada onunla beraber bulunan ölümlerin ruhlarına hükmedebiliyor ancak bu dünyaya geçemiyor. Gözyaşı Taşı onu oraya hapsediyor.”

“Güzel,” dedi Richard rahat bir nefes alarak. “Bu harika Warren. İyi iş çıkardın.” Warren'ı cübbesinden nazikçe tutarak kendine çekti. “Eminsin. Gözyaşı Taşı'nın bu dünyada olmasına imkân yok.”

Warren kendinden emin bir ifadeyle başını salladı. “Yok. İmkânsız. Gözyaşı Taşı’nın bu dünyada bulunmasının tek yolu, geçitten içeri girmesi.”

Richard teninin karıncalanmaya başladığını hissetti. “Geçit mi? Ne geçidi?”

“Şey, adı üstünde geçit. Bir kestirme yol. Burada kastedilen geçit canlıların dünyasıyla ölülerin dünyası arasında bulunuyor. Her iki dünyanın da büyüünü taşıyor, büyüyle inşa edilmiş bir kestirme yol. Geçit yalnızca Ekleyici ve Çıkartıcı Büyü’nün ikisini birden kullanarak açılabilir. İsimsiz Varlık, yeraltı dünyasında olduğundan sadece Çıkartıcı’yı biliyor, o yüzden geçidi açamıyor. Aynısı bu dünya için de geçerli, bu taraftan da açılmaz çünkü sadece Ekleyici Büyü biliyoruz.”

Richard’ın kollarındaki tüyler diken diken oldu. “Ama bu dünyadan birisi, büyüünün iki farklı biçimini de bilen birisi geçidi açabilir mi?”

“Şey, elbette,” diye kekeleydi Warren. “Tabii geçidi bulabilirlerse. Üç bin yıldan fazla bir süredir kayıp. Yok olmuş.” Richard’a kendinden emin bir ifadeyle gülümsedi. “Güvendeyiz.”

Richard gülümsemiyordu. Warren’i cübbesinden iki eliyle yakalayarak burnunun dibine yaklaştırdı. “Warren, bana geçidin Orden Büyüsü olarak anılmadığını söyle. Geçidin Orden’in Üç Kutusu olmadığını söyle.”

Warren’in gözleri yavaşça irileşerek birer altın sikke kadar oldu. “Böyle adlandırıldığını kimden duydun?” diye fısıldadı alçak sesle. “Defterleri okumalarına izin verilen iki rahibe ve Başrahibe haricinde geçidin kadim ismini sarayda bilen tek kişi benim.”

Richard dişlerini gıcırdattı. “Kutulardan biri açılmışsa ne olur?”

“Açılmaz,” diye ısrar etti Warren. “Açamazlar. Dedim ya, bir kutuyu açmak için iki büyüü birden kullanmak gerek, hem Ekleyici hem de Çıkartıcı.”

Richard onu sarstı. “Ne olur?”

Gözleri daha da irileşen Warren yutkundu. “O zaman dünyalar arasındaki geçit açılır. Perde aralanır. İsimsiz Varlığı tutan mühür kırılır.”

“Gözyaşı Taşı da bu dünyaya mı geçer?” Warren, cübbesini giderek sıkı kavrayan Richard’a başını salladı. “Peki kutu kapatılmışsa, geçit de kapanır mı? Aralığı mühürler mi?”

“Hayır. Şey, evet ama sadece yetenekli biri tarafından kapatılabilir. Geçidi kapamak için büyü dokunuşu gerekir. Ancak yetenekli kişi kutuyu, yani geçidi kapasa bile dengeyi bozar çünkü sadece Ekleyici Büyü biliyordur, İsimsiz Varlık da yeraltı dünyasından kaçır. Daha doğrusu, bu dünya ölümler dünyası tarafından yutulur.”

“Öyleyse dünyaları ayrı tutmak için kutu nasıl kapatılabilir?”

“Geçidin açılmasıyla aynı şekilde. Ekleyici ve Çıkartıcı Büyü’nün ikisini birden kullanarak.”

“Peki ya Gözyaşı Taşı?”

“Bilmiyorum. Araştırmam lazım.”

“Öyleyse çabuk araştırsan iyi olur.”

“Lütfen,” diye inledi Warren, “kutuların nerede olduğunu bildiğini söyleme. Onları bulmadın, değil mi?”

“Bulmak mı? Kutuları en son gördüğümde bir tanesi açılmıştı ve piç kurusu, babamı yeraltı dünyasına çekmek üzereydi.”

Warren bayıldı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Akşamüzeri güneşinin solgun ışıkları altında yaşlı bir kadın, buz tutmuş geniş merdivenlere odun külü serpiyordu. Kahlan yürüyerek yanından geçerken yaşlı kadının kafasını kaldırıp bakmayışı ve kalın giysilere, beyaz kürke bürünmüş, bir çanta ve yay taşıyan kişinin Aydındril'e dönen İtirafçı Ana olduğunu anlamayışı karşısında rahatladı.

Bu gece olası bir karşılaşma törenini kaldırabilecek hali yoktu. Bitkindi. Saraydaki evine gelmeden önce dağ yamacındaki Büyücü Kulesi'ne tırmanmıştı, üstelik kule buz gibiydi ve etrafta in cin top oynuyordu. Bir İtirafçı'nın geçebildiği büyü kalkanları yerli yerindeydi ama içeride hiç kimse yoktu.

Zedd orada değildi.

Kule, kayıp ulu büyücüyü bulmak üzere ayrıldığı aylar öncesinden bu yana aynen bıraktığı gibi duruyordu. Büyücüyü bulmuş ve Darken Rahl'ın yarattığı tehdidin savuşturulmasını sağlamıştı, şimdiye ulu büyücüye tekrar ihtiyacı vardı.

Yaklaşık bir ay kadar önce Galea ordusunu terk ettiğinden beri Aydındril'e ulaşmaya, Zedd'i bulmaya çalışıyordu. Bir keresinde günlerce süren bir fırtına patlak vermişti. Hava koşulları ve kar yüzünden geçitler aşılamaz hale gelmiş, onları geldikleri yoldan geri dönmeye ve farklı yollar bulmaya zorlamıştı. Sinir bozucu ve yorucu bir yolculuktu

ancak gücünü tüketen asıl şey, hedefine varıp da Zedd'i bulamayınca kapıldığı umutsuzluktu.

Kahlan ara sokaklara saparak Krallar Sokağı'ndan kaçındı. Sıra evlerin bulunduğu Krallar Sokağı'ndaki konaklarda yüksek rütbeliler, memurlar ve Aydindril'de temsil edilen bölgelerin muhafızları barınıyordu. Krallar, kraliçeler ve toprak beyleri, konseye danışmak için o bölgelerden geldikleri zaman kendi saraylarında kalıyorlardı. Saraylar her bölgenin gurur kaynağıydı, her biri muhteşemdi, yine de hiçbir İtirafçılar Sarayı'yla kıyaslanamazdı.

Kahlan Krallar Sokağı'ndan kaçınmıştı çünkü orada tanınabilirdi, oysa şimdi tanınmak istemiyordu, tek istediği Zedd'i bulmaktı, onda da başarısız olunca konseyle konuşmak üzere kenardan dolaşarak mutfakların bulunduğu hizmetli bölgesinin yolunu tuttu.

Chandalen ormandaydı. Aydindril'e gelmek istemiyordu; şehrin büyüklüğü ve insan kalabalığı onu tedirgin ediyordu, gerçi bunu yadımsıyordu ve dışarıda uyuyarak daha rahat ettiğini öne sürmüştü. Kahlan onu suçlayamıyordu; dağlarda bunca zaman tek başına kaldıktan sonra o bile şehre girmekten huzursuzdu, hem de burada büyümesine ve sokaklarıyla görkemli binalarını en az Chandalen'in Çamur Adamlar köyündeki yaylaları bildiği kadar iyi bilmesine rağmen. Etraftaki insanlar hiç olmadığı kadar içine kapanmasına yol açıyordu.

Kahlan artık Aydindril'e güvenle ulaştırıldığı için Chandalen evine, halkına geri dönmek istiyordu. Adamın ayrılma isteğini anlayışla karşılarsa da ondan geceyi burada geçirmesini ve sabah vedalaşmasını rica etmişti.

Orsk'a da geceyi Chandalen'le beraber geçirmesini söylemişti. Orsk'un varlığı usandırıcıydı; tek gözüyle onu sürekli izliyor, her şeye yardım etmeye kalkışıyor, en küçük bir belirtide Kahlan'ın emrini yerine getirmek üzere sürekli ayağa fırlıyordu. Peşinizden ayrılmayan bir köpek gibiydi. Kahlan'ın bir geceyi ondan uzak geçirmeye ihtiyacı vardı. Chandalen anlayış göstermişti. Kahlan, Orsk'la ne yapacağını bilmiyordu.

Mutfak kapısından içeri girince yapışkan bir sıcak hava dalgası yüzüne çarptı. Kapının sesini duyan bembeyaz önlüklü zayıf bir kadın hızla ona döndü.

“Burada ne işin var? Çık dışarı, sen gidi dilenci!”

Kadın elindeki tahta kepçeyi tehditkâr bir edayla kaldırıırken, Kahlan, harmanisinin kukuletasını geri itti. Kadının soluğu kesildi. Kahlan gülümsedi.

“Kalfa Sanderholt. Seni tekrar gördüğüme çok sevindim.”

“İtirafçı Ana!” Kadın ellerini kenetleyerek dizlerinin üzerine çöktü. “Ah, İtirafçı Ana, beni affedin! Tanıyamadım. Ah, iyi ruhlara şükürler olsun, sahiden siz misiniz?”

Kahlan sıırım gibi kadını ayağa kaldırdı. “Seni çok özledim Kalfa Sanderholt.” Kahlan kollarını açtı. “Sarılmak yok mu?”

Kalfa Sanderholt, Kahlan’ın kollarına atıldı. “Ah, evladım, seni görmek ne güzel!” Geri çekildiğinde yanaklarından yaşlar boşanıyordu. “Başına neler geldiğini bilmiyorduk. Çok endişelendik. Seni bir daha hiç göremeyeceğimi sandım.”

“Uzun ve zorlu bir süreçti. Yüzünü tekrar görmek ne kadar güzel, anlatamam.”

Kalfa Sanderholt, Kahlan’ı bir duvar masasına doğru çekiştirmeye başladı. “Gel. Bir kâse çorba lazım sana. Yeni pişti, tabii açlıktan zerre çakmayan şu kuş beyinliler biberi fazla kaçırıp berbat etmemişlerse.”

Çalışan aşçılarla yamakları bu sözleri duyunca kafalarını eğdiler ve yaptıkları işlere odaklandılar. Kaşıkların çırpma ve karıştırma sesleri alıp başını gitti. Adamlar çuvalları sırtlanarak hızla uzaklaştı. Bulaşık süngerleri tencereleri daha bir hırsyla ovdu. Sıcak tavalara atılan tereyağları cızırdadı, fırındaki ekmeklerle şişteki etlere göz atmak üzere bir koşturmadır aldı yürüdü.

“Şu anda hiç zamanım yok Kalfa Sanderholt.”

“Ama anlatmam gereken şeyler var. Önemli şeyler.”

“Biliyorum. Benim de anlatacaklarım var. Ama şu anda konseyle görüşmeliyim. Acil. Uzun zamandır yoldayım, perişanım, yine de dinlenmeden önce konseyle görüşmem şart. Yarın konuşuruz.”

Kalfa Sanderholt tekrar sarılmadan edemedi. “Elbette evladım. İyice dinlen. Yarın konuşuruz.”

Kahlan en kısa yola saptı, önemli törenler ve kutlamalar için kullanılan büyük salondan geçti. Mekânın muhtelif yerlerindeki yivli

sütunların arasına yerleştirilmiş geniş, muhteşem şöminelerde yanan ateşler Kahlan ilerledikçe yeşil arduvazlı zemine devingen gölgeler düşürüyordu. Salon şu anda boştu ve dalgalı, kavisli kirişlerle dallı budaklı bir kubbe oluşturan dışbükey tavanda ayak sesleri yankılanıyordu. Babası ona savaş taktiklerini öğretmek için bu salonun her yerine, orduları temsilen, binlerce ceviz ağacı ve meşe palamudu yerleştirdi.

Salonun sonundan dönerek konsey localarına çıkan koridora saptı. İtirafçılara özel balkonda, siyah mermerden yapılmış dörderli sütun grupları her iki yanda uzanarak bir dizi çok renkli tonozu destekliyordu. Onun sonunda, konsey localarından hemen önce iki kat yüksekliğinde bir ulusal kadın kahramanlar anıtı yükseliyordu: İtirafçı Anaların anısına. Göğе kadar yükselen yedi tane devasa sütunun arasına yerleştirilmiş fresklerdeki portreler, doğal boyutlarının iki misliydi.

Kahlan, odaya tepeden bakan bu yedi tane asık suratın önündeyken kendisini daima bir sahtekâr gibi hissedirdi. Şöyle dediklerini duyar gibiydi: “Kahlan Amnell, sen kimsin ki İtirafçı Ana olabileceğini sanıyorsun?” Bu kadın kahramanların geçmişini bilmesi kifayetsizliğini iyice yüzüne vuruyordu.

İki bakır kulpu kavrayıp uzun, maun kapıları iterek açtı ve konsey localarına girdi.

Muazzam salonu devasa bir kubbe örtüyordu. En dipteki ana bölme, ilk İtirafçı Ana Magda Searus’un zaferini kutlayan bir duvar süslemesiyle kaplıydı. Kadının parmakları, onun uğruna hayatını feda etmiş, yerde yatan büyücüsü Merritt’in eline dokunuyordu. Şimdi ikisi renkli bir freskte ebediyen beraberdi ve kendilerinden sonra gelip başkanlık koltuğuna oturan İtirafçı Anaları ve büyücülerini gözölüyorlardı.

Salonu çepeçevre sararak yükselen sütunların altın rengi devasa kaidelerinin arasında cilalı maun ağacından yapılmış kavisli tırabzanlarıyla zarif salona tepeden bakan balkonlar bulunuyordu. Balkonlara çıkan ve salona belli aralıklarla yerleştirilmiş kemerli açıklıklar, kahramanlık tasvirlerinin betimlendiği mermer yontmalarla bezenmişti. Buradaki pencereler avlulara bakıyordu. Kubbenin alt kenarındaki yuvarlak pencerelerden sızan güneş ışığı göz kamaştırıcı salonu da aydınlatıyordu. Konsey salonunun en dibinde, gösterişli el oyması

masalarda vekillerin oturduğu yarım daire şeklindeki kürsüler vardı. Gösterişli başkanlık koltuğu ise ortadaydı ve en yükseğiydi.

Bir grup erkek başkanlık koltuğunun etrafında kümelenmişti. Kahlan sayılarına bakarak konseyin yaklaşık yarısının hazır bulunduğuna hükmetti. Desenli mermer zemine vuran güneş ışınları altında geniş adımlarla yürüdükçe başlar ona doğru dönmeye başladı.

Başkanlık koltuğunda birisi oturuyordu. Her ne kadar son zamanlarda uygulanmasa da bir vekilin başkanlık koltuğuna geçmesi idamla cezalandırılan bir suçtu ve devrim bildirisiyle eşit seviyede görülürdü. Kahlan yaklaştıkça konuşmalar kesildi.

Koltukta oturan kişi, Kelton Baş Prensi Fyren idi. Ayaklarını kaldırıp masaya dayamıştı, Kahlan'ın yaklaşmasını seyrederken de indirmede. Gözleri üzerindeydi ama kulağı, ona doğru eğilmiş fısıldayarak konuşan, hafifçe kırılmış dümdüz siyah saçlı ve sakallı bir adamdaydı. Adam ellerini önünde kavuşturarak sade cübbesinin kol yenlerine geçirmişti. Tuhaf, diye düşündü Kahlan, bir danışman tıpkı bir büyücü gibi giyinmiş.

Prens Fyren kaşlarını keyifle kaldırdı. "İtirafçı Ana!" Cilalı çizmelerini indirmek için bariz çaba göstererek ayağa kalktı. Ellerini masaya dayayıp öne eğilerek aşağı baktı. "Sizi görmek ne güzel!"

Önceleri Kahlan'ın yanında hep bir büyücü olurdu, şimdiyse yalnızdı. Korunmasız. Ürkek ya da kırılğan görünüyor olmalıydı.

Kızgın bakışlarını Prens Fyren'e dikti. "Seni bir daha İtirafçı Ana'nın koltuğunda otururken yakalarsam öldürürüm."

Adam alaylı bir sırıtışla doğruldu. "Gücünüzü bir vekilin üzerinde kullanır mıydınız?"

"Mecbur kalırsam gırtlığını bıçağımla keserim."

Sade cübbeli adam sabit bakışlarla onu seyrediyordu. Diğer vekiller bembeyaz kesilmişti.

Prens Fyren lacivert ceketinin önünü açıp bir elini beline dayadı. "İtirafçı Ana, sizi gücendirmek istememiştim. Uzun zamandır yoktunuz. Hepimiz öldüğünüzü zannettik. Sarayda bir İtirafçı görülmeyeli... ne kadar oldu?" Dönüp diğer adamlara baktı. "Dört mü, beş mi, altı

ay mı?” Eli hâlâ belinde, diğer elini öne uzatıp eğilerek selam verdi. “Niyetim sizi kırmak değildi İtirafçı Ana. Koltuk elbette ki sizindir.”

Kahlan geriye kalan adamları gözlüyordu. “Geç oldu. Sabah ilk iş olarak konsey tam katılımıla toplanacak. Her vekil hazır bulunacak. Orta Diyar savaşa girdi.”

Prens Fyren tek kaşını kaldırdı. “Savaş mı? Kimin yetkisiyle? Böyle hayati bir konuyu henüz tartışmadık bile.”

Kahlan gözlerini vekillerin üzerinde gezdirdikten sonra niha-yet Prens Fyren’de kenetledi. “İtirafçı Ana’nın yetkisine dayanarak.” Adamların arasında fısıldaşmalar yaşandı. Prens Fyren gözlerini ondan hiç ayırmıyordu. Kahlan fısıldaşan adamlara öfkeyle bakınca sus pus kesildiler. “Sabah ilk iş olarak her vekili burada görmek istiyorum. Şimdilik dağılabilirsiniz beyler.”

Kahlan arkasını dönüp salondan hızla çıktı. Sarayda gördüğü muhafızların hiçbiri tanıdık gelmedi, gerçi tanıdık olsalar bile tanıyamazdı; Zedd ona D’Hara’nın Aydındril’i işgali sırasında İç Güvenlik Birlikleri’ne mensup çoğu kişinin öldürüldüğünü anlatmıştı. Kahlan, tanıdık yüzlerin özlemini çekiyordu.

Aydındril’deki İtirafçılar Sarayı’nın merkezine sekiz kola ayrılmış anıtsal bir merdiven hâkimdi, bu merdiveni de dört kat yüksekliğindeki cam tavandan yayılan doğal ışık aydınlatıyordu. Geniş alanın orta katı, revaklı koridorlarla çevrelenmişti. Koridorlardaki kemerli açıklıklar, kare kaidelerin üzerine yerleştirilmiş, muazzam çeşitlilikteki altın sarısı ve yeşil mermer sütunlarla birbirinden ayrılmıştı. Her bir kaidenin üzerinde Orta Diyar’daki bölgelerin eski beylerine ait madalyonlar vardı. Vazo biçimindeki pırıl pırıl yüzlerce parmaklık, eskilikten sarımtırak bir renk almıştı ve âdeta kendiliğinden bir ışıltı yayıyordu. Koyu kahverengi granitten yapılmış merdiven başları, neredeyse onun boyundaydı ve her birinin tepesine altın varaklı bir lamba yerleştirilmişti. Sütun başlarındaki karmaşık süslemeler, gönyelenmiş kenarlardan başlayarak cafcıflı taş oymaların yer aldığı geniş lambrili duvarlara kadar iniyordu. Tam ortada sekiz İtirafçı Ana’nın heykeli vardı. Kahlan, öyle mazbut saraylar görmüştü ki sırf merdivenin kapladığı alana tamamı sığabilirdi.

Anıtsal merdiven ve onu barındıran salonun inşası kırk yıl sürmüştü. Masrafın büyük bölümü, Orta Diyar'ın birleşmesine karşı çıkıp savaşa neden olmaları nedeniyle kısmen ceza niyetine Kelton tarafından karşılanmıştı. Keza sütun kaidelerine Kelton madalyonunun yerleştirilmeyerek hiçbir önderlerinin onurlandırılmamasına karar verilmişti. Merdiven, Orta Diyar halkına adanmıştı, onları onurlandırmak içindi, burayı ceza olarak inşa edenleri onurlandırmak için değil. Kelton artık Orta Diyar'da kendi ayakları üzerinde durabilen güçlü bir bölgeydi ve Kahlan'a göre atalarının yüzyıllar önce yaptığı bir şey yüzünden bir halkı azarlamak aptalcaydı.

Merkez sahanlığına varıp da odasına çıkan ikinci kat merdivenlerini tırmanırken, merdivenin başında bekleyen bir hizmetçi topluluğu gördü. Göz göze geldikleri anda hepsi de tek vücut halinde eğilerek selam verdi. Tertemiz uniformalar giymiş, saçları taranıp kabartılmış yaklaşık otuz kadar pırıl pırıl insanın, kurt postuna bürünmüş ve ağır bir çantayla yay taşıyan pis bir kadına hep beraber eğilerek selam vermesi saçma görünüyor olmalıydı. Eh, bunun tek bir anlamı olabilirdi: Gelişi tüm saraya kulaktan kulağa çoktan yayılmıştı. İtirafçı Ana'nın eve döndüğünü, en uzak serada çalışan bir bahçıvan bile şimdiden duymuştu herhalde.

"Kalkın çocuklarım," dedi Kahlan merdivenin tepesine varınca. İnsanlar kenara çekilerek ona yol açtılar.

Sonra da başladı: İtirafçı Ana banyo yapmak ister miydi, İtirafçı Ana masaj ister miydi, İtirafçı Ana saçlarının yıkanıp taranmasını ister miydi, İtirafçı Ana tırnaklarının törpülenmesini ister miydi, İtirafçı Ana dilekçe sahipleriyle ilgilenmek ister miydi, İtirafçı Ana herhangi bir danışmanla görüşmek ister miydi, İtirafçı Ana mektup yazdırmak ister miydi, İtirafçı Ana'nın bir isteği, arzusu, ihtiyacı, talebi var mıydı... Liste böyle uzayıp gidiyordu.

Kahlan hizmetçi kızlarla ilgilenen kalfaya döndü. "Bernadette, banyo yapmak isterim. Başka bir şey değil. Sadece banyo."

İki kadın hızla uzaklaşarak banyoyu hazırlamaya gitti.

Kalfa Bernadette'in gözleri istemdişi Kahlan'ın kıyafetlerine kaydı. "İtirafçı Ana giysilerinin temizlenip onarılmasını ister miydi?"

Kahlan çantasındaki mavi elbiseyi düşündü. “Galiba yıkanması gereken birkaç parça giysim var.” Bir savaştan diğerine koşturmaktan kanla sıırsıklam olmuş diğer giysileri aklına geldi. “Galiba yıkanması gereken çok giysim var.”

“Elbette İtirafçı Ana. Bu gece için beyaz elbisenizi hazırlamamı ister miydiniz?”

“Bu gece mi?”

Kalfa Bernadette kızardı. “Ulaklarla Krallar Sokağı’na çoktan haber salındı İtirafçı Ana. Herkes İtirafçı Ana’ya hoş geldin demek isteyecektir.”

Kahlan homurdandı. Ölesiye yorgundu. Kadınlara sırf saçlarının ne kadar güzel yapılp süslendiğini, erkeklere de ceketlerinin ne kadar yakıştığını söylemek için birilerini ağırlamak istemiyordu. Ödeneklerin adaletsiz dağılımından şikâyet edenleri sabırla dinleyecek ve temyiz sahibinin çıkar peşinde olmayıp gömüldüğü borç batağından çıkmaya çalıştığını ispatlamaya çalışacak hali de yoktu.

Kalfa Bernadette, Kahlan’a tıpkı çocukluğunda yaptığı gibi kınarcasına bakıyordu, sanki şöyle diyecekti: “Bana bak genç hanım, üzerine düşen görevleri savsaklamamı istemiyorum.”

Onun yerine şöyle dedi: “İtirafçı Ana’nın sağ salim döneceğinden herkes endişeliydi. Sizi sapasağlam görmek morallerini düzeltecektir.”

Kahlan bundan şüpheliydi. Kalfa Bernadette’in kastettiği şey aslında Kahlan’ın insanlara İtirafçı Ana’nın hâlâ hayatta ve görevde olduğunu anımsatmasının iyi olacağıydı. Kahlan içini çekti. “Elbette Bernadette. Beni yürekten sevip endişelenen insanları anımsattığın için teşekkür ederim.”

Kalfa Bernadette başını eğerek gülümsedi. “Elbette, İtirafçı Ana.”

Hizmetçilerin diğerleri de hızla uzaklaşınca Kahlan eğilerek Kalfa Bernadette’e sokuldu. “Bana bir şeyi hatırlatmak için sırtıma şaplak indirdiğin zamanları anımsıyorum.”

Kalfa Bernadette’in gülümsemesi geri geldi. “Bence o tür bir şeye artık gerek kalmayacak kadar akıllısınız İtirafçı Ana.” Kadın elini ovuşturdu. “İtirafçı Ana... sizinle beraber gelen başka İtirafçılar da oldu mu? Yakında diğerleri de geri döner mi?”

Kahlan'ın yüz hatları, annesinin öğrettiği gibi İtirafçı edasına büründü. “Üzgünüm Bernadette, bildiğini sanıyordum. Hepsi öldü. Yaşayan son İtirafçı benim.”

Gözleri dolan Kalfa Bernadette bir dua fısıldadı. “İyi ruhlar hep onlarla olsun.”

“Buna niye şimdi tenezzül etsinler ki?” dedi Kahlan kısa ve öz biçimde. “Suikast timinin Dennee'yi yakaladığı gün hiç orali olmadılar.”

Odasındaki şöminelerin hepsi tahmin ettiği gibi yanıyordu, sa-raydan uzak kaldığı aylar boyunca da yanmaya devam etmişti. Kış mevsiminde İtirafçı Ana'nın odalarındaki şömineler, her an döne-bileceği ihtimaline karşılık asla söndürülmezdi. Masada gümüş bir tepsi, onun üzerinde de taze yulaf ekmeği, bir demlik çay ve buharı tüten bir kâse baharat çorbası vardı. Kalfa Sanderholt onun baharat çorbasını çok sevdiğini biliyordu.

Baharat çorbası Kahlan'a Richard'ı anımsattı. Birbirlerine çorba pişirdikleri günleri hatırladı.

Çantasını ve yayını yere bıraktıktan sonra Kahlan pelüş halıların üzerinden geçerek bitişik odaya girdi. Parmaklarını yatağının ayak ucundaki büyük cilalı başlıklardan birinin üzerinde dalgın bir edayla gezdirdi. Güya buraya Richard'la beraber geleceklerdi. Aydindril'e vardıkları gün çoktan evlenmiş olacaktı. Ona bu büyük yatağı söz vermişti.

Kahlan, evlenmekten ve Aydindril'e karı koca olarak dönmekten bahsettikleri gün ne kadar keyiflendiğini anımsadı. Yanağından bir damla yaş süzüldü. Göğsünü sıkıştıran yakıcı acıyı gidermek için derin bir nefes aldı ve gözyaşını parmak uçlarıyla sildi.

Kahlan, geniş bir balkona bakan camlı kapıları açarak dışarı çıktı. Titreyen parmaklarını buzlu tırabzana koyup soğukta dikilerek başını kaldırdı ve dağ yamacındaki Büyücü Kulesi'ne baktı. Siyah taş duvarları gün batımının son altın rengi ışıklarıyla aydınlanıyordu.

“Neredesin Zedd?” diye fısıldadı. “Sana ihtiyacım var.”

Kayıp düşerek kafasını vurunca soluk soluğa uyandı. Gözlerini kırıştırtarak doğrulup oturdu. Çene hizasında ağarmış düz siyah saçları olan yaşlı bir kadın tam karşısında oturmuş, bir köşeye büzülmüştü. İkisi de bir at arabasının içindeydi. Araba aniden hoplayınca adam diğer yana kaydı. Kadın gözlerini ona doğru dikmişti. Kadına şaşkınlıkla baktı. Gözleri bembeyazdı.

“Sen de kimsin?” diye sordu.

“Asıl sen kimsin?” diye soruyla karşılık verdi kadın.

“Önce ben sordum.”

“Ben...” Şık yeşil elbisesinin üzerine attığı pelerinine sarındı. “Kim olduğumu bilmiyorum. Sen kimsin?”

Adam parmağını havaya kaldırdı. “Ben var ya... ben...” İçini çekeerek pes etti. “Korkarım kim olduğumu ben de bilmiyorum. Tanıdığın birine benzemiyor muyum?”

Kadın pelerinine biraz daha sarındı. “Bilmiyorum. Körüm ben. Yüzünü seçemiyorum.”

“Kör mü? Of. Şey, kusura bakma.”

Adam kafasını vurduğu yeri ovaladı. Üzerine bakınca güzel giysiler giydiğini gördü; siyah kol yenlerine üç sıra gümüş sırma işlenmiş, bordo bir cübbe. Eh, diye düşündü, en azından zengin olmalıyım.

Yerdeki siyah bastonu alıp üzerindeki gümüş işlemeyi inceledi. Dönüp tavana vurdu, tam da sürücünün oturduğu yere. Yaşlı kadın korkuyla yerinden sıçradı.

“O gürültü de ne?”

“Ah, kusura bakma. Sürücünün dikkatini çekmeye çalışıyordum.”

Sürücü duymuş olmalıydı. Araba kayarak durdu, sonra da biri aşağı inerken sallandı. Kapı açılıp da rüzgâr yanığı suratını paltosuna gömmüş bir adamın cüssesiyle karşılaşınca bastonuna yapışıp geriye kaçtı.

“Sen de kimsin?” diye sordu bastonunu sallayarak.

“Ben mi? Koca bir aptalın tekiyim,” diye kükredi iri adam. Derin kırışıklıklarla kaplı yüzü hafif bir gülümsemeyle yumuşadı. “Adım Ahern.”

“Şey, Ahern, bizi nereye götürüyorsun? Bizi kaçırdın mı? Fidyeye için mi tutuluyoruz?”

Ahern kıkırdadı. “Tam tersi oldu diyebilirim.”

“Ne demek istiyorsun? Ne kadar zamandır uyuyoruz? Ayrıca biz kimiz?”

Ahern göğese baktı. “Sevgili ruhlar, bu işe nasıl bulaştım?” İçini çekti. “İkiniz de dün akşamdan beri uyuyorsunuz. Bütün günü ve dün geceyi uyuyarak geçirdiniz. Adın Ruben. Ruben Rybnik.”

“Ruben mi?” Adam bir nefes aldı. “Ruben. Eh, güzel isimmiş.”

“Peki ben kimim?” diye sordu kadın.

“Sen de Elda Rybnik.”

“Onunda mı soyadı Rybnik?” diye sordu Ruben. “Akraba mıyız?”

Ahern duraksadı. “Hem evet hem hayır. İkiniz karı kocası. Bir nevi.”

Ruben koca adama doğru eğildi. “Sanırım açıklaman gerek.”

Ahern içini çekerek başıyla doğruladı. “Senin adın Ruben, onunki de Elda. Ama gerçek isimleriniz değil. Şimdilik bu kadarını bilin, size gerçek isimlerinizi söylemesem iyi olur.”

“Bizi kaçırmışsın! Kafamıza vurup aklımızı başımızdan almışsın!”

“Sakin olun, açıklayacağım.”

“Öyleyse seni bastonumla pataklamadan açıkla.”

“Tantanaya değmez.” Ahern kendi kendine homurdandı. “Buna nasıl bulaştım? Altın, sebebi bu,” diye yanıtladı kendi kendini.

Ahern arabanın içine girip Ruben’in yanına oturdu. Dışarıda kar yağdığı için kapıyı da örttü.

“Eh, buyur çekinme,” dedi Ruben.

Ahern gırtlığını temizledi. “Pekâlâ, şimdi ikiniz de beni dinleyin. İkiniz de hastaydınız. Sizi şu üç kadına götürmemi istedin.” Ruben’e sokulup kaşlarını çattı. “Üç kadın efsuncuya.”

“Kadın efsuncular!” diye ciyakladı Ruben. “Kim olduğumuzu bilmememize şaşmamalı! Bizi cadılara götürüp efsunlatmışsın!”

Ahern adama dokunarak onu yatıştırdı. “Sus da dinle. Sen bir büyücüsün.” Ruben’in ağzı açık kaldı. Ahern, Elda’ya döndü. “Sen de bir efsuncu.”

Ruben kollarını abartılı hareketlerle sallamaya başladı. “Hayır, değilim,” diye çıkıştı sonunda, “yoksa seni kurbağaya çevirirdim.”

Ahern homurdanarak kafasını iki yana salladı. “Gücünü kaybettin.”

“Şey,” dedi Ruben sırtını dikleştirerek. “Becerikli bir büyücü müydüm?”

“O lanetli parmaklarını şakaklarıma dayayıp sana yardım etme fikrini kalın kafama sokmayı becerecek kadar iyiydin. Büyücülerin bazen mecbur kaldıklarında insanları kullandıklarını anlattın. Büyücünün külfeti, diye adlandırdın. Sana yardım etmek zaten er geç yapacağım bir şeymiş ama sen içimdeki ‘iyiliği’ uyandırarak düşünmemi biraz hızlandırmışsın. Her neyse, hem o hem de bugüne dek görmediğim kadar çok altın sayesinde beni ikna ederek normalde bulaşmayacağım bir şeye kalkışmama yol açtın. Büyücülerden de büyüyle alakalı şeylerden de hiç hoşlanmam.”

“Ben de bir efsuncu muyum?” diye sordu Elda. “Kör efsuncu?”

“Şey, hayır bayan. Kördünüz ama yeteneğinizi kullanarak benden daha iyi görebiliyordunuz.”

“Madem öyle şimdi niye körüm?”

“İkiniz de hastaydınız. Kötü bir büyüyle hastalanmıştınız. Üç kadın efsuncu size yardım etmeyi kabul etti ancak tedavi edebilmeleri için, mecburen... şey, ikinize de büyüünüzü, yeteneğinizi ortadan kaldıracak bir şey vermek zorunda kaldı. Beni dışarıda beklettiniz, o yüzden ne verdiklerini bilmiyorum. Tek bildiğim, içeri girmeden önce bana verdiği görevi tamamlamamı istediğin.”

Ruben öne eğildi. “Uyduruyorsun.”

Ahern ona aldırmayıp devam etti. “Kaptığınızı hastalık bünyenizdeki iyi büyüden besleniyordu. Büyünün işleyişinden anlamam, ruhlar şahidimdir ki anlamam, bana ne anlattıysan, ne açıkladıysan o kadarını biliyorum, dışarı çıktığında sana yardım etmem için beni

ikna ettin. Dediğine göre size yardım edebilmek için üç kadın efsuncu, büyüünüzü ortadan kaldıracak bir şey vermiş. İkiniz ancak bu şekilde iyileşebilmişsiniz. Kötü büyü beslenemeyip ölünce yaralarınız iyileşmiş, iyileşirken de bünyenizdeki iyi büyüye kenetlenip oradan beslenmiş.”

“O yüzden mi şimdi büyüden yoksunuz?”

“Şey, nasıl işliyor bilmiyorum ama anladığım kadarıyla bünyenizdeki büyüden esasında kurtulamıyorsunuz. Üç kadının yaptığı şey, bildiğiniz her şeyi size unutturdu, hiç büyü bilmez oldunuz, böylece kötü büyü de varlığını bilmez oldu. Bu yüzden ikiniz de kim olduğunuzu anımsamıyor ve nasıl büyü kullanacağınızı bilmiyorsunuz. Elda bu yüzden kör.”

Ruben gözlerini kısıtı. “Efsuncular bize niçin yardım etmeye yanaşsın ki?”

“En çok Elda yüzünden. Onun Nicobarese’deki kadın efsuncular arasında bir efsane olduğunu söylediler. Gençken yaptığı ve burada yaşamak zorunda kaldığı bir şey yüzündenmiş.”

Ruben iri kıyım adama gözlerini dikmişti. “Doğru olsa gerek.” Elda’ya döndü. “Doğru olsa gerek. Hiç kimse bu kadar saçma bir hikâye uyduramaz. Sen ne diyorsun?”

“Senin gibi düşünüyorum. Bence bize gerçeği söylüyor.”

“Güzel,” dedi Ahern. “Şimdi hoşunuza gitmeyecek kısmına gelelim.”

“Büyümüze ne oldu? Ne zaman geri gelecek? Kim olduğumuzu ne zaman anımsayacağız?”

Ahern boğumlu parmaklarını kıvrırcık gri saçlarında gezdirdi. “Hoşunuza gitmeyecek kısım da bu. Üç kadının dediğine göre ikinizin de eski halinize döneceğiniz şüpheli. Asla anımsamayabilirsiniz. Büyünüz asla geri gelmeyebilir.”

Arabaya sessizlik çöktü. Ruben nihayet konuştu. “Böyle bir şeye niye razı gelelim?”

Ahern parmaklarına baktı. “Çünkü başka seçeneğiniz yoktu. İkiniz de hastaydınız. Feci hasta, Elda senden beterdi. Şimdiye ölmüş olurdu, sen ise en fazla bir iki güne kalmadan ona katılırdın. Başka seçeneğiniz yoktu. Tek yolu buydu.”

Ruben ellerini bastonunun gümüş tepeliğinde kavuşturdu. “Eh, madem mecburmuşuz, öyle olsun. Hiç anımsamayacaksak Ruben ve Elda olmayı öğrenip hayata sil baştan başlayacağız.”

Ahern kafasını iki yana salladı. “Sorun da orada. Anlattığına göre, üç kadın sana demiş ki kötü büyü sonunda sizi terk edecek olursa hafızanız da büyüünüz de geri gelebilirmiş. Eski halinize dönmeniz kaçınılmazmış. Dünya, yardım etmen gereken muazzam bir tehlikeyle karşı karşıyaymış. Yaşayan herkesi ilgilendiren bir ölüm kalım meselesi olduğunu söyledin. Bir şeyler yapmak zorundaymışsın.”

“Ne tehlikesi? Ne yapmam gerekiyormuş?”

“Söylemedin. Anlamazmışım.”

“Peki hafızamız ve büyüümüz nasıl geri gelecek?”

Ahern bir adama baktı, bir kadına. “Geri gelmeyebilir. Kadınların üçü de hiç geri gelmeyebileceğini, gelirse de ancak bir şokla olabileceğini söylemiş. Duygusal bir sarsıntı ya da şokla.”

“Duygusal bir şok mu? Ne gibi?”

“Öfke olabilir mesela. Belki yeterince kızarsanız.”

Ruben kaşlarını çattı. “Ne yani? Beni kızdırmak için tokat mı atacaksın?”

“Hayır. Nasıl olacağını bilmediğini söyledin, beklenmedik bir şey gibiymiş. Muazzam bir duygusal sarsıntı gerektirdiğini ama buna neyin sebep olabileceğini bilmediğini anlattın. Aynı zamanda öfkeyle geri gelen bir şeyin büyü yüzünden vahşi ve korkunç olacağını da belirttin. Yine de başka seçeneğiniz yokmuş çünkü bunu yapmasaydınız ölecektiniz.”

Ruben ve Elda sessizce oturup düşünürken Ahern onları seyretti.

“Peki bizi nereye götürüyorsun? Neden bu arabadayız?” diye sordu Ruben.

“Aydındril.”

“Aydındril mi? Hiç duymadım. Neresi? Ne kadar uzak?”

“Aydındril, İtiraftçı Anaların memleketidir, Rang’Shada Sıradağları’nın öbür tarafındadır. Uzun bir yolculuk: Haftalar, belki bir ay sürer. Kış gündönümü yaklaşıyor, biz oraya varmadan yılın en uzun gecesi yaşanacak.”

“Anlaşılan uzun bir yol,” dedi Ruben. “Bizi oraya götürmeni neden istedim?”

“Büyücü Kulesi’ne gitmen gerektiğini söyledin. İçeri girmek için büyü gerekiyormuş ama şimdi büyü bilmediğinden içeri nasıl gireceğini de anlattın. Anlaşılan yaramaz bir çocukmuşsun ve büyüü tetiklemeden Kule’ye gizli bir yoldan girip çıkıyormuşsun.”

Ruben çenesini sıvazladı. “Bunun acil olduğunu da mı söyledim?”

Ahern ciddiyle başını sallayarak doğruladı.

“Öyleyse yola koyulsak iyi olur.”

Bütün akşam herkese nasıl gülümsediyse, önünde dikilen süslü lacivert elbiseli kadını da aynı şekilde gülümseyerek karşıladı Kahlan. Kadın herkesin İtirafçı Ana için ne kadar endişelendiğinden bahsediyordu. Yapmacıklığı, en az diğer herkesin ikiyüzlülüğü kadar barizdi. Kahlan tüm hayatını yardımsever ve dostane kelimelerle tamahkâr doğalarını maskelemeye çalışan bu sahtekâr insanları dinleyerek harcamıştı. Hepsini bulandırıyordu.

Keşke beraber yaşayıp çalıştığı bu insanlardan biri, bir kez olsun dürüst davranıp ondan ne kadar nefret ettiklerini, Orta Diyar’ı kendi çıkarları uğruna diledikleri gibi yağmalamalarına izin vermeyişine ne kadar kızdıklarını itiraf edebilseydi. Hepsinin öyle ağgözlü olmadığına dair kendi kendini telkin ediyordu Kahlan.

Yarım kulağıyla dinleyen Kahlan, acaba bu saygın büyükelçi eşi, İtirafçı Ana’yı krallığının yarısı ederindeki bir gerdanlık ve göz kamıştırıcı beyaz bir elbiseyle değil de beyaz boyaya ve kana bulanmış bir halde atının üzerinde cırılçıplak gittiğini, bir yandan da canına kastedenlerin suratlarını kılıcıyla deşerken görse ne düşünürdü, merak ediyordu. Kadın muhtemelen baygınlık geçirirdi.

Kadın soluklanmak için nihayet duraklayınca Kahlan endişeleri için teşekkür ederek uzaklaştı. Geç oluyordu ve yorgundu. Konseyle erkenden toplantısı vardı. Bir aynanın yanından geçerken kendisine bakınca öyle bir hisse kapıldı ki sanki uzun zamandır rüyadaydı da

uyanıp tekrar eski haline, İtirafçı Analığa, Aydındril'deki İtirafçılar Sarayı'nda beyaz İtirafçı elbisesiyle dolaşma işine geri dönmüştü.

Ne var ki burada bulunduğu en son günden bu yana aynı insan değildi. Yüz yaş ihtiyarlamış hissediyordu kendisini. Gülümsedi, en azından banyo şahaneydi. Bir banyoyu bu denli lüksten saydığını anımsamıyordu. Temizlenmenin nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştu.

Antreye yaklaşmışken güzel giyimli bir hanım daha yaklaştı. Kahlan hafifçe kaşlarını çatarak baktı. Kadının saman sarısı saçları aşırı kısaydı, omuzlarına kadar inen saçları olan diğer kadınlara kıyasla yakışksız bile denebilirdi bu hali. Buna karşın giyimi kesinlikle uygundu; pahalı görünen siyah elbisesinin omuzları ve pırıl pırıl zümrüt kolyeyi ortaya seren boyun kısmı açıktı.

Kahlan tam antreye girecekken kadın önünü kesti. Telaşla dizlerini kırarak selamladı, doğrulurken mavi gözleri etrafı kolaçan etti.

"İtirafçı Ana, sizinle konuşmam lazım. Acil."

"Kusura bakma ama seni tanıyamadım."

Kadın mavi gözlerini kaldırıp da hiç göz göze gelmiyor, sürekli etraftaki insanları kolaçan ediyordu. "Beni tanı mıyorsunuz. Ortak bir dostumuz var..."

Asık suratlı yaşlı bir kadının onlardan yana geldiğini görünce sırtını o tarafa döndü.

"İtirafçı Ana, Aydındril'e yalnız mı geldiniz yoksa yanınızda biri var mıydı?" diye devam etti konuşmaya.

"Buraya bir dostumla beraber geldim, Chandalen ama kendisi geceyi güneysideki ormanda geçiriyor. Niye?"

"Duymayı umduğum isim bu değil." Kahlan'la göz göze geldi. "Siz mutlaka..."

Lafı yarım kaldı. Koyu mavi gözleri kocaman oldu. Taş kesilmiş gibi kaldı.

"Ne var?" diye sordu Kahlan.

Kadın hortlak görmüş gibi bakıyordu. "Siz... siz..."

Bir anda kanı çekilmişçesine rengi soluverdi. Bir adım geriledi. Aniden bembeyaz kesilen teni yüzünden siyah elbisenin içinde bir

hayaleti andırıyordu. Kelimeleri bir araya getirmeye çabalarken çenesi titredi. Yüzü bir dehşet maskesiydi.

Mavi gözleri yuvalarında ters döndü. Kahlan onu tutmakta çok geç kaldı. Kadın külçe gibi yere yığıldı.

Civardaki insanlar hayret nidaları koyverdi. Kahlan, diğerleriyle beraber kadının yanına çömeldi. Etrafta toplanan kadınlarla erkekler mırıldanarak şarabı fazla kaçırmaktan bahsediyorlardı.

Asık suratlı kadın kalabalıkta kendisine yol açarak öne çıktı. “Jebra! Jebra olduğunu tahmin etmiştim!”

Kahlan kafasını kaldırdı. “Bu kadını tanıyor musun? Sen kimsin?”

Asık suratlı kadın bir anda kiminle konuştuğunu fark etti. Ani bir gülümseme takınıp dizlerini kırarak üstünkörü selam verdi. “Bendeniz Leydi Ordith Condadith de Dackidvich, İtirafçı Ana. Sizinle nihayet tanıştığımıza çok sevindim. Konuşmak istediğim...”

Kahlan sözünü kesti. “Kim bu kadın? Onu tanıyor musunuz?”

“Tanımak mı?” Haşin ifadesi geri geldi. “Hizmetçimdir. Adı Jebra Bevinvier. Tembel şıfıntıyı bir güzel pataklayacağım!”

“Hizmetçi mi?” dedi bir adam. “Sanmıyorum. Bayan Jebra’yla akşam yemeği yemiştin, sizi temin ederim ki kendisi tam bir hanımefendidir.”

Leydi Ordith burun kıvırdı. “Sahtekârın tekidir.”

“Öyleyse ona iyi para veriyor olmalısınız,” dedi adam alaylı. “En pahalı hanlarda kalıp parasını altınla ödüyor.”

Leydi Ordith adama tekrar kibirle burun kıvrıp bir muhafızı kolundan yakaladı. “Sen! Şu şıfıntıyı daireme götür. Kelton Sarayı’nda kalıyorum. Bu olayın peşini bırakmayacağım.”

Kahlan ayağa kalkarak Leydi Ordith’e azarlayıcı gözlerle baktı. “Öyle bir şey yapmayacaksınız. İtirafçı Ana’ya kendi sarayında ne yapacağını söylemek midir niyetiniz?”

Leydi Ordith kekeleyerek özür dilemeye çalıştı. Kahlan gözlerini Leydi Ordith’ten ayırmadan parmaklarını diğer tarafa doğru şıkladı. Muhafızlar yanında bitiverdi.

Kahlan döndü. “Bayan Jebra’yı konuk odasına götürün. Bir hizmetçiye söyleyin ona zencefil çayı hazırlayıp alnına soğuk havlular

koysun, ne ihtiyacı varsa karşılansın. Hiç kimse tarafından rahatsız edilmesini istemiyorum, Leydi Ordith dâhil. Odama çekiliyorum, hiç kimsenin beni rahatsız etmesini de istemiyorum. Konseyle erkenden bir toplantım var. Konsey toplantısından sonra Bayan Jebra'yı bana getirin."

Muhafızlar selam çakarak Bayan Jebra'nın üzerine eğildi.

Kahlan odasına varıp da Kelton Saray'ına ait iki Keltan muhafızının kapısının yanında dikildiğini görünce zihni dağıldı. Muhafızlar onu görünce biri, mızrağının dip kısmıyla hafifçe kapıyı tıklattı. Kahlan'm dairesinde birisi vardı. Kahlan umursamaz tavırlı muhafızlara kızgınlıkla bakarak kapılardan içeri girdi.

Dairenin giriş bölümünde hiç kimse yoktu. Fırtına gibi yatak odasına geçti. Adamı görünce donakaldı. Prens Fyren, yatağının üzerine çıkmış sırtı dönük bir halde ayakta duruyordu.

Yatağın ortasına işerken omzunun üzerinden dönüp pis pis sıırttı.

İşini bitiren Prens Fyren, pantolonunun düğmelerini iliklediği sırada döndü.

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye fısıldadı Kahlan.

Adam tek kaşını kaldırarak yanından geçti. "İtirafçı Ana'nın eve dönmesine ne kadar sevindiğimizi göstermek istemiştım, o kadar." Ceketinin önu açıldı. Kapıda duraklayıp beyaz gömleğinin önündeki fırfırları düzelitti. "İyi uykular İtirafçı Ana."

Kahlan hizmetçi çanının ipine altı kez asıldı. Koridora hışımla çıktığında soluk soluğa kalmış altı hizmetçi kızı karşısında buldu.

"Bir şey mi istediniz İtirafçı Ana?"

Kahlan dişlerini gıcırdattı. "Yatağımı ve çarşafıları avluya çıkarıp yakın."

Kız gözlerini kırıştırdı. "İtirafçı Ana?"

"Yatağımdaki minderi kaldır, çarşaflarla beraber balkona çıkar, aşağıdaki avluya at ve hepsini yak." Kahlan yumruklarını sıktı. "Ne-sini anlamadın?"

Altı kız da irkilerek bir adım geri çekildi. "Başüstüne İtirafçı Ana." Gözleri irileşmiş, titriyorlardı. "Şimdi mi İtirafçı Ana?"

"Yarın yapılmasını isteseydim sizi yarın çağırırdım!"

Kahlan büyük giriş kapısına inen merdivenlere henüz ulaşmıştı ki Prens Fyren'in sade cübbeli adamla orada buluştuğunu gördü. Adamın siyah gözleri uzunca bir süre Kahlan'a kenetli kaldı.

"Muhafızlar!" diye aşağıya bağırdı Kahlan. Üniformalı adamlar yukarıya bakarak koş a koş a geldiler. "Diplomatik dokunulmazlık askıya alınmıştır! Eğer yarın sabahki toplantıdan önce şu Keltan domuzunu ya da şahsi korumalarından herhangi birini bu sarayda görürsem onu öldürdükten sonra derilerinizi diri diri bizzat yüzerim!"

Adamlar selam çaktı. Kahlan giriş koridorunda olan bitenleri seyreden Leydi Ordith'i gördü.

"Leydi Ordith." Leydi Ordith zaten kafasını kaldırmış ona bakıyordu. "Galiba Kelton Sarayı'nın konuğu olduğunuzu söylemişsiniz. Benimkinden defolun."

Kadın kekeleyerek vedalaşırken Kahlan dönüp odasının yolunu tuttu. Giderken de bir grup muhafız topladı.

Dairesinin önüne gelince kapısında adamlar sıraya girene dek bekledi. "Bu gece odama birisi ancak cesetlerinizi çığneyerek girebilir. Anlaşıldı mı?"

Hepsi de selam çakarak anladıklarını belirtti. İçeri giren Kahlan, beyaz harmanisini omuzlarına atıp balkona, gecenin acı soğuşuna çıktı. Parmaklığa yakın, sırtı dimdik durup aşağı avludaki manzaraya baktı.

Kaçmak istiyordu ama yapamazdı. O İtirafçı Ana'ydı. Kendisinden önce tüm İtirafçı Anaların yaptığı şeyi yapmak zorundaydı: Orta Diyar'ı korumak. Yalnızdı ve görevinde ona yardım edecek kimsesi yoktu.

Yatağından yükselen alevleri seyrederken yanaklarından yaşlar süzülürdü; Richard'a söz verdiği yatak.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Beyaz elbisesine bürünmüş İtirafçı Ana, koridorda hızla ilerlerken parlak siyah sütunlara yansıması vuruyordu. Burası İtirafçı Ana'nın konsey salonuna özel giriş yoluydu. Kahlan bir saat erkenciydi. Başkanlık koltuğuna kurulup tüm vekillerin gelişini gözlemlemek istiyordu. O gelmeden kendi aralarında laf kaynatmalarını istemiyordu.

Kapıları iterek açınca birden durdu. Oda tıklım tıklıydı. Vekil sandalyelerinin hepsi doluydu. Koridorlar insan kaynıyordu, sadece resmî yetkililer, idareciler, memurlar ve asillerle değil, sıradan insanlarla da: Çiftçiler, esnaflar, tacirler, aşçılar, zanaatkârlar, arabacılar ve hamallar. Her zümreden erkekler ve kadınlar. Kapıda belirdiğinde tüm gözler üzerindeydi.

Devasa salon boyunca tüm vekiller yerlerini almıştı. Kimseden çıt çıkmıyordu. Başkanlık koltuğunda birisi oturuyordu. Uzaktan kim olduğunu seçemese de tahmin etti.

Kahlan boynundaki kemik kolyeye dokunup dua ederek iyi ruhlardan güç ve korunma diledi. Geniş adımlarla ilerlerken çizmeleri yer yer güneş ışınlarıyla aydınlanan mermer zeminde yankılanıyordu. Kürsünün önünde, yerde bir şey vardı ama ne olduğunu seçemiyordu.

Kahlan kavisli masaya varınca, başkanlık koltuğunda oturan adamın tahmin ettiği kişi olmadığı anlaşıldı. Kürsünün önündeki bir sedyede Prens Fyren'in cesedi sere serpe yatıyordu. Rengi hamur

gibiymi. Kolları göğsünde, gömleğinin kandan sırlıslıkla olmuş fırırları üzerinde kavuşmuştu. Kılıcı cesedinin üzerine yatırılmıştı. Prens Fyren'in gırtlğı ta ensesine kadar kesikti.

Kahlan onu seyreden simsiyah vakur bakışlarla göz göze geldi. Adam başkanlık koltuğunda öne eğilerek ellerini masanın üzerinde kenetledi. Kahlan göz ucuyla daha önce fark etmediğı bir şey gördü: Salonu muhafızlar sarmıştı.

Siyah saçlı, siyah sakallı adama kızgınlıkla baktı. "Koltuğumdan kalk yoksa seni bizzat öldürürüm."

Salonda çekilen kılıçların sesi çınladı. Adam simsiyah gözlerini ondan ayırmaksızın eliyle bir hareket yaptı. Kılıçlar kınlarına gönöl-süzce geri sokuldu.

"Cinayetlerinize dur demenin vakti geldi İtirafçı Ana," dedi adam sakin bir sesle. "Prens Fyren son kurbanınızdı."

Kahlan kaşlarını çatı. "Sen kimsin?"

"Neville Ranson." Gözlerini ondan hiç ayırmadan avucunu yukarı tuttu. Avucundan bir alev topu yükseldi. "Büyücü Neville Ranson."

Gözleri hâlâ Kahlan'dayken alev topunu havaya doğru yükseltti. Top uysalca kubbenin en tepesine kadar havalandı, orada puf diye patlayarak binlerce kıvılcım saçtı. Salonu hayranlık nidaları kapladı.

Büyücü Ranson geriye yaslanarak bir tomar açtı. "Hakkınızda birçok suçlama var İtirafçı Ana. Hangisinden başlamamı istersiniz?"

Kahlan kafasını çevirmeden gözleriyle salonu mümkün olduğunca taradı. Kaçmaya imkân yoktu. Hiç. Önündeki adam büyücü olmasa bile kaçamazdı.

"Hepsi asılsız olduğuna göre galiba önemi yok. Yapmacıklığı bir kenara bırakıp hemen infaz kısmına geçsek."

Salondaki ölüm sessizliği sürüyordu. Büyücü Ranson gülümsemedi. Kaşlarını kaldırdı.

"Ah, yapmacıklık yok İtirafçı Ana, bunlar önemli suçlamalar. Hepsini açıklığa kavuşturmak için buradayız. İtirafçıların aksine, masum bir insanı ölüme mahkûm etmekten yana değılimdir. Bugün buradaki işimiz bitmeden önce, burada bulunan herkes ihanetinizin

altındaki gerçeği öğrenecek. İğrenç zorbalığınızın boyutlarını halkın öğrenmesini istiyorum.”

Kahlan sırtı dimdik durarak ellerini önünde kenetledi. İtirafçı edasını takındı. Herkes biraz öne eğildi.

“Uzun bir liste olduğundan dolayı,” dedi Ranson, “en ciddi suçlamayla başlayabiliriz.” Tepeden baktı. “Vatana ihanet.”

“Orta Diyar halkını savunmak ne zamandan beri vatana ihanetten sayılıyor?”

Büyücü Ranson yumruğunu masaya vurarak ayağa fırladı. “Orta Diyar halkını savunmakmış! Bir kadının ağzından hayatımda bu kadar iğrenç bir laf duymadım!” Kahverengi cübbesinin karın kısmını düzelterek yerine oturdu. “Halkı ‘savunma’ anlayışınız onları savaşa sürüklemekten ibaret. Kendinizden başkasının idareyi almasından korktuğunuz için binlerce insanı ölüme mahkûm ediyorsunuz. Konseyin oybirliğiyle kabul edeceği başka bir idareden bahsediyorum.”

“İtirafçı Ana fikir ayrılığına düşerse buna pek de oybirliği denemez.”

“Fikir ayrılığının sebebi bencilce amaçları.”

“Orta Diyar’ı kime idare ettireceksiniz peki? Kelton’a mı? Kendin mi edeceksin?”

“Tüm halkların kurtarıcısına. İmparatorluk Düzeni’ne.”

Kahlan’ın bacakları karıncalanmaya başladı. Sanki kubbe tepesine çöküyor gibiydi. Başı döndü. Burada, herkesin önünde kusabilirdi. Midesine güçlkle hâkim oldu.

“İmparatorluk Düzeni! İmparatorluk Düzeni, Ebinissia’yı katletti! İdareyi kendi ellerine almak için karşı çıkan herkesi eziyorlar!”

“Yalan. İmpatorluk Düzeni müşfik bir yönetim tarzı benimsemiştir. Tek arzuları cinai emellerinize son vermektir!”

“Müşfikmiş! Ebinissia halkına tecavüz edip katlettiler!”

Ranson kıkırdadı. “Daha neler İtirafçı Ana. İmpatorluk Düzeni hiç cinayet işlememiştir.” Kahlan’ın tanımadığı bir adama döndü. “Vekil Thurstan, kraliyet şehrinize zarar veren oldu mu?”

Gerdanı kat kat olmuş adam şaşırdı. “Güzelim Ebinissia şehrinde döneli daha iki gün oldu, katliamın lafı geçmiyor.”

Kalabalık, adamlarla beraber gülüştü. Ranson ona hırçın bir ifadeyle gülümsedi.

“Akla sığmaz hikâyelerinizi çürütecek tanıklarımızın olacağı hiç mi aklınıza gelmedi İtirafçı Ana? Söyledikleriniz insanların korkularını alevlendirip onları savaşa sürüklemek için uydurulmuş bir kurmacadan ibaret.”

Ranson parmaklarını şıklattı. Hırpani kıyafetler içindeki bir kadın gelip yanında durdu. Ranson kadına nazıkçe korkmamasını ve başından geçenleri anlatmasını söyledi. Kadın parası olmadığı için çocuklarının yatağa nasıl aç gittiğini anlattı. Çocuklarının karnını doyurabilmek için fahişelik yapmak zorunda kaldığını söyledi. Kahlan bunun yalan olduğunu biliyordu. Gerçekten muhtaç durumdakilere yardım eden iyiliksever insanlar ya da topluluklar hiç de az değildi.

Sonraki bir saat boyunca bir tanıktan ötekine geçildi. Tanıkların her biri açlık ve sefalet hikâyelerini anlatarak sarayın beslenme ve gıda yardımı yapmadığından, açlıktan ölen çocuklarını umursamadığından bahsetti. Balkonlardaki insanlar, bu üzücü hikâyeleri can kulağıyla dinliyor, bazıları da tanıklarla beraber ağlaşıyordu.

Kahlan şahitlik eden birkaç kişiyi tanıdı. Kalfa Sanderholt’un geçmişte onlara iş verdiğini anımsıyordu. Kadın, saraya alındıkları zaman bu kişilerin verilen işlere mırın kırın ettiklerini Kahlan’a anlatmıştı. Kalfa Sanderholt sonunda işlerin çoğunu kendisi yapar hale gelmişti.

Büyücü Ranson, son tanık da acıklı hikâyesini anlattıktan sonra ayağa kalktı ve iki yana dönerek halka hitaben konuştu. “İtirafçı Ana muazzam bir zenginliğe sahiptir, kendisi ise bu zenginliği onun idaresinden kurtulmak isteyen Orta Diyar halkına karşı yürüttüğü savaşa maddi destek amacıyla kullanmak niyetindedir. Önce ağız-nızdaki lokmayı sizden, çocuklarınızdan esirgiyor ki midenizin kazıntısı yüzünden düşünecek haliniz kalmasın, sonra da bir düşman icat ediyor ve zor kazanılmış paralarınızı, varlıklı dostlarının sizden esirgediği paralarınızı kullanarak bir savaş başlatıyor. Siz aç dolaşırken o, karnını bir güzel doyuruyor! Giysiye ihtiyacınız vardır ama o gider silah satın alır! Evlatlarınız savaşta kanlar içinde ölerken o, zevk ve sefa içinde yaşar! Aile fertleriniz haksız yere suçlandığında,

zorbalığına itiraz edemesinler diye büyüye başvurarak işlemedikleri suçları onlara itiraf ettirir!”

İnsanlar ağlıyordu. Konuşmanın son kısmında birkaçı acıyla feryat etti. Öfkeyle adalet talep edenlerin sayısı artıyordu. Kahlan kellesinin uçurulacağından endişelenmeye başladı. Bu linç güruhu muhtemelen idam sehпасına çıkmaya kalmadan onu lime lime edecekti.

Ranson kollarını toplanan kalabalığa açtı. “İmparatorluk Düzeni’nin bir temsilcisi olarak, halkın gerçek ihtiyaçlarının karşılanması talimatını veriyorum. Aydındril hazinesi en iyi şekilde değerlendirilecektir. Mazlumlara geri verilecektir. Her aileye, çocuklarını giydirip beslemeleri için her ay bir altın maaş bağlanması talimatını veriyorum. İmparatorluk Düzeni’nin idaresindeyken hiç kimsenin açlık çekmesine izin verilmeyecek.”

Büyük salonda bir tezahürat koptu. Çılgınca alkışlayıp hurra diye bağırımları beş dakika kadar kesilmeden sürdü. Ranson kutlamayı parmaklarını kenetleyip oturarak dinledi. Gözlerini Kahlan’dan hiç ayırmadı, Kahlan da ondan.

Hayatın zorluklarını kökten halletmenin o kadar basit olmadığını bilincindeydi Kahlan. Göstermelik nezaketin gerçekte zalimlik olabileceğini biliyordu. Hesaplarına göre vaat edilen maaşlar en fazla altı ay içinde hazineyi boşaltacaktı. Bir sonraki ay para tükendiğinde neler olacağını merak etti. İnsanlar o vakte kadar kendi geçimlerini sağlamayı bırakmış, çalışmayı da tarla ekmeyi de boşlamış olacaktı. İşte o zaman, cömertlik kisvesi altında, gerçek bir açlık ve kıtlık yaşanacaktı.

Sonunda gürültü kesildi. Ranson öne eğildi.

“Emriniz üzerine kaç kişinin aç dolaştığını ya da açlıktan öldüğünü veya savaşta kaçının öldüğünü belirlemeye imkân yok İtirafçı Ana. Orta Diyar halkına ihanetten suçlu olduğunuz aşikârdır. Kanıt göstermeye gerek görmüyorum, buna kalkışırsak haftalar sürer.” Diğer vekillerin hepsi bir ağızdan onayladı. Ranson elini masaya vurdu. “Öyleyse işlediği iddia edilen ilk suç kabul görülmüştür: Vatana ihanet.”

İnsanlar tekrar tezahüratta bulundu. Kahlan İtirafçı edasına bürünmüş, sırtı dimdik duruyordu. Saydırdığı suçlamaları Ranson’un ciddi yüz ifadesini hiç bozmadan okumasına inanamıyordu. Tanıklar

öne çıkıp öyle suçlamalar için ifade verdiler ki Kahlan aklışelim birinin çıkıp bunlara gülmesini bekledi. Hiç kimse gülmedi.

Hiç karşılaşmadığı insanlar çıkıp İtirafçıların özel hayatlarında yaptığı şeylerin en mahrem ayrıntılarına girdi. İnsanların onun hakkında neler düşündüğünü öğrendikçe Kahlan'ın gırtlığına bir yumru düğümlendi. İnsanlar, İtirafçıların, özellikle de İtirafçı Ana'nın yaptığı her tür zorbalıkla ilgili ipe sapa gelmez söylentileri ve korkuları tekrarlayıp durdular.

Diğer İtirafçıların yaptığı gibi tüm hayatını bu insanları korumaya adanmıştı, onlarsa bunca zaman bu acımasız şeylere inanmışlardı. Bir tanığın verdiği ifadede İtirafçıların büyü gücünü korumak için düzenli aralıklarla insan etiyle beslendiklerini işitince Kahlan suçlamanın kahkahalarla karşılanacağını sandı. Aksine, gözleri yuvalarından fırlayan insanlar öne eğilip hayret nidaları koyverdiler. Kahlan gözyaşlarına boğulmamak için yanağını ısırarak zorunda kaldı, bu tür şeylerle suçlandığı için değil, hakkında söylenenlere insanlar gerçekten inandığı için.

Kahlan sonunda dinlemeyi bıraktı. Ranson suçlamaları art arda sıralayıp tanıkları çağırır, konsey de onu peş peşe suçlu ilan ederken o, Richard'ı düşündü. Paylaştıkları tüm anları, onun her gülümseyişini, ona her dokunuşunu anımsamaya çalıştı. Her öpücüğü anımsamaya çalıştı.

“Bunu eğlenceli mi buluyorsunuz?” diye azarladı Ranson.

Kahlan kafasını kaldırdı. Gülümsediğini fark etti. “Ne?”

Bir kadın yanda durmuş bir mendille gözyaşlarını siliyordu. Kahlan gözlerini kırıştıtırarak kadına baktı, sonra Ranson'a döndü.

“Kusura bakmayın, galiba iyi rol yapıyordu, kaçırmışım.”

Kalabalık öfkeyle homurdandı. Ranson kafasını tiksintiyle iki yana sallayarak arkasına yaslandı.

“İtirafçı, büyüsünü çocuklar üzerinde kullanmaktan suçludur.”

“Ne? Delirdiniz mi? Çocuklar mı?”

Ranson feryat figan ağlayan kadına doğru elini uzatarak gösterdi. “Kendisi az önce ifadesinde çocuğunun kaybolduğunu, başka kadınların çocuklarının da kaybolduğunu, ayrıca üzerlerinde büyü

denemek üzere İtirafçıların çocukları kaçırmamasının yaygın bilinen bir gerçek olduğunu belirtti. Bir büyücü olarak bunun doğruluğunu kanıtlayabilirim.” Kalabalık öfkeyle kükredti.

Kahlan gözlerini kırıştırtarak baktı. “Başıma ağrı girdi. Kellemi uçuruverseniz.”

“Rahatsız mı oldunuz İtirafçı Ana? Halka zalim idarecileriyle yüzleşme fırsatı verilmesinden, onun çirkin suçlarını halkın ziyadesiyle duymasından rahatsız mısınız?”

Kahlan gözyaşlarını bastırmak için İtirafçı edasına tutundu. “Tek üzüntüm tüm ömrümü Orta Diyar halkına harcamış olmam. Bu kadar nankör olduklarını, onca fedakârlığımdan sonra bu iğrenç şeylere inanacaklarını bilseydim çok daha bencil davranır ve onları gerçek bir zorbalıkla baş başa bırakırdım.”

Ranson ona hışımla bakıyordu. “Tüm hayatını Bekçi uğruna harcadın.” Kalabalıktan tekrar hayret nidaları yükseldi. “Hizmet ettiğin kişi odur. Görevin budur. Halkının ruhlarını yeraltı dünyasındaki Bekçi’ye sunuyorsun.”

Balkonlardaki insanlar dehşetle sızlandı. Kubbede öfke çığlıkları ve intikam talepleri yankılandı. Zemin kattaki kalabalık, yumruklarını sıkarak ön safları zorladı ancak muhafızlar kollarını açarak onları zapt etti. Ranson ellerini kaldırarak onları sessizliğe ve sükûnete davet etti.

Kahlan bakışlarını her iki yandaki insanların üzerinde gezdirdi.

“Sizi İmparatorluk Düzeni’ne teslim ediyorum!” diye bağırdı gür bir sesle. “Artık sizi kurtarmaya çalışmayacağım. Bu yalanlara inanmaya düşüncesizce razı geldiğiniz için cezalandırılacaksınız. Bencilce arzularınızın ceremesini kendiniz çekeceksiniz. Seve seve atıldığınız eziyetten pişman olacaksınız. Öleceğime memnunum, böylece size yardım etmek aklımın ucundan bile geçmeyecek. Çektiğiniz çileler için döktüğüm gözyaşlarına yanarım bir tek. Belanızı Bekçi’den bulasınız!”

Kahlan kızgın bakışlarını yılışıkça sırttan Büyücü Ranson’a çevirdi. “Sadede gel! Başımı vurdur! Gerçeğin çarpıtılmasından bıktım usandım! Sen ve İmparatorluk Düzeni kazandı. Beni öldür de bu hayattan kurtulup ruhlar âlemine gideyim, birilerine yardım etme yükü üzerimden kalksın. Her şeyi itiraf ediyorum. Beni idam edin. Tüm suçları kabul ediyorum.” Başını eğip ayaklarının dibinde yatan

cesede baktı. “Bu Keltan domuzunu öldürme suçu hariç. Şimdi keşke öldürseymişim diyorum, nasıl olsa itibarım kalmamış.”

Ranson tek kaşını kaldırdı. “Son ana kadar yalancısınız İtirafçı Ana, bu cinayeti bile üstlenmeyi kabul edemiyorsunuz.”

Leydi Ordith burnu havada öne çıkararak bir gece önce Kahlan’ın Prens Fyren’i tehdit ettiğini işittiğine şahitlik etti. Konseyin hepsi bir ağızdan konuşarak adamın gırtlaklarını kesmekle tehdit ettiğini duyduklarını ekledi.

“Kanıtınız bu mu?” diye sordu Kahlan.

Ranson yan tarafa işaret etti. “Tanığı getirin. Görüyorsunuz ya İtirafçı Ana, gerçeği biliyoruz. Eski dostlarınızdan biri ipliğinizi pazara çıkarmaya yardım etmek istedi, işbirliğine yanaşması için güç kullanmak zorunda kaldık ama sonunda ikna oldu.”

Titreyen Kalfa Sanderholt salona sokuldu. İki büklüm olmuş sıksa kadının iki yanında birer muhafız duruyordu. Yüzü çökmüştü, kan çanağına dönmüş gözlerinin altı torba torba olmuştu. Her zamanki canlılığından eser yoktu. Yavaşça sallanarak yaklaşırken ayakta yarıdımsız zor duruyor gibi bir hali vardı.

Kalfa Sanderholt ezilmiş ellerini bir şeye dokunmaktan korkarcasına önünde tutuyordu. Tüm tırnakları kerpetenle çekilmişti. Kahlan’ın midesi ağzına geldi.

Asık suratlı Neville Ranson kadına tepeden baktı. “Bu cinayet hakkında bildiklerini anlat.”

Kalfa Sanderholt adama gözünü kırpmadan baktı. Alt dudağını ısırırdı. Gözleri doldu. Konuşmak istemediği belliydi.

Ranson yumruğunu masaya vurdu. “Konuş! Yoksa cinayete yardım ve yataklıktan suçlanırsın!”

“Kalfa Sanderholt,” dedi Kahlan usulca. Kadın gözlerini ona çevirdi. “Kalfa Sanderholt, gerçeği biliyorum, siz de biliyorsunuz, önemli olan bu. Bu insanlar siz olsanız da olmasanız da bildiklerini okuyacaklar. Benim yüzümden acı çekmenizi istemem. Lütfen onlara duymak istedikleri şeyi söyleyin.”

Kadının yüzünden yaşlar süzüldü. “Ama...”

Kahlan sırtını dikleştirdi. “Kalfa Sanderholt, İtirafçı Ana olarak sizden aleyhime şahitlik yapmanızı istiyorum.”

Kalfa Sanderholt ona buruk bir tebessümle karşılık verdi. Yüzünü konseye döndü. “İtirafçı Ana’nın Prens Fyren’e arkadan sinsice saldır-
dığını gördüm. Adam daha ne olduğunu anlamadan onun gırtlığını kesti. Ona kendini savunma fırsatı tanımadı.”

Ranson gülümseyerek başıyla doğruladı. “Teşekkür ederim Kalfa Sanderholt. Sanığın dostuydun ancak buraya gelip şahitlik ettin çünkü konseyin ve halkın gerçeği bilmesini istiyordun, değil mi?”

Gözyaşları akmaya devam etti. “Evet. Onu sevdiğim halde, öldürme emelinden insanları haberdar etmek zorundaydım.”

Kadın dışarı çıkarıldıktan ve konsey Kahlan’ı oy birliğiyle suçlu bulduktan sonra Ranson doğrulup elini kaldırarak onlara hitap etmeden evvel halkı sessizliğe davet etti.

“İtirafçı Ana, hakkındaki tüm iddialardan suçlu bulunmuştur!” Herkes tezahüratta bulunup memnuniyetini belirtti. Bağırarak derhal idam edilmesini istediler. “İtirafçı Ana idam edilecek ama bugün değil.” Kızgın itirazlara karşı elini kaldırdı. Sustular. “Halka karşı suç işlemiştir. Halkın, adaletin yerine getirildiğini duymaya hakkı vardır. İdama seyirci olarak katılmaya hakları da vardır. İdam birkaç güne kadar gerçekleştirilecek. Bu suçlu yüzünden mağdur olmuş herkesin gözleri önünde idam edilecektir.”

Neville Ranson kürsüden aşağı inerek yandan dolaştı. Kahlan’ın önünde durup gözlerini onunkilere dikti. Kalabalığa değil, ona hitaben, usulca konuştu.

“Gücünü üzerimde kullanmayı mı düşünüyordun İtirafçı Ana?”

Kahlan’ın aklından geçen de tam olarak buydu, buna teşebbüs ettiği anda öleceğini bile bile kullanmayı düşünüyordu. Ne var ki hiçbir şey demedi.

Ranson’un gülümsemesi soğuk ve acımasızdı. “Buna imkân bulamayacaksın. Seni üç şeyden yoksun bırakacağım. Önce gücünden ve onun simgesinden. İkincisi, haysiyetinden. Üçüncüsü de canından.”

Kahlan ona doğru atıldı. Adam elleri önünde kenetli öylece durup Kahlan’ın onu sınıksı kavrayan kalın bir hava tabakasının içinde

debelenmesini seyretti. Kahlan sadece birkaç santim kıvıldaıabildi. Onu zapt eden güce karşı nafıle bir çabayla direndi.

Büyücü ellerini kaldırdı. Kahlan bir şımşek çaktığını gördü. Vücudunu soğuk bir akım kaplarken çığlık attı. Sanki buz gibi bir nehre çırılçıplak dalmıştı. Zangır zangır titremeye başladı. Yakıcı soğuk gözlerini yaşarttı. Soğuşun acısı sanki bundan daha kötü olamaz, bundan daha fazla artamaz gibiydi ama öyle oldu.

Sanki iç organları yırtılıyor, kalbi âdeta göğsünden sökölüyordu. Acıyla haykırdı. Yaşadığı şoktan donakalmış bir halde dizlerinin üzerine çöktüğünü fark etti. Ranson ellerini öne uzatmış, Kahlan'ın kafasının üzerinde tutuyordu.

Acı kesilince paniğe kapıldı.

Gücünden eser kalmamıştı.

Onu hep hissettiğı yerde, genellikle farkında bile olmadığı halde, şimdi ümitsiz bir boşluk hissediyordu.

Ondan kurtulmayı pek çok kez arzulamıştı ancak gücünden yoksun kalmanın neye benzeyeceğini hiç tahmin edememişti. Tekrar çığlık attı. İssiz, bomboş, virane hali karşısında yanaklarından yaşlar süzöldü. Linç güruhunun önünde çıplak kalmıştı.

Gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı. Bu insanların İtirafçı Ana'yı ağlarken görmelerine izin vermeyecekti. Hayır, bu insanların Kahlan Amnell'i ağlarken görmelerine izin vermeyecekti.

Ranson, Prens Fyren'in kılıcını kınından çıkardı. Kahlan'ın arkasına geçti. Soğuk taşın üzerine diz çökmüş kadının saçını tutup sıkıca çekti.

Kılıcın bir darbesiyle saçını ense köküne kadar kesiverdi. Kırpma eylemi en az gücünün alınışı kadar şok ediciydi. Richard'm çok sevdiği saçları. Kahlan gözyaşlarına hâkim oldu.

Neville Ranson kırpılmış avuç dolusu saç vahşice tezahüratta bulunan kalabalığa doğru kaldırdı. Askerler bileklerini arkadan bağlarken, Kahlan gözlerini boşluğa dikip diz çökmüş halde öylece durdu. Ranson onu koltuk altından yakalayıp ayağa kaldırdı.

“İlk kısmı tamamdır İtirafçı Ana. Gücünden ve onun simgesinden yoksun bırakıldın. Söz verdiğim gibi. Şimdi kalan kısmına geldik.”

Ranson ve bir grup sırtıkan asker onu saraydan aşağı götürürken Kahlan sessiz kaldı, diyecek hiçbir şey yoktu. Nereye götürüldüğüne aldırmadı. Richard'ı düşünüyor, onu sevdiğini anımsamasını diliyordu. Genç adamın anılarında kayboldu. Gözü dünyayı görmez oldu. Yakında hayatını da umursamaz olacaktı. İyi ruhlar onu terk etmişti.

Olan bitenler karşısında uyuşmuştu. Güçten yoksunluğunun verdiği boşluk hissi, duygularını şimdiden kısmen öldürmüştü. Yoksun kalana dek, ne kadar önemli olduğunu, büyüünün bir parçası olduğunu asla anlayamamıştı. Bu can sıkıcı çıplaklığı gücü olmayan herkes sürekli hissediyor muydu, merak etti. Büyüsüz yaşamayı hayal edemiyordu.

Bu perişanlık hissinden kurtulmak için şimdi ölmeye can atıyordu. Onu gücüyle kabullenen tek kişi Richard olmuştu. Kahlan kendini asla tam olarak kabullenmediği halde Richard onu kabullenmişti. Artık çok geçti. Büyüyü kaybetmesine, idamından daha çok kederleniyordu. Diğer büyülü varlıkların başına aynısı geldiğinde neler hissedeceklerini şimdi anlıyordu. Onlar için kederlendi.

Ranson onu kolundan çekştirerek durdurdu, kendine getirdi. Loş bir koridorda, demir bir kapının önündeydiler. Muhafızlardan biri demir kapının paslı kilidiyle uğraşıyordu. Kahlan kapıyı tanıdı. Burada itiraflar almıştı.

“Şimdi sıra ikinci vaadime geldi İtirafçı Ana,” dedi Ranson sinsi bir sırıtmayla. “Haysiyetin iki paralık edilecek.”

Bir el saçının geri kalanına yapışıp kafasını geriye çekince Kahlan'ın soluğu kesildi. Elleri arkadan can yakacak kadar sıkıca bağlı, saçını çeken bir el varken ve çaresiz bir halde öylece duruyorken Ranson onu boynundan öpüverdi.

Tam da Darken Rahl'ın öptüğü yerden.

Aynı şeyi Darken Rahl yaptığında kapıldığı dehşet aklına hücum etti. Gözünün önünde beliren görüntülerin dehşeti karşısında tiksintiyle sarsıldı. Zihninde Ebinissia'daki genç kadınlar belirdi fakat bu kez o da onlardan biriydi.

“Sana bizzat tecavüz ederdim,” diye kulağına fısıldadı Ranson, “ama şeref anlayışından tiksiniyorum.”

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Ranson daha fazla şey söylemeden onu eşikten içeri, dosdoğru kuyuya itiverdi.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Boşluğa düşen Kahlan'ın soluğu kesildi ancak yere çarptığında ne olacağını düşünmeye kalmadan onu kaba saba eller yakaladı. Onu soğuk zemine yatırdılar. Kahlan, yukarıdan gelen ışığın, kapının gürültüyle kapanmasıyla karardığını gördü. Duvardaki titrek bir meşalenin ışığı sayesinde sırtarak itişip kakışan adamları gördü.

İp bileklerini kesiyordu. Kapıldığı dehşet ve çaresizlik, düşünmeden eyleme geçmesine yol açtı. Kahlan birinin kısığını tekmeledi. Yerde sırtüstü yatıyordu, bu yüzden koz onun elindeydi. Üzerine eğilen başka birinin yüzüne topuğunu geçirdi. Adam haykırarak geriye düştü. Kahlan, diğerlerini deli gibi tekmeledi.

Eller onu ayak bileklerinden yakaladı. Kahlan bacaklarını silkeledi ama adamlar sıkı tutuyordu. Yana yuvarlanarak ellerinden kurtuldu ve köşeye çekildi. Özgürlüğü kısa sürdü. Çırpınan bacaklarını tekrar yakaladılar.

Direnirken bir yandan da aklının bir köşesiyle umutsuzca düşünmeye çalışıyordu. Bir düşünce kıvılcımı dikkatini çekmeyi deniyordu. Zedd'le ilgili bir şeydi ama zihnini toparlayamıyordu.

Onu elde etmeye çalışan adamlar beyaz elbisesini bacaklarından yukarı sıyırdılar. Eller kalçalarını tırmaladı. Kocaman boğumlu parmaklarını küçük iç çamaşırına takarak bacaklarından aşağı çekip

çıkardılar. Kahlan nasırlı elleri ve soğuk havayı teninde hissetti. Adamlarla boğuşurken bir yandan da panik duygusuyla mücadele ediyordu.

İki adam yerdeydi; biri kasıklarını tutuyordu, diğeri de sere serpe yayılmıştı ve haşatı çıkmış suratından kan fışkırıyordu. Burnu ezilmişti. On kadarı daha geldi, hepsi de aynı anda onu ele geçirmeye uğraşıyordu. Birbirlerini itip kakarak üste çıkmaya çalışıyor, ilk olmak için büyük çaba sarf ediyorlardı. Kahlan nefes alamıyordu.

Delice bir gayretle düşünce tohumu aniden filizleniverdi. Zedd'e gücünü yok edip edemeyeceğini sorduğunu anımsadı. Richard'la beraber olabilmek için gücünden feragat etmek istemişti. Zedd, bir İtirafçı'nın kendi gücünden kurtulmasının mümkün olmadığını, büyüyle doğduğunu ve yaşadığı müddetçe ondan ayrılamayacağını belirtmişti.

Ranson gücünü ondan nasıl ayıklayabilmişti? Zedd, İlk Düzen'in büyücüsüydü; İlk Düzen'in büyücüsünden daha güçlü bir büyücü yoktu. Ranson niye ona tecavüz eden ilk kişi olmak istememişti? Kahlan'dan tiksindiğini söylemişti. Oysa şerefini iki paralık etmek istediğini belirtmişti. Bunu niye kendi yapmamıştı?

Korkmadığı müddetçe.

Kahlan'ın durumu kavrayacağından korkmuştu. Neyi kavrayacağından?

Aklına geldi. Büyücünün İlk Kuralı.

İnsanlar inanmak istedikleri her şeye inanır. Ya da gerçekleşmesinden korktukları şeye. Kahlan da gücünü adamın ondan alacağından korkmuştu. Belki de adam büyüye başvurarak canını yakmış ve Kahlan'ın kendi büyüsunü hissetme yeteneğini perdelemişti, böylece onu kandırarak korktuğu şeye inandırmıştı.

Adamlar onu yakalamak için uğraşırlarken o da gücünü yakalamaya uğraştı. Büyünün bulunduğu yerdeki sükûneti bulmaya çalıştı ama yoktu işte. Tek hissettiği boşluktu. Eskiden büyüsunü kabardığını hissettiği yerde şimdi sadece sığ bir boşluk, bir uyuşma hissi vardı.

Bacaklarında ve bacaklarının arasında hissettiği eller karşısında çılgık atmak istiyordu ama kontrolünü kaybetmemeliydi, tek şansı buydu. Dilediği kadar uğraşsın, büyüü ne bulabildi ne de çağırabildi. Yok oluvermişti. Ellerini kurtarmayı ümitsizce istiyordu.

“Bekleyin!” diye haykırdı.

Adamların hepsi birden bir anlığına durdu, azıcık geri çekilip ona baktılar. Kahlan soluklandı.

Konuş, diye emretti kendine, hâlâ şansın varken. “Yanlış yapıyorsunuz!”

Güldüler. “İcabına bakarız,” dedi biri.

Kahlan korkusuna hâkim olmaya çalışarak düşündü. Akıllarına koydukları şeyi yapacaklardı, onları durduramazdı. Onlara bu şekilde direnmek hiçbir şey sağlamayacaktı, paniğini körüklemek haricinde. Tek bir şansı vardı, o da aklını kullanmaktı. Onları yavaşlatmak ve kendine düşünme payı bırakmak zorundaydı.

“Böyle yaparsanız tam anlamıyla zevk almaktan mahrum kalırsınız.”

Kaşlarını çattılar. “Ne demek istiyorsun?”

“Birbirinizle ve benimle boğuşursanız, bir kadın olarak keyfime varamazsınız. İşbirliğine yanaşırsam daha keyifli olmaz mı?”

Hepsi birbirine baktı. Yandan biri konuştu. “Haklı. Kraliçe iyice uyuştuktan sonra pek de keyfi kalmamıştı.”

“Kraliçe mi?” diye sordu Kahlan. “Ne kraliçesi? Benim için boğuşuyordunuz. Kraliçe falan yok burada.”

“Kraliçe Cyrilla,” dedi başka bir adam. “Baygınlık geçirdi, sonra da aklını yitirdi. Orada öylece balık ölüsü gibi yatar oldu. Ona yine de sahip olduk, bir kraliçenin ırzına geçtik. Yine de...”

Kahlan çılgınlığını, öğrendiği şey üzerine tırmanan tekmeleme isteğini bastırmaya çalıştı. Aksi takdire akıbeti Cyrilla’yla aynı olacaktı.

Tek şansı aklını kullanmaktı. Büyüyü yoklamak için vakit kazanmalı, bir şekilde ulaşırsa da adamları birbirine düşürmeliydi. Öbür türlü, dokuz adama karşı bir hiçti. Büyünün devreye girmesi ihtimaline karşı bir plan yapmalıydı. Adamlardan en güçlüsüne ihtiyacı vardı.

Bir an için onu kurtarmayacağından korkarak bu fikri bir kenara bıraktı, daha kötüsü bunu yapacak cesareti yoktu. Ancak sonradan işe yaramasa bile bir şey fark etmeyeceğini anladı. Ona öyle ya da böyle tecavüz edeceklerdi. Tek şansı denemektir. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

“Ben de onu demek istemiştim. İşbirliğine yaşamamı yeğlemez miydiniz? Günlerce burada kalacağım. Her biriniz payınızı bolca ala-

caksınız. Yardımcı olsam daha iyi değil mi? Bu şekilde herkes istediğine kavuşabilir.” Kusakamış gibi oldu.

“Konuş bakalım,” dedi en iri kıyım olanı hırıltılı bir sesle.

Kahlan kararlılığını korudu. “Daha önce... hiçbir erkekle beraber olmadım.” Hepsi birden ne kadar şanslı oluşlarına tezahüratta bulundu. Kahlan tekrar kötü niyetli bakışlara maruz kalana dek bekledi. O bakışlar karşısında çığlık atmamak için kendisini zor tutuyordu. “Aynen öyle, bir erkekle beraber olmadım. Bana sahip olacağınızın ve sizi durduramayacağımın farkındayım. Olacaklar kaçınılmaz, bari... keyfine varayım.”

Adamların aç gülümsemeleri genişledi. “Ya? Peki en çok neden hoşlanırsın küçük hanım?”

“Tekrar teker yapmanızdan. Sizin için de daha iyi olmaz mı? Bir-birinizle boğuşmayıp sıranızı beklerseniz, gerçek bir kadının sunacağı her şeyden keyif almaya odaklanabilirsiniz.”

İki adam onu bacaklarından yakalayarak çekiştirdi. Homurdanarak istedikleri gibi yapacaklarını söylediler. En irileri, hırıltılı sesle konuşan, onları geri çekti, birini de duvara fırlattı. Adam kafasını çarpınca tok bir ses çıktı.

“Bırakın konuşsun! Söyledikleri makul!” Acımasız gözlerini ona çevirdi. “Teklifini duyalım.”

Kahlan sesini alçaltmaya ve kafasındaki fikirle eğleniyormuş gibi davranmaya gayret etti. Kendinden emin bir edayla konuşmaya çalışırken omuz silkti.

“Benim yöntemimle yaparsanız size istediğiniz gibi teslim olurum. Hoşunuza giden biçimde keyif almanıza gayret ederim.”

Adamların birkaçı kıkırdadı. İri kıyım adamın gözlerinden şüphe okunuyordu. “Niye? Ciddi olduğunu nereden bilelim?”

“Çünkü ben de o şekilde keyif alabileceğim.” Kahlan yutkunarak korkusunu bastırdı. “Ellerimi çözün de ciddi olduğumu göstereyim.”

Adam ellerini çözerken Kahlan öne eğildi, başka bir adam göğüslerini mıncıklama fırsatını değerlendirdi. Kahlan kıpırdamadan durdu. Sonunda elleri çözülmüştü. Acıyan bileklerini ovuşturdu, sonra da iriyarı adama gülümseyerek yanığını okşadı.

Adam eline şaplak atarak itti. “Vaktin doluyor. Söylediğin şeyi yapsan iyi olur.”

Kahlan duvara dayanarak güç aldı. Eteğini beline kadar sıyırdı, dizlerini kaldırıp bacaklarını iki yana ayırdı. İriyarı adama baktı. “Dokun bana.”

Diğer üçü ona doğru uzandı. Kahlan ellerine şaplak attı. “Teker teker dedim!” Geri çekildiklerinde Kahlan tekrar iriyarı adamla göze geldi. Adam uzun boyuyla diğerlerinin arasından sıyrılıyordu. “Adın ne?”

“Tyler.”

“Teker teker. Önce sen Tyler. Dokun bana.”

Taş duvarlarda heyecanlı solumalar yankılandı. İriyarı adam uzanıp onu okşadı. Kahlan dizlerini ayırık tutmak için var gücüyle çaba gösterdi. Zorlukla nefes alıyordu. Titrediğini adam fark etmesin diye dua etti.

Koca elleriyle onu taciz ederken adamın biçimsiz suratına bir sırtıma yayıldı. Kahlan adamın elini usulca iterek dizlerini birleştirdi.

“Gördün mü? Çıtkırıldım bir kadının daha ilk dokunuşta baygınlık geçirip balık ölüsü gibi yatmasından iyidir, değil mi?”

Diğer adamlar kesinlikle öyle olduğunu doğruladı. Tyler ona şüpheyile bakıyordu.

“İtirafçılardan birine benziyorsun.”

Kahlan püskürdü. “İtirafçıymış!” Küt saçını çekiştirdi. Ne kadar kısa olduğunu hissetmesi neredeyse ıstırapla haykırmasına yol açacaktı. “İtirafçı gibi bir halim var mı?”

“Yok... ama elbisen...”

“Şey,” dedi Kahlan, “o giymiyordu, ben de ödünç aldım.”

“En son duyduğumda, elbise çaldığı için insanların kellesini uçurmuyorlardı. Bizle beraber burayı boylamak için ne yaptın?”

Kahlan kafasını dikleştirdi. “Hiçbir şey yapmadım. Masumum.”

Adamlar güldü. Kendilerinin de masum olduğunu söylediler. Tyler gülüşmelere katılmadı. Gözlerinde tehlikeli bir ifade vardı. Kahlan çabucak bir şey yapması gerektiğini anladı.

Kalbi öyle hızlı atıyordu ki sanki göğsünden dışarı fırlayacaktı. Tyler'ın elini iki eliyle birden kavrayıp bacaklarının arasına geri sokarak kasıklarına bastırdı.

Tyler'ın sırnaşık sırtması yüzündeki temkinli ifadeyi silip süpürdü. "Eee ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordu.

"Kendimi burada sunacağım, sırayla birinizi alırken diğerleriniz kenara çekilecek. Bu şekilde kendimi güvende hissedip zevk alabileceğim, haliyle mutlaka zevk almanı da sağlayacağım." İriyarı adama bakıp gülümseyerek dudaklarını yaladı. "Bir şartım daha var. Önce seni istiyorum. Hep iriyarı bir adamla beraber olmak istemişimdir."

Adamın gözlerindeki ifade karşısında ürperdi. Kendi kendine İtirafçı Ana olduğunu; aklını kullanmak zorunda olduğunu anımsatıp duruyordu. Adamın dokunuşlarıyla kıvranır gibi yapıp tekrar dudaklarını yaladı.

Tyler bir kahkaha patlattı. Diğerleri onunla beraber sinirli sinirli kıkırdadı. "Siz kibirli hanımlar herkesten daha terbiyeli davranırsınız ama iş buna gelince diğerleri gibi bir orospudan farkınız yoktur."

Adamın gülümsemesi bir anda kaybolunca Kahlan'ın kalbi sıkışır gibi oldu. "Bana üstünlük taslayan son orospunun aklını başına getirmeye karar verip boynunu kırdım. Şu büyücü seni öldürecek olursak aynısını bize yapacağını söyledi ama sözünden cayarsan seni pişman etmeyeceğimiz anlamına gelmiyor bu." Kahlan gülümsemeyi başarıp başını sallamakla yetindi. "Sadede gelelim."

Adam kolunun bir hareketiyle diğerlerini kuyunun öbür ucuna itelerken Kahlan umutsuzca büyüü hissetmeye çabaladı. Adam bir sonraki kişinin kim olacağına kendilerinin karar vermesini söyledi. Sonra da Kahlan'a döndü. Pantolonunu çözmeye başladı.

Kahlan deli gibi bir bahane aradı. Gücüne nasıl kavuşacağını bulmak için vakit kazanmak zorundaydı. "Önce bir öpücüğe ne dersin?"

"Öpücüğe gerek yok," diye kükredi adam. "Az önceki gibi aç bacaklarını. Hoşuma gitti."

"Şey, bir kadının erkeğini mutlu edebilmesi için iriyarı yakışıklı bir adamın öpücükle onu kızıştırması gerekir."

Adam bir an durakladı, sonra sağ kolunu onun omzuna atarak Kahlan'ı yere yatırdı. "Sabrım tükenmeden çabuk kızışırsan iyi olur."

"Söz veriyorum. Önce küçük bir öpücük."

Tyler onun dudaklarına yumuldu. Adamın diğer eli aniden bacaklarının arasına kayınca Kahlan'm soluğu kesildi, bu kez önceki gibi nazik değil, ısrarlı ve zoraki bir dokunuştı. Adam onun solğunun kesilmesini işbirliğine yorarak dudaklarına daha da sert yumuldu. Kahlan kollarını adamın boynuna doladı. Kokusu midesini bulanıdırıyordu.

Gücünü kullandığı zamanlarda daima yaptığı gibi sükûnet noktasına odaklanmaya çalıştı. Orayı bulamıyordu. Gücün kabardığını ümitsizce hissetmeye çalıştı ama hiçbir şey olmadı.

Hüsran kızgınlık gözyaşlarını getirdi. Tyler'ın solukları hızlanıyordu. Üzerine öyle abanmıştı ki Kahlan'ın dişleri dudaklarını acıtıyordu. Zevk alma taklidi yaptı.

Adamın eliyle bacaklarının arasında yaptığı şeyin dehşetinden odaklanmak neredeyse imkânsızdı ancak onu durdurmaya cesaret edemiyordu. Bacaklarını zorla ayırık tutmaya çalışırken panik gırtlığına kadar yükseldi. Topuklarını sımsıkı yere bastırmıştı, ayakları çizmelerinin içinde zangırdıyordu.

Kahlan kendi kendini azarladı. O İtirafçı Ana'ydı. Gücünü sayısız kere kullanmıştı. Tekrar denedi ama hiçbir şey olmadı. Ebinissia'daki genç kadınların görüntüsü onu odaklanmaktan alıkoyuyordu.

Sonra Richard'ı düşündü. Özleminden neredeyse inleyecekti. Richard'ı tekrar görme şansına kavuşmak istiyorsa büyüye başvurmak zorundaydı. Güçlü olmaya mecburdu. Bunu onun için yapmak zorundaydı.

Hiçbir şey olmadı. Tyler'ın dudakları karşısında öfkeyle inlediğini fark etti. Adam bunu tutkuya yordu.

Yüzünden birkaç santim uzaklaştı. "Bacaklarını biraz daha ayır ki süslü bir hanım Tyler'ı nasıl arzuluyormuş iyice görsünler."

Topuklarını kuzu kuzu kendine çekip dizlerini iyice ayırdı. Adamların hepsi birden tezahüratta bulunarak hoşlarına gittiğini belirtti. Kulaklarının yandığını hissediyordu Kahlan. Şerefının iki paralık

edilmesiyle ilgili olarak Ranson'ın dediklerini anımsadı. Tyler tekrar dudaklarına yumuldu. Kahlan'ın göz kenarlarından yaşlar süzülüyordu.

İşe yaramıyordu. Gücüne ulaşamıyordu, tabii yerinde duruyorsa. Başka seçeneği yoktu. Adamlara teklif ettiği şeyi yerine getirmek zorunda kalacaktı. Hüsrana uğradığı takdirde tecavüze uğradığı yetmezmiş gibi bir de tartaklanacaktı. Kaçış yoktu.

Ebinissia'daki zavallı kadınları düşündü. Başına aynısı gelecekti. Durum umutsuzdu. Zihninde pes etti. Başına geleceklere teslim oldu.

Aklına babasının söylediği bir şey geliverdi: *Pes edersen Kahlan, kaybedersin. Var gücünle savaş. Mecbur kalırsan son nefesine dek ama sakın pes etme. Asla. Onlara zaferi tattırma. Son nefesine dek tüm gücünle savaş.* Bunu yapmıyordu. Pes ediyordu.

Tyler doğrulup oturdu. “Yeter bu kadar öpüşme. Hazırsın.”

Vakti dolmuştu. Richard'ın bunun için ondan nefret edip etmeyeceğini merak etti. Hayır. Başka seçeneği kalmadığını anlayacaktı. Sadece bir kurban olmaktan utanç duyduğunu öğrenirse hayal kırıklığına uğrayacaktı. Denna'nın ellerinde akıl almaz acılara katlanmıştı, ta ki kadın emellerine ulaşana dek. Richard çaresizliğin ne demek olduğunu biliyordu. Kahlan onu mecbur kaldığı şeyler için ayıplamamıştı. Richard da onu ayıplamayacaktı. Onu teselli edecekti.

Planı bu adamda işe yaramadıysa, dedi kendi kendine, belki bir sonrakinde işe yarardı. Sırayla denemeyi sürdürecekti. Pes etmeyecekti. Gücüne ulaşmayı her adamda ısrarla deneyecekti.

“Bacaklarını açık tut!” diye kükredi Tyler pantolonunu indirirken. Kahlan istem dışı olarak dizlerini bitiştiirdiğini fark etti. Yanağından bir damla yaş süzülürken itaat ederek tekrar bacaklarını ayırdı.

Sevgili ruhlar, diye dua etti, yardım edin.

Hayır. İyi ruhlar ona hiç yardım etmemişti. Onların uğruna gösterdiği çabalara, yakarışlarına rağmen daha önce hiç yardıma koşmamışlardı. Şimdi de koşmayacaklardı.

Beş para etmez iyi ruhlar, belalarını Bekçi'den bulsunlar.

Ağlama, dedi kendi kendine. Savaş onlarla. Gerekliyorsa son nefesine dek.

“Lütfen,” dedi. “Bir öpücük daha?”

“Yeter öptüğüm. Deddiğini yapmanın vakti geldi. Sıra bende şimdi.”

Kahlan dizlerini karnına çekerek bacaklarını mümkün olduğunca ayırdı ve adam pis pis sırtırken kalçalarını oynattı. “Ne olur? Senin gibi öpeni görmedim. Bir tanecik daha? Ne olur?” Adamın hızla inip kalkan göğsünü izledi. “Ondan sonra seni hiçbir kadının edemediği kadar mutlu edeceğim. Bir öpücük daha, o kadar.”

Adam bacaklarının arasına uzanarak tekrar üzerine çullandı. Ağırlığı ciğerlerini sıkıştırdı. “Bir tane daha, ondan sonra veriyorsun.”

Çalı gibi sakallı suratını onunkine gömdü. Kontrolünü kaybetmişti. Dudaklarının baskısından Kahlan’ın dişleri kendi dudaklarını kesiyordu. Canını yakarak zorladığı kızışmışlığına aldırmamaya çalıştı.

Kahlan ellerini adamın kaslı boynuna koydu. Ciğerleri havasızlıktan yanıyordu. Bu onun son şansıydı. Son nefesi. Var gücünle savaş, dedi kendi kendine. Savaş.

Richard için.

Defalarca yaptığı gibi, gerilimi serbest bıraktı oysa gücün baskısını hiç hissetmemişti.

Karanlık, dipsiz bir kuyuya atlamak gibiydi.

Bir gümbürtü koptu ama ses çıkmadı.

Şiddetli bir güç akımı tepeden taş parçaları yağdırdı.

Serbest kalan güce çok yakın durdukları için tüm adamlar acıyla haykırdı.

Kahlan âdeta bir zevk çılgılığı attı. Bünyesindeki büyüü tekrar hissedebiliyordu. Yeni kullandığı için henüz zayıftı ama tekrar hissedebiliyordu. Geri gelmişti. Hiç kaybolmamıştı ki, Ranson onu bir yalana inandırmak için büyüye baş vurmuştu.

Tyler ağzı açık kalmış bir halde geri çekilerek onunla göz göze geldi. “Sahibe!” diye fısıldadı. “Emredin.”

Diğer adamlar onlara doğru yaklaşıyordu.

“Koru beni!”

Duvarlarda kafalar patladı, taş zemine kanlar sıçradı. Tyler bir adamın kolunu kırdı. Kuyuda acı dolu iniltiler yankılandı. Kıran kırana mücadele birkaç dakika sürdü, ta ki Kahlan, Tyler’ı asıl amacına yönlendirip ateşkes ilan edene dek.

Onun tüm adamlarla dövüşmesini istemiyordu, adamı alt etmeyi başarırlarsa işi bitikti. Onları ayırmak istiyordu, adamlar mesafelerini, Tyler da onu koruyacaktı. Gücünü tekrar biriktirene kadar hayatta kalabilmesinin tek koşulu buydu.

Bir yandan adamlara, bir yandan da Tyler'a emirler yağdırdı. Altısı hâlâ ayaktaydı, dövüşe hazır ve öfkeliydi. Biri acıyla haykırarak yerde kıvranıyordu, ön kol kemiği kırılıp dışarı fırlamıştı. Diğer dördü, yüzüne Kahlan'm tekme attığı da dâhil, kıpırdamıyordu.

Kahlan adamlara kendi köşelerinde kaldıkları müddetçe Tyler'ı üzerlerine salmayacağını söyledi. Diğerlerini de beraberlerinde sürükleyerek gönülsüzce öbür tarafa çekildiler. Çılgınlık, deli bakışlı iriyarı adamı devirmek için fırsat kollamaları gerektiğini onlara sürekli anımsatıyordu. Tyler'ı üzerlerine salmakla tehdit ederek iç çamaşırını geri atmalarını istedi.

Kahlan sırtını duvara yaslayarak köşede oturdu. Tyler yarı çömelmiş vaziyette önünde duruyor, kolları önde, topukları üzerinde dans ederek hazır bekliyordu. Adamlar diğer duvarın dibinde dinlenerek onu seyrediyorlardı. Kahlan bu zoraki ateşkesin günlerce süremeyeceğinin farkındaydı. Eninde sonunda Tyler'ın enerjisi tükenecekti. O zaman onu ele geçireceklerdi. Sonra da Kahlan'a sahip olacaklardı. Adamlar bunun da farkındaydı.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gece adamların göz dikmesi, Tyler'ın da onu korumasıyla geçiyordu. Birkaç kez yarım yamalak içi geçer gibi oldu. Kahlan zamanı kestiremiyordu ama tahminine göre gece yarısıyla şafak vakti arası olmalıydı.

Eninde sonunda kellesini uçurmak üzere geleceklerini bildiği ve korktuğu halde gücünün geri gelişinden ve onları bu sayede yenmekten keyif duyuyordu. İyi ruhlar ona yardım etmemişti; kendi kendine yardım etmişti. Yaptığı şeyden kişisel bir tatmin duyuyordu. Pes etmemişti.

İyi ruhlar ise her zaman yaptıkları gibi tüm işi ona bırakmıştı. Kahlan iyi ruhlara kızgındı. Onların ülkülerini canlı tutmak için tüm ömrünü harcamış, onlar ise bir kez olsun yardımına koşmamışlardı.

Eh, artık buraya kadar. İyi ruhlarla işi kalmamıştı, tıpkı Orta Diyar'ın nankör halkına yardım eli uzatmaya son veriş gibi. Eline ne geçmişti? Eline geçen şey konsey salonunda öğrendikleriydi. Halkın katıksız nefretini kazanmıştı. Uğruna savaştığı insanlar, onun çocuklara zarar verdiğini düşünüyorlardı. Halk İtirafçıları sevmezdi, onlardan çeşitli gerekçelerle korkarlardı, yine de hakkında gerçekten ne düşündüklerini öğrenmesi onu afallatmıştı.

Bundan böyle sadece kendini, dostlarını ve Richard'ı önemseyecekti. Gerisini Bekçi'ye havale ediyordu. Bekçi hepsini alabilirdi. Canına tak etmişti.

Artık İtirafçı Ana değildi. Kahlan'dı.

Meşale cızırdayıp sönerek kuyuyu karanlığa gömdü.

“Tekrar teşekkürler, iyi ruhlar!” diye bağırdı avazı çıktığı kadar. Sesi kuyuda yankılandı. “Belanızı Bekçi’den bulasınız!”

Adamlar karanlıkta Tyler’ın üzerine çullandı. Kahlan neler olduğunu bilmiyordu. Homurtular, çığlıklar ve gümbürtüler duyuyordu.

Yankılanan bir çarpma sesi duydu. Ne olduğunu anlayamadı. Sonra birisinin boğuk sesle adını seslendiğini duydu. Yukarıdan tanıdık bir ses geliyordu.

“Chandalen! Chandalen! Aşağıdayım! Kapıyı aç!”

“İtirafçı Ana!” diye bir ses geldi kapının öbür tarafından. “Kapıyı nasıl açayım?”

Kahlan ayak bileğini bir el yakalayınca çığlığı basıp ayağını çekti. Chandalen onun çığlığı üzerine seslendi. Tyler ayak bileğini yakalayan parmakları yakalayıp kırılana dek geri büktü. Adam karanlıkta çığlık attı.

“Chandalen! Anahtar gerek! Anahtarı kullan!”

“Anahtar mı? Anahtar ne ki?”

“Chandalen!” Karnına doğru eğilen bir kafayı uzaklaştırdı. “Chandalen! Ölü insanların bulunduğu şehri anımsıyor musun? Kraliçenin kilitleti odasını anımsadın mı? Hani kapıyı açmak için bir anahtar göstermiştim? Chandalen, oradaki muhafızlardan birinin kemerinde bir halka vardır! Anahtar odur! Çabuk!”

Kahlan duvara toslayan Tyler’ın homurtusunu tanıdı. Kemikleri un ufak eden yumruklarının sesini işitebiliyordu. Yukarıdan metalik bir gürültü geldi.

“İtirafçı Ana! Çalışmıyor!”

“Öyleyse yanlış anahtardır! Ötekini dene!”

Birisi üzerine çullanıp onu yere devirdi. Kahlan adamın gözlerini tırmaladı. Karnına bir yumruk yedi.

Kuyuya yukarıdan ani bir ışık demeti vurdu. Tyler, Kahlan’ın üzerine çulllanmış adamı görünce atıldı. Aşağı bir merdiven indi.

“Tyler! Onları merdivenden uzak tut!”

Kahlan merdivene yapıştığı gibi tırmanmaya koyuldu. Adamlar Tyler’ın tepesine binmişti. Onun homurdandığını, sonra da boynunun

kırıldığını duydu. Baldırına bir yumruk inince ayağı basamaktan kaydı. Eller ayak bileklerinden yakaladı. Kahlan hemen arkasındaki adamın yüzünü tekmeleyip tekrar tırmandı. Adam diğerlerini de devirerek geri yuvarlandı. Hızla toparlanıp tekrar saldırdılar.

Kahlan aşağıya uzanan eli kavradı. Chandalen onu bileğinden tuttuğu gibi kapıdan dışarı atıverdi. Hemen arkasındaki adamı da bıçakladı. Adam gerisin geri yuvarlanırken Chandalen kapıyı çarparak kapattı. Nefes nefese olan Kahlan adamın kollarına atıldı.

“Gel İtirafçı Ana. Buradan çıkmamız gerek.”

Her yerde ölü muhafızlar vardı, arkalarından sinsice yaklaşılarak Chandalen’in *troga’sı*yla öldürölmüşlerdi. Karanlık nemli koridorlarda koşup basamakları çıkarırken adam onun elini bırakmadı. Kahlan, Chandalen’in onu ta burada nasıl bulduğunu merak ediyordu. Birisi ona yolu göstermiş olmalıydı.

Köşeyi dönünce kanlı bir manzarayla karşılaştılar. Her yer ceset doluydu. Sadece tek bir adam ayaktaıdı. Orsk. Kocaman savaş baltasından kan damlıyordu. Orsk onu görünce âdeta yerinden zıpladı. Kahlan onun yaralı yüzü karşısında neredeyse sevinç duydu.

“Onu burada bıraktım,” diye açıkladı Chandalen, onu kanlı yığınların arasından geçirirken. “Burada bekleyip koridoru kollarsa seni ona getireceğimi söyledim.”

Chandalen kaşlarını çatarak baktı. Kahlan onun, saçma baktığını fark etti, daha doğrusu saçından kalana. Adamın yine de hiçbir şey söylemeyeişine memnundu. Kafasındaki hafifliği hissetmek tuhaftan da öte, yürek burkucuydu. Saçını severdi; Richard da öyle.

Kahlan eğilip yerdeki ölü muhafızlardan birinin savaş baltasını aldı. Gücünü henüz biriktiremediğinden elinde bir silah tutmak iyi geldi.

Chandalen, elinden tuttuğu Kahlan’ı peşi sıra sürükleyerek bir kapıdan içeri daldı. Orsk da arkalarını kolluyordu. Hemen dışarıda, muhafız yüzbaşıı bir kadını duvara yaslamıştı. Kadın kollarını adamın boynuna dolamış onunla öpüşüyor, adamın elleri de kızın eteğini yukarı sıırıyordu.

Hızla yanlarından geçerlerken irkilen yüzbaşı kafasını kaldırıp baktı. Chandalen uzun bıçağını adamın böğrüne sapladı.

“Gel!” dedi kadına. “Onu bulduk!”

Kadın da peşlerine takıldı. Hep birlikte sarayın içlerine ilerlediler. Şaşkına dönen Kahlan arkasına baktı. Kukuletalı bir pelerin giymiş kadın, bayılan kadınla aynı kişiydi: Jebra Bevinvier.

“Neler oluyor?” diye sordu Kahlan, Jebra’ya.

“Beni affedin İtirafçı Ana, bayılmışım. Başınızın vurulduğuna dair bir sanrı görmüştüm. O kadar korktum ki bayılmışım. O sanrı gerçek olmasın diye yardım etmem gerektiğini biliyordum. Ormanda bir dostunuz olduğunu söylemişsiniz. Gidip onu buldum.”

Hepsi birden bir duvara yaslanarak yan odadan bir devriyenin geçmesini bekledi. Yankılanan ayak sesleri kesilince Chandalen kızgın gözlerle Jebra’ya döndü.

“O adamla ne halt karıştırıyordun?”

Kadın şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “Muhafız yüzbaşısıydı. Kıtasıyla beraber devriye geziyordu. Bir süreliğine muhafızları uzaklaştırması için onu ikna ettim. Elli adamın sizi aşağıda kapana kısırtmasını engellemek için aklıma gelen tek şeyi yaptım.”

Chandalen homurdanarak kulağa makul geldiğini belirtti. İlerlerken Jebra’ya dönen Kahlan, yaptığıнын cesaret gerektirdiğini ve öyle bir şeyi göze almanın ne demek olduğunu anladığını söyledi. Jebra itiraz ederek kahraman olmadığını, olmak da istemediğini belirtti.

Tonozlu bir koridorun bulunduğu bir kesişme noktasında Kalfa Sanderholt bekliyordu. Bir feryat koparan Kahlan kadının kollarına atıldı. Kalfa Sanderholt sargılı ellerini uzak tutuyordu.

“Şimdi olmaz İtirafçı Ana. Kaçmalısınız. Bu yol müsait.”

Diğerleri Kalfa Sanderholt’un gösterdiği yola saparken Kahlan öbür tarafa saptı. Hepsi birden dönüp peşinden koştu.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Chandalen. “Kaçmalıyız!”

“Dairemden bir şey almalıyım.”

“Kaçmaktan daha önemli ne olabilir?”

“Büyükbabanın bıçağı,” dedi Kahlan koşarken.

Fikrini değiştiremeyeceklerini anlayınca hepsi birden peşine takıldı. Nispeten dar ve devriyelerin daha seyrek dolaştığı labirentvari

koridorlardan geçtiler. Birkaç kez muhafızlara rastladılar. Kahlan'a saldırdıkları an Orsk hepsini vahşice parçaladı.

Kahlan, merdivenin en tepesine ulaşır köşeyi dönünce şaşkın bir muhafızla yüz yüze geldi. Elindeki baltayı tüm gücüyle adamın göğsüne indirdi. Adam sırtüstü devrilirken kılıcı da bir kenara yuvarlandı.

Kahlan ayağını yerde sere serpe yatan adamın hızla inip kalkan karnına bastırarak baltayı çekip çıkarmaya uğraştı. Hava ve kan karcıkları fokurduyor ama göğüs kemiğine saplanan balta bana mısın demiyordu, o yüzden Kahlan onun yerine adamın Keltan kılıcını kaptı. Chandalen tek kaşını kaldırdı. Daireye varmalarına kalmadan Kahlan kılıcı benzer bir ölümcül etkiyle kullanma fırsatı bulmuştu.

Diğerleri antrede bekleyip soluklanırken Kahlan bir koşu yatak odasına geçti. Mavi gelinliğini görünce donakaldı. Alıp göğsüne bastırdı. Bunun için gelmişti. Bırakmak istememişti, bu saraya asla geri dönmeyecekti. Kahlan elbiseye bir damla gözyaşı akıttı, sıkıca rulo yapıp çantasına tıktı.

Çantasındaki diğer giysiler de temizlenmiş ve ortada bırakılmıştı. Kemik bıçağı sol koluna bağladıktan sonra onları da çantasına tıktı. Harmanisini omuzlarına attı. Çabucak yayını gerdi.

Çantası ve sadağı sırtında, yayı omzunda rüzgâr gibi antreye çıktı. İsteddiği her şey yanındaydı. Ona anlam ifade eden her şey. Bir an durup boynundaki yuvarlak kemik kolyeyle oynayarak dairesine son kez baktı, sonra da diğerlerine katılıp dış kapının yolunu tuttu.

Chandalen'in *troga'sı* ya da bıçağıyla kaç adamı hakladığını artık sayamaz haldeydi. İri kıyım bir muhafız bitişik koridordan fırlayıp onları gafil avlamaya kalkışınca Kahlan adamı kılıcıyla biçti. Dördü de sarayda ölüm saçarak ilerliyordu. Kulenin alarm çanları deli gibi çalıyordu.

Ana merdivene çıkan sahanlıkta Orsk bir muhafızın kellesini uçurdu. Ceset, önlerine serilen bir kırmızı hali misali, ardında bir kan şeridi bırakarak merdivenden aşağı yuvarlandı. Başsız adamın cesedi ilk İtirafçı Ana Magda Searus'un heykeline çarpıp durdu.

Taş basamaklardan aşağı inerlerken ayak sesleri muazzam salonda yankılanıyordu. En alt basamağa yaklaşmışlardı ki saplanan ani bir acı Kahlan'ın ayaklarını birbirine dolaştırdı. Son birkaç basamağı yu-

varlanarak indi. Diğerleri bağırarak telaşla yanına geldi. Yaralanıp yaralanmadığını sordular. Tökezlediğini söyledi.

Tökezlememişti.

Kahlan yayını eline alarak işaret etti. “Koridora sapın. Hepiniz, dosdoğru koridora girin. En sondan sağa sapın. Size yetişirim. Yürüyün.”

“Seni bırakmayız!” diye ısrar etti Chandalen.

“Yürüyün dedim!” Kahlan bacaklarındaki şiddetli acı yüzünden zor ayakta duruyordu. “Orsk, götür onları, hemen. Size yetişeceğim. Onları buradan götüremezsen kızarım.”

Orsk baltasını kaldırarak kükredi. Diğer ikisi bir yandan koridora doğru geriliyor bir yandan da Kahlan’a yakarıyordu. Onu kurtarmak için hayatlarını riske attıklarını, şimdi öylece bırakamayacaklarını söyleyerek itiraz ettiler.

“Orsk! Onları götür buradan!”

Chandalen ve Jebra, “Neden?” diye aynı anda bağırdılar.

Kahlan yayıyla işaret etti. Ana salonun karşısında, en uçtaki kemerlerden birinin tepesinde bir karaltı duruyordu. “Aksi takdirde sizi öldürecek.”

“Kaçmalısınız! Seni de öldürecek!”

“Hayatta kalırsa peşimize düşer, büyüyle izimizi bulur ve hepimizi öldürür.”

Sarı bir yıldırım salonu baştan başa yardı. Taşlar parçalanarak yıkıldı. Diğerlerinin durduğu açıklığı neredeyse tıkiyordu.

Kahlan, sadağından Chandalen’in insan öldüren düz kanatlı oklarından birini çıkardı.

“İtirafçı Ana!” diye haykırdı Chandalen. “O atışı yapamazsın! Ben bile yapamam! Kaçmalısın!”

Büyücünün paralayıcı acı dalgaları yollayarak kaçmasına engel olduğunu onlara söylemedi. Tek yapabildiği durmaktı. “Orsk! Götür onları! Hemen! Size yetişirim!”

Bir şimşek daha çaktı, Orsk üçünü önüne katarak koridora girerken her yere taşlar yağdı.

Kahlan oku yerleştirirken bir dizini yere dayayarak sabit durmaya çalıştı. Yayı yanağına kadar gerdi. Ok ucu görüş çizgisinde yataydı.

Ranson'u zar zor seçiyordu, adam çok uzaktaydı, acı ise görüşünü bulanıklaştırıyordu.

Ne var ki büyüyle ona acı verici kıymıklar saplayan adamın kahkahalarını işitebiliyordu. Tıpkı Darken Rahl'ın kahkahası gibiydi. Acı yüzünden yanağını ısırarak haykırma isteğini bastırdı. Kesik kesik inlemeye başlamıştı.

"İtirafçı Ana'nın okçu olanı ha?" diye seslendi adam uzaktan. Kahkahası taş duvarlarda cınladı. "Özgürlüğün kısa sürdü İtirafçı Ana. Umarım değmiştir. Kuyuda epey uzun süre kaldığın düşünülürse."

Çok uzaktaydı. Bu kadar uzaktan hiç atış yapmamıştı. Richard yapmıştı. Onu görmüştü. *Lütfen Richard, bana yardım et. O gün yaptığın gibi nasıl atılacağını bana göster. Yardım et.*

Hemen yanı başındaki levhadan taştan sarmaşıklar uzanarak karnına dolandı, onu sıktı. Kahlan korkunç acı yüzünden çılgılığı bastı.

Yayı tekrar kaldırdı. Gerekirse son nefesine kadar, dedi kendi kendine. Kolları titriyordu. Büyücüyü zar zor görüyordu. Çok uzaktaydı. Sarmaşıklar onu zapt ediyordu. İstese de kaçamazdı.

Yardım et Richard.

Müthiş bir acı dalgası bacaklarından iç organlarına yayıldı. Soluğu kesilip titrerken yanan gözlerinden yaşlar boşandı. Yayı dik tutamıyordu.

Ana merdivende şimşekler çaktı. Ses sağır ediciydi. Taş parçaları vızıldayarak geçti. Bir sütun gürültüyle yıkılırken bir toz bulutu yükseldi.

Zihninde Richard'ın sesini duydu: *Her koşulda attığını vurmayı becermelisin. Sadece sen ve hedef var, ihtiyacın olan her şey bu. Gerisi teferruat. Geri kalan her şeyi bertaraf edebilmelisin. Ne kadar korktuğunu veya ıskalarsan neler olabileceğini düşünemezsin. Baskı altındayken atış yapabilmek zorundasın.*

Richard'ın ona nasıl fısıldadığını, hedefi çağırmayı nasıl öğrettiğini anımsadı.

Bir anda hedef ayağına kadar geldi, sanki büyücü tam önünde duruyordu. Adamın parmak uçlarından çıkan sıvı ışık demetlerini seçebiliyordu.

Hedefi görebiliyordu; adam kahkaha atarken gırtlığının inip kalktığını bile seçebiliyordu. Richard'ın öğrettiği gibi nefes verdi. Ok hedefe nişan aldı.

Tereyağından kıl çeker gibi, ok yaydan fırladı.

Kahlan tüylerin yaydan uzaklaştığını gördü. Yayın bileğine çarp-
tığını gördü. Taş sarmaşık gırtlığına dolandı. Gözleri hedefteydi. Ha-
vada uçan okun tüylerini seyretti. İç organlarını paralayan acı adamın
kahkahasıyla tırmandı.

Büyücünün kahkahası aniden kesiliverdi. Kahlan okun tok bir
ses çıkararak adamın gırtlığına saplandığını duydu. Taş sarmaşık
birden gevşeyince Kahlan ellerinin üzerine kapaklandı, yüzünden
yaşlar akıyordu, acının dinmesini bekledi. Acı azar azar dindi.

Kahlan sendeleyerek ayağa kalktı. “Seni de Bekçi'ye havale edi-
yorum Büyücü Neville Ranson!”

Kulak tırmalayan bir çatırtı koptu, yıldırım düşmüş gibi ama
ortalığı aydınlatmak yerine salonu zifiri bir karanlık yalayıp geçti.
Kahlan'ın kollarındaki tüyler diken diken oldu. Lambalar titreşerek
tekrar yandı.

Kahlan oracıkta anladı: Bekçi sahiden de Büyücü Neville Ranson'u
almıştı.

Bir homurtu duyup dönünce merdivenin dibinde ona saldırmaya
hazırlanan muhafızı son anda gördü. Kahlan eğilip adamın, üstüne
kapaklanmasına izin verdi. Sonra da yerden kuvvet alarak adamı kal-
dırdığı gibi merdiven boşluğuna atıverdi.

Adam aşağı yuvarlanırken Kahlan'ı yakalamaya çalıştı ama par-
makları sadece kolyesini yakalayabildi. Kolyeyi koparıp aşağı düştü.
Kahlan parmaklığın üzerinden eğilip bakınca adamın üç kat aşağıdaki
taş zemine çakıldığını gördü. Yere çarpınca da kolye elinden kayıp
yuvarlandı.

“Lanet olası iyi ruhlar!” diye kükredi.

Kahlan kemik kolyesini almak için merdivenden aşağı inmeye
yelteniyordu ki bir ayak sesi duyunca kayarak durdu. Gelen muha-
fızlar vardı. Bir an duraksayıp aşağı baktı, sonra da aşağı inmektense

koridora saptı. Ruhlar yardımı esirgemişken bir kolyenin ne faydası olacaktı ki? Hayatını tehlikeye atmaya değmezdi.

Kahlan diğerlerine tam dış kapıdan çıkarlarken yetiştı. Onu görüp de büyücünün peşlerinden gelmeyeceğini anlayanca hepsi rahat bir nefes aldı. Kahlan önden, gece karanlığına çıktılar. Dördü birden geniş merdivenleri hızla inerek insafsızca çalan alarm çanlarını geride bıraktı. Kahlan güneye saptı; ormana çıkan en kestirme yola.

Nefes nefese kalan Jebra, koluna asılarak onu durdurmaya çalıştı. “İtirafçı Ana!”

“Artık İtirafçı Ana değilim. Kahlan’ım.”

“Kahlan öyleyse. Ama beni dinlemeniz lazım. Kaçamazsınız.”

Kahlan avludan geçerek dönüş yoluna saptı. “Burasıyla işim bitti.”

“Zedd’in size ihtiyacı var.”

Kahlan hızla döndü. “Zedd? Zedd’i tanıyor musun? Nerede o?”

Jebra soluklandı. “Zedd beni Aydindril’e yolladı. D’Hara’yı terk ettiğiniz günün ertesinde. Gidip Adie adındaki bir kadını bulması gerektiğini, daha sonra Büyücü Kulesi’ne geleceğini söylemişti. Beni buraya size ve Richard’a yardım edip beklemenizi sağlayayım diye gönderdi. Zedd’in size ihtiyacı var.”

Kahlan, Jebra’yı omuzlarından yakaladı. “Zedd’e ihtiyacım var. Hem de çok.”

“Öyleyse izin verin size yardım edeyim. Uzaklaşmamalısınız. Kaçağınızı tahmin ediyorlardır, kırsalı aramaya çıkacaklardır. Aydindril’de kalırsanız tahmin edemezler.”

“Kalmak mı? Aydindril’den uzaklaşmayayım mı?”

Bir an düşündü. Aydindril’de tanınıyordu. Hayır, tam olarak değil. Uzun saçı tanınıyordu. Vekiller, elçiler, memurlar ve asiller hariç, halk arasında onu yakından gören nadirdi, görseler bile çoğunlukla saçına bakarlardı. Artık saçı o kadar uzun değildi.

Kayıp duygusu içini burdu. Onları yitirene dek gücünün de uzun saçının da ne kadar anlam teşkil ettiğini anlayamamıştı.

“İşe yarayabilir Jebra. Ama nerede saklanacağız?”

“Zedd bana altın verdi. Firarınıza karıştığımı hiç kimse bilmiyor. Oda tutup sizi saklarım, hepinizi.”

Kahlan bunu biraz düşündü, ardından gülümsedi. “Hizmetçin olabiliriz. Senin gibi bir hanımefendinin hizmetçileri olur.”

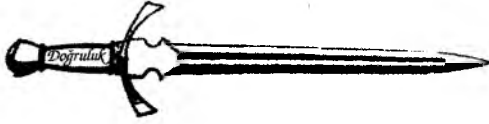
Jebra büzüldü. “İtirafçı Ana, bunu yapamam. Zaten kendim hizmetçiyim. Bir hanımefendi gibi davranmamı öneren Zedd’di. Ne haddime. Asıl hanımefendi sizsiniz.”

“Bir hizmetçi olman benden aşağı seviyede olduğun anlamına gelmez. Üç aşağı beş yukarı, hepimiz neysekiyuz.” Kahlan tekrar önlerine düşerek onları Aydindril’in sakın, kuytu ve nezih hanların bulunduğu bir mahallesine götürdü. “İnsan mecbur kalınca neler yapıyor. Ne gerekiyorsa yapacağız. Ancak bana İtirafçı Ana diye hitap etmeyi sürdürürsen hepimizin ölümüne sebep olursun.”

“Elimden geleni yaparım... Kahlan. Tek bildiğim Aydindril’de Zedd dönene dek beklememiz gerektiği.” Kahlan’ın kol yenini ısrarla çekti. “İtirafçı Ana, Richard nerede? Hayati önem taşıyor!” Çekerek sesini alçalttı. “Sakın yanlış anlamayın, umarım alınmazsınız ama asıl önemli olan Richard. Zedd’in Richard’a ihtiyacı var.”

“Ben de bu yüzden Zedd’i arıyorum,” dedi Kahlan.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Richard iki çocuğu da kollarından yakaladı. “Ağır olun,” dedi alçak sesle. “Dedim ya, önden gitmem lazım.”

Kipp ve Hersh sabırsızlıkla iç geçirdi. Richard koridordan kafasını uzatarak köşeyi kolaçan etti, sonra da iki oğlanı itip duvara yasladı. Oğlanların ceplerindeki kurbağalar tekmeliyordu.

“Durum ciddi. En iyi siz olduğunuz için ikinizi seçtim. Şimdi tasarladığımız gibi dediğimi yapın. Burada bekleyin, sırtınız duvarda, elliye kadar sayın. Elliye gelene dek sakın kafanızı köşeden uzatıp gözetlemeyin. Doğru yapacağınıza güveniyorum.”

Çocuklar sırtıttı. “Tam adamıyız,” dedi Kipp. “Onları oradan dışarı çıkaracağız.”

Richard çömelerek parmağını sırayla oğlanların yüzüne salladı. “Bu ciddi bir iş. Oyun değil. Bu kez başınız ciddi derde girebilir. Bunu yapmak istediğinizden emin misiniz?”

Kipp ellerini ceplerine sokarak kurbağaları yokladı. “Doğru adamlara geldin. Yapabiliriz. Yapmak istiyoruz Richard.”

Heyecanlıydılar çünkü daha önce muhafızları asla geçememişlerdi. Uzmanlık alanlarına layık, ayak basılmamış bir bölgeydi burası. Richard tehlikenin boyutunu kavramadıklarının farkındaydı, onları

bu şekilde kullanmaktan da nefret ediyordu ancak aklına gelen tek şey buydu.

“Pekâlâ öyleyse, saymaya başlayın.”

Richard köşeyi dönerek koridora süzüldü, mriswith pelerininin önü açıldı ve dalgalanıyordu. Doğru kapıya ulaşınca, çift kanatlı kapının karşısındaki beyaz mermer duvara yaslanıp kukuletasını kafasına geçirdi. Pelerinin önünü örttü ve arkasındaki mermere odaklandı.

Kıpırtısız durdu. Oğlanlar avazları çıktığı kadar bağırıp haykıarak köşeden fırladı ve koridorda koşmaya başladı. Çift kanatlı kapının önünde durup iki yana bakındılar. Richard'ın arkalarında durduğunu görmüyorlardı. Onun nereye saklandığını merak ettiklerini anladı.

Talimata uyup kapıları heyecandan kıkırdayarak açtılar ve ceplerindeki kurbağaları odaya salmaya koyuldular. İki rahibe bir anlığına şaşkınlıkla donakaldı. Richard ikisinin de masalarından hışımla kalkışını, birinin de eline bir sopa geçirişini seyretti. Oğlanlar ciyaklayarak son kurbağaları da bırakıp zıt yönlerde kaçmaya başladılar. Bir yandan da, “Bizi yakalayamaz ki! Bizi yakalayamaz ki!” diye bağırıyorlardı.

Rahibe Ulicia ve Finella kapıdan dışarı fırlar fırlamaz mermer zeminde kayarak durabildi. Neredeyse ona tosluyorlardı, yalnızca birkaç santim uzağındaydılar. Richard nefesini tuttu.

Rahibeler oğlanların ayrılarak koridorun iki farklı ucuna saptıklarını gördüler. Ellerini uzattılar. Göz kamaştırıcı bir ışık çıktı ve en dipteki duvarda bulunan resimleri paramparça ederek yere indirdi, neyse ki oğlanları ıskalamışlardı. Öfkeyle homurdanan rahibeler iki ayrı koldan oğlanların peşine düştüler.

Richard onlar köşeyi dönene kadar bekledi, sonra duvardan uzaklaşarak konsantrasyonunu bozdu, bıraktı pelerin siyaha dönsün. Acaba birisi bunu görse, birinin yoktan var olduğuna tanık olsa ne olurdu, merak etti.

Ön oda boştu. Kapının önüyle masaların arasındaki hava ısıtılar saçıp uğulduyordu. Richard deneme amaçlı elini uzattı. Hava yoğunlaşmış gibiydi ama görünürde zararlı bir etkisi yoktu. Öne abanarak ısıtılarının arasından geçti ve ardındaki kapıdan içeri girdi.

Kendi dairesinin ön odası kadar geniş olmayan içerideki oda loştu ve koyu ahşap lambriyle kaplıydı. Ortadaki ağır ceviz masanın

üzerinde kâğıt ve kitaplar yığılıydı, üç tane de mum vardı. Odanın iki yan duvarını, dağınık kitaplarla ve başka birtakım tuhaf nesnelerle tıka basa dolu, yerden tavana kadar uzanan kitaplıklar kaplıyordu.

Temizlik ekibinden yaşlı bir kadın, koyu gri kalın kumaştan iş elbisesiyle bir taburenin üzerine çıkmış, en üst rafın tozunu alıyordu. Richard pat diye durunca kadın şaşkınlıkla döndü. Bir kapıya baktı, bir Richard'a.

“Sen nasıl oldu da...”

“Kusura bakmayın bayan. Korkutmak istememiştim. Başrahibe'yle görüşmeye geldim. Kendisi buralarda mı?”

Kadın çömelerek ayağını basacak bir yer aradı. Richard kadına elini uzattı. Kadın yüzüne düşen bir tutam gri saç geriye itip gülümseyerek memnuniyetini ifade etti. Saçının büyük bölümü gevşek bir topuz halinde ensesinde toplanmıştı. Yere inip de dik durunca kadının başının tepesi Richard'ın ancak göğüs kemiği hizasına geldi. Vücudu tıknaz yapıydı, sanki eskiden uzun boyluydu da kocaman bir el tepesinden bastırarak onu yarım metre kısaltmıştı.

Kafasını kaldırıp kaşlarını çatarak ona meraklı bir ifadeyle baktı. “Rahibe Ulicia ve Finella içeri girmene izin mi verdi?”

“Hayır,” dedi Richard, karmakarışık ama ferah odaya göz gezdirirken. “Dışarı çıktılar.”

“Ama bir kalkan örmüşlerdir...”

“Hanımefendi, Başrahibe'yle görüşmem lazım.” Odayı arşınlayan Richard bir avluya bakan kapıların açık durduğunu gördü. “Kendisi buralarda mı?”

“Randevun var mı?” diye sordu kadın usulca, nazik bir sesle.

“Hayır,” diye itiraf etti Richard. “Günlerdir randevu koparmaya çalışıyorum. Şu ikisi işbirliğine yanaşmayınca kendi randevumu kendim yarattım.”

Kadın parmağını üst dudağına götürdü. “Anlıyorum. Ama randevun olması şart. Kurallar böyle. Üzgünüm.”

Richard açık kapılara seğirtti. Sabrı tükeniyordu ama yaşlı hizmetçiyi korkutmak istemediğinden sükûnetini korudu. “Bakın ha-

nimefendi, Başrahibe'yle görüşmem gerek, yoksa hepimiz Bekçi'nin kendisiyle görüşmek zorunda kalacağız.”

Kadının kaşları şaşkınlıkla kalktı. “Saaahi miiiii?” Dilini şaklattı. “Bekçi demek. Vay vay vay.”

Richard aniden durdu. Yüzünü buruşturup bir homurtu koyverdi. Topukları üzerinde döndü.

“Başrahibe sizsiniz, değil mi?”

Kadının yüzüne muzip bir sırıtma yerleşti, gözlerinde hınzırca bir parıltı vardı. “Evet, Richard, galiba öyleyim.”

“Kim olduğumu biliyor musunuz?”

Kadın kıkırdadı. “Biliyorum ya.”

Richard içini çekti. “Demek burayı idare eden sizsiniz?”

Kadın daha da yüksek sesle güldü. “Duyduğuma göre, idare artık senin elinde gibi. Geleli bir ay bile olmadı ama sarayın yarısını parmağında oynatıyorsun. *Seninle* görüşmek için bir randevu isteyecektim neredeyse.”

Richard ona gücenir gibi baktı. “Seve seve kabul ederdim.”

“Seninle tanışmayı dört gözle bekliyordum.” Genç adamın koluna dokundu. “Bundan böyle ne zaman istersen gelip beni görebilirsin.”

“Peki niye daha önce içeri girmeme izin vermediniz?”

İri, yuvarlak göğüslerinin altında kollarını kavuşturdu. “Bir sınavdı oğlum. Bir sınav.” Gülümsedi. “Etkilendim. Altı ya da sekiz ayını alır diye tahmin ediyordum.”

Kapı hızla açıldı. Richard'ın ayakları yerden kesildi. Tasmasından çekildiği gibi duvara yapıştı. Sert çarpmıştı, ciğerleri sıkıştı. Eşikte iki kızgın rahibe ellerini bellerine dayamış bir halde duruyordu.

“Hoppala!” dedi Başrahibe. “Durun yahu. Bırakın çocuğu.”

Richard yere yığıldı, iki rahibeye öfkeyle baktı. “O iki çocuğu ayartan bendim. Yaptıkları benim hatam. Bir öç alınacaksa benden alınsın, onlardan değil. Onlara zarar verecek olursanız bana hesap verirsiniz.”

Rahibelerden biri ona doğru bir adım attı. “Cezaları çoktan verildi. Bu kez iyi bir ders alacaklar.” Elindeki küt sopayı öfkeyle ona doğru uzattı. “Sen asıl kendi ceza için endişelen.”

“Evet, Rahibe Ulicia,” dedi Başrahibe. “Sanırım ceza kaçınılmaz.” Keyiflenen rahibe, Richard’a gülümseyerek baktı. “Ama cezalandırılacak olan sensin,” dedi Başrahibe.

Rahibe Ulicia’nın ağzı açık kaldı. “Başrahibe Annalina?”

“Richard’ın içeri alınmaması için size kesin talimat vermemiş miydim?”

İki rahibe sırtını dikleştirdi. “Evet, Başrahibe Annalina.”

“Ama girmiş. Yazıhanemde karşımda dikiliyor.”

Rahibe Ulicia kapıyı işaret etti. “Ama... bir kalkan örmüştük! Geçebilmesi...”

“Ya? Geçemez miydi?” Başrahibe’nin kırışan alnını görünce rahibenin eli yana düştü. “Galiba kendisi tam karşımda duruyor. Yoksa yanlış mı görüyorum rahibeler?”

“Hayır, Başrahibe Annalina,” dedi ikisi birden.

“Madem öyle, sizce hiçbir şey olmamış gibi görev yerlerinize geri dönüp kendi hatanızı onların başarısını cezalandırarak ödüllendirmek uygun bir fikir mi?” Başrahibe dilini şaklattı. “İki çocuğa verdiğiniz cezanın aynısını çekeceksiniz.”

Rahibelerin benzi attı. “Ama Başrahibe...” diye fısıldadı ikincisi. “Bir rahibeye öyle ceza veremezsiniz.”

“Sahi mi Rahibe Finella? Çocuklara ne ceza verdiniz?”

“Yarın sabah kahvaltıdan sonra... herkesin önünde... kıçlarına kemerle vurulacak.”

“Kulağa adil geliyor. Onların yerine geçeceksiniz.”

“Ama Başrahibe,” diye fısıldadı Rahibe Ulicia hayretler içinde. “Bizler Işık Rahibesi’yiz. Küçük düşeriz.”

“Küçük düşmeyi öğrenmenin kimseye zararı yoktur. Yaratıcı’nın önünde hepimiz aciziz. Başarısızlığınızın cezası olarak onların yerine kemerle dövüleceksiniz.”

Rahibe Ulicia sırtını dikleştirdi. “Peki ya cezaya yanaşmazsak Başrahibe Annalina?”

Başrahibe gülümsedi. “O zaman artık güvenime layık olmadığınızı anlarım, dahası artık Işık Rahibesi olmak istemediğiniz anlamına gelir.”

İkisi de başlarını eğerek selamladı. Kapı arkalarından kapanınca Richard tek kaşını kaldırarak Başrahibe'ye baktı.

“Umarım asla ters tarafınıza denk gelmem Başrahibe Annalina.”

Kadın kıkırdadı. “Lütfen, bana Ann de. Eski dostlarım beni böyle çağırır.”

“Size Ann demekten onur duyarım Başrahibe ama eski bir dost değilim ben.”

“Öyle mi dersin?” Gülümsedi. “Aman da pek bilgiliymiş bu çocuk. Neyse, sorun değil. Sen bana yine de Ann de. Onları niye cezalandırdığımı biliyor musun? Çünkü eylemlerinin sorumluluğunu alırsın. Bunun öneminin farkında değillerdi. Bir büyücü olmayı öğreniyorsun.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“O ikisini atlatmanın tehlikeli olduğunun bilincindeydin, değil mi?” Richard başıyla doğruladı. “Oysa o iki çocuğu kullandın, zarar görebilecekleri ihtimalini bile bile.”

“Evet ama mecburdum. Sizinle görüşmem o kadar önemliydi ki aklıma gelen tek şeydi.”

“Büyücünün külfeti. Böyle adlandırılır. İnsanları kullanmak. Bilge bir büyücü, her şeyi kendisinin yapamayacağını kavrar, mesele yeterince önemliyse mecbur kaldığı şeyi başarmak uğruna başkalarını kullanması gerektiğini bilir. Diğer insanların hayatına mal olacağını bilse bile. Nadir bir yetenektir, iyi bir büyücü olmak içinse elzemdir. Hatta belki Başrahibe olmak için de.”

“Ann, durum acil. Sizinle konuşmam gerek.”

“Acil demek? Eh, madem öyle, şu acil meseleyi konuşabilelim diye neden bahçemde biraz yürüyüşe çıkmıyoruz?”

Richard'ın koluna girdi ve onu açık kapıya götürdü. Dışarıda, ay ışığıyla aydınlanmış, ağaçları, patikaları, çiçek tarhları, yabani otlukları ve güzel bir gölü bulunan, muazzam bir avlu vardı. Bahçenin güzelliği Richard'ın dikkatini çekmedi. Warren'la konuştuğundan beri doğru dürüst ne yemek yemişti ne de uyumuştı. Bekçi kaçmışsa, Kahlan dâhil herkesi ele geçirecekti. Richard bir şey yapmak zorundaydı.

“Ann, dünya büyük bir tehlikeyle karşı karşıya. Yardımına ihtiyacım var. Gidip yardım bulabilmem için bu tasmanın çıkarılması lazım.”

“Bunun için buradayım Richard. Yardım için. Şu tehlike nedir?”

“Bekçi...”

“İsimsiz Varlık...” diye düzeltti kadın.

“Ne fark eder?”

“Onu adıyla anmak dikkatini çeker.”

“Ann, alt tarafı bir kelime. Önemli olan kelimenin anlamıdır, harflerin nasıl yan yana geldiği değil. Onu Bekçi yerine İsimsiz Varlık diye anınca kendisinden bahsedildiğini anlamayacak kadar aptal mıdır sanıyorsunuz? Düşmanı aptal, kendini ise akıllı sanmak bir hatadır.”

Kadın içten bir kahkaha patlattı. “Birinin bunu akıl etmesi için çok uzun zaman bekledim.”

Kadın onunla gölün kenarında durunca Richard sordu. “Göldeki çakıl taşı nedir?”

Kadın bakışlarını suya dikmişti. “Sensin Richard.”

“Yani birden çok mu var?”

Küçük bir taş yerden havalanarak kadının avucuna kondu. “Herkes birbirini etkiler. Bazıları insanlara harika şeyler yapmaları için ilham verir. Bazıları suça sürükler. Yetenekli olanlar etrafındakileri daha da fazla etkiler. Han güçlendikçe etki de artar.”

“Bunun benimle ne alakası var? Göldeki çakıl taşıyla ne alakası var?”

“Yüzeydeki su mercimeklerini görüyor musun? Diyelim ki onlar diğer insanlar olsun, dünya hayatı, bu çakıl taşı da sen ol.” Taşı göle attı. “Ne oluyor, görüyor musun? Sebep olduğun dalgacıklar herkesi etkiliyor. Sen olmasaydın o dalgacıklar oluşmazdı.”

“Dalgacıklarla yükselip alçalıyorlar. Ama taş dibe gömüldü.”

Kadın ona ciddiyetle gülümsedi. “Bu dediğini sakın unutma.”

Yanıt Richard’ı duraklattı. “Bence bana fazla güveniyorsunuz. Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz.”

“Belki de zannettiğinden daha fazla şey biliyorumdur evladım. Bekçi hususunda seni endişelendiren nedir?”

“Bir şey yapılmalı. Kaçmak üzere. Orden kutularından biri açıldı, geçit aralandı. Gözyaşı Taşı bu dünyada. Bir şey yapmam lazım.”

“Ah.” Kadın ilerlemeyi bırakıp gülümsedi. “Demek basit bir rahibenin Han’ıyla duvara mıhlanan sen, Bekçi’nin kendisiyle kapışmak istiyorsun?”

“Ama bazı belirtiler gözüktü. Bir şey yapılmalı.”

“Anlaşılan Warren’la konuşmuşsun. Warren çok parlak bir delikanlıdır. Tabii hâlâ toydur. Bazen yönlendirilmesi gerekir. Akıl verilmesi gerekir.” Bir dalı ucundan tutup aşağı çekti. “Çok çalışıyor, şu defterlere de düşkün. Bence onlara kim dokunursa hemen anlıyordur.”

Daldaki bir çiçeği inceliyordu. Kadını ay ışığı altında seyreden Richard, kendisini belki de olduğundan daha zeki zannettiğine karar verdi. Hatta Warren’ı da.

“Peki ya Bekçi? Gözyaşı Taşı’na ne demeli?”

Kadın tekrar koluna girerek onunla yürümeye koyuldu. “Eğer geçit aralanmışsa, Gözyaşı Taşı da bu dünyadaysa Richard, Bekçi bizi neden ele geçirmiyor? Hımm?”

“Bizi her an yutmak üzere olabilir.”

“Ah. Demek sence Bekçi akşam yemeğiyle meşgul, yemeğini bitirince ağzını silip canlıların dünyasını yutmaya koyulacak, sen de acele etmek ve peçetesini kucağından almasına kalmadan geçidi kapatmak istiyorsun, öyle mi? Öbür dünyaların bu şekilde işlediğini mi sanıyorsun? Bu dünyanın mantığıyla?”

Richard saçlarını huzursuzca geriye attı. “Bilmiyorum. Nasıl işlediğini bilmiyorum ama Warren dedi ki...”

“Warren her şeyi bilmez. Alt tarafı bir öğrenci. Kehanetlerde beceriklidir ama öğreneceği çok şey var. Kehanetleri niye mahzenlerde tuttuğumuzu ve okuyabilecek diğer insanlardan sakladığımızı biliyor musun? Bu tartışmayla aynı sebepten. Çünkü eğitimsiz bir zihin için kehanet tehlikelidir, bazen eğitilmiş zihinler için bile. Senin gördüğünden daha fazlası oluyor, yoksa Bekçi bizi çoktan ele geçirirdi.”

“Tehlikede değil miyiz diyorsunuz?”

Kadın mahcup bir halde gülümsedi. “Hep tehlikedeyiz Richard. Canlıların dünyası ayakta durduğu müddetçe tehlike hep olacaktır. Hayat ölümcüldür.”

Tekrar Richard'ın koluna vurdu hafifçe. "Sen önemli birisin, kehanette bahsin geçiyor ama aptalca hareket edersen iyilikten çok zararın dokunabilir. Bu dünyadaki Gözyaşı Taşı, Bekçi'nin kaçıp geçitten sızmasını tek başına sağlayamaz. Taş sadece bir araçtır."

"Umarım haklısınızdır," dedi Richard yürümeyi sürdürürlerken.

Kadın kafasını kaldırıp baktı. "Annen nasıl?"

Richard gözlerini karanlığa dikti. "Ben küçükken öldü. Bir yanyında."

"Üzıldüm Richard. Peki ya baban?"

"Hangisi?" diye mırıldandı.

"Üvey baban, George."

Richard gırtlığını temizledi. "Darken Rahl tarafından öldürüldü." Kadına yan yan baktı. "Üvey babamı nereden biliyorsunuz?"

Kadın ona Richard'm daha önce başkalarında da Adie, Shota, Rahibe Verna, Du Chaillu ve Kahlan'da da rastladığı o manalı bakışlardan biriyle baktı. "Üzıldüm Richard. Öldüğünü bilmiyordum. George Cypher çok iyi bir adamdı."

Tüpleri diken diken olan Richard durdu. "Siz," diye fısıldadı. "Babama o kitabı veren sizdiniz." Soru sorarcasına baktı, kadın ayrıntıları tamamlayınca onu haklı çıkarmış olacaktı.

Kadın yeniden hafifçe gülümsedi. "Yüksek sesle dile getirmeye korkuyor musun? Bahsettiğin kitap Sayılı Gölgele Kitapı." Bir taş sırayı gösterdi. "Otur Richard, düşeceksin."

Richard sıraya yığıldı. Kafasını kaldırıp önünde dikilen kadına baktı. "Siz? O kitabı babama siz mi verdiniz?"

"Aslında ele geçirmesine yardım ettim. Görüyorsun ya Richard, dediğim gibi, seninle ben eski dostuz. Tabii seni en son gördüğümde avazın çıktığı kadar ağlıyordun. Yalnızca birkaç aylıktın."

Gülümsemesi buruktu. "Annen şu halini bir görebilseydi. Seninle gurur duyardı. Senin laneti dengeleyen bir nimet olduğunu söylerdi. Görüyorsun ya Richard, denge canlıların dünyasındaki her şeydir. Sen dengenin çocuğusun. Sana çok yatırım yaptım."

Richard'ın dili damağına yapışmış gibiydi. "Neden?"

“Çünkü sen göldeki bir çakıl taşısın.” Gözleri boşluğa dalıp gitti. “Üç bin yıl önce, büyücüler Çıkartıcı Büyü bilirdi. O zamandan beri o yetenekle doğan çıkmıyor. Umuyorduk ama şimdiye dek dünyaya gelen olmamıştı. Birkaçı sonradan öğrenmişti fakat doğuştan bilen yoktu. Sende doğuştan hem Ekleyici hem de Çıkartıcı Büyü yeteneği var.”

Richard ayağa fırladı. “Ne? Çıldırдың mı?”

“Otur Richard.”

Sakin sesindeki buyurganlık, delici bakışları, duruşu, Richard’ın sıraya çekmesini sağladı. Her nedense kadın ansızın gözünde büyü-yüvermişti. Aynı boydaydı ama sanki ona tepeden bakıyordu. Sesi de azametli bir hale bürünmüştü.

“Şimdi beni dinle. Başıma büyük dert açtın. Çitleri devirip ekinleri ezen bir boğa gibisin. Düşüncesizce hareket etmene izin verildiği müddetçe her şey tehlikede. Doğru şeyi yaptığını zannettiğinin farkındayım, boğa da öyle zanneder. Sorunun bilgi noksanlığı. Niyetim sana bir eğitim sağlamak. Söyleyeceğim bazı şeylere inanmasan da kabullensen iyi olur, yoksa o tasmayı daha çok takarsın çünkü gerçeği kabullenmediğin sürece çıkarılamaz.”

“Rahibelerin tasmayı çıkaracakları söylenmişti.”

Kadının gözlerindeki ifade çenesini kapalı tutması gerektiğini, yoksa iki rahibenin yerine herkesin önünde kemerle dayak yiyebileceğini söylüyordu.

“Sadece kimliğini kabullendiğinde, yeteneğini, gerçek gücünü kabullendiğinde çıkarılacak. Rada’Han’ı boynuna kendin taktın. Kendi gücünle bize yardım edene dek onu çıkaracak gücümüz yok. Çıkarmanın tek yolu öğrenmen ve kim olduğunu kabullenmendir.

“Şimdi, ilk olarak Bekçi’yi, Yaratıcı’yı ve bu dünyanın doğasını anlamaman gerekiyor. Senin sorunun, çoğu insanın sorunu, Warren’ın sorunu, dünyaları bu dünyanın mantığıyla kavramaya çalışmak. İyi ve kötü, Yaratıcı ve Bekçi, iki karşı kutba ayrılmış bir kaostur. Birbirlerine zıt olsalar da bağımlıdırlar ve biri olmadan diğeri var olamaz. Birbirlerini tamamlar. Mücadeleleri, bu dünyadaki mücadelemiz dengeyi korur.”

Richard çenesini kapalı tuttuğu halde kaşlarını çatmasına engel olamıyordu.

“Yaşam Yaratıcı’dan filizlenir, hayatın ruhudur. Bu dünyada ser-pilir. Bekçi olmadan, ölüm olmadan, yaşam olamaz. Ölüm olmasaydı, yaşam muğlak kalırdı. Hiç kimsenin ölmediği bir dünya hayal ede-biliyor musun? Doğan her çocuğun yaşadığı? Ebediyen? Filizlenen her bitkinin serpildiğini? Her ağacın sonsuza dek yaşadığını, toprağa düşen her tohumun bir ağaca dönüştüğünü?

“Ne olurdu? Hiçbir hayvanı öldüremez ya da hiçbir ekini biç-mezken, hepsi sonsuza dek yaşayıp ölemiyorken nasıl beslenirdik? Korkunç bir açlıkla kıvrılan, hiç bitmeyen bir yaşam? Canlıların dünyası kaos tarafından yutulur ve kendi kendini yok ederdi.

“Ölüm, bazılarının deyimiyle yeraltı dünyası, ezelidir. Onu bu dünyanın mantığıyla düşünüyorsun. Sonsuzlukta zamanın anlamı yoktur, uzam yoktur. Bekçi için bir saniyeymiş ya da bir yılmiş, hiçbir anlam ifade etmez.

“Bekçi zaman kavramına bu dünyada ona hizmet edenler saye-sinde kavuşur. Mücadelesini tetikleyen şey onların telaşdır çünkü zaman kavramına sahiptirler. Başarılı olmak için canlılara ihtiyaç duyar. Ona yardım edenlere sunduğu vaatler baştan çıkarıcıdır, onlar ise Bekçi’nin zaferine açtır.”

“Canlıların bundaki payı ne peki?”

“Kaosu düzenli biçimde tanımlayıp ayırıştırarak ayrı kalmalarını sağlıyoruz: Aydınlık ve karanlık, sevgi ve nefret, iyi ve kötü. Denge biziz.

“Göl yüzeyinde dalgalanan su mercimekleri gibiyiz. Gökyüzü Yaratıcı, suyun dibi ise Bekçi. Canlıların ruhları Yaratıcı tarafından bahşedilip burada filizleniyor, öldüklerinde ise ölümler âlemine çöküyorlar.

“Ama bu kötü bir şey demek değildir. Kötülük bizlerin vardığı bir yargıdır. Bekçi, gölün dibindeki balık gibidir. Ölü ruhlar oradaki kausun derinliklerinden her yere yayılır ve Bekçi’den de canlılardan da Yaratıcı’nın ışığından da nefret eder. Canlıların tek umudu, o ışığın sıcaklığında sonsuzluğa kavuşmaktır.

“Her iki dünyadaki yaşamı ayırıp tanımlamak biz canlılara dü-şüyor. Büyü, bu dünyaya bunu yapma gücü veren bir unsurdur. Büyü denge noktasıdır.

“Bekçi zafere ulaşmak için canlıların dünyasını yutmak ister. Bunun için de büyüü bertaraf etmek ister. Ama aynı zamanda zafer uğruna büyü kullanarak dengeyi korumak zorundadır.”

Richard zihin bulandırıcı bu sözlerin arasında düşüncelerini toparlamaya çalıştı. “Büyücüler de bu dengeyi etkilemek için büyüye mi başvuruyor?”

Kadın hâlâ onun üzerine doğru eğilmiş konuşuyordu. Bir parmağını kaldırdı. “Evet. Sendeyse büyüünün iki türü de var.” Kadının gülümsemesi öyle bir soldu ki Richard’ın nefesini kesti. “Bu da seni müthiş tehlikeli birisi yapıyor Richard. Yeteneğin iki taraflı; perdeyi onarabilirsin ya da yok edebilirsin. Gücünden haberdar oldukları takdirde, kasten değilse de kazara hepimizi yok edeceğinden korktukları için seni göz kırpmadan öldürecek hatırı sayılır miktarda insan var.”

“Ya siz? Onlardan biri misiniz?”

“Olsaydım, babanın Sayılı Gölgele Kitabı’nı ele geçirmesine yardım etmezdim. Müdahil oluşun tehdidi erteledi ama aynı zamanda geçidin büyüünü besledi, bu da gelecekteki tehlikeyi artırıyor. Bu riski göze almaya mecburdum, aksi halde bir felaketle sonuçlanırdı. Ancak şimdiye kadar olanlar telafi edilmezse sonunda daha büyük bir felaket yaşanacak.”

“Perde nedir? Nerede?”

Kadın uzanıp onun alnına dokundu. “Perde büyü bilen bizlerin içindedir. Bizler onun emanetçileriyiz. Denge bu yüzden yetenekli olanlar için çok önemli. Perde yırtılınca denge şaşı. Denge kaydıkça perde daha da yırtılır.

“Yaratıcı kendi bölgesini yönetir, Bekçi de kendisinininkini. Bekçi, ona hayat veren Yaratıcı’ya muhtaçtır, Yaratıcı ise hayatın yenilenmesine fırsat veren Bekçi’ye. Perde dengeyi sağlar.”

Suratı asıktı. “Bu bakış açısı birçoklarınca küfür olarak algılanır. Bekçi’yi yok edilmesi gereken bir kötülükten ibaret görürler. Ne var ki buna yeltenirken son tahlilde tam tersini yaparlar, tüm yaşam taşkın nehir sularına kapılan bir kum yığını gibi sürüklenir.”

“Varsayalım ki büyüünün iki türüne de sahibim. Gücüm ne işe yarayacak?”

“Çoğu büyücünün yeteneği belli bir alana meyillidir. Kimisi şifacıdır, kimisi büyülü nesneler yapar, daha nadir olanları ise kâhindir. En nadir olanları savaş büyücüleridir. Üç bin yıldan fazla bir süredir öyle birisi doğmadı. Ta ki sen doğana dek.”

Richard nemli avuçlarını pantolonuna sildi. “Kulağa hoş gelmiyor.”

“*Savaş büyücüsünün*, büyüyle alakalı her şeyde olduğu gibi, birbirini dengeleyen iki anlamı vardır. İlk anlamına göre, perdeyi yırtıp yıkım ve ölüme yol açabilirler, savaş yani. İkinci anlamına göreyse Bekçi’nin güçlerine karşı mücadele etmek için gereken büyüye sahiptirler. Bir savaş büyücüsü olman senin kötü biri olduğun anlamına gelmiyor Richard. Savaşanların çoğu bunu savunmasız insanları korumak için yapıyor. Demek ki sen de masumları savunacak yeterli donanıma sahipsin.”

“İyi ki doğrucu oğlan var, korur yaşam bağını. Göldeki çakıl taşıdır, damgalamıştır bağrını,” diye alıntı yaptı Richard.

Kadın tek kaşını kaldırdı. “Kehanetleri küçümsediğini iddia eden birine göre önemli dizelerin bazılarını biliyorsun bakıyorum. Kafanı iyice karıştırmak istemem ama damgalandığını da tahmin ediyorum.”

Richard başıyla doğrularken göğsündeki yarayı hissetti. “Kaderimin çoktan belirlendiğini mi söylüyorsunuz? Yani önceden belirlenmiş bir şeye göre mi hayatımı sürdürüyorum?”

“Hayır Richard. Yaşam önceden belirlenmez. Kehanetler sadece gizilgücün olduğunu söylüyor. Olayları etkileme becerin var. Öğrenmen bu yüzden çok önemli. En önemlisi de kendini kabullenmeyi öğrenmen. Bunu yapmazsan, benliğinin en hayati parçasına zarar verirsin: Özgür iradene. Düşüncesizce eyleme geçersen bir keşmekeşe yuvarlanırsın.

“Doğduğunda yaşamana izin verdim çünkü iyiliğe meyilliydin. Sende yaşam umudu var. Ancak sahip olduğun büyüün her iki tarafını da gerçek anlamıyla kabullenmedikçe her canlı için bir tehlikesin.”

Richard konuyu değiştirmek için çırpındı. Dünyanın tepesine yıkıldığını hissediyordu. “Gözyaşı Taşı nedir?”

Kadın omuz silkti. “Ölümler âleminde bir güç kaynağı. Bu dünyada ise o gücü temsil eden bir iktidar nesnesi. Gözyaşı Taşı, Bekçi’yi kendi dünyasının sonsuzluğunda tutan bir ağırlık gibidir. Bekçi’nin bu dünyaya etkisini bir denge noktasına indirger.”

“Öyleyse taş buradaysa, ondan uzaksa Bekçi hapishanesinden kaçmış demektir.”

“Bu doğru olsaydı hepimiz ölmüş olurduk. Hımm?” Kaşlarını kaldırarak soru sorarcasına baktı ama Richard hiçbir şey demedi. “Bekçi’yi uzakta tutan, mühürlerden biridir. Onu hâlâ zapt eden başka mühürler de var. Büyü onu şimdilik tutuyor.”

“Gözyaşı Taşı yine de senin gibi biri tarafından yanlış emellere alet edilip bu dünyada kullanılırsa dengeyi bozup perdeyi yırtarak Bekçi’yi serbest kılma gücüne sahiptir. Anlıyorsun ya, taş tüm ruhları yeraltı dünyasının sonsuz derinliklerine tıkmaya muktedirdir. Ancak nefretle ve bencilce o amaç için kullanıldığında diğer tarafın gücünü besleyip perdeyi yok eder. Perde ancak büyüünün iki türüne de sahip biri tarafından onarılabilir. Taş ait olduğu yere geri konulmalı.”

“Senin gibi biri hâlâ vakit varken bu kilidi onarana dek diğer mühürlerin sağlam kalması için mücadele etmek zorundayız. Tüm bunlar olurken Bekçi burada güçleniyor. Yardakçıları diğer mühürleri kırmak için uğraşıyorlar. Bekçi’yi serbest kılmanın başka yolları da var.”

“Ann... benimle ilgili söylediklerinde emin misin? Belki...”

“Bu gece kalkanı aşarak bunu ispatladın bile. Kalkanlarımız Ekleyici Büyü’yle örülür. Onu geçmenin tek yolu, bünyedeki Han’la Çıkartıcı Büyü’yü kullanmandı.”

“Belki bendeki Han, bendeki Ekleyici Büyü daha güçlüdür.”

“Kaybolanlar Vadisi’nden geçerken kulelerin içine çekildin, değil mi? İki kuleye birden. Yanılıyor muyum?”

“Onlara kazara rastlamış olabilirim.”

Kadın bıkkınlıkla içini çekti. “Kuleler her iki güce sahip büyücüler tarafından yaratılmıştır. Beyaz kulede beyaz kum vardır. Büyücü kumu. Ondan aldığını sanmıyorum.”

“Bu hiçbir şeyi ispatlamaz. Büyücü kumu nedir?”

“Büyücü kumu müthiş değerlidir, âdeta paha biçilmez. Kuleden toplayabilmek için şans gerekir. Büyücü kumu, hayatlarını kulelere feda eden büyücülerin billurlaşmış kemikleridir. Bir nevi damıtılmış büyü. Onunla çizdiğin iyi veya kötü amaçlı efsunlara güç katar. Beyaz

büyücü kumuna çizilmiş uygun bir efsun Bekçi'yi uyandırabilir. Onun yerine siyah kumdan aldın, değil mi?"

"Şey, evet. Sadece birazcık, o kadar."

Kadın başıyla doğruladı. "Sadece birazcık. Richard, kuleler inşa edildiğinden beri hiçbir büyücü siyah kum almayı başaramadı. Çıkartıcı Büyü bilen birisi dışında herhangi bir kuleden alınması mümkün değil. O siyah kumu hayatın pahasına koru. Tahmininden daha değerlidir."

"Niye? Ne işe yarar?"

"Siyah büyücü kumu beyazın zıddıdır. Birbirlerini geçersiz kılarlar. Siyah olanının bir tutamı bile Bekçi'yi uyandırmak için çizilmiş efsunu bozmaya yeter. Efsunu yok eder. Bir kaşık dolusu, krallıklara bedel bir silahtır."

"Yine de," dedi Richard, "başka bir açıklaması olabilir."

"Doğuştan iki büyüü de bilen son büyücüler Kâhinler Sarayı'nı kendi büyüleriyle donattılar. O zamanın kâhinleri, iki büyüü de taşıyan birinin, bir savaş büyücüsünün tekrar doğacağını biliyorlardı, bu yüzden Hagen Ormanı'nı ve mriswithi de yarattılar. Çıkartıcıyla doğan birisi oranın çekimine kapılacaktı. Oradaki çatışmanın çekimine. Tasma, Ekleyici yeteneğinin seni öldürmesini engelliyor. Hagen Ormanı gücünün diğer tarafı için bir çıkış noktası sağlıyor. Rahibelerin temin edemeyecekleri bir şey bu."

"Ama ben Doğruluk Kılıcı'nı kullandım." Sesi cılız bir bahane uydurur gibi çıkmıştı. "Kılıç sayesindeydi."

"Doğruluk Kılıcı da büyü'nün iki türünü doğuştan bilen büyücülerce yaratılmıştır. Kılıcın büyü'sünü ancak aynı şekilde doğmuş birisi tüm gücüyle açığa çıkarabilir. Kılıcın gizilgücünü tamamıyla kullanabilecek tek kişisin. Üstelik henüz bunu yapmadın."

"Senin için bir araçtır ama buna rağmen mriswithi öldürmek için ona ihtiyacın yok. Yeteneğin kâfi. Bana inanmıyorsan kılıcını bırakıp sırf bir bıçakla Hagen Ormanı'na gir. Mriswithi yine de öldürürsün."

"Bu kılıcı başkaları da kullanmış. Çıkartıcı Büyü şöyle dursun, yetenekli bile değillermiş."

“Kılıcın büyüsünü hakkıyla kullanmıyorlardı. Kılıç senin için yapılmıştır. Bir yardımcıdır, tıpkı kehanetin ve mriswithin yordam göstermesi gibi, zamanın akışına bırakılmıştır.”

“Şu savaş büyücülerinden biri olabileceğimi sanmıyorum.”

“Et yiyor musun?”

“Ne alakası var şimdi?”

“Denge çocuğusun. Büyücüler kendilerini, yaptıkları şeyleri ve güçlerini dengelemek zorundadırlar. Savaş büyücülerini nadiren et yerler. Perhizleri bazen mecbur kaldıkları cinayetleri dengeler.”

“Kusura bakma Ann ama Çıkartıcı Büyü’ye sahip olduğuma bir türlü inanamıyorum.”

“Bu yüzden tehlikelisin. Büyüyle karşılaştığın her seferinde bün-yendeki Han, seni nasıl koruyacağını, sana nasıl hizmet edeceğini daha iyi öğreniyor ama sen onun öğrendiğinin farkında değilsin. Sürecin farkında olmasan da Rada’Han onun serpilmesini sağlıyor. Yaptıklarının önemini ya da sebebinin bilincinde değilsin, skrin kemiği bilyesini Adie’den aldığında yaptığın gibi, siyah büyücü kumuna rastlayınca alıvermişsin.”

Richard’ın alnı kırıştı. “Adie’yi de tanıyor musun?”

“Evet, babanla ikimizin geçitten geçmesine yardım etti, böylece Sayılı Gölgele Kitabı’nı ele geçirebildik.”

“Şu bahsettiğin kemik bilye nedir?”

Richard kadının gözlerini hafif bir endişe ifadesi bürüdüğünü gördü.

“Adie’de kemikten yapılmış bir bilye var, üzerine hayvan tasvirleri yontulmuştur. Çok güçlü bir nesnedir. Çıkartıcı Büyü’nün dikkatini çekmiş olmalı.”

Richard yüksekçe bir rafta kemik bilyeyi gördüğünü anımsıyordu. “Evinde ona benzer bir şey gördüm ama almadım. Bana ait olmayan şeyleri almam. Bu da aslında Çıkartıcı Büyü bilmediğim anlamına gelebilir.”

Kadın sırtını dikleştirdi. “Hayır, görmüşsün. Almamanın tek sebebi olabilir, o da henüz Rada’Han’ı takmıyor olmandır, siyah kumun

çekimine kapıldığında olduğu gibi skrin kemiğinin çekimine kapılacak kadar gücün gelişmemiştir.”

Richard tereddütlüydü. “Bu bir sorun teşkil ediyor mu?”

Kadın gülümsedi. Richard’a yapmacık geldi. “Hayır. Adie kemiği hayatı pahasına koruyacaktır. Ne kadar önemli olduğunu biliyor. İle-ride alabilirsin.”

“Ne işe yarıyor?”

“Perdenin korunmasını sağlıyor. Senin gibi bir savaş büyücüsü tarafından her iki güçle kullanıldığında bir skrin çağırır. Skrin, dünyaların ayrışık durmasını sağlayan bir güçtür. Dünyalar arasındaki sınırın muhafızlarıdır da diyebilirsiniz.”

“Yanlış ellere geçerse ne olur? Bekçi’ye yardım etmek isteyen birinin eline?”

Kadın gömleğine asılarak onu hızla ayağa kaldırdı. “Çok fazla endişeleniyorsun Richard. Yapacak işlerim var. Şimdi beni kendi halime bırakmalısın. Elinden geleni yap ve çalış evladım. Han’la temas kurmayı, onu denetlemeyi öğren. Yaratıcı’ya yardım etmek niyetindeysen öğrenmen şart.”

Richard kadına sırtını döndü. Kadının bakışları uzaklara daldı.

“Ann, Bekçi canlıların dünyasını niye istiyor? Ona ne kazandıracak? Amacı nedir?”

Kadının yanıtı yumuşak, hülyalı bir sesle geldi. “Ölüm yaşamın karşı tezidir. Bekçi canlıları yutmak için var. Yaşama duyduğu nefret sınır tanımaz. Nefreti, ölüme mahkûmiyeti kadar ezelidir.”

OTUZUNCU BÖLÜM

Richard taş köprünün yolunu tutarken kendi âlemine gömülmüştü. Odasında günlerce inzivaya çekilip düşünmüştü. Rahibeler ders vermeye geldiklerinde biraz gönülsüzce katılım gösteriyordu. Artık Han'la temas kurmaktan korkar hale gelmişti.

Warren mahzenlerde gece gündüz meşguldü, Richard'ın istediklerini araştırıp bilgi arıyordu. Başrahibe'nin anlattıklarında bir gerçeklik payı olmalıydı, yoksa başka türlü elinde imkân varken Bekçi geçitten niye geçemesindi.

Richard'ın yürüyüşe ihtiyacı vardı. Kafası patlayacak gibiydi. Saraydan biraz uzaklaşmak istiyordu.

Pasha ansızın yanında bitiverdi. "Ben de seni arıyordum."

Richard önüne bakarak yürüdü. "Neden?"

"Yanında olmak istemiştin."

"Şey, biraz kırlarda dolaşacağım."

Kız omuz silkti. "Benim için mahsuru yok. Eşlik edebilir miyim?"

Richard onu tepeden tırnağa süzdü. Daracık bordo elbisesini giymişti, şu V yakalı olanı. Hava soğuktu. Neyse ki üzerine mor bir pelerin geçirmeyi akıl etmişti. Kocaman altın küpeler takmıştı. Kemerini kolyesiyle uyumluydu, üzerinde aynı türden altın madalyonlar vardı. Bu kılığıyla çekiciydi ancak kesinlikle kır yürüyüşü kıyafeti değildi.

“Yine şu eğreti terliklerle mi geleceksin?”

Kız ayağını uzatarak el yapımı deri çizmeyi gösterdi. “Onları özel yaptırdım, seninle yürüyüşe çıkabileyim diye.”

Özel yaptırmışmış, diye homurdandı Richard kendi kendine. Genç adam ona mavi elbisenin yakışmadığını söylediğinde kızın ne kadar incindiğini anımsadı. Onu başından savarak duygularını incitmek istemiyordu. Kız sadece onu memnun etmeye çalışıyordu. Belki, diye düşündü, güler yüzü birinin eşlik etmesi iyi gelirdi.

“Eh, pekâlâ öyleyse. Galiba eşlik edebilirsin, yalnız sohbetimle seni eğlendirmemi bekleme.”

Kız sırtıp koluna girdi. “Seninle sadece yürümek de beni mutlu eder.”

En azından Pasha’yla kol kola yürümesi şehirdeki diğer kadınların çoğunu ondan uzak tutuyordu. Yaklaşmaya cüret edenler Pasha’nın kızgın bakışlarından nasıplandı. Kızgın bakışları da göze alanlar ise başka bir şeyden nasıplandı: Han’ın dokunuşundan. Görünmez bir elin çimdik atmasıyla ciyaklayıp tabanları yağladılar.

Richard sarayın niye büyücü ürettiğini şimdi anlıyordu. Ekleyici ve Çıkartıcı Büyü’yü taşıyan birinin dünyaya gelmesi için çalışıyorlardı.

Şimdi öyle birini bulmuşlardı.

Akşam güneşinin altın ışıklarıyla yıkanmış bayırları sessizce tırmandılar. Richard açık havada, şehre tepeden bakan kayalık tepelerde kendini daha iyi hissetti. Bir yanılsama olsa da kendini özgür hissetti. Birden keşke Pasha yanında olmasaydı diye düşündü. Günlerdir Gratch’ı görmeye gelmemişti. Gratch muhtemelen deliye dönmüştü.

Richard ne yapacağını bilemez haldeydi. Başrahibe’nin söylediği her şeyin doğru olup olmadığını kestiremiyordu, hangisinden daha çok korktuğunu da bilmiyordu, gerçek olmasından mı yoksa yalan çıkmasından mı?

Pasha kolunu öyle sıkı çekiştirmeye başlamıştı ki daldığı düşüncelerden kurtulup durdu. Kız endişeyle etrafına bakınıyordu. Soluk alıp verişinden dehşete kapıldığı belliydi.

“Neyin var?” diye fısıldadı Richard.

Kızın bakışları civardaki kayaları tarıyordu. “Richard, burada bir şey var. Lütfen, geri dönelim.”

Richard kılıcını çekti. İkinci vaktinin durgunluğu kılıcın eşsiz çınlamasıyla bozuldu. Hiçbir şey hissetmiyordu, tehlike yoktu ama Pasha'nın Han'ı belli ki onu dehşete düşüren bir şey duyumsuyordu.

Pasha küçük bir çığlık attı. Richard hızla döndü. Bir kayanın arkasından Gratch'ın kafası belirdi. Pasha geriledi.

“Her şey yolunda, sana zarar vermez.”

Gratch tüm ihtişamıyla doğrulurken sivri dişlerini göstererek çekingence sırttı.

“Öldür onu!” diye çığlık attı Pasha. “Vahşi bir hayvan! Öldür onu!”

“Pasha sakın ol. Sana zarar vermez.”

Kız daha da geriledi. Gratch ne yapacağını bilmez halde bir Richard'a bakıyordu, bir Pasha'ya. Richard kızın gücünü kullanarak gara zarar verebileceğini fark etti, onun için ikisinin arasına girdi.

“Richard! Kaç! Öldürülmesi lazım! Vahşi bir hayvan bu!”

“Sana zarar vermez. Onu tanıyorum. Pasha...”

Kız arkasını dönüp mor pelerinin arkasında uçuşturarak kaçtı. Richard onun kayadan kayaya zıplayarak bayır aşağı kaçışını homurdanarak seyretti. Gratch'a azarlarçasına baktı.

“Senin derdin ne? Onu korkutmak zorunda mıydın? Hangi akla hizmetle insanlara görünüyorsun?”

Gratch'ın kulakları düştü. Omuzları çöktü ve mızırdanmaya başladı. Kanatları titremeye başlayınca Richard yanına gitti.

“Eh, artık üzölmek için çok geç. Haydi gel de kucaklaşalım.” Gratch bakışlarını yere eğdi. “Her şey yolunda.”

Kollarını tüylü iriyarı yaratığa doladı. Gratch sonunda karşılık verdi. Kollarını ve kanatlarını Richard'a dolayarak mutlulukla guruldadı. Anında Richard'ı kayadan aşağı, yere yuvarlayıp güreşmeye koyuldu. Richard güreşirken onun böğrünü gıdıklayınca Gratch neşeyle kıkırdadı.

Durulmalarından sonra, Gratch pençesini Kahlan'ın saç tutamını sakladığı cebine taktı. Balta sapı kadar büyük kaşlarının altından Richard'a baktı. Richard sonunda Gratch'ın ne demek istediğini anladı.

“Hayır. Hayır, aynı kadın değil. Başka birisi.”

Gratch kaşlarını çattı. Anlamıyordu. Richard sürekli baktığı saç tutamının Pasha’ya ait olmadığını açıklamaya üşeniyordu. Gratch’ın üstelemesi üzerine, Richard tüylü dostuyla boğuşmaya koyuldu.

Richard saraya döndüğünde alacakaranlık çökmüştü. Pasha’yı bulup Gratch’la dostluğunu, onun tehlikeli bir hayvan olmadığı açıklamak niyetindeydi. Fazla ilerlememişti ki Rahibe Verna’yla karşılaştı.

“Vahşi diyarlardayken öldürmeni istediğim yavru garı besledin mi? Hayvanın peşimizden gelmesine izin vermişsin!”

Richard bakakalmıştı. “Çaresizdi Rahibe. Bana zararı dokunmayan bir şeyi öldüremezdim. Dost olduk.”

Kadın mırıldanarak onun yüzünü okşadı. “Kulağa ne kadar saçma gelse de galiba anlayabiliyorum, arkadaşlığa ihtiyacın vardı, benimkine de kesinlikle yanaşmıyordun.”

“Rahibe Verna...”

“Ama Pasha’ya niye gösterdin ki?”

“Göstermedim. Kafasını bir anda çıkarıverdi. Orada olduğunu bilmiyordum. Pasha benden önce gördü.”

Kadın bıkkınlıkla içini çekti. “Buranın halkı vahşi hayvanlardan korkar, onları öldürürler. Pasha bağırış çağırış içinde rahibelere koşup tepelerde vahşi bir hayvanın olduğunu yetiştirdi.”

“Onlara durumu izah ederim. Anlamalarını sağlarım...”

“Richard! Beni dinle!” Richard bir adım gerileyip sessizce durarak kadının lafını tamamlamasını bekledi. “Saraydakiler, ‘evcil hayvanları’ Han kullanmayı öğrenmeni engelleyen birer ayak bağı olarak görürler. Dikkatini dağıtıp hislerini onlar yerine yaratığa yönelttiğine inanırlar. Bence aptallık ediyorlar ama mesele bu değil.”

“Nedir mesele? Yani onunla görüşmemi engellemeye mi çalışırlar?”

Kadın koluna sabırsızca dokundu. “Hayır, Richard. Onu sana hainlik edebilecek kötü niyetli bir hayvan olarak görüyorlar. Tehlikede olduğunu düşünüyorlar. Biz konuşurken rahibeler bir arama ekibi oluşturuyor. Niyetleri onu avlayıp öldürmek, senin iyiliğin için.”

Richard kadının endişeli yüz ifadesine sadece bir saniye baktı, sonra koşmaya başladı. Köprüden hızla geçerek şehre daldı. Uçarca-

sına koşarken insanların aklını alıyordu. Yeterince hızlı davranmayıp önünden çekilmeyen arabaların üzerinden atladı. Tılsımlar satan bir tezgâhı devirdi. İnsanlar peşinden bağırды ama o koşmayı sürdürdü.

Bayırı tırmanırken yüreğı yerinden çıkarcasına atıyordu. Birkaç kez çalılara ya da kayalara takılıp tökezledi ama yerde yuvarlanarak hızla ayağı fırladı, soluklandı ve koşmayı sürdürdü. Karanlıkta kayadan kayaya atlayarak hendekleri aştı.

Gratch'la karşılaştığı bayırın tepesinde nefes nefese bağırды. Yumruklarını sıkarak başını geri atıyor ve Gratch'ın adını haykırıyordu. Sesi civardaki tepelerde yankılanmaktaydı. Yankılar kesilince geriye sadece sessizlik kalıyordu.

Bitkin haldeki Richard, dizlerinin üzerine çöktü. Yakında geleceklerdi. Rahibeler Han yardımıyla garı bulacaklardı. Gratch onların niyetini anlayamayacaktı. Mesafeli dursa bile büyüleri ulaşıp onu öldürecekti. Havalansa bile onu yere çalabilir ya da ateşe verebilirlerdi.

“Graaaatch! Graaaatch!”

Bir karaltı yıldızları örttü. Gar gümbürtüyle yere konarak kanatlarını katladı. Başını eğip dudaklarını büzerek guruldadı.

Richard, Gratch'ın kürkünü kavradı.

“Gratch! Beni dinle. Gitmen lazım. Burada daha fazla kalamazsın. Seni öldürmeye geliyorlar. Uzaklaşmalısın.”

Gratch tırmanan ses tonu karşısında merakla inledi. Kulaklarını dikti. Richard'ı kucaklamaya yeltendi.

Richard onu iterek uzaklaştırdı. “Git! Beni anladın, anladığını biliyorum! Git! Gitmeni istiyorum! Seni öldürmeye kalkacaklar! Git ve asla geri dönme!”

Gratch kafasını diğer yana eğerken kulakları düştü. Richard garm göğsüne yumruk attı. Kuzeyi gösterdi.

“Git!” Kollarını uzatıp tekrar gösterdi. “Gitmeni ve asla geri dönmemeni istiyorum!”

Gratch kollarını tekrar Richard'a dolamaya çalıştı. Richard onu tekrar itti. Gratch kulaklarını onun kafasına yasladı.

“Grrratch sevooo Raaaach aaarg.”

Richard dostuna sarılmayı ve ben de seni seviyorum diyebilmeyi her şeyden çok istiyordu. Ama yapamazdı. Onun hayatını kurtarmak için gitmesini sağlamak zorundaydı.

“Eh, ben seni sevmiyorum! Git ve asla geri dönme!”

Gratch, Pasha'nın koşarak indiği bayıra baktı. Richard'a döndü. Yeşil gözleri yaşlarla doldu. Richard'a uzandı.

Richard onu itti. Gratch kollarını uzatmış duruyordu. Richard tüylü yarattığı ilk kez kucakladığı anı hatırladı. O zaman küçüktü. Şimdiyse kocaman olmuştu. Üstelik büyürken dostluk duygusu ve sevgisi de serpilmişti.

Richard'ın tek dostuydu ve onu sadece Richard kurtarabilirdi. Richard onu gerçekten seviyorsa bunu yapmak zorundaydı.

“Git başımdan! Artık seni buralarda istemiyorum! Sakın geri gelmeyesin! Aptal bir kürk yığınının başka bir şey değilsin! Git! Beni gerçekten seviyorsan dediğimi yapar ve gidersin!”

Richard bağırmaya devam etmek istese de düğümlenen gırtlaklı buna mani oldu. Geri çekildi. Gratch akşam soğuğuyla büzüşmüş gibiydi. Acıklı, perişan bir inilti eşliğinde kolları tekrar uzandı. Dokunaklı bir sesle ağıt yakarcasına sızlandı.

Richard bir adım daha geriledi. Gratch bir adım yaklaştı. Richard bir taş alıp gara fırlattı. Taş hayvanın koca göğsünden sekti.

“Git başımdan!” diye haykırdı Richard. Bir taş daha attı. “Seni buralarda istemiyorum! Git! Seni bir daha görmek istemiyorum!”

Yaratığın parlak yeşil gözlerinden akan yaşlar buruşuk yanaklarını ıslatıyordu. “Grrrratch sevooo Raaaach aaarg.”

“Beni sahiden seviyorsan dediğimi yaparsın! Git!”

Gar, Pasha'nın kaçıp gittiği bayıra tekrar baktı, döndü ve kanatlarını gerdi. Omuzlarının üzerinden son bir kez bakarak havalandı ve gecenin karanlığına uçtu.

Richard yıldızları örten bir karaltı görmez, kanatların hışırtısını da duymaz olunca yere yığıldı. Tek dostu gitmişti.

“Ben de seni seviyorum Gratch.”

Hıçkırıklarla sarsıla sarsıla ağladı. “Sevgili ruhlar, bunu bana niye yaptınız? O benim tek dostumdu. Sizden nefret ediyorum. Hem de hepinizden.”

Aklına dank ettiğinde yolu yarılamıştı. Adımları dondu, ağzı açık kaldı. Gecenin ıssızlığında titreyen parmaklarını cebine soktu.

Şehrin ışıkları biraz uzakta titreyordu. Ay ışığı damları aydınlatıyordu. Şehrin boğuk gürültüsü bayır kenarında duran Richard’a kadar ulaşıyordu.

Kahlan’ın saç tutamını çıkardı.

Beni gerçekten seviyorsan, demişti Kahlan, dediğimi yaparsın. Richard da Gratch’a aynen bu şekilde söylemişti. Bir idrak kıvılcımının çıkmasıyla her şeyi kavrayıverdi. Bu kavrayış anı nefesini kesti.

Kahlan onu başından savmamış, hayatını kurtarmıştı. Gratch için yaptığı şeyin aynısını Kahlan ona yapmıştı.

Kahlan’dan şüphe etmenin azabıyla dizlerinin üzerine çöktü. Kahlan’ın kalbini kırmış olmalıydı. Ondan nasıl şüphe edebilmişti?

Tasma. Tasmadan o kadar korkmuştu ki gözü kör olmuştu. Kahlan onu seviyordu. Serbest kalmak değil, sadece onun hayatını kurtarmak istemişti.

Kahlan onu seviyordu.

Kollarını açıp yüzünü göğe çevirdi.

“Beni seviyor!”

Aşkının andacı olarak verdiği saç tutamını seyrederek dizlerinin üzerinde durdu. Ömrü boyunca bu kadar büyük bir rahatlama hissetmemişti. Dünya gözünde tekrar canlanıyordu.

Richard’ın zihni zıt duygularla karman çormandı. Gratch’ı yolladığı, hayvanın onu sevmediğini zannetmesine yol açtığı için yüreği sızlıyor ama bir yandan da Kahlan’ın sevgisiyle içi içine sığmıyordu.

Sonunda sevinç baskın geldi. Bir gün Gratch’ın da tıpkı onun yaptığı gibi, bunun gerekli olduğunu anlayabileceğine kanaat getirdi.

Bir gün tasmayı çıkaracak, Gratch'ı bulup onunla barışacaktı. Onu bulamasa bile garın kendi türünü arayarak ve avlanarak, olması gerektiği gibi uzaklarda yaşaması daha iyiydi. Tıpkı Richard gibi, o da mutluluğu elbet bulacaktı.

Kahlan'ın kollarına atılmayı, onu sıkıca kucaklayıp ne kadar çok sevdiğini söylemeyi her şeyden çok istese de yapamazdı. Hâlâ rahibelerin tutsağıydı ancak çalışıp öğrenerek tasmadan kurtulacaktı. Tasmayı çıkarıp Kahlan'a dönecekti. Kahlan'ın onu beklediğinden hiç şüphesi yoktu. Kahlan onu daima seveceğini söylemişti.

Tanimura sınırında rahibelerin arama ekibiyle karşılaşınca boşuna zahmet etmemelerini, hayvanı bulamayacaklarını söyledi. Ona inanmadılar ve tepelerin yolunu tuttular. Richard aldırmadı. Gratch gitmişti. Dostu güvendeydi.

Richard bir seyyar satıcıdan altın bir kolye satın aldı. Gerçek altın olup olmadığını bilmiyordu ama umurunda değildi, güzel görünüyordu. Sarayın yolunu tuttu.

Pasha odasının önündeki koridorda ileri geri arşınılıyordu.

“Richard! Richard, öyle endişelendim ki. Şu anda bana kızgın olduğumu biliyorum ama zamanla anlayacaksın ki...”

Richard sırtıyordu. “Kızgın değilim Pasha. Hatta sana teşekkür etmek için bir hediye aldım.”

Richard kolyeyi uzatırken kız şaşkınlıkla mahcup bir halde gülümsedi. “Bana mı? Niçin?”

“Sayende onun beni sevdiğini, daima seveceğini anladım. Gözümü karartarak aptallık etmişim. Gözlerimi açmamı sağladın.”

Kız ona buz gibi baktı. “Ama artık buradasın Richard. Onu zamanla unutacaksın. Birbirimiz için yaratıldığımızı anlayacaksın.”

Richard ona neşeyle gülümsedi. “Pasha, kusura bakma. Sana hıncım yok. Güzel bir kadınsın. Zamanla kendine uygun birini bulacaksın. İstedğin her erkeği elde edebilirsin. Herkes senden hoşlanıyor. Ama

ben sana uygun birisi değilim. Hani yüz yaşına kadar yaşasam belki diyeceğim ama ondan evvel...”

Kızın utangaç gülümsemesi geri geldi. “Ben beklerim.”

Richard kapıdan içeri girmeden önce onu başından öptü. Bu kadar heyecanlıyken uyuyabileceğini sanmıyordu ama onca yürüyüş ve koşuşturma onu tüketmişti. Uykuya dalmadan önce aklındaki son düşünce Kahlan’dı. Onu sanki yanındaymış gibi hayal etti: Kendine has gülümsemesini, manalı yeşil gözlerini ve pırıl pırıl uzun saçını. Aylardır hiç olmadığı kadar güzel bir uykuya daldı.

Akabindeki günlerde Richard’ın ayakları âdeta yere değmez olmuştı. Herkes onun keyifli ruh haline şaşırıyordu. İlk başta kaşlarını çatıyorlar ama sonra neşesine hemen katılıyorlardı. Bazı rahibelere güneşli bir gün kadar güzel olduklarını söylediğinde kadınlar kıkırıyorlardı.

Rahibeleri onu daha yoğun çalıştırıp Han’la temas kurmasını sağlasınlar diye sıkıştırdı. Yanında her zamankinden daha fazla kalmalarını sağladı. Rahibe Tovi ve Cecilia coşkuyla dolup taşıyor, Merissa ve Nicci keyiften küçük gülücükler saçıyor, Armina temkini elden bırakmadan seviniyor, Liliana ise neşeleniyordu. Richard tasmasını çıkarmak istiyordu, rahibelerin istediklerini yapamadığı müddetçe boynunda kalacağının farkındaydı.

Warren’ı bir süredir görmediğinden sonunda araştırmasının nasıl gittiğine bakmak için mahzenlere indi. Rahibe Becky öğürtüleri yüzünden izindeydi, diğer rahibe onu görünce göz kırparak kıkırdadı.

Warren onun sürpriz ziyaretine sevindi, bulduğu şeyler karşısında coşkuluydu. Richard’a anlatmak için sabırsızlanıyordu. Arka odalardan birine çekilip kapıyı örtünce masadaki ciltleri açmaya koyuldu.

“Bana anlattıklarının büyük faydası oldu. Şuna bak.” Warren işaret ederek Richard’ın anlayamadığı kelimeleri gösterdi. “Aynen bana söylediğin gibi. Bu dünyadaki Gözyaşı Taşı’nın Bekçi’yi serbest kılmak için tek başına yeterli olmadığı yazıyor.”

“Taşın önemi neymiş peki?”

“Şey, Bekçi’nin hapisane kapısında birden fazla kilit olduğunu farz et, bu da sadece birini açıyor ama onu serbest kılmıyor. Ona yardım edebilmenin bir dizi yolu var, bir dizi büyük nesnenin yar-

dımıyla yapıyor. Ancak Bekçi'yi serbest kılmak için Gözyaşı Taşı'nın bu dünyada hem Ekleyici hem de Çıkartıcı Büyü'ye doğuştan sahip birisi tarafından kullanılması gerekiyor. Sadece Ekleyici yeteneğine sahip olanlar zarar verebilir, perdeyi daha da yırtar ama onu serbest kılamazlar. Sanırım,” dedi Warren göz kırparak. “Dikkatli olduğumuz müddetçe o siyah taştan bir zarar gelmez.”

“Siyah değil. Siyah olduğunu hiç söylemedim. Sadece şeklini ve büyüklüğünü tarif ettim.”

Warren alt dudağına dokundu. “Siyah değil mi? Öyleyse ne renk?”
“Kehribar.”

Warren ellerini göğsüne götürerek rahat bir nefes aldı. “Yaratıcı'ya şükür.” Kendisinden beklenmeyen bir sevinç nidası koyverdi. “Bu yıl aldığım en iyi haber! Kehribar rengi, taşın bir büyücünün gözyaşlarıyla temas ettiğini gösterir. Bu da Bekçi'yi tiksindirir. Kokuşmuş, kurtlu bir et bizi nasıl tiksindirirse aynen öyle. Aracıları taşa dokunamazlar!”

Richard'm sırtması yayıldı. Zedd'in marifeti olmalıydı. Bu yüzden taş ona Zedd'i anımsatmıştı. Kahlan'la ilgili keşfinin üstüne bu kadarı da çok fazlaydı. Mutluluğu içi içine sığmıyordu. “Warren, başka iyi haberlerim de var. Âşığım. Evleneceğim.”

Warren bir sevinç çılgılığı daha kopardı ama sonra gülümsemesi soldu. “Pasha değildir herhalde? Olsa da mahsuru yok, anlayış gösteririm. İkiniz güzel bir çift...”

Richard hafifçe Warren'ın omzuna dokundu. “Hayır, Pasha değil. Bir ara ayrıntılı anlatırım. Kendisi İtirafçı Ana'dır. Lafı dağıtmayayım. Peki ya diğer öğrendiklerin?”

“Şey.” Masaya başka bir defter daha sürdü. “Bahsettiğin kemik bilye ve skrin hakkında kıymetli bilgiler var. Çatalı bir kehanette birkaç hafta içinde gerçekleşecek kış gündönümünden bahsediliyor. Çatallaşmalar ve çakışmalarla dolu, karmaşık bir birleşim noktası. Yeni öğrendiğimize göre kehanette bahsi geçen kadın ve halkı, gerçek bir çatalın torunları...”

Warren ne zaman çatallaşmalardan ve birleşim noktalarından bahsetse Richard hep ipin ucunu kaçırmıyordu. Söylediklerinden anladığı tek şey kış gündönümüydü.

“Kış gündönümünün konuyla ilgisi nedir?”

Warren kafasını kaldırdı. “Kış gündönümü. Yılın en kısa günü. En kısa gün, en uzun gece. Ne demek istediğimi anladın mı?”

“Hayır. Bunun skrinle ne ilgisi var?”

“Yılın en uzun gecesi. En uzun, en karanlık gece. Bak, Bekçi'nin bu dünyayı daha fazla veya daha az etkilediği belli zamanlar vardır. O, karanlıklar âleminde, biz de karanlığa en uzun süre gömüldüğümüz dönemde perde en zayıf halini alacak. Bekçi, en fazla zararı da o zaman verebilecek.”

“Öyleyse birkaç haftaya kalmadan, kış gündönümünde tehlikede olacağız.”

Warren'ın kaşları heyecanla kalktı. “Evet. Neyse ki yaklaşan kehaneti çözmemi sağlayacak bilgiyi verdin, gerçek çatalın gelişmeye dâhil olacağını artık bilmemiz de cabası. Malum, bu seneki kış gündönümünde, canlıların dünyasının tehlikede olacağını öngören bir kehanet var.

“Bu kehanetin gerçek bir çatala dönüşmesini sağlamak için Bekçi'nin bir dizi öğeyi bir araya getirmesi gerek, mesela açık bir geçit ama bunun için bu dünyada bir aracıya ihtiyacı var.” Warren heyecanla öne eğildi. “Akabinde de bir skrine ihtiyacı var. Bahsettiğin kemik bilyeyi ele geçirirse gardiyanı uyandırıp bilyeyi yok edebilir. Gardiyan da yok edilirse Bekçi geçitten içeri girebilir.”

“Warren, bunlar kulağa çok korkunç geliyor.”

Warren önemsemez bir tavırla elini salladı. “Yok, yok. Kehanetlerin çoğu kulağa böyle kötü gelir. Neyse ki öğeler nadiren bir araya gelir de çoğunlukla sahte çatallardan ibaret kalırlar. Defterler sahte çatallarla tıka basa doludur çünkü...”

“Warren sadede gel.”

“Ah, evet. Şey, malum, arkadaşında skrini uyandırabilecek bilyenin bulunduğunu söyledin. Bekçi'nin de bir aracıya ihtiyacı var ama öyle birisi yok. Skrin kemiği olmayınca yaklaşan çatalın da kazasız belasız geçip gitmesi gerektiğini bildiğimizden ki öyle olacağını düşünüyoruz, demek ki bu da sahte çatallardan biri, yani güvendesiniz!”

Richard yarım yamalak anladığı halde Warren'ın coşkunu tavrı galip çıktı. Warren'ın heyecanına o da kapıldı. Genç adamın sırtına bir şaplak attı.

“İyi iş çıkardın Warren. Artık Han'ı kullanmayı öğrenmeye odaklanabilirim.”

Warren keyiflendi. “Teşekkür ederim Richard. Bana yardım edebildiğine çok memnun oldum. Seninle tanışmamdan öncesine kıyasla epey ilerleme katettim.”

Hâlâ sırttan Richard, kafasını hayretle iki yana salladı. “Warren, senin yaşında bu kadar zeki biriyle hiç karşılaşmamıştım.”

Warren buna duyduğu en komik şeymiş gibi güldü.

“Komik olan nedir?”

“Şakan,” dedi Warren gülmekten yaşaran gözlerini silerek.

“Ne şakası?”

Warren'ın kahkahası dinerek kaygılı bir kıkırdamaya dönüştü. “Gençliğime dem vurdun ya. Komikti.”

Richard nazik gülümsemesini korudu. “Warren, bunun nesi komik?”

Warren'ın kıkırdaması bir sırtmaya dönüştü. “Çünkü yüz elli yedi yaşıdayım.”

Richard'ın tüyleri diken diken oldu. “Asıl sen şaka ediyorsun. Şaka bu. Şaka ediyorsun Warren, değil mi?”

Warren'ın mizah duygusu buhar oldu. Gözlerini kırıştırdı. “Richard... biliyorsun herhalde. Söylemişlerdir. Şimdiye kadar söylemişlerdir diyordum...”

Richard koluyla defterleri kenara sıyırdı. Sandalyesini iyice yaklaştırdı. “Neyi söylemişlerdir? Warren, bir şey ima edip de ondan sonra sakın susayım deme. Sen benim dostumsun, senden duyayım.”

Warren gırtlığını temizledi, sonra dudaklarını yalayarak nemlendirdi. Biraz öne eğildi. “Richard, kusura bakma. Bildiğini sanıyordum, yoksa çoktan söyledim. İnan ki söyledim.”

“Neyi söyledin?”

“Büyüyü. Kâhinler Sarayı'nın büyü. Saray, öbür dünyalara bağlı Ekle-yici ve Çıkartıcı unsurlarıyla donatılmıştır. Bu yüzden zaman burada farklı akar.”

“Warren,” dedi Richard hırıltılı bir sesle. “Yani hepimizi etkiler mi? Tasma takan herkesi?”

“Hayır... saraydaki herkesi. Rahibeleri de. Bu saray efsunludur. Rahibeler sarayda yaşadıkları müddetçe bizim gibi yaşlanırlar. Efsun daha yavaş yaşlanmamıza yol açıyor; zaman kavramımızı değiştiriyor.”

“Ne demek ‘değiştiriyor’?”

“Efsun yaşlanma sürecimizi yavaşlatıyor. Biz her yıl bir yaş ihtiyarlarken, dışarıdakiler on on beş yaş ihtiyarlıyor.”

Richard’m başı dönüyordu. “Warren, bu gerçek olamaz. Olamaz.” Ümitsizce bir kanıt arıyordu. “Pasha. Pasha taş patlasa...”

“Richard, Pasha’yı yüz yıldan fazla bir süredir tanıyorum.”

Richard sandalyeyi geriye itip doğruldu. Parmaklarını saçlarında gezdirdi. “Mantıklı gelmiyor. Bunun bir tür... Buna ne gerek var ki?”

Warren, Richard’ı kolundan tutup oturttu. Kendi sandalyesini çekip yaklaştı. Birine kötü haber getirince takınılan sakin ve endişeli bir ses tonuyla konuştu.

“Bir büyücüyü eğitmek uzun zaman alır. Han’la yeni temas kurduğum zaman, dışarıda, dünyanın geri kalanında yirmi yıldan fazla bir süre geçmişti. Ama burada yaşadığım için en çok iki yıl yaşlandım. Burada da yirmi yılı devirdim ama sadece iki yıl yaşlandım. Saray yaşlanmayı yavaşlatmasaydı Han’la bir lamba bile yakamadan hepimiz ihtiyarlıktan ölürdük.

“Bir büyücüyü eğitmenin iki yüz yıldan kısa sürdüğünü hiç duymadım. Genellikle yaklaşık üç yüz yıl sürer, bazen de dört yüz yıla bile yayılır. Burayı yaratan büyücüler bunun farkındaydılar, bu yüzden buradaki büyüyü zamanın anlamsız olduğu öbür dünyalara bağladılar. Nasıl işlediğini bilmiyorum ama işliyor işte.”

Richard’ın elleri titriyordu. “Ama... bu tasmayı çıkarmam lazım. Kahlan’a kavuşmalıyım. O kadar bekleyemem. Warren, yardım et. O kadar bekleyemem.”

Warren bakışlarını yere eğdi. “Üzgünüm Richard. Tasmalarımızın nasıl çıkarılacağını bilmiyorum, bizi burada tutan sınırın nasıl aşılacağını da. Hislerini anlıyorum. Aynı hisler son elli yılımı mahzenlerde

geçirmeme yol açtı. Diğerleri, büyüünün kadınlarla daha fazla vakit geçirmelerini sağladığını söyleyip aldırımıyormuş gibi görünüyorlar.”

Richard yavaşça ayağa kalktı. “Buna inanamıyorum.”

Warren ona döndü. “Richard, lütfen bunu açıkladığım için beni affet. Seni inciten ben olduğum için üzgünüm. Sen hep...”

Richard elini Warren’ın omzuna koydu. “Senin hatan değil. İncitmedin. Sen sadece gerçeği söyledin.” Sesi sanki bir kuyunun dibinden geliyor gibiydi. “Gerçeği açıkladığın için teşekkür ederim dostum.”

Ayaklarını sürüyerek kapıya yöneldiğinde tek düşünebildiği şey, tüm hayallerinin yıkıldığıydı. Tasmayı çıkaramazsa her şey yitecekti.

Kapıdan içeri girdiğinde Rahibe Ulicia ve Finella onu uyarırcasına ayağa kalktı. Yüzündeki ifadeyi görünce, muhafızların yaptığı gibi gerilediler. Kapının önünde ısıltılar saçan bir kalkan yükseldi. Richard bana mısın demeden içinden geçiverdi. Kalkanın öbür tarafındaki kapı, elini bile değdirmediği halde pervazın bir kısmını parçalayıp çarparak açıldı. Kapı kolunu kullanmak her nasılsa hiç aklına gelmemişti.

Başrahibe, ellerini önünde kenetlemiş, ağır ceviz masasında oturmaktaydı. Vakur bakışlarıyla onun yaklaşmasını seyretti. Richard masaya yaslanarak kadının üzerine eğildi.

“İtiraf etmeliyim ki Richard,” dedi ciddi bir ifadeyle, “bu ziyareti dört gözle beklemiyordum.”

Richard’ın sesi gerginlikten çatladı. “Rahibe Verna bana neden söylemedi?”

“Söylememesini emrettim.”

“Peki sen niye söylemedin?”

“Çünkü öncelikle hakkındaki önemli şeyleri anlamamı istiyordum, böylece önemli biri olduğunu daha iyi kavrayabilecektin. Büyücünün külfeti, Başrahibe’nin de külfetidir.”

Richard kadının masasının önünde dizlerinin üzerine çöktü. “Ann,” diye fısıldadı, “lütfen, yardım et. Rada’Han’dan kurtulmam gerek. Kahlan’ı seviyorum. Ona ihtiyacım var. Ona geri dönmem lazım. Ayrıralı uzun zaman oldu. Lütfen Ann, yardım et. Tasmayı çıkar.”

Kadın gözlerini uzun bir süre yumdu. Açtığına bakışları pişmanlık doluydu.

“Gerçeği söyledim, Richard. Bize yardımcı olabilecek seviyeye gelene dek Rada’Han’ı çıkaramayız. Zaman alacaktır.”

“Lütfen Ann, yardım et. Başka yolu yok mu?”

Kadın gözlerini ondan ayırmadan başını yavaşça iki yana salladı. “Yok, Richard. Zamanla kabulleneceksin. Herkes kabullenir. Diğerleri için daha kolaydır çünkü buraya geldiklerinde çocukturlar, anlamazlar, durumu ancak zamanla kavrarlar. Senin gibi bir yetişkine açıklamak ve önemini kavramasını beklemek zorunda kalmamıştık hiç.”

Richard sağlıklı düşünemiyordu. Sanki karanlık bir rüyaya yuvarlanmıştı. “Ama çok vakit kaybedeceğiz. O yaşlanacak. Tanıdığım herkes yaşlanacak.”

Ann gözlerini devirirken saçını geriye itip düzeltti. “Richard, eğitimini tamamlayıp buradan ayrıldığında yüz yıldan fazla bir süre geçmiş, ihtiyarlıktan ölen tüm tanıdıklarının torunlarının torunlarının torunları bile mezarı boylamış olacak.”

Richard gözlerini kırptırıp kadına bakarak bahsi geçen nesilleri hesaplamaya çalıştı ama zihni çorbaya döndü. Ansızın Shota’nın onu uyardığı zaman kıskacını anımsadı. İşte bu o kıskacı.

Bu insanlar tarafından her şeyden soyutlanmıştı. Sevddiği her şey yitmişti. Zedd’i, Chase’i ya da sevdiği herhangi birini bir daha asla göremeyecekti. Kahlan’a bir daha asla sarılamayacaktı. Onu sevdiğini, uğruna yaptığı fedakârlığı anladığını ona asla söyleyemeyecekti.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Richard oturduğu yerden başını kaldırıp bakınca Warren'ın kapıdan içeri girdiğini gördü. Kapının çaldığını duymamıştı. Hiçbir şey demeyince Warren telaşla yaklaşıp yanına çömeldi.

“Dinle Richard, söylediğin bir şey aklımı kurcaladı. İtirafçı Ana'yla evleneceğini söylemiştin.”

Dalgınlıktan sıyrılan Richard'ın gözleri aniden adama dönüverdi. “Kehanet onunla ilgili değil mi? Kış gündönümünde gerçekleşeceğini söylediğin kehanet.”

“Bence mümkün. Ama kesin konuşmak için onun hakkında, İtirafçılar hakkında yeterince bilgi sahibi değilim. İtirafçı Ana beyaz mı giyinir?”

“Evet. İtirafçılar gerçeği ortaya çıkarmak için doğmuşlardır. O sonuncusu.”

“Richard, sanırım bu iyi bir haber. Sanırım İtirafçı Ana mutluluğu bulacak ve bunu kış gündönümünde halkıyla paylaşacak.”

Richard, Azap Kulesi'nde gördüğü sanrıyı anımsadı. Gördüğü şey karşısında kapıldığı dehşeti. Kahlan'ın sözleri belleğine kazınmıştı. Onları Warren'la paylaştı.

“Gölgenin yarattığı tehdit sona erdiğinde içlerinden sadece büyüyle doğan, büyüsiyle gerçeği bulan kişi sağ kalacak. Ardından çok daha

muazzam bir karanlık, ölülerin karanlığı çökecek. Hayata bağlanmak isteniyorsa, bu beyazlı kadın, kendisini halkına sunmalı, onları avutup mutlu etmelidir.”

“Evet! İşte bu! Kanımca ‘muazzam karanlık’la hem Bekçi hem de gündönümü kastediliyor. Bana göre bunun anlamı... Richard, kehaneti nerede okudun?”

“Okumadım. İtirafçı Ana’yla ilgili bir sanrıda malum oldu.”

Warren’ın gözleri hayrete kapıldığı zamanlarda olduğu gibi irileşti. “Bir kehanet mi malum oldu sana?”

“Evet, bana kelimelerle aktardı ama aynı zamanda ne anlama geldiğini de gördüm.”

“Ne anlama geliyor?”

Richard paçasını düzeltti. “Söyleyemem. Kelimeleri aktarabileceğimi ama görüyü anlatmamam gerektiğini söylemişti. Kusura bakma Warren, sonuçların ne olacağını bilmeden bu uyarıyı ihlal edemem. Yalnız şu kadarını söyleyebilirim, bu kehanet gerçekleşirse sonuçları ne benim ne de onun için keyifli olacak.”

Warren bir an düşündü. “Evet. Haklısın.” Ona göz ucuyla baktı. “Richard, sanırım kehanetle ilgili sana söylemem gereken bir şey var. Bunu bilen pek yoktur ama kelimeler daima gerçek niyeti yansıtmaz.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Şey, kehanetleri okurken birkaç kez sanrı gördüm. Sanrı gerçek oldu, kehanet de gerçekleşti ama yazı üzerindeki anlamıyla değil. Kanaatime göre, kehaneti anlamamanın en doğru yolu yetenekten, görülerden faydalananarak anlamak.”

“Rahibeler bunu biliyor mu?”

“Hayır. Bence kahin olmak böyle bir şey. Richard, bu sanrıyı gördüysen kelimeleri duyup anlamını gördüysen, belki de sen bir kâhinsin.”

“Başrahibe’ye göre, farklı bir becerim varmış. Haklıysa, sanrıyı görmem gerçek kimliğimin bir uzantısı olabilir.”

“Neymiş o?”

“Başrahibe benim bir savaş büyücüsü olduğumu söyledi.”

Adamın gözleri tekrar irileşti. “Richard, savaş büyücülerini doğuştan iki tür büyüye de sahiptir. Üç bin yıldır... Çıkartıcı yeteneğiyle doğan birisi bile olmamıştı. Belki de Başrahibe yanıliyordu.”

“Umarım öyledir ama bu bazı şeyleri açıklıyor da. Bir dostumdan duyduğum kadarıyla Ekleyici Büyü bir şey eklemek, çoğaltmak ya da başkalaştırmak için kullanılan yapıcı bir büyü. Çıkartıcı Büyü ise tam tersi, nesneleri bozuyor.

“Kalkanların tümü rahibeler tarafından örülmüş. Sadece Ekleyici biliyorlar. Yetenekli olanlar bile kalkanları kolayca aşamıyor ya da kıramıyor çünkü onlar da sadece Ekleyici biliyorlar. Güce karşı güç. Ama her nasılsa, buradaki kalkanların içinden hiç çaba göstermeden geçebiliyorum. Bunun tek açıklaması Çıkartıcı Büyü. Çıkartıcı, kalkanlardaki Ekleyici’yi karşılayıp bozuyor.”

“Ama buradan uzaklaşmamızı engelleyen sınırı geçmeye kalkıştığını da söylemiştin. O da bir kalkan. Sahiden Çıkartıcı biliyorsan o kalkanı niye aşamıyorsun?”

Richard tek kaşını kaldırıp öne eğildi. “Warren, o kalkanları kim yerleştirdi?”

“Şey, sarayın diğer büyülerini yerleştiren kişiler, eski büyücüler...”

“Çıkartıcı Büyüye sahip olanlar. Çıkartıcı bilenler tarafından örülmüş tek kalkan o. Aşamadığım tek kalkan. Bünyemdeki Çıkartıcı Büyü’nün, tabii sahiden varsa, bozamadığı tek kalkan. Demek istediğimi anlıyor musun?”

Warren yere çöktü. “Evet...” Çenesini düşünceli bir edayla ovuşturdu. “Şey, kulağa makul geliyor. Hakkındaki kehanetlerin bazılarıyla örtüşüyor. Tabii gerçekten Çıkartıcı biliyorsan ve hakikatle doğan kişi sensen.”

“Peki bu kehanetler galip çıkacağımı da söylüyor mu?”

Warren tereddütlüydü. Yerde duran Doğruluk Kılıcı’na göz attı. “‘Beyaz kılıç’ dersem senin için bir şey ifade eder mi?”

Richard anımsadığı bir şey yüzünden içini çekti. “Kılıcımı büyü yardımıyla beyaza dönüştürebiliyorum.”

Warren yüzünü sıvazladı. “Öyleyse başın belada olabilir. Bir kehanette şöyle deniyor: ‘Cezasını çekenin güçleri serbest kalınca, açılan

gedikten sızacak çirkin hırs, gölgesi dünyayı karartacak. İşte o zaman, kurtarıcının umudu, hakikat ile doğanın beyaz kılıcı kadar zayıflayacak.”

“Açılan gedikten sızacak. Geçidin açılması,” dedi Richard.

“O zaman ‘çirkin hırs’ da Bekçi oluyor.”

“Warren, kehanetle ilgili bir şey yapmam şart. Beyazlı kişiden bahseden kehanet. Önemli. Herhangi bir fikrin var mı?”

Warren ona bakakaldı, sanki karar vermeye çalışıyordu. “Var. Faydası olur mu bilmem.” Ellerini kalçalarının altına sıkıştırarak ağırlığını üzerlerine verdi. “Burada, sarayda bir kâhin var. Onu hiç görmedim. Görüşmek istiyorum ama izin vermiyorlar. İyice öğrenene dek onunla konuşmamın çok tehlikeli olduğunu söylüyorlar. İyice öğrendiğimde onunla konuşmama izin vereceklerine söz verdiler.”

“Sarayda mı? Neresinde?”

Warren cübbesinin bir katını dizlerinin altından çekip kurtardı. “Bilmiyorum. Yasaklı bölgelerden birinde olmalı ama hangisinde bilmiyorum, nasıl bulabileceğimizi de bilmiyorum.”

Richard ayağa kalktı. “Ben biliyorum.”

Richard, kâhinden bahsedip de Silahşor Kevin Andellmere hortlak görmüşçesine bembeyaz kesilince, doğru muhafıza geldiğini anladı. Adam gönülsüzdü, ilk başta bilmezlikten geldi ama Richard ona nazıkçe iyiliklerini anımsatınca, Kevin fısıldayarak kâhinin yerini söyledi.

Kevin’in çatlattığı bina en sıkı korunanlardan biriydi. Richard tüm muhafızların konumunu biliyordu çünkü “denizi seyretme” bahanesiyle sura tırmanıp oradan beyaz gül toplamıştı. Keza muhafızların hepsini tanıyordu. Temin ettiği fahişelerin müdavimleriydiler.

Dış geçide varınca yavaşlamadı, göz kırpan muhafızları bir baş hareketiyle selamlamakla yetindi. Kale duvarının içindeki muhafızlar nispeten daha ketum ve tutuklardı. Biri elini uzatarak onu durdurmaya yeltendi. Richard adamın uzattığı elin amacını yanlış anlamış gibi yaparak onunla tokalaştı. Sonunda iç geçirip yerlerine döndüler, Richard da önü açık mriswith pelerinini savurarak yoluna devam etti.

Geçidin sonunda sıra sıra sütunlar, onun bitimindeyse Kâhin yatakhanelerine inen bir döner merdiven vardı. Richard'ın yöneldiği kapıdaki muhafızlar, ilk başta ayartmakta zorlandığı ama hanım arkadaş hediye ettiği ilk kişilerdi. Onu görünce ikisi de sırtını dikleştirdi.

Richard olağan bir tavırla kapıya yöneldi. "Walsh, Bollesdun, nasılsınız?"

Adamlar mızraklarını çaprazlayarak kapıyı tuttular. "Richard, burada ne işin var? Güller yukarıda yetişir."

"Bak Walsh, Kâhin'le görüşmem lazım."

"Richard, bizi zora sokma. İçeri girmene izin veremeyiz, biliyorsun. Rahibeler derimizi yüzer."

Richard omuz silkti. "Beni içeri aldığınızı söylemem. Sizi kandırdığımı söylerim. Öğrenen olursa ki olmayacak, içeri gizlice sızdığımı ancak dışarı çıkarken haberiniz olduğunu söylersiniz. Hikâyenizi desteklerim."

"Richard, cidden..."

"Başınıza hiç bela açtım mı? Sizlere yardım etmek dışında bir şey yaptığım oldu mu? Size içki ısmarladım, ihtiyaç anınızda borç verdim, kızlara bedava erişim sağladım, cebinizden en küçük bir para çıkmadı. Karşılığında sizden bir şey istedim mi hiç?"

Richard'ın eli kılıcın kabzasındaydı. Öyle ya da böyle, o kapıdan girecekti.

Walsh çizmesinin ucuyla bir taş parçasını itekledi. İçini çekerek biri mızrağını yukarı kaldırıncaya öteki de kaldırdı. "Bollesdun, sen devriyeye çık. Ben de ihtiyaç gidereceğim."

Richard elini kılıcından çekip adamın omzuna hafifçe vurdu. "Teşekkürler, Walsh. Minnettarım."

İç koridorun yarısına gelmişti ki Richard direnç katmanları hissetti. Başrahibe'nin kapısını koruyanlar gibi kalkanlar örülmüştü buraya ama bunlar onu sadece biraz yavaşlattı. İçerideki oda en az kendisinininki kadar ferahtı fakat sanki biraz daha şık döşenmişti. Bir duvara geniş bir duvar halısı konulmuştu, diğeri ise kitap raflarıyla kaplıydı. Yine de kitapların çoğu odaya saçılmıştı; sandalyelerin ve divanların üzerine, yerdeki mavi sarı halının üstüne.

Richard sönmüş şöminenin yanındaki koltukta arkası dönük oturan bir adamı seçebiliyordu.

“Nasıl becerdiğini bana anlatmalısın,” dedi adam tok, güçlü bir sesle. “O numarayı öğrenmek için can atıyorum.”

“Neyi?” diye sordu Richard.

“Kalkanları sanki yokmuşçasına geçmeyi. Ben kalkışsam etlerimi dağlardı.”

“Kendim bir anlasam öğretirim. Adım Richard. Meşgul değilseniz sizinle konuşmak isterim.”

“Meşgul!” İçten bir kahkahayla adamın omuzları sarsıldı. Ayağa kalkıp da ne kadar iriyarı olduğu anlaşılınca, Richard biraz şaşırıldı. Uzun, beyaz saçını adamın yaşlılığına yordu. Yaşlıydı ama geçkin görünmüyordu. Güçlü ve hayat dolu görünüyordu. Gülümsemesi hem nazik hem de tehditkârdı. Tıpkı Richard gibi bir Rada’Han takıyordu.

“Adım Nathan, Richard. Seninle tanışmayı dört gözle bekliyorum. Yolu tek başına bulacağınızı tahmin etmiyordum.”

“Rahatça konuşabilelim diye yalnız gelmek istedim.”

“Bir kâhin olduğumu biliyor musun?”

“Buraya ekmek pişirmesini öğrenmeye gelmedim.”

Nathan’ın gülümsemesi yayıldı ama sesli gülmedi. Kaşları bir şahin misali çatıldı. Sesini bir tıslama bürüdü. “Sana ölümünü anlatmamı ister misin Richard? Nasıl öleceğini?”

Richard bir kanepeye çökerek ayaklarını sehpaye dayadı. Şahin bakışları ve tehditkâr gülümsemeyi nezaketle karşıladı. “Elbette. Seve seve duymak isterim. Anlatmayı bitirdiğinde ben de senin nasıl öleceğini anlatırım.”

Nathan tek kaşını kaldırdı. “Sen de mi kâhinsin?”

“Nasıl öleceğini anlayacak kadar.”

Adamın çatık kaşlı yüzünü merak bürüdü. “Sahi mi? Anlatsana.”

Richard sehpadaki kâseden bir armut aldı, pantolonuna sildi ve ısırıldı. Çiğnerken konuştu. “Dış dünyayı bir daha göremeden burada, bu dairede yaşlılıktan öleceksin.”

İfadesi yumuşarken Nathan’ın yüzündeki kırışıklıklar derinleşti. “Anlaşılan sen bir kâhinsin evlat.”

“Tabii bana yardım edersen değişir. Belki bana yardım edersen buraya geri dönüp dışarı çıkmanı sağlayabilirim de.”

“İstedğin nedir?”

“Bu tasmayı çıkarmak istiyorum.”

Nathan'ın yüzüne muzip bir sırıtma yayıldı. “Görünüşe göre ortak bir amaç güdüyoruz Richard.”

“Yalnız rahibeler çıkarırsam öleceğimi söylüyorlar.”

Nathan'ın yüzündeki muzip sırıtma genişledi. “Başkalarından dürüstlük talep ediyorlar ama kendileri nadiren öyle davranıyorlar. Rahibelerin gizli amaçları vardır Richard. Ormana çıkan birden fazla yol bulunur.”

“Rahibelerin dediğine göre, bundan kurtulmak için Han'ı kullanmayı öğrenmem şartmış. Yardımcı olmaya pek yanaşmıyorlar gibi.”

“Bir oduna şarkı söylemeyi öğretmek, herhangi bir rahibenin sana Han'ı kullanmayı öğretmesinden daha kolay olurdu. Sendeki Çıkartıcı Büyü. Sana yardım edemezler.”

“Sen yardım edebilir misin Nathan?”

“Muhtemelen.” Nathan koltuğuna çöküp dikkatle öne eğildi. “Söylesene Richard, *Bonnie Day'in Maceraları*'nı okudun mu hiç?”

“Okumak mı? En sevdiğim kitaptır. Okumaktan neredeyse sayfalarını eskittim. Yazarıyla tanışmak ve kitabı ne kadar sevdiğimi söylemek isterdim.”

Nathan'ın yüzünü geniş, çocuksu bir sırıtma kapladı. “Az önce tanıştın evlat. Tanıştın bile.”

Richard oturduğu yerde öne eğildi. “Sen! *Bonnie Day'in Maceraları*'nı sen mi yazdın?”

Nathan engin bilgisini ispatlamak için birkaç paragraf alıntılıdı. “Kitabı babana ben verdim, okuyacak yaşa geldiğinde sana versin diye. O sırada yeni doğmuşsun.”

“Başrahibe'yle beraber miydin? Bana söylemedi.”

“Üstünde durmamıştır. Malum, Aydındril'deki Büyücü Kulesi'ne girmek için gereken güç Ann'de yoktu. Sayılı Gölgeler Kitabı'nı alabilsin diye George'un içeri girmesini ben sağladım. Orada çok ilginç kehanet kitapları vardır.”

Richard hayretle bakakalmıştı. “Anlaşılan eski dostuz öyleyse.”

“Dosttan da öte, Richard Rahl.” Nathan ona anlamlı bir bakış fırlattı. “Benim adım Nathan Rahl.”

Richard’ın ağzı açık kaldı. “Sen benim... büyük büyük bir şeyim falan mısın?”

“Ne kadar ‘büyük’ olduğunu saymaya imkân yok. Yaklaşık bin yaşındayım evlat.” Parmağını havaya salladı. “Uzun zamandır ilgi alanımdasm. Kehanetlerde bahsin geçiyor. *Bonnie Day’in Maceraları’nı* gizilgüçlü olanlar için yazdım. Bir nevi kehanet kitabı sayılır. Kehanet içeren bir ilk okuma kitabı, faydasını göresin diye kolayca anlayabileceğin bir dille yazdım. Faydasını gördün, değil mi?”

“Defalarca,” dedi Richard, açık kalan ağzını kapatmakta hâlâ güçlük çekiyordu.

“Güzel. Sevindim öyleyse. Kitabı özel birkaç çocuğa verdik. İçlerinde hâlâ hayatta olan tek kişisin. Diğerleri ‘esrarengiz’ kazalarda öldüler.”

Richard düşünürken armudu bitirdi. Çıkartıcı Büyü’yle ilgili kısımdan kesinlikle hoşlanmamıştı. “Eee, gücümü kullanmama yardım edebilir misin?”

“Düşün Richard. Rahibeler tasmayı kullanarak sana acı çektir-mediler, değil mi?”

“Hayır. Ama çektirecekler.”

“Dünden kalma yöntemle savaşmak, Richard. Bonnie Day, bozkırları koruyan Warwick ordularına ne demişti? Düşmanın daha öncekin-den farklı biçimde saldıracağını. Dünden kalma yöntemlerle savaşıp enerjilerini boşa harcadıklarını.” Nathan tek kaşını kaldırdı. “Dersi kaçırmışsın anlaşılan. Sırf daha önce başına geldi diye aynısı olacak anlamına gelmez. İleri görüşlü ol Richard, geride kalma.”

Richard duraksadı. “Ben... kulelerin birinde bir sanrı gördüm. Sanrıda Rahibe Verna tasmayla bana acı çektirdi.”

“Bu da öfkeyi açığa çıkardı.”

Richard başıyla doğruladı. “Büyüyü uyandırıp onu öldürdüm.”

Nathan başını hafifçe iki yana sallayarak hayal kırıklığını ifade etti. “Sanrı, sana bir şey söylemeye çalışan zihninin ürünü. Öyle bir şeye kalkıştıklarında kendini savunabileceğini, onları yenebileceğini

sana göstermeye çalışıyor. Yeteneğin ve zihninin işbirliği yaparak sana yardım etmeye çalışıyor. Düünden kalma yöntemle savaşmaktan mesajı ıskalamışsın.”

Gücenen Richard çenesini tuttu. Canını yakmalarından o kadar endişelenmişti ki her şeyi göz ardı etmişti. Kahlan'ın yaptığı şeyin gerçek anlamını yadsımişti çünkü geçmişin tekrarlamasından çok korkmuştu. Çözümü düşün, sorunu değil, diye öğretmişti Zedd ona. Geçmişe takılmaktan gözünü geleceğe kör etmişti.

“Ne demek istediğini anlıyorum Nathan,” diye belirtti. “Rahibelerin tasmayı kullanarak acı çektirmediklerini sorarken ne demek istedin?”

“Ann senin bir savaş büyücüsü olduğunu biliyor. Sen daha doğmadan önce ona söylemiştim. Yaklaşık beş yüz yıl önce söyledim. Rahibelere emir vermiştir. Bir savaş büyücüsüne acı vermek, onun bama teline basmak gibidir.”

“Yani acı bir şekilde gücümün sırrı mı?”

“Hayır. Acının sonucu. Öfke.” Richard'ın belindeki kılıcı işaret etti. “Kılıcı o şekilde kullanıyorsun. Öfke büyüyü uyandırıyor. Esasında büyüyü uyandırıyorsun, o da seni öfkeliyor, büyü böyle işliyor. Han'la nasıl temas kuracağını göstermemi ister misin?”

Richard atıldı. “Evet. Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama evet. Buradan kurtulmam lazım.”

“Avucunu uzat. Güzel.” Buyurgan bir tavra bürünmüştü sanki. “Şimdi gözlerime bak.”

Richard adamın beyaz kaşlarının gölgelediği derin, koyu lacivert gözlerine baktı. Bakışlar onu içine çekti. Richard berrak, masmavi göğe yükseliyormuş gibi hissetti kendisini. Kendi iradesi dışında kesik kesik solumaya başladı. Nathan'ın buyurgan sözlerini işitmekten çok, hissediyordu.

“Öfkeyi uyandır Richard. Öfkeyi uyandır. Nefreti ve hiddeti uyandır.” Richard hissetti, tıpkı kılıcı çektiğinde olduğu gibi, nefesinin içinden çekildiğini hissetmesi gibi, öfkenin çekildiğini hissetti. “Şimdi, öfkenin sıcaklığını hisset. Alevlendiğini hisset. Güzel. Şimdi o hisleri avucunda yoğunlaştır.”

Richard büyüünün öfkesini eline yönlendirdi, akışına yön verdi, gücünü hissetti. Öfkenin gücüyle dişlerini gıcırdattı.

“Eline bak Richard. Bak ne var orada. Hissettiğin şeyi gör.”

Richard’ın gözleri yavaşça eline kaydı. Uzattığı avucunda mavi ve sarı renkli bir alev topu yavaşça dönüyordu. Kendi içindeki enerjinin aleve aktığını hissedebiliyordu. Öfke akışını artırdı ve öfkeli alev topu iyice harlandı.

“Şimdi öfkeyi, nefreti, kızgınlığı, ateşi şömineye fırlat.”

Richard elini salladı. Yavaşça dönen alev küresi elinde kaldı. Şömineye baktı, öfkeyi kendinden uzağa yöneltmeye odaklandı.

Sıvı ılık kükreyerek şömineyi vurdu, yıldırım düşmüş gibi çatırdayarak patladı.

Nathan gururla gülümsedi. “İşte böyle yapılır evlat. Rahibeler bunu sana yüz yılda öğretemezdi. Doğuştan meyllisin. Buna şüphe yok. Sen bir savaş büyücüsün.”

“Ama Nathan, Han’ı hissetmedim. Farklı bir şey hissetmedim. Tüm hissettiğim öfkeydi, tıpkı kılıcı kullanırken olduğu gibi. Hatta parmağımı kapıya kıstırmış gibi oldum.”

Nathan anlayışla başını salladı. “Elbette hissetmezsin. Sen bir savaş büyücüsün. Diğerleri büyüünün sadece bir yanına sahip. Et-raflarında ne varsa onu kullanıyorlar; hava, ısı, soğuk, ateş, su, neye ihtiyaçları varsa.

“Savaş büyücüleri diğerlerine benzemezler. Onlar bünyelerindeki gücün çekirdeğine ulaşır. Sen Han’ı yönlendirmiyorsun, hislerini yönlendiriyorsun. Rahibeler her şeyin nasıl yapılacağını ‘nasıl’ kısmını öğretiyorlar. Gücün karşısında bunun hükmü yok. Senin için önemli olan tek şey sonuçlar çünkü gücünü içeriden alıyorsun. Rahibeler bu yüzden seni eğitemezler.”

“Ne demek bu yüzden eğitemezler?”

“Bir terzinin iğneliği ıskaladığını gördün mü hiç? Rahibeler elini, iğneyi ve iğneliği gözlemlemeyi istiyorlar. Diğer büyücüler büyüü o şekilde kullanırlar. Savaş büyücüleri gözlemlemez, sadece yaparlar. Onlardaki Han içgüdüsel davranır.”

“O yaptığım... büyücü ateşi miydi?”

Nathan kıkırdadı. “O yaptığın şey, büyücü ateşiyle kıyaslandığında kızgın boğanın yanındaki bir güve gibi kalır.”

Richard tekrar denedi ama ateş çıkmadı. Öfke belirmedi. Kılıcın öfkesine başvurabilirdi ancak Nathan’la yaptığı şeyin aynısı değildi, içinden gelmiyordu.

“İşe yaramıyor. Niye tekrar yapamıyorum?”

“Çünkü kendi gücümle sana yol göstererek yardımcı oluyordum. Henüz kendi başına yapabilecek durumda değilsin.”

“Neden?”

Nathan uzanıp Richard’ın başına hafifçe vurdu. “Çünkü buradan gelmesi gerek. Daha benliğini, kim olduğunu kabulleneneceksin. İnanmıyorsun. Hâlâ benliğinle çekişiyorsun. Kendini kabullenmedikçe, inanmadıkça Han’ı, gücünü uyandıramayacaksın, aşırı öfkeli olduğün durumlar hariç.”

“Yeteneğimin yol açtığı baş ağrıları ne oluyor? Rahibeler tasma olmazsa baş ağrılarından öleceğimi söylediler.”

“Rahibeler gerçeği kemirmekle meşgul, tıpkı bir et parçasındaki kıkırdığı kemirmeleri gibi. Onu bir tek açlıktan ölecek gibi olurlarsa yiyorlar. Onlara mahkûm olmamızı istiyorlar ki kendi yöntemlerini dayatabilsinler. Seni eğitmeye kalkışırken yaptıkları şey benim yaptığımın aynısı. Baş ağrıları tehlikelidir ancak genç bir büyücü gücüyle baş başa bırakılırsa. Baş ağrıların tuttuğunda kendi başına dindirebiliyor muydun?”

“Evet. Bazen ok atmaya odaklandığımda ya da bir tehlike hissi beni uyardığında veya öfkelenip kılıcın büyüsünü kullandığımda bir süreliğine diniyordum.”

“Çünkü yeteneğini zihninle uyum sağlamaya yönlendiriyordun. Yeteneğinin sana zarar vermesini engelleyecek tek şey birazcık yönlendirme, tıpkı az önce seni yönlendirdiğim gibi. Büyücüleri eğitmek büyücülerin işi olmalıdır. Bir büyücü için zihnini yeteneğinle uyum sağlamaya yönlendirmek basit bir meseledir çünkü eril yeteneği eğiten yine eril yetenektir. Beraber yaptığımız şey, Rada’Han olmadan yeteneğin sana zarar vermesini uzunca bir süre engeller.

“Gelecekte bir büyücüye eşlik etmen seni bir adım öteye taşıyacak ve düzlüğe çıkana dek seni koruyacaktır. Yalnız ihtiyaç duyduğunda yardım alabilmen önemli. Sana gösterdiğim şeyi rahibelerin göstermesi yüz yılı bulurdu. Bizi kendi amaçları uğruna tutsak etmek için tasmayı bahane ediyorlar. Büyücüleri eğitmekle ilgili kendi düşünceleri var. Düşünceleri de büyücüleri denetlemek.”

“Neden?”

“İnsanlığın maruz kaldığı tüm kötülüklerden büyücüleri sorumlu tutuyorlar. Gücü boyunduruk altına alıp denetler ve beyin yıkarlarsa dinî görüşlerini halka yayabileceklerini düşünüyorlar. Yaratıcı'nın sonsuz aydınlığına erişmenin tek yolunu kendilerinin bildiklerini zanneden birer bağnaz hepsi. Amaca erişmek için her yolu mübah sayıyorlar.”

“Yani az önce bana gösterdiğin şey, gücümle yaptığın, tasma olmadan yeteneğin beni öldürmesini engellemeye yeter mi?”

“Yeteneğin seni öldürmesini engellemeye yeterli ama gerçek bir büyücü olabilmen için daha fazla ders alman gerekiyor. Tüm yaptığım, seni üzerinden atmasın diye aygırın gemine asılmaktı. Dizginleri güzelce eline alabilmen için sana daha fazlasının öğretilmesi gerek.”

Richard yüz kaslarının gerildiğini hissedebiliyordu. “Eğer bu doğruysa bam teline basıyorlar demektir. Yardım ettiğin için teşekkür ederim.” Richard parmaklarını ovuşturdu. “Nathan, büyük bir bela yaklaşıyor. Eli kulağında. Birkaç şeyi bilmem gerek. Büyücünün İkinci Kuralı'nı biliyor musun?”

“Elbette. Ancak ikinciden önce ilkinin öğrenmen gerek.”

“İlkinin zaten biliyorum. Darken Rahl'ı ilk kuralla öldürdüm. Kuralla göre, insanlar herhangi bir yalana inandırılabilir çünkü insanlar gerçek olmasından korktukları ya da gerçek olmasını istedikleri bir şeye inanmaya yatkındır.”

“Peki bunun karşısı?”

“Sırrı, karşısı olmaması. Kendimin de kırılgan olduğunu bilerek ve cahillik edip kuraldan muaf kaldığımı asla düşünmeyerek daima tetikte olmalıyım. Av durumuna düşebileceğimin daima farkında olmalıyım.”

“Çok iyi.”

“Ya İkinci Kural?”

Nathan’ın beyaz kaşları gök mavisi gözlerini gölgeledi. “İkinci Kural beklenmedik sonuçları içerir.”

“Yani nedir?”

“İkinci Kural’a göre, en büyük zarar iyi niyetten kaynaklanabilir. Kulağa bir çelişki gibi geliyor ancak nezaket ve iyi niyetlilik yıkıma sinsice kapı açabilir. Doğru gibi gözükken bir şey yapmak bazen yanıltır ve zarara neden olabilir. Bunun telafisi sadece birikimle, bilgelikle, sağduyuyla ve İlk Kural’ın kavranmasıyla sağlanabilir. Bunlar bile her zaman yeterli gelmez.”

“İyi niyetlilik ya da doğruyu yapmak zarara yol açabiliyor mu? Ne gibi?”

Nathan omuz silkti. “Küçük bir çocuğa çok sevdiği için şeker vermek görünüşte iyiliktir. Birikim, bilgelik ve sağduyu, düzgün bir yiyecek almak yerine bu ‘iyiliği’ sürdürdüğümüz takdirde çocuğun hastalanacağını söylüyor.”

“Gayet açık. Bunu herkes bilir.”

“Diyelim ki birisi bacağına sakatlamış, sen de iyileşene dek ona yiyecek getiriyorsun ama zaman geçtikçe ayağa kalkmaya yanaşmıyor çünkü canı yanıyor. Böylece nezaketini koruyup yiyecek getirmeyi sürdürüyorsun. Zamanla bacağı kullanılmaz hale geliyor, ayağa kalkması daha da acılı bir hal alıyor, sen de nazıkçe yiyecek getirmeye devam ediyorsun. Sonunda, iyiliğin yüzünden yatalak olup bir daha asla yürüyemez hale geliyor. İyi niyetliliğin zarara yol açmış oldu.”

“Bence sık rastlanır bir sorun değil.”

“Daha zor sorunları ileride değerlendirebilesin ve muğlak bir ilkeyi kavrayabilesin diye açık örnekler vermeye çalışıyorum Richard. İyi niyetlilik ve nezaket, tembelliği teşvik edip aklı başında insanları miskinliğe itebilir. Onlara yardım ettikçe daha da yardıma muhtaç hale gelirler. Nezaketinin sonu gelmedikçe asla toparlanamazlar, ne haysiyetleri kalır ne de özgüvenleri. İyiliğin, onlardaki insani nitelikleri zayıflatır.

“Ailesinin aç olduğunu söyledi diye bir dilenciye sikke verirsen, onu sarhoş olmak için kullanır, sonra da gidip birini öldürür, senin

suçun mudur? Hayır. Cinayet işleyen o ama ona para yerine yiyecek verseydin ya da gidip ailesini besleseydin cinayet gerçekleşmezdi. Zarrara yol açan iyi niyetti.

“Büyücünün İkinci Kuralı: En büyük zarar iyi niyetten kaynaklanabilir. Zararın boyutu huzursuzluktan, felakete, hatta ölüme dek uzanabilir.

“Bazı önderler nefsi müdafaanın bile yanlış bir şey olduğunu söyleyerek barış temennisinde bulunmuşlardır. Şiddetten kaçınmak için iyi niyete sığınılır. Neticede genellikle katliamla sonuçlanır fakat başlangıçta şiddete yaklaşımları saldırıya uğramayı önler ve şiddetten uzak dururlar. İyi niyeti hayatın gerçeklerinden üstün tutarlar. Esasında kan dökülmesini engelledikleri halde savaşçıları kana susamışlıkla suçlarlar.”

“Bir savaş büyücüsü olmaktan utanmamam gerektiğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

“Kurtlar aynı fikirde olmadıktan sonra koyunlara ot perhizinin faydalarını anlatmanın anlamı yoktur.”

Richard sanki Zedd’le sohbet ediyormuş gibiydi. “Ama iyilik hep yanlış olamaz.”

“Elbette olamaz. O noktada bilgelik devreye giriyor. Eylemlerinin sonuçlarını kestirebilecek kadar bilge olmalısın. Ne var ki İkinci Kural’ın sorunu, onu ihlal mi ettiğini yoksa doğru mu yaptığını her seferinde tam bilememen. İşin kötüsü, büyü tehlikelidir. İyi niyetliliğine büyüü eklediğinde İkinci Kural’ın ihlali faciaya kapı açabilir. Büyü kullanmak kolaydır. Zor kısmı, büyüü ne zaman kullanacağını bilmektir. Kullandığın her seferinde beklenmedik bir yıkıma yol açabilirsin.

“Bir kar tanesinin çok ağır gelip çığa yol açtığını biliyor musun Richard? O son kar tanesi olmasa facia gerçekleşmez. Büyü kullanırken de hangi kar tanesinin çok ağır çekeceğini bilip dengeyi koruman gerekir. O kar tanesinin yol açabileceği çığ akıl almaz boyutlara ulaşabilir.”

Richard başparmağını kılıcının kabzasında gezdirdi. “Nathan, Büyücünün İkinci Kuralı’nı ihlal ederek perdeyi yırtmış olabilirim.”

“Yaptın.”

“Nasıl yaptım?”

“Galip gelmek için Büyücünün İlk Kuralı’na başvurarak büyünü kullandın. Bu sırada kutuların büyüsünü, yani geçidi besledin, perdeyi yırttın. Cehaletinin sonucu. Görünüşte doğruyu yapmanın beklenmedik sonuçlarının tüm hayatı yok edebileceğini bilmiyordun. Gerçekten de son kar tanesiydi bu. Büyü tehlikelidir.”

“Nasıl telafi edebilirim?”

“Gözyaşı Taşı, Bekçi’ye geri takılmalı. Kilit, mühür onarılmalı. Gözyaşı Taşı ait olduğu yere geri konulmalı, yeraltı dünyasına, Bekçi’nin gücünü bu dünyada sınırladığı yere. Bunun için gücün iki türlü sü gerekir. Ondan sonra geçidi kapamak için deyim yerindeyse anahtar kilitte çevirmek şarttır. Keza bu da iki tür büyü gerektirir. Buna sadece tek tür büyüyle kalkışmak perdeyi yırtar, dolayısıyla benim gibi sadece Ekleyici yeteneğine sahip bir büyücünün faydası dokunmaz. Sadece senin gibi birisi görevi başarabilir. Bu yapıla dek, korkunç bir tehlike içindeyiz. Yanlış davranıp da taşı kendi amaçların için kullanırsan gücünle dengeyi yok edip perdeyi tamamen yırtabilir, hepimizi sonsuz karanlığa gömebilirsin.”

Richard düşünürken gözlerini sehpaye dikmişti. “Bir ‘aracı’nın ne olduğunu biliyor musun?”

“Ah. Yaklaşan belalı gündönümünden bahsediyor olmalısın. Bir aracı Bekçi’nin yandaşıdır, kayırılır; çocukların masum ruhlarını ona sunması karşılığında Çıkartıcı Büyü’nün nasıl kullanılacağını öğrenir.”

Richard’a ürkütücü bir bakış fırlattı. “Ama bu sorun olamaz çünkü Darken Rahl’ı yeraltı dünyasına yolladın, orada güçsüzdür. Darken Rahl yeraltı dünyasında, değil mi?”

Richard’ın karın boşluğuna bir ağırlı saplandı. Perdeyi yırtmakla kalmamış, İkinci Kuralı tekrar ihlal etmiş, bir toplantı aracılığıyla bir aracıyı, Darken Rahl’ı, perdeyi yırtabileceği bu dünyaya geri getirmişti. Hepsini Richard’ın suçuydu. Ateş bastı, başı dönüyordu. Her an kusacakmış gibiydi.

“Nathan, bu tasmayı çıkarmam lazım.”

Nathan omuz silkti. “Elimden bir şey gelmez.”

Richard buraya belli bir sebeple gelmişti. Yanıtı öğrenmek için üstelemeye karar verdi. Gırtlığını temizledi.

“Nathan, çok önem verdiğim birisi var. Kendisi tehlikede, yardım etmem gerek. Yazılı bir kehanette ondan bahsediliyor ama bu kehanet bana malum da oldu.”

“Hangi kehanet?”

“Gölgenin yarattığı tehdit sona erdiğinde içlerinden sadece büyüyle doğan, büyüsiyle gerçeği bulan kişi sağ kalacak...”

Tok, güçlü sesiyle Nathan kehanetin gerisini getirdi. *“Ardından çok daha muazzam bir karanlık, ölümlerin karanlığı çökecek. Hayata bağlanmak isteniyorsa bu beyazlı kadın, kendisini halkına sunmalı, onları avutup mutlu etmelidir.”*

“Demek biliyorsun. Nathan, kehanetin anlamını gördüm. Gördüğümü anlatmaktan men edildim ancak pek de keyifli bir şey olmadığını söyleyebilirim.”

“Kadının kellesi vuruluyor,” dedi Nathan sakın bir sesle. “Kehanetin gerçek anlamı budur.”

Richard kolunu kasılan midesine bastırdı. Sanrıda gördüğü buydu. Dünyası tekrar fır dönmeye başladı.

“Nathan, buradan gitmem lazım. Bunun gerçekleşmesini engellemeliyim.”

“Richard, bana bak.” Richard gözyaşlarını bastırmaya çalışarak kafasını kaldırdı. “Richard, sana gerçeği söylemeliyim. Bu kehanet gerçekleşmezse ötesi yok. Hepimiz ölürüz. Tüm canlıların sonu olur. Bekçi bizi ele geçirir. Gücünü bu kehaneti engellemek için kullanırsan perdeyi paramparça eder, canlıların dünyasını Bekçi’nin yutmasına imkân verirsin.”

Richard ayağa fırladı. “Nedenmiş? Canlıları kurtarmak için niye o ölmek zorundaymış? Anlamsız!” Kılıcın kabzasını sıkıca kavradı. “Engellemek zorundayım! Alt tarafı aptalca bir bulmaca! Bir bulmaca uğruna onun ölmesine izin vermeyeceğim!”

“Richard, karar vermek zorunda kalacağın bir an gelecek. Zamanı geldiğinde doğru kararı verecek şekilde bilgelik göstermeni çok uzun zamandır diliyorum. Yanlış karar vererek hepimizi yok edecek güce sahipsin.”

“Burada durup onun ölmesine göz yummamı istemeni dinleyecek değilim. İyi ruhlar hiç yardım eli uzatmadı. Ben etmeliyim. Edeceğim de.”

Richard odadan fırtına gibi çıktı. Koridorda koşarken duvar boyunca çatlaklar oluştu. Arkasından sıva parçaları yağdı. Richard hayal meyal farkındaydı bunun ama öfkesini yatıştırıyordu. Kalkandan geçerken duvardaki boyalar yanıp kabarıyordu.

Richard’ın aklında bin türlü düşünce dolaşıyordu. Durdurmadığı takdirde gördüğü sanrının gerçeğe dönüşeceğini artık biliyordu. Saraydan ayrılamazsa gerçeğe dönüşecekti. Belki de kehanetin anlamı buydu, burada tutsak kalacak, yardım edemeyecek ve Kahlan ölecekti.

Aşağıdaki avluda Richard bir patırtı koptuğunu gördü. Muhafızlar dört bir yandan koşarak geliyorlardı. Yaklaşınca bıçak ustası bir Baka Ban Mana gördü. Endişeli görünen yaklaşık yüz kadar muhafız, mesafelerini koruyarak adamı kuşatmıştı. Çemberin ortasındaki salaş giysili adam endişeli görünmüyordu.

Richard kalabalığı yararak öne çıktı. “Neler oluyor?”

Adam başını eğerek Richard’ı selamladı. “*Caharin*. Ben Jiaan. Eşiniz Du Chaillu size bir mesaj yolladı.”

Richard eş lafına çok takılmamaya karar verdi. “Nedir?”

“Kocasının talimatlarını uyguladığınızı bildirmem istendi. Majendilerle barıştık. Artık ne onlarla ne de buradaki insanlarla savaşıyoruz.”

“Harika haber Jiaan. Ona kendisiyle ve halkıyla gurur duyduğumu ilet.”

“Halkınız,” diye düzeltti Jiaan. “Çocuğu doğurmaya karar verdiğini iletmemi de istedi. Ayrıca yolladığı mesajda ana vatanımıza dönmeye hazır olduğumuzu belirtiyor. Bizi oraya ne zaman götüreceğinizi bilmek ister.”

Richard etrafındaki insanlara baktı. Sadece muhafızlar değil, rahibeler de toplanmıştı. Birkaç öğretmenin onu seyrettiğini fark etti; Rahibe Tovi, Nicci ve Armina. Pasha yakında duruyordu. Kalabalığın en gerisinde Rahibe Verna’yı gördü. Uzaktaki bir balkonda, surların gerisinde Başrahibe’nin tıknaz suretini seçti.

Richard tekrar Jiaan’a döndü. “Söyle ona hazır olsun, az kaldı.”

Jiaan başıyla selamladı. “Teşekkür ederim *Caharin*. Hazır olacağız.”

Richard etraflarını kuşatan muhafızlara hitaben konuştu. “Bu adam barış içinde geldi. Barış içinde gidecek.”

Jiaan kaygısızca uzaklaştı, sanki tek başına yürüyüşe çıkmış gibiydi ama muhafız çemberi onunla beraber hareket ediyordu. Richard, adam şehirden iyice uzaklaşana dek bu şekilde eşlik edeceklerini anladı. Kalabalık dağılmaya başlamıştı.

Richard’ın başı zonkluyordu. Ruhlar evinde Büyücünün İkinci Kuralı’nı ikinci kez ihlal ederek babasını yeraltı dünyasından geri getirmiş, doğru şeyi yapmaya çalışırken zarar vermişti. Warren’in söylediğine göre, kaçmak için Bekçi’nin bir aracıya ihtiyacı vardı, Richard da bunu sağlamıştı.

Zihni karmakarışıklı. Tam Kahlan’ın sevdiğini anlayıp hayattan keyif almaya başlamışken, burada yüzyıllarca tutsak kalacağını, kaçamadığı takdirde ise Kahlan’ın gündönümünde öleceğini keşfetmişti. Düşünceleri iç içe geçip karman çorman bir hal alıyordu.

Bir şey yapmak zorundaydı. Zaman daralıyordu. Ona yardım edebilecek tek kişiyi bulmaya karar verdi.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Rahibe, yazıhanenin girişinde sesler duyuyor ve bu seslerin tahmin ettiği kişiye ait olmasını umuyordu. Bunu yapmak için gözü oynamıyordu ama zamanı tükeniyordu. Richard şimdiye dek Nathan'la görüşmenin bir yolunu mutlaka bulmuş, Nathan ise kendi üzerine düşeni yapmış olmalıydı. Şimdi sıra kendisindeydi.

Nathan'a tamamen güvenemese de adam gerekeni yapmıştı. Nathan hataya yer olmadığını biliyordu. Onun üstlendiği görevi –son kartanesini yerleştirmek– kıskanmıyordu rahibe.

Parmağının bir şıklatmasıyla kapı ardına kadar açıldı. Pervazı tamir ettirmek için marangoz çağırarak zorunda kalmıştı. Richard ne yaptığının farkında bile olmadan pervazı Han'ıyla paramparça etmişti. Üstelik bu Nathan'a gitmesinden önceydi.

Kapı açılınca konuşmalar kesiliverdi, üçünün de yüzü talimat beklercesine ona doğru döndü.

“Rahibe Ulicia, Finella, geç oldu, neden ikiniz yazıhanelerinize dönüp evrak işlerinize bakmıyorsunuz. Ben kendisiyle görüşürüm. Rahibe Verna, lütfen içeri girin.”

Rahibe Verna içeri girerken Ann kenara çekildi. Verna'yı severdi. Ona yapmak zorunda kalacağı şeyden tiksiniyordu ama zamanı tükeniyordu. Yüzlerce yıllık hazırlığın ardından zaman ve gelişmeler parmaklarının arasından kayıp gidiyordu.

Dünya felaketin eşiğindeydi.

Verna başını eğerek onu selamladı. “Başrahibe Annalina.”

“Lütfen Verna, otursana. Uzun zaman oldu.”

Verna masanın karşısındaki bir sandalyeyi çekti. Sırtı dik, ellerini kucığında kenetleyerek oturdu. “Değerli zamanınızı benimle görüşmeye ayırmanız ne güzel.”

Ann neredeyse gülümseyecekti. Neredeyse. *Sevgili Yaratıcı, beni sınamak için onu göndermene teşekkür ederim, işimi daha az zahmetli kılmasa da kesinlikle kolaylaştıracaktır.*

“Meşguldüm.”

“Ben de öyle,” diye çıkıştı Verna. “Son yirmi küsur yıldır.”

“Belli ki yeterince uğraşmamışsın. Getirdiğin oğlanla baş etmekte güçlük çekiyoruz, buraya gelmeden önce ıslah edilmesi gerekirdi.”

Verna’nın yüzü kıpkırmızı kesildi. “Görevimi yapmayı, becerilerimi kullanmayı yasaklamamış olsaydınız ederdim.”

“Ya? Yeteneklerin bu kadar kıt mı Verna, azıcık sınırlamayla iş göremez hale mi geliyorsun? Pasha, alt tarafı bir çömez, anlaşılan daha başarılı oluyor, üstelik aynı sınırlamalarla çalışıyor.”

“Öyle mi dersiniz? Genç adamın denetim altında olduğunu mu sanıyorsunuz?”

“Pasha devreye girdiğinden beri oğlan hiç kimseyi öldürmedi.”

Verna sırtını dikleştirdi. “Richard’ı tanıyorum. Başrahibe’ye kendi güvenliği için dikkatli olmasını salık veririm.”

Ann başını eğip önündeki kâğıtları karıştırarak dikkatini görmediği kelimelere veriyormuş gibi yaptı. “Tavsiyeni aklımda tutacağım. Geldiğin için teşekkür ederim Verna.”

“Bitirmedim! Daha yeni başladım!”

Başrahibe başını yavaşça kaldırdı. “Bana sesini tekrar yükseltirsen Verna olacaksın.”

“Başrahibe Annalina, lütfen ses tonumu bağışlayın ama hayati önem taşıyan meseleler karşısında sesimi yükseltmek durumundayım.”

Ann sabrı tükeniyormuş gibi yaparak içini çekti. “Tabii, tabii, yalnız lütfen çabuk ol. Yapacak çok işim var.” Ellerini masanın üzerinde kenetleyerek Verna’ya manasızca baktı. “Devam et öyleyse.”

“Richard büyükbabasıyla beraber büyümüş...”

“Aman ne güzel.”

Verna lafı kesilince sinirlenerek duraksadı. “Büyükbabası bir büyücü. İlk Düzen büyücüsü. Büyükbabası onu eğitmek istemiş.”

“Eh, ne kadar eğitmiş göreceğiz. Hepsi bu mu?”

Verna gözlerini kıstı. “Bir çocuğu onu eğitebilecek bir büyücünün elinden almanın ateşkesi doğrudan ihlal ettiğini Başrahibe’ye anımsatmama gerek yoktur. Bana öğretilen şey, Yeni Dünya’da çocukları eğitecek büyücü kalmadığı yönündeydi. Bana yalan söylendi. Kullandım. Çocukları çalıyoruz. Buna beni de bulaştırdınız.”

Ann hoşgörüsüyle gülümsedi. “Rahibe, herkes onun aydınlığına erişebilsin diye Yaratıcı’ya hizmet ediyoruz. Yaratıcı’ya karşı vazifemizi göz önünde tutarsak kâfir büyücülerle yapılmış bir ateşkesin ne hükmü vardır ki?”

Verna’nın dili tutuldu.

Sevgili Yaratıcı, bu kadını öyle seviyorum ki. Lütfen bana güç ver ki onu istediğim gibi yönlendirebileyim. Nathan kendi kar tanesini yerleştirmişti, sıra kendisinininkini yerleştirmekteydi.

“Gerekçesini bilmeden yirmi yıllık bir takibe yollandım, kandırdım, biri ellerimde olmak üzere iki meslektaşım öldü, işimi yapmamı sağlayan gücümü kullanmam yasaklandı...”

“Gücünü kullanmayı keyfime göre mi yasakladığımı sanıyorsun? Seni rahatsız eden bu mu Verna? Pekâlâ öyleyse, madem sebebini bilmek istiyorsun o zaman söyleyeyim, hayatını kurtarmak içindi.”

Verna dikkat kesildi. “Mahzendeki derslerimi doğru anımsıyorsam böyle bir sınırlamayla hayatımın kurtarılmasının tek bir gerekçesi olabilir.”

Ann içinden gülümsedi. Verna yüksek sesle dile getirilmesini istiyordu. “Aynen öyle. Richard’da Çıkartıcı Büyü var.”

“Biliyor muydunuz? Çıkartıcı Büyü’ye sahip birine mi tasma vurdunuz? Riski göze mi aldınız? Bir de buraya, saraya mı getirttiniz?” Elleri açıp hafifçe öne eğildi. “Niye?”

Ann onunla göz göze geldi. “Çünkü sarayda Karanlık Rahibeleri var.”

Verna irkilmedi. Biliyordu. En azından şüphelenmişti. *Hay sen çok yaşayasın Verna, zeki kadınsın. Yapmak zorunda olduğum şey için beni affet.*

“Bu oda kalkanla korunuyor mu?” diye sordu Verna ciddi bir sesle.

“Elbette.” Kalkanın söz konusu rahibelere karşı korunma sağladığını dile getirmemi.

“Böyle bir suçlama için kanıtınız var mı Başrahibe?”

“Şu anda kanıta ihtiyacım yok çünkü bu sohbet aramızda kalacak. Kimseye anlatmayacaksın. Zan altında kalmak istemiyorsan tabii. Anlatacak olursan elbette inkâr eder ve art niyetli bir rahibenin kişisel çıkarı uğruna Başrahibe’ye iftira atmaya çalıştığını söylerim. O zaman seni asmak zorunda kalırız. Hiçbirimiz bunu istemeyiz, değil mi?”

Verna dimdik ve kıpırtısız oturuyordu. “Hayır Başrahibe. Ama bunun Richard’ı buraya getirmekle ne ilgisi var?”

“Evini fareler basınca tek yapabildiğin bir kedi getirmektir.”

“Bu kedi hepimizi fare olarak görüyor. Belki iyi bir gerekçesi vardır. Bazıları kediyi fareler için değil de yem olarak kullanmak için getirdiğini düşünebilir. Richard iyi biri. Kurban edileceğini bilmek hoşuma gitmez.”

“Richard’ı bulmak üzere niye seçildiğini biliyor musun?”

“Güvenoyunuz sayesinde olduğunu sanmıştım.”

Ann omuz silkti. “Bir bakıma öyleydi. Her ne kadar sarayda Karanlık Rahibeleri’nin bulunduğundan emin olmasam da gerçek olsa bile kim olduklarına dair en küçük bir fikrim yoktu, doğruluğunu varsaymak zorundaydım, o esnada Grace ve Elizabeth, müstakbel Karanlık Rahibeleri olarak listenin en tepesindeydi. Sadece benim gördüğüm bir kehanete dayanarak Richard’da Çıkartıcı Büyü olacağını biliyordum, dahası, onun ilk iki teklifi geri çevireceğini de. İlk iki rahibenin öleceğini biliyordum. İsimsiz Varlık’ın müritleri bundan haberdar olsaydı, listedeki üçüncü ismin de kendilerinden biri olmasını isterdi. Üçüncü rahibeyi seçmek için Başrahibe olarak imtiyaz hakkımı kullandım.”

“Onlardan biri olmadığımı dair güveniniz tamdı da o yüzden mi beni seçtiniz?”

Ann'in söylemek istediği şeydi: *Seni çocukluğundan beri tanıyorum Verna. Kıvrak zekânı, yüreğini, ruhunu tanıyorum. Tüm rahibeler içinde gözü kapalı güvendiğim tek kişisin. Senin ellerinde Richard'ın güvende olacağını biliyordum.*

Ama bunu söyleyemezdi.

"Seni seçtim Verna çünkü listenin en dibindeydin, seçtim çünkü hepsinden öte, hiçbir önemin yoktu."

Odaya uzun bir süre sessizlik çöktü. Verna yutkundu. "Anlıyorum."

Ann tarafsız bir nesnellikle davranıyordu. İçinden ise kalbi kan ağlıyordu.

"Onlardan biri olduğundan şüpheleniyordum. Değersiz biriydin. Karanlık Rahibeleri'ni her kim idare ediyorsa onları gözden çıkardığı için Grace ve Elizabeth'in listenin en tepesine yerleştiklerinden eminim. Işık Rahibeleri'ni ben yönetiyorum. Seni aynı gerekçeyle seçtim. Davamız için değer taşıyan rahibeler vardır; onlardan birini bu göreve atayarak risk alamazdım. Richard bizim için değerli olabilir ancak saraydaki diğer meseleler kadar önemli değil. Yardımı dokunabilir. Değerlendirmek zorunda olduğum bir fırsattı o kadar. Bir sorun çıkıp da hiçbiriniz geri dönmeyi başaramasaydınız, eh, eminim anlayışla karşılırsınız ki hiçbir general en iyi birliklerini düşük öncelikli bir görevde kaybetmek istemez."

Verna sanki güçlkle nefes alıyordu. Bu sesine de yansıdı. "Elbette, Başrahibe Annalina."

Ann evrakları sabırsızca karıştırdı. "İlgilenmem gereken önemli meseleler var. Başka bir şey var mı Rahibe?"

"Yok, Başrahibe."

Kapı kapanınca, Ann yüzünü titreyen ellerine gömdü. Önündeki kâğıtlara gözyaşları damladı.

Rahibe onun gözlerini uzunca bir süre süzdü. Richard onun evet mi yoksa hayır mı diyeceğini bilmiyordu, üstelik teklifini dinlemeye yanaşması

için öğrendiklerinin çoğunu ona anlatmak zorunda kalmıştı. Hüsrana uğrayamazdı. Yardıma ihtiyacı vardı. Birisine güvenmek zorundaydı.

“Pekâlâ Richard. Sana yardım edeceğim. Söylediklerinin yarısı doğruysa, yardım etmem gerekir.”

Richard gözlerini yumup rahatlayarak içini çekti. “Teşekkür ederim Liliana. Bunu asla unutmayacağım. Buralarda mantığa kulak veren tek kişi sensin. Hemen yapabilir miyiz? Vakit dar.”

“Hemen mi?” diye fısıldadı Rahibe sertçe. “Burada mı? Richard, Çıkartıcı Büyü’ye sahip olmakla ilgili söylediklerin doğruysa Rada’Han’ını çıkarmak kolay bir iş olmayacak. Rahibelerin sıkı koruduğu büyüli bir nesneyi ele geçirmem gerek. Gücü artırmaya yarayan bir gereçtir. Belki onun sayesinde yardımınla beraber tasmayı çıkarmak mümkün olur. Sadece bununla da kalmıyor, İsimsiz Varlık müdahilse birinin kulağına gidebilir ya da birinin Han’ının dikkatini çekebiliriz.”

“Ne zaman öyleyse? Nerede? Bir an önce olmalı.”

Rahibe düşünürken gözlerini ovaladı. “Şey, sanırım nesneyi bu gecedan önce ele geçirebilirim, yani bu gece deneyebiliriz. Ama nerede? Sarayda olmaz. Çok tehlikeli.”

“Hagen Ormanı,” dedi Richard. “Herkes Hagen Ormanı’ndan kaçınır.”

Liliana onunla göz göze geldi. “Richard, ciddi olamazsın. Orası tehlikeli.”

“Benim için değil. Mriswithin yaklaştığını nasıl hissettiğimi sana anlatmıştım. Yeterince güvende olacağız, bu lanet şeyi boynumdan çıkarmaya uğraşırken Pasha’nın veya başka bir rahibenin çıkagelmesinden endişelenmemize gerek kalmayacak.”

Rahibe öfkeyle soludu. Sonunda elini onun omzuna koyup sıkarak gülümsedi. “Pekâlâ. Hagen Ormanı öyleyse.”

Sert bir bakışla onu omzundan tutan Rahibe genç adamı bir kol boyu uzaklaştırdı. “Bunu yaparak bir yığın kuralı çiğniyorum. Önemli olduğunun ve doğru bir şey yaptığımızın farkındayım ancak amacımıza ermeden bizi yakalayacak olurlarsa beni bir daha kesinlikle yanına yaklaştırmazlar, tekrar deneme fırsatı bulamayız.”

“Ben hazırım, gidelim.”

“Hayır. Önce gerci ele geçirmeye çalışmalıyım.” Kaşlarını çatarken başını yana eğdi. “Aklıma bir şey geldi. Sürekli güneş batarken orada bulunmayın diyorlar. Neden?”

Richard omuz silkti. “Çünkü tehlikeli.”

“Öğrendiğin onca şeyden sonra onlara inanıyor musun? Güveniyor musun? Richard, ya güneş batarken orada bulunmanı sırf yararlı bir şey öğrenebilirsin diye istemiyorlarsa? Hagen Ormanı’nın Çıkartıcı Büyü bilen eski büyücülerce senin gibilere yardım etmek için kurulduğunu söylemiştin. Ya rahibeler senin yardım görmeni istemiyorlarsa? Keşfetmeyessin diye seni korkutmak istemişlerse?”

Büyücünün İlk Kuralı. Onu kandırıyorlar mıydı? Bir yalana mı inanıyordu? “Haklı olabilirsin. Gün batımından önce gideceğiz.”

“Hayır. Beraber görünmek istemeyiz. Gerci çalmam zaman alacak. Hagen Ormanı’nın güneybatı ucundaki nehir yatağında bulunan uzun, ayrık kayayı biliyor musun?”

“Biliyorum.”

“Güzel. Gün batmadan orada ol, oranın büyüğü sana sökmez. Ayrık kayanın yanından ormana gir. Dallara bez parçaları bağla ki peşinden gelip seni bulabileyim. Ay iki karış yükseldiğinde seninle ormanda buluşuruz. Richard, bundan sakın kimseye bahsetme, yoksa sadece seninle ikimizin hayatını değil, Kahlan’ınkini de tehlikeye atarsın.”

Richard gülümseyip başını sallayarak teşekkür etti. “Söz. Bu gece öyleyse.”

Rahibe gittikten sonra Richard odada arşınlamaya başladı. Gerindi, bir an önce aklındaki yapıp kurtulmak istiyordu. Zamanı tükeniyordu. Darken Rahl kemik bilyeyi ele geçirmişse zaman çoktan tükenmiş demektir. Ama bu aptalcaydı. Nasıl ele geçirecekti ki? O bir hortlak. Belki de Warren’ın dediği gibiydi, gerekli şartlar nadiren bir araya gelirdi.

Endişelendiği Kahlan’dı. Ona yardım etmek zorundaydı.

Kapı çalınca düşüncelerinden sıyrıldı. Liliana’nın geri geldiğini sandı ama kapıyı açınca odaya dalan, çılgına dönmüş Perry idi.

“Richard! Yardıma ihtiyacım var.” Cübbesini tutup çekiştirdi. “Şu halime bak! Beni terfi ettiler!”

Richard sade, kahverengi cübbeyi baştan aşağı süzdü. “Tebrikler. Harika Perry.”

“Bir felaket! Richard, yardımın gerek!”

Richard kaşlarını çatı. “Niye felaket olsun?”

Perry sanki durum alenen ortadaymış gibi kollarını salladı. “Çünkü şehre inemem! Bu cübbeyle sınırlandırıldım! Köprüden geçmeme izin yok!”

“Şey, üzgünüm Perry ama nasıl yardımcı olabileceğimi anlamadım.”

Perry derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Yakarırcasına ona baktı. “Şehirde bir kadın var... Geç saatlerde onunla düzenli olarak görüşürüm. Richard, ondan sahiden hoşlanıyorum. Onunla bu gece buluşacaktım. Buluşmaya gitmezsem açıklayabilirim de onunla bir daha asla buluşmazsam umursanmadığımı düşünür.”

“Perry, ben ne yapabilirim hâlâ anlamadım.”

Perry onun gömleğine yapıştı. “Tüm giysilerimi aldılar. Richard, seninkilerden ödünç verebilirsin. O zaman beni hiç kimse tanımaz, şehre sinsice gidip onunla görüşebilirim. Lütfen Richard, giysilerinden ödünç verir misin?”

Richard bir an düşündü. Sarayın muğlak kurallarından birini ihlal etmesi umurunda değildi, yapmak üzere olduğu şeye kıyasla önemsiz sayılırdı ama yine de Perry için endişeleniyordu.

“Tüm muhafızlar beni tanır. Seni benim kıyafetlerimle görünce rahibelere yetiştirirler. Başın belaya girer.”

Perry bakışlarını kaçırarak deli gibi düşünmeye çalıştı. “Gece. Gece olana dek bekler, sonra giderim. Geceleyin gerçekte kim olduğumu açıkça göremezler. Ne olur Richard? Ne olur?”

Richard içini çekti. “Benim için hava hoş Perry, madem riske girmek istiyorsun. Yeter ki yakalanma. Başının belaya girmesine yataklık etmek hiç hoşuma gitmez.” Gardırobun bulunduğu yatak odasını gösterdi. “Buyur. İsteddiğini al. Bedenlerimiz aynı değil ama galiba yakın sayılırız.”

Perry ona yan bir bakış atarak sırtı. “Kırmızı ceket? Kırmızı ceket alabilir miyim? Beni o kıyafetle görmek kadının hoşuna gider.”

“Elbette.” Richard delişmen Perry’yi yatak odasına götürdü. “İstediğin buysa al. Birinin kırmızı ceket giymekten hoşlanmasına sevindim.”

Perry gardırobu karıştırarak göz alıcı bir gömlekle pantolon aradı.

“Gelmeden az önce Rahibe Liliana’nın odandan çıktığını gördüm.” Fırfırlı beyaz bir gömlek çıkardı. “Öğretmenlerinden biri mi?”

“Evet, onu severim. İçlerinde en iyisidir.”

Perry gömleği üzerinde tuttu. “Bu nasıl durdu?”

“Benden daha çok yakıştı. Liliana’yı tanıyor musun?”

“Pek sayılmaz. Beni hep ürkütür. Bakışları bir garip.”

Richard, Liliana’nın mor benekli, soluk mu soluk mavi gözlerini düşündü. Omuz silkti. “Ben de ilk başta garip olduğunu düşünmüştüm. Ama öyle kıpır kıpır ve cana yakın ki artık fark etmiyorum bile. Sıcacık gülümsemesi karşısında insanın gözü başka bir şey görmüyor.”

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Richard, kılıcı dizlerinin üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu. Mriswith pelerini üzerindeydi, böylece Pasha'yla Rahibe Verna nerede olduğunu anlamayacaktı. Güneş batarken Hagen Ormanı'nda bulunduğunu ikisinin de bilmesini istemiyordu. Ne yaptığını anlarsa kesinlikle peşinden gelirlerdi.

Terini soğutmak için yeterince yüksek, küçük bir açıklık bulmuş ve güneş batana kadar orada beklemişti. Sık dalların arasından dolunayı seçebiliyordu, yaklaşık iki karış yükselmişti. Güneş batarken Hagen Ormanı'nda bulununca ne olacağını bilmiyordu ancak şimdiye kadar gece vaktinden önce bulunduğundan farklı değildi.

Liliana'nın seslenmesi üzerine döndü. Kadın kalın bir meşe ağacının arkasından çıkıverdi. Ormanı gözleriyle kolaçan etti. Çekingen bir bakış değildi, özgüven dolu bir değerlendirme bakışıydı.

Richard'ın önünde bağdaş kurarak oturdu. "Aldım. Sana bahsettiğim gereç."

Genç adam rahatlayarak gülümsedi. "Teşekkürler Liliana."

Kadın nesneyi pelerininin altından çıkardı. Ay ışığında gördüğü kadarıyla cam gibi şeffaf bir şey tutan küçük bir adam heykelciği idi bu. Kadın onu havaya kaldırıp gösterdi.

"Nedir bu?"

“Kristal, şuradaki şeffaf kısım, yeteneği artırma gücüne sahip. Çıkartıcı Büyü’ye sahip olduğun doğruysa sadece Ekleyici bildiğim için Rada’Han’ını çıkaracak gücüm yok. Bunu kucağında tutacaksın. Zihinlerimizi birleştirdiğimizde gerek senin gücünü artıracak, böylece onu kullanıp boyunduruğu kırabileceğim.”

“Güzel. Haydi başlayalım.”

Heykelciği geri çekti. “Geri kalanını anlatmadan olmaz.”

Richard onun koyu benekli, soluk mu soluk mavi gözlerine baktı. “Anlat öyleyse.”

“Tasmayı çıkaramamanın sebebi, yeteneği kullananak eğitimi almamış olman. Gücü nasıl yönlendireceğini bilmiyorsun. Bu gerek eksikliği giderecek. Umarım.”

“Beni uyarmaya hazırlanıyor gibisin.”

Rahibe başını bir kez sallayarak doğruladı. “Akışın nasıl denetlendiğini bilmiyorsun, dolayısıyla gerecin insafına kalacaksın. Ne var ki gerek acıyı anlamaz. Sadece üzerine düşeni yapar. İhtiyacın olan şeyi.”

“Yani canımı yakabilir diyorsun. Acıya katlanmaya alışkıyım. Haydi başlayalım.”

“Yakabilir demek az kalır.” Parmağını uyarırcasına kaldırdı. “Richard, bu tehlikeli. Canını yakacak. Zihnin parçalanıyormuş gibi hissedeceksin. Bunu yapmak istediğini biliyorum ama seni kandırmak istemem. Bu şey yüzünden can çekişiyor gibi olacaksın.”

Richard bir ter damlasının boynundan aşağı süzülüğünü hissetti.

“Yapılması gerek.”

“Tasmanın kilidini kırmayı denerken bünyemdeki Han’ı yönlendireceğim. Heykelcik senden güç alacak, Rada’Han’ı alt etmem için öyle gerekiyor. Bu da canını yakacak.”

“Liliana, ne gerekiyorsa katlanabilirim. Bunun yapılması gerek.”

“Beni dinle Richard. Bunu istediğini biliyorum ama dinle. Tasmayı kırabilmek için yeteneğini alacağım. Vücudundan sanki tüm canını çekiyormuşum gibi hissedeceksin. Zihnin bunu yeteneğini, yaşam özünü emmeye çalışıyormuşum gibi yorumlayabilir. Canının çekildiği hissine katlanmak zorundasın. Tasma kırılana kadar buna

katlanmak zorundasın. Gücüm senin içindeyken durdurmaya çalışırsan, kaçınılmaz olarak...”

“Yani diyorsun ki katlanılmaz hale gelip de durmak istersem duramam. Büyümün çekilmesini engellemeye kalkışırsam beni öldürür.”

“Evet. Direnmemelisin. Direnirsen ölürsün.” Yüz ifadesi Richard’ın hiç görmediği kadar ciddiye. “Bana güvenmeli ve olacakları durdurmaya çalışmamalısın, yoksa ölürsün, sonra da Kahlan ölür. Bunu yapabileceğinden emin misin?”

“Liliana, Kahlan’ı kurtarmak için her şeyi yapar, her şeye katlanırım. Sana güveniyorum. Hayatım senin ellerinde.”

Kadın sonunda başını sallayarak heykelciği onun kucasına koydu. Uzunca bir süre bakiştılar, sonra kadın parmağını öptü. Aynı parmağını Richard’ın yanağına değdirdi.

“Birlikte sonsuzluğa öyleyse. Bana güvendiğin için teşekkür ederim Richard. Bunun benim için anlamını asla bilemezsin.”

“Benim için de öyle Liliana. Ne yapmamı istiyorsun?”

“Daha önce yaptığımızın aynısını. Her zamanki gibi yalnızca Han’la temas kurmaya çalış, gerisini ben hallederim.”

Debelenerek dizleri birbirlerine değene dek yaklaştı. Diz hizasında el ele tutuştular. İkisi de derin bir nefes alıp gözlerini yumdu.

Başlangıçta her zamanki gibiydi, Doğruluk Kılıcı’nın imgesine odaklanırken derin bir rahatlayış. Acı, ilk önce rahatsız edici bir karıncalanmadan ibaretti. Sonra burkularak şiddetlendi, karın boşluğuna yerleşti, genç adamın kasları çekiliyor gibiydi. Acı sırtına yükseldi.

Ansızın acı her yere dağılıverdi, Agiel’in verdiği acıya benziyordu; iliklerine kadar işleyen dağlayıcı bir yanma hissi. Denna acıya katlanmayı öğretmişti. İçinden Denna’ya yaptıkları için teşekkür etti. Kahlan’ı kurtarmak için belki de buna katlanması gerekiyordu.

Burkulma hissi nefesini kesti. Richard sırtını dikleştirdi. Yüzü terle sırlıslıkla oluverdi. Ciğerleri havasızlıktan yanıyordu. Müthiş bir gayretle nefes aldı.

Zihninde bir acı dalgası patlayarak onu sonu gelmez bir ıstırabın ebedî meskenine fırlattı. Richard zihnindeki kılıca tutunmaya çabaladı. Yanaklarından yaşlar boşandı. Bunu yapmaya mecburdu.

Sanki vücudundaki tüm sinirler yüzeye çıkıp alev almıştı. Göz yuvalarının patlayacağını sandı. Kalbi patlayacak sandı. İstirap verici her acı dalgasında yerinden sıçırıyordu. İşkence, tahammülün ötesindeydi.

Sonra hepsi öyle bir hal aldı ki o ana kadar hissettikleri anlamsız kaldı. Çığlık atamıyor, nefes alamıyor, kırıdayamıyordu. Sanki ruhu bedeninden koparılıyordu.

Liliana'nın uyardığı gibi, sanki canı çekiliyor gibiydi. Bir panik dalgası hissetti, öliyordu. Ondan koparılan şeyin geride bıraktığı boşluğu kara ölüm dolduruyordu sanki. Belli belirsiz endişelendi, bunda bir terslik vardı. Dehşet ta derinliklerinde tomurcuklandı, o anda dehşet de dışa doğru infilak eden bir burgaca kapıldı.

Aklında sadece çığlık atma isteği vardı, sanki ıstırabını durduracakmış gibi. Ama çığlık atamıyordu. Vücudunun geri kalanında olduğu gibi kaslarındaki can da çekiliyordu âdeta. Nefes alamıyor, kafasını bile kaldıramıyordu.

Lütfen Liliana, lütfen çabuk ol. Lütfen.

Kadının yaptığı şeye direnmemeye çabalıyordu. Ona karşı koymamak için dua ediyordu. Kahlan'a kavuşması gerekiyordu. Kahlan'm ona ihtiyacı vardı.

Kucağında duran heykelciği tanıyınca gözlerinin açık olduğunu fark etti. Kafası öne düşmüştü. Kristal cılız bir turuncu ışıkla parlamaya başlamıştı. Zihninin bir bölümü heykelciğin işe yaradığına, görevini yaptığına hükmetti. Kafası ikiye ayrılıyor gibiydi. Sızan kanı görmeyi beklerken sadece giderek artan turuncu parıltıyı gördü.

Lütfen Liliana, çabuk.

Karanlık onu kuşatıyordu. Dayanılmaz acı bile sanki uzaklaşıyordu. Hayatının avuçlarından kayıp gittiğini hissetti. Hissettiği boşluk ihtimal verdiği her şeyden daha feciydi.

Zihninin kuytu köşesinde bir varlık hissetti.

Mriswith.

Yakındaydılar. Endişe seviyesi yükseldi. Etrafını sarmışlardı ve yaklaşıyorlardı.

Sonra çok uzaktan gelircesine Liliana'nın sesini duydu. "Bekle-
yin hayvancıklarım. Onunla işim bitince kalıntılarını alabilirsiniz.
Bekleyin."

Ortaya çıktıklarında hep olduğu üzere, mriswithi zihninde belli
belirsiz görebiliyordu. Liliana konuşunca geri çekildiler.

Neden öyle demişti? Mriswith onun emriyle niye geri çekilmişti?
Ne demek istemişti? Belki de acı onu delirtmişti ve bu da çılgınca bir
yanılsamadan ibaretti.

Arkasında bir varlık hissetti. Mriswith değil. Daha beter. On kat
daha korkunç. Kokuşmuş nefesini ensesinde hissetti.

Liliana'nın sesi tehlikeli bir tıslamayla duyuldu. "Bekle dedim."
Varlık biraz geriledi ama mriswith kadar uzağa değil.

Kalıntılarını alabilirsiniz derken ne demek istemişti? Ölüyordu,
bunu demek istemişti. Hissedebiliyordu. Ölüyordu.

Hayır. Liliana, öyle sanacağını söylemişti. Yalnızca dediği çıkı-
yordu o kadar. Kahlan için güçlü olmak zorundaydı. Ne var ki verecek
çok az şeyi kalmıştı. Ölüyordu. Öldüğünün farkındaydı. Kucağındaki
heykelcik daha da parlak ışıldıyordu.

Sıcak nefes ensesine tekrar çarptı. Tiksinç yaratıktan boğuk bir
homurtu duydu. Ondan derhal uzaklaşmak istedi.

Liliana'nın tehditkâr sesi tekrar duyuldu. "Bekle. Birazdan biti-
receğim, o zaman cesedini alabilirsin. Bekle."

O anda, ta derinden bir ses, hayatını kurtarmak için bunun son
şansı olduğunu söyledi. Şimdi tam sırasıydı. Ani ümitsizlikle eyleme
geçmeye karar verdi.

Ta derinden, zihninin çekirdeğinden, varlığının özünden, ruhu-
nun merkezinden, iradesini sökerek eyleme döktü ve irade gücüyle,
delicesine muazzam bir çabayla gücüne tutunup hayatını geri kaptı.

Sağır edici bir gümbürtü koptu, havayı bölen bir darbe ikisini de
ayırarak fırlattı. Richard açıklığın bir tarafına sırtüstü uçtu, Liliana da
diğer tarafına. Doğruluk Kılıcı ortadaydı. Mriswith ve diğer yaratık
ağaçların arasındaki karanlığa çekilip kayboldu.

Richard nefes aldı. Doğrularak oturarak kafasını iki yana salladı.
Heykelcik, kılıcın yanında, yerde duruyordu. Turuncu parıltı sönmüştü.

Liliana hiç çaba göstermeden süzülürcesine doğruldu. Sanki görünmez bir el onu tutup nazikçe ayağa kaldırmıştı. Manzara Richard'ın ensesindeki tüyleri diken diken etti.

Kadın sapkınca gülümsedi. Liliana'nın böylesine hain bir sırıtmayla bakabileceği Richard'ın aklına bile gelmezdi. Onu öyle ürküttü ki çizmesinin içindeki ayak parmakları kıvrıldı.

“Of, Richard, öyle yaklaşmıştım ki. Hiç böylesini görmemiştim. Sahip olduğun şeyin kıymetini bilmiyorsun. Neyse, onu yine de elde edeceğim.”

Richard ne tarafa kaçacağına karar vermeye çalışarak etrafına bakındı. Aptal gibi hissediyordu, aynı zamanda derin bir mağlubiyet hissine kapılmıştı. “Liliana, sana güvendim. Beni önemseydiğini sanıyordum.”

Kadın tek kaşını kaldırdı. “Öyle mi?” Sakin gülümsemesi geri geldi. “Belki önemsemişimdir. Belki bu yüzden kolaylık göstermişimdir. Ama şimdi zor kullanacağım.”

Richard gözlerini kırptırdı. “Zor kullanmak da ne demek?”

“Quillion bu işi kolay yoldan halleder. Birçok erkeğin yeteneğini ele geçirdim. Ama onların pes ettiği noktada sen direndin. Şimdi yeteneğini ele geçirmek için derini diri diri yüzme zorundayım. Önce seni hareketsiz hale getirmeliyim. Sen çaresizce yataarken ben derini yüzeceğim.”

Bir elini uzattı. Kocaman meşe ağacının arkasından, karanlığın içinden çıkan bir kılıç havada süzülerek kadının eline yerleşti.

Bir çığlık atıp koşarak Richard'ın üstüne hücum etti. Kılıcı ay ışında parladı.

Richard hiç düşünmeden elini kaldırıp kılıcı ve büyüsünü çağırdı. Yanıt anında geldi. Öfkeye boğuldu. Liliana tam kılıcını indirirken kendi kılıcının kabzasını avucunda hissetti. Kılıç, büyü, ruhlar onunla beraberdi. Kılıcı kaldırarak hamleyi savuşturdu.

Richard kılıcının onunkini niye parçalamadığını bir anlığına merak etti. Ama hemen sonrasında harekete geçti. Ölümle dans başlamıştı.

Saldırıya bir o karşılık veriyordu, bir öteki. Kadının darbelerinden yana kaçarak sıyrılırken kadın da onun darbelerini geri püskürtüyordu.

Kadın rüzgâr gibi dönerek son anda sıvışıyordu. Richard sanki bir gölgeyle dövüşüyordu. Hiçbir insan böyle hareket edemezdi. Richard onun gibi hareket edemezdi.

Arkasında aniden tiksinç varlığı hissetti. Kadının kılıç darbesini kollayarak döndü ve kılıcı yıldırım hızıyla savurdu. Bir anlığına, ona doğru hırlayan sivri dişli bir ağız ve acımasız bir bakışla karşılaştı, sonra kılıç sert bir şeye çarptı. Oradaki şey ayrışarak tanınmaz hale geldi.

Kadının savurduğu kılıcı hissetti ve yere yığılan şekilsiz kütlenin üzerinden aşarak yere atladı. Yerde yuvarlanıp ayağa kalkarak saldırıyı karşıladı. Gece karanlığı art arda birbirine çarpan kılıç sesleriyle çınlıyordu.

Richard kadının kılıcının bir şekilde onunki gibi olduğunu anladı. Doğruluk Kılıcı'nın dengi olabilecek bir silaha sahipti. Bunun yanı sıra, Richard'ın hayal bile edemeyeceği bir büyüye başvuruyordu. Çok geçmeden hayal etmesine gerek kalmadı.

Çatışma açıklık boyunca sürerken, öfkeyle ikisi de iyiden iyiye gerilmişken kadın geri sıçrayıp bir şimşek yolladı. Richard son anda kenara kaçtı, şimşek onu ıskalayıp bir ağacı vurdu. Ağaç gövdesi kıymıklar saçarak patladı. Ağacın üst kısmı Richard'ın yanı başına devrildi, yere çarpan dalların şiddetinden genç adamın ayakları yerden kesildi.

Liliana, Richard'ın kolu kalınlığındaki dalları biçerek ona ulaşmaya çalıştı. Kılıç darbelerinden ağaç gövdesi lime lime oluyordu. Richard dalların altından debelenerek kalktı ve kadınla çarpışa çarpışa sık ormanın içlerine geri çekildi.

Dik bayırı tırmanarak art arda hamle yaparlarken, Richard kadının taktiğini tahlil etmeye başladı. Kadın acımasız ama incelikten yoksun biçimde dövüşüyordu, tıpkı en ön cephede savaşan bir asker gibi. Bu benzetmeyi nasıl yapabildiğini çözemedi, büyülu kılıcın uyandırdığı ruhlar sayesinde olmalıydı.

Kadının kılıcı bir o yana bir bu yana savurarak saldırma şekli, onu ani bir karşı saldırıya açık bırakıyordu. Richard onun bu açığına yüklenerek saldırdı ancak sonunda karnına doğru bir hamle yapmayı başardığında darbesi hedefi şaşarak yana kayıverdi. Kadın bir şekilde korunuyordu. Richard'ın anlamadığı bir büyü kullanıyordu.

Richard tükenmişti, saf öfke ve büyüünün hiddetiyle dövüşü sürdürüyordu. Oysa kadında bir yorgunluk emaresi bile yoktu. “Kazanamazsın Richard. Seni ele geçireceğim.”

“Bak sen! Er geç kaybedersin!”

“Ödülümü alacağım.”

Bir ağacın arkasına sindi, ıskalayan darbe ağaçtan parçalar kopardı. “Bekçi’nin firarına yardım edersen tüm yaşamı yutacak!”

“Öyle mi dersin? Yanılıyorsun. Ona hizmet edenleri ödüllendirecek. Yaratıcı’nın asla bahşedemeyeceği şeyler sunacak bana.”

Kadına hamle yaptı ama kılıç yana kaydı. “Seni kandırıyor!”

Kadının kılıcı yüzünü sıyırdı. Sakin, kararlı darbeleri insafsızdı. “Pazarlık yaptık. Yeminim anlaşmanın mührüdür.”

“Sözünü tutacağını mı sanıyorsun?”

“Bize katıl Richard, ona hizmet edenleri bekleyen zaferi sana tattırayım. Ebediyen yaşayabilirsin.”

Richard bir kayanın üzerine sıçradı. “Asla!”

Kadın ona soğuk bir tarafsızlıkla baktı. “Bunun zevkli olacağını sanmıştım ama galiba giderek sıkılıyorum.”

Liliana bir elini uzattı. Elinde kıvrılan, bükülen bir yıldırım belirdi ama Richard’ın daha önce gördüğü hiçbir yıldırıma benzemiyordu.

Siyah bir yıldırımdı.

Işık ve ateşten oluşan bir yıldırımın aksine dalgalanan bir boşluktu bu, gece taşı kadar karanlıktı, Orden’in kutuları kadar karanlık, ebedî uyku kadar karanlık. Ay ışığının aydınlatığı loş manzara, bunun yanında güneşli bir gün gibi kalırdı.

Richard anladı: Gördüğü şey Çıkartıcı Büyü’yü.

Liliana siyah yıldırımı Richard’ın ayaklarının altındaki kayaya yolladı. Yıldırım kayada yusuvarlak bir gedik açtı. Richard’ın üzerinde durduğu kalan kısmı, alttaki yarısının üzerine çöktü. Epey gerideki ağaçlar, aynı siyah yıldırımla aynı şekilde paramparça olup büyük bir gümbürtüyle yere yıkıldı.

Richard’ın ayağı kaydı ve geriye düşerek bayırdan aşağı tepetakla yuvarlandı. Düz zemine çarpınca sürüklenmemek için kollarını açtı ve hemen yuvarlanarak ayağa kalktı. Başını kaldırdığı an nefesi kesildi.

Liliana kılıcını iki eliyle tutarak tepesinde bitivermişti. Gözlerini diktiği yerden bacaklarını doğramaya niyetli olduğunu anladı. İnen kılıca donmuş bir halde bakakaldı.

Richard'ın yaptığı şey işe yaramıyordu. Başka bir şey yapmak zorundaydı, yoksa ölecekti.

Kadının kılıcı ay ışığında bulanık bir çizgiydi. Richard kendini rahat bıraktı, benliğine, yeteneğine izin verdi. Orada ne varsa ona teslim olacak, yoksa ölecekti. Bu onun tek şansıydı. Benliğindeki dinginlik merkezini buldu ve onun emrini yerine getirdi.

Doğruluk Kılıcı'nın havaya kalktığını gördü. Eklemleri bembeyaz kesilmişti. Kılıç, loş ışıkta beyaz bir ışıltı saçıyordu.

Tıslayan beyaz kılıcı var gücüyle Liliana'nın karnına sapladı. Kılıcın ucu omurgasını biçip kürek kemiklerinin arasından çıkarken kadının vücudu gevşedi. Kadını ayakta tutan tek şey Richard'ın kılıcı ve kol kuvvetiydi.

Kadının ağzı açık kaldı. Kılıcı elinden düşüp yere saplandı. Kocaman solgun gözleriyle ona bakakalmıştı.

“Seni affediyorum Liliana,” diye fısıldadı Richard.

Kadının kolları acayip biçimde kasıldı. Gözleri dehşetle doldu. Konuşmaya çabaladı ama sadece kan püskürttü.

Sağır edici bir çatırtı koptu, yıldırım düşmüş gibi, ama bir ışık çakması yerine kesif bir karanlık dalgası ormanı yalayıp geçti. Ona teması karşısında Richard'ın kalbi durur gibi oldu. Karanlık geçip gittiğinde ay ışığına doyum yoktu ve Liliana ölmüştü.

Richard, Bekçi'nin kadını aldığını anladı.

Daha önce, kılıcın beyaz büyüünün ne anlama geldiğini tam olarak kavrayarak kullanmıştı. Bu kez, Nathan'ın öğrettiği şeyi yapmış ve içgüdüüne, yeteneğine izin vererek onu uyandırmıştı. Hem beyaz büyüü anında çağırması hem de bunu bilinçsizce yapması onu şaşırtmıştı.

İçindeki bir şey, Liliana'ya hükmeden nefreti, Bekçi'nin nefretini neyin savuşturacağını anlamıştı. Richard olanlar karşısında afallamış bir haldeydi. Kılıcını geri çekerken Liliana'ya baktı. Ona içini dökmüştü. Ona güvenmişti.

Hâlâ başladığı noktada durduğunu fark etti. Tasma boynundaydı ve onu nasıl çıkaracağını bilmiyordu. Tasmayla ya da tasmaşız, onu burada tutan sınırı aşmalıydı. Saraydaki eşyalarını toplamaya karar verdi, sonra da görünmez duvarı aşmanın bir yolunu bulacaktı.

Kılıcını kadının elbisesine silerek temizlerken açıklıktayken kılıcın ondan ne kadar uzakta olduğunu anımsadı. Bir şekilde büyü yardımıyla kılıcı çağırmişti. Kılıç havada süzülerek eline geçivermişti.

Kılıcı yere koyarak büyüsünü uyandırmayı denedi. Öfke, hiddet, her zamanki gibi içini doldurdu. Elini uzatıp kılıcı çağırdı. Kılıç taşın üzerinde kıpırtısız duruyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın bir santim bile kıımıdatamadı.

Öfkeyle kılıcı kınına geri soktu. Kadının kılıcını saplandığı yerden çıkarıp dizinde kırdı. Kenara fırlatırken beyaz bir şey gözüne çarptı.

Ay ışığında parlayan şey, çürümüş bir cesetten arta kalan beyaz kemiklerdi. Cesedin sadece üst kısmı oradaydı. Herhalde gerisini hayvanlar götürmüştü ama sonra biraz uzakta leğen kemiğini ve bacakları da buldu. Bir elbisenin lime lime olmuş kalıntıları hâlâ bacaklardaydı ve bu kalıntılar cesedin üst kısmındaki elbise parçalarıyla aynıydı.

Richard diz çökerek üst gövdeyi inceledi. Hayvanlar buna dokunmamıştı. Kemiklerinde tek bir diş izi bile yoktu. Düştüğü gibi kalmıştı.

Kaşlarını çatarak bakınca bel kısmındaki kemiklerin paramparça olduğunu gördü. Kemiklerin böyle lime lime olduğunu hiç görmemişti. Bu kadın sanki canlıyken ortadan ikiye bölünmüştü.

Sessizce incelerken meraklandı. Bu kadını birisi öldürmüştü. Her nasılsa anladı: Bu kadını büyü öldürmüştü.

“Bunu sana kim yaptı?” diye fısıldadı cesede.

İskelet kol yavaşça ona doğru kalktı. Kıvrık parmakları açıldı. Bir parmak kemiğinden ince bir zincir sarkarak sallandı.

Ense tüyleri diken diken olan Richard zinciri dikkatle aldı. Zincire takılı bir şey vardı. Ay ışığına tutup bakınca bunun yamru yumru olmuş bir altın sikke olduğunu gördü, üzerine *J* harfi işlenmişti.

“Jedidiah,” diye fısıldadı Richard, artık kimin yaptığını biliyordu.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Richard yaklaşırken taş köprüdeki kargaşayı fark etti. Kalabalık, köprü'nün bir tarafına sıralanmış, aşağıdaki nehre bakıyordu. Orta kısmına gelince kendine yol açarak set çekilmiş alçak parmaklığa yaklaştı. Yaklaşınca Pasha'nın da setin üzerinden eğilip aşağıya baktığını gördü.

“Neler oluyor?” diye sordu arkasından yaklaşarak.

Pasha onun sesi üzerine hızla döndü. Onu görünce irkildi. “Richard! Ben sandım ki...” Parmaklığın üzerinden eğilip tekrar nehre baktı, sonra yine ona döndü.

“Ne sandın?”

Pasha onun beline sarıldı. “Ah, Richard! Öldüğünü sandım! Yaratıcı'ya şükürler olsun!”

Richard onun kollarını iterek uzaklaştırdı, ardından eğilip aşağıdaki karanlık nehre baktı. Her birinde fener asılı birkaç tane küçük tekne, balıkçı ağlarına takılmış bir cesedi çekmeye uğraşıyordu. Titreşen sarı ışıktaki kırmızı ceketini seçebildi.

Richard köprüden koşarak nehir yatağına indi, adamlar tekneleri yanaştırırken o da kıyıya ulaştı. Ağlardan birini yakalayıp kaldırılmasına ve içindeki yükün yağlı nehir yatağına boşaltılmasına yardım etti.

Kırmızı ceketin arka alt kısmında küçük, yuvarlak bir delik vardı. Cesedi çevirince Perry'nin ölü gözleriyle karşılaştı. Richard homurdandı.

Büyücünün İkinci Kuralı. Richard kuralı çiğnediği için Perry ölmüştü. İyi niyete sığınıp iyi bir şey yapmaya kalkışmış ve zarar vermişti. Dacra'nın asıl hedefi Richard'dı. Öldürdükleri kişinin o olduğunu sanıyorlardı.

Pasha nehir yatağına inmiş, arkasında duruyordu. "Richard, öyle korktum ki. Sen sandım." Ağlamaya başladı. "Senin kırmızı ceketinle ne yapıyordun?"

"Ona ödünç vermiştim." Kıza çabucak sarıldı. "Gitmem gerek Pasha."

"Saraydan ayrılmayı kastetmiyorsundur. Ayrılmada ciddi değildin. Olmadığını biliyorum. Ayrılamazsın Richard."

"Her kelimesinde ciddiydim. İyi geceler Pasha."

Adamları pis işleriyle baş başa bırakıp dairesinin yolunu tuttu. Birisi onu öldürmek istemişti, o kişi de Liliana değildi. Başka birisini onu öldürmeye niyetliydi.

Eşyalarını çantasına yüklerken kapısının tıklatıldığını duydu. Yarisini katladığı gömlek elinde, donakaldı. Sonra kapının arkasından Rahibe Verna'nın içeri girmek için izin isteyen sesini duydu.

Richard bir nutuk çekmeye hazırlanarak kapıyı hızla açtı ama kadının yüzündeki ifade kelimeleri gırtlığına düğümledi. Kadın taş kesilmiş, gözlerini boşluğa dikmişti.

"Rahibe Verna, bir terslik mi var?" Kadının koluna girip onu dairesine buyur etti. "Buyurun, oturun."

Kadın koltuğun kenarına çöktü. Richard önünde diz çökerek ellerini tuttu.

"Rahibe Verna, neyiniz var?"

"Dönmeni bekledim." Kızarıp şişmiş gözleri nihayet onunkilerle buluştu. "Richard," dedi kısık bir sesle. "Şu anda sahiden bir dosta ihtiyacım var. Aklıma gelen tek kişi sensin."

Richard duraksadı, kadın onun durumunu biliyordu, tasmanın çıkarılmasına yardım edemeyeceği de ortadaydı.

"Richard, Rahibe Grace ile Elizabeth ölürken yeteneklerini bana aktardılar. Saraydaki herhangi bir rahibeden, normal bir rahibeden

daha güçlüyüm. Buna inanmayacağını biliyorum ancak tasmanı çıkarmama yeteceğini bile düşünüyorum. Denemek isterim.”

Richard onun çıkarmayacağını biliyordu. En azından kendisi söylemişti çıkarmayacağını. Belki de Nathan yanıyordu.

“Pekâlâ. Deneyin öyleyse.”

“Can yakabilir ama...”

Richard’ın kaşları şüpheyile çatıldı. “Buna niye şaşırmadım acaba?”

“Senin canını değil Richard. Benimkini.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Çıkartıcı Büyü’ye sahip olduğunu keşfettim.”

“Bunun ne alakası var?”

“Rada’Han’ı kendin kitledin. Tasma, takan kişinin büyüyle kilitlenir. Ben sadece Ekleyici Büyü biliyorum. Kanımca bu da boyun-duruğu kırmak için yeterli değil. Çıkartıcı Büyü’ne gücüm işlemez. Yapmaya kalkışacağım şeye direnecektir, bu da canımı yakacak. Ama korkma. Senin canın yanmaz.”

Richard ne yapacağını, neye inanacağını bilmiyordu. Kadın elle-rini onun boynuna koydu, tasmanın iki kenarından tuttu. Gözlerini yummadan önce Richard bakışlarında tanıdık bir parıltı gördü. Kadın Han’la temas kuruyordu.

Kasları gerildi, eli kılıcının kabzasındaydı, ona zarar vermeye kalkıştığı an tepki vermeye hazırlanıp bekledi. Rahibe Verna’nın ona zarar vereceğine ihtimal vermiyordu ama Liliana’nın da zarar vereceğine ihtimal vermemişti.

Kadının alnı kırıştı. Richard sadece hoş, ılık bir karıncalanma hissetti. Oda boğuk bir uğultuyla titreşti. Halıların kenarları kıvrıldı. Pencere pervazları zangırdadı. Rahibe Verna harcadığı çaba yüzünden titriyordu.

Yatak odasındaki ayaklı ayna tuzla buz oldu. Balkon kapısı çar-parak açılırken kapının cam bölmeleri patladı. Perdeler rüzgâra kapılmış gibi dışarı uçtu. Tavandan sıvalar döküldü, uzunca bir dolap devrilerek parçalandı.

Kadının teni titrerken gırtlğından boğuk bir acı iniltisi kurtuldu.

Richard kadını bileklerinden yakalayıp ellerini tasmaından uzaklaştırdı. Kadın iki büklüm oldu.

“Ah, Richard,” dedi kederli bir sesle. “Kusura bakma. Yapamadım.”

Richard kadını kucaklayıp sıkıca sarıldı. “Sorun değil. Size inanıyorum Rahibe. Denediğinizin farkındayım. Karşınızda bir dost duruyor.”

Kadın onu sımsıkı kucakladı. “Richard, buradan uzaklaşmalısın.”

Richard onu koltuğa geri oturturken kadın parmaklarıyla göz pınarlarını sildi. Richard geriye kaykılıp yere çöktü. “Neler oldu, anlatın.”

“Sarayda Karanlık Rahibeleri var.”

“Karanlık Rahibeleri mi? Bu da ne demek?”

“Işık Rahibeleri, canlıları Yaratıcı’nın muzaffer aydınlığına kavuşturmak için çalışırlar. Karanlık Rahibeleri ise Bekçi’ye hizmet ederler. Varlıkları asla ispatlanamamıştır. Kanıt olmadan birilerini zan altında bırakmak suçtur. Richard, bana inanmayacağını biliyorum. Kulağa nasıl geldiğinin farkındayım, sanki aklımlı...”

“Bu gece Rahibe Liliana’yı öldürdüm. Size inanıyorum.”

Kadın gözlerini kırıştırtarak baktı. “Ne yaptım dedin?”

“Tasmamı çıkaracağını söyledi. Benimle Hagen Ormanı’nda buluştu. Rahibe Verna, kadın, yeteneğimi benden çalmaya kalkıştı.”

“Bunu yapamaz. Bir dişi bir erkeğin yeteneğini alamaz, tersi de geçerli. Mümkün değildir.”

“Daha önce defalarca yaptığını söyledi. Teşebbüsünden anladığım kadarıyla mümkün görünüyordu. Yeteneğimi çekiştirdiğini hissedebildim, sanki canım çekildi. Az kalsın başarıyordu. Ölmememe ramak kalmıştı.”

Kadın kıvrıkcık saçını geriye itti. “Ama anlamıyorum, nasıl olur da...”

Richard heykelciği çıkardı. “Bunu kullanıyordu. O iş üzerindeyken kristal turuncu renkte parlıyordu. Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?”

Rahibe Verna başını iki yana salladı. “Sanki daha önce bir yerlerde görmüş gibiyim ama anımsayamıyorum. Çok uzun zaman önceydi. Saraydan ayrılmadan önce. Ne oldu peki?”

“Gücümü kullanarak onu durdurmaya kalkıştığım için işe yaramayınca gölgelerden bir kılıç çağırdı. Beni yaralamak istedi. Derimi

diri diri yüzeceğini, sonra da yeteneğimi çalacağını söyledi. Bacaklarımı koparmaya kalkıştı. Bir şekilde ondan önce davrandım. Rahibe Verna, kadın Çıkartıcı Büyü biliyordu. Kullandığını gördüm. Dahası da var, başka birisi daha beni öldürmeye niyetlenmiş. Kırmızı ceketimi Perry'ye ödünç vermiştim. Cesedini nehirden çıkardılar. Sırtından darca ile bıçaklanmıştı.”

Kadın yüzünü ekşitti. “Of, sevgili Yaratıcı.” Parmaklarını kucağında kenetledi. “Saraydakiler Çıkartıcı Büyü'ye sahip olduğunu biliyorlar. Bekçi'nin müritlerini ortaya çıkarmak için seni kullanıyorlar.” Onun elini tuttu. “Richard, buna ben de dâhil oldum. Aklıma yatmayan şeyleri çok önceden sorgulamalıydım ama yapmadım. Onun yerine doğru olduğunu zannettiğim şeyi yaptım.”

“Neyi sorgulamadınız?”

“Beni affet Richard. Boynuna asla bir Rada'Han takmamalıydın. Şart değildi. Yeni Dünya'da çocuklara yardım edecek büyücülerin kalmadığı söylenmişti bana. Yardımımız olmadan öleceğini sanıyordum. Dostun, Zedd, yeteneğinin sana zarar vermesini engelleyebilirdi. Başrahibe sana yardım edebilecek büyücülerin olduğunu biliyormuş. Bencilce amaçları uğruna, dostlarından ve sevdiklerinden koparılmana izin vermiş. Hayatını kurtarmak için Rada'Han'a ihtiyacın yoktu.”

“Biliyorum. Nathan'la konuştum. Bana anlattı.”

“Kâhine mi gittin? Başka ne dedi?”

“Üç bin yıldan bu yana dünyaya gelmiş en güçlü büyücü olduğumu. Ama bu gücü nasıl kullanacağıma dair hiçbir fikrim yok. Çıkartıcı Büyü'ye sahip olduğumu da söyledi. Rahibelerin tasmayı çıkaramayacaklarını anlattı.”

“Başına bunların gelmesine neden olduğum için çok üzgünüm Richard.”

“Rahibe Verna, siz de benim gibi kandırıldınız. Siz de bir kurbanınız. İkimizi de kullandılar. Başımızda daha büyük bir dert var. Bir kehanete göre yaklaşan gündönümünde Kahlan ölecek. Bunu engellemeliyim. Babam Darken Rahl ise Bekçi'nin aracısı olarak bu dünyada. Gövdeme dağlanmış damgayı gördünüz. Tüm gerekli şartları sağladığı takdirde ki sağlayabileceğinden şüpheliyim, perdeyi yırt-

bilecek bir aracı kendisi. Rahibe Verna, buradan ayrılmam gerekiyor. Sınırı geçmem şart.”

“Sana yardım edeceğim. Bir şekilde sınırı geçmeni sağlayacağım. Asıl sorunun Kaybolanlar Vadisi. Vadiden tekrar geçebileceğini sanmıyorum. Tasma şu anda Çıkartıcı Büyü’nün serpilmesini sağladığı için efsunları üzerine çekersin. Büyü bu kez seni yakalar.”

“Bir yol bulabilirim. Denemeliyim.”

Rahibe Verna bir an düşündü. “Bekçi seni durdurmak istemeyecektir, tabii aracısıyla ilgili kehanetin doğru çıkma ihtimali varsa. Seni Karanlık Rahibeleri durdurmaya çalışacaktır. Eminim Liliana tek başına değildi.”

“Onu öğretmenim olarak kim atadı?”

“Öğretmenleri Başrahibe’nin yazıhanesi belirler. Ancak Başrahibe muhtemelen tek başına karar vermemiştir. O tür meseleleri genellikle danışmanları halleder.”

“Danışmanları mı?”

“Rahibe Ulicia ve Finella.”

“Onları Başrahibe’nin muhafızı sanıyordum.”

“Muhafız mı? Hayır. Belki bürokratik anlamda. Başrahibe onlardan daha güçlüdür. Muhafıza ihtiyacı yoktur. Bazı oğlanlar, Başrahibe’nin kapısından hep ikisi tarafından geri çevrildikleri için onları muhafız zannediyor. Başrahibe’nin yazıhanesindeki evrak işlerine bakıyorlar, çeşitli danışmanlık işlerini yürüttükleri kendi yazıhaneleri de var.”

“Belki de Karanlık Rahibeleri keşfedildikleri için harekete geçmeye karar verip peşime düştüler.”

“Hayır. Başrahibe bunu kendisinden başka kimsenin bilmediğini söyledi.”

“Birinin kulağına gitmiş olabilir mi?”

“Hayır. Odası kalkanla korunuyor.”

Richard öne eğildi. “Rahibe Verna, Liliana Çıkartıcı Büyü biliyordu. Başrahibe’nin kalkanı ona işlemiyor. Rahibe Liliana’yı bana atayan kişi, o iki danışmandan biriydi.”

Kadın aniden telaşlandı. “Beş kişi daha var. Eğer ikisinden biri yazıhanenin girişinde Başrahibe’nin bildiğini duymuşsa o zaman Başrahibe... Rahibe Ulicia’nın yazıhanesi. Heykelciği orada görmüştüm!”

Richard onu bileğinden yakalayıp koltuğundan kaldırıverdi.

“Çabuk! Beni öldürmeye kalkıştırlarsa başkalarını uyarmaya kalmadan Başrahibe’yi de öldürmeye kalkışabilirler.”

Birlikte hızla merdivenleri inip Gillaume Salonu’ndan çıktılar. Karanlıkta koşarak bahçeleri aştılar, koridorlara dalıp kemerlerden geçtiler. Kevin ortalıkta yoktu, başka bir muhafız nöbetteydi ama onları durdurmadı, Richard’ı o da tanıyordu. Rahibeler ise zaten yasaklı değildi.

Richard Başrahibe’nin yazıhane kapısının menteşelerinden koparak parçalanmış olduğunu görünce çok geç kaldıklarını anladı. Parlak mermer zeminde kayarak durdu. Evraklar ve defterler koridora saçılmıştı.

Richard kılıcını çekerek yazıhaneye daldığında Rahibe Verna hâlâ koridorda koşuyordu. İçeride sanki bir fırtına kopmuştu. Rahibe Finella’dan arta kalanlar masasının arkasında, yerde yatıyordu. Kalınları duvara sıçramıştı. Richard, Başrahibe’nin ana kapısını tekmeleyerek açarken Rahibe Verna’nın bir korku nidası koyverdiğini duydu.

Kapı çarparak açılırken Richard içeri bodoslama daldı, yerde yuvarlanıp kılıcı iki eliyle kavrayarak ayağa fırladı. Başrahibe’nin odası yazıhanenin girişinden daha da perişan haldeydi. Yere saçılmış kâğıtlar neredeyse yarım metre kalınlığa ulaşmıştı. Sanki raflardaki tüm kitaplar patlayıp sayfaları her yere dağılmıştı. En uçtaki ağır ceviz masa paramparçaydı. Oda loştu. Sadece arkalarındaki kapıdan gelen ışık ve açık bahçe kapılarından sızan ay ışığıyla içerisi biraz aydınlanıyordu.

Rahibe Verna avucunda parlak bir ateş yaktı. Ortalık aniden aydınlanınca Richard, odanın en uzak ucunda, devrilmiş masanın yanında bir beden gördü. Karaltının başı yavaşça kalktı. Gözleri Richard’a kenetlendi. Rahibe Ulicia’ydı bu.

Richard yana kaçarken mavi bir şimşek odayı yararak arkasındaki duvarı deldi. Rahibe Verna saldırıya yakıcı, sarı bir alev topuyla karşılık verdi. Rahibe Ulicia, ateşten kaçmak için avluya çıkan kapıdan dışarı

atladı. Richard peşinden gitti. Rahibe Verna devrilip paramparça olmuş masaya koşarak döküntüleri el yordamıyla kenara itmeye koyuldu.

“Eğil!” diye bağırdı Richard.

Yere kapaklanırken, döne döne gelen siyah bir yıldırım şeridi duvarı delip tam başının üzerinden geçti. Parçalanmış kitaplıklar devrildi. Siyah yıldırımın duvarda açtığı gedikten bitişik odayı ve diğer odaları seçebiliyordu. Duvar, sıva, lata ve taş parçaları halinde, bir toz bulutu kaldırarak çöktü.

Öfkelenen Richard, siyah yıldırım dinince hiç düşünmeden ayağa fırlayıp dışarı koştu. Patikadan aşağı bir karaltının koştuğunu gördü.

Gölgelerden yine kavis çizerek siyah bir yıldırım çaktı. Kıvrılarak gelen karaltı avluyu darmaduman etti. Ağaçlar devrildi, devrilirken de dalları çatırdayıp kırıldı. İkiye yarılan bir taş duvar çöktü. Gürültü sağır ediciydi.

Ortalık durulunca Richard tekrar ayağa fırladı. Kadının peşinden patikadan aşağı koşmak üzereydi ki görünmez bir el onu yakalayıp geri çekti.

“Richard!” Rahibe Verna’nın kükremesi hiç duymadığı kadar güçlüydü. “Gir içeri!”

Başrahibe’nin odasına geri dönüp nefes nefese Rahibe Verna’nın tepesine dikildi. “Gitmem gerek...”

Rahibe ayağa fırlayıp onu gerçek eliyle gömleğinden yakaladı. “Ne gitmesi! Canına mı susadın? Ne faydası olacak? Kahlan’a mı? Rahibe Ulicia hayal bile edemeyeceğin güçlerin ustasıdır!”

“Ama kaçabilir.”

“En azından o kaçarken sen hayatta olursun. Şimdi gel de şu masayı çekmeme yardım et. Sanırım Başrahibe hâlâ yaşıyor.”

Richard’ın içinde bir umut kıvılcımı çaktı. “Emin misiniz?”

Richard kırık parçaları kaldırıp arkaya fırlatmaya koyuldu. Hareketsiz bedeni molozların altında buldu. Rahibe Verna haklıydı. Başrahibe yaşıyordu ama ciddi biçimde yaralı gibiydi.

Rahibe Verna gücünü kullanarak masanın ağır parçalarını ve kitaplıkları kaldırırken Richard da ufak tefek kadının üzerindeki daha

küçük döküntüleri itinayla temizledi. Kadın, kitaplıkla duvar arasına sıkışmıştı ve kanlar içindeydi.

Richard onu nazıkçe kavrayıp dışarı çekerken kadın inledi. Fazla dayanamayacak gibi görünüyordu.

“Yardım bulmalıyız,” dedi Richard.

Rahibe Verna’nın elleri Başrahibe’nin vücudu üzerinde gezindi. “Richard, durumu çok kötü. Yaralarının bazılarını hissedebiliyorum. Beni aşıyor. Bunu iyileştirebilecek biri var mıdır bilmiyorum.”

Richard Ann’i kucaklayıp kaldırdı. “Ölmesine göz yumamam. Yardım edebilecek biri varsa o da Nathan’dır. Haydi.”

Rahibe Ulicia’nın kopardığı sağır edici gümbürtüyü duyan muhafızlar ve rahibeler koşarak geliyordu. Nathan’ın dairesine yönelen Richard izah etmek için durmadı. Koşarken Ann’i nazık taşımaya çalışıyordu ama iniltilerine bakılırsa kadının canını yanıyordu.

Seslendiklerini duyan Nathan avlusundan çıkıp geldi. “Bu gürültü de neyin nesi? Ne var? Ne oluyor?”

“Ann. Yaralandı.”

Nathan onu yatak odasına yönlendirdi. “Bu inatçı kadının başını belaya sokacağını biliyordum.”

Richard, Ann’i nazıkçe yatağa yatırdı ve Nathan parmaklarını açıp kadının vücudunda gezdirerek muayene ederken adamın yanında durdu. Rahibe Verna eşikte bekleyip onları izliyordu.

Nathan kollarını sıvadı. “Durum ciddi. Yardım edebilir miyim bilmiyorum.”

“Nathan, denemek zorundasın!”

“Elbette zorundayım evlat.” Elleriyle onu başından savar gibi yaptı. “Siz ikiniz dışarıda bekleyin. Zaman alacak. Ne yapmam gerektiğini kestirene dek en az bir iki saat geçer. Bana bırakın. Sizin elinizden bir şey gelmez.”

Richard mekik dokurken Rahibe Verna dimdik oturdu.

“Richard, Başrahibe’ye olanları neden bu kadar önemsiyorsun? Gerek olmadığı halde seni alıkoydu.”

Richard saçını geriye itti. “Galiba ben çocukken beni alıp götürme imkânı varken bunu yapmadığı için. Ebeveynlerimle büyümeme izin

verdi. Ebeveyn sevgisini tatmama izin verdi. Hayatta sevgiyle büyütılmekten daha önemli bir şey yok. Bu fırsatı da engelleyebilirdi ama yapmadı.”

“Kırgın olmadığına sevindim öyleyse.”

Richard odayı arşınlayarak düşündü. Arşınlaması uzun sürmedi.

“Rahibe, burada elim kolum bağlı oturamam. Muhafızlarla konuşacağım. Öğretmenlerimin nerede olduklarını ve ne yaptıklarını bilmem gerek. Muhafızlar benim için öğrenir.”

“Galiba bir sakıncası yok. Git de konuş muhafızlarla. Vakit öldürmüş olursun.”

Richard düşüncelere dalmış bir halde karanlık, taş koridorlarda ilerlemeye koyuldu. Rahibe Tovi, Cecilia, Merissa, Nicci ve Armina’nın nerede olduklarını bulması gerekiyordu. İçlerinden herhangi biri –veya hepsi– Karanlık Rahibesi olabilirdi. Bir sonraki planları kim bilir neydi. Hepsi de onu arıyor olabilirdi. Hepsi birden...

Ani bir darbeyle geriye uçtu. Sanki suratına bir tahta parçasıyla vurulmuştu. Sendeleyerek ayağa kalktı, dünya fır dönüyor, etrafında yamuluyordu. Kanayan bir yeri var mı diye bakındı ama yoktu.

İkinci bir darbe ensesine indi. Richard nerede olduğunu anlamaya çalışarak yüzüstü kapaklandığı yerden kalkmaya çalıştı. Zihni yavaşlayıp bulanıklaşıyordu. Neler olduğunu kavramaya çabaladı.

Tepesinde bir karaltı dikildi. Gayret göstererek sarsak hareketlerle tekrar ayağa kalktı. Kılıcına uzanmaya yeltendi ama hangi elini kullanacağını anımsayamıyordu. Yeterince hızlı hareket edemiyordu.

“Yürüyüşe mi çıktın köylü çocuğu?”

Richard kafasını kaldırıncı pis pis sırttan Jedidiah’ı gördü. Ellerini çaprazlayarak kol yenlerine sokmuş, karşısında dikiliyordu. Richard kılıcının kabzasını buldu. Bitkinlikle kılıcını çekmeye uğraştı. Büyüyü uyandırmaya çabalarken geriye yalpaladı.

Öfke puslu beynine akın ederken Jedidiah ellerini uzattı. Bir dacr tutuyordu. Kolu kalktı, gümüş bıçak elindeydi. Richard onun ne yapacağını merak etti, bir de bunun gerçek olup olmadığını. Belki de uyanıp yalnızca bir düş olduğunu anlayacaktı.

Kolu en tepeye kalkmıştı ki Jedidiah'ın gözlerinden bir ışık çıktı sanki. Önce yavaşça, sonra artan bir hızla, Jedidiah iki büklüm olup öne yuvarlandı, yüzüstü taş zemine kapaklandı.

Kalp durduran bir karanlık dalgası koridoru yalayıp geçti.

Meşaleler tekrar yanınca, Jedidiah'ın hemen arkasında duran Rahibe Verna gözüktü. Elinde bir dacrâ tutuyordu. Richard dizlerinin üzerine çöktü, hâlâ zihnini toparlamaya çalışıyordu.

Rahibe Verna hemen koşup ellerini onun şakaklarına koydu. Zihninde bir şimşek çakıp onu kendine getirdi. Richard ayağa kalktığı anda cesede bakınca sırtındaki küçük, yuvarlak deliği gördü.

“Rahibelerin bazılarıyla kendim konuşsam daha iyi diye düşünmüştüm,” diye açıkladı Rahibe. “Anlaşılan Karanlık Rahibeleri’ni ne kadar çok kişi bilirse o kadar iyi.”

“Onlardan biriydi, değil mi? Sevdiğin adamdı.”

Kadın dacrâ’yı kol yeline geri soktu. “O tanıdığım Jedidiah değildi. Benim tanıdığım Jedidiah iyi bir adamdı.”

“Üzgünüm Rahibe Verna.”

Kadın dalgınca başını salladı. “Gidip muhafızlarla konuş. Ben rahibelerle konuşurum. İşin bitince Nathan’ın dairesinde buluşalım. Bence kendi dairelerimiz yerine orada birkaç saat kestirmemiz daha iyi.”

“Haklısınız. Hava aydınlanınca eşyalarımız toplar, sonra da yola çıkarız.”

Nathan’ın odaya girdiğini duyunca Richard koltukta doğrulup gözlerini ovuşturdu. Rahibe Verna divandan daha da hızlı kalkmıştı. Richard uyku sersemliği üzerinden atmaya çalışarak gözlerini kırıştırdı.

İkisi de geç vakitlere kadar ayakta kalmıştı. Sarayda yer yerinden oynuyordu. Başrahibe’nin yazıhanesinde olanlar efsanevi Karanlık Rahibeleri kanıtlamaya yetmişti. Şüphelenenlerin, bir düzine duvarı peş peşe delmiş yusuvarlak delikleri ya da tertemiz biçilmiş ağaçlarla

taşları görmeleri, Çıkartıcı Büyü kullanıldığından emin olmalarına yetmişti.

Richard tedbir amaçlı muhafızları altı rahibeyi aramaya yollamıştı: Rahibe Ulicia ve beş öğretmenini. Rahibeler de arıyordu. Keza neler olduğunu anlatmak üzere gidip Warren'la da konuşmuştu.

Richard bacaklarını gerip kalktı. "Ann nasıl? İyileşecek mi?"

Nathan bezgin görünüyordu. "Biraz rahatladı ama henüz kesin bir şey söylemek için çok erken. Dinlensin, biraz daha uğraşacağım."

"Sağ ol Nathan. Ann'i senin ellerine teslim etmenin en iyisi olacağını biliyordum."

Adam buruk yüz ifadesinin üstüne bir de homurdandı. "Beni zindana atanı iyileştirmemi istiyorsun."

"Ann minnettar kalacaktır. Mahkûmiyetini yeniden gözden geçirebilir. Geçirmezse, geri gelip icabına bakarım."

"Geri gelmek mi? Bir yere mi gidiyorsun evlat?"

"Evet Nathan, yardımına ihtiyacım var."

"Yardım edersem kafanın dikine gidip dünyayı yok edebilirsin."

"Kehanetler beni durdurmak için gönderildiğini mi söylüyor?"

Nathan bıkkınlıkla iç geçirdi. "Ne istiyorsun?"

"Sınırı nasıl geçebilirim? Tasmam beni engelliyor."

"Benim bildiğimi nereden çıkardın?"

Richard ona tepeden bakan yaşlı büyücüye öfkeyle bir adım attı. "Nathan, benimle oyun oynama. Hiç havamda değilim. Ayrıca bu çok önemli. Sen geçmiştin. Aydındril'deki Büyücü Kulesi'nden kitabı almaya Ann'le beraber gittiniz. Anımsıyor musun?"

Adam kol yenlerini indirip düzeltti. "Mesele Rada'Han'ı perdelemekten ibaret. Ann geçmeme yardım etmişti, Rahibe Verna aynı şeyi senin için yapabilir. Ona nasıl yapılacağını anlatırım."

"Peki ya Kaybolanlar Vadisi? Oradan tekrar geçebilir miyim?"

Bakışları aniden karanlık bir ifadeye bürünüp ciddileşen Nathan başını iki yana salladı. "Bünyendeki gücü fazlasıyla uyandırdın. Tasma serpilmesini sağladı. Efsunları da uyandırırsın. Rahibe Verna tekrar geçemez, iki kez geçti zaten. Ayrıca artık çok güçlü. İki kez geçmişken, bir de diğer iki rahibenin yeteneğini almışken orada kilitli kalır."

“Öyleyse nasıl oldu da sen üç kez geçebildin? D’Hara’dan gelirken, bir kez. Ann’le beraber Yeni Dünya’ya tekrar gidip geri döndün. Bu da üç kez yapar. Mümkün değilse sen nasıl becerdin?”

Adamın dudaklarına muzip bir gülümseme yerleşti. “Vadiden üç kez geçmedim. Sadece bir kez geçtim.” Richard’ın itirazlarını susturmak için bir elini kaldırdı. “Ann’le ikimiz vadiden geçmedik. Etrafından dolaştık. Denize açılıp efsunların kenarından dolaştık, en sonunda da Batı Diyar’ın en uzak güney ucuna vardık. Uzun bir yolculuktur, kolay da değildir ama atlattık. Herkesin harcı değil.”

“Denizden!” Richard dönüp Rahibe Verna’ya baktı. “O kadar vaktim yok. Gündönümüne bir hafta bile kalmadı. Vadiden geçmek zorundayım.”

“Richard,” dedi Rahibe Verna yumuşak bir sesle. “Neler hissettiğini anlıyorum ancak Kaybolanlar Vadisi’ni aşmak da hemen hemen o kadar sürer. Geçmenin bir yolunu bulsan bile gitmek istediğin yere ulaşmaya vaktin kalmaz.”

Richard öfkesine hâkim olmaya çalıştı. “Bir büyücü olarak deneyimsizim. Yeteneğime bel bağlayamam. Yeri gelmişken söyleyeyim, onu kullanmayı öğrenip öğrenmemek umurumda değil. Ne var ki ben aynı zamanda Doğruluk İzci’siyim. Bu konuda hiç de deneyimsiz değilim Rahibe Verna. Beni hiçbir şey durduramaz. Hiçbir şey. Kahlan’a bir söz verdim, onu korumak uğruna yeraltı dünyasına gidip Bekçi’yle savaşmam gerekse bile bunu yapacağım.”

Nathan’ın yüzü karardı. “Seni uyardım Richard. O kehanetin gerçekleşmesi engellenirse Bekçi hepimizi ele geçirecek. Kehaneti engellemeye yeltenmemelisin. Canlıların dünyasını Bekçi’nin eline teslim edecek güce sahipsin.”

“Alt tarafı anlamsız bir bulmaca,” dedi Richard öfkeyle, o kadar basit olmadığını bilse de.

Nathan’ın kızgın bakışları bir Rahl bakışıydı, Richard’ın da sahip olduğu bakışlar. “Richard, ölüm hayatın özüdür. Yaratıcı da öylesini uygun görmüş. Yanlış seçim yaparsan ısrarcılığının bedelini tüm canlılar ödeyecek. Gözyaşı Taşı’yla ilgili anlattıklarımı da unutma. Eğer onu birinin ruhunu yeraltı dünyasının derinliklerine tıkmak için yanlış amaçla kullanırsan her şeyin dengesini altüst edersin.”

“Gözyaşı Taşı mı?” dedi Rahibe Verna şüpheli bir tonla. “Richard’ın Gözyaşı Taşı’yla ne ilgisi var?”

Richard, Rahibe Verna’ya döndü. “Vaktimiz daralıyor. Daireme gidip eşyalarımı toplayacağım. Yola koyulmamız gerek.”

“Richard,” dedi Nathan. “Ann sana güvendi. Belki yaşamın gerçek anlamını daha iyi anlarsın diye seni aile sevgisinden mahrum etmedi. Karar verme zamanın geldiğinde lütfen bunu göz önünde bulundur.”

Richard, Nathan’a uzun bir süre baktı. “Yardımların için teşekkür ederim Nathan ama eski bir kitaptaki bir bulmaca yüzünden sevgilimin ölmesine izin vermeyeceğim. Umarım tekrar görüşürüz. Konuşacağımız çok şey var.”

Richard diğer eşyalarını sırt çantasına tıkmadan önce altın sikke dolu kâseyi içine boşalttı. Para Kahlan’ın kurtarılmasına yardım ederse saray da böylece şimdiye dek yaptıklarını birazcık telafi etmiş olacaktı.

Altın, saraydaki diğer genç erkekleri miskinliğe sürükleyen bir nezaket ögesi idi. Nathan’ın dediği gibi, onların insani niteliklerine zarar veriyordu. Belki de Jedidiah, Bekçi’nin vaatlerine bu nedenle kapılmıştı.

Richard, paranın gerçek değerini bile öğrenmeden buraya gelir gelmez sınırsız altınla karşılaşan herhangi bir genç büyücünün, Warren hariç, günlük işlerle uğraştığından şüpheliydi. Kâhinler Sarayı’nın hayat karartma yöntemlerinden sadece biriydi bu. Altının genç büyücülere kaç çocuk peydahlattığını merak ediyordu.

Richard ayrılmadan önce bir durum değerlendirmesi yapmak için balkona çıktı. Muhafızlar devriye geziyorlardı. Rahibeler de her binayı ve kemer altını sebatla araştırıyorlardı. Rahibeler o altı kişiyle er geç hesaplaşacaklardı. Güçleriyle nasıl başa çıkacaklarına dair en küçük bir fikri yoktu.

Ön kapının açıldığını duyunca Rahibe Verna’nın geldiğini düşündü. Yola çıkmaları gerekiyordu. Dönüp de bakınca tepki vermeye vakti olmadı.

Pasha hışımına üzerine hücum etti. Ellerini yukarı kaldırdı. Kapılar menteşelerinden kopup balkon parmaklığından aşarak on metre aşağıdaki avlunun taş karolarına çakıldı.

Görünmez bir darbe Richard'ı geri savurdu. Parçalanan kapılarla beraber aşağı uçmamasını engelleyen tek şey parmaklıklardı. Darbenin etkisiyle göğsü sıkıştı ve böğrüne saplanan bir acı yüzünden tekrar soluk alamadı.

Sendeleyerek balkonun kenarından uzaklaşırken başka bir darbe onu tekrar geri savurdu, bu kez kafasını taş parmaklığa tosladı. Yere kapaklanmadan önce fışkıran kanı dehşetle gördü.

Pasha öfkeyle haykırıyordu. İlk başta kızın sözleri anlamsız bir uğultudan ibaretti. Richard ellerinin üzerinde doğruldu. Kafasından kan akıyordu. Altında bir gölcük oluşmaktaydı. Kıvrılarak yana devrildi.

Doğrulup oturmayı ve sırtını parmaklığa yaslamayı becerdi. "Pasha, neler..."

"Kapat o pis çeneni! Tek kelime duymayayım!"

Ellerini yumruk yapmış eşikte dikiliyordu. Bir elinde dacrı tutuyordu. Yanaklarından yaşlar boşanıyordu.

"Bekçi'nin dölü! Bekçi'nin ağza alınmaz müridi! Tek yaptığın iyi insanlara zarar vermek!"

Richard ellerini başına koydu. Geri çektiğinde kanla kaplıydılar. Baş öyle bir döndü ki kusmamak için kendini zor tuttu.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye gevelemeyi becerdi.

"Rahibe Ulicia anlattı! Senin Bekçi'ye hizmet ettiğini söyledi! Rahibe Liliana'yı nasıl öldürdüğünü anlattı!"

"Pasha, Rahibe Ulicia bir Karanlık Rahibesi..."

"Bunu diyeceğini de söyledi! Habis büyüünü kullanarak Rahibe Finella ve Başrahibe'yi nasıl öldürdüğünü anlattı! Başrahibe'nin yazıhanesine bu yüzden sürekli gitmek istiyormuşsun! Aydınlıktaki önderimizi öldürebilesin diye! Seni pislik!"

Richard'ın dünyası kararıyordu. Kızı çift görüyordu, birbirinin etrafında dönüyorlardı. "Pasha... bu doğru değil."

"Dün Bekçi'nin hileleri sayesinde kurtuldun. Beni küçük düşürmek için sevdiğim kırmızı ceketi başkasına verdin! Senin aklını Bekçi'nin

nasıl çeldiğini Rahibe Ulicia bana anlattı! Seni köprüde gördüğüm an öldürmeliymişim, o zaman bunların hiçbiri olmazdı. Seni Bekçi'nin pençelerinden kurtarabileceğimi sanarak ne aptallık etmişim! İcabına bakmış olsaydım o rahibeler ve Başrahibe şimdi hayatta olurdu. Beni kandırıp Perry'yi öldürmeme sebep oldun, Yaratıcı'yı hüsrana uğrattım ama bu hile seni tekrar kurtaramayacak. Yeraltı dünyasının habis numaraları seni tekrar kurtaramayacak!”

“Pasha, lütfen, biraz beni dinle. Sana yalan söylemişler. Lütfen dinle. Başrahibe ölmedi. Seni ona götürebilirim.”

“Beni de öldürmek istiyorsun! Sürekli öldürmekten bahsetmen boşuna değilmiş! Hepimizden tiksiniyorsun! Bir de seni sevdiğimi sanmıştım!”

Dacra'yı kaldırıp çılgılığı basarak saldırdı. Richard her nasılsa kılıcı çekmeyi başardı, kızın hangi görüntüsünü durdurması gerektiğini kestiremiyordu yalnız. Kılıcın büyü, öfkesi, kollarına güç verdi. Kılıcı, dacra'yı önde tutarak üzerine doğru gelen kıza doğru kaldırdı. Kızın çift görüntüsü birleşti.

Kılıç kıza hiç değmedi. Pasha bir ciyaklamayla üzerinden aşıp parmaklıktan aşağı uçtu. Ta aşağıya dek çılgık çılgılığa düştü. Taş zemine çarpıp da çılgılığın kesildiğini duyunca, Richard yüzünü ekşiterek gözlerini yumdu.

Richard gözlerini açınca eşikte donakalmış Warren'ı gördü. Merdivenlerden yuvarlanan Jedidiah'ı anımsadı.

“Ah, sevgili ruhlar, hayır,” diye fısıldadı Richard.

Ayağa kalkıp kenardan aşağı çabucak göz attı. Dört bir yandan insanlar cesedin başına üşüşüyorlardı. Warren ayaklarını sürüyerek donuk bir ifadeyle parmaklığa yaklaştı. Richard onu yarı yolda durdurdu.

“Hayır, Warren, bakma.”

Warren'ın gözleri doldu. Richard kollarını dostuna doladı. *Bunu niye yaptın, diye düşündü, bana bıraksaydın. Ben öldürürdüm. Mecbur değildin.*

Warren'ın omzunun üzerinden Rahibe Verna'nın odada durduğunu gördü.

“Perry’yi öldürmüş,” dedi Warren. “İtiraf ettiğini duydum. Seni de öldürecekti.”

Bana bıraksaydın, diye düşündü Richard, *mecbur değildin.* Ama bunun yerine, “Teşekkür ederim Warren. Hayatımı kurtardın,” dedi.

“Seni öldürecekti,” diye Richard’ın omzuna yaslanarak ağladı adam. “Bunu niye yapsın?”

Rahibe Verna elini Warren’ın sırtına koyarak onu teselli etti. “Karanlık Rahibeleri’nin yalanına kanmış. Bekçi aklını çelmiş. Gaipten sesler duyardı. Bekçi fısıltılarına kulak kabartanları daha iyi kandırabilir. Yaptığın şey cesurcaydı Warren.”

“Öyleyse niye utanç duyuyorum? Onu seviyordum ama öldürdüm.”

O ağlarken Richard adama sarılmakla yetindi.

Rahibe Verna onları odaya geri soktu. Richard’ı öne eğip kafasını inceledi. Yere kan damlıyordu.

“Yarayla ilgilenilmesi gerek. Bu kadar büyük bir yarayı tedavi edemem.”

“Ben edebilirim,” dedi Warren. “Şifacılıkta iyiyimdir. Bana bırakın.”

Warren işini bitirince Rahibe Verna, Richard’ın başını küvete eğip bir ibrik suyla kanları yıkadı. Warren bir koltuğun kenarına ilişip başını ellerinin arasına almıştı. Richard’a kalırsa onun da bir banyoya ihtiyacı vardı.

Rahibe’nin işi bitince Warren başını kaldırdı. “Bahsettiğin kuralı düşünüyordum. İnsanlar gerçekleşmesini istedikleri ya da gerçekleşmesinden korktukları için bir yalana inanırlar. Tıpkı Pasha’nın bir yalana kanması gibi. Haksız mıyım?”

Richard gülümsedi. “Haklısın Warren.”

Warren cılız bir gülümseme takınmayı becerdi. “Rahibe Verna, tasmamı çıkarabilir misiniz?”

Rahibe Verna duraksadı. “Acı sınavını geçmen gerek Warren.”

“Rahibe,” dedi Richard. “Sizce az evvel geçmedi mi?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Vadiden geçirilen genç büyücüler orayı aşabiliyorlar çünkü efsunları üzerlerine çekebilecek yeterli güçten yoksunlar, tam anlamıyla büyücü değiller. Zedd bana büyücülerin bir acı sınavından geçirildiğini

anlatmıştı. Binlerce yıldır, rahibeler bu geleneği çarpıtarak fiziksel acıya katlanmaları için uğraşmışlar. Bence yanılıyorlar. Bana göre Warren'ın az önce katlandığı acı, rahibelerin verebileceği herhangi bir acıdan daha büyük. Haksız mıyım Warren?”

Adamın benzi tekrar atarken başıyla doğruladı. “Hiçbir şey canımı bu denli yakmadı.”

“Rahibe, kılıcı nasıl beyaza dönüştürdüğümü ve bir kadını sevgimle öldürdüğümü anlatmıştım, anımsıyor musunuz? Belki bu da acı sınavının başka bir biçimidir. Ne kadar can yaktığını bilirim.”

Kadın ellerini şaşkınlıkla iki yana açtı. “Yetenekli birinin sınavı geçmek için sevdikleri birini öldürmeleri gerektiğini mi düşünüyorsun sahiden? Richard, olmaz öyle şey.”

“Hayır, Rahibe, sevdikleri birini öldürmek zorunda değiller. Ancak doğru kararı verebileceklerini ispatlamalılar. Daha yüce bir amaç için ne gerekiyorsa göze alabileceklerini ispatlamalılar. Yetenekli biri sadece bencilce ihtiyaçları doğrultusunda eyleme geçerek şu sizin Yaratıcı'ya iyi hizmet edebilir mi, hayata umut katabilir mi? Rahibelerin yaptığı gibi birisine acı vermek, kurban ölmemişse hiçbir şeyi ispatlamaz. Hayatın aydınlığına hizmet etmek, yaşamı sevmek, bir insanın özgür iradesiyle doğruyu seçeceğini, hayatın aydınlığını ve tüm insanları sevmeyi yeğleyeceğini ispatlamasını gerektirmez mi?”

“Sevgili Yaratıcı,” diye fısıldadı Rahibe. “Bunca zaman yanlış mı yapmışız?” Bir an eliyle ağzını kapadı. “Aklımızca bu çocuklara Yaratıcı'nın aydınlığını sunmuşuz.”

Kararını veren Rahibe Verna sırtını dikleştirdi. Warren'ın önünde durup ellerini Rada'Han'ın iki yanına koydu. Gözleri kapalı, elleri tasmada dururken havada uğultulu bir titreşim oldu. Bir an sonra odaya sessizlik çöktü, ardından Richard şakırtıyı duydu. Rada'Han kırılarak yere düştü.

Warren kırık tasmaya şaşkın bir ifadeyle bakıyordu. Richard imrendi, keşke onun için de bu kadar kolay olsaydı.

“Şimdi ne yapacaksın Warren?” diye sordu Richard. “Saraydan ayrılacak mısınız?”

“Belki. Ama önce kitapları biraz daha incelemek isterim, tabii rahibeler izin verirlerse.”

“Verirler,” dedi Rahibe Verna. “Gereğini yaparım.”

“O zaman belki Aydıncıl’ı, Büyücü Kulesi’ne gitmek ve orada saklandığını söylediğiniz kitaplarla kehanetleri incelemek isterim.”

“Planın kulağa akıllıca geliyor Warren. Rahibe, yola çıkmalıyım.”

“Warren,” dedi Rahibe. “Vadiye ulaşana dek neden bize eşlik etmiyorsun? Artık özgürsün.” Balkona göz attı. “Bence buradan bir süreliğine uzaklaşıp başka şeylerle ilgilenmek sana iyi gelir. Vadiye ulaştığımızda da faydan dokunabilir, hani olur da Richard niyetlendiği şeye kalkışırsa.”

“Sahi mi? İsterim.”

Üçü de çantalarını sırtlayıp ahırların yolunu tutmuşken, üç muhafız –Kevin, Walsh ve Bollesdun– onları görüp koşarak yetişti.

“Onları bulmuş olabilirsiniz Richard,” dedi Kevin.

“Olabiliriz mi? Ne demek istiyorsun? Neredeler?”

“Şey, dün gece *Leydi Sefa* denize açılmış. Rıhtımdaki insanlarla konuştuk, güvertede üç kadın görmüşler, rahibeler olabilir. Çoğu *Leydi Sefa* yelken açmadan hemen önce güvertenin karanlığında altı kadın gördüğünde hemfikir.”

“Yelken açmak mı?” diye homurdandı Richard. “*Leydi Sefa* da neyin nesi?”

“Bir gemi. Büyük bir gemi. Gece geç vakit suların yükselmesiyle ayrılmışlar. Arayı epey açmışlar, duyduğum kadarıyla rıhtımda *Leydi Sefa*’yı yakalayabilecek ya da denizde o kadar uzağa açılacak bir gemi de yokmuş.”

“Hem onların hem de asıl görevinin peşinden gidemeyiz,” dedi Rahibe Verna.

Richard çantasını huzursuzlukla çekti. “Haklısınız. Gerçekten onlarsa çoktan uzaklaşmışlardır, neyse ki nereye gittiklerini biliyorum. Onlarla sonra hesaplaşacağız. En azından Kâhinler Sarayı güvende. Şu anda ilgilenmemiz gereken daha önemli meseleler var. Atlarımıza binip yola koyulalım.”

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Kahlan karanlık taş koridorlardan aşağı koşup mahzeni andıran bölmelerden geçti. Doğru merdivenini hızla tırmanırken sabahın altın sarısı ilk ışıkları, pencerelerin karşısındaki koyu gri granit duvarlara vuruyordu. Kalbi gümbürdüyordu. Jebra gelip de Büyücü Kulesi'nde bir ışık yandığını gördüğünü söylediğinden beri sürekli koşuyordu: Zedd geri dönmüştü.

Uzun saçla koşmanın neye benzediğini anımsıyordu: Saçın ağırlığı, ardında dalgalanması, adımlarıyla uçuşması. Şimdi bunların hiçbirini hissetmiyordu. Pek de önemli değildi, Zedd'in dönüşüne yalnızca tarifsiz bir sevinç duyuyordu. O kadar uzun süre beklemişti ki. Koşarken adamın adını haykırdı.

Tıklım tıklık okuma odasına fırtına gibi dalıp sendeleyerek nefes nefese durdu. Zedd, üzerine kitaplar ve kâğıtlar saçılmış bir masada oturuyordu, tıpkı aylar önce Kahlan'ın onu en son gördüğünde anımsadığı gibi. Şamdanlardaki mumlar küçük odaya samimi bir aydınlık vermişti. Okuma odasının sadece tek bir penceresi vardı, o da batı cephesindeki durgun, puslu gökyüzüne bakıyordu.

Kalın kaşlı, ağarmış saçlı, yüzü iyice yıpranıp kırıkmış iriyarı bir adam, incelediği bastondan kafasını kaldırıp ona baktı. Yandaki bir sandalyeye oturmuş Adie, kafasını sesin geldiği yöne çevirdi. Zedd kaşlarını merakla çatarak başını öne uzattı.

“Zedd!” dedi Kahlan nefes nefese. “Ah, Zedd, seni gördüğüme çok sevindim.”

“Zedd?” Büyücü, iriyarı adama dönüp baktı. “Zedd?” Koca adam başıyla doğruladı. “Ama ben Ruben’i seviyorum.”

“Zedd! Yardımına ihtiyacım var!”

“Kim o?” dedi Adie sandalyeden.

“Adie, benim. Kahlan.”

“Kahlan?” Kadın, kafasını Zedd’e çevirdi. “Kahlan da kim ola?”

Zedd omuz silkti. “Kısa saçlı güzel bir kız. Anlaşılan bizi tanıyor.”

“Neden bahsediyorsunuz? Zedd, yardıma ihtiyacım var! Richard’ım başı belada! Sana ihtiyacım var!”

Zedd’in alnı şaşkınlıkla kırıştı. “Richard. Bu ismi tanıyorum. Sanırım...”

Kahlan deliye döndü. “Zedd, senin derdin ne? Beni tanımıyor musun? Lütfen Zedd, sana ihtiyacım var. Richard’ın sana ihtiyacı var.”

“Richard...” Düşünceli bir ifadeyle masaya bakarken yuvarlak çenesini ovuşturdu. “Richard...”

“Torunun! Sevgili ruhlar, kendi torununu tanımıyor musun?”

Zedd düşünerek masaya bakmayı sürdürdü. “Torun... hatırlar gibiyim... yok, hatırladığımı söyleyemem.”

“Zedd! Dinle beni! Işık Rahibeleri onu ele geçirdiler! Alıp götürdüler!”

Kahlan soluklanmaya çalışarak sessizce durdu. Zedd’in ela gözleri yavaşça onunkilerle buluştu. Kaşları kızgınlıkla çatılırken yüzündeki merak duygusu yitiverdi. “Işık Rahibeleri Richard’ı mı götürdü?”

Kahlan büyücülerin kızdıklarına tanık olmuştu ama herhangi bir büyücünün gözlerinde Zedd’inki gibi bir ifade hiç görmemişti.

“Evet,” dedi. Zedd’in arkasındaki duvarda bir çatlağın yürümesini seyrederken terli ellerini kalçasına sildi. “Gelip onu aldılar.”

Zedd yumruklarını masaya dayayıp ona doğru eğildi. “Mümkün değil. Şu lanet tasmalarını onun boynuna takmadan götüremezler. Richard boynuna tasma takmaz.”

Kahlan’ın dizlerinin bağı çözülmeye başladı. “Taktı.”

Zedd’in dağlayıcı bakışları sanki havayı tutuşturacak gibiydi. “Rahibelerin tasmaşını ne diye boynuna taktı ki İtirafçı?”

“Çünkü,” dedi cılız bir sesle. “Takmasını ben istedim.”

Raflardan birindeki mumlar aniden eriyiverdi, balmumu tıslayıp damlayarak yerde öbekler oluşturdu. Mumları taşıyan demir şamdanlar susuz kalmış bir bitki gibi büküldü. İriyarı adam raflara doğru büzüldü.

Zedd’in sesi tehlikeli bir fısıltıya büründü. “Ne yaptım dedin, İtirafçı?”

Çıt çıkmayan odada Kahlan titreyerek durdu. “İstemiyordu. Mecburdum. Beni sevdiğini ispatlaması için takmasını istedim.”

Kahlan duvara çarptığını hissetti. Yerlerde niye sürüklendiğini anlayamamıştı. Kollarını sallayarak ayağa kalktı. Ayakları aniden yerden kesilip tekrar duvara yapışırken soluğu tıkanı.

Hışım la bakan Zedd tam önünde bitiverdi. “Bunu Richard’a nasıl yaparsın?”

Kahlan’ın başı dönüyordu. Kendi sesi çok uzaktan geliyordu. “Anlamıyorsun. Mecburdum. Zedd, yardımına ihtiyacım var. Richard benden seni bulup olanları anlatmamı istedi. Lütfen Zedd, ona yardım et.”

Öfkelenen Zedd elinin tersiyle ona bir tokat attı. Yere kapaklanan Kahlan’ın elleri taş zemine çarptı. Zedd onu bir kez daha ayağa kaldırıp duvara çarptı.

“Ona yardım edemem! Hiç kimse edemez! Seni ahmak!”

Kahlan’ın yüzünden yaşlar boşanıyordu. “Neden? Zedd, ona yardım etmek zorundayız!”

Zedd tekrar elini kaldırınc a Kahlan yüzünü darbeden korumak için kollarını kaldırdı. Faydasızdı. Kafası tekrar duvara çarptı. Oda etrafında döndü. Her yanı titriyordu. Öfkesinden kendini kaybetmiş bir büyücüye hiç rastlamamıştı. Kahlan onun Richard’a yaptıkları yüzünden kendisini öldüreceğini anladı.

“Seni gidi ahmak. Kalleş ahmak seni. Ona artık hiç kimse yardım edemez.”

“Lütfen Zedd. Edebilirsin. Ne olur ona yardım et.”

“Ben bile edemem. Ona hiç kimse ulaşamaz. Kuleleri geçemem. Richard hepimiz için yok sayılır. Tek varlığımı yitirdim.”

“Ne demek hepimiz için yok sayılır?” Titreyen parmaklarıyla ağzının kenarındaki kanı sildi Kahlan. Ancak gözyaşlarını silmedi. “Geri dönecektir. Geri dönmek zorunda.”

Zedd gözlerini ondan hiç ayırmadan başını yavaşça iki yana salladı. “Dönse de biz göremeyiz. Kâhinler Sarayı bir zaman efsununun etkisi altında. Richard önümüzdeki üç yüz yıl boyunca orada eğitim görecek. Onu bir daha asla göremeyeceğiz. Bu dünya için yok sayılır.”

Kahlan kafasını salladı. “Hayır. Sevgili ruhlar, hayır. Olamaz. Onu göreceğiz. Bu doğru olmaz!”

“Doğru, İtirafçı Ana. Onu içinden çıkılmaz bir duruma sokmuşsun. Torunumu bir daha asla göremeyeceğim. Onu bir daha asla göremeyeceksin. Richard önümüzdeki üç yüz yıl bu dünyaya geri dönmeyecek. Senin yüzünden. Seni sevdiğini ispatlaması için onun boynuna geçirdiğin tasma yüzünden.”

Sırtını döndü. Kahlan dizlerinin üzerine çöktü. “Yoooo!” Yeri yumrukladı. “Sevgili ruhlar, bunu bana niye yaptınız?” Kesik hıçkırıklarla ağladı. “Richard, Richard’ım.”

“Saçına ne oldu İtirafçı Ana?” diye sordu Zedd tehditkâr bir sesle, sırtı hâlâ kadına dönüktü.

Kahlan dizlerinin üzerinde oturdu. Artık önemi yoktu. “Konsey beni vatana ihanetten suçlu buldu. İdam cezasına çarptırıldım. Kellem vurulacaktı. Cezam açıklanınca tüm halk sevindi. İdamı görmek istiyorlardı. Ama kaçtım.”

Zedd başıyla doğruladı. “Halkın arzusu yerine getirilecek.” Saçından arta kalanlara yapışarak onu odada sürüklemeye başladı. “Yaptıkların yüzünden kellen vurulacak.”

“Zedd!” diye haykırdı. “Zedd! Lütfen yapma bunu!”

Zedd büyü kullanarak onu koridordan aşağı bir tüy çuvalı gibi sürükledi.

“Yarın, kış gündönümü yortusunda, halkın arzusu yerine getirilecek. İtirafçı Ana’nın kellesinin vurulduğunu görecekler. İlk Büyücü olarak gerekeni yapacağım. İdamın gerçekleştirilmesini sağlayacağım.”

Kahlan uyuştu. Ne önemi vardı? İyi ruhlar onu terk etmişti. Önem verdiği her şeyini koparıp almışlardı.

Daha kötüsü, Richard’ı hayatta en çok korktuğu şeye üç yüz yıl-lığına bizzat mahkûm etmişti.

Ölmek istiyordu. Ne var ki ölüm o kadar da tez gelmiyordu.

Richard ellerini beline dayayarak uzakta, Kaybolanlar Vadisi'nde efsunların yarattığı kara bulutları seyretti. Altın sarısı kenarları ve aralarından sızan parlak güneş ışını demetleriyle gün doğumunda güzel görünüyordlardı. Ancak ölümcül olduklarının da farkındaydı.

Du Chaillu tutkuyla koluna dokundu. "Kocamla bugün gurur duyuyorum. Eski öğütlerin önceden müjdelediği gibi, topraklarımızı bize geri veriyor."

"Sana defalarca açıkladım Du Chaillu, ben senin kocan değilim. Eski öğütleri yanlış yorumlamışsın. Öğütler bunu beraber yapmamız gerektiğini söylüyor. Henüz ortada bir şey yok. Keşke gelirken diğerlerini getirmeseydin. Bunun işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyorum. Ölebiliriz."

Kadın güvence verircesine onun koluna dokundu. "*Caharin* geldi ya. Her şeyi yapabilir. Topraklarımızı geri verecektir." Onu düşüncele-riyle baş başa bırakıp kampa geri dönmeye koyuldu. "Tüm halkımız yanımızda olmalı. Onların hakkı bu." Durup geri döndü. "Yakında yola çıkar mıyız *Caharin*?"

"Az kaldı," dedi Richard dalgınca

Kadın tekrar uzaklaşmaya koyuldu. "Sen hazır olup da beni çağırana kadar halkımın yanında olacağım."

Tüm Baka Ban Mana ulusu arkalarında kamp kurmuştu. Bir aylık yağmurun ardından açan mantarlar gibi, yamaçları binlerce ama binlerce çadır kaplamıştı. Richard beklemeleri için onları ikna edip gelmelerini engelleyememişti, o yüzden hepsi burada, onunla beraberdi.

Richard içini çekti. Ne fark ederdi? Yanılıyorsa, olur da hüsrana uğrarsa Baka Ban Mana'yı hayal kırıklığına uğrattığı için endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Ölmüş olacaktı.

Warren ve Rahibe Verna sessizce arkasından sokuldu.

"Richard," dedi Warren. "Konusabilir miyiz?"

Richard fırtına bulutlarına bakmayı sürdürdü. "Elbette Warren." Dönüp arkaya göz attı. "Aklını kurcalayan nedir?"

Warren ellerini kavuşturup cübbesinin kol yenlerine soktu. Richard, böyle yapınca onun tam bir büyücü gibi göründüğünü düşündü. Günün birinde Warren, Richard'ın nezdinde bir büyücünün sahip olması gereken özelliklere sahip bir büyücü olacaktı: bilge, tutkulu ve Richard'ın sadece kafasını karıştıran bir bilgi birikimiyle donanımlı biri. Hep beraber ölmezlerse, olacağı buydu.

“Şey, Rahibe Verna'yla ikimiz konuşuyorduk. Vadiden geçtikten sonra olanlar hakkında. Richard, ne yapmak istediğini biliyorum ama zamanımız tükendi. En başından beri zamanımız kıttı. Yarın kış gündönümü. Mümkün değil.”

“Sırf bir şeyin nasıl yapılacağını bilmiyorsun diye, bu mümkün olmadığı anlamına gelmez.”

“Anlamadım.”

Richard onlara gülümsedi. “Anlayacaksın. Birkaç saat içinde anlayacaksın.”

Warren dönüp vadiye baktı. Dalgın dalgın burnunu kaşıdı. “Madem öyle diyorsun Richard.”

Rahibe Verna hiçbir şey demedi. Richard, bir şey ima ettiğinde kadının tartışmaya girmeyişine hâlâ alışmaya çalışıyordu. Kadının tartışmayı istemediğinden emin değildi.

“Warren, şu kehanet var ya, geçitten ve kış gündönümünden bahseden. Bu seneki kış gündönümüyle ilgili olduğundan emin misin?” Warren başıyla doğruladı. “Peki bir aracının, açık bir Orden Kutusu'nun ve skrin kemiğinin perdeyi yırtmak için gereken bileşenler olduğundan?”

Sıcak bir esinti Warren'ın saçlarını karıştırdı. “Evet... ama Darken Rahl'in öldüğünü söylemiştin. Aracı falan yoktur.”

Kulağa kesin bir yargıdan çok endişeli bir ifade gibi geldi.

“Aracının canlı olması şart mı?” diye sordu Rahibe Verna.

Warren ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. “Şey, esasında değil, galiba. Bir şekilde bu dünyaya geri çağrılırsa ama bunun nasıl yapılabileceğini kestiremiyorum, hani oldu da çağrıldı diyelim, başka bir aracıya gerek kalmazdı.”

Richard kızgınlıkla içini çekti. “Öyleyse bu ruh aracı, canlı aracının yapacağı şeyleri yapabilir mi?”

Warren'ın yüzünü bir şüphe kapladı. "Şey, hem evet hem hayır. Başka bir öge daha gerekir. Bir ruh, eylemin tamamlanması için gereken fiziksel şartları yerine getiremez. Bir yavere ihtiyacı vardır."

"Yani gerekli birtakım görevleri ruh yerine getiremediğinden, bu dünyada işini yapacak bir yardım eline ihtiyaç duyar."

"Evet. Bir yardımcı sayesinde bir ruh da gerekeni yapabilir. Ama bir aracı bu dünyaya nasıl geri çağrılabilir ki? Bunun nasıl becerilebileceğini kestiremiyorum."

Rahibe Verna bakışlarını kaçırdı. "Ona anlatsan iyi olur."

Richard gömleğini yukarı sıyırıp yarayı Warren'a gösterdi. "Darken Rahl, onu kazara bu dünyaya geri çağırdığımda beni eliyle dağladı. Perdeyi yırtmak için geldiğini söyledi."

Warren'ın gözleri iri iri açıldı. Endişeli bakışları bir Rahibe'ye döndü bir Richard'a. "Eğer Darken Rahl dediğin gibi bir aracıysa ve ona yardım edecek birini bulduysa, öyleyse yıkımı engelleyen tek bir bileşen kaldı, o da skrin kemiği. Bunu öğrenmemiz gerek."

Richard mriswith pelerinini çekip omzunu örttü. "Rahibe Verna, yardım eder misiniz?"

"Yapmamı istediğin nedir?"

"Han'la nasıl temas kuracağımı ilk tarif ettiğinizde kılıcımın zihinsel bir imgesine odaklanmaya karar vermiştim. İlk kez denediğim sırada, kılıcı bir arka planın önüne yerleştirdim. Size bahsettiğim büyü kitabından bir şeydi. Sayılı Gölgele Kitabı. Han'la temas kurmaya çalışınca kılıç arka planın önündeydi, bir şey oldu. Kendimi her nasılsa D'Hara'da, kutuların olduğu Halk Sarayı'nda buldum. Darken Rahl'ı gördüm. O da beni gördü ve konuştu. Beni beklediğini söyledi."

Rahibe Verna'nın kaşları kalktı. "Bu bir daha oldu mu hiç?"

"Hayır. Korkudan ödümü patlattı. O arka planı bir daha asla kullanmadım. Sanırım aynı arka planı şimdi kullanırsam orada neler olduğunu görebilirim."

Kadın ellerini önünde kenetledi. "Hiç böyle şey duymadım. Yine de Orden Büyüsü'yle ilgili bir şey olabilir. Beni ilk kez şaşırtmıyorsun. Gerçek de olabilir, sadece korkudan kaynaklanmış bir hayal de."

"Denemem lazım. Benimle oturur musunuz? Geri dönememekten korkuyorum."

"Elbette Richard." Rahibe yere oturup elini uzattı. "Gel. Sana eşlik edeceğim."

Richard bağdaş kurup otururken mriswith pelerinine sarındı. “Bu şey bünyemdeki Han’ı saklıyor, belki bu kez Darken Rahl’ın beni görmesini engellemeye yarar.”

Richard, Rahibe Verna’yla el ele tutuşup gevşedi. İlk defasında yaptığı gibi, beyaz çerçeveli siyah bir karenin önünde duran kılıcın zihnindeki imgesine odaklandı. Odaklanıp da dinginlik merkezini ararken bir şey olmaya başladı.

Kılıç, siyah kare ve beyaz çerçeve, hepsi birden bir ısı dalgasının ardındaymışçasına dalgalanmaya başladı, ilk seferinde olduğu gibi. Kılıcın katı görüntüsü yumuşayıp şeffaflaştı, sonra da kayboldu. Arka plan çözündü. Richard bir kez daha Halk Sarayı’ndaki Hayat Bahçesi’ne bakıyordu.

Bulanık görüntüyü inceleyince daha önce yanık cesetleri gördüğü yerde beyaz kemikler gördü. Cesetlerin çalıların arasındaki kısa duvarların üzerinde yattığını ve çimenlere yayıldığını anımsıyordu. Anımsadığı kadar çok ceset vardı, yalnız şimdi çoğu, kemik yığından ibaretti.

Richard, Darken Rahl’ın parlayan beyaz suretini seçti ama taş sunağın önünde, Orden’in Üç Kutusu önünde durmuyordu. Beyaz kumlu bir çemberin yakınındaydı. Geçen defa bu sanrıyı gördüğünde orada kum yoktu.

Uzun kahverengi etekli, beyaz bluzlu bir kadın, Darken Rahl’ın ayaklarının dibine diz çökerek kum çemberine eğilmişti. Richard kendisini öteleyerek yaklaştı. Kadın parıltılı büyücü kumuna çizgiler çekiordu. Richard kadının çizdiği bazı simgeleri tanıdı; kutuyu açarken Darken Rahl da onları çizmişti.

Richard efsunları çizen kadının itinayla, yavaşça hareket eden elini seyretti. Sağ elinin küçük parmağının olmadığını fark etti.

Çemberin ortasında, büyücü kumunun merkezinde yuvarlak bir nesne duruyordu. Richard yaklaştı. Üzerine hayvan tasvirleri yontulmuştu, tıpkı Başrahibe’nin betimlediği gibi.

Richard öfkeyle haykırmak istedi.

Tam o anda, Darken Rahl kafasını kaldırıp dosdoğru Richard’ın gözlerine baktı. Dudaklarına yavaşça bir gülümseme yayıldı.

Richard, Darken Rahl’ın ona sahiden bakıp bakmadığını bilmiyordu ama bekleyip de öğrenmeye niyeti yoktu. Ümitsiz bir çabayla,

bir kapıyı çarparak kapatırcasına kılıcın görüntüsünü zihninde canlandırıp aynı anda siyah beyaz arka planı savuşturdu.

Soluğu kesilen Richard gözlerini zorla açtı. Göğsü hızla inip kalıyordu.

Rahibe Verna'nın gözleri de açıldı. "Richard, iyi misin? Bir saat oldu. Geri dönmeye çalıştığını hissedince ben de seninle birlikte asıldım. Ne oldu? Ne gördün?"

"Bir saat mi?" Richard hâlâ soluklanmaya çalışıyordu. "Darken Rahl'ı ve skrin kemiğini gördüm. Yanında bir kadın vardı, büyücü kumuna efsunlar çizmesine yardım ediyordu."

Warren, Richard'ın omzunun üzerinden eğildi. "Sadece korkudan kaynaklanmış bir görüntü olabilir. Gerçek olmayabilir."

"Warren haklı olabilir," dedi Rahibe Verna. Düşünceli bir ifadeyle alt dudağını dişledi. "Kadını tarif eder misin?"

"Omuz hizasında dalgalı, kahverengi saçlı, hemen hemen sizin boyunuzda. Eğilmişti, kuma bir şeyler çiziyordu, o yüzden gözlerini göremedim." Richard düşünürken alnına bastırdı. "Eli. Sağ elinin serçe parmağı yoktu."

Warren homurdandı. Rahibe Verna gözlerini yumdu.

"Ne? Sorun nedir?"

"Rahibe Odette," dedi Verna. "Rahibe Odette'i görmüşsün."

Warren başıyla doğruladı. "Yaklaşık altı aydır ortalıkta yok. Bir oğlan getirmeye gittiğini sanıyordum."

"Ruhlara lanet olsun," diye fısıldadı Richard. Ayağa fırladı. "Warren, koş Du Chaillu'yu çağır. Hemen buradan ayrılmanız gerektiğini söyle."

Kızgınlıkla dişlerini gıcırdatıyordu. Bunca zaman yeterince vakti olduğunu sanmıştı. Eh, acele ederse hâlâ yeterince vakti vardı.

Richard onu elinden tutup önüne katarken Du Chaillu trans halinde gibiydi. Diğer eliyle Doğruluk Kılıcı'nı tutan Richard da kendi dünyasına dalmıştı. Gümbürdeyen öfkesi, kızgın kara bulutlarla aşık atı-

yordu. Etraflarında daireler çizen büyü tılsımlar, bir kirpinin etrafını kuşatmış köpekler gibiydi, kızgın ve inatçı bir tavırla mesafelerini koruyarak açık yakalamaya uğraşıyorlardı.

Karanlıktan ışık demetleri fışkırıp etraflarında vızıldıyor, Du Chaillu'yu çevreleyen bir haleye doğru döne döne sürüklenip kayboluyordu. Kadın sanki büyü emiyordu, tıpkı Rahibe Verna'nın Richard'a daha önce yaptığını anlattığı gibi. Birlikte, Warren'ın anlattığına göre, eski kitaplarda kuleleri yıkacağı söylenen güç halkasını tamamlıyorlardı.

Isı dalgasının ve fokurdayan pusun arasından Richard ilk kuleyi gördü. Karanlık gökyüzüne doğru yükselerek gözden yiten parlak siyah duvara Du Chaillu'yu sürükledi. Duvardaki kemerli açıklıktan hızla geçerlerken tozu dumana kattılar. Tılsımlar onları kapmaya çalıştı ama ışıkları Du Chaillu tarafından emildi.

Richard düşünmeden hareket ediyor, onu neyin itelediğini bilmiyor, bunu durdurmaya da çalışmıyordu. Ucunda başarı varsa, Kahlan'ı kurtaracaksa içindeki varlıkların ona rehberlik etmesine izin vermeye mecburdu. Sahiden yetenekliyse, Nathan'ın söylediği gibi, içgüdüsel olarak tepki vereceğini ve gerekeni yapacağını umuyordu.

Du Chaillu kulenin ortasında, üzerinde durdukları parıltılı siyah kumu fark etmemiş gibiydi. Bünyesindeki tılsımda âdeta kaybolmuş, halkının topraklarını alıp kuleleri inşa edenlerin güçlerine kapılmıştı. Şimdiye kadar üzerine düşeni yapmış, Richard'ı korumuştı. Şimdi üzerine düşeni yapması gereken Richard'dı.

Ani bir dürtüyle, sıkıca tuttuğu kadının elini bırakmadan diğer elindeki kılıcı dimdik yukarı kaldırdı. Büyünün öfkesine kapıldı, ona teslim oldu. Daima hissettiği dinginlik merkezini öfkenin ısıttığını hissetti. Hiddetin boşluğu doldurmasına izin verdi.

Kılıçtan fışkıran yıldırım, bir duvardan diğerine sıçrayıp başlarının üzerindeki karanlığa kavis çizerek yükselirken onları sıvı bir ışıqla yıkadı. Gürültü sağır ediciydi.

Siyah taştan alevler püskürdü. Işık saçan ısı dalgasıyla taşlar beyaza dönüşürken kulenin tamamı parlamaya başladı.

Richard yıldırımın âdeta kendi içinden de geçtiğini hissediyordu. Kılıçtan yukarı, dışa doğru patlayan gücüyle onu dağılıyordu. İçinden fışkıran güç akımının şiddetine ancak kendi öfkesiyle dayanıyordu.

Titrek ışın ağları duvarlardan salkım salkım dökölüp değdiği her şeyi canlandırana dek siyah kuma yayıldı. Siyah kum beyaza döndü, duvarlar da öyle, dünya nabız gibi atan bir ateş ve ışıkla kavruldu.

Sonra aniden her şey bitiverdi. Yıldırım kesildi, ateş söndü, kükreleyen gürültü sustu, geriye kulaklarını çınlatan sessizlik kaldı. Kulenin parlak siyah taşı, kör edici bir beyazlıkla şıldar hale gelmişti.

Richard, ikisinin de tamamlamak için doğduğu görevi bitirmek üzere onu peşinden sürüklerken Du Chaillu etrafında olup bitenlerin hâlâ farkında değil gibiydi.

Beyaz kulede kılıcı yukarıda tutarken ısı ve ışık dalgasının tekrar çakmasını bekledi ama gerçekleşmedi. Onun yerine karşılık olarak, dengeleyerek öne doğru patladı.

Siyah yıldırım yukarı doğru patlayıp ışıktaki bir boşluk oluştururken açığa çıkan şiddetli sarsıntı etleri kemiklerden sıyracak gibiydi. Daha önceki yıldırım gibi, Richard, bu şiddetli güç akımının ta derinliklerinden fışkırdığını hissetti, sanki tüm ruhu dışarı taşıyordu. Işıktaki sarmallar çizen boşluk bir gümbürtüyle duvarları titretip yukarıdaki karanlığı deldi.

Siyah yıldırım başlarının üzerindeki karanlığa bükülerek yükselirken beyaz duvarlara sızan gölgeler, hepsini âdeta eritip sonsuz bir karanlığa gömdü. Karanlık yere değip onlara doğru aktı, beyaz kum tarafından emildi, onu da siyaha dönüştürdü.

Richard çöken karanlıktan kaçmayı aklının ucundan bile geçirmede. Karanlık onlara ulaştığında buzlu suya dalmış gibi hissetti. Gözleri kapalı Du Chaillu, karanlığın temasıyla ürperdi. Richard onu da hissetti ama büyü kılıcın gazabı arasında yalnızca öfkeyi besleyen cılız bir histi.

Sanki tüm dünya zifiri karanlıkta ebediyen kaybolmuştu. Işık ve görüntü, algının bile ötesindeydi.

Richard siyah yıldırımın inişli çıkışlı sarmalının, yaşayan dünyadaki boşluğun koptuğunu hissetti. Kakofoninin yerini ani bir sessizlik aldı. Nefes nefese kaldığını işitebiliyordu. Duyduğu kadarıyla Du Chaillu da aynı durumdaydı. Soğuk boşluktan aydınlık, hayat ve sıcaklık yayıldı.

Dışarıda, bir zamanlar beyaz olan parlak siyah taşın kemerlerin arasından bakınca Richard seyren sisten sızan ışığı seçebiliyordu.

Eskiden çorak ve kurak olan toprak artık yeşil ve bereketliydi. Hâlâ el ele tutuşan Du Chaillu'yla ikisi, binlerce yıldır hiç kimsenin görmediği bir dünyanın, dağılan pus ve dumanların arasından belirmesini kemerli eşikte durarak seyretti.

El ele serin havaya çıktılar, gür çimenlerin üzerinde, güneş ışığı demetlerinin altında yürüdüler. Tılsım fırtınaları dinmişti, peydahladıkları kara bulutlar dağılıyordu. Hava berraktı ve temiz kokuyordu. Etrafları canlılık hissiyle kıpır kıpırdı.

Soluk mavi sıradağların oluşturduğu ufuk çizgisine kadar uzanan vadi yemyeşildi. Ağaçlar yer yer kıvrımlar halinde uzanıyordu. Alçak tepecikler yeşilin farklı tonlarıyla kat kattı.

Richard, Baka Ban Mana'nın topraklarını niye geri istediklerini anlayabiliyordu. Burası tıpkı memleketine benziyordu. Burası, insanın yüreğine işleyip karanlık yüzyıllar boyunca çıkmayacak bir aydınlık ve umut mekânıydı. Burası onlara ait değildi, onlar buraya aitti.

“Başardın *Caharin*,” dedi Du Chaillu. “Topraklarımızı sislerin arasından çıkarıp bize geri getirdin.”

Richard, uzakta toplanmış birkaç kişi gördü, sayısız yıllar boyunca tılsımlarda kapana kısılmış insanlar. Amaçsızca ve şaşkın bir halde dolanıyorlardı. Richard tanıdığı iki kişiyi bulmak zorundaydı.

Rahibe Verna ve Warren dörtünale yanma geldiler, atını da getirmişlerdi. Richard tamamen durmalarını beklemeden Bonnie'ye atladı. Du Chaillu da binmek için elini uzattı. Onunla beraber gitmek istiyordu. Richard gönülsüzce kadını arkasına aldı.

“Richard,” dedi Warren. “Hayret vericiydi! Nasıl yaptın?”

“En ufak bir fikrim yok Warren. Bana sen açıklayabilirsin diye umuyordum.”

Richard, vadiden ilk kez geçtiğinde Chase ve Rachel'i gördüğünü anımsadığı yöne doğru Bonnie'yi doludizgin sürdü. Warren ve Rahibe Verna peşinden geliyordu. Onları bir dere yatağında otururken bulması çok sürmedi. Chase, kolunu Rachel'in omuzlarına atmış, şaşkın şaşkın bakınıyordu, yüzünde her zamanki aksi ifadedden eser yoktu.

Richard bacağını Bonnie'nin boynundan aşırarak yere atladı. “Chase! İyi misiniz?”

“Richard? Neler oluyor? Neredeyiz? Seni almaya geliyorduk. Sakın...” Etrafına bakındı. “Vadiden geçme. Zedd’in sana ihtiyacı var. Perde yırtıldı.”

“Biliyorum.” Richard dizginleri Rahibe Verna’ya teslim edip herkesi çabucak tanıştırdı. “Dostlarım sana her şeyi açıklar.” Rachel’in önünde tek dizi üzerine çöktü. Koyu kehribar renkli Gözyaşı Taşı, anımsadığı gibi boynundaki zincirde asılıydı. “Rachel, iyi misin? Nasılsın?”

Kız gözlerini kırıpıştıarak baktı. “Güzel bir yerdeydim Richard.”

“Burası da güzel bir yer. Artık güvendesin. Rachel, bu taşı sana Zedd mi verdi?”

Kız başıyla doğruladı. “Sana lazım olabileceğini söyledi, sen gelip alana kadar senin için sakladım.”

“O yüzden buradayım Rachel. Alabilir miyim öyleyse?”

Kız gülümseyip zinciri başının üzerinden aşırarak çıkardı. Richard zinciri açıp taşı çıkardı. Elinde tutarken sıcaklığını ve Zedd’in varlığını hissedebiliyordu.

Zincir ona göre çok küçüktü. Zincirin ona daha çok yakışacağını söyleyerek Rachel’a geri verdi, ardından taşı boynundaki deri kayışa geçirdi.

Gözyaşı Taşı’nı Agiel ve ejderha dişiyle beraber boynuna taktı. Göz ucuyla bakarak gökyüzündeki ufak bir noktanın uzakta giderek büyümesini seyretti.

“Richard,” dedi Warren. “Az önce kulelere yaptığını gördükten sonra yapabileceğini söylediğin şeyi de başaracağından hiç şüphem kalmadı ama gitmen gereken yere ulaşacak vaktin yok. Oraya ulaşmazsan yarın dünyanın sonu gelecek. Ne yapacaksın?”

“Nereye gidiyoruz kocacım?” diye sordu Du Chaillu.

“Biz’ hiçbir yere gitmiyoruz Du Chaillu. Sen burada kalıyorsun, halkınla beraber.”

“Koca mı?” dedi Chase, haşın bakışı nihayet usulca geri geliyordu.

“Onun kocası değilim. Kafasına taktığı aptalca bir fikir o kadar.” Richard gökyüzünde giderek büyüyen kırmızı sureti seyreliyordu. “Bak, açıklayacak zamanım yok. Rahibe Verna ve Warren sana anlatır.”

Rahibe Verna, kaşlarını şüpheyile çatarak ona doğru bir adım attı. “Ne yapacaksın? Warren haklı, vaktin kalmadı.”

Uzaktan ejderha kırmızı kanatlarını gererek dalışa geçti. Richard çantasını Bonnie'nin eyerinden alıp kendi sırtına geçirdi. Bonnie'nin boynuna sarılarak vedalaştı. Okluğunu ve yayını alıp omzuna astı. Göz ucuyla ejderhanın dimdik indiğini gördü.

“Zamanında yetişeceğim. Şimdi yola koyulmak zorundayım Rahibe.”

“Yola koyulmak da ne demek? Nasıl?”

Ejderha son anda dalış konumundan çıktı. Uzun boynunu ileri uzattı. Kanatlarını iyice gerdi, toprağı kıl payı sıyrarak onlara doğru inanılmaz bir hızla yaklaştı.

“Hedefime zamanında yetişmek için tek bir şansım var. Uçarak gitmeliyim.”

“Uçarak mı?” Warren ve Rahibe Verna aynı anda bağırmıştı.

Scarlet kükreyerek yanlarından geçti. Diğer herkes onu ilk kez gördü. Çırpılan koskocaman kanatlar ejderhanın hızını kesti.

İnsanların elbiseleri ani bir rüzgârla dalgalandı. Etraftaki tüm çimenler rüzgârdan yamyassı oldu. Warren, Rahibe Verna ve Du Cha-illu şaşkınlıkla geri sıçradı. Scarlet yere konarken kanatlarını çırparak durabildi.

“Richard,” dedi Rahibe Verna kafasını yavaşça iki yana sallayarak. “Seninki kadar tuhaf bir evcil hayvan merakı olan birini hiç tanımadım.”

“Kızıl ejderhalar hiç kimsenin evcil hayvanı değildir Rahibe. Scarlet pek sevgili bir dostumdur.”

Richard güneş ışığında parlayan dev kırmızı ejderhaya yaklaştı. Scarlet burnundan soluyarak gri bir duman bulutu püskürdü.

“Richard! Seni tekrar görmek ne güzel. Dişimle beni bu kadar acil çağırdığına göre tahminimce başın yine belada. Her zamanki gibi.”

“Hem de ne bela dostum.” Richard parlak kırmızı bir pula dokundu. “Seni özlemişim Scarlet.”

“Eh, karnımı yeni doyurdum. Galiba iştahım açlısın diye seni biraz gökyüzünde gezdirmem gerek. Seni sonra yerim artık.”

Richard güldü. “Senin ufaklık nerede?”

Ejderhanın kulakları büküldü. “Ava çıktı. Gregory artık pek de ufak değil. Seni özlüyor, görmek istiyor.”

“Gregory’yi ben de görmek isterim. Ama şu anda çok acelem var. Zamanım tükeniyor.”

“Richard!” Du Chaillu ona doğru koştu. “Ben de gelmeliyim. Kocam nereye giderse oraya gitmeliyim.”

Richard, kafasını ona eğmiş tek sarı gözüyle dikizleyen Scarlet’in kulağına sokuldu. “Küçük bir ateş Scarlet,” diye fısıldadı. “Gözü korksun yeter. Canını yakma.”

Bir alev topu ayaklarının dibindeki çimenleri kavurunca Du Chaillu ciyaklayarak geri sıçradı.

“Du Chaillu, halkın topraklarına kavuştu. Onlarla kalmalısın. Onların ruhani önderisin, sana ihtiyaçları var. Rehberliğine ihtiyaçları var. Senden başka bir şey isteyeceğim: Topraklarınızdaki kuleleri koruyun. Kulelerin zarar verip vermeyeceğini bilmiyorum ama *Caharin* olarak kulelere girilmesini yasaklıyorum. Onları koruyun ve herkesi uzak tutun. Sizinle barış içinde yaşayanlarla barışı sürdürün ama kendinizi koruyabilesiniz diye kılıçlarınızla idman yapmaya devam edin.”

Du Chaillu dimdik durdu. Dua elbisesindeki küçük kurdeleler gür siyah saçlarıyla beraber rüzgârda dalgalanıyordu.

“Akıllısın *Caharin*. Karına ve halkına geri dönene kadar dediğinin yapılmasını sağlayacağım.”

“Richard,” dedi Rahibe Verna. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. “Kahlan’ın nerede olduğunu biliyor musun?”

“Aydındril. Oraya gidecekti, kehanet halkının önünde gerçekleşiyor. Aydındril’de olacaktır.”

“Karar verme aşamasındasın Richard. Şimdi nereye gidiyorsun?”

Kadının kararlı bakışlarına uzun uzadıya baktı.

“D’Hara.”

Kadın onu sessizce onayladıktan sonra içtenlikle sarıldı. Yanığından öptü. “Peki ya sonra?”

Richard gür saçını geriye itti. “D’Hara’da olacakları bir şekilde durduracağım, sonra çok geç olmadan Aydındril’e ulaşmalıyım. Kendine iyi bak dostum.”

Rahibe başını salladı. “Warren’la ikimiz tılsımlardan kurtulan buradaki insanlarla ilgileneceğiz. Rehberliğe ihtiyaçları olacak. Yaklaşık iki yüz yıldır Işık Rahibesiyim. Tüm istediğim muhtaçlara yardım

etmekti. Ama yardım eden sen oldun. Seni ya da diğerlerini alıkoymanın kabul edilebilir bir yanı yok. Bundan böyle işin doğrusunu yapmaya çalışacağım.”

Warren, Richard'ı sıkıca kucakladı. “Teşekkürler Richard. Her şey için. Seni tekrar görmeyi dört gözle bekleyeceğim.”

Richard göz kırptı. “Maceraya kalkışmamaya çalış.”

“Seninle geleceğim,” dedi Chase.

“Hayır.” Richard yüzünü sıvazladı. “Hayır, eve git Chase. Rachel'i yeni annesine, ağabeylerine ve ablalarına götür. Emma merakтан çatlamıştır. Seni görmeyeli asırlar oldu. Eşine ve ailene, yuvana geri dön. Ben de yakında eve döneceğim.”

Richard tekrar Rahibe Verna'ya döndü. “O altı rahibenin icabına bakmalıyız. Batı Diyar'a doğru denize açıldılar. Oradaki insanlar bü-yüye karşı korunmasızdırlar. Batı Diyar'da o rahibeler kuluçkahaneye düşmüş şahinler gibi olacaklar.”

“Bence çıktıkları yolculuk epey zamanlarını alır. Onları engellemek için yeterince zamanın olacak Richard.”

“Güzel. Kahlan, Çamur Adamların huzurunda evlenmek isteyecektir. Ondan sonra gelip o altısının icabına nasıl bakacağımıza dair akıl danışırım. Nathan ve Ann'le konuşurum. Ne yapacağımıza ondan sonra karar veririz.”

“Dikkatli ol,” dedi Warren. Cübbesinin kol yenlerine soktuğu elleriyle sabırlı bir şekilde duruyordu. “Sadece kendini kastetmiyorum. Nathan'la ikimizin anlattığı şeyleri unutma. Gözyaşı Taşı'yla yapabileceğin şeyin herkesi tehlikeye atabileceğini unutma. Karar verme aşamasına henüz gelmedin.”

“Elimden geleni yapacağım.”

Scarlet genç adam omuzlarına tırmanabilsin diye eğildi. Richard siyah uçlu çıkıntılara tutunarak tırmandı. Ejderhanın kırmızı pullu derisine bir şaplak attı.

“D'Hara'ya dostum. Yeniden.”

Scarlet bir alev kükremesiyle gökyüzüne fırladı.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Uzaktan, şafak sökmeden önceki alacakaranlıkta yeşil parıltıyı seçebiliyordu. Halk Sarayı'ndaki hayat bahçesinin cam çatısından bir işaret ateşi gibi yükseliyordu. Richard bu yeşil rengi tek bir yerde görmüştü. Yeraltı dünyasında.

Scarlet kanatlarını şaşmaz bir ahenkle çırparken buz gibi rüzgâr Richard'ın giysilerini dalgalandırıyor. Ejderha D'Hara'ya uçmak için üstün gayret göstermişti. Bekçi'nin doğurduğu tehlikenin farkındaydı. Yeraltı dünyası onu da ele geçirecekti. Darken Rahl'dan da nefret ediyordu. Adam onun yumurtasını çalıp onu kendisine köle etmek için kullanmıştı.

Alçalmaya başlarken kulaklarını ona döndürüp geriye baktı. "Yeterince zaman var Richard. Aydındril'e hâlâ ulaşabiliriz. Şafak yeni söküyor."

"Beni oraya yetiştireceğini biliyorum Scarlet. Dinlenmene fırsat bırakmayacağım."

Scarlet sola kırarak önceden bildiği avluya doğru dimdik dalışa geçti. Orası dev bir ejderhanın karanlıkta rahatlıkla inebileceği kadar büyüktü. Sarayın uçsuz bucaksız çatılarını ve surlarını korkutucu bir hızla sıyrırmasına geçtiler. Dalışa geçtiğinde ejderhanın sırtından havalandığını hisseden Richard ayak uçlarına kadar ürperdi.

Ansızın aşağıdaki karanlıktan kör edici bir şimşek çaktı. Richard'ın gözlerinde sarı renkli bir görüntü bıraktı. Richard daha ne olduğunu anlamadan bir tane daha çaktı.

Scarlet acıyla kükreyerek sola yalpaladı. Yere doğru mide bulan-dırıcı bir hızla dönerek düştüler. Dev ejderha toparlanmaya çalışırken Richard onun sırt dikenlerine tutundu.

Aşağıdaki muazzam döner merdivende ellerinden fıskırttığı bir sonraki şimşegin ışığıyla kadını gördü. Scarlet bir kez daha acıyla kükredi. Işık sönünce Richard karanlıkta kadını seçemiyordu.

Scarlet kontrolsüz düşüşünü toparlamaya çabalıyordu. Richard, bir şimşek daha çarparsa ejderhayı haklayacağını anladı. Yayını sırtından alıp sadağındann bir ok kaptı.

“Scarlet! Ateş yak da onu görebileyim!”

Richard yay telini yanağına kadar gererken Scarlet acı ve öfke dolu vahşi bir kükreme kopardı. Richard alevin kırmızı parıltısında kadının kollarını tekrar kaldırdığını gördü. Hedefi tam çağırmak üzereyken döne döne alçaldıkları için kadın görüş çizgisinden çıktı.

“Scarlet! Dikkat!”

Scarlet sağ kanadını geri çekip diğer tarafa yattı. Sarı şimşek onları kıl payı ıskalayıp sol taraftan geçti. Yere hızla yaklaşıyorlardı.

Ejderhanın püskürttüğü alev topunun titrek kırmızı ışığında Richard kadının ellerini tekrar kaldırdığını gördü. Yayı gerip vücudunu düşüş ivmesine göre bükerek kadını görüş alanında tuttu.

Tekrar gözden yitmesine kalmadan hedefi çağırdı. Anında geldi, ok yaydan çıktı.

“Dön!”

Scarlet sağ kanadını çırpıp havada yalpalarken sarı şimşek ejderhanın boynuyla kanadının arasından geçiverdi. Şimşegin ıskalamasıyla kesilmesi bir oldu.

Zifiri bir karanlık dalgası üstlerinden geçti. Ok hedefini bulmuştu. Rahibe Odette artık Bekçi'nin elindeydi.

Sert bir darbeyle yere çarptılar. Richard ejderhanın üstünden fırlayıp yere yuvarlandı. Doğrulup oturarak kafasını iki yana salladı, sonra ayağa fırladı.

“Scarlet! Kötü mü yaralandın? Hayatta mısın?”

“Git,” diye homurdandı ejderha titreşimli tok bir sesle. “Acele et. Hepimizi ele geçirmeden önce onu yakala.” Titreyen sol kanadını açık tutuyordu.

Richard ejderhanın küt burnunu okşadı. “Geri geleceğim. Dayan.”

Richard kılıcını çekip basamakları tırmanmaya başladı. Öfkeyi çağırmasına gerek yoktu, daha kabzaya dokunmadan içindeydi bile. Devasa sütunların arasındaki kapılara doğru körlemesine koştu.

Kapılardan geçer geçmez bir avuç asker karanlıktan fırlayıp ona saldırdı. Richard onları hiç duraksamadan biçti. Kılıcı içerideki geniş koridorlarda bulunan meşalelerin ışığıyla parlıyordu. Richard ruhlarla dans etti. Kılıcı saldıran askerlerin arasında akışkan bir zarafetle hareket ediyordu.

İlk saldıranları ikiye böldü, ne göğüs zırhları kaldı ne başka bir şey. Her darbe kılıcın çevikliğiyle karşılandı. Göz açıp kapayınca dek on beş adam kanlı zemine sere serpe yayıldı. Ardından Richard yoluna devam etti.

Şimdilik bu kadar hoş geldin faslı yeterdi. Burada en son bulunduğu Darken Rahl’ı öldürünce D’Hara ordusunun ona sadakat yemini ettiğini anımsıyordu. Belki onu tanıyamamışlardı. Gerçi onun tam da kim olduğunu biliyor olmaları daha muhtemeldi.

Richard, Hayat Bahçesi’ne çıkan salona saptı. Salon üç kat balkonla çevriliydi. Meşalelerin çoğu sönmüştü. Adanma havuzunu koşarak geçerken hiç kimseye rastlamadı. Oyuklu bir kayanın etrafını çevreleyecek biçimde beyaz kumla daireler çizilmişti.

Yandaki bir merdivenden yarım düzine Mord-Sith fırlayarak ona doğru koştu. Kadınların her biri kırmızı üniformalarını giymişti, Agiel’leri de ellerindeydi. Richard, öfkesine rağmen kılıcını onların üzerinde kullanamayacağını, aksi takdirde kılıcın büyüsünü kullanarak onu esir alacaklarının bilincindeydi. İçi hınçla doldu. Darken Rahl’a ulaşması gerekiyordu. Bir de bu ölümcül kadınlarla uğraşacak hali yoktu.

Richard gönülsüzce kılıcını kınına sokup bıçağını çekti. Denna bir keresinde kılıcı yerine bıçağını kullanmış olsaydı onu yenebileceğini söylemişti. Onları kaçarak atlatamayacaktı, öldürmek zorundaydı.

En iriyanları, önü çeken sarışın kadın, tam Richard saldırırken ellerini kaldırdı. “Efendi Rahl, hayır!”

Diğer beşi kadının arkasında kayarak durdu. Richard ona doğru hamle yaptı ama kadın hafif öne eğilip kollarını yana açarak kaçtı. “Efendi Rahl! Durun! Size yardım etmeye geldik!”

Richard kılıcını kınına soktuğu halde öfkeden nasibini bolca almış durumdaydı. Kahlan’a kavuşacaksa Darken Rahl’a ulaşmak zorundaydı. “Öbür dünyada yardım edersiniz, az sonra orayı boylayacaksınız!”

“Hayır, Efendi Rahl! Adım Cara! Size yardım etmeye geldik. O taraftan gidemezsiniz. Koridor güvenli değil.”

Richard bıçağı elinde, nefes nefese durdu. “Sana inanmıyorum. Beni yakalamak istiyorsunuz. Mord-Sith’in tutsaklarına ne yaptıklarını çok iyi biliyorum.”

“Sahibiniz Denna’yı tanıyordum. Onun Agiel’ini taşıyorsunuz. Mord-Sith artık tutsaklarına acı çekirtmiyor. Bizi özgür kıldınız. Bizi özgür kılan birine asla zarar vermeyiz. Önünüzde saygıyla eğiliyoruz.”

“Buradan ayrılırken askerlere tüm kıyafetlerinizin yakılmasını ve size yeni kıyafetler verilmesini emretmiştim. Agiel’in ellerinizden alınması emrini verdim. Önümde saygıyla eğiliyorsanız emirlerime niye uymamışsınız?”

Kadın buz mavisi gözlerinin üzerindeki kaşlarından tekini kaldırarak bakarken dudaklarına muzip bir gülümseme yerleşti. “Çünkü bizi kendi seçtiğiniz bir hayata mahkûm ederek özgürleştiremezsiniz. Kendi seçimimizi yapmakta özgürüz. Siz bunu mümkün kıldınız. Efendimiz Rahl’ı korumak için savaşmayı seçtik. Gerekirse hayatlarımızı sizin için feda edeceğimize yemin ettik. Sizi koruyanlar sadece Birinci Tabur askerleri değil. Bizler kişisel muhafızlarınız olarak seçildik. Birinci Tabur bile bize dil uzatmaya cüret edemez. Efendi Rahl dışında hiç kimseden emir almayız.”

“Öyleyse beni rahat bırakmanızı emrediyorum!”

“Kusura bakmayın Efendi Rahl ama bu emri uygulayamayız.”

Richard neye inanacağını şaşırmişti. Bu bir tuzak olabilirdi. “Buraya Darken Rahl’ı durdurmaya geldim. Hayat Bahçesi’ne çıkmalıyım. Yolumdan çekilmezseniz sizi öldürmek zorunda kalacağım.”

“Nereye gittiğinizi biliyoruz,” dedi Cara. “Sizi götürürüz ama o taraftan gitmemelisiniz. Sarayın tamamına hâkim değiliz. O taraf güvenli değil. Hatta sarayın bu bölümü tamamen isyancıların elinde. Birinci Tabur buraya ulaşmaya kalkışsaydı binlerce adamını kaybe-

derdi. Onlara bizim gideceğimizi söyledik, böylesi sizin için daha az riskliydı. Sırf bu sebeple kabul ettiler.”

Richard kadınlarla arasındaki mesafeyi kollamaya başladı. “Sana inanmıyorum, yalan söylüyorsan yapacaklarını göze alamam. Durum vahim. Beni durdurmaya kalkışırsanız sizi öldürmek zorunda kalacağım.”

“O taraftan giderseniz Efendi Rahl, öleceksiniz. Lütfen, izin verin de kulağınıza gizli iletiyi fısıldayayım.” Cara elindeki Agiel’i arkasındaki kadına verdi. “Bıçağınızı bana doğrultabilirsiniz. Silahsızım.”

Richard onu saçından yakalayarak keskin bıçağını gırtlığına dayadı. Ani bir harekete kalkıştığı an boğazını kesmeye niyetliydi. Cara dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı.

“Size yardım etmeye geldik Efendi Rahl,” diye fısıldadı. “Bu... kızarmış kurbağalar kadar gerçek.”

Richard’ın sırtı dikleşti. “Bunu nereden duydun?”

“Anlamını biliyor musunuz? Başkomutan Trimack bunun İlk Büyücü Zorander tarafından gönderilmiş şifreli bir mesaj olduğunu söyledi, böylece size bağlılığımızdan şüphe etmeyecekmişsiniz. Sizin dışınızda hiç kimseye söylemememi istedi.”

“Komutan Trimack kim?”

“Başkomutan, Saray Muhafızlığı Birinci Taburu. Size sadıktırlar. Birinci Tabur, Efendi Rahl’ın etrafını sarmış çelikten bir halkadır. Büyücü Zorander, Komutan Trimack’ten Hayat Bahçesi’ni her ne pahasına olursa olsun korumasını istedi. İki gün önce sihir kadın geldi. Hayat Bahçesi’ne girmek için yaklaşık üç yüz adamımızı öldürdü. Onu durdurmaya çalıştıysak da beceremedik. Büyümüz ona işlemiyor. Bu gece dışarı çıkarken yaklaşık yüz kişiyi öldürdü. Peşinden gittik ve üçüncü kattaki bir pencereden gözledik. Gökyüzündeki ejderhanı vurmak için şimşekler yolladığını gördük. Kadını öldürdüğüne tanık olduk. Sadece gerçek Efendi Rahl bunu yapabiliirdi. Lütfen Efendi Rahl, Hayat Bahçesi’nde korkunç şeyler dönüyor. Sizi oraya götürelim de kötü ruhu durdurabilesiniz.”

Richard’ın boşa harcayacak vakti yoktu. İlettikleri mesaj ancak Zedd’den gelebilirdi. Onlara güvenmek zorundaydı.

“Pekâlâ, gidelim. Yalnız acelem var.”

Kadınların her biri sıırttı. Cara, Agiel'ini geri alıp onu omzundan yakaladı. Başka bir Mord-Sith de diğler omzundan. Onu yanlarında sürükleyerek koşmaya başladılar. Cara fısıldayarak mümkün olduğunca sessiz durmasını söyledi. Diğler dördü önden giderek yolu kolaçan etti.

Onu çabucak ama sessizce kestirme koridorlardan ve karanlık odalardan geçirdiler. Keşif kolu dar hizmetçi merdivenini önden çıkarken Cara ve diğeri onu duvara yasladı. Cara parmağını dudağına götürerek kısa bir ısılk duyana dek bekledi, sonra Richard'ı gömleğinden çekistirerek merdiveni hızla tırmandı.

Merdivenin başında, Richard önden giden dört Mord-Sith'ten birinin cesedine takılıp az kalsın düşüyordu. Kadının yüzü kılıçla yarılmıştı. Zırhlı sekiz D'Hara askeri, koridor boyunca çarpılmış halde sere serpe yatıyordu, kulaklarından kan sızıyordu. Richard, Agiel'in yol açtığı ölüm şeklini tanıdı.

Koridorun sonundaki kırmızı deri elbiseli kadınlardan biri ilerlemelerini işaret etti. Cara onu kadının gösterdiği yere kadar çekistirdi ve diğler merdiveni tırmanmaya koyuldu. Richard, bir o yana, bir bu yana çekistirilmeden çamaşır çuvalı gibi hissediyordu. Keşif kolu emin bir rota çizirken diğler ikisi onu köşeden köşeye savurup duvara yaslıyordu.

Koridordan aşağı koşarlarken onlara ayak uydurmakta güçlük çekti. Kadınların ikisinin de eli hâlâ omzundaydı ve onu peşleri sıra sürüklüyorlardı. Richard, merdivenleri çıkıp da sayısız odadan geçince yönünü iyice şaşırp nereye gittiklerini bilemez hale geldi. Bazı odalarda pencereler vardı ve güneşin yükseldiğini seçebiliyordu.

Richard girdikleri geniş salonu nihayet tanıdığı esnada soluksuz haldeydi. Zincir zırhlı üniformalara bürünmüş ve parlak göğüs zırhları takmış yüzlerce adam, onu görünce hep beraber tek dizleri üzerine çöktü. Zırhlarının ve silahlarının şangırtısı geniş salonda yankılandı. Her biri yumruklarını kalplerine götürdü. Ayağı kalktıklarında biri öne çıktı.

"Efendi Rahl. Bendeniz Başkomutan Trimack. Hayat Bahçesi'nin yakınındayız. Sizi oraya götüreceğim."

"Yerini biliyorum."

“Efendi Rahl, acele etmelisiniz. Asi komutanlar saldırıya geçti. Bu mevziyi uzun süre koruyabileceğimizden emin değilim ancak siz içerideyken son adamımıza kadar koruyacağız.”

“Teşekkür ederim Komutan. Şu piç kurusu Darken Rahl’ı yeraltı dünyasına geri gönderecek kadar korusanız yeter.”

Komutan yumruğunu kalbine götürerek selam dururken Richard ilerledi. Anımsadığı parlak granit koridor boyunca hızlı adımlarla ilerledi. Koridor onu Hayat Bahçesi’nin altın kaplı devasa kapılarına çıkardı.

Öfkeyle neredeyse bir esrimeye kapılan Richard, kapıdan içeri dalıp bahçeye çıktı. Güneş tepedeydi. İlk ışıkları bahçedeki ağaçların tepesini aydınlatıyordu. Richard geniş adımlarla patikayı yürüdü, sarmaşık kaplı alçak duvarları geçti ve çimenliğe çıktı.

Bahçenin ortasında beyaz kumla çizilmiş bir çember vardı – büyücü kumu. Ortasında da skrin kemiğinden yapılmış bilye duruyordu, onun da etrafına karmaşık şekiller çizilmişti. Geride Orden’in Üç Kutusu’nu taşıyan sunak taşı vardı – öbür dünyaya açılan geçit. Kutuların her biri simsiyahtı, sanki odadaki ışığı emiyordu.

Açık kutudan yeşil bir ışın demeti fışkırıp cam tavanı delerek gökyüzüne yükseliyordu. Darken Rahl her ne yapıyorsa geçidi açıyordu. Yeşil ışın demetinin etrafında mavi, sarı ve kırmızı pırıltılar sarmallar çiziyordu.

Darken Rahl’ın beyaz parıltılı sureti, çimenlerin üzerinden yürüyerek yaklaşmasını seyretti. Richard büyücü kumu çemberinin gerisinde, tam karşısında durdu. Darken Rahl’ın dudaklarına hafif bir tebessüm yayıldı.

“Hoş geldin oğlum,” dedi tıslayarak.

Richard göğsündeki el izi biçimli yaranın yandığını hissetti. Acıya aldırmadı. Darken Rahl’ın parlayan mavi gözleri Richard’ın boynuna asılı Gözyaşı Taşı’na kaydı.

Darken Rahl’ın bakışları Richard’ınkilere kenetlendi. “Muhteşem bir büyücü ortaya çıkarmışım. Bize katılmanı isterdik Richard.”

Richard hiçbir şey demedi. Darken Rahl’ın genişleyen gülümsemesini seyrederken öfkesinden köpürüyordu. Kızgınlığın şiddetine, büyüünün zonklayan gazabına rağmen dinginlik merkezini yoklayarak bakmakla yetindi.

“Hiç kimsenin bahşedemeyeceği bir şeyi bahşedebiliriz Richard. Yaratıcı’nın bile bahşedemeyeceği bir şey. Biz Yaratıcı’dan daha güçlüyüz. Bize katılmanı isteriz.”

“Bana ne bahşedebilirsiniz ki?”

Darken Rahl parlayan kollarını iki yana açtı. “Ölümsüzlük.”

Richard gülemeyecek kadar kızgındı. “Söyleyeceğin herhangi bir şeye inanacağım yanılışına ne zaman kapıldın?”

“Doğru söylüyorum Richard,” diye fısıldadı. “Buna gücümüz yeter.”

“Sırf yalanlarına rahibeleri inandırmayı başardın diye benim de kanacağım anlamına gelmez.”

“Biz yeraltı dünyasının Bekçi’siyiz. Hayatı ve ölümü denetliyoruz. İkisini de bahşetme gücümüz var, özellikle de senin gibi birisine. Canlı dünyanın efendisi olabilirsin. Tıpkı bir zamanlar olduğum gibi, işlerimi... baltalamandan önce.”

“İlgilenmiyorum. Daha iyi bir teklifin var mı?”

Darken Rahl’ın zalim gülümsemesi genişledi. Kaşları kalktı. “Ah, evet oğlum,” diye tısladı. “Var tabii.”

Elini kum çemberine uzattı. Parlak ışık diz çökerek öne eğilmiş bir bedene dönüştü. Işık tanıdık bir biçime büründü.

Kahlan.

Beyaz İtirafçı elbisesiyleydi, diz çöküp öne eğilmişti. Saçı kısa kesilmişti, tıpkı kulede gördüğü sanrıdaki gibi. Yanağını bir kütüğe dayamıştı, kapalı gözlerinden bir damla yaş süzüldü. Dudakları Richard’ın adını ve onu sevdiğini söyledi. Richard’ın kalbi yerinden çıkarcasına atıyordu.

“Ejderha yaralı, Richard. Seni Aydındril’e götüremez. Zamanın tükendi. Bize yardım etmek dışında seçme şansın kalmadı.”

“Yardım derken neyi kastediyorsun?”

Rahl’ın gülümsemesi geri geldi. “Dedim ya, hayat ve ölüme hükmediyoruz. Yardım etmezsen, bu öğleden sonra halkının önünde Kahlan’ın başına gelecek şey budur.”

Parlayan elini tekrar uzattı. Kahlan’ın başının üzerinde, bir bıçağın geniş kenarı kamaştı. Balta indi, kütükten tok bir ses çıktı, kan fişkırdı. Richard irkildi.

Kahlan'ın kellesi yuvarlandı. Cansız bedeni yana devrilirken yayılan parlak kırmızı kanı kum ve beyaz elbise emdi.

"Hayııur!" diye haykırdı Richard, yumruklarını sıkarak. "Hayııur!"

Darken Rahl elini cesedin üzerinde sallamasıyla beraber ceset ısıltılar saçarak kayboluverdi.

"Bugün olacakların görüntüsünü aktarmakla yetindim, gerçekliği durdurabiliriz. Teklif ettiğimiz ölümsüzlük sadece senin için değil, bize katılırsan onun için de geçerli."

Richard afallamış haldeydi. İlk kez çöktüğünü hissetti, sahiden çökmüştü. Scarlet yaralıydı. Onu Aydindril'e uçuramazdı. Kış gün-dönümü gelip çatmıştı. Kahlan bugün ölecekti ve ona kavuşmasına imkân yoktu. Richard kesik kesik soluyordu.

Onun için dünyanın sonu gelmişti.

Kehanetın anlamı buydu. Bu teklifi kabul ederse, Kahlan'ın ölü-münü engellemeyi seçerse dünya herkes için batacaktı.

Rachel'ı yeni annesiyle tanıştırmak üzere evine götüren Chase'i düşündü. Kızın hayatı boyunca tadacağı sevgiyi, yaşayacağı mutluluğu düşündü. Kendi hayatını, babası ve annesiyle geçirdiği sevgi ve mutluluk dolu zamanları düşündü, pek de mutlu sayılmayan zamanlarda bile beraberlikleri ne kadar da önemliydi.

Kahlan'la birlikte geçirdikleri zamanı, aşkıandan duyduğu keyfi düşündü. Gelecekte tüm insanlar aynı zevki tatmalıydı. Tabii bir gelecek varsa.

"Onunla el ele yürüyeblırsın Richard. Ebediyen."

Richard beyaz kuma dıktığı gözlerini kaldırıp baktı. "El ele, ölü-mün külleri içinde. Ebediyen."

Böylesine bencilce bir yazgıyı Kahlan'a teklif etseydi ne düşünürdü, aşkları ne hale gelirdi? Kahlan dehşete kapılırdı. Richard'a ne zaman baksa gerçek bir canavar görürdü. Ebediyen.

Kahlan'ın duyduğu sevgiyle değil, tiksintiyle ebediyen yaşamak durumunda kalırdı. Hatta onu kurtaracağım derken sadece diğer herkesi değil, Kahlan'ın kalbini de yok etmiş olacaktı.

Aşk ı için bile olsa, bedel çok ağırdı.

Ama bu, hayatıyla beraber aşkını da sona erdirecekti.

Richard aynı anda hem öfkenin hem de sakinliğin pençesindeydi. Parlayan kötülük dolu gözlere baktı. “Aşkımızı nefretinle zehirleyeceksin. Aşkın anlamını bile bilmiyorsun.”

İçindeki gazap vahşi bir fırtınaya dönüştü. En azından bunun bedelini ödeyecekti. İntikamını alacaktı.

Richard Gözyaşı Taşı’nı kavrayarak kaldırdı. Darken Rahl sendeleyerek bir adım geriledi.

“Richard, ne yaptığını bir düşün.”

“Yaptıklarının bedelini ödeyeceksin.”

Richard cebinden bir avuç dolusu siyah büyücü kumunu çıkarıp beyaz kum çemberine serpti.

Darken Rahl kollarını uzatarak atıldı. “Hayır! Seni aptal!”

Beyaz kum canlıymışçasına, acı çekercesine kıvrandı. Üzerine çizilen simgeler çarpılıp kendi etraflarında büzüştü. Yer sarsıldı. Üzerinde buhar fışkıran çatlaklar belirdi.

Parıltılı beyaz kumdan bir şimşek çakarak Hayat Bahçesi’ni titretti. Ortalık muazzam bir gürültüye ve kör edici bir aydınlığa boğuldu. Büyücü kumu eriyerek mavi renkli, sıvı bir alev havuzuna dönüştü. Hava sert sarsıntılarla titreşiyordu.

Darken Rahl yumruklarını havaya kaldırdı. “Hayır!”

Başını indirince Richard’ın kendisine doğru yavaşça yaklaştığını gördü, elindeki Gözyaşı Taşı’nı öne uzatmıştı, Darken Rahl donakaldı. Elini ona doğru kaldırdı.

Richard sendeleyerek durdu. Göğsündeki yaranın acısı nefesini kesti. İstirap içini dağladı. Ta derinliklerinden azmetti ve eziyete rağmen ilerledi. Attığı her adım acıyı daha da artırıyordu. Sanki etleri yanarak kemiklerinden sıyrılıyor, ilikleri fokurduyordu. Richard öfke fırtınasının göbeğindeki dinginliğe sığınarak aldırmamayı başardı.

Richard Gözyaşı Taşı’nı başının üzerinden aşırarak çıkardı. Deri kayışı öne uzatarak sallanan taş Darken Rahl’ın yüzüne tuttu. Rahl büzüldü.

“Ölümün derinliklerinde bunu taşıyacaksın. Ebediyen.” Richard yaklaştı. “Diz çok.”

İşıldayan suret dizlerinin üzerine çöktü. Parlak gözleri tepesinde sallanan taş kenetlenmişti. Richard deri kayışı babasının ruhunun boynuna asmak için yaklaştı. Durakladı.

Darken Rahl'ın başının üzerinden, arkadaki sunakta duran kutsalı gördü. Açık olanı ortadaydı, tahayyülün ötesindeki varlıklarla kayınıyordu, işaret ateşi gibi yeşil ışık saçan da o kutuydu.

Richard ona Ann, Nathan ve Warren'ın söylediklerini anımsadı. Taşı bencilce amaçlar için, nefret uğruna kullanırsa perdeyi yırtacaktı. Darken Rahl'ı yaptıkları için sonsuza dek cezalandırmayı, yeraltı dünyasının derinliklerine göndermeyi her şeyden çok istiyordu. Ama bu sadece Darken Rahl'ın ekmeğine yağ sürecekti, bedeli ise çok ağırdı.

Öte yandan Richard başına gelenlerden kendisi sorumluydu. Kas-ten yapmamış olsa bile hiç fark etmiyordu. Hayat adil değildi, zaman akıp gidiyordu işte. Zehirli bir yılan kazara basarsan ısırılıyordun. Hangi niyetle hareket ettiğinin bir önemi yoktu.

"Kendi kederimden sorumluyum," diye fısıldadı Richard. "Eylemlerimin sonuçlarına katlanmam gerek. Kasıtlı ya da kasıtsız, sebep olduğum şeylerin bedelini başkalarına ödetemem."

Richard, Gözyaşı Taşı'nı kendi boynuna geri astı. Darken Rahl telaşa ayağa fırladı.

"Richard... ne dediğinin farkında değilsin. Beni cezalandır. Taşı boynuma as. İntikamını al!"

Richard, Hayat Bahçesi'nin merkezine doğru hafifçe dönerek elini uzattı. Mavi alev havuzunun ortasındaki skrin bilyesi avucuna doğru fırladı. Richard, bünyesindeki büyü sayesinde korunuyordu.

Skrin kemiğini yukarı kaldırdı. Hem öfkeyle hem de dinginlikle onu kavrayıp gücü serbest kıldı. Güç, yumruğundan dışarı patladı.

Sarı ve sıcak bir yıldırım çakıp Darken Rahl'ı deşti.

Siyah ve soğuk bir yıldırım çakıp Darken Rahl'ı deşti.

Skrin'in zincirlerinden boşanan gazabıyla yıldırımlar birbirine dolandı.

Zifiri bir karanlık dalgası odayı yalayıp geçti, karanlık kalktığına yıldırım da Darken Rahl da kaybolmuştu. Richard'ın avucundaki skrin kemiği soğudu.

Kutudan yayılan yeşil ışık gittikçe parlayarak uğulduyordu. Richard, Gözyaşı Taşı'nı boynundan çekip kopardı. Deri kayış yere düşerken avucundaki taş siyaha dönüştü.

Richard elini uzattı. Gözyaşı Taşı yeşil ışığa doğru uçtu, bir an havada asılı kaldı, sonra ışın demetini buldu. Gözyaşı Taşı kutuya doğru gömülüp şeffaflaşır ve gözden yiterken yeşil ışık da soldu. Işın demeti, Hayat Bahçesi'ni sessizliğe gömerek kayboluverdi.

Richard çok sıkmadan skrin kemiğini önde tutuyordu. İkiz yıldırım bir kez daha çaktı, gümbürtüsü her yana yayıldı. Beyaz sıcak ışık patlamaları ve buz gibi soğuk bir karanlıkla yıkandı. Sona erdiği sessizlik bir kez daha kulaklarını çınlattı, üç kutu da sunağın üzerindeydi.

Hepsi kapanmıştı.

Richard kitap olmadan bir daha açılmayacaklarını biliyordu, kitap ise sadece onun ezberindeydi. Orden kutuları ve temsil ettikleri geçit ebediyen kapalı kalacaktı.

Richard metalik bir şakırtı duydu. Bir şeyin boynunu yalayarak ayaklarının dibine düştüğünü hissetti.

Yerde duran tasmaya, Rada'Han'a baktı. Boynundan çıkmıştı. Tasmadan kurtulmuştu.

Acı da dinmişti. Göğsünü yokladı. Yara yoktu.

Sessizlikte Richard afallamış bir halde kalakaldı. Olan bitenlerden emin değildi. Nasıl yaptığını bilmiyordu.

Bitmişti.

Onun için her şey bitmişti.

Kahlan bugün ölecekti.

Koşmaya başladı. Gün henüz sona ermemişti.

Hayat Bahçesi'nin kapılarından fırladığı an etrafını beş Mord-Sith sardı. Onlara aldırmadan koştu. İlerideki koridorda, kan ter içindeki Komutan Trimack, en az onun kadar acımasız ifadeli yüzlerce adamla bekliyordu. Çoğu kanlar içindeydi.

Puslu koridor boyunca görebildiği ne kadar adam varsa, şangırıda-yan zırhların ve silahların kakofonisi eşliğinde, hepsi birden dizlerinin üzerine çökerek yumruklarını kalplerine götürdü. Komutan Trimack

ayağa kalktı. Richard'a doğru üç geniş adım atmıştı ki Cara kendini Richard'ın önüne siper etti.

"Yolumdan çekil be kadın!"

Cara tınmadı. "Efendi Rahl'a hiç kimse dokunamaz."

"Ben de en az senin kadar kendisini korumakla..."

"İkiniz de kesin!"

Cara gevşeyip yana çekildi. Komutan Trimack, Richard'ı omuzlarından kavradı. "Efendi Rahl, başardınız. Uzun sürdü ama başardınız."

"Neyi başarmışım? Uzun sürdü de ne demek?"

Adamın kaşları kalktı. "Bütün gün içerdeydiniz."

Richard'ın soluğu kesildi. "Ne?"

"Onlara saatlerce karşı koyduk ama geri püskürtüldük. Üstünlük bire karşı on ya da on beşle onlardaydı. Sonra yıldırım gönderdiniz. Hiç öyle bir şey görmemiştim. Büyücü Zorander sarayın temeline çok güçlü bir tılsımın çizildiğini, bu tılsımın da Efendi Rahl'a güç ve korunma sağlayacağını anlatmıştı. Gözlerimle görmesem inanmazdım. Tüm sarayda yıldırımlar çaktı. Duvarlardan şimşekler fıskırdı. Darken Rahl'a bağlı şu piç kurusu komutanların hepsini şimşek çarptı. Onlarla birlikte savaşan birlikler de darmaduman oldu. Silahlarını bırakıp teslim olanlar zarar görmedi."

Richard ne diyeceğini bilmiyordu. "Sevindim Komutan ama kendime pay biçemiyorum. Onca zaman içerideydim. Burada olanlar şöyle dursun, orada ne yaptığımdan bile emin değilim."

"Bizler çeliği kesen çeliğiz. Siz üzerinize düşeni yaptınız. Efendi Rahl olarak büyüyen büyüydünüz. Hepimiz sizinle gurur duyuyoruz." Komutan Trimack, Richard'ın omzuna hafifçe vurdu. "Her ne yaptıysanız, doğru seçimi yapmışsınız."

Richard parmaklarını şakaklarına dayayarak düşünmeye çalıştı. "Ne kadar zaman geçti?"

"Dediğim gibi, biz burada savaşırken günün çoğunu içeride geçirdiniz. İkinci olmak üzere."

Richard adamın göğsüne yapıştı. "Gitmem gerek."

Koşmaya başladı. Herkes peşinden koştu. Çok geçmeden iç içe geçmiş devasa koridorlar karşısında aklı karıştı. Kaygan mermer zeminde kayarak durdu ve kuyruğundan ayrılmayan Cara'ya döndü.

“Ne taraftan?”

“Nereye Efendi Rahl?”

“Geldiğim yere! En kısa yoldan!”

“Bizi takip edin Efendi Rahl.”

Richard beş Mord-Sith’in peşinden koştu. Anlaşılan sarayın tüm ordusu da peşinden geliyordu. Zırhların ve çizmelerin şakırtısı duvarlarla yüksek tavanlarda yankılanıyordu. Sütunları, kemerleri, merdivenleri, adanma havuzlarını ve birbirini kesen koridorları hızla geçtiler. Koridorlardan aşağı koşup merdivenlerden indiler.

Richard yaklaşık bir saat sonra devasa sütunların arasındaki kapıdan dışarı, soğuk havaya çıktığında soluk soluğa kalmıştı. Askerler arkasından dışarı akın etti. Richard basamakları dörder dörder indi.

Scarlet karda yan yatmıştı. Güçlkle soluk alırken parlak kırmızı pulları inip kalkıyordu.

“Scarlet! Yaşıyorsun!” Richard ejderhanın küt burnunu okşadı. “Çok endişelendim.”

“Richard. Görüyorum ki sağ çıkmayı başarmışsın. Zannettiğin kadar zor değilmiş demek.” Ejderha kendi usulünce sırtmaya çalıştı. Beceremedi. “Üzgünüm dostum ama uçamam. Kanadım kırık. Denedim fakat iyileşene kadar korkarım yerimden kıpırdayamam.”

Richard yüzünü ejderhanın burnuna dayadığı yere bir damla gözyaşı akıttı. “Anlıyorum dostum. Beni buraya getirdin ya. Canlıların dünyasını kurtardın. Tarihteki herhangi birinden çok daha asil bir kahramansın. İyileşecek misin? Tekrar uçabilecek misin?”

Ejderha cılız bir sesle güldü. “Tekrar uçacağım. Ama bir ayı bulur. İyileşeceğim. Görüldüğü kadar kötü değil.”

Richard arkasındaki subaylara döndü. “Scarlet dostumdur. Hepimizi kurtardı. Onu besleyin. İyileşene dek her ihtiyacını görün. Beni korur gibi onu da koruyun.”

Yumruklar kalpleri buldu.

Richard komutanın koluna yapıştı. “Bana bir at lazım, güçlü bir at. Hemen. Aydındril’e nasıl ulaşacağımı da bilmem gerek.”

Komutan döndü. “Güçlü bir at getirin, hemen! Sen, git ve Efendi Rahl’a Aydındril haritası getir.”

Adamlar koşarak uzaklaştı. Richard ejderhaya döndü.

“Çektiğin acı için çok üzgünüm Scarlet.”

Scarlet genzinden kıkırdadı. “Yaram o kadar acı vermiyor. Şuraya bir baksana, kenardan dolaş.”

Etrafından dolanan Richard’ı uzun boynunu çevirerek başıyla takip etti. Richard ejderhanın kuyruğuyla beşik gibi sarmaladığı bir yumurta karşısında afalladı.

Ejderha kocaman sarı gözüyle onu dikizliyordu. “Az önce doğum yaptım. Şu anda aciz durumdayım. Yere çakılıp kalmak kadar aciz.”

Yumurtayı aleviyle ısıttı. Pençelerini şefkatle üzerinde gezdirdi. Richard seyrederken yaşamın güzelliğini düşündü, diğerlerinin bundan mahrum kalmayacağını bilmekten ne kadar mutlu olduğunu.

Ne var ki inen baltanın görüntüsü gözünün önünden bir türlü gitmiyordu. Duyduğu dehşete engel olamıyordu. Elleri titredi. Olay şu anda gerçekleşiyor olabiliirdi. Kesik kesik solumaya başladı.

Sonunda bir adam haritayla koşarak geldi. Uzatıp bir yeri gösterdi. “Şurası Efendi Rahl, Aydındril. Bu en hızlı istikamet. Yine de birkaç haftanızı alır.”

Başka bir asker at sırtında dörtnala gelirken Richard haritayı gömleğine tıktı. Richard, çantasını ve yayını Scarlet yere çakıldığında düştükleri yerden topladı.

Komutan Trimack yapılı beygirin dizginlerini tutarken Richard eşyalarını çabucak eyere yükledi. “Heybelerde yiyecek var. Ne zaman dönersiniz Efendi Rahl?”

Richard’ın zihni pusluydu, aklında bin türlü düşünce birbiriyle yarışlıyordu. Tüm görebildiği inen bir baltaydı.

Eyere oturdu. “Bilmiyorum. Ne zaman dönebilirim. O vakte kadar görevinizi yapın. Hayat Bahçesi’ni korumayı da sürdürün. Hiç kimsenin içeri girmesine izin vermeyin.”

“Sağlıcakla dönün Efendi Rahl. Kalplerimiz sizinle.”

Yumruklar göğüslere kalkıp selam durulurken Richard güçlü beygirini mahmuzlayıp dörtnala sürerek onun için açık tutulan devasa geçitten hızla dışarı fırladı.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Bindiği at son nefesini verip altında devrilince Richard içinden lanet okudu. Karda yuvarlandıktan sonra ayağa kalktı ve ağzı köpürmüş, cansız hayvanın üzerindeki eşyalarını toplamaya koyuldu. Ata içi sızladı, hayvancağız varını yoğunu ortaya koymuştu.

Altında ölen atların sayısını şaşırmıştı. Bazısı sendeleyerek durmuş ve daha fazla ilerlemeyi reddetmişti. Bazısı daha fazla koşamaz hale gelip yürümeye başlamıştı. Bazıları da kalbi iflas edene dek her şeyini vermişti.

Richard onlara fazla yüklendiğini anlayınca yürüyüş hızlarını ayarlamaya çalışmıştı ama bir türlü yeterince yavaş gidemiyordu. Bir at ölünce ya da koşmayı bırakınca yenisini bulmayı beceriyordu. Bazı satıcılar pazarlık maksadıyla satmaya yanaşmıyorlardı. Richard önlerine bir avuç altın atıp atı alıveriyordu.

Kendisi de yorgunluktan ölmek üzereydi. Az uyumuş, az yemişti. Bazen bineği dinlensin diye yürümüştü. Yeni bir at bulması gerektiği zamanlarda ise koşmuştu.

Richard çantasını sırtına atıp yürümeye koyuldu. D'Hara'dan ayrılalı iki hafta olmuştu. Aydındril'e yaklaşmış olması gerektiğini biliyordu.

Kış gündönümünün üzerinden iki haftanın geçmiş olduğu gerçeği, Kahlan'a yetişmek için acele etmesinin yanında her nasılsa pek

önemli değil gibiydi. Nedense sanki yeterince çabuk davranması onu kurtaracaktı, elinden gelen tüm gayreti gösterirse sanki zaman onu bekleyecekti. Çok geç kaldığını kabullenemiyordu.

Yokuş yukarı çıkan bir yolun tepesinde nefes nefese durdu. Önünde, parlayan güneş ışığının altında Aydınlık uzanıyordu. Şehrin öbür ucundaki sıradağlarda Büyücü Kulesi'nin gri duvarlarını seçebiliyordu. Richard karda koşarak ilerledi.

Sokaklar soğuk ikindi havasında koşuşturan, aylaklık eden, seyyar tezgâhlarının başında ısınmak için ayaklarını yere vuran insanlarla kaynıyordu. Richard hepsinin yanından koşarak geçti. İnsanların Doğruluk Kılıcı yüzünden ona baktıklarını görünce mriswith pelesiniyle kılıcını örttü.

Yol kenarında yere çakılmış kısa bir sırığın yanında bir seyyar satıcı duruyordu. Sırığın üzerine yatay bir çıta çakılmıştı, onun üzerinden bir şeyler sallanıyordu. Richard adamın nara atarak sattığı şeyin ne olduğunu fark edince dalgınlığından sıyrılıp aniden durdu.

“İtirafçı saçıl!” diye böğürüyordu adam. “İtirafçı Ana'nın saçına gel! Habis kafasından taze kesilmiş! Yetişen alıyor! Çocuklarınıza son İtirafçı'nın saçını gösterin!”

Richard'm gözleri uzun saç kenetlendi. Kahlan'm saçıydı. Sırıktan hepsini kaptığı gibi gömleğine tıktı. Adam müdahale etmeye kalkışınca da onu duvara yapıştırdı. Richard adamın gömleğini kavrayıp onu yerden kaldırdı.

“Bunu nereden buldun?”

“Kon... konseyden. Satmak için onlardan aldım. Onun saçını kesmelerinden sonra uygun bir fiyata satın aldım. Benim malım.” Bağırarak medet aradı. “Hırsız var! Hırsız!”

Kızgın bir kalabalık adamı savunmak için hücum edince kılıç ortaya çıktı. İnsanlar çil yavrusu gibi dağıldılar. Seyyar satıcı can havliyle kaçtı.

Richard'ın öfkesi, İtirafçılar Sarayı'nın yolunu tutarken kılıcı kınına geri sokmasına rağmen tırmanmaya devam ediyordu. İleride uçsuz bucaksız arazide yükselen binayı gördü. Sarayın ne kadar muhteşem olduğunu anlatan Kahlan'ı anımsadı. Binayı sanki daha önce görmüşçesine hemen tanıdı.

Kahlan'ın oradaki bir kadından, bir aşçıdan bahsettiğini de anımsadı. Hayır, başaşçıdan. Adı neydi? Sand bilmemne. Sanderholt, buydu ismi. Kalfa Sanderholt.

Yemek kokuları onu mutfak girişine götürdü. Kapıdan içeri daldı. Bir oda dolusu çalışan insan onu görünce büzüldü. Belli ki hiç kimse ona bulaşmak istemiyordu.

“Sanderholt!” diye seslendi. “Kalfa Sanderholt! Nerede o?”

İnsanlar endişeyle koridoru gösterdi. Daha on adım atmamıştı ki ters istikametten sıska bir kadın telaşla koştu.

“Gene ne var? Kim bu seslenen?”

“Ben,” dedi Richard.

Kadının kızgın yüz ifadesinin yerini şaşkınlık aldı. “Senin için ne yapabilirim delikanlı?” dedi huzursuz bir sesle.

Richard sesindeki tehditkâr tonu bastırmaya çalıştı. Pek de başarılı olmadı. “Kahlan. Onu nerede bulabilirim?”

Kadının yüzü neredeyse önlüğü gibi bembeyaz kesiliverdi. “Sen Richard olmalısın. Senden bahsetmişti. Tarifine uyuyorsun.”

“Evet! Nerede o?”

Kalfa Sanderholt yutkundu. “Üzgünüm Richard,” diye fısıldadı. “Konsey onu idama mahkûm etti. İnfaz kış gündönümü yortusunda gerçekleştirildi.”

Richard sıska kadına bakakaldı. Aynı kişiden bahsedip bahset-mediklerini kestirmekte güçlük çekiyordu.

“Sanırım yanlış anladın,” demeyi becerdi. “İtirafçı Ana'yı kas-tediyorum. İtirafçı Ana Kahlan Amnell. Başka birinden bahsediyor olmalısınız. Benim Kahlan'ım ölmüş olamaz. Olabildiğince çabuk geldim. Yemin ederim.”

Kadının gözleri doldu. Gözlerini kırıştıtırıp ağlamamaya çalışarak baktı. Yavaşça kafasını iki yana salladı.

Sargılı bir elle genç adamın koluna dokundu. “Gel Richard. Aç görünüyorsun. İzin ver de sana bir kâse çorba getireyim.”

Richard çantasını, yayını ve sadağını yere bıraktı.

“Merkez Konsey onu idama mı mahkûm etti?”

Kadın belli belirsiz başıyla doğruladı. “Kaçtı ama yakalandı. Merkez Konsey halkın önünde kellesinin... idam cezasını tekrar onayladı. Halk tezahürat yaparken konsey üyeleri öylece sırtarak durdular.”

“Belki tekrar kaçmıştır. Becerikli bir kadındır...”

“Oradaydım,” dedi kadın sesi çatlayarak, yanaklarından yaşlar süzüldü. “Lütfen gördüklerimi bana anlattırma. Kahlan’ı bebekliğinden beri tanırdım. Onu severdim.”

Belki bir şekilde geri dönüp buraya zamanında ulaşmanın bir yolu vardı. Bir yolu olmak zorundaydı. Richard’a ateş bastı, başı döndü.

Hayır. Çok geç kalmıştı. Kahlan ölmüştü. Bekçi’yi durdurmak için onun ölmesine göz yummak zorunda kalmıştı. Kehanet galip gelmişti.

Richard dişlerini gıcırdattı. “Konsey nerede?”

Sonunda kadın onunla göz göze gelmeyi başardı. Sargılı eliyle koridordan aşağıyı gösterip yolu tarif etti.

Tekrar ona döndü. “Lütfen Richard, onu ben de severdim. Artık elden bir şey gelmez. Yapabileceğin hiçbir şey yok.”

Ne var ki Richard çoktan uzaklaşmıştı. Mriswith pelerinini arkasında savurarak koridordan aşağı koştu. Kadının tarif ettiği yoldan giderken etrafına dikkat bile etmiyordu. Konsey salonuna, çağırdığı hedefe attığı oklar misali uçarcasına gidiyordu.

Her yerde muhafızlar vardı ama oralı olmadı. Onların da oralı olduğundan şüpheliydi, umurunda da değildi. Azimle hedefine doğru uçuyordu. Ara koridorlarda etrafındaki silahlı adamların kıpırdandığını duydu. Balkonlarda duranları hayal meyal fark etti.

Sıralı sütunların bulunduğu koridorun sonunda konsey salonuna açılan kapı duruyordu. Koridorda koşarken adamlar kapıları tuttu. Richard onları belli belirsiz fark etti. Sadece kapıları görüyordu.

Belindeki kılıcı hâlâ kınındaydı ama büyü tüm gazabıyla çoktan içini doldurmuştu. Askerler kapıların önünde safları sıkılaştırdı. Richard yavaşlamadı. Öne atılırken siyah pelerini dalgalanarak açıldı, kaşları öfkeyle çatılmıştı.

Askerler onu durdurmak üzere hareketlendiler. Richard ilerledi. Onları yolundan çekmek istedi. Güç, bariz bir çaba göstermeksizin

içgüdüsel olarak ortaya çıktı. Darbeyi hissetti. Göz ucuyla beyaz mermer kan sıçradığını gördü.

Bir adım bile sekmeden, kapının bulunduğu yerde ateş topunun açtığı iki misli büyüklükteki gedikten içeri daldı. Havaya devasa taş parçaları sıçrarken ortalık toza dumana bulanmıştı. Başından aşağı döküntüler yağıyordu. Kapılardan biri döne döne havalanarak kavis çizdi, diğeri bir top gibi yuvarlanıp parçalanmış zırh ve silah parçalarıyla beraber konsey salonunu darmadağın etti.

Salonun öbür ucunda, kavisli bir masanın arkasında oturan adamlar öfkeyle ayağa fırladılar. Durmak bilmeden ilerleyen Richard kılıcını çekti. Çeliğin eşsiz sesi devasa salonda çınladı.

“Ben Başvekil Thurstan!” dedi ortadaki adam, en yüksek mevkide oturan. “Bu haneye tecavüzün gerekçesi açıklansın!”

Richard hâlâ yürümeye devam ediyordu. “Dua edin de İtirafçı Ana’nın idam cezasını onaylayanlardan biri aranızda olmasın.”

“Vatana ihanet suçuyla idam cezasına çarptırıldı! Kanunen, oybirliğiyle bu konsey tarafından cezalandırılmıştır! Muhafızlar! Çıkarın bu adamı!”

Adamlar uçsuz bucaksız salondan koşarak geldiler ama Richard kürsüye çoktan yaklaşmıştı. Vekiller bıçaklarını çektiler.

Richard bir öfke çığlıyla masanın üzerine sıçradı. Kılıç Thurstan’ı kulağından kasığına kadar ikiye biçti. Tek hamlede kelleler uçtu. Adamların birkaçı onu bıçaklamaya çalıştı. Yeterince hızlı bile değildiler. Kılıç cübbeli her adamı buldu, kaçmaya çalışanlar da dâhil. Muhafızlar henüz yolu yarılamamışken saniyeler içinde hepsi bitivermişti.

Richard masanın üzerine tekrar sıçradı. Dizginlenemeyen bir gazabın pençesinde, kılıcı iki eliyle birden kavrayarak durdu. Gelmelerini bekledi. Gelmelerini istiyordu.

“Ben Doğruluk İzci’siyim! Bu adamlar İtirafçı Ana’yı katletti! Cinayetin bedelini ödediler! Ölü canilerin tarafında mı yoksa doğrudan yana mı duracağınıza karar verin!”

Çember halinde yaklaşan adamlar yavaşladı, tereddütle birbirlerine baktılar. Sonunda durdular. Richard nefes nefese bekliyordu.

Adamın biri duvardaki deliğe bakıp kapıların yerinde yeller estiğini gördü, sonra da yere saçılmış moloz yığınının baktı. “Sen büyücü müsün?”

Richard adamla göz göze geldi. “Evet. Galiba öyleyim.”

Adam kılıcını kınına soktu. “Büyücü meselesi bu. Büyücülere meydan okumak işimiz değil. Üstüme vazife olmayan bir şey için ölmeye niyetim yok.”

Başka biri daha kılıcını kınına soktu. Çok geçmeden tüm salon kılıflarına ve kayışlarına geri sokulan çeliğin şingirtısıyla doldu. Ayak sesleri salonda yankılanarak uzaklaşmaya başladı. Saniyeler içinde koskoca konsey salonunda Richard’dan başka kimsecikler kalmamıştı.

Masadan yere atlayıp ortadaki yüksek koltuğa baktı. Kan revan içinde olmayan tek şeydi. Bu İtirafçı Ana’nın koltuğu olmalıydı, Kahlan’ın koltuğu. Kahlan o koltukta oturuyor olacaktı.

Richard donuk bir ifadeyle kılıcını kınına soktu. Bitmişti. Yapılacak her şeyi yapmıştı.

İyi ruhlar onu terk etmişti. Kahlan’ı terk etmişlerdi. Doğru olanı yapmak için her şeyi feda etmişken, iyi ruhlar yardım etmek için hiçbir şey yapmamışlardı.

Belalarını Bekçi’den bulasıcılar.

Richard dizlerinin üzerine çöktü. Doğruluk Kılıcını düşündü. Büyülüydü; şu anda yapmak üzere olduğu şey için kılıca güvenemeyeceğine karar verdi.

Onun yerine belindeki bıçağı çekti.

Yapılacak her şeyi yapmıştı.

Richard bıçağın ucunu göğsüne dayadı.

Bıçağı kalbine doğrulttuğundan emin olmak için buz gibi bir kararlılıkla başını eğip baktı. Kahlan’ın saç, seyyar satıcıdan ele geçirdiği saç, gömleğinden dışarı sarkıyordu. Kahlan’ın verdiği saç tutamını cebinden çıkardı.

Richard’ı daima seveceğini anımsaması için vermişti. Richard yalnızca tarifsiz ıstırabına bir son vermek istiyordu.

“Uyandı,” dedi Prens Harold. “Seni soruyor.”

Kahlan şömine alevine diktği gözlerini nihayet ayırdı. Tahta bir sıranın üzerinde Adie’yle yan yana oturan büyücüye soğuk bir bakış fırlattı. Zedd’in hafızası yerine geldiği halde Adie’ninki gelmemiştir. Hâlâ kendini Elda sanıyordu ve hâlâ kördü.

Kahlan karanlık yemek salonunu geçti. Geldiklerinde han terk edilmişti, kasabanın geri kalanı gibi, Keltan güçlerinden korkup kaçmışlardı. Boş kasaba, Aydındril’den kaçtıktan sonra dinlenmek için iyi bir yerdi. İki haftalık kaçış, hepsini dinlenmeye ve biraz ısınmaya muhtaç hale getirmişti.

Aydındril’den uzaklaştıktan bir hafta sonra, Zedd, Adie, Ahern, Jebra, Chandalen, Orsk ve Kahlan’dan oluşan küçük kafilenin yolu, Prens Harold’ın önderliğindeki küçük bir birlikle kesişmişti. Prens Harold’la bir avuç adamı Aydındril’deki katliamdan kaçıp beklemeye geçmişti. Kraliçe Cyrilla kellesi vurulmak üzere sehpaye çıkarıldığında cesur bir harekât düzenleyen Prens Harold, idamı izlemeyi bekleyen insanların şaşkın bakışları altında kız kardeşini celladın elinden kırıvermişti.

Prens Harold’a katılmalarından dört gün sonra, Yüzbaşı Ryan ve kalan dokuz yüz adamıyla karşılaşmışlardı. Ryan’ın birliği İmparatorluk Düzeni’ni kırandan geçirmişti. Ciddi kayıp vermiş ama görevlerini başarıyla tamamlamışlardı.

Onlarla gurur duyması bile Kahlan’ın keyfini yerine getiremiyordu, yine de adamların hatırına renk vermemeye çalışmıştı.

Bir bezi leğende ıslatıp sıktıktan sonra Kahlan üvey kardeşinin yatağının kenarına ilişti. Arada sırada olduğu gibi Cyrilla’nın bilinci açıktı, ne var ki bu hali uzun sürmeyip her seferinde kendini kaybediyor ve dalıp gidiyordu. Kendinde değilken ne görüyor ne duyuyor ne de bir şey söylüyordu. Öylece bakıyordu.

Kahlan onun gözyaşlarını görünce yüreklendi, demek ki uyanıktı. Bilinci açıkken sadece Kahlan onunla konuşabiliyordu. Erkek gördüğü anda ya çılgılığı basıyor ya da baygınlık geçiriyordu.

Kahlan ıslak bezle onun alnını silerken Cyrilla koluna yapıştı. “Kahlan, dediğimi düşündün mü?”

Kahlan bezi geri çekti. “Galea Kraliçesi olmak istemiyorum. Kraliçe sensin ablam.”

“Lütfen Kahlan, halkımızın bir öndere ihtiyacı var. Şu anda ben uygun değilim.” Kahlan’ın koluna daha da sıkı yapıştı. Gözünden yaşlar boşandı. “Kahlan, bunu benim için, onlar için yapmalısın.”

Kahlan gözyaşlarını bezle sildi. “Cyrilla, her şey yoluna girecek, göreceksin.”

Yumruğunu sıkarak karnına bastırdı. “Şu anda idareyi alamam.”

“Cyrilla, anlıyorum. Sahiden. Sana yaptıklarını bana yapmamış olsalar da ben de o kuyudaydım. Anlıyorum. Ama kendini toparlayacaksın. İyileşeceksin, söz veriyorum.”

“Kraliçe olacak mısın peki? Halkımız için?”

“Kabul edersem sadece geçici bir süreliğine. Yalnızca sen gücünü toplayana dek.”

“Hayır...” diye homurdandı kadın. Hıçkırarak yüzünü yastığa gömdü. “Yapmayın... Ne olur. Sevgili ruhlar, yardım edin. Yo...”

Tekrar kendini kaybetmişti. Sanrılara kapılmıştı. Gevşedi, gözlerini tavana dikerek ölü gibi hareketsiz kaldı. Kahlan onu yanağından öptü.

Prens Harold kapının önünde, karanlıkta bekliyordu. “Kız kardeşim nasıl?”

“Korkarım aynı. İnancını yitirme. İyileşecektir.”

“Kahlan, senden istediği şeyi yapmalısın. O, kraliçe.”

“Sen niye kral olmuyorsun? Daha makul olurdu.”

“Halkımız için, tüm Orta Diyar için savaşmalıyım. Bir de kral olmanın yüküyle uğraşırsam kendimi mücadeleye adayamam. Ben bir askerim, bildiğim şekilde hizmet etmek isterim. Böyle yetiştirildim. Sen bir Amnell’sin, Kral Wyborn’un kızı olarak Galea Kraliçesi sen olmalısın.”

Kahlan omuzlarına düşen saçını geriye atmaya yeltendi ama saç yoktu. Eski alışkanlığı unutup saçının kısa kesildiğini anımsamak zordu.

“Düşüneceğim,” dedi uzaklaşırken.

Bir kez daha şöminenin karşısındaki yerini aldı. Yemek salonundaki tek ışık kaynağıydı. Alevlere bakarak bir zamanlar canlı olan şeylerin küle dönmesini seyretti. Herkes ondan kaçınıyor ve onu kendi haline bırakıyordu.

Bir zaman sonra Zedd’in yanında durduğunu fark etti. Onu şu süslü cübbenin içinde görmeye daha yeni alışıyordu.

Fincanını uzattı. “Niçin biraz baharat çayı içmiyorsun?”

Kahlan bakışlarını alevlerden ayırmadı. “İstemem, teşekkürler.”

Zedd fincanı avuçlarının arasında çevirdi. “Kahlan, sürekli kendini suçlayamazsın. Senin hatan değil.”

“Yalan söylemeyi beceremiyorsun Büyücü. Ne yaptığımı söylediğimde gözlerindeki bakışı gördüm. Anımsıyor musun?”

“Açıkladım ya. Üç efsuncunun büyüü altında olduğumu biliyorsun, sadece güçlü bir duygusal sarsıntı efsunu kırabilirdi. Kızgınlık işe yarayabilirdi ancak öfke bir kez doğduğunda zıvanadan çıkmasına izin verilmeliydi ki efsun kırılsın. Sana yaptıklarım için ne kadar üzgün olduğumu söyledim.”

“Gözlerindeki bakışı gördüm. Beni öldürmek istedin.”

Zedd ona dik dik baktı. “Mecburdum İtirafçı Ana...”

“Kahlan. Dedim ya, artık İtirafçı Ana değilim.”

“Kendine istediğin ismi tak ama neysen osun. Unvanı yadsıman onu geçersiz kılmaz. Dedim ya, mecburdum. Ölüm tılsımını uygulamak için maruz kalan kişinin öleceğine ikna edilmesi gerek, yoksa işe yaramaz. Öfke hafızamı geri getirince ölüm tılsımına başvurmam gerektiğini anladım, bu yüzden akıbetin kaçınılmazmış gibi davrandım. Başka çarem yoktu. Bunu yapmasaydım, insanlar kellenin vurulduğuna inanmayacaklardı.”

Kahlan büyüünün etkisini anımsayarak ürperdi. Yaşadığı müddetçe ölüm tılsımının tüyler ürpertici temasını asla unutmuyacaktı.

“Onun yerine büyüüyü kötülük konseyini yok etmek için kullanmalıydın. O adamları öldürerek beni kurtarmalıydın.”

“O zaman herkes senin hâlâ hayatta olduğunu anlayacaktı. Herkes nefret dolu bir çılgınlığa kapılacaktı. Bunu yapmasaydım, tüm orduyu, on binlerce insanı peşimize takacaktık. Bu şekilde bizi takip eden hiç kimse yok. Artık asıl işimize bakabiliriz.”

“Sen bakabilirsin. İyi ruhların hayrına çalışmayı bıraktım ben.”

“Kahlan, pes edersek ne olacağını biliyorsun. Geçen sonbahar Batı Diyar’a gelip beni bulan ve bunun önemini vurgulayan sendin. Büyüyü doğru emellerle güçsüzlere yardım etmek için kullanmaktan vazgeçersek düşmanın zaferini baştan kabulleneceğimizi söyleyen, ikna olmamı sağlayan da sendin.”

“Ruhlar çaresizliğime seyirci kaldı. Ben Richard’ı Işık Rahibeleri’nin eline teslim ederken kıllarını kıpırdatmadılar; onu incitmeme, benden ebediyen koparılmasına göz yumdular. İyi ruhlar tavrını koydu, benden yana değiller.”

“Canlıların dünyasını idare etmek iyi ruhların işi değildir. Bizim işimizdir, canlıların işidir, kendi dünyamızla ilgilenmemiz gerekir.”

“Bunu umursayan birine anlat.”

“Sen umursuyorsun ya. Sadece şu anda farkında değilsin. Richard’ı ben de yitirdim ancak bunun beni doğru olanı yapmaktan alıkoymasına izin veremem. Sence yardıma ihtiyacı olanları sahiden yüz üstü bırakan birisi olsan Richard seni sever miydi?”

Kahlan hiçbir şey demeyince, Zedd üsteledi.

“Richard seni hayata duyduğun tutku için de seviyor. Seni seviyor çünkü tüm varlığınla bu uğurda savaşıyorsun, o da aynı şevkle hareket ediyor. Bunu çoktan ispatladın.”

“Richard hayattan istediğim tek şeydi, iyi ruhlardan istediğim tek şey. Ama bak ona ne yaptım. Ona ihanet ettiğimi sanıyor. Boynuna bir tasma geçirdim, ölümden daha çok korktuğu şeyi. Hiç kimseye yardım edecek durumda değilim. Sadece zarar veriyorum.”

“Kahlan, büyü biliyorsun. Büyünün yok olmasına izin verilmemeli demiştim. Yaşayan dünyanın büyüye ihtiyacı var. Büyünün soyu tükenirse tüm yaşam çorak hale gelir, hatta yok olabilir. Sahip olduğumuz güçleri hiç kimse bilmiyor. Ebinnissia’ya gideceğiz, bunu kimse beklemiyor, orada Orta Diyar güçlerini bir araya toplayıp karşı

saldırıya girişeceğiz. Ebinissia'yı küllerinden yeniden doğurduğumuzu hiç kimse bilmeyecek.”

“Pekâlâ! Susmanı sağlayacaksa kraliçe olurum. Ama sadece Cyrilla iyileşene kadar.”

Ateş çatırdayıp patladı. Zedd sakince uyarır gibi konuştu. “Kastettiğim şeyin bu olmadığını biliyorsun İtirafçı Ana.”

Kahlan ses çıkarmadı. Ağlamamak için yanağını ısırıldı. Büyücünün, ağlamasını görmesine izin vermeyecekti.

“İtirafçıları yaratanlar eski büyücülerdi. Eşsiz bir büyüye sahipsin. Hiçbir büyüünün, hatta bendekinin bile sahip olmadığı özellikler taşıyor. Kahlan, sen son İtirafçı'sın. Büyünün seninle beraber ölmesine izin verilemez. Richard bizim için yok sayılır. Olan olmuş bir kez. Devam etmeliyiz. Hayat ve büyü devam etmeli. Bir eş bulmalı ve büyüünün köklerini geleceğe salmalısın.”

Kahlan hâlâ alevleri seyrediyordu.

“Kahlan,” diye fısıldadı Zedd. “Richard'a duyduğün sevgiyi ve inancı ispatlamak için bunu yapmak zorundasın.”

Kahlan yavaşça arkadaki odaya geçti. Orsk yerde bağdaş kurmuş, Chandalen'in yanında oturuyordu. Kahlan'a bakan sadece oydu, o da tek gözüyle, diğer yaralı gözü ateşin ışığında kızgın bakıyordu. Kahlan'ın yaptığı her hareketi gözlüyordu. Odadaki diğer herkes kendi işleriyle haşır neşirdi.

“Orsk,” diye seslendi Kahlan.

İri kıyım adam ayağa fırlayıp yanına geldi. Önünde iki büküm durarak emir bekledi, bir fincan çay getirmeye de hazırdı, birini öldürmeye de.

“Orsk, odama çıkıp beni bekle.”

“Başüstüne, sahibe.”

Adam merdivenlere yönelirken Kahlan odayı yavaşça arşınladı. Adamın beklemek için oturduğu yatağın gıcırdadığını işitti.

Elini merdiven başına koymuştu ki Zedd elini tutarak onu durdurdu. “İtirafçı Ana, onun olması gerekmiyor. Daha uygun birini mutlaka bulursun.”

“Fark etmez. Ona gücümle çoktan dokundum. Böyle bir iş için başkasına zarar vermeye ne gerek var?”

“Kahlan, hemen olsun demiyorum. Henüz çok erken. Sadece bunu kabullenmeli ve zamanı gelince yapmalısın diyorum.”

“Ha bugün ha yarın ha ertesi yıl. Ne önemi var? Bugün nasıl görünüyorsa on yıl sonra da aynı görünecek. Büyücüler İtirafçıları binlerce yıldır kullanıyorlar. Benim ne ayrıcalığım var? Mutlu olasın diye seni ne kadar çabuk başımdan savarsam o kadar iyi.”

Zedd’in nemli gözleri onunkilerden ayrılmadı. “Kahlan, hiç de öyle değil. Yaşam umudu bu.”

Kahlan yanağından bir damla yaş süzüldüğünü hissetti. Adamın gözlerindeki acıyı görebiliyordu ama sırf bunun için ona merhamet gösterecek değildi.

“Adına ne dersen de. Durum değişmiyor. Tecavüz işte. Düşmanlarım başaramadı, dostlarım tecavüz ediyor.”

“Anlıyorum canım. Hem de çok iyi anlıyorum.”

Kahlan merdiveni tekrar çıkmaya koyuldu ama Zedd kolundan tutup onu durdurdu.

“Kahlan, lütfen önce benim için bir şey yapar mısın? Biraz yürüyüşe çıkıp düşün ve ruhlara akıl danış. İyi ruhlara dua edip yol göstermelerini iste.”

“İyi ruhlara diyecek hiçbir şeyim yok. Bunu isteyen onlar, ‘akıl danışayım’ diye seni göndermişler.”

Adam sıksa eliyle onun kısa kesilmiş saçını okşadı. “Öyleyse Richard için yap.”

Kahlan adama bakarak durdu. Sonunda arka kapıya, hanın arka tarafındaki küçük karla kaplı bahçeye baktı. Akşam karanlığı çökmüştü.

Kahlan merdivenden geri indi. “Richard için.”

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Richard, Kahlan'ın yüksek koltuğunda oturmuş onun uzun saç tutamlarını okşuyordu. Gömleğinden hepsini çıkarmıştı, saçların üzerinden kendisini bıçaklamak istemiyordu. Orada ne kadar oturduğunu, onun saçına dokunup anılarda kaybolalı ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama gördüğü kadarıyla pencerelerden dışarısi karanlıktı.

Richard saçı itinayla koltuğun koluna koydu ve bıçağı bir kez daha eline aldı. İstirabından dalgın bir halde kalbine doğrulttu. Kabzayı kavrayan elinin eklemleri bembeyaz kesilmişti.

Zamanıydı.

Nihayet bitecekti. Acı sona erecekti.

Alnı kırıştı. Kalfa Sanderholt ne demişti? Kahlan kadına ondan mı bahsetmişti? Kalfa Sanderholt'a Kahlan'ın başka bir şey söyleyip söylemediğini merak etti. Belki ölmeden önce son sözünü iletmesini istemişti. Sormanın ne mahsuru vardı? Ondan sonra ölürdü.

Richard, Kalfa Sanderholt'u mutfaktan çıkarıp erzakla dolu küçük bir kilere soktu. Kapıyı örttü.

"Ne yaptın Richard?"

"Onun katillerini öldürdüm."

"Eh, üzüldüm diyemem. O adamlar konseye layık değildiler. Yiyecek bir şey getireyim mi?"

“Hayır. Hiçbir şey istemiyorum. Kalfa Sanderholt, Kahlan’ın ben-den bahsettiğini söylemişsiniz. Doğru mu?”

Kadın anılarının tekrar canlandırılmasına pek razı değil gibiydi ama sonunda derin bir nefes alıp başıyla onayladı. “Evine geri dönmüştü ama burada işler değişmişti. Kelton...”

“Burada olanlar umurumda değil, sadece Kahlan’ı anlatın.”

“Prens Fyren öldürüldü. Haksız yere Kahlan suçlandı, cinayete bir sürü başka suçlama da eklendi, vatana ihanet dâhil. İdari büyücü onu mahkûm etti... idama.”

“Kellesi vurulacaktı,” dedi Richard.

Kadın gönulsüzce başıyla onayladı. “Bazı dostlarının yardımıyla kaçtı, kaçarken de büyücüyü öldürdü, sonra saklandı. Ama bana haber saldı, gidip ziyaret ettim. O ziyaretlerde başından geçen her şeyi anlattı. Hep senden bahsetti. Bildiği başka mevzu yoktu.”

“Neden kaçmadı? Neden kayıplara karışmadı?”

“Zedd adındaki bir büyücüyü beklemek zorunda olduğunu söyledi. Sana yardım etmek için.”

Richard’ın göğsü acıyla sıkışınca gözlerini yumdu. “Böylece onu beklerken yakaladılar.”

“Hayır. Öyle olmadı.” Kadın sözlerine devam ederken Richard gözlerini ahşap zemindeki yeşil desenlere dikti. “Beklediği büyücü geri döndü. Onu ele veren büyücü oldu.”

Richard kafasını kaldırdı. “Ne? Zedd buraya mı geldi? Zedd, Kahlan’ın idam edilmesine razı gelmezdi.”

Kadın sırtını dikleştirdi. “Hem de nasıl geldi. Haykıran kalabalığın önündeki idam sehpasında durup idam emrini veren oydu. Habis herifin cellada başını sallayarak işaret verişini seyrettim.”

Richard’ın zihni bulandı. “Zedd? Sıska, ihtiyar bir adam, uzun, dalgalı, her tarafı diken diken beyaz saçları olan?”

“Aynen o. İlk Büyücü Zeddicus Zu’l Zorander.”

Richard’ın içinde ilk kez bir umut kıvılcımı çaktı. Zedd hakkındaki her şeyi bilmiyordu ama duydukları, adamın becerebildiği benzer bir şeyi çağrıştırmıştı. Olabilir miydi?

Richard kadını omuzlarından kavradı. “Nereye gömüldü?”

Kalfa Sanderholt onu akşam karanlığına çıkarıp İtirafçıların gömüldüğü korunaklı avluya götürdü. İlk Büyücü'nün gözetiminde Kahlan'ın cesedinin bir odun yığınının üzerine konularak yakıldığını anlattı. Sonra da onu Kahlan'ın küllerinin yerini gösteren muazzam mezar taşıyla baş başa bıraktı.

Richard parmaklarını gri granite yontulmuş harflerin üzerinde gezdirdi. KAHLAN AMNELL. İTİRAFÇI ANA. BURADA DEĞİL, ONU SEVENLERİN KALPLERİNDE YATIYOR.

"Burada değil," dedi yüksek sesle mezar taşı yazısından alıntı yaparak.

Bu bir mesaj olabilir miydi? Kahlan sağ olabilir miydi? Hayatını kurtarmak için Zedd'in yaptığı bir numara olabilir miydi? Bunu niye yapsındı?

Belki, belki Kahlan'ın peşine düşmesinler diye.

Richard anıt mezarın önünde karlara diz çöktü. Umutları tam yıkılmışken tekrar umutlanmaya cesareti var mıydı?

Titreyen ellerini kenetleyerek başını eğdi.

"Sevgili ruhlar, çok kötü şeyler yaptığımı biliyorum ama her zaman doğruyu yapmaya çalışıyordum. İnsanlara yardım etmek, dürüstlük ve doğruluğa dayalı ilkelerinizi korumak için mücadele ettim.

"Lütfen sevgili ruhlar, yardım edin.

"Daha önce hiçbir şey için size içtenlikle dua etmedim. Böyle etmedim. Daha önce hiçbir şeyi bu denli gönülden istemedim. Lütfen, bir daha asla yardım etmeyecek olsanız da bana bir kerelik yardım edin. Lütfen sevgili ruhlar, emin olmazsam devam edemem. Her şeye boş verdim. Lütfen bunu bana bahşedin. Onun sağ olduğunu bilmemi sağlayın."

Başı önde, yüzünden yaşlar yuvarlanırken, önündeki toprakta parıltılar gördü.

Richard başını kaldırdı. Tepesinde parıltılı bir ruh duruyordu. Onun kim olduğunu anlayınca kaskatı kesildi.

Kahlan bahçede defalarca dolaşmıştı. Tereddüdünün bir kısmı korkudan kaynaklanıyordu, endişelerinde haklı olduğunu anlayabilirdi. Sonunda bir kayanın önünde diz çöküp ellerini kenetledi. Başını eğdi.

“Sevgili ruhlar, değersiz olduğumu biliyorum ama lütfen bunu benden esirgemeyin. Richard’ın iyi olduğunu bilmek zorundayım. Beni hâlâ sevdiğini de.”

Gırtlığındaki yanma hissini yutkunarak gidermeye çalıştı. “Onu tekrar görebilecek miyim, bilmek zorundayım. Saygısızlık ettim, farkındayım, iyi bir insan olarak hüsrana uğrayışıma mazeretim yok. Bunu bana bahşederseniz, iyi ruhların tüm buyruklarını yerine getireceğim. Ama lütfen, sevgili ruhlar, Richard’ımı tekrar görebileceğimden emin olmak zorundayım.”

Başı önde ağladı. Yüzünden yaşlar süzüldü. Önündeki toprakta titrek ışıklar oynadı.

Kahlan başını kaldırıp tepesinde beliriveren parıltılı ruhun yüzüne baktı. Bu tanıdık yüzdeki dingin gülümsemenin sıcaklığını hissetti.

Yavaşça, isteksizce ayağa kalktı.

“Sahiden... sen misin?”

“Evet Kahlan, benim, Denna.”

“Ama... Bekçi’ye gitmiştin. Darken Rahl’ın Richard’a koyduğu damgayı almıştın. Richard’ın yerine Bekçi’ye sen gitmiştin.”

Huzur dolu, pırıltılı gülümseme Kahlan’ın yüreğini sevinçle doldurdu.

“Bekçi yaptıklarından tiksinimişti. Beni reddetti. Ben de iyi ruhlar olarak bildiğin varlıkların yanına katıldım. Hiç beklemediğim bir huzura ben nasıl kavuştuyssam, Richard’la ikiniz, başkaları ve birbiriniz için yaptığı fedakârlıklarla bu huzurun size de bahşedilmesine hak kazandınız. İkiniz büyüünün iki ayrı kanadını temsil ettiğiniz ve eylemlerinize bana bağlı olduğunuz için perdenin öteki tarafına geçmeden önce bana, ikinizi dünyaların arasındaki bir yerde kısa süreliğine bir araya getirme gücü verildi.”

Uzun, dökümlü bir cübbe giymiş Denna kollarını iki yana açtı. Elbisesinin parlak katları kollarından yerlere kadar döküldü.

“Gel çocuğum. Kollarıma gel de seni Richard’a götüreyim.”

Kahlan titreyerek Denna’nın koltuğunun altına girdi.

Richard, Denna'nın koltuğunun altında dururken ısıltılı kolu onu şefkatle sarmaladı. Dünya bir parlaklığın içinde kayboluverdi. Neyle karşılaşacağını bilmiyordu, Kahlan'ı görmeyi hayatta her şeyden çok istiyordu.

Her yanı kaplayan beyaz ısıltı yumuşak bir aydınlığa dönüştü.

Kahlan önünde belirdi. Soluğu kesilen Kahlan onun kollarına atıldı. Ona sımsıkı yapışırken inleyerek adını andı.

Tek kelime etmeden, yalnızca birbirlerinin varlığını hissederek kucaklaştılar. Richard onun sıcaklığını, nefesini, titreyişini hissetti. Onu bırakmayı hiç istemedi.

Altlarındaki yumuşak zemine diz çöktüler. Richard bu madde-nin ne olduğunu bilmiyordu, umurunda da değildi; onları tutacak kadar katı bir maddeydi. Kahlan'a sonsuza dek sarılmak istiyordu. Kahlan sonunda ağlamayı kesti ve başını omzuna yasladı, Richard onu sımsıkı tutuyordu.

Nihayet başını kaldırıp Richard'ın yüzüne baktı, güzel, yeşil göz-leri genç adamın içine işledi. "Richard, o tasmayı boynuna takmana sebep olduğum için ne kadar üzgün olduğumu..."

Richard onun dudaklarına dokundu. "Hepsinin bir gerekçesi vardı. Ne kadar aptallık ettiğimi, seninse ne denli cesur davrandığını anla-mam uzun zaman aldı. Önemli olan da bu. Beni kurtarmak için kendi ihtiyaçlarından feragat etmen, seni daha da çok sevmemi sağladı."

Kahlan kafasını iki yana salladı. "Canım Richard. Buraya nasıl geldin?"

"İyi ruhlara dua ettim. Denna geldi."

"Ben de. Denna da senin için bir fedakârlıkta bulundu. Yaşayasın diye damganın gücünü üstlendi. Denna bana senin hayatını bağışladı. Şimdi huzurlu."

"Biliyorum." Ellerini onun kısa saçında gezdirdi. "Saçına ne oldu?"

"Bir büyücü kesti."

"Bir büyücü. Eh, madem öyle, galiba bir büyücü tekrar saç çı-karabilir."

Richard elini sevgiyle onun saçında gezdirdi. Zedd'in sakalını uzatmak için elini kendi çenesinde gezdirişini anımsadı. Sanki Zedd'i izlerken nasıl yapılacağını da öğrenmişti. Her okşayışıyla saç biraz daha uzadı. Richard içindeki dinginlik merkezinden güç çekmeyi sürdürürken Kahlan'ın saçları da uzamaya devam etti. Saç eski haline gelince Richard durdu.

Kahlan bir tutam saçını kaldırıp şaşkınlıkla baktı. "Richard, bunu nasıl becerdin?"

"Yeteneğim var, unuttun mu?"

Kahlan'ın kendine has gülümsemesiyle yüzü ışıldadı, Richard'dan başka hiç kimseye böyle gülümsemedi. Kahlan onun yanağını okşadı.

"Kusura bakma Richard ama sakalını sevmedim. Eski halini seviyorum."

Richard tek kaşını kaldırdı. "Sahi mi? Eh, madem seni eski haline döndürdük, aynısını bana da yapabiliriz."

Richard dinginlik merkezinden tekrar güç çekerek elini çenesinde gezdirdi.

Kahlan'ın şaşkınlıkla soluğu kesildi. "Richard! Kayboldu! Sakalın gitti! Kaybettin! Nasıl becerdin?"

"Büyünün iki türüne de sahibim."

Kahlan şaşırarak gözlerini kırptırdı. "Çıkartıcı Büyü mü? Richard, bu gerçek mi yoksa hayal mi görüyorsun?"

Bunun üzerine Richard onu uzun uzadıya öptü.

"Bana gayet gerçek geliyor," dedi nefes nefese.

"Richard, korkuyorum. Rahibelerle berabersin. Bir daha asla kavuşamayacağız. Ayrılığına daha fazla dayanabileceğimi..."

"Rahibelerle değilim. Aydındril' deyim."

"Aydındril!"

Genç adam başıyla doğruladı. "Kâhinler Sarayı'ndan ayrıldım. Rahibe Verna yardım etti. Sonra D'Hara'ya gitmek zorunda kaldım."

Richard ondan ayrıldıktan sonra olan biten her şeyi anlattı, Kahlan da kendi başından geçenleri anlattı. Richard onun yaptıklarına inanmakta güçlük çekti.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi. "Sen gerçek bir İtirafçı Ana'sın. Gelmiş geçmiş en büyük İtirafçı Ana'sın."

“Konsey binasındaki salona git de oradaki kocaman İtirafçı tablolarına bir bak, ondan sonra görürsün kim büyükmüş.”

“Hiç sanmam aşkım.”

Onu tekrar öptü. Ateşli, tutkulu bir öpücük. Kahlan da onu öperek karşılık verdi, ümitsizce, sanki onun kollarında olup öpüşmekten başka bir şey istemiyormuşçasına. Richard onun yanağını, kulaklarını, boynunu öptü. Kahlan ona yaslanarak inledi.

“Richard, yaran, Darken Rahl’ın damgası, sahiden geçti mi?”

Richard gömleğini açıp gösterdi.

Kahlan onun göğsünü okşadı. “Sahiden gerçek,” diye fısıldadı.

Şefkatle göğsünü öptü. Okşadı, tekrar aynı yeri öptü. Meme ucunu emercesine öptü.

“Haksızlık,” dedi Richard nefes nefese. “Ben de aynı yerlerinden öpeceğim.”

Kahlan gömleğinin düğmelerini çözerken onunla göz göze geldi. “Denemesi bedava.”

Richard yumuşak tenini ıslak öpücüklerle donatırken Kahlan da onun elbiselerini çekiştirerek çıkarmaya koyuldu. Her parça giyside soluğu biraz daha hızlandı.

“Kahlan,” demeyi başardı Richard geri çekilirken. “İyi ruhlar bizi seyreliyor olabilir.”

Kahlan onu sırtüstü yatırıp öptü. “Sahiden iyiseler arkalarını dönerler.”

Sıcak teni Richard’ın başını döndürdü. Vücut kıvrımları şehvetle inlemesine sebep oldu. Etraflarındaki puslu aydınlık soluklarıyla beraber nabız gibi atıyordu. Sanki arzularının bir uzantısıydı.

Richard yuvarlanarak üste çıktı. Onun yeşil gözlerine baktı. “Seni seviyorum Kahlan Amnell. Daima seveceğim.”

“Ben de seni Richard.”

Dudakları tekrar birleşirken Kahlan kolunu onun boynuna, bacaklarını da beline doladı.

Dünyalar arasındaki boşlukta, zamansız bir mekânın yumuşak aydınlığında tek vücut oldular.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Kahlan hana geri döndü. Yemek salonuna çıkan koridorun bitiminde, kuytuda durdu. Parıltıyı, sıcaklığı, zihin uyuşturan zevki ve tatmini hâlâ hissediyordu. Ayak seslerini duyunca herkes dönüp baktı.

Zedd ayağa fırladı. “Kahlan! Zıkkımın kökü be kızım, bütün gece neredeydin? Şafak sökmek üzere! Akşamdan beri kayıpsın! Kasabayı bütün gece aradık. Nereye gittin?”

Dönüp eliyle işaret etti. “Hemen dışarıda, arka bahçedeydim.”

Zedd hızla yaklaşmaya başladı. “Bahçede yoktun!”

Kahlan hülyalı hülyalı gülümsedi. “Şey, oraya gittim, sonra oradan da başka bir yere geçtim. Richard’la buluşmaya gittim. Zedd, Richard rahibelerden kaçmış. Aydındril’de.”

Zedd durakladı. “Kahlan, zor durumda olduğunun farkındayım ama gerçekleşmesini istediğin şeyin hayalini görmüşsün.”

“Hayır Zedd. İyi ruhlara dua ettim. Gelip beni Richard’a götürdü. Dünyalar arasındaki bir mekânda onunla buluşmaya.”

“Kahlan, böyle bir şeyin olması...”

Kahlan kuytudan çıkıp şömineye yaklaştı. Zedd’in gözleri irileşti.

“Ne... saçına ne oldu?” diye fısıldadı büyücü. “Tekrar uzamış.”

Kahlan sırıttı. “Richard düzeltti. Yeteneklidir, biliyorsun.” Boy-nundaki Agiel’i gösterdi. “Bana bunu verdi. Artık ihtiyacı yokmuş.”

“Ama... başka bir açıklaması olmalı...”

“Sana bir mesaj iletmemi söyledi. Orden’in açık kutusunu kapatmadığın için sana teşekkür etti. Büyükbabası Büyücünün İkinci Kuralı’nı ihlal etmeyecek kadar akıllı olduğu için mutlu olduğunu ilettili.”

“Büyükbabası...” Adamın kırışmış yüzünden yaşlar süzöldü. “Onu görmüşsün! Onu sahiden görmüşsün! Richard güvende!”

Kahlan onun kollarına atıldı. “Evet Zedd. Artık her şey yoluna girecek. Gözyaşı Taşı’nı ait olduğu yere geri koyup Orden kutusunu kapatmış. Ona geçit diyor. Bunu yapmak için hem Ekleyici hem de Çıkartıcı Büyü kullanması gerekmiş, aksi takdirde tüm hayatı yok edebilirmiş.”

Zedd omuzlarından kavrayıp onu kendinden uzaklaştırdı. “Richard’da Çıkartıcı Büyü mü var? İmkânsız.”

“Sakalı vardı, kaybediverdi. Ona verdiği bir dersi anımsamış, bunu ancak Çıkartıcı yapabiliirdi.”

“Hayret ki ne hayret.” Keskin yüz hatlarına sahip yüzünü genç kadına yaklaştırdı. “Ter içinde kalmışsın kızım.” Sıska elini alnına koydu. “Ateşin yok. Neden terliyorsun?”

“Hava... sıcaktı, öbür dünyada. Çok sıcak.”

Zedd saçına göz attı. “Saçın darmadağınık. Ne tür bir büyücü böyle darmadağınık saç çıkarır ki? Ben olsam düzgün çıkarırdım. Oğlanın öğrenmesi gereken çok şey var. Düzgün becerememiş.”

Kahlan’ın gözü daldı. “İnan bana, becerdi.”

Zedd kafasını çevirerek onu yan gözle süzdü. “Bütün gece ne yaptınız? Gece boyunca yoktun. Siz ikiniz ne yaptınız?”

Kahlan kulaklarının kızardığını hissetti. Saçı iyi ki tekrar uzundu. “Şey, bilmem. Adie’yle ikiniz bütün gece yalnız kalınca ne yapıyorsunuz?”

Zedd sırtını dikleştirdi. “Şey...” Gırtlakını temizledi. “Şey, biz...” Çenesini kaldırıp parmağıyla havayı gösterdi. “Sohbet ediyoruz. Aynen öyle yapıyoruz, konuşuyoruz.”

Kahlan omuz silkti. “Biz de öyle yaptık. Tıpkı Adie’yle ikinizin bütün gece yaptığı gibi. Sohbet ettik.”

Adamın yüzüne muzip bir sırıtma yerleşti. Onu sıska kollarıyla sımsıkı kucakladı, sırtına hafifçe vurdu. “Senin adına çok sevindim canım.”

Zedd onun elinden tutarak odada dans etti. Ahern gülümseyerek küçük bir flüt çıkardı ve hareketli bir şeyler çaldı. “Torunum bir büyücü! Torunum muhteşem bir büyücü olacak! Büyükbabasına çekmiş!”

Kutlama birkaç dakika sürdü, kahkahalara herkes eşlik etti. Zedd onunla dans ederken herkes el çırparak ritim tuttu.

Kahlan bir kişinin eşlik etmediğini gördü. Adie köşedeki sallanan sandalyede oturuyordu. Yüzünde buruk bir gülümsemeyle onlara kulak kabartmıştı.

Kahlan yaşlı kadının yanına gidip önünde diz çöktü. Kadının cılız ellerini tuttu.

“Senin adına sevindim çocuğum,” dedi Adie.

“Adie,” dedi Kahlan usulca. “Ruhlar sana bir mesaj yolladı.”

Kadın başını esefle iki yana salladı. “Kusura bakma evladım ama benim için hiçbir anlamı yok. Bu Adie denen kadını anımsamıyorum.”

“Mesajı iletmeye söz verdim. Mesajı duymam gönderen kişi için önemli. Duymak ister misin?”

“Söyle madem, yine de anlamayacağım, üzgünüm.”

“Mesaj Pell isimli birinden geliyor.”

Odada sessizlik çöktü. Adie’nin sallanan sandalyesi pat diye durdu. Kadın, sırtını azıcık dikleştirdi. Gözleri yaşardı.

Adie’nin elleri Kahlan’inkileri sıktı. “Pell’den mi? Mesaj Pell’imden mi?”

“Evet, Adie. Seni sevdiğini bilmeni istiyor, kendisi huzurlu bir yerde. Ona asla ihanet etmediğini biliyormuş. Senin onu ne kadar sevdiğinin farkındaymış. Çektiklerin için çok üzgün. Ruhlarla aranı iyi tutarak huzur içinde yaşamayı diledi.”

Adie kafasını çevirerek Kahlan’a beyaz gözleriyle baktı. Yanaklarından yaşlar boşanıyordu.

“Pell’im ona ihanet etmediğimi biliyor mu?”

Kahlan başını salladı. “Evet, Adie. Biliyor, seni her zamanki gibi seviyor.”

Adie ağlayarak Kahlan’ı kucakladı. “Teşekkür ederim Kahlan. Bunun benim için anlamını asla tahmin edemezsin. Her şeyimi geri verdin. Hayatımın anlamını geri verdin.”

“Bunun anlamını gayet iyi bilirim Adie.”

Adie ona sıkıca sarılırken Kahlan'ın başını arkadan okşadı. "Evet, evladım, galiba öyle."

Diğerleri konuşup plan yaparlarken Jebra ve Chandalen kahvaltı hazırladı. Ebinissia'daki tüm cesetleri temizlemek külfetli bir iş olacaktı ama neyse ki hâlâ kıştı, baharda yapılacak türden bir iş değildi bu. Ebinissia'da, Orta Diyar'ı bir araya getireceklerdi.

Kahlan onlara Richard'ın Galea Kraliyet Şehri'nde kendileriyle buluşmaya çalışacağını anlattı. Richard, Karanlık Rahibeleri'nin icabına bakmak üzere Zedd'i Batı Diyar'a götürmeye niyetliydi. Rahibeler şimdilik açık denizde olduklarından tehlike arz etmiyorlardı.

Karınlarını güzelce doyurup epeydir hasretini çektikleri neşeli sohbetle keyiflendikten sonra eşyalarını toplamaya başladılar. Chandalen, tedirgin bir ifadeyle Kahlan'ı yanına çekti.

"İtirafçı Ana, sana bir şey sormak istiyorum. Sorabileceğim başka biri olsaydı sana sormazdım."

"Ne var Chandalen?"

"Sizin dilde 'memeler' nasıl deniyor?"

"Ne?"

"Memeler nasıl deniyor? Jebra'ya memelerinin güzel olduğunu söylemek istiyorum."

Kahlan gayriihtiyari omuzlarını kaldırdı. "*Chandalen, kusura bakma ama ben de sana bu konuyu açmak istiyordum. Araya bir sürü şey girince bir türlü fırsat bulamadım.*"

"Konuşalım öyleyse. Güzel memelerinden ne kadar hoşlandığımı Jebra'ya söylemek istiyorum."

"Chandalen, Çamur Adamların nezdinde bir kadına böyle bir şey söylemek uygundur. Bir iltifattır. Ama başka yerlerde iltifat olarak görülmez, uygunsuz kaçır. İki insan birbirini tanıyana dek çok ayıptır."

"Onu iyi tanıyorum."

"O kadar da iyi değil. Bu konuda bana güvenecek misin? Ondan sahiden hoşlanıyorsan, sadece bu kadarını söyle, yoksa senden hoşlanmaz."

"Ama buradaki kadınlar gerçeği duymaktan hoşlanmıyorlar mı?"

"O kadar basit değil. Gerçek bile olsa, köyündeki bir kadına saçındaki çamurları yıkayıp da gelmesini söyler miydin?"

Adam tek kaşını kaldırdı. "Ne demek istediğini anlıyorum."

“Sevdiğin başka nitelikleri var mı?”

Adam heyecanla başını salladı. “Evet. Onun her şeyini seviyorum.”

“Öyleyse ne bileyim gözlerinden ya da saçından hoşlandığını söyle, gülümsemesini beğendini falan.”

“İltifat için neyin uygun olduğunu nasıl anlarım?”

Kahlan içini çekti. “Şey, şimdilik elbiselerin örtmediği herhangi bir şeye odaklanırsan kafan rahat olur.”

Adam düşünceli bir ifadeyle başını salladı. “Akıllı kadınsın İti-
rafcı Ana. Eşin Richard’a kavuştuğun için sevindim, yoksa kesinlikle
Chandalen’i eş olarak seçerdin.”

Kahlan gülüp ona sarıldı. Adam sarılmasına içtenlikle karşılık
verdi.

Dışarıya çıkıp adamlarla görüştü: Yüzbaşı Ryan, Teğmen Hobson,
Brin ile Peter ve diğer tanıdıklar. Gülümsemesi onlara da bulaştı,
hepsi keyiflendi.

Ahırlara gidip Nick’i kolaçan etti. Aydındril’den kaçarlarken
Chandalen hayvanı çalmıştı. Koca savaş beygiri onu görünce hafifçe
kişnedi.

Kahlan başını uzatan hayvanın gri burnunu okşadı. “Nasıl
Nick?” Hayvan kişnedi. “Galea Kraliçesi’ni Ebinissia’daki saraya gö-
türmeye ne dersin?”

Nick başını heyecanla geri attı, ahırdan dışarı parlak güneşe çık-
mak için can atıyordu.

Ahır damının kenarlarındaki eriyen buzlardan su damlıyordu.
Kahlan tepelere doğru baktı. Az rastlanır, ılık bir kış günü olacaktı.
Baharın eli kulağındaydı.

Richard bir somun ekmekle bir kâse çorba daha alınca Kalfa San-
derholt şaşırdı.

“Kalfa Sanderholt, benimkinden sonra dünyada en iyi baharat
çorbasını siz yapıyorsunuz.”

Arkalarındaki mutfakta yardımcılar kahvaltı hazırlıklarıyla meş-
guldüler. Kadın kapıyı örttü.

“Richard, daha iyi olduğuna sevindim. Dün gece öyle kederliydin ki bir çılgınlık yapacağından korktum. Ama bu kadar değişim de çok fazla. Ruh halini böylesine değiştirecek bir şey gelmiş olmalı başına.”

Richard lokmasını çiğnerken başını kaldırıp baktı. Ekmeği yuttu. “Şimdilik sır olarak kalacağına söz vererseniz anlatırım. Birisine söylerseniz başımız ciddi derde girebilir.”

“Söz öyleyse.”

“Kahlan ölmedi.”

Kadın bomboş baktı. “Richard, halin tahminimden de kötü. Bizzat gördüm...”

“Ne gördüğünüzü biliyorum. Gördüğünüz büyücü büyükbabamdır. Herkesin Kahlan’ın idam edildiğini sanmasına yol açacak bir tılsım kullandı, böylece kimse peşlerine düşmeyecek, onlar da kaçabileceklerdi. Kahlan güvende.”

Kadın boynuna atıldı. “Ah, sevgili ruhlara şükürler olsun!”

“Hakikaten öyle,” dedi Richard sırtarak.

Richard gündeğumunu izlemek için çorba kâsesiyle dışarı çıktı. Kapalı mekânlarda kalamayacak kadar heyecanlıydı. Geniş basamaklara çöküp etrafını saran muhteşem sarayı seyretti. Burçlar, bayrak direkleri ve damlar sabahın ilk ışıklarıyla parlıyordu.

Çorbasını içerken oyuklu sütunların desteklediği muazzam bir şayaklı yapının tepesinde duran hayvan heykelini seyretti. Heykelin hemen arkasında yeni yeni aydınlanan pembe bulutların gölgesi eciş bücüş, kambur suretin üzerine düşüyordu.

Richard tam ağzına bir kaşık dolusu çorba atmıştı ki heykelin nefes aldığını görür gibi oldu. Richard kâseyi yere bıraktı. Gözlerini karanlık suretten ayırmadan ayağa kalktı. Heykel tekrar kıpırdadı, azıcık.

“Gratch! Gratch, sen misin?”

Karaltı kıpırdamadı. Belki de hayal görüyordu. Richard kollarını açtı.

“Gratch! Eğer sensen lütfen beni affet. Gratch, seni özledim!”

Bir anlık hareketsizlikten sonra kanatlar iki yana açıldı. Binanın köşesinden sıçrayıp ona doğru dalışa geçti. Devasa gar, kanatlarını cırparak azıcık ilerideki basamaklara kondu.

“Gratch! Ah, Gratch, özledim seni!” Gar parlak yeşil gözleriyle onu seyrediyordu. “Anlayabiliyor musun bilmiyorum ama söylediklerimde ciddi değildim. Sadece hayatını kurtarmaya çalışıyordum. Lütfen, beni affet olur mu? Richard, Gratch’ı seviyor.”

Gar kanatlarını çırpıttı. Uzun dişlerinin arasından bir duman bulutu püskürdü. Kulaklarını dikti.

“Grrratch sevooo Raaaach aaarg.”

Gar seke seke Richard’ın kollarına atlayıp onu basamaklara serdi. Richard tüylü hayvanı kucaklarken Gratch da onu kolları ve kanatlarıyla sarmaladı. İkisi de birbirinin sırtını okşadı, kendi usullerince sırttılar.

Sonunda doğrulup oturduklarında Gratch iki büküm eğilerek merakla Richard’ın yüzüne baktı. Kocaman pençesinin tersiyle Richard’ın çenesini okşadı.

Richard gülümserken pürüzsüz suratını anımsadı. “Gitti. Artık sakalım olmayacak.”

Gratch tiksinererek yüzünü buruşturdu. Gurultulu bir homurtuyla hoşnutsuzluğunu belirtti.

Richard güldü. “Alışsın.” Gündoğumunda sessizce oturdular. “Bir büyücü olduğumu biliyor musun Gratch?”

Gratch guruldayarak gülüp şüpheyle kaşlarını çattı. Richard acaba bir gar, büyücü ne demek biliyor mudur merak etti. Gratch bilgisiyle, kavradığı şeylerle onu hep şaşırtmıştı.

“Yok, sahiden öyleyim. Dur sana göstereyim, ateş yakacağım.”

Richard avucunu uzattı. Dinginlik merkezinden gücü çağırdı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın hiçbir şey olmadı. Bir kıvılcım çakmaktan öteye gidemedi. Gratch kahkahadan kırılıp kanatlarını çırparak alay ederken Richard içini çekti.

Aniden aklına bir şey geldi, Denna’nın söylediği bir şey. Richard ona büyüyle yaptığı şeyleri nasıl becerebildiğini sormuştu. Kadın ona huzur verici bilgiç gülümsemesiyle bakıp şöyle demişti; *doğru seçimler yaptığın için gurur duy Richard, seçimlerin olayları mümkün kıldı ancak hepsinin kendi marifetin olduğunu zannederek sakın kibirlenme.*

Richard ayrımın nerede başlayıp nerede bittiğini merak ediyordu. Çok şey öğrenmesi gerektiğini gerçek bir büyücü olmadan önce anlamıştı. Bir büyücü olmak istediğinden bile emin değilken şimdi kimliğini

kabullenmişti; yetenekli biri, göldeki çakıl taşı, Darken Rahl'ın oğlu ama onu seven insanların yanında büyüyecek kadar da şanslı biriydi. Dirseğine değen kılıcın kabzasını hissetti. Kılıç onun için yapılmıştı.

O Doğruluk İzcisi'ydı. Gerçek Doğruluk İzcisi.

Richard'm düşünceleri, ona hayatta acıdan çok mutluluk veren kişinin zihnindeki görüntüsüne kaydı. Denna'nın huzura ermesine derinden şükran duymuştu. Onun için, sevdiği birisi için bundan daha başka şey isteyemezdi.

Richard düşüncelerinden sıyrılıp garın koluna vurdu hafifçe. "Bir dakika bekle Gratch. Sana bir şey getireceğim."

Richard mutfağa koşup bir koyun budu kapdı. Koşarak merdivene geri dönünce Gratch heyecandan sekerek dans etmeye başladı. Birlikte merdivene oturdular, Richard çorbasını içerken Gratch de eti dişledi.

Yemeyi bitirince -Gratch kemiğine kadar yemişti- Richard, Kahlan'm uzun saç tutamını çıkardı.

"Bu sevdiğim kadından." Gratch düşündü, sonra başını kaldırıp elini nazikçe uzattı. "Sende kalmasını istiyorum. Sana ondan, benim için anlamından bahsetmiştim. O da seni en az benim kadar sevecektir Gratch. Seni asla kovalamayacaktır. Ne zaman istersen yanımıza gelebilir, istediğin kadar kalabilirsin. Al, tut biraz."

Gretch saçı elinde tuttu. Richard, Scarlet'ın dişini taşıyan kayışı çıkardı. Ejderhayı çoktan çağırdığı için dişin artık faydası yoktu. Saç tutamını kayışa bağlayıp hepsini birden Gratch'ın boynuna astı.

Gratch tek tırnağıyla uzun saç okşadı. Burnunu büzerek sırtırken sivri dişleri meydana çıktı.

"Şimdi ona gideceğim. Eşlik etmek ister misin?"

Gratch heyecanla başını salladı, hopladı, kulaklarını büktü, kanatlarını çırpı.

Richard aşağıdaki şehre baktı. Birlikler harekete geçmişti. Bir sürü asker. İmparatorluk Düzeni orduları. Bir büyücünün marifeti olsa bile, konseydeki ölümleri araştırmak için cesaret toplamaları uzun sürmeyecekti.

Richard gülümsedi. "Öyleyse en iyisi bir at bulayım da yola koyulalım. Sanırım buradan uzaklaşmamız en iyisi."

Aydınlanan gökyüzüne baktı. Ilık bir esinti mriswith pelerini dalgalandırdı. Çok yakında bahar gelecekti.

TERRY GOODKIND

1948 yılında Birleşik Devletler'de doğan Terry Goodkind, *Doğruluk Kılıcı* serisinin ve *Dokuzlar Yasası* isimli kitabın yazarıdır.

GÖZYAŞI TAŞ'NDA MACERA KALDIĞI YERDEN DEVAM EDİYOR...

Richard, boynuna takılan tasma yüzünden Kâhinler Sarayı'ndan ayrılamamaktadır. Kahlan'ın ona ihanet ettiği düşüncesi ise zaten her şeye olan inancını sarsmış durumdadır. Richard'm artık tek bir hedefi vardır; gücünü kontrol altına almak ve tasmadan kurtulmak.

Öte yandan Kahlan, Richard'ı kurtarmaya çalışırken Bekçi'ye hizmet edenler tarafından büyük bir tuzağa düşmek üzeredir. O sırada İmparatorluk Düzeni denen yeni bir oluşum da Orta Diyar'a kan ve ölüm saçmaktadır.

Bir an önce bir şeyler yapılmazsa Bekçi, canlıların dünyasını ele geçirecek ve hayat ile ölüm arasındaki hassas denge sonsuza dek bozulacaktır.

“Doğruluk Kılıcı serisini okumaya başlayanlar bir daha ellerinden bırakamayacaklar. Büyüleyici!”

Romantic Times

“Romanın karakterleri ve dünyaları Terry Goodkind'la âdeta gerçek bir hayat bulmuş.”

Roland Green

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-920-2

9 786053 439202